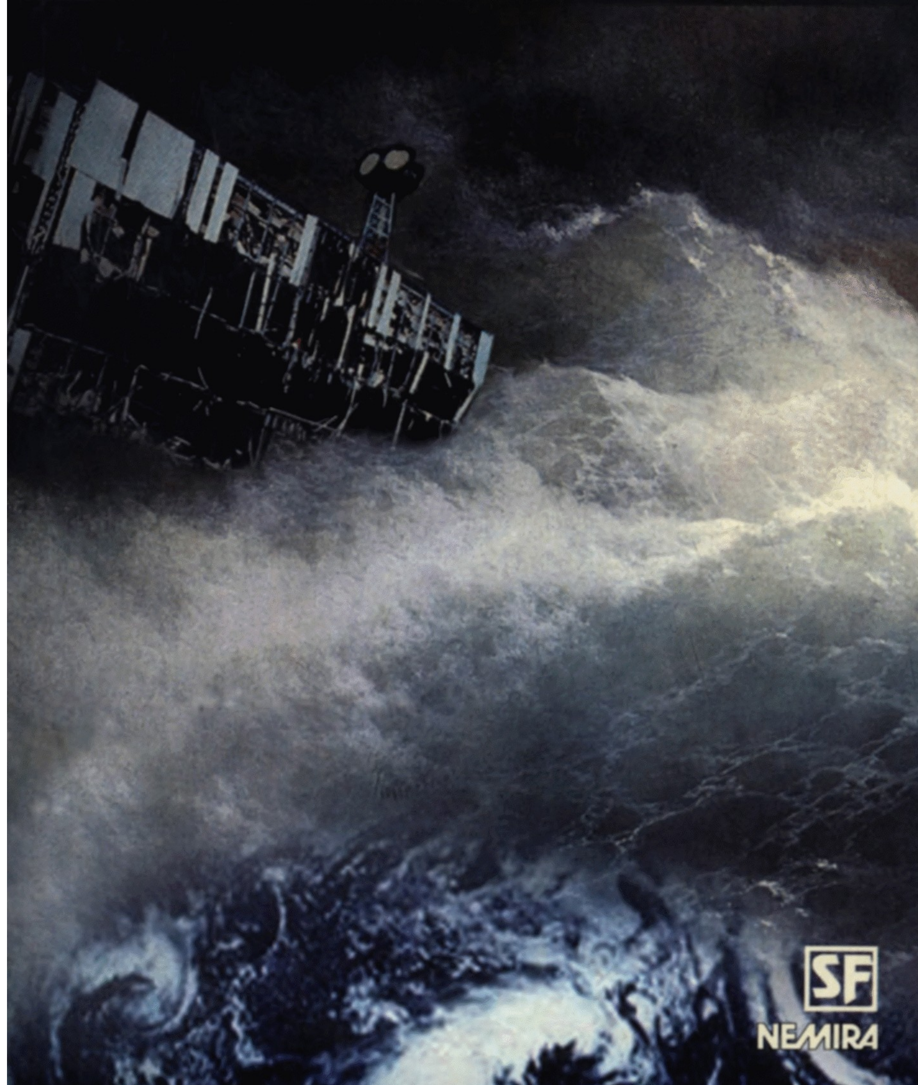
John Barnes

URAGANELE

Clima se schimbă... Câți vor supraviețui?

John Barnes

URAGANELE

Clima se schimbă... Câţi vor supravieţui?

Traducere din limba engleză de GABRIEL STOIAN

Pentru Kara Dalkey – se putea altfel ?

MULŢUMIRI

Orice carte se constituie ca sumă a unor datorii, dar cea pe care o aveţi în mână a acumulat multe şi esenţiale:

Faţă de doctorul Stephen Gillett, care m–a învăţat ce este acela un clatrat şi m–a încurajat să pătrund aspectele ştiinţifice până când a putut declara: „Eşti suficient de bun ca să mă tragi şi pe mine pe sfoară.”

Faţă de Daniel D. Worley şi David Pan, pentru informaţii referitoare la Pacific şi deschiderea oferită către un colţ de lume aproape uitat.

Faţă de Ashley Grayson, agentul meu literar, şi de Patrick Nielsen Hayden, editorul meu, care mi–au spus mereu că ar fi momentul să închei. De asemenea, pentru îndemnul de a revizui totul încă o dată, ca *să fiu sigur* că am isprăvit.

Faţă de Melissa Gibson, care nu s–a mulţumit să dactilografieze, ci a şi citit, şi nu numai atât, dar mi–a arătat unele porţiuni unde textul aluneca în neinteligibil.

Şi, pentru eforturile lor din ultima săptămână de definitivare

a cărţii, celor doi oameni care m–au ajutat să–mi recapăt capacitatea de concentrare. Sper să–i văd ajunşi într–o poziţie de frunte în domeniul literar: mă refer la Anna Rosenstein, autoarea cărţii *Cum să te joci cu pisicile în bucătărie până trec prin podea* şi la David Wintersteen, care a publicat *Utilizarea de arme şi tactici speciale în operaţiuni secrete de reparaţii casnice*.

Partea I
ACUMULĂRI

Martie–Iunie 2028

Asta–i partea plăcută. Iar Hassan Sulari se dă în vânt după ea. După ce catapulta magnetică de pe nava–mamă va azvârli micuţul spaţioplan în faţă, Hassan, aflat undeva deasupra Afganistanului, va activa jeturile de superpropulsie, pornind pe o traiectorie suborbitală deasupra polului. N–a primit aprobare pentru a intra pe orbită circumterestră, dar zborul de acum se desfăşoară în condiţii aproape similare.

E prima lui misiune reală. Aparatul transportă patru radac–bombe – aceasta reprezintă prescurtarea de la „Radiaţie antimaterie comprimată” – iar piloţii care dau declaraţii presei trebuie neapărat să accentueze că armele transformă „masa în energie, nefiind cu adevărat nucleare”, cu toate că, în realitate, ele sunt nişte bombiţe termonucleare, dar o asemenea afirmaţie ar deteriora serios relaţiile cu publicul.

Partea neplăcută o reprezintă conectorul blestemat care i–a fost fixat la ceafă. Primeşte o groază de bani de la PasioNet pentru că a acceptat să–i fie instalat şi să zboare cu el; asta îl va face bogat – şi în cadrul OSONU, nu se prea obişnuieşte aşa ceva –, dar tot îl sâcâie gândul că se dă în spectacol. La o adică, el e pilot, nu actor.

— Suntem gata să ne conectăm la creierul tău, îl anunţă vocea reprezentantului PasioNet. Dacă vrei să te debarasezi de nişte idei supărătoare, gândeşte–le acum.

— Din câte ştiu, n–am. Mă aflu la patru minute de intrarea pe

injecţia orbitală, zice Hassan şi se străduie să pară cât mai plictisit.

— Ştim, sincronizarea e perfectă. Oferă–le prietenilor noştri câteva senzaţii tari.

Imediat după ce legătura se întrerupe şi transmisia e în direct, Hassan trăieşte strania senzaţie că pentru Departamentul de Operaţiuni Spaţiale ONU nici n–ar fi nevoie de echipaje umane; o maşinărie ar putea pune în aplicare o directivă de interzicere şi distrugere a unor arme la fel de eficient ca şi un om. Se trezeşte întrebându–se de ce o face; ba nu, spre ruşinea lui, de ce îi este teamă să îndeplinească misiunea.

Asta îl face să simtă un nod apăsător în stomac în ultimele clipe de numărătoare inversă. Apoi aude cuvântul „injecţie” şi catapulta navei–mamă îl propulsează în faţă, dincolo de botul avionului mare; stând cu ochii fixaţi asupra indicatorului de stabilitate, vede că totul e în regulă, mai aşteaptă câteva secunde până când calculatorul de navigaţie stabileşte coordonatele, iar apoi trage manşa care acţionează jeturile de superpropulsie.

E din nou strivit de scaun, iar munţii pătaţi în cafeniu şi alb, după cum sunt luminaţi în dimineaţa de primăvară, se îndepărtează rapid de el. Vibraţia devine enervantă, iar presiunea, strivitoare; vede câmpia vest–siberiană desfăşurându–se dedesubtul lui, parcă înveşmântată într–un văl de aer albăstrui. Se află la altitudinea unde sunt plasaţi sateliţii meteorologici. Inima îi bate cu putere şi, în ciuda raţiunilor militare ale misiunii pe care o îndeplineşte, mintea i–a fost răpită de frumuseţea peisajului.

În momentul când jeturile de superpropulsie se opresc, zăreşte la orizont gheaţa polară, iar mâinile încep instinctiv să execute ritualul de a arma şi pregăti deschiderea focului.

Încă descrie un arc ascendent, urcând în zbor balistic purtat doar de inerţie, iar acum începe să se apropie de Pământ. A devenit imponderabil – nu a scăpat de atracţia gravitaţională, ci călătoreşte o dată cu ea – şi–şi aduce aminte cu o limpezime extraordinară despre fantazările lui de copil în legătură cu aventurile în spaţiu. Speră că pe redactori nu–i va supăra apariţia unui asemenea aspect în înregistrarea pe care

o fac...

Acum e deasupra polului, coborând în picaj către calota de gheaţă aflată la aproximativ o sută patruzeci de kilometri sub el şi începe numărătoarea inversă; armele se fixează asupra ţintei, şi nu trebuie decât să apese pe trăgaci, la un semnal anume, pentru ca proiectilele să preia comenzile. El primeşte doar ordinul şi–l îndeplineşte.

Micuţul spaţioplan înregistrează patru zvâcnituri puternice şi Hassan vede proiectilele desprinzându–se şi coborând ca nişte făclii azvârlite în abisul întunecat al unui canion. Nu va avea prilejul să asiste la impactul lor cu Versantul Nordic al polului, dar plăcerea de a le lansa a fost inegalabilă.

Iar prin intermediul conexiunii din ceafă este informat că şapte sute cincizeci de milioane de oameni au împărtăşit aceeaşi trăire.

În partea posterioară a spaţioplanului apare o strălucire vişiniu–roşiatică şi, în clipa când aparatul nu mai călătoreşte o dată cu atracţia gravitaţională, ci i se opune, începe să–şi simtă din nou propria greutate. Nici nu şi–ar fi închipuit că totul va semăna atât de mult cu un zbor de antrenament. Până acum n–a văzut Pacificanada, dar i se spune că noii naţiuni în plin avânt îi plac atenţia şi creditele de care se bucură din partea Forţelor ONU de Menţinere a Păcii. El unul se bucură că va avea bani din belşug.

Coborând şi îndreptându–se către casă, viaţa pare dulce de tot, mai ales când ea cuprinde şi experienţe precum cele pe care tocmai le–a trăit.

Părăsind Sacramento, Randy Householder călătoreşte pe autostrada I–80 într–un automobil atât de demodat, încât a trebuit să sufere o reparaţie capitală pentru a putea circula pe pilot automat. Important e că merge şi; cum altul mai bun nu–şi poate permite, n–are nici o grijă.

Încearcă să pătrundă în reţea, însă accesul e incredibil de anevoios în seara asta, de aceea se simte frustrat. După paisprezece ani a învăţat că situaţia asta înseamnă un singur lucru – o criză blestemată care face ca toată lumea să fie agitată. În 2016, când a avut loc Iluminarea, i–au trebuit şase zile până să intre în reţea şi să–şi primească mesajele. Măcar

acum le poate primi, chiar dacă după îndelungi aşteptări.

De mult nu s–a mai arătat impresionat de primirea a o sută de mesaje. Asta reprezintă o chestiune obişnuită. Aproape sigur jumătate dintre ele îi sunt transmise de şefi de poliţie sau şerifi din orăşele neînsemnate, de magistraţi, proconsuli, comisari, sau cum s–or fi numind ei în diverse părţi ale lumii, majoritatea anunţându–l că încă sunt în căutare de probe şi că deocamdată n–au aflat nimic nou. Câţiva trebuie să fie noi împuterniciţi ai legii care abia şi–au luat postul în primire, alţii sunt dintre cei vechi, pe picior de plecare, şi–l previn că s–ar putea ca succesorii lor să nu fie la fel de săritori.

Restul mesajelor provin cu siguranţă din partea unor oameni ca el însuşi, majoritatea transmiţându–i cuvinte de încurajare. Mai există câţiva, şapte la număr, de la care primeşte câte ceva în fiecare noapte – toţi cei ai căror copii au fost ucişi cam în acelaşi fel ca şi Kimbie Dee. Oamenii aceştia sunt omniprezenţi. Uneori stă cu ei de vorbă în direct; de–a lungul anilor, au ajuns să facă schimb de poze şi de alte lucruri.

Şi va apărea cel puţin un reporter. Randy nu mai vrea să discute cu astfel de persoane. Mass–media ocupă şi aşa prea mult spaţiu în reţea – aşa cum se întâmplă în seara asta. Şi nici nu–i ajută în vreun fel.

Ultima oară a vorbit cu o reporteră care ţinea cu tot dinadinsul să afle cum îşi trăieşte viaţa. „Ce mama dracului”, îi răspunsese Randy, doar terminase demult cu viaţa. Încetase să mai trăiască încă de acum paisprezece ani, când la uşa rulotei veniseră câţiva poliţişti, îi rugaseră pe el şi pe Terry, soţia lui de atunci, să stea jos, apoi le spuseseră că fiica lor Kimbie Dee fusese ucisă şi se părea că fusese vorba de sex. Viaţa lui îngheţase când i s–a comunicat că–l prinseseră pe criminal, dar nu existau indicii privind mobilul, însă după conectorul înfipt în ţeasta ei ştiau perfect *de ce* fusese asasinată şi violată – Isuse Cristoase, legistul îi spusese că individul îi vârâse mânerul unui spălător de podele atât de adânc încât îi rupsese intestinele, iar apoi o violase în timp ce sângera, dar ea rămăsese conştientă până în clipa când fusese spânzurată.

Randy strânge cu îndârjire tastatura între degete şi asta nu–i slujeşte la nimic. *Nu–ţi pierde răbdarea*, *rămâi calm*,

continuă–ţi vânătoarea. *Va dura mult*, *ai ştiut asta de la bun început*.

Kimbie Dee a fost ucisă pentru a deveni un program pe reţeaua XV. Pentru chestii dintr–astea există o piaţă neagră foarte generoasă. O dată sau de două ori pe an asistă la arestarea cuiva care vinde reportajul unde apare moartea ei. Uneori e arestat tipul de la care a fost cumpărat reportajul; alteori Randy reuşeşte să spargă fişierele referitoare la vreunul dintre suspecţi şi descoperă mai multe persoane care ar putea fi amestecate. Din când în când – ultima dată asta s–a întâmplat acum trei ani – se realizează unele corelaţii interactive şi inforozătorii pe care el îi cultivă şterpelesc vreo informaţie importantă şi în felul acesta Randy mai înaintează puţintel de–a lungul lanţului de distribuţie.

Când se întâmplă aşa ceva, se lasă cu o arestare. Drept recompensă, Randy primeşte bani. Ca şi cum lui i–ar arde de rahaturi de–astea. Numai că el şi poliţia se mai apropie o idee de individul care a plătit pentru acel viol; undeva în lumea asta, un grangur, o persoană care cheltuie pe „distracţii” de felul ăsta mai mult decât a câştigat Randy vreodată într–un an, se bucură încă de libertate şi nimeni nu–l suspectează. El este omul care a dat o groază de bani cuiva şi i–a zis: „Uite ce–aş vrea să–i faci unei tipe blonde şi simpatice.”

Bărbatul care a violat–o şi ucis–o pe Kimbie Dee Householder e în mormânt de unsprezece ani. Randy s–a aflat lângă el când a fost legat de scaunul electric. Dar bărbatul care a plătit pentru actul acela este încă liber.

Randy va avea grijă ca şi el să moară.

Dar numai după ce se va potoli hărmălaia din reţea. Verifică pe canalele de ştiri–text şi descoperă că–i vorba de o chestie tâmpită despre Alaska, Siberia, ONU şi bombe atomice. Îşi aduce aminte ca prin vis că Alaska a devenit independentă imediat după Iluminare – ONU a silit Statele Unite să cedeze, sau cam aşa ceva.

Ceva mai târziu, Preşedintele Hardshaw urmează a se adresa publicului în legătură cu acest eveniment; Randy va urmări alocuţiunea pe TV – doar o votează pe femeia asta de fiecare dată şi încă nu i–a scăpat nici o cuvântare de–a ei. Cu puţin timp înainte de crimă, ea a fost procuror general în

Idaho. Dacă ar mai ocupa funcţia aceea, împreună cu Harris Diem, un tip supranumit Umbra Preşedintelui – în locul predecesorului democrat, un homosexual ahtiat de probleme liberale – i–ar descoperi pe ticăloşi şi i–ar trimite în instanţă imediat după comiterea vreunei crime. Prin urmare, n–are poftă să se gândească la cel de al treilea război mondial; o să lase asta în seama Preşedintelui. Fiecare trebuie să–şi facă treaba pentru care a fost ales.

Aşadar, înapoi la ale lui. Continuă să încerce accesarea. „Tot îl prindem noi, Kimbie Dee, chiar de–ar fi să se aleagă praful de lumea asta”, îşi zice Randy. Apoi îi comunică automobilului să se îndrepte spre est, în direcţia lui Salt Lake City, pentru că acolo legăturile prin satelit sunt mai bune şi mai ieftine. Merge după aceea în partea din spate a maşinii, deschide frigiderul, scoate o bere, activează fişierul de mesaje şi începe să–şi sorteze corespondenţa.

S–ar părea că un spirit pervers din lumea largă a hotărât ca acesta să fie marele an în care Ed Porter va trebui să lucreze cu amatori. Pesemne că–i vorba de vreo femeie, vreo târfuliţă oarecare de la un eşalon superior, căreia nu–i place că reportajele pe care le redactează el se vând ca pâinea caldă, ori că spectacolele asamblate de el domină reţeaua. Dar PasioNet a devenit un soi de XV preferat de femei care vor să trăiască senzaţii tari şi se situează pe locul trei în preferinţele bărbaţilor numai şi numai datorită lui. O reţea care prezintă *aventuri romantice*, pentru numele lui Dumnezeu, apreciată la superlativ până şi de masculi, unde Porter e unul dintre redactorii–şefi şi, cu toate astea, cineva îl persecută. De aceea i se încredinţează subiecte de doi bani ca ăsta.

Aici sigur şi–a băgat coada o femeiuşcă.

În orice caz, bine măcar c–a scăpat de Bill Plictis şi Candy Creieraş din Vată de Zahăr, cum le spune el celor doi. O adevărată vacanţă de două zile, departe de „Mult visata lună de miere”, pentru a lucra la povestea asta mortală.

Individul ăsta, Hassan, pilotul, e o *paiaţă*. Militar până–n măduva oaselor. Are unele trăiri, dar şi le ţine–n frâu. Pulsul îi creşte, totuşi nu îndeajuns de mult. Prin conexiunea făcută la creieraşul lui primeşte doar impulsuri ce demonstrează că are

în faţă un tip deştept care face o treabă la care se pricepe. Chiar şi când lansează bombele, nu manifestă decât o emoţie neînsemnată. Bineînţeles că proiectilele idioate străpung gheaţa şi ajung în mâlul de la Polul Nord; prin Ochii lui Hassan, Porter nu vede decât nişte scântei sclipitoare care coboară către suprafaţa îngheţată învăluită de întunericul nopţii. Acolo jos nu există nimeni care să ardă ori să urle de durere; iar dincolo, sus, în mintea lui Hassan nu apare nimeni care să se bucure de distrugerile provocate sau să râdă ca un apucat de chinurile celor care mor; nu tu suferinţă, nu tu pasiune, apă de ploaie. Nici o senzaţie care să poată fi trăită intens, ci doar funcţionarea perfectă şi rece a unei maşinării, în conformitate cu un plan bine pus la punct.

Pentru o reţea de talia XV, asta reprezintă un zero tăiat în patru.

Jesse ştie că Naomi ar vrea ca el să manifeste mai mult interes şi *are* dreptate, fiindcă asta *contează* mult – dacă ţine să primească o confirmare, n–are decât să–i asculte pe sutele de studenţi care se bulucesc în Sala de Activităţi Politice. Ceea ce vede acum reprezintă un grup numeros până şi pentru o universitate ca Az, dar în orice caz, nu ţi se oferă în fiecare zi prilejul să asişti în timp real la un bombardament efectuat de Departamentul Operaţiuni Spaţiale ONU.

Sigur, în loc să urmărească o emisiune demodată de televiziune ar putea foarte bine să meargă în dormitor – PasioNet s–a conectat la creierul unuia dintre piloţi – şi ar simţi totul ca şi cum s–ar afla la faţa locului. Poate prinde vreo reluare a programului. Nu, ideea pică, deoarece Naomi numeşte asta pornografie militaristă.

La drept vorbind, ar prefera să fie acasă cu Naomi, fără televizor, fără XV, fără straie – dar alungă hotărât un asemenea gând. Dacă în următoarea oră îndrăzneşte să facă măcar o aluzie la aşa ceva, ar declanşa o nouă ceartă cu Naomi, şi nu vrea asta, cel puţin acum. A trecut mai bine de o săptămână de când abia au ajuns din nou la săruturi.

Pe de altă parte, examenul la Economia Proiectării Moleculare, la care trimestrul acesta trebuie să obţină calificativul de Rezultate Deosebite, sau chiar mai bine, dacă

vrea să mai aibă şanse de a termina cu titlul de Inginer, va avea loc mâine dimineaţă la opt şi e deja ora 22 şi, cu toate că şi–a făcut lucrarea, n–a revizuit–o şi nici n–a citit capitolul suplimentar.

Până la urmă Naomi se întoarce – delicată şi pufoasă la mângâiat, dar cu muşchi tari ca piatra sub pielea catifelată –, iar acum stă lipită la pieptul lui şi, ca urmare, funduleţul cel mai rotunjor şi atrăgător din întreaga Univ. Az se găseşte la dispoziţia lui.

Deodată se aude un zgomot puternic şi Jesse ridică ochii să vadă despre ce–i vorba. Ceva neobişnuit, asta–i limpede, pentru că pe ecran se zăreşte o mişcare indistinctă. Fiecare vine cu câte o părere pentru a explica fenomenul; în prezent nu mai vezi imagini televizate care să fâlfâie în halul ăsta, mai ales de când cu pachetele de semnale digitale.

Semnalul nu se recepţionează prea bine, îşi dă el seama, deoarece Departamentul de Control al Informaţiilor ONU (CIONU) încearcă să–şi plaseze sigla peste imagine şi chestia nu prea reuşeşte. Lumea huiduie şi fluieră, unii la semnul CIONU, alţii la ceea ce reprezintă el, restul – din principiu.

Ca orice sală comună dintr–un colegiu construit în secolul trecut, cea în care se află acum nu a fost făcută pentru întruniri, ci pentru a fi uşor de întreţinut, motiv pentru care e alcătuită cu precădere din suprafeţe plate, netede, rigide, iar întreaga structură prezintă ecou şi vuieşte la orice zgomot.

În cel mai optimist caz, vor ajunge acasă pe la miezul nopţii, iar după aceea Naomi va dori să stea de vorbă vreo oră… s–a dus pe apa sâmbetei tema lui, chiar dacă pune cruce şi partidei de sex. Iar obţinerea de Rezultate Deosebite nu–i chiar floare la ureche; sigur, e cel mai slab dintre calificativele universitare, dar ca efort depăşeşte cu ani–lumină alte calificative precum Înţelegere Probabilă, Atitudine Pozitivă sau Gândire Deschisă – iar patronii din ziua de azi îţi citesc dosarul din scoarţă în scoarţă. Trebuie să obţină Rezultate Deosebite, Competenţă Demonstrată sau Măiestrie… dar el crede acum că ultimele două, adică maximele, reprezintă vise de neatins.

Dacă ar elimina–o pe Naomi din viaţa lui, Măiestria i–ar fi la îndemână la majoritatea obiectelor de studiu. Există pe lumea

asta o mulţime de tipe mult mai accesibile…

Nu pricepe de ce nu se mai poate concentra. Se sileşte să privească din nou la ecran, remarcă o dungă întunecată de–a lungul lui, îşi dă seama că de fapt priveşte la mâna lui Naomi, care ţine palma în jos, în semn de „linişte”, aşa cum proceda cândva toată puştimea de vârstă şcolară.

În sală e o gălăgie infernală: huiduieli, chiote, oameni care, ridicând glasul, îşi explică unii altora tot felul de lucruri, în vreme ce alţii sâsâie şi strigă „Linişte, vă rugăm, tăcere!”, totul căpătând un asemenea ecou din cauza suprafeţelor plane şi a spaţiului deschis, încât nici nu se simte în stare să gândească. Ar vrea să se transforme brusc într–un om al peşterilor, s–o târască pe Naomi afară de acolo, s–o îmbarce cu forţa în vechiul lui automobil Lectrajeep, să meargă departe, până în inima deşertului, şi să rămână pur şi simplu cu ochii boldiţi la stele până la răsăritul soarelui.

Dar asta după câteva ore de sex intens cu o Naomi arzând de dorinţă.

Când reuşeşte să străpungă cu privirea prin pădurea de braţe agitându–se şi mâini cu degete încordate, vede că imaginea de pe ecran pâlpâie rapid, din cauză că sursa de semnal comută protocoale şi canale de câteva ori pe secundă, iar programele soft de sincronizare–suprimare folosite de CIONU se ţin scai de sursă. Jesse ştie chestia asta, întrucât pentru a obţine nota de trecere la Inginerie trebuie să înveţi criptografie pe rupte (din punctul de vedere al *los corporados* este important ca lucrările pe care le faci să nu fie instantaneu rulate printr–un program TAIA – Traducere cu Ajutorul Inteligenţei Artificiale) – ajungând de notorietate publică. Dumnezeule, ingineria e mai interesantă şi mai pasionantă decât politica!

Cum ar categorisi Naomi felul lui de a gândi? Şi aşa–i destul de grav că el pare să o socotească un fel de simbol sexual, dar când nu mai gândeşte cu vintrele, gândurile i se îndreaptă exclusiv asupra problemelor tehnice, nu asupra celor politice. Oare de ce nu vrea mintea lui să rămână pe făgaşe normale?

Naomi se lasă şi mai mult pe spate, poponeţul îngeresc se freacă de partea din faţă a pantalonilor lui şi oricum e bine că ideea temei i–a fugit cu totul din cap. Vreme de o clipă, nu

mai mult, ecranul se limpezeşte şi Jesse are impresia că aparatura de comunicaţii din Siberia i–a înfrânt temporar pe dulăii CIONU – îi aude deja pe cei de naţionalitate siberiana ovaţionând, iar pe unitarişti huiduind, şi asta îl face să–şi dea seama că situaţia nu diferă deloc de aceea de la un meci de fotbal…

Dar pâlpâirea revine. Naomi continuă să facă semnul prin care cere „linişte.” Mulţimea devine mai greu de stăpânit, nicidecum mai potolită, de aceea Naomi se lipeşte de el, parcă vrând să devină mai mică. Jesse face o încercare şi–şi lasă mâna să se odihnească pe talia ei, sperând că gestul va fi interpretat ca un sprijin, nu ca „pipăit în orice situaţie”; rezultatul e că, de sub coama bogată de păr castaniu, se trezeşte recompensat cu un zâmbet fugar. Ochii ei, mari şi umezi, şi pometii pistruiaţi îi dau din nou un fior; seamănă cu un simulator de dragoste pe XV şi majoritatea neplăcerilor pe care–şi închipuia că le–a stârnit pentru noaptea asta par să fi dispărut ca prin farmec.

Îşi lasă braţul să lunece puţin mai jos pe spatele ei şi, uimire, femeia se lipeşte mai strâns de el şi–i mângâie faţa cu părul minunat, apoi îl arde pe gât cu răsuflarea caldă şi dulce.

— Mare dobitocie! Jumătate din ăştia de aici nici nu vor să audă de Abdulkashim şi ovaţionează pentru CIONU, iar cealaltă jumătate îl susţin pe Abdulkashim. Cum să priceapă semnificaţia acestei întruniri dacă nici măcar nu *încearcă* să dorească acelaşi lucru?

— Dar nu s–au adunat pentru o întrunire, ţine Jesse să–i reamintească. Au venit să afle ştirile sau să vadă bombele explodând, ori, întorcându–se de la masă sau de cine ştie unde, s–au lăsat atraşi de aglomeraţie şi de balamuc.

Naomi îi aruncă surâsul acela care îi aduce mereu aminte cât de debusolat era şi el înainte ca ea să–i fi pătruns în viaţă.

— Important e că oamenii sunt aici şi schimbă idei. Prin urmare, e vorba de o întrunire, dar nici unul dintre ei nu vrea unitate.

Hărmălaia din Sala de Activităţi Politice creşte iute, apoi se stinge la fel de rapid, lăsând în aer doar un ecou delicat; s–ar părea că studenţii s–au adunat aici pentru a afla ce se petrece. Au impresia că CIONU a cam bătut în retragere. Se

vede imaginea fără purici a lui Abdulkashim, iar la urechi le ajunge vocea fără inflexiuni a traducătorului: „…în absenţa oricărei provocări şi situându–se în afara prevederilor Cartei sau ale celei de–a Doua Convenţii prin proferarea unor asemenea ameninţări faţă de un stat liber, suveran şi independent, ca să nu mai menţionăm pretenţia de a întreprinde astfel de acţiuni militare împotriva unor instalaţii militare a căror existenţă nu a putut fi dovedită…”

Imaginea pâlpâie şi dispare. În sală se dezlănţuie un adevărat iad. Jesse aude bufnetul înfundat, dar grăitor, al pumnilor şi picioarelor ce lovesc în dreapta şi–n stânga.

Aici la Univ. Az nu sunt prea mulţi studenţi pro–siberieni, întrucât disputa siberiana se poartă cu Alaska, acum un stat liber, şi mulţi încă mai nutresc sentimente legate de faptul că Alaska a fost cândva unul dintre statele componente ale SUA.

Marele scandal izbucneşte între unitarişti, care sprijină orice idee pe care o promovează Secretarul General (SecGen), şi naţionalişti, care vor ca Statele Unite să se fi implicat în mod direct – felul de oameni care se plâng de „Bunicuţa”, ca şi cum în aceste vremuri Hardshaw ar putea scăpa vreun vânt în pernele propriei canapele fără aprobarea ONU.

Apoi mai există o mână de tipi care huiduie fiindcă se opun oricărei forme de cenzură, mai sunt şase–şapte persoane care se declară pe faţă pro–siberiene şi probabil câţiva băieţi care au venit cu speranţa de a da şi încasa câţiva pumni. După cum simte Jesse, care a crescut într–un orăşel mic şi cunoaşte aspecte de felul ăsta, lucrurile se vor încinge niţel, de aceea ar prefera ca Naomi s–o şteargă frumuşel de aici înainte ca evenimentele să se precipite şi bătaia să se generalizeze.

Mai ştie la fel de bine că Naomi n–o să–l creadă şi nici nu va lua vreo măsură să se pună la adăpost. Ea aparţine celei de–a doua generaţii de Conservaţionişti şi, după cum i–a zis–o singură în repetate rânduri, „noi n–am fost crescuţi în felul ăsta, noi suntem calmi chiar şi când ne înfuriem.” Jesse n–a avut nasul să spună că *el* n–a fost crescut în felul *acesta* şi că ştie prea bine de ce–i în stare o lovitură zdravănă de pumn sau de picior.

Se mai aud voci ridicate, fiindcă fiecare se grăbeşte să termine ce avea de spus sau măcar încearcă s–o facă.

Vacarmul se potoleşte instantaneu când pe ecran îşi face apariţia Rivera, Secretarul General, un tip tinerel şi atrăgător din Republica Dominicană.

Rivera are pe chip expresia serioasă cu care toată lumea s–a învăţat în anii din urmă – e vorba de veşti proaste, iar omul îţi recomandă să–ţi păstrezi sângele rece.

Ca mai toţi Conservaţioniştii, Naomi este unitaristă, de aceea ovaţionează cot la cot cu ceilalţi, iar Jesse ovaţionează fiindcă e cu ea. Pe de altă parte, Rivera reuşeşte să–ţi inspire încredere, iar Abdulkashim ar putea juca rolul lui Stalin fără nici o tuşă de machiaj.

Parcă Rivera ar aştepta să se facă linişte în Sala Sindicatului Studenţesc; însă, indiferent de situarea lor geografică, grupurile numeroase de oameni se calmează cam în acelaşi ritm, presupune Jesse; tocmai de aceea este posibil ca Secretarul General să se afle în faţa altei mulţimi, cine ştie unde. Ba chiar mai plauzibil, ştiindu–se că jumătate din lumea modernă încă trebuie să plaseze ecrane uriaşe în locuri publice, există un simulator de mulţime pe care Rivera îl ascultă prin căşti, fiind pregătit să înceapă la momentul potrivit.

Când consideră că vocea îi poate fi auzită, Rivera începe:

— Prieteni şi cetăţeni ai planetei… cu inima întristată vă anunţ că în această seară Naţiunile Unite se văd silite, pentru a opta oară, să apeleze la forţa militară pentru a interveni şi aplica Articolul 14 din Convenţia a Doua. V–o citez în forma ei completă: „Indiferent dacă este sau nu semnatară a prezentei Convenţii, nici o naţiune care nu a posedat şi nu a declarat că se află în posesia unor arme explozive existente în prezent sau încă neinventate la data de 1 iunie 2008, ora 0 GMT, capabile să degajeze mai mult de un trilion de ergi pe gram, nu va avea dreptul de a produce, de a poseda, de a achiziţiona, de a transfera ori de a exercita controlul direct sau indirect asupra detonării unor astfel de arme. Secretarul General este împuternicit să aplice prezentul articol după cum consideră de cuviinţă.” Pe de altă parte, de zece ani, de când Statul Liber Alaska s–a separat de Statele Unite, Comunitatea Siberiana a emis pretenţii teritoriale asupra Alaskăi, bazându–se pe aşa–zise încălcări ale unor prevederi din acordurile

încheiate între Statele Unite şi fostul Imperiu Rus. S–a constatat – de patru instanţe internaţionale diferite – că aceste pretenţii teritoriale sunt cu desăvârşire nefondate. Regimul siberian actual nu numai că a exprimat în mod repetat şi a insistat asupra justeţii pretenţiilor sale, dar a şi urmărit anexarea Alaskăi prin măsuri secrete şi violente şi prin ameninţări deschise.

Ecranul pâlpâie o dată şi pe fondul albastru–deschis apar câteva umbre ceva mai închise, cu linii prea regulate pentru a reprezenta forme naturale de viaţă. Sunt în număr de douăsprezece, toate amintind de proporţiile unui creion, având un capăt mai lat, precum oglinda unei lanterne, iar celălalt fiind rotunjit şi bont. Rivera explică:

— Pe fundul Oceanului Arctic au fost descoperiţi şase asemenea ciorchini. Sunt proiectile cu traiectorie suprimată, fabricate de MitsDoug Defense, însă microsenzorii plasaţi de noi în apropierea lor au evidenţiat două modificări de esenţă, ambele reprezentând încălcări flagrante ale prevederilor acordurilor privind controlul armelor de distrugere în masă. În primul rând, raza de acţiune a fost mărită extraordinar de mult prin adăugarea, în compartimentul focosului, a unui proiectil aer–sol de tip MitsDoug Cobra, drept a doua treaptă. În al doilea rând, treapta Cobra a fost dotată cu un focos cu fuziune, detonat prin laser, având o putere care o depăşeşte pe aceea prevăzută şi permisă prin Articolul Paisprezece. De asemenea, în virtutea prevederilor cuprinse în acordurile de Acces la Date, am stabilit că aceste arme nu aparţin nici unei puteri care are dreptul să le deţină în conformitate cu prezenta Convenţie. În orice caz, ele sunt plasate în afara teritoriului oricărei naţiuni şi prin urmare sunt *de facto* ilegale, conform Articolului 17 din Convenţia a Doua a ONU. În acest context trebuie să ţinem seama de plasarea lor la distanţă de două minute de zbor de Denali şi de relaţiile încordate dintre Alaska şi Siberia, pe care vi le–am prezentat deja. La începutul acestei seri am anunţat toate cele trei sute douăzeci şi patru de ţări semnatare şi nesemnatare că Departamentul de Operaţiuni Spaţiale ONU va distruge acele proiectile la primul semn că ar urma să fie lansate ori la ora 8:30 GMT, în funcţie de priorităţi. Am primit asentimentul

explicit din partea a două sute optzeci şi patru de naţiuni şi nu am recepţionat nici o reacţie din partea celorlalte – cu excepţia Comunităţii Siberiene, care a depus un protest vehement faţă de ceea ce preşedintele Abdulkashim numeşte acţiune pripită şi nemotivată. Pe acest ecran apare un scurt raport primit de la generalul Jamil de la OSONU, unde se prezintă configuraţia ţintei înainte de lovitură. La ora 8:30 GMT, o formaţie de douăzeci şi cinci de spaţioplane aparţinând OSONU a lansat peste o sută de proiectile pe traiectorii de impact către locurile depistate pe fundul oceanului. Proiectilele au pătruns prin gheaţa arctică şi au lovit cu focoase beriliu–antineutronice – sau „radacbombe" – locurile pe care le vedeţi notate în diagramă.

Jesse ar vrea să ştie cum de mai poate rămâne funcţional un obiect care pătrunde şi traversează sute de metri de gheaţă cu viteza de 20 machi, dar va trebui să lucreze *multă vreme* la OSONU până să afle asemenea secrete. Dacă ar fi să dea crezare revistei *Scuttlebytes*, pesemne că fiecare focos emite prin partea frontală o ceaţă fină, compusă din antiprotoni, care apoi curg în jurul său, dar nu poţi să ai încredere în revista asta nici cât în reportajele transmise pe Canalul Oameni Celebri. A se vedea, de pildă, de câte ori a susţinut *Scuttlebytes* în ultimii doisprezece ani că ştie sigur cine a declanşat Iluminarea.

Pe ecran apare brusc imaginea recepţionată de senzorii plasaţi în adâncul oceanului. Dâre lungi şi albicioase ţâşnesc spre proiectilele de la fund cu o asemenea viteză, încât seamănă cu traseul unor jeturi de aburi supraîncălziţi care pătrund simultan în Oceanul Arctic, situaţie similară cu traiectoriile particulelor într–o cameră de ceaţă Wilson. În capătul fiecărei dâre, adică punctul unde se afla proiectilul, se vede câte o licărire orbitoare, de formă rotundă.

Imaginea revine la Rivera. Face un gest din cap, de parcă ar zice: „Puternic, aşa–i? Înspăimântător, nu?" Pe faţa lui nu apare nici măcar umbra unui surâs.

Îşi trece limba peste buze, apoi continuă:

— Monitoarele noastre au detectat o încercare de lansare a proiectilelor aflate pe fundul mării cu o fracţiune de secundă înainte ca ele să fie lovite în plin. Sistemul de depistare–

interceptare a transmisiunilor folosit legal de ONU a stabilit că semnalul a avut ca origine palatul comandantului din Novokuzneţk, Siberia. În baza acestor dovezi, am emis un mandat de arestare, care va intra în vigoare imediat, pentru comandantul Abdulkashim şi a cincizeci şi unu de înalţi funcţionari siberieni. Aceste persoane urmează a fi reţinute de ONU pentru a fi interogate şi deferite unui tribunal. Cu acest prilej amintim tuturor forţelor armate din întreaga lume că rezistenţa faţă de arestările efectuate de reprezentanţii ONU – sau încercarea de a se profita din punct de vedere militar de situaţia creată prin operarea acestor arestări – reprezintă o infracţiune deosebit de gravă, indiferent de persoana sau puterea care o comite.

Pe neaşteptate, în ochii lui Rivera apare o expresie care sugerează deruta şi spaima. La reluarea cuvântării, vocea lui e din nou calmă şi onctuoasă:

— Nu am luat uşor o astfel de decizie, însă până în această clipă o consider justă, bine cântărită şi adecvată. Să sperăm că ea ne va apropia tot mai mult de justiţie şi pace globală. Vă doresc tuturor o zi bună!

Ecranul este ocupat de somptuosul drapel alb–albastru fluturând în adierea unui vânt slab, după care apare sigla CIONU. Apoi se comută pe un canal care prezintă o reluare a programului *Eu o iubesc pe Lucy*. În sală se stârneşte un vacarm de nedescris, studenţii certându–se în legătură cu emisiunea pe care vor să o recepţioneze în continuare. În ceea ce–l priveşte, Jesse a renunţat să mai urmărească TV când s–a abandonat ideea de a se inaugura noi emisiuni.

În vuietul stârnit se detaşează vreo zece glasuri mai puternice, acestea anunţând întruniri, fie de sprijin, fie de protest, fie de analiză a acţiunii iniţiate de SecGen.

Naomi se lasă şi mai greu pe Jesse şi–l gâdilă la ureche cu răsuflarea ei caldă.

— O, tu, viteaz inginer, fiinţa neiniţiată de lângă tine tânjeşte să se adape din fântâna înţelepciunii tale tehnice, fiindcă a naibii să fie dacă a înţeles vreo boabă din ce se petrece. Pe de altă parte, dacă se va organiza vreo întrunire sau demonstraţie, nu–mi va fi greu să aflu şi să particip. Putem sta singuri câtva timp?

Fata îl cuprinde şerpeşte cu un braţ şi când îşi trece şi el braţul pe după umărul femeii, Jesse simte apăsarea grea, moale şi plină a sânilor ei pe cot.

Le trebuie totuşi zece minute până să iasă din Centrul Studenţesc, fiindcă o fiinţă atât de activă ca Naomi găseşte cel puţin douăzeci de persoane pe care trebuie să le salute. Jesse procedează la fel, dar în aceste clipe se bucură nespus că amicii îl consideră un tip atrăgător, dar cam tăntălău, deoarece asta înseamnă că participarea sa la ritualul de despărţire se poate limita la semne făcute din cap şi la rostirea neconvingătoare a unui nume. În schimb, Naomi trebuie să–şi compare propriile păreri cu toţi cei pe care îi cunoaşte.

Chiar în aceste momente ea vorbeşte cu Gwendy, amica pe care, în sinea lui, Jesse a considerat–o mai întotdeauna drept „ciumăfaia blondă cu forme pline şi tari.” Naomi se ia foarte în serios şi tonul ei militant atrage tot mai multe persoane în jurul lor. Chestia asta nu pare din cale–afară de promiţătoare pentru nişte oameni care şi–au propus s–o şteargă din sală.

— Aspectul pe care nu trebuie să–l pierdem din vedere, zice Naomi, frământând şi despicând aerul cu mâinile ei delicate, este că nu prezintă absolut nici o importanţă dacă Rivera a avut sau nu de ales în această situaţie. La urma urmelor, nu–i treaba noastră să–l determinăm să aleagă. *Sigur*, trebuia să distrugă proiectilele acelea, dar la fel de *sigur* e că a greşit făcându–le să explodeze. Oamenii aceştia încearcă să lanseze un văl de ceaţă în jurul chestiunii când îşi pun întrebarea ce altceva ar fi putut face SecGen. Dacă şi–ar fi făcut meseria cum se cuvine, ar fi găsit o altă soluţie. Tocmai aici e secretul. Dacă ţine să se complacă într–o situaţie în care există doar soluţii inacceptabile şi apoi e dispus să accepte una dintre ele, asta e, şi nu se mai poate interveni. Trebuie neapărat să ne exprimăm sentimentele în legătură cu întreaga situaţie care s–a creat.

Lui Jesse îi vine să urle. Sentimentele nu ajung să fie bine exprimate decât după cel puţin un marş, plus o conferinţă…

Naomi o ţine tot aşa şi Sibby, care a apărut între timp (şi se simte îndemnată să fie de acord atât cu Gwendy, cât şi cu Naomi în toate cele, mai ales când primele două nu se pun de

acord), ascultă cu mare atenţie şi se vede de la o poştă că discuţia nu se poate încheia decât dacă i se va oferi şi ei prilejul să–şi exprime adeziunea şi aprobarea. Cu fiecare clipă care trece, apartamentul şi tema par să se îndepărteze tot mai mult.

Prietenul lui Gwendy, un tip deşirat, înalt, cu faţa plină de coşuri, al cărui nume Jesse n–ar reuşi să şi–l amintească în condiţii obişnuite, încearcă să ridice o obiecţie, însă Naomi îi retează avântul încă înainte ca individul să poată deschide pliscul.

— Ba, nu, *ascultă la mine*, zice ea. Chestiunea e că oamenii trebuie să–şi facă datoria acolo unde–i aruncă viaţa şi nu–mi pasă dacă el e SecGen. Nu altcineva trebuie să răspundă pentru asta, ci el şi numai el. Dacă laşi evenimentele să dea naştere unei situaţii în care nu mai încap opţiuni morale, însă trebuie totuşi să faci o alegere, atunci faci rău, indiferent de soluţia pe care o preferi. Cu alte cuvinte, dacă lucrurile ar sta altfel, n–am avea pe cine arunca vina.

Sibby face o încercare timidă de a afirma că această idee se aplică probabil în cazul lui Abdulkashim.

— A, desigur, exact! izbucneşte Gwendy pe neaşteptate. Puneţi vina în cârca unui om a cărui ţară a pierdut majoritatea armelor pe care le poseda, în spinarea cuiva care probabil e azvârlit în închisoare chiar în aceste momente, dacă nu cumva poliţiştii ONU l–au şi ucis deja, de parcă el a vrut ca lucrurile să evolueze în direcţia asta. Situaţia e *extrem* de simplă.

Gwendy îşi împinge falca inferioară înainte, astfel că străpunge perdeaua deasă creată de părul blond şi bogat, şi o fulgeră cu privirea pe Sibby (dacă nu cumva, privind–o dintr–o parte, Jesse se înşală) şi, aşa cum obişnuiau să afirme oameni demodaţi ca tatăl lui Jesse, „invadează spaţiul personal” al celorlalţi, prin faptul că stă lângă Sibby şi se tot apropie de ea.

Toate astea stârnesc în ochii lui Naomi o sticlire răutăcioasă care–i trădează dorinţa de a sări la beregata cuiva. Jesse ştie că mulţi o consideră antipatică atunci când se manifestă aşa, dar tocmai asta îl atrage la ea.

Primul lucru pe care l–a remarcat în privinţa ei la prelegerile

despre Valori şi Sine, singurul curs obligatoriu de la Univ. Az, a fost acea sticlire când a început să se lege de trei afro–europeni pe motiv că nu erau conştienţi de faptul că ecologia şi feminismul se întrepătrund.

Al doilea amănunt referitor la Naomi este că sub îmbrăcămintea lălâie se ascunde un trup minunat.

Brian, fostul lui coleg de cameră, care se mutase când se lămurise că relaţia cu Naomi devenise deja serioasă, sugerase oarecum întâmplător că dacă Jesse era atras irezistibil de furia aceea înzestrată cu un trup care satisfăcea fanteziile erotice ale oricărui bărbat, poate c–ar fi fost mai bine, după cum se exprimase el: „S–o violezi, Jess, şi să termini o dată, n–ar fi mai simplu aşa? Asta i–ar confirma fetei tot ce gândeşte despre tine, iar tu ai afla pe propria–ţi piele cum stau lucrurile.”

Jesse rămăsese descumpănit. Curând după aceea, în cele câteva ocazii când făcuse amor cu Naomi abia se stăpânise să nu–şi dea frâu liber fanteziei şi să creadă că o viola. Dacă ar exista o Lege Diem referitoare la fantezii erotice, aşa cum există pentru unele tipuri de reportaje difuzate de XV, ar risca pedeapsa cu moartea.

Chiar o place? N–ar şti să răspundă şi oricum i se pare lipsit de importanţă.

El nu mai ascultă discuţia, ceea ce e probabil o idee înţeleaptă, dar Gwendy şi Sibby au lacrimi în ochi, iar tipul lui Gwendy pare hotărât să plece de acolo împreună cu ea. Bat oarecum în retragere, dar cei care aşteptau să discute cu Naomi par să fi dispărut, astfel că Jesse o scoate din sală aproape imediat. Păşesc alături în tăcere prin întunericul răcoros, fără a întâlni pe nimeni, iar după o vreme Jesse îşi la inima în dinţi şi sparge gheaţa.

— Ascultă, zice el, nu–mi ţine şi mie o cuvântare acum despre cele întâmplate, pentru c–aş prefera să luăm Lectrajeepul şi să ne petrecem noaptea în deşert. Putem sta relaxaţi şi privi la stele, iar după aceea sunt dispus să ascult tot ce vrei să spui.

Jesse ştie că vorbele acestea ar putea declanşa o ceartă. Conservaţioniştii nu vor să tulbure viaţa sălbăticiunilor, astfel că o simt prin intermediul canalului XV. N–are importanţă că

automobilul – cu pneuri mari şi moi, tip balon şi cu sistem de conducere cvasidirect – nu lasă urme nici cât un călător care poartă ghete uşoare, dar cum părinţii i–au făcut capul mare cu istorioare de groază privind distrugerile pe care le produceau vechile maşini de teren, e de ajuns ca Naomi să se uite doar la Lectrajeep şi să–şi imagineze numai calamităţi.

Singura dată când a încercat să o scoată în deşert, ea n–a reuşit să se orienteze decât cu ajutorul echipei XV locale. În XV, corpul în care efectuezi deplasarea aparţine unui atlet foarte bine pregătit, astfel că umbli cu dezinvoltură prin peisajul sălbatic şi păstrezi contact mental permanent cu un poet, cu un naturalist, cu un activist şi cu un şaman, toţi legaţi de natura care a rămas neîmblânzită de om. În absenţa acestor indivizi care să–i şoptească mereu câte ceva în minte, Naomi nu ştia ce plante are în faţa ochilor, nu putea nicicum să–şi amintească vreo frază sau vreun cuvânt–cheie care s–o ajute să retrăiască experienţa inedită, nu avea habar care erau ameninţările majore la adresa respectivului ecosistem sau cine ar fi trebuit tras la răspundere şi, în general, nu reuşea să atribuie nici o semnificaţie spirituală celor văzute. Ba chiar mai grav, transpira şi se murdărea, şi probabil că nu existase zi în care ea să nu facă duş.

Prin urmare, dacă e sincer cu el însuşi, prin lansarea invitaţiei de a merge cu Lectrajeepul caută cearta cu lumânarea, fiindcă dacă se iau la harţă şi apoi fac amor ca să se împace, ar însemna că tocmai asta a vrut de la bun început; iar dacă reuşesc doar să se certe, data viitoare va fi şi mai înnebunit după ea. Începe să–şi pună deja întrebarea, deocamdată timid, cât de dement poate deveni.

De aceea rămâne mut de uimire când Naomi îl la de mână şi spune:

— Hai să facem o încercare. M–am gândit, şi pesemne că nu sunt destul de maleabilă, şi nici nu mă strădui să înţeleg punctul de vedere al fiecăruia.

Inima lui Jesse duduie gata să–i sară din piept.

— Nemaipomenit, zice el. Avem de călătorit doar până în locşorul meu preferat; dacă ne deplasăm cu o viteză rezonabilă, nu tulburăm nici ecosistemul. Până ajungem acolo, o să–l sun şi pe fratele meu şi vom vedea dacă are idee

despre efectele unei asemenea excursii asupra mediului.
După aceea ea îl sărută chiar acolo, unde oricine poate vedea ce se petrece. Jesse a luat–o razna. Asta nu se mai poate pune la îndoială.

Pe fundul Oceanului Arctic lucrurile n–au rămas chiar neschimbate. Din capul locului se poate spune că focoasele au avut multă energie cinetică, şi cum revista *Scuttlebytes* a nimerit–o măcar acum, în faţa focoaselor a plutit o ceaţă de antiprotoni, ceea ce a eliberat destulă energie.
Însă asta n–a însemnat nimic în comparaţie cu cea eliberată de focoase. Când un antineutron se ciocneşte cu un nucleu de beriliu, este distrus un neutron, iar anihilarea reciprocă eliberează aproape de nouă ori mai multă energie decât fisiunea unui atom de uraniu. De asemenea, respectivul nucleu se transformă în două particule alfa, aflate foarte aproape una de alta. Posedând aceeaşi sarcină electrică, ele se resping şi pornesc în direcţii opuse, făcând energia totală să crească cu mai bine de unu la sută. Particulele alfa, cu sarcini foarte mari, îşi „cedează” energia materiei prin care trec, sub formă de căldură, radiaţie electromagnetică şi mişcare mecanică provocată de căldură şi de radiaţii.
Destinul energiei este să se transforme, în cele din urmă, în căldură – acesta este principiul entropiei. Energia eliberată de explozia bombelor s–a transformat în căldură, care a fost înmagazinată de fundul oceanului, alcătuit în cea mai mare parte din gheaţă, nu cu mult sub punctul de îngheţ al apei – de fapt, în absenţa presiunii de la mare adâncime, apa nici n–ar îngheţa.
Acum vorbim despre gheaţă şi despre încă ceva.
Dacă ne gândim mai bine, un aspect straniu legat de gheaţă îl reprezintă capacitatea ei de a pluti. Untul solid se scufundă când este pus în unt lichid, fierul se scufundă în fier lichid, azotul solid, la fel… dar apa solidificată pluteşte în apa lichidă.
Să ne imaginăm un microscop îndeajuns de puternic ca să poată arăta motivele. Molecula de apă este îndoită sub un anumit unghi şi, oricât de mult veţi încerca, nu veţi reuşi s–o aliniaţi perfect. Îngheţaţi apa, astfel încât moleculele să înceapă să se alinieze în cristale, iar pachetizarea neuniformă

va lăsa mult spaţiu liber – mai mult decât atunci când moleculele se rostogoleau una pe lângă alta.

Îngheţaţi apa în alt mod şi obţineţi atât de mult spaţiu liber, încât puteţi capta alte molecule între cele de apă. Asta se numeşte clatrat – în latină înseamnă „cuşcă, închidere cu gratii sau cu zăbrele” – şi înăuntru pot fi prinse tot felul de lucruri.

De exemplu, douăzeci şi trei de molecule de apă alcătuiesc o cuşcă în jurul a patru molecule de metan.

Pe fundul oceanului există foarte mult metan. Tot ce se scufundă putrezeşte, iar la mari adâncimi nu găseşti prea mult oxigen liber. Numeroasele procese de descompunere anaerobe eliberează metan. Materia moartă putrezeşte la fundul mării de foarte multă vreme şi, de la cele câteva glaciaţiuni recente, în adâncuri s–a păstrat o temperatură suficient de scăzută pentru a reţine metanul în clatraţi. Pe platforma Oceanului Arctic, nenumăratele straturi de clatrat au grosimi de zeci de metri şi sute de kilometri în diametru.

În concluzie, energia radacbombelor pătrunde în stratul de la fundul oceanului şi încălzeşte gheaţa, a cărei temperatură este puţin sub punctul de îngheţ, eliberând metan. Ba mai mult, pe măsură ce se dizolvă, clatraţii declanşează alunecări de teren şi prăbuşiri ale scoarţei submarine.

Pe de altă parte, clatraţii sunt molecule delicate. Au dimensiuni mari, dar între ele nu s–au stabilit legături puternice şi nu–i nevoie decât de o zdruncinătură mai serioasă pentru a le desface, permiţând moleculelor de apă să se regrupeze în gheaţă simplă… iar metanul se degajă.

În seara asta, fundul oceanului a căpătat viaţă din pricina avalanşelor, prăbuşirilor şi undelor de presiune. Metanul acumulat de–a lungul a mii de ani, se ridică de pretutindeni bolborosind, croindu–şi loc către suprafaţa Oceanului Arctic, găsind numeroase fisuri şi spărturi în stratul de gheaţă. În mai puţin de optsprezece ore, straturile de clatrat de cincisprezece metri grosime, care se întind pe peretele exterior al Pantei de Nord având aproximativ o sută de kilometri lăţime şi mergând pe o distanţă de peste şase sute de kilometri pe sub mare, se prăbuşesc.

Metanul este un gaz care contribuie substanţial la crearea

efectului de seră şi cantitatea de metan eliberată în câteva zile se ridică la 173 miliarde de tone. Asta înseamnă de nouăsprezece ori mai mult metan decât se află în atmosferă în 2028, sau de treizeci şi şapte de ori mai mult decât era în 1992.

Diogenes Callare primeşte apelul lui Jesse şi se vede silit să admită că deocamdată nu ştie nimic. E încântat însă când vede, pe micuţul ecran, că puştiul conduce un Lectrajeep spre inima deşertului Arizona şi că are alături o fetişcană atrăgătoare, cu păr castaniu.

Flecăresc o vreme, apoi Jesse îi salută pe puştii lui Di, aşa cum face mereu; el e unchiul preferat al lui Mark, băiatul în vârstă de şase ani, însă Nahum, care are doar trei ani, nu–şi aduce aminte întotdeauna cu cine vorbeşte.

După ce a stat de vorbă cu Jesse şi l–a asigurat că deocamdată nimeni n–are habar care vor fi urmările detectabile ale detonării radacbombelor pe fundul Oceanului Arctic, Di îşi găseşte timp să privească mai pe îndelete prin camera de zi, către copii, şi prin uşa deschisă care dă în biroul de lucru al lui Lori. Viaţa lor e foarte plăcută. Mobilierul arată bine şi piesele se asortează, el o iubeşte destul de mult pe Lori, copiii par să fie normali, având un coeficient de inteligenţă bun, iar această casă – situată pe coasta Carolinei, la doar patruzeci şi cinci de minute depărtare de locul său de muncă din Washington, dar la câteva sute de kilometri distanţă de agitata şi incomoda metropolă – este mare şi, deşi o imitaţie, ar putea trece relativ uşor drept o proprietate victoriană autentică.

Se descurcă foarte bine din punct de vedere material, iar bătrânul lui ar categorisi asta drept „Intrare în Rândul Lumii.” Vreme de o clipă îşi pune întrebarea dacă tatăl său ar mai folosi şi acum faţă de el doar cuvinte care să înceapă cu majuscule. Pesemne că nu. Di şi fratele său au avut practic părinţi diferiţi, iar tiranul dogmatic care l–a crescut pe Di s–a topit într–o oarecare măsură în personajul bătrânicios şi scorţos care l–a educat pe Jesse.

Înainte de culcare, merge să se mai joace puţin cu Mark; i se pare ciudat să–şi vadă copiii treji când e aproape miezul

nopţii, dar se vede silit a recunoaşte că noua metodă pe care au acceptat–o, aceea de a–i lăsa să tragă câte un pui de somn alături de el sau Lori, pare să–i facă mai fericiţi şi mai puţin frustraţi. Acum construiesc împreună o casă din cuburi, însă nu prea reuşesc, fiindcă Mark socoteşte că–i mai distractiv să răstoarne totul. Dar cum de regulă lui Di îi place să înalţe construcţii din cuburi şi să–l urmărească pe Mark dărâmându–le, parteneriatul acesta le slujeşte amândurora.

— Ce voia Jesse? întreabă Lori, trecând către maşina de cafea. În prezent lucrează la *Măcelarul în galben*, cel de–al şaselea volum din seria ei de cărţi de mare succes despre Măcelar, un ucigaş care la sfârşitul fiecărei aventuri reuşeşte să–l amestece pe detectiv în aşa fel, încât acuzaţiile cad în capul lui. Nu succesele literare ale lui Lori au contribuit esenţial la achiziţionarea casei de aici – acesta e rezultatul salariului bun pe care Di îl primeşte de la Administraţia Naţională Oceanică şi a Atmosferei (ANOA) – în schimb ele au ajutat la lambrisarea cu lemn de calitate şi la existenţa celor două dormitoare extrem de spaţioase.

— Ce să vrea? El şi păpuşica lui de luna asta sunt îngrijoraţi de consecinţele acţiunii lui Rivera în problema proiectilelor siberiene. N–aş spune că–i o chestie care să te lase chiar rece, dar drăguţica lui de acum e vârâtă în politică, de aceea îşi fac griji mai mari decât alţi puşti de vârsta lor.

— Atunci fetica asta nu reprezintă cea mai fericită alegere, constată Lori şi surâde. Într–un fel, e lăudabil că tu ai apreciat la femei doar trupul şi turpitudinea morală.

— Da. Sper totuşi că păpuşica lui are expresia aia agresivă şi îndărătnică doar pentru că–i o Conservaţionistă, nu pentru că se dă artistă.

— Turpitudine, rosteşte limpede Nahum. Apoi adaugă: Se dă artistă.

— Hopa! exclamă Lori. Poate uită cuvintele astea până vine mama în vizită.

Di îi face semn cu ochiul şi ea îi răspunde cu un zâmbet, iar prin mintea lui trece un gând: copiii or să pice ca retezaţi curând – de obicei Lori termină de lucru pe la unu şi jumătate noaptea, când ei dorm cel mai profund, astfel că n–ar fi deloc rău să–şi petreacă noaptea în acelaşi aşternut cu ea, ca orice

adult.

Lori îşi umezeşte buzele cu vârful limbii, se răsuceşte ca să–şi arate fundul şi pieptul, însoţindu–şi gestul cu un surâs pe care îl arborează întotdeauna când zice: „Nu–i deloc rău pentru o târfă bătrână”, altă exprimare la care au fost nevoiţi să renunţe de vreo două luni încoace, de când Nahum şi–a exprimat părerea că bunica nu arăta chiar rău pentru o târfă bătrână.

Asta–i, niciodată nu ştii ce vor reţine copiii, dar Mark îl prinde pe Di de picior şi întreabă:

— Mergem la culcare?

— La pat! se declară Nahum de acord şi, aşa cum îl bântuia şi gândul de mai devreme, nu–i nici o problemă să–i aşeze pe amândoi în patul jos, confortabil şi mare, în care vor adormi în curând.

O persoană cinică ar putea observa că Di are unele restanţe la somn şi că acest nou mod de viaţă dă roade numai pentru că Lori lucrează la domiciliu. Un cinic mai conservator s–ar putea întreba dacă au existat vreodată părinţi care să nu fi avut asemenea restanţe.

Până la urmă, în seara asta puştii se culcă şi se potolesc imediat, fără multe rugăminţi. Lucru şi mai plăcut, Lori nu se mai întoarce la masa de lucru, ci se aşază pe canapea lângă el.

— Cum spuneam, tu ce părere ai? întreabă ea.

— Fundul Oceanului Arctic e un loc total irelevant pentru a face previziuni meteorologice, răspunde Di, acceptând paharul de brandy pe care i–l întinde Lori. Adică temperaturile de la adâncimile acelea au legătură cu absorbirea unei părţi din încălzirea globală – când apa de la fundul oceanului se încălzeşte, atunci unul dintre elementele de echilibrare a sistemului s–a dus, dar dacă se adeveresc predicţiile calculatorului, oceanul nu se va încălzi decât peste o generaţie. Iar la vremea aceea, sigur ajungem să ţinem emisiile sub control şi poate declanşăm şi operaţiunile de re–răcire pe care le recomandă mai toţi specialiştii. Ba nu, mă las influenţat de politică. Vreau să spun că noi doi ne–am maturizat înainte de Iluminare. Ştim cât de ciudat e să vedem că ONU trebuie să intervină în toate. Şi nici nu reuşeşte să

facă o treabă prea grozavă. Dacă n–ar fi silit Rusia să acorde independenţa Siberiei, ori dacă n–ar fi impus Statelor Unite să aprobe independenţa Alaskăi, s–ar mai fi întâmplat toate astea? Nu mai vorbesc de faptul că n–au verificat ce arme erau alea pe care le distrugeau. Asta–i o operaţiune tipică pentru ONU. Ce să mai zic? Dacă Bunicuţa Preşedinte sau Harris Diem preluau frâiele acţiunilor, nu s–ar fi tras un foc şi nu s–ar fi ajuns ca totul să devină vestea numărul unu –, iar Abdulkashim ar fi dispărut fără multă vâlvă. Rivera e deştept, dar ţine să se dea în spectacol, îi place să vadă avioane zburând şi bombe lovind ţinte. Dacă într–o bună zi ar apărea vreun agresor mai isteţ sau vreun SecGen mai sărăcuţ la minte, am încurca–o rău de tot. Cât priveşte problemele meteorologice, eu cred totuşi că n–ai de ce să–ţi faci griji. Căldura eliberată la fundul oceanului n–o să ducă la creşterea temperaturii nici măcar cu o sutime de grad, atunci când se dispersează în volumul apei.

Lori se cuibăreşte mai aproape şi zice:

— Să ştii că n–am lăsat lucrul ca să discut chestiuni de meteorologie.

Simte că are deja răspunsul pe limbă, numai că telefonul sună şi sună imperativ, ca venind din partea ANOA, de aceea trebuie să răspundă. Probabil că–i vorba despre aceeaşi întrebare pe care i–a pus–o şi Jesse, însă formulată mai puţin politicos.

Îşi dă seama că e groasă când vede pe ecran faţa lui Henry Pauliss, mai ales că şeful său pare abia căzut din pat. Pesemne că cei de la ONU au declanşat ceva mai ciudat în adâncul oceanului şi cer ca ANOA să efectueze un studiu, fiindcă Statele Unite încă mai posedă cel mai bun Serviciu Meteo din lume… tocmai de aceea s–au vehiculat mereu tot felul de zvonuri prin *Scuttlebytes* referitoare la încercările ONU de a prelua ANOA.

Ca şi cum ar dori să stăvilească izbucnirea iritată a lui Di, Henry începe cu un oftat.

— Tare mult aş vrea să–mi dai asigurări că mă pot culca la loc după ce o să–i telefonez Preşedintelui ca s–o anunţ că nu există motive de îngrijorare. Pentru că după aceea şi ea trebuie să–l sune pe SecGen ca să–i spună acelaşi lucru.

— N–o să ţi spun asta dacă nu–i adevărat.

— De aceea te–am şi chemat. La drept vorbind, nu prea e domeniul tău, dar vom pune în funcţiune şi simulările pe calculator. De chestia asta se ocupau cei din fosta Secţie de Previziuni pe termen lung şi cum ea nu mai funcţionează de mult, va intra în proprietatea celui care are experienţă mai bogată şi n–o să–mi ascundă adevărul.

Di se întreabă unde vrea să ajungă Henry de încearcă să–l măgulească atât de mult.

— În fine, uite cum stă treaba. Henry îi spune pe scurt despre sfărâmarea straturilor de clatrat cu conţinut mare de metan, care se ridică în prezent la suprafaţa Oceanului Arctic. În apropierea unor deschizături din banchiza de gheaţă, gazul s–a acumulat îndeajuns de mult ca să omoare câteva foci prin asfixie, iar ca măsură de precauţie, tipii de la ONU au încercat să–i dea foc în locurile unde–i îndeajuns de dens, dar asta nu înseamnă decât o parte infimă, fiindcă majoritatea gazului se strecoară prin fisuri şi găuri minuscule, astfel că nu se strânge în cantităţi suficiente într–un singur punct. Sateliţii ONU au descoperit aproximativ o sută de asemenea hornuri pe care să le incendieze şi au folosit lasere aparţinând sistemului de Control Global al Lansărilor ca să le dea foc, iar asta ar trebui să mai rezolve doi–trei la sută din emanaţia de metan. Sigur, asta nu înseamnă mare lucru, în cel mai fericit caz, în atmosferă s–au răspândit deja două sute de miliarde de tone de metan. Pentru o vreme o să avem nivelul ăsta, care–i de douăzeci de ori mai mare decât cel normal. Ştii doar ce scandal monstru a ieşit când s–a dat publicităţii ultima Evaluare Cincinală privind încălzirea Globală. Îi sperie de moarte… ştii tu.

Di simte că–i vine să râdă. Ca funcţionar superior al departamentului care a fost învinuit în mod oficial pentru izbucnirea Revoltei Globale – cel mai jenant eveniment după cel când, în urma experimentelor de reproducere mecanică efectuate de NASA, Baza Selenară era cât pe ce să fie distrusă – sărmanului Henry i se face rău dacă trebuie să pronunţe cele două cuvinte fatale.

În cazul conectării la XV e ca şi cum te–ai afla la faţa locului.

În felul ăsta s–a anticipat că în Pakistan criza de cereale va continua şi la Islamabad situaţia a devenit explozivă, în mai puţin de jumătate de oră găsindu–se deja o grămadă de şmecheri care transmiteau aceeaşi încărcătură hormonală şi emoţională în Tokyo, Mombasa, Fez, Lima, Ciudad de México sau Honolulu. La Seattle, un grup de Conservatori se conectaseră la scenele pakistaneze cu puţin timp înainte de a pleca la una dintre „acţiunile” lor, o încercare de a închide porţile unei noi maternităţi, acţiune care trebuia să fie nonviolentă, însă după toată stimularea aceea glandulară de care s–au bucurat, ea n–a mai rămas paşnică – ori pesemne că de vină a fost Comandantul trupelor federale, un catolic fervent, care, după cum au susţinut ulterior Conservaţioniştii, a dat ordin soldaţilor să tragă în mulţime.

În orice caz, în schimbul de focuri au fost ucişi doi reporteri XV, un bărbat şi o femeie care lucrau de obicei pe Canalul de Veşti Porno, şi cum ea a murit în braţele lui, în urma unor răni la plămâni, jumătate de milion de abonaţi s–au conectat şi au simţit fiece scâncet şi gâfâitură a celor doi, au mirosit sângele şi au perceput împuşcăturile…

„Hormonii vă explodează şi ringul de dans vibrează”, după cum se zice pe DansCanal şi, dintr–o dată, toate străzile oraşelor de pe Pământ se umpluseră de lume care spărgea vitrine, împuşca poliţişti, incendia clădiri şi–i împiedica pe pompieri să ajungă la hidranţi. Pretutindeni, alţi şi alţi reporteri XV s–au grăbit să surprindă trăirile acelea, astfel că din ce în ce mai mulţi demonstranţi se conectau la reţea ca să trăiască din plin tulburările şi distrugerile de aiurea în timp ce le săvârşeau pe ale lor.

CIONU poate bloca un grup, un guvern sau chiar un consorţiu format din mai multe entităţi, dar îi este de–a dreptul imposibil să blocheze trilioane de legături paralele sau combinaţiile care pot rezulta şi care devin căi de transmisie între patru milioane de reporteri XV şi douăzeci de mii de canale XV, mai ales dacă ţinem seama de traficul care sare dintr–o joncţiune în alta de câteva ori în fiecare milisecundă. CIONU ar reuşi doar să provoace câţiva paraziţi ici–colo, insuficient pentru ca să–i bage în seamă cineva. Trăirea brută, care în mod normal n–ar fi avut pe unde să se strecoare,

curgea acum gârlă pe toate canalele, ajungând până şi în sânul celor mai conservatoare societăţi.

Ed Porter şi ceilalţi redactori de la XV au avut cea mai fructuoasă zi din cariera lor. Cel care se conecta la XV putea sta pe trotuarul unei străzi londoneze şi privi flăcările mistuind un magazin, apoi urmărea o mulţime dezbrăcând o femeie la pielea goală în Montevideo, după care se ascundea după un vehicul răsturnat şi auzea gloanţele şuierându–i pe la ureche în Seattle, pentru ca imediat după aceea să se trezească la Taşkent, faţă în faţă cu poliţiştii amintind de nişte insecte uriaşe, dotaţi cu arme antidemonstraţie, apoi revenind încă o dată la Londra pentru a vedea cum se extinde incendiul, înapoi la Montevideo, ca să surprindă câteva scene de viol, din nou la Taşkent, în timp ce armele duduie şi sângele ţâşneşte pretutindeni, sau la Paris, unde un reporter XV, care se sufocă în fum la etajul trei, nu are cum să scape din clădirea în flăcări – şi toate acestea în doar trei secunde; nu neapărat imagini, ci experienţe senzoriale depline, şi aşa mai departe.

În cele din urmă, se pare că singurul lucru care a limitat Revolta Globală a fost faptul că majoritatea oamenilor au preferat să rămână acasă şi să poarte ochelari şi căşti pentru a putea trăi scenele de violenţă şi distrugere din întreaga lume şi a se concentra cum se cuvine asupra lor, în loc să le aibă drept un soi de fundal sonor pentru propriile lor acţiuni distructive.

Dar şi aşa, în întreaga lume au murit cel puţin jumătate de milion de oameni în timp ce erau conectaţi la XV, fără ca ei să–şi dea măcar seama că, în timp ce participau afectiv la furtuna de foc din Seul, la dezlănţuirea de nebunie a trupelor din Denver, la jaful organizat în magazinele de băuturi din Varşovia şi tot mai răspânditele violuri în grup din Montevideo, clădirea în care locuiau ardea şi li se prăbuşea în cap. În întreaga lume s–au înregistrat atunci nouă milioane de morţi, fără a mai ţine seama de sinuciderile ulterioare, de accidentele unor maşini de pompieri sau ambulanţe ce încercau să ajungă la locul câte unui incendiu sau accident, ori de numeroasele infarcturi suferite de cei care urmăreau şi trăiau totul prin intermediul XV.

Până în prezent nimeni nu a conceput o modalitate de a evita izbucnirea unei noi Revolte Globale. Di înţelege perfect de bine ce îl sperie pe Henry. Se zvoneşte că CIONU s–a pregătit să pună sub control toată reţeaua şi să blocheze toate comunicaţiile globale dacă situaţia ar impune–o dar, după ce a văzut că ONU n–a reuşit să–l reducă pe Abdulkashim la tăcere astă–seară, Di îşi dă seama că asta–i pur şi simplu propagandă, nimic mai mult.

Toate aceste gânduri îi trec prin minte într–o străfulgerare, cât îi trebuie ca să–şi înghită nodul din gât.

— Bine, Henry, zice el. Trebuie să–ţi spun din capul locului că pătrunderea accidentală în atmosferă a unei cantităţi atât de mari de metan va avea efecte şi bineînţeles că oamenii le vor resimţi. Metanul reprezintă unul dintre gazele care reţin cel mai uşor căldura şi el a scăpat în atmosferă cu puţin timp înaintea echinocţiului de primăvară din emisfera nordică. În primăvara asta, vremea are să se încălzească mult mai repede decât de obicei. Trebuie să–i faci pe oameni să priceapă că situaţia nu va dispărea peste noapte şi că ideea nu poate fi ascunsă de urechile publicului. Aşa… cât de mult, cât de repede? Spuneai c–ar fi vorba despre o sută cincizeci până la două sute de miliarde de tone… cifra e sigură?

— Asta–i volumul estimat în straturile care au fost deja distruse, spune Henry, şi cum, într–o oarecare măsură, din punct de vedere mecanic, ele par să se pună în mişcare unele pe altele, probabil că cifra e mică. Cât de repede s–a desfăşurat, n–am idee. Cât timp îi trebuie unui gaz care nu–i prea dens să ajungă la suprafaţă? Nu–i prea solubil în apă, deci slabe speranţe ca el să se dizolve. În plus, presupun că această dizolvare, în caz că se produce, va bloca ea însăşi absorbţia altor cantităţi de metan care, mai târziu, ar putea proveni din alte surse. Cât priveşte faptul că–şi croieşte drum prin stratul de gheaţă, vrei să ştii ce părere am? Pariez că nu i–a trebuit decât maximum o oră ca să ajungă sub banchiza de gheaţă. În ea există atât de multe fisuri şi crăpături, ba mari, ba mici, încât nu–mi închipui că gazul va rămâne sub gheaţă mai mult de două–trei ore. Ne–am gândit să incendiem pungile de gaz – să folosim proiectile pentru a face

găuri şi pentru a da foc –, dar prăbuşirea calotei după dispariţia pungii va face gheaţa să plesnească în alte locuri, permiţând metanului să scape în atmosferă. Cred că o vom face oricum, pentru a arăta că măcar am încercat şi asta, dar nu ne aşteptăm să realizăm mare lucru. Prin urmare, neoficial vorbind, să ne închipuim că tot gazul se va afla în atmosferă mâine.

Lui Di îi scapă un fluierat, se reazemă cu spatele de spătar, întinde mâna după terminalul de pe masa din faţa lui şi–l activează.

— O să revin, dar am nevoie de cifre cât mai precise, foarte curând. Cu ce mi–ai dat pot face imediat un studiu preliminar. Şi ai dreptate, vom avea nevoie de vechiul Laborator de Previziuni.

Se gândeşte o clipă că Henry este cel care a permis dizolvarea grupului de „Gânditori nebuni” pe motiv că lucrurile concepute de Secţia de Previziuni nu aveau să se întâmple niciodată, însă puteau oricând să bage groaza în contribuabili şi alegători.

La urma urmelor, alternativa era aruncarea lui Henry pe drumuri, iar atunci ar fi sfârşit–o cu toţii din cale–afară de prost, de aceea Di adaugă:

— Dacă–mi amintesc bine, există unele procese care pot elimina metanul din atmosferă…

Henry aprobă din cap.

— Ai dreptate. Vom studia să vedem care dintre ele pot fi accelerate sau modificate…

— Nu mă gândeam chiar aşa departe. Importantă e perioada cât gazul rămâne la concentraţii ridicate. Dacă–i vorba doar de câteva zile, nu se va întâmpla mare brânză, dar dacă durează douăzeci de ani, atunci am încurcat–o rău de tot.

— Am înţeles.

— Şi încă ceva, Henry, ar trebui să te ocupi de revenirea tuturor oamenilor care au lucrat la Previziuni. Majoritatea celor care ţi–au rămas sunt doar nişte amatori nevinovaţi.

Henry pare aproape fericit şi zice:

— Măcar din punctul ăsta de vedere ţi–am luat–o înainte. Următoarea persoană cu care voi vorbi e Carla Tynan. Şi sunt dispus să mă milogesc, să plâng şi să scâncesc până când ea

are să fie de acord să conducă acest proiect, indiferent de consecinţe. Apoi o să cerşesc şi o să plâng încă puţin, până o vor angaja.

Di Callare se vede silit să zâmbească.

— Pentru asta o să scânceşti cam mult.

— Aşa cum zici. Dar nu avem pe altcineva care să ştie atâtea lucruri despre conexiunile stranii ce ar putea apărea în cadrul proiectului.

— Bravo, abia aştept să lucrez din nou cu ea. Ai ce învăţa dintr–o asemenea colaborare.

— Ihâm. O parte meteorologie şi climă globală. Bun aşa, cred că întâi o sun pe Hardshaw, apoi pe Carla. Ai grijă ce faci şi discutăm din nou după ce vreunul dintre adormiţii ăştia o să ne dea cifrele pe care le–ai cerut. Acum dormi… s–ar putea ca o vreme să nu te mai întâlneşti cu norocul ăsta.

Henry închide, iar Di se răsuceşte şi descoperă că Lori a ascultat discuţia, nevăzută de obiectivul videotelefonului.

— Ai auzit tot?

— Da, răspunde ea, în timp ce–şi desface un nasture şi–i face semn cu ochiul mai clar decât îşi închipuia Di că e posibil. Ai auzit ce–a zis şeful tău. Profită de orice şansă ce ţi se oferă…

La mijlocul secolului al XX–lea, companiile de telefoane au învăţat să vândă timpul mort de pe linie, dacă existau suficient de multe, linii. Cu alte cuvinte, dacă oamenii produc zgomote pe liniile telefonice doar opt la sută din timpul zilei, atunci, dacă poţi întrerupe conversaţiile imediat ce unul dintre vorbitori tace, îi reconectezi pe amândoi pe prima linie disponibilă de îndată ce apare un sunet oricât de mic, şi o faci îndeajuns de repede, pentru ca nimeni să nu bage de seamă acel scurt moment de întrerupere de la începutul sunetelor; ei bine, în cazul ăsta ai nevoie doar de patru linii pentru cinci conversaţii.

La mijlocul anilor ’60, pentru a menţine comunicaţiile în eventualitatea unui război nuclear, Departamentul american al Apărării a propus Reţeaua ARPA, care a dat naştere Internetului, nume preferat încă doar de bătrâni nepricepuţi, care ar trebui să–l numească simplu „reţea”, adică un sistem

evoluat pentru transmiterea de poştă electronică, unde fiecare mesaj ştie încotro merge şi rătăceşte prin reţea, de la un nod la altul, profitând de orice şansă pentru a ajunge mai aproape de destinaţia sa.

Prin 1990, serviciile de informaţii foloseau fracţionarea mesajelor pe canale multiple, pentru a face imposibilă interceptarea unei conversaţii; o fracţiune a mesajului traversa ţara de la un turn de retransmisie în microunde, următoarea fracţiune pleca pe un canal TV nefolosit de pe un satelit, următorul efectua un salt în jurul lumii prin intermediul releelor satelit–satelit şi se reasambla la capătul celălalt al firului. În 2028, această tehnică nu mai reprezintă o măsură de siguranţă; ea este doar cea mai eficientă modalitate de a folosi trilioanele de căi oferite de fibrele optice şi de legăturile laser sol–satelit. Dar efectul rămâne acelaşi: nimic nu poate crea un blocaj atâta vreme cât informaţiile vin şi pleacă de la şi către suficient de multe locuri în acelaşi timp. Poţi împiedica o persoană să te asculte sau să vorbească în acelaşi timp cu tine… dar nimic mai mult.

Şi aceleaşi trilioane de canale sunt cele de care depinde existenţa ONU, a guvernelor şi a corporaţiilor. Aşa cum nu–ţi poţi opri respiraţia, ele nu se mai pot decupla; altfel spus, alegerea vreuneia dintre alternative ar conduce la acelaşi rezultat.

În Pacificul de Vest este după–amiază, iar vremea e plăcută şi caldă. Carla Tynan şi–a adus iahtul la suprafaţă ca să se întindă pe punte o vreme şi să se bronzeze. Acum câţiva ani, când lucra la ANOA, şi–a folosit majoritatea economiilor obţinute din patentele ei de soft pentru a–şi imuniza pielea la cancer, astfel încât să se poată bucura de soare indiferent ce s–ar întâmpla cu stratul de ozon, restul banilor fiind investiţi în *My Boat*, un iaht submersibil.

Asta însemna că din punct de vedere oficial era falită, ceea ce îl iritase rău de tot pe Louie, care pe vremea aceea îi era soţ, cu toate că ea nu se atinsese de banii lui şi nici nu–i ceruse vreodată ceva.

Îşi aşază pe nas ochelarii mari, care îi acoperă jumătate din faţă, se scarpină copios (nimic nu se compară cu intimitatea

din mijlocul oceanului) şi hotărăşte ca măcar o vreme să nu se gândească la Louie. Poate îşi rezervă câteva minute pentru nişte lucrări pe care le–a tot amânat... ar cam fi timpul să facă progrese şi în domeniul nonprofit, fiindcă dacă tot a decis să devină independentă ca om de ştiinţă, trebuie să–i convingă pe ceilalţi din domeniu să afirme despre ea că–i bună. Modul în care sărmanul Pauliss a sfârşit prin a ajunge în guvern dovedeşte că aşa păţesc cei care nu–şi fac deloc cunoscută prezenţa în domeniul non–profit.

Apoi nu şi–a mai calculat nici conturile de câtva timp şi ar cam fi cazul să facă o serie de proiecte de sisteme pentru sectorul privat sau câţiva algoritmi şi să scoată ceva bănuţi. Există o serie de aparate sofisticate cu care ar vrea să–şi îmbunătăţească iahtul şi încă nu şi–a plătit ultimele cumpărături făcute într–un magazin de produse electronice proiectate pe calculator în Tanzania. Oricum, de câteva săptămâni omoară timpul degeaba, nefăcând altceva decât să trăiască aventuri romantice, sorindu–se şi pescuind. Este a treia călătorie în jurul lumii pe care o face cu *My Boat* şi de data asta a mers direct din Zanzibar până în Singapore, fără să se mai deranjeze cu escale... A început să recunoască singură că dacă ai văzut planeta asta de câteva ori, tot îţi mai rămân o mulţime de locuri ne vizitate, însă trăieşti şi cu senzaţia descurajantă că nu faci decât să umpli lacunele ce apar mereu.

Păi, la o adică, nu asta l–a făcut atât de atrăgător pe Louie la început? *Fii cinstită*, *Carla*... el era unul dintre cei opt pământeni care vizitaseră altă planetă. Bărbatul nu vorbea prea mult despre experienţa asta şi aspectul care păruse să–l impresioneze în mod deosebit fusese „singurătatea cumplită” – lucrul cel mai apropiat de poezie pe care–l auzise rostit de el.

Se ridică într–un cot şi–şi contemplă trupul, apoi chicoteşte uşor. N–ai zice că un corp atât de scund şi musculos – Carla a fost halterofilă în colegiu şi de atunci încoace a mai pus ceva carne pe ici–colo – ar putea atrage atenţia Comandantului Adjunct al Misiunii pentru Operaţiuni Mardene; doar Dumnezeu ştie câte trupuri minunate erau gata să i se ofere la întoarcerea din misiune, dar nu şi nu, la mai puţin de doi

ani după revenire, el nu se mai despărţea de Carla Schwartz, Om de Ştiinţă.

Mama Carlei identificase nepotrivirea la numai două ore după ce–l cunoscuse pe Louie:

— Amândoi căutaţi pe cineva de care să aveţi grijă şi fiecare dintre voi preferă să moară decât să fie îngrijit de altul.

Se pare că mama a avut dreptate în ce priveşte soarta căsătoriei lor, fiindcă iat–o acum pe Carla: *My Boat*, pe care nu încape decât ea singură şi munca ei, nu i se pare chiar mică, şi, dacă se gândeşte la Louie, s–ar putea ca el să treacă pe deasupra chiar în aceste clipe – singur, supraveghind aparatura de pe ultima staţie spaţială americană. Şi–au stabilit o întâlnire pentru a lua „masa de cinci ori şi timp în pat cât cuprinde”, dar asta cu prima ocazie când el va pune din nou piciorul pe Pământ şi ea se va afla în apropierea unui port; evenimentul s–ar putea produce peste un an sau doi, însă nici unul dintre ei nu se grăbeşte.

Poate o să–şi ofere o plăcere personală şi o să–l cheme pe Louie mai spre seară. El pare încântat să stea de vorbă şi oricum au trecut câteva săptămâni de când n–au mai vorbit.

Asta–i tot ce se poate spune despre hotărârea Carlei de a nu se gândi la Louie.

Telefonul de la încheietura mâinii ei ţârâie. Este Pauliss şi vestea e stupefiantă: cel puţin pentru următoarele câteva săptămâni nu va mai trebui să–şi frământe mintea ca să găsească ceva de făcut.

La introducerea sa, în 2006, canalul XV a fost acuzat fără echivoc pentru faptul că reţinea atenţia mai mult decât televiziunea. Era în acelaşi timp foarte lăudat, deoarece permitea *oricui* să trăiască simultan experienţa de a descoperi cum să facă un anumit lucru şi de a–l face cu adevărat. Puteai conecta un copil dintr–un ghetou urban la mintea unui inginer şi să–i dai astfel senzaţia şi plăcerea care însoţea reuşita unui proiect de pală de turbină, de exemplu, şi bucuria pură de a ţine obiectul cu pricina în mână, abia cumpărat din magazin, apoi să–l azvârli din nou în sala de clasă şi să–i spui: „De aceea trebuie să vrei să înveţi matematica.” Puteai de asemenea să iei vreun fătălău sfios,

gras, demn de tot râsul, şi să–i prilejuieşti experienţa de a fi frumos din punct de vedere fizic şi încrezător în propriile forţe, pentru ca după aceea să–l decuplezi şi să–i zici: „Toate astea îţi pot aparţine cu adevărat, doar dacă mergi la sala de gimnastică şi urmezi cursuri de dezvoltare a personalităţii.”

Puteai bunăoară lua un psihopat lipsit de orice empatie şi să–l faci să trăiască experienţa de a fi victimă. Acesta era procedeul prin care se revela defectul din personalitatea lui.

A durat câţiva ani până s–au obţinut aprobările juridice necesare pentru a se face experimentul respectiv pe un deţinut. Prima dată se întâmplase cu totul accidental ca o reporteră XV să fie violată, mutilată şi omorâtă în vreme ce aparatul continua să înregistreze. Foarte încrezători, numeroşi experţi au prezis că dacă infractorii violenţi ar vedea înregistrarea aceea şi ar înţelege cu adevărat ce le făceau victimelor, ar înceta să mai procedeze astfel.

În realitate, de vreme ce simţiseră ei înşişi groaza şi durerea, producerea lor asupra altora le dădea satisfacţii şi trăiri încă neîncercate. Era exact efectul pe care speraseră să–l aibă. Un deţinut care la început avusese o comportare exemplară a trăit atât de intens înregistrarea XV încât a atacat şi a violat paznicul neînarmat care mai târziu îl condusese spre celulă.

Mari cinici ai culturii umane, începând cu Lao–Tzu[1], continuând cu Ben Jonson[2] şi apoi cu Simone de Beauvoir[3], le–ar fi putut spune oamenilor de ştiinţă ce se va întâmpla, însă cinismul reprezintă o părere civilizată, de bun–simţ. Pentru a trăi în mijlocul unei violenţe care nu se mai sfârşeşte trebuie să ai principii sacre cu care să aprobi violenţa. Spre sfârşitul secolului al XX–lea, cel mai brutal din istoria umanităţii, rămăseseră doar idealişti. Chiar şi când au apărut extragerea forţată a amintirilor şi violul comis prin delegat, XV, ca orice alt canal de informaţii, nu mai putea fi cenzurat sub nici o formă. Tehnologia – şi dorinţele mai mult sau mai puţin fireşti

---

[1] Lao–Tzu (aprox. sec. VI î. Cr), filosof chinez considerat fondatorul taoismului (n. red..)

[2] Benjamin Jonson (1572–1637), actor şi scriitor englez (n. red..)

[3] Simone de Beauvoir (1908–1986), scriitoare franceză, existenţialistă şi feministă (n. red..)

ale miilor de prozeliţi de toate soiurile – interzicea acest lucru.

Berlina Jameson are o zi proastă. Idiotul de Charlie, administratorul postului de televiziune, a renunţat să mai urle la ea, ceea ce–i bine, dar apoi a pus–o pe Candice, proprietara, să–i dea telefon şi s–o facă albie de porci, ceea ce a fost tare descurajant, mai ales că zbieretele lor seamănă –, iar ea n–o să primească liber, nici plată suplimentară, nici altceva pentru „ideea asta dementă."

Berlina n–ar vrea să–şi lase slujba, fiindcă demisia ei va ajunge imediat în baza publică de date; în plus, e pe sponci cu banii şi nu mai poate obţine credit, aşa că, dacă îşi părăseşte a patra slujbă în trei ani, a dat de belea.

Şi totuşi ideea în sine e foarte, foarte isteaţă. Aude din nou în minte vocile bine cunoscute, chiar acum, când Candice se răsteşte la ea…

„Sunt Edward R. Murrow[4] şi mă aflu la Londra. Un nou raid efectuat de bombardierele germane, în număr mai mare decât am văzut până acum…"

„Sunt Walter Cronkite[5] şi transmit din Houston. Astă seară, dacă totul decurge conform planurilor, omul va păşi pe Lună…"

„Transmite Wendy Lou Bartnick – sunt la aproximativ şase kilometri depărtare de craterul incandescent unde se găsea până nu de mult Port au Prince. Singura lumină vine dinspre cerul înstelat – furnizarea energiei electrice s–a întrerupt şi nu se vede nici lumina vreunui far, cu excepţia celor de la automobilul meu…"

Toate aceste benzi i se derulează prin minte, aşa cum au rulat ele pe sistemele audio şi video mai bine de jumătate din viaţa ei, atât de des încât le poate repeta cuvânt cu cuvânt, cadru cu cadru. O mulţime de puşti se laudă că pot trăi experienţa XV fără ochelarii şi căştile necesare pentru a realiza izolarea de lumea reală, astfel că pot trăi simultan în

---

4 Edward Roscoe Murrow (1908–1965), reporter radio american celebru pentru reportajele dramatice din Londra din timpul celui de–al doilea război mondial (n. trad..)

5 Walter Cronkite (n. 1916), influent reporter radio şi TV american (n. red..)

real şi în virtual. Berlina consideră că este mai tare decât ei – ea poate rula emisiuni radio şi de televiziune în minte, toate transmisiunile memorabile din ultimii nouăzeci de ani, după care se aude murmurul seducător al unei alte fraze de introducere:

— Sunt Berlina Jameson, şi vă vorbesc din…

Iar numele ei va sta alături de altele: Murrow, Shirer[6], Sevareid, Cronkite, Donaldson[7], Walters[8], Bartnick…

Face un mare efort să uite că Bartnick nu–i bătrână, dar a fost deja obligată să se pensioneze, doar la câţiva ani după ce transmisia de la Port au Prince a făcut–o să devină o prezenţă obişnuită pentru cei care urmăreau CNN. XV a distrus interesul pentru ştirile televizate.

Şi nici nu apare cineva care să împace lucrurile. XV reprezintă tot ce nu reuşea să facă vechiul sistem de televiziune. Tipul care a fost pe bună dreptate concediat pentru că a început s–o ia razna în timp ce relata explozia dirijabilului Hindenburg s–ar fi ales cu o promovare cât casa dacă ar fi fost angajatul reţelei XV. Ea înseamnă să simţi totul cu glandele… *sângele vă explodează*, *şi ringul de dans vibrează*, DansCanal… *nu te mulţumi să vezi*, *fii în miezul acţiunii*, ExtrapoNet, *veşti pe ritmul cărora puteţi dansa*, PasioNet.

Această înşiruire de gânduri e veche, dar reprezintă cu totul altceva decât răcnetele pe care trebuie să le audă din gura lui Candice.

— Berlina, nu ştiu de ce nu te pot face să pricepi că nu mai suntem în 1968, în mama dracului, şi că n–are rost să–ndrepţi o video–cameră sau un microfon către locul acţiunii când XV duce oamenii cu totul acolo. Candice suflă un nor des de fum; Berlina a tras o ocheadă la reţeta biochimică după care este produsă ţigareta aceea şi a descoperit că se compune dintr–

[6] Lawrence Shirer (1904–1993), ziarist şi istoric american, cunoscut pentru transmisiunile sale radio din Berlin la sfârşitul celui de–al doilea război mondial (n. red..)

[7] Sam Donaldson (n.1934), reporter TV american, cunoscut pentru stilul agresiv (n. red..)

[8] Barbara Walters (n. 1931), reporteră americană de TV, cunoscută pentru interviurile ei cu personalităţi (n. red..)

un amestec de tranchilizante şi agenţi de relaxare musculară, plus suficienţi stimulenţi ai sistemului nervos central, care s–o ajute să nu se prostească de tot când este relaxată. Poate că amestecul nu–i totuşi optim.

Candice continuă să se tânguie, astfel că Berlina se acordează mental la ceea ce o interesează.

—…Nu ştiu de unde dracu' ai căpătat ideea asta fixă! Lucrezi doar douăzeci de minute pe zi şi singurul motiv pentru care te–am angajat e că cinefilii ăştia maniaci preferă să audă anumite veşti între filme. Să presupunem că te apropii mai mult de stilul secolului al XX–lea. Dar treaba ta nu–i să prezinţi ştiri, nici să le găseşti şi nici să te afli la faţa locului ca să le relatezi. Sarcina ta, Berlina… – şi ajungând cu tirada în acest punct, Candice trage un fum sănătos, capabil să doboare până şi un rinocer şi–şi ciufuleşte părul cam în stilul secolului trecut, lucru deloc surprinzător, de vreme ce şi–a trăit mai bine de jumătate din viaţă în secolul al XX–lea – …şi, vreau să spun, singura ta sarcină, e să arăţi bine atunci când *citeşti* veştile. Brenda Starr[9], nu mai există reporteri de televiziune.

Berlina habar n–are cine mai e şi Brenda Starr aia. Pesemne că–i o vorbă fără noimă, aruncată acolo, nicidecum un compliment.

— Da, mai zice ea. Ce–ai spune de… Ia ascultă, tocmai am rupt–o cu sucursala mea şi mai era şi o relaţie oficializată. N–aveam de gând să mă folosesc de cele cinci zile libere fără plată, dar cum vreau să merg până la Versantul Nordic…

Candice clătină din cap.

— Ştii bine ce belele am cu legea muncii, dacă lucrezi în perioada obligatorie de concediu.

— Aş putea lua totul în cârca mea, o trecem la capitolul pasiuni personale. Apoi, dacă eşti dispusă să transmiţi reportajul, n–am nimic împotrivă. Nu vreau decât să am acreditarea din partea unui post de radio sau televiziune, şi pe asta o am oricum, doar lucrând aici.

Candice suspină.

---

[9] Femeie reporter din banda desenată de Dale Messick (n. 1906), care a apărut întâia dată în *Chicago Tribune* în 1940 (n. red..)

— Ştii că va trebui să găsesc o fetiţă mai spălăţică sau ceva de genul ăsta ca să citească ştirile în locul tău? Uf, mama naibii! (Mai slobozeşte un nor de fum plin de medicamente.) Sper că ai aparatură, nu?

— Sigur.

— Atunci du–te şi fă–ţi reportajul. Poate că dacă ţi–l transmit, nu mă dai în gât. Îşi scutură din nou coama bogată – „de ce oare”, gândeşte Berlina, „există atâtea femei în vârstă care insistă să aibă adevăraţi munţi de păr, cu avalanşe de bucle curgându–le pe spate?” Şi noroc, fetiţo! Dacă nu ţine cu transmiterea de reportaje TV, poate devii amazoană sau te apuci de potcovit caii sau de vreo altă meserie de care n–are nevoie nimeni.

Berlina îi mulţumeşte, sperând să găsească tonul potrivit ca s–o gâdile pe hoaşca bătrână acolo unde e mai sensibilă, fără să se dea de gol şi să strice totul. S–ar părea că a reuşit, fiindcă se alege cu o predică de două minute care începe: „Când aveam vârsta ta, eram la fel de vioaie”, genul de poveste pe care oamenii de afaceri care nimeresc într–un loc lipsit de perspective ţin s–o spună despre ei înşişi.

Berlinei nu–i pasă; într–un fel şi asta reprezintă o recompensă. Reuşeşte să plece zâmbind.

Ajunsă în garajul–parcare, îşi azvârle bagajul şi haina în automobilul minuscul, tastează codul care o pune în mişcare, o conduce afară până pe dunga vopsită în albastru care marchează ghidajele şi trece pe pilot automat spre casă. Şi–ar dori o maşină mai deşteaptă, care să poată ieşi de pe ghidaje şi să se parcheze singură.

Se aşază mai comod pe banchetă şi surâde mai mult pentru sine. Banff e cam departe de Calgary ca să facă naveta de acolo, dar oboseala călătoriei se justifică de fiecare dată când ajunge acasă, iar acum, după ce a îndeplinit ritualul de ieşire din parcare, automobilul va parcurge restul de drum fără intervenţia ei.

„Acasă” a devenit un concept destul de elastic în mintea Berlinei. Şi pentru ca lucrurile să fie clare dintru început, ea e afro–europeană; Alfred Jameson a fost infanterist american de culoare, identificat cu ajutorul băncilor de date ADN, care a plătit ca să nu–şi vadă copila. Mama ei a fost o prostituată de

origine germană. Cele dintâi amintiri ale Berlinei datează de pe vremea când se găsea într–o şcoală pentru copii afro–europeni abandonaţi, unde măicuţele îi spuneau „Frances Jameson”, iar liota de copii din afara şcolii o strigau „cioară.”

În Europa situaţia devenise deja destul de complicată pentru orice persoană corcită, astfel că trebuia să înveţe engleză, urmând a fi expediată înapoi în SUA imediat ce ajungea la majorat. A fugit de acolo la treisprezece ani, părăsind şcoala întunecată, lăsând în urmă cruzimea bavareză şi a trăit la Berlin, liberă şi tremurând, vreme de câţiva ani.

Când împlinise nouăsprezece ani, îşi luase numele după oraşul pe care–l iubea, dar acesta a reprezentat un gest de rămas–bun. Berlinul pe care îl ştia ea dispăruse, străzile lui erau pline de trupe din alte părţi, pentru că acum Europa era „unificată cultural”, cum le plăcea unora să afirme. Atunci şi–a declarat numele adevărat şi a completat un formular la bordul unui staticopter care avea s–o ducă pe nava *USS George Bush*, în cursul ultimei săptămâni turbate din perioada Expulzării.

Înainte ca Partidul Uno Euro să câştige alegerile şi să rescrie constituţia europeană, Berlinul fusese un oraş plin de anacronisme, unde nimeni nu voia să vadă ceva nou – singurul lucru care unea toate mişcările artistice, începând cu proto–nihilişti şi terminând cu prelectori. Ea se lăsase fascinată de lumea ştirilor când făcuse câteva mixaje pentru un grup de dansatori care rulau porţiuni din diverse reportaje vechi pe o maşină de ritmuri şi apoi răcneau despre ceea ce receptau prin XV şi amestecau totul.

Când, în urma Edictului 2022, autorităţile au expulzat–o şi, la fel ca mai toţi afro–europenii, a nimerit în America de Nord a luat asta drept un soi mai ciudat de întoarcere acasă, în ţara tatălui ei. A trecut dintr–o slujbă în alta, spunându–i–se mereu vorbe asemănătoare celor pe care i le adresase Candice mai devreme.

Îi e dor de Berlin mai mult ca niciodată. Până acum a fost în patru state americane şi în două provincii din Pacificanada…

În Ma, în Ny şi–n Wa,
În Bic, în Nid şi–n Pa,

La urmă–n Az, şi–acum în Ab,

după cum îi place ei să lălăie. S–a gândit că nu poate merge în altă parte fiindcă nu va găsi o zonă care să rimeze cu Ab.

În vreme ce micul automobil urmează drumul şerpuitor prin munţi către Banff, un viscol sălbatic toarnă zăpadă peste parbriz şi curând rămâne în urmă. Bine măcar că nu trebuie să se chinuie să menţină automobilul pe şosea. Trece pe canalul XV şi caută un reporter care să rămână cu desăvârşire neutru, dar nu găseşte aşa ceva. Vreme de o clipă, degetul zăboveşte pe butonul canalului PasioNet, trăind alături de Synthi Venture. Se trezeşte culcuşindu–se lângă braţul protector, tare ca piatra, al lui Quaz, devenit de câtva timp însoţitorul lui Synthi, plimbându–se prin viscolul care urlă prin Point Barlow, asta fiind o pregătire înainte de a intra undeva la căldură pentru a avea o minunată partidă de sex în faţa şemineului, apoi întorcându–se în goană la Rock (cu care ea are de asemenea relaţii), acesta dându–i o serie de explicaţii meteorologice.

Dezgustător lucru, socoteşte Berlina şi trece pe ExtrapoNet, unde un reporter zboară într–un aparat ONU deasupra Oceanului Arctic. Nimeni nu se mai sinchiseşte că Synthi a citit textul înainte de emisiune; oamenii *vor* să ştie ce se va întâmpla în clipele următoare şi *o plac* pe Synthi cum îşi descrie experienţele, înainte de a le avea.

Avionul în care se află reporterul ExtrapoNet depăşeşte creasta unei înălţimi. Drept în faţă se vede un jet uriaş de gaz care se înalţă spre cer, atingând înălţimea de câţiva kilometri. Este un efect bine studiat, ca la trenuleţul morţii, gândeşte Berlina cu dispreţ. Sigur ştiau că jetul de gaz se găsea acolo şi au aranjat să zboare la joasă altitudine pentru a–i surprinde pe privitori.

Aparatul efectuează un viraj brusc, cât pe ce să intre în vârtejul de gaz în flăcări. Reporterul care prezintă punctul de vedere se află într–o nacelă situată în partea din faţă, iar pilotul nu i–a spus prea multe lucruri. În timp ce avionul dă roată imensei flăcări de gaz, gheaţa polară de dedesubt străluceşte jucăuş în auriu, chihlimbariu şi galben, iar ea consideră că a recepţionat informaţiile de care avea nevoie –

operaţiunea de incendiere nu va rezolva problema şi asta o poate constata oricine.

Judecând după gândurile care–i trec prin minte, acest reporter XV se ocupă în mod obişnuit de probleme ambientale şi Berlina acumulează cunoştinţele de bază – gaz care produce efect de seră, mai mult decât ar fi crezut cineva că ar fi posibil, primăvara, cel mai nefericit moment pentru aşa ceva, ştirile de la Casa Albă şi Washington trădează destul de multă reţinere, deci e mai grav decât se recunoaşte…

XV prezintă totul de parcă ai fi la faţa locului, trebuie să admită femeia, şi–ţi dă impresia că eşti mai priceput decât în realitate, dar totul e ca şi cum te–ai trezi în mijlocul prezentării ştirilor şi ai avea o criză cumplită de amnezie, iar o echipă de spălare a creierelor încearcă să–ţi vâre cu forţa în cap un punct de vedere. Întrerupe legătura şi azvârle cât colo conectorii, casca audio şi ochelarii. Zăpada de afară aruncă unele sclipiri, iar asta înseamnă că soarele începe să se ridice peste Munţii Stâncoşi. Mai sunt totuşi trei ore până la momentul din zi când se duce de obicei la culcare, aşa că până atunci poate aduna în automobil tot ce vrea şi va dormi tot drumul, încercând să se odihnească pentru a face faţă zilelor ce vor urma; în tot acest timp, roţile o poartă cu viteza de trei sute de kilometri pe oră pe Autostrada Alaska.

— Nu–i nimic, zice Berlina. După ce o să le reamintesc oamenilor cum erau ştirile *adevărate*, XV o să piară la fel ca pristavii oraşelor sau ca ziarele.

„*Synthi, nu mai eşti cuplată la realitate*”, gândeşte Mary Ann Waterhouse. I s–a îngăduit, în sfârşit, binecuvântare!, să iasă din reţea vreme de câteva ore, nemaipurtând în cap conectorul acela care recepţionează orice simţământ trecător al lui Synthi şi deşi are o migrenă pe care n–o poate alunga nici o aspirină din lume, iar corpul îi e de sus până jos o rană şi o durere, se simte atât de uşurată că i s–au oferit zece ore de libertate încât pe faţă îi şiroiesc lacrimi.

Mary Ann încearcă mereu să–şi ţină vie în minte ideea că a rămas aceeaşi fată, fiind doar puţin remodelată după felul în care ar dori să arate orice femeie (şi după felul în care le preferă majoritatea bărbaţilor), ajunsă mai bogată decât în

visurile ei cele mai optimiste şi având instalată încă o personalitate, dar acum se priveşte în oglindă şi *îi este dor* de ea însăşi.

Avea şi înainte un corp foarte frumos –, iar asta atrăgea privirile multor bărbaţi – dar producătorii au vrut–o cu sânii unui personaj de desene animate şi i–au cusut poponeaţa, şi aşa bine formată, dându–i o curbură aproape imposibilă, apoi i–au extras fiecare picătură de grăsime de pe picioare şi i–au fixat o căptuşeală artificială care seamănă cu o centură internă care–i susţine stomacul.

Ca să nu mai amintească de injecţiile pe care trebuie să le facă lunar pentru a–şi schimba părul de un blond–pai într–un roşu ca para focului.

— Eram drăguţă. Îmi plăcea situaţia, îşi zice ea cu voce tare şi, drace, plânge iarăşi. De luni de zile, asta se întâmplă mereu în prima oră după ce este decuplată de la reţea şi e foarte sigură că nu aşa trebuie să se petreacă lucrurile. Timpul liber devine din ce în ce mai preţios. Nu vrea să–l risipească în felul ăsta.

Nu are cui telefona. N–are fraţi sau surori, tatăl a dispărut când ea avea şase ani, mama i–a murit, şi n–are nici un prieten adevărat încă dinainte de a fi fost angajată de PasioNet şi reinventată ca Synthi.

În afară de Karen, cu care lucra la Oficiul de Analiză a Datelor, nu are pe nimeni cu care să stea de vorbă. După ce Mary Ann a fost selecţionată la audiţia aceea, şi–au jurat una alteia că vor rămâne prietene şi au reuşit asta, cu toate că, aproape fără să simtă, Mary Ann ar putea cumpăra în fiecare lună clădirea în care se află apartamentul lui Karen şi că aceasta din urmă a recunoscut, cu destulă fereală, că în prezent îşi petrece mai tot timpul liber pătrunzând în mintea lui Synthi. Acum la Chicago e însă doar ora şase dimineaţa, iar Karen trebuie să meargă la muncă (au discutat posibilitatea de a o angaja pe Karen drept secretară personală sau ceva de genul ăsta, dar amândouă au dat dovadă de bun simţ şi au înţeles că asta ar fi afectat grav prietenia lor şi ar fi distrus–o pe Karen.)

Încă nu i–a povestit lui Karen despre crizele de plâns. E de înţeles, Karen se va simţi puţin jignită de faptul că i–a fost

ascuns acest lucru.

Asta e!

S–a trezit devreme sau, mai bine zis, l–au scos pe Idioţia–Sa Quaz, înainte de sacularea ei; ea niciodată nu–şi foloseşte timpul liber pentru a dormi – de chestia asta trebuie să se ocupe Synthi, sau, mai degrabă, aşa cum i–a explicat psihiatrul reţelei, ea adoarme ca Synthi, visează ca Mary Ann, se trezeşte ca Synthi, dar e plătită pentru a fi Synthi tot timpul. Asta da afacere.

Merge în baie ca să–şi spele faţa, sperând că aşa va alunga şi ultimele lacrimi. Nu reuşeşte. La fel s–a întâmplat şi în ultimele zile. În schimb, acum ele par să izvorască mai nestăvilite, de parcă vor continua să–i curgă tot restul vieţii.

Păi, *la ce te aşteptai*, *Mary Ann*? *Sau Synthi*? *Acum care dintre ele eşti*? Pune întrebarea către imaginea din oglindă şi nu mai e sigură dacă vorbeşte cu voce tare sau nu*. Îţi petreci majoritatea timpului fiind altă persoană*, *de unde să ştii de ce plânge cealaltă*?

Dă drumul la apă în cada semi îngropată, apoi face un apel la room service şi comandă un mic dejun foarte consistent pe care nu este sigură că–l va mânca: ouă, carne de vacă tocată, cartofi, numai lucruri simple pe care nu le mănâncă niciodată ca Synthi Venture, care–şi duce privitorii–participanţi în călătorii prin lumea exotică a bogăţiei şi puterii ce nu le va fi niciodată accesibilă altfel şi, prin urmare, consumă alimente despre care ei doar au auzit, dar nu şi le–au putut permite, ori n–ar fi în stare să le pregătească.

În timp ce se umple cada, îşi scoate lectorul şi scanează prin biblioteca personală, în căutarea unei cărţi care i–ar face plăcere. O altă diferenţă între ele, şi nu tocmai surprinzătoare, este că Mary Ann ştie să citească.

E aproape fericită când se aşază în apa numai spumă şi citeşte scena de la hanul din Bree; cunoaşte deja atât de minuţios conţinutul *Stăpânului inelelor*[10] încât poate deschide cartea oriunde doreşte şi citeşte oricât are chef. Poate o fi o pierdere de vreme, dar timpul îi aparţine şi–l poate risipi, iar la o adică asta–i ceea ce vrea. Are la dispoziţie un maldăr de

[10] Capodopera romanului *fantasy*, aparţinând scriitorului englez J.R.R. Tolkien (1892–1973) (n. red..)

cărţi de istorie şi o colecţie bogată de recenzii teatrale, care o însoţesc pretutindeni, lucruri pe care încă doreşte să le citească, lucruri care îi plăceau altădată, dar în ultimele câteva luni în timpul liber n–a mai vrut decât *Stăpânul inelelor*, *Arthur*, *regele Camelotului*[11] şi *Portretul lui Dorian Gray*[12]. Pe fiecare dintre ele le–a citit de cel puţin zece ori.

Peste o oră–două va putea să–i telefoneze lui Karen la slujbă.

Aude un ciocănit la uşă şi răcneşte: „Intră!.” Pajul împinge înăuntru masa pe rotile, iar ea îi spune s–o aducă în baie; asta pare să–i dea omului o stare de agitaţie şi Mary Ann îşi dă seama că probabil puştiul are experienţe prin intermediul lui Rock, Stride, sau Quaz, reporterii PasioNet cu care ea lucrează în mod curent şi prin urmare are experienţa necesară pentru a se purta cu mult rafinament şi ştie exact cum să procedeze în cazul acestui trup gol dacă i s–ar pune la dispoziţie o multitudine de decoruri. Point Barrow Marriott nu–i chiar centrul universului în privinţa rafinamentelor; posibilitatea de a o vedea chiar pe Synthi, goală–puşcă şi plină de clăbuci, cerându–i lui micul dejun, nu i–a trecut niciodată prin minte, îşi fereşte ochii; e aproape caraghios.

— Sunt acoperită de spumă, îi strigă. Poţi să–mi vezi doar faţa transpirată şi părul leoarcă, nimic mai mult.

— Am totuşi o senzaţie ciudată, mărturiseşte el, împingând mâncarea şi cafeaua astfel încât femeia să le poată ajunge.

— Sunt convinsă. Apoi, împinsă de un impuls, adaugă: Numele meu adevărat e Mary Ann Waterhouse, nimeni nu înregistrează scena asta, îmi place să citesc cărţi vechi pe care nimeni nu le mai caută şi de fiecare dată când ascult *Creaţiunea* de Haydn, mi se împăienjenesc ochii de lacrimi.

El face un pas înapoi, de parcă s–ar teme că Synthi l–ar putea. muşca de picior. Mary Ann îşi aduce aminte cum era când avea o slujbă obişnuită şi apariţia unor necunoscuţi misterioşi puteau să–i aprindă imaginaţia şi nu numai.

— Bine, bine, când o să le povesteşti oamenilor că mi–ai adus micul dejun, nu uita să le spui că sunt o persoană

---

[11] Roman care repovesteşte legenda lui Arthur, aparţinând scriitorului englez T.H. White (1906–1964) (n. red..)

[12] Roman de scriitorul englez Oscar Wilde (1854–1900) (n. red..)

obişnuită şi foloseşte câteva chestii din astea ca să–i convingi că nu minţi. Apoi întinde mâna după poşetă – riscând să–şi dezgolească un sân, însă el e foarte grijuliu, şi nu se uită – şi–i dă un bacşiş mai mare decât s–ar cuveni. Ce urmăreşti? întreabă ea. Rock?

Tânărul chicoteşte, scoţând un hohot ciudat, care–i trădează agitaţia.

— Da.

— Bravo, dacă vrei şi alte chestii cu mine, noi doi o să fim împreună peste câteva săptămâni. Quaz pleacă undeva cu nişte treburi.

— Mulţumesc, o să ţin minte. Hmm... aş vrea să ştiu... e vreunul care îţi place mai mult?

Ţinând seama de regulile PasioNet, asta–i o întrebare la care n–ar trebui să răspundă sub nici o formă, dar în condiţiile de acum încearcă să înfiripe o conversaţie cu un privitor–trăitor obişnuit, şi dacă se gândeşte mai bine, e cea mai firească întrebare din lume. Cu toate astea, trage puţin de timp...

— În ce sens?

— A, hmm...

El se ruşinează, făcându–se roşu ca racul. E limpede la ce se gândeşte.

— Păi, să ne gândim... Quaz e foarte bine informat. Între toţi, Stride e tipul de băiat rău, şi–i bădăran, dar... ei bine, e bun de tot când trebuie să, înţelegi, nu? Ştie cum să ofere satisfacţie. Rock... e un bărbat foarte cald, simplu şi direct. Cred că el manifestă mai multă afecţiune decât ceilalţi doi.

Ochii pajului exprimă recunoştinţa.

— Asta–i important pentru tine... să fii jumătatea care place, nu? întreabă Mary Ann, sperând că mirarea nu va răzbate în glasul ei. „Să fii agreat”, la urma urmelor, reprezintă un set de şmecherii destul de elementare, chiar de când Petrokin a creat Tehnica Sincerităţii, în urmă cu douăzeci de ani.

— Da. Adică, aş vrea să fiu deştept cât Quaz, sau, înţelegi, cât Stride, dar e vorba de senzaţia de căldură pe care o radiază Rock şi... ei, asta–i! Cred că–nţelegi ce vreau să spun. Aş prefera să văd oameni ca mine decât altceva. Surâde neconvins. Felul lui de a zâmbi fără să–şi dea seama, e sigură de asta – este o copie nu tocmai reuşită (fiindcă gestul e puţin

exagerat) a surâsului Sincer pe care–l arborează Rock.

Mai stau de vorbă un minut–două şi ea povesteşte că da, a ajuns Synthi Venture doar mergând la vizionarea aceea, dar înainte de asta a urmat o şcoală de actorie vreme de şase ani şi a servit la o mulţime de mese, a jucat într–o mulţime de piese mărunte de prezentare şi a făcut analize de date pe săturate până i s–a oferit şansa asta. Povestea are ceva frumos în ea, întâmplător e adevărată şi, cine ştie, poate băiatul ajunge celebru şi o spune şi altora.

După ce pleacă, îşi dă seama că va mânca tot ce i s–a adus. Nu e cât micul dejun pe care obişnuiau să–l mănânce la trei dimineaţa după închiderea teatrului şi jucau un spectacol de prezentare cu *Unchiul Vania*[13] într–o cafenea populată de oameni de teatru, stângişti şi nebuni aflaţi încă în libertate, dar e totuşi bun şi nu seamănă cu chestiile scumpe până la Dumnezeu, pline de mirodenii ciudate pe care le mănâncă Synthi de obicei. Îşi termină dejunul fără să mai citească şi se spală bine pe tot corpul. Când se înveleşte cu prosopul, constată că au şi trecut două ore din timpul liber.

Se priveşte din nou în oglinda de statura unui om şi a naibii să fie dacă o să mai bocească. Un aspect interesant al canalului XV este că totul îi parvine privitorului–trăitor printr–o perdea groasă de legături emoţionale; tocmai de aceea un personaj melodramatic precum Synthi apare mai clar, iar veştile porno, cu durerea fizică şi teroarea pe care le presupun, constituie subiecte de mare atracţie. În oglindă vede şi urmele lăsate de „partida de amor” pe care a avut–o cu Quaz noaptea trecută. Vânătăi mari, de formă neregulată pe sânii perfecţi şi zgârieturi lungi lăsate de unghiile lui – mai curând gheare – pe coapse şi pântece. Ca de obicei, i s–a administrat un medicament care blochează durerea, dar acesta nu o poate face să uite cum Quaz i–a deschis gura cu forţa şi a muşcat–o de limbă până i–a dat sângele.

Sigur, privitorii recepţionează trăiri mai puţin intense şi nu ştiu niciodată… sau ştiu. Priveşte mai de aproape, pe sub vânătăi şi zgârieturi, atingând locurile unde poate simţi durerea ca un ecou prin perdeaua densă creată de anestezic şi vede liniile fine pe care le lasă laserul, vede că la

[13] Piesă de dramaturgul rus A.P. Cehov (1860–1904) (n. red..)

subsuoară, unde o femeie sănătoasă, cu sâni mari are îndeobşte ceva mai multă piele, ea are ceva care se pliază ca un acordeon, că pielea sânilor, de pe care i se şterg semnele şi urmele de două ori pe an, este mai întărită şi bătătorită şi are o culoare rozalie – nici măcar nu simte când îşi trece unghia degetului mare peste zona aceea, iar pe labiile dichisite şi simetrice are tot soiul de cicatrice.

Cum poate fi cineva excitat de o femeie cârpită şi cusută ca un monstru Frankenstein?

Îngăduie gândurilor să scormonească prin memorie şi îşi dă seama că nici bărbaţii nu arată mai bine decât ea. Quaz are o cicatrice vizibilă pe gât de la numeroasele muşcături căpătate, iar spinarea lui, zgâriată atât de des de Synthi (dar şi de Flame, Tawnee, Giselle…), arată de parcă ar fi fost biciuită. Rock, Stride şi Quaz au penisurile deformate, semănând cu căpăţânile de conopidă. Semnele de ac ale stimulatoarelor musculare sunt vizibile pe braţe, piept şi abdomen.

Are o viziune a Miresei lui Frankenstein, a cadavrelor, cusute ca să nu se destrame, trăgându–se şi împungându–se unul pe altul, prăbuşindu–se în mormane de organe mutilate şi se gândeşte că n–ar vrea totuşi să i se facă rău şi să verse bunătate de mic dejun, de aceea trage adânc aer în piept şi zice:

— O să cer un concediu şi dacă or să mă concedieze, o să mă mulţumesc că sunt mai bogată decât mi–am putut închipui. Dar n–o să continui tot aşa decât dacă îmi vor spune *când* am şi eu liber, iar asta se va întâmpla foarte curând, fiindcă simt că nu mai merge mult aşa. Poate după ce mă odihnesc şi mă simt mai bine.

Şi spunând acestea, se prăbuşeşte, suspinând atât de tare încât simte muşchii ei de Mary Ann Waterhouse zbătându–se şi răsucindu–se parcă dorind să scape de sub căptuşeala care–i ţine pântecele.

John Klieg se trezeşte devreme, ca întotdeauna, şi când lumina zorilor mătură anticul Centru Spaţial Kennedy care se întinde în jurul turnului de control îşi freacă mâinile şi chicoteşte satisfăcut. Vizitatorii mai neştiutori şi–ar putea

închipui că toate ecranele pâlpâitoare din jur alcătuiesc un peisaj plăcut pentru el, mai ales că se ocupă cu atâta minuţie de operaţiunile companiei GateTech, însă ele nu sunt decât ornamente. Klieg nici măcar nu le învredniceşte cu o privire – doar îi plăteşte pe alţii să le supravegheze şi să se gândească la ceea ce reprezintă imaginile de pe ele, căci pentru fiecare ecran care se află aici (şi pentru alte câteva mii care sunt prea lipsite de culoare ca să constituie nişte ornamente frumoase) există cel puţin câţiva angajaţi care ştiu cu mult mai multe decât va reuşi el să acumuleze vreodată.

Mai există şi peste o sută de angajaţi care cunosc mai multe despre *toate* ecranele de–acolo decât Klieg. De aceea crede că dacă ar fi propriul său angajat ar trebui să se concedieze, iar gândul acesta îl face să zâmbească.

Cum spuneam, ecranele constituie obiecte decorative atrăgătoare, fiindcă majoritatea oamenilor care au venit la Centrul Kennedy au vrut să se uite la placa mare de metal pe care scrie că numeroşi nebuni buni de legat s–au lăsat azvârliţi pe orbită înăuntrul unor vehicule ce nu erau altceva decât nişte bombe care puteau foarte uşor scăpa de sub control. Unii vizitatori, mai hotărâţi, sunt în stare să iasă afară şi să privească plăcuţele mici plasate pe betonul fisurat sau în apropierea rampelor sau turnurilor de lansare pe jumătate prăbuşite, marcate cu inscripţii avertizând: PERICOL – STRUCTURA INSTABILĂ; pe aceste plăcuţe sunt trecute nume şi date.

Dar majoritatea oamenilor nici n–au motiv să vină până aici. În măsura în care au auzit vreodată de acest loc, le e de ajuns să vizioneze de câteva ori videoclipurile de la lecţiile de istorie şi, pe lângă rachete care se ridică spre cer pe piramide lungi din flăcări, ei mai pot vedea sălile imense pline de monitoare, ecrane care, într–un anume fel, doar prin număr, creau impresia că totul era perfect controlat şi fiecare aspect perfect soluţionat. (Pentru cei din domeniul relaţiilor cu publicul trebuie să fi fost interesant să împiedici oamenii să creadă că putea apărea ceva anapoda pe oricare dintre ecranele acelea şi de aceea trebuiau supravegheate tot timpul; aşa consideră Klieg.) Prin urmare, fiind Omul–care–a–cumpărat–Cape–Canaveral, ţine acest şir de ecrane drept

trofee şi difuzează pe ele ce vrea – mai precis, date care circulă prin imperiul lui.

„Imperiu” nu e un nume rău ales, consideră Klieg –, dar ce l–a apucat de filozofează atât astăzi? Nu s–ar putea spune că dispreţuieşte nevoia de a filozofa. Întotdeauna a avut faţă de competitori un anumit avantaj conferit de o anumită rigurozitate a gândirii care l–a ajutat sa se concentreze asupra problemelor pe care le rezolvă, nu asupra, unor proiecţii iluzorii. Ştie cu toată fiinţa că nu comandă nimănui din industrie (şi prin ceea ce face nu seamănă deloc cu comandantul unei nave, al unei companii de infanterişti sau cu căpitanul unei echipe de baschet), nici nu facilitează activitatea cuiva (nu munca aduce bani; banii vin din plăţi), nici nu caută să împlinească viziuni (trebuie să ştii foarte bine încotro mergi, dar dacă merită să te îndrepţi într–o anumită direcţie, deplasarea îţi răpeşte timp şi eforturi.) Sigur, claritatea ideilor a reprezentat o cheie a activităţii lui în afaceri şi nu se lasă sedus de descrieri facile sau automăgulitoare – nici măcar de autotămâiere că este imun la autolinguşire.

De aceea se lasă mai comod pe spătarul fotoliului de comandă – acesta le aduce aminte vizitatorilor de ideea unui „comandant al misiunii” şi de realizări înălţătoare, dar el mai curând susţine coloana vertebrală în suferinţă – şi dă aprobarea ca filozofarea să–şi continue cursul. Poate că în felul ăsta află ceva deosebit.

Alexandru a plâns la ideea ca nu mai există lumi de cucerit, *iar comandantul de oşti n–a cucerit nici pe departe cât el*, *Klieg*.

Gândul acesta nu–i prea iubit. Îşi priveşte trupul bine întreţinut; a început să încărunţească şi refuză să creadă că îmbătrâneşte. Îşi lasă gândurile să cutreiere după voia lor.

Alexandru, *ce reprezintă un imperiu*? *Cuceriri*? O metaforă care nu reuşeşte nicicum să ilustreze ceea ce a făcut el. GateTech nu–i aşa ceva. Doar realismul glacial l–a îndemnat să pună bazele companiei, siguranţa că ştia cum să facă bani într–o manieră încă necunoscută şi că prima corporaţie majoră din domeniu va domina totul dacă îşi juca bine şansele.

Bravo, fii atent, Klieg, înapoi la prima mişcare, îşi zice el. GateTech face patru lucruri. Unu: studiază cercetările care se desfăşoară în alte domenii. Doi: iniţiază cercetare–dezvoltare în acele domenii şi obţine patentele cât de repede posibil. Trei: obligă alte companii să plătească GateTech pentru accesul la tehnologia pe care ele însele au creat–o.

Patru: îşi consolidează poziţia la Washington, Tokyo, Bruxelles, Moscova şi pe lângă ONU pentru menţinerea legislaţiei care îi permite să procedeze astfel.

Klieg i–a explicat demult puştiului unui văr mai depărtat; dacă ar fi trăit pe vremea lui James Watt, ar fi încercat să patenteze, nu motorul cu aburi, ci cazanul şi pistonul; dacă ar fi fost contemporan cu Edison, s–ar fi străduit să deţină patentul pentru sârma de tungsten şi globurile de sticlă; dacă ar fi fost pe fază la începuturile calculatoarelor, ar fi încercat să obţină patentul pentru tastatură. Iar cel mai mare secret…

Aha. Asta–i paralela cu imperiile, Alexandru şi celelalte. Mă gândesc la faptul că GateTech n–a produs niciodată vreun obiect şi nici n–a făcut vreodată un serviciu cuiva; tocmai ăsta–i secretul succesului nostru. Ne aşezăm în calea lor şi–i silim să plătească pentru a ne da la o parte, atâta tot. Funcţionăm ca imperiile din vechime care, atâta vreme cât se încasau taxele, nu se sinchiseau de obiceiurile localnicilor. Ca şi Alexandru sau Cezar, îi facem pe toţi să–şi continue activitatea dinainte, lucru pe care l–ar face şi în absenţa noastră, dar noi ne alegem cu un procent.

Însă în prezent mulţi dintre ei se apără mai eficient. Nu mai departe de săptămână trecută, MitsDoug ne–a tras pe sfoară, patentând noile materiale plastice deformabile la sarcină, iar acum pot să producă avionul cu geometrie variabilă fără să–mi plătească un chior pentru a obţine dreptul de a o face. De câte miliarde am fost tras în piept?

Nu te înfuria şi nu–ţi risipi vremea încercând să te răzbuni. Mergi înainte.

Asta era soluţia. A pierdut mult de tot în timpul Iluminării, dar în vreme ce alte companii au cheltuit averi întregi dând în judecată bănci, încercând să–şi recreeze conturile pierdute, GateTech a pus mâna pe toate tehnologiile necesare pentru recuperarea informaţiilor şi datelor. A câştigat cu mult mai

mult decât pierduse.

A mai ieşit în pierdere când Partidul Euro Uno a preluat puterea şi a „europenizat” holdingurile străine, însă el a câştigat mai substanţial angajând, după Expulzare, numeroşi afro–europeni cu calificare deosebită.

Vreme de douăzeci de ani, o idee de spionaj industrial şi puţin simţ de anticipare i–au arătat cum să obţină patentul esenţial cu şase luni sau chiar un an înainte, exact la limită pentru a–i sili pe ceilalţi să plătească în contul GateTech pentru a „Avea acces.”

Îi vine să râdă în hohote când se gândeşte ce lucruri a trebuit să facă. N–ar fi putut să arunce o privire la planul curent de afaceri şi să spună că limita de timp trebuia să se prelungească?

Nici vorbă. Pentru asta îi plăteşte pe truditori.

— Glinda, zice el, cu voce tare. Respiră adânc de două ori, expiră încet… ea va intra… acum.

Uşa culisează în lături şi apare Glinda Gray. E aproape sigur că n–a stat afară, aşteptând să–i audă vocea – n–ar plăti pe nimeni doar pentru atât – şi nici n–a lăsat deoparte ceva de importanţă vitală pentru a răspunde chemării lui. Fiind una dintre cei şaptesprezece vicepreşedinţi pentru Operaţiuni Speciale, Glinda era în capul listei celor care n–au primit spre rezolvare o sarcină anume. Dar dacă ar trebui să găsească persoana ideală pentru misiunea asta, tot pe Glinda ar alege–o. Din două motive – unu: e o maniacă perfecţionistă cu gândire negativă. Rapoartele ei cuprind întotdeauna *orice aspect* care ar putea să meargă prost.

Doi: niciodată nu pune multe întrebări când el îi dă o problemă de rezolvat.

Având–o în faţă, Klieg o descrie la fel cum ar face–o un post de televiziune dacă şi–ar pierde casa într–un uragan, sau ar fi ucisă, ori ar fi autoarea unui roman de succes: „divorţată, blondă, mama unui copil.” Pe piele au început să–i apară nişte pete asemănătoare pistruilor şi e de presupus că intervenţia discretă a acupuncturii ţine departe argintiul din auriul părului. Are câteva riduri în jurul ochilor, ceea ce sugerează o uşoară oboseală şi din felul cum stă în picioare Klieg bănuieşte că pantofii roz o jenează deja în dimineaţa asta.

Şi–a terminat ultimul proiect serios în urmă cu trei săptămâni şi întotdeauna pare puţin încordată când încearcă să abordeze altul nou, fiindcă, deşi nu s–ar despărţi de ea pentru nimic în lume, John n–o poate convinge că acesta e adevărul.

— Stai jos, zice el, s–ar putea să ne ia câtva timp. Am un nou proiect de importanţă specială şi chiar dacă nu erai prima pe lista celor în aşteptare, îi săream pe ceilalţi şi tot ţie ţi–l dădeam.

Ea încuviinţează din cap, ferm, apoi se aşază.

— Merge banda?

— Da.

— Sisteme, înregistraţi discuţia şi încadraţi–o ca strict secretă, zice ea cu glas apăsat.

— Se înregistrează, primeşte răspuns din partea unei voci sintetice.

Klieg pune cât mai multă căldură în zâmbetul pe care i–l adresează.

— Am senzaţia că nu ne ocupăm îndeajuns de mult de chestiuni aflate la mari depărtări şi, mai ales, ne scapă anumite patente deosebit de importante care ar putea bloca o mulţime de tehnologii. Ne ocupăm în schimb de patente minore, care încurcă doar treburile vreunei corporaţii atunci când intenţionează să definitiveze un proiect.

— Acum paisprezece ani, ţine ea să–i reamintească, ai stabilit strategia de a bloca întotdeauna un anume proiect în desfăşurare. Spuneai că patentul principal ar fi prea uşor de ocolit şi s–ar putea să nu mai fie valabil când lucrările ajung la faza asta.

El aprobă cu un gest din cap; se îndoieşte că Glinda s–a gândit la strategia asta de zece ori în timpul ce s–a scurs de atunci, dar mai ştie că ea i–ar putea prezenta cu acurateţe toate momentele esenţiale ale discuţiei şi motivele care au condus la luarea acestei hotărâri, chiar dacă asta s–a întâmplat acum paisprezece ani.

— S–o numim o schimbare a strategiei, spune Klieg. Acum ne–am extins mult şi desfăşurăm cercetări mai fructuoase, putem duce lupte costisitoare în faţa oricărei instanţe şi încă există numeroase legi care să ne favorizeze în acţiunile

noastre. Întrebarea este: Trebuie să operăm această schimbare? Instinctul îmi spune că da, dar te rog să afli dacă aşa stau lucrurile cu adevărat.

Se reazemă de spătar şi–şi plimbă ochii peste ecrane – pentru asta sunt bune, îi ajută memoria să stea trează.

— Caută trei situaţii pentru testarea concluziilor. Numărul unu: produsul optimizat continuu – vezi dacă nu reuşim cumva să prindem în gheare întreaga industrie COP, care–i pe cale să se nască. Numărul doi: studiile în desfăşurare privind reducerea preţului la motoarele antimaterie pentru a se putea pătrunde şi pe pieţele din ţările lumii a treia. Şi, trei… hmm… Ai vreo idee?

Glinda nu–l dezamăgeşte nici de data asta.

— Ai prins ştirile de dimineaţă? întreabă ea. Mă gândesc la un caz aproape perfect, o nevoie care încă n–a fost formulată, dar e foarte posibil să apară.

Se apleacă în faţă, curios.

— Spune.

— Ai auzit de pierderile de metan de pe Versantul Nordic?

Clatină din cap şi bagă de seamă că obrajii ei îşi recapătă culoarea, iar starea de oboseală se risipeşte. De azi încolo, Glinda va fi în formă maximă luni de zile. Klieg se întreabă în treacăt de ce o fi atât de important aspectul menţionat de ea, socoteşte din nou că Glinda e de neînlocuit şi–i ascultă atent explicaţiile.

Mă întreb când a devenit plicticos spaţiul cosmic, gândeşte Louie Tynan. Stă în nacela de vizionare – lângă uşă se găseşte un anunţ standard care îl previne că e posibil să fie expus la o doză mai mare de radiaţii decât în mod normal şi, instinctiv, asta vine în plus la senzaţia de plăcere pe care o trăieşte acum, când ţine în mână o chiflă umplută cu ceapă şi ficat tocat şi priveşte Pământul rotindu–se sub el. Ieri a asistat la un adevărat spectacol – nave OSONU al căror blindaj se încingea până la roşu când reintrau vuind în atmosferă, detonaţiile care au făcut gheaţa să tresalte şi să sclipească, iar mai apoi metanul aprins ale cărui flăcări erau reflectate de gheaţa lucie. Mai sunt şi acum câteva coloane de gaz arzând, însă în zona respectivă e zi şi imaginea nu–l mai

impresionează prea mult.
Louie consideră că simţul umorului reprezintă motivul principal – ba poate chiar singurul – care îl îndeamnă să–şi păstreze slujba asta. În 2009, când a devenit membru, Corpul Astronauţilor era format din peste două mii de oameni; trei ani mai târziu, când organismul s–a transformat în Forţele Spaţiale SUA (FSSUA) şi i s–au alăturat şi oameni de la Marină şi de la Forţele Aeriene, erau patru mii cinci sute de bărbaţi şi femei pregătiţi pentru orice fel de misiuni şi aproximativ şase mii de americani zburaseră deja în spaţiu. Prima expediţie spre Marte organizată de ONU a avut la bord doi ofiţeri FSSUA şi dacă s–ar fi lansat şi celelalte opt expediţii programate, ar fi existat cel puţin o duzină de americani care să fi pus piciorul pe Marte.
Dar după prima coborâre, după ce repetase operaţiuni identice celor de la aselenizare, majoritatea naţiunilor, dar mai ales SUA, abandonaseră ideea de a mai trimite oameni în spaţiu. În prezent există patruzeci şi patru de astronauţi activi, şi dacă în urmă cu cincisprezece ani în spaţiu se găseau în orice moment patruzeci–cincizeci de oameni, acum pe orbită se află doar Louie. Prestanţa pe care i–o dă participarea la misiunea pe Marte îi permite să mai tragă sfori, altfel nu l–ar mai lăsa nimeni pe Staţia Spaţială *Constitution*, ultima dintre staţiile orbitale active aparţinând SUA.
Se aşază mai comod şi priveşte îndelung la Pământ. Dacă pune la socoteală şi Luna, Louie a văzut de aproape trei corpuri cereşti şi mai există doar paisprezece oameni în viaţă care să se poată lăuda cu performanţa asta.
Cred că dacă n–ai văzut cu ochii tăi, *dacă n–ai la dispoziţie decât fotografii şi dacă nu te uiţi mai de aproape sau nu le acorzi atenţie*, *atunci toată chestia devine plicticoasă după o vreme*. Explorările continuă, desigur… există staţii permanente, robotizate, care se rotesc pe orbitele tuturor planetelor, începând cu Mercur şi până la Saturn, iar una dintre staţii se deplasează spre Uranus şi mai sunt şi instalaţii de sol robotizate pe toate lunile lui Jupiter, plus un dirijabil care se roteşte deasupra lui Titan. Cine vrea, poate cumpăra program non–stop de la una dintre videocamerele de acolo,

astfel că are posibilitatea de a sta în fotoliu şi de a urca în acelaşi timp versantul lui Olympus Mons sau de a efectua o coborâre de pe orbita lui Jupiter.

Nu mai sunt mulţi oameni care să poată explica de ce situaţia nu mai seamănă cu cea dinainte.

Soarele tocmai răsare deasupra Pacificului de Vest, ceea ce înseamnă că luminează suprafaţa oceanului până la jumătate de kilometru depărtare de locul unde se află Carla; de obicei intră în imersiune când doarme sau când vrea să se concentreze asupra vreunui proiect mai important şi atunci lasă guvernarea în seama pilotului automat.

Probabil că o va mai chema… ba nu, nu–i tocmai înţelept, el a făcut–o ultima oară, deci acum e rândul ei, iar Carla oricum îl va căuta peste câteva zile.

Surâde şi mai ia o îmbucătură. În prezent, el şi Carla execută un balet complicat, menit să–i asigure pe fiecare dintre ei că nu se vor mai întâlni cu regularitate. E destul de limpede, fiecare trăieşte într–o gogoaşă din oţel, departe de restul umanităţii… pesemne că ar fi mai uşor de împerecheat vulturi.

În fine, programele spaţiale sunt preluate de roboţi, singura persoană la care ţine cu adevărat preferă să trăiască la fel de retrasă ca şi el, şi a înghiţit cam multe radiaţii, mai ales că mănâncă mereu în nacelă; pesemne că la coborârea pe Pământ, îl vor reţine la sol o vreme şi–l vor sili să la medicamente contra cancerului. A ajuns ultimul reprezentant al generaţiei sale de cosmonauţi, şi planeta care se roteşte sub ochii lui e populată de circa şapte miliarde şi jumătate de oameni care nu–l înţeleg. Săptămâna trecută a dat un interviu DansCanalului. Încă mai păstrează conectorul primit pe vremea expediţiei marţiene şi când a recepţionat programul, nu şi–a recunoscut propriile experienţe din cauza modului cum fuseseră prelucrate.

Cel mai interesant lucru pe care l–a făcut în această lună a fost incendierea unui jet de metan, asta la cererea OSONU.

Pe de altă parte, mâncarea e bună aici – mult mai bună decât cea pe care a consumat–o în drum spre Marte – iar priveliştea e inegalabilă. Chiar că merită să–ţi continui viaţa şi activitatea, socoteşte el. Îşi apropie gura de unul dintre

monitoare şi, din adâncul stomacului, slobozeşte un râgâit sănătos, purtând arome de ficat de pui şi ceapă crudă, apoi rânjeşte larg şi se duce la telescop ca să se apuce de treabă.

De data asta în ce te–ai mai vârât, *Brittany Lynn*? Brittany Lynn Hardshaw, Preşedinte al Statelor Unite, îşi aminteşte că pe vremea când era mică tatăl ei îi punea întrebarea asta o dată pe zi şi, în mod normal, răspunsul era ceva de genul: „în uleiul de motor ţinut în hambar”, sau „într–un bidon de vopsea.” Este ora opt şi jumătate dimineaţă şi ea studiază raportul confidenţial primit de la ANOA, pe care Diem i l–a lăsat seara trecută şi se întreabă dacă poate da crezare informaţiilor prezentate acolo.

Nenorocirea e că, avându–l pe Diem ca mână forte, a făcut tot posibilul pentru a ţine guvernul sub control, iar acum nu ştie sigur dacă mai există cineva îndeajuns de curajos să–i spună adevărul. Şi în condiţiile actuale, exact de asta are nevoie.

Se ridică şi păşeşte până la fereastră şi priveşte de–a lungul Pennsylvania Avenue.

Când au reconstruit–o după Iluminare, au blocat tot traficul auto, declarând că se procedează astfel din motive de protecţia mediului, dar, în realitate, pentru a îngreuna eforturile de aducere a unei bombe nucleare până în apropierea Noii Case Albe sau a Capitoliului şi de repetare a acţiunii de decapitare a statului.

Cealaltă parte a Iluminării, bomba care a explodat la nouăzeci de kilometri deasupra lui Oklahoma City, n–ar avea un efect prea mare de data asta; totul e protejat de cuşti Faraday şi semnalele se transmit prin fibre optice.

„Dar sediul guvernului este vulnerabil în permanenţă, socoteşte Hardshaw. *Suntem făcuţi din carne*. *Trebuie să intrăm în contact cu mii de oameni*.

Strada este aglomerată de trecători, majoritatea purtând genţi diplomat, care se mişcă repede şi precis, ca nişte furnici. Dacă trei dintre aceştia ar avea asupra lor componentele unei radacbombe, ar putea şterge de pe faţa pământului guvernul oricând ar dori, poate chiar în dimineaţa asta, şi nu i–ar putea împiedica nimeni. Poate că dacă s–ar

întâmpla din nou, de data asta s–ar găsi cineva care să–şi asume răspunderea şi măcar să–şi justifice acţiunea.

Hardshaw vede cu ochiul minţii Washington–ul înălţându–se din mlaştini, mistuindu–se câţiva ani mai târziu în focul pus de trupele britanice, ridicându–se iarăşi la viaţă şi fremătând când preşedintele Lincoln, care a stat cândva aici, s–a uitat pe fereastra casei; scufundându–se şi devenind un oraş lipsit de culoare înainte de a creşte din nou, dezvoltându–se exploziv şi devenind o metropolă în timpul Declinului economic, al războiului şi al războiului rece, decăzând şi transformându–se într–o suburbie mizeră până în momentul Iluminării, renăscând după catastrofa nucleară…

O capitală de provincie pentru ONU, recunoaşte Hardshaw în sinea ei. Nu are motive să–şi învinuiască predecesorii şi speră că cei doi care încă trăiesc n–o pot acuza de nimic.

Aştept cu nerăbdare să mă pensionez, gândeşte ea. A trecut multă vreme de când nu mai e o fată oarecare, cu faţa murdară şi locuind într–o rulotă pe un drum prăfuit de munte din Idaho, alături de o casă din buşteni pentru construcţia căreia tatălui ei i–au trebuit şase ani – lucru aproape normal pentru un om care avea program redus de muncă şi în rest bea pe rupte. A trecut multă vreme de când, ca studentă săracă, a absolvit o universitate de mâna a treia, pentru ca apoi să obţină o victorie scump plătită, devenind procuror general al statului Idaho.

Gata, *Bunicuţo*, *mai amână–ţi puţin redactarea memoriilor*. Mai are zece luni până la expirarea mandatului. *Mă întreb dacă XV prezintă reportaje despre alegeri*. Funcţia de Preşedinte al Statelor Unite nu mai reprezintă ceva atât de mult jinduit. Republicanii susţin un neica–nimeni din Hawaii, un tip pe care Hardshaw l–a ales pentru postul de ministru al comerţului; democraţii susţin tot un guvernator al New York–ului, de data asta o negresă, ceea ce reprezintă o premieră; iar Stânga unită susţine ideea unui grup de electori care vor alege un preşedinte, asta dacă vor ieşi câştigători destui oameni de–ai lor.

Înapoi la treabă, *Brittany Lynn*, *imediat.* Îşi aduce aminte cum rostea tatăl ei cuvântul „acum”, care devenea sinonim ameninţării cu o iminentă chelfăneală.

Această asociere îi atrage în cele din urmă atenţia asupra celor pe care le are de rezolvat. Ambasadorului ONU în SUA, Liu, îi place să înceapă întotdeauna lucrurile pe un ton ameninţător. De data asta se proferase ameninţarea că Adunarea Generală doreşte să continue dezarmarea forţelor militare ale naţiunilor independente până la zece la sută din nivelul ONU. Hardshaw ştia că nu asta se dorea, dar când evenimentul s–a produs, a fost la fel de neplăcut.

ONU vrea de fapt ANOA, NASA, Departamentul Energiei, filialele ştiinţifice ale Agenţiei de Protecţie a Mediului... iar lista poate continua. Toate motivele invocate în mod obişnuit – o coordonare superioară şi o împărţire mai echitabilă a resurselor globale – precum şi promisiunile obişnuite referitoare la informaţiile ce vor rămâne accesibile şi la angajaţii care vor primi aceleaşi salarii şi bonificaţii. Din punctul ăsta de vedere, n–are motive să se plângă...

Numai că dacă Hardshaw va accepta, atunci când SecGen va spune că starea mediului pe plan global s–a deteriorat, ea nu va beneficia de nici cea mai vagă informare pentru a–şi da seama dacă omul îi spune adevărul sau o minte. Iar în ultimii douăzeci de ani motivele principale invocate de ONU pentru a restrânge suveranitatea naţională au fost cele legate de probleme globale de mediu.

Dacă face o încercare, Bunicuţa reuşeşte chiar să vadă lucrurile prin ochii lui Rivera; UNESCO şi sateliţii lui nu furnizează informaţii de calitatea necesară, astfel că trebuie să le achiziţioneze în primul rând de la agenţiile ştiinţifice ale Celor Cinci. *Iar dacă fii fi SecGen*, *ar trebui să te întrebi tot timpul*, *Brittany Lynn*, *dacă ţi se furnizează informaţiile de care ai nevoie*, *sau dacă ţi se ascunde ceva*.

Dar ea nu–i SecGen şi deci treaba n–o priveşte. Se întinde, îşi aranjează fusta, ridică receptorul şi cere ca Diem să fie anunţat şi chemat – ştie că omul e la biroul lui de cel puţin o oră.

Marea ironie, gândeşte Hardshaw, e că în cei şapte ani de luptă cu ONU, a fost obligată să facă Guvernul Federal să vorbească la unison, transformându–l într–un mecanism de conducere mai eficient decât înainte – iar acum ea are mai puţină autoritate reală decât preşedinţii aleşi între Jackson şi

Lincoln.

Culmea ironiei este că pe măsură ce şi–a extins autoritatea, şi–a limitat capacitatea de a avea acces la informaţii, de aceea oamenii au tendinţa să–i ofere lucruri pe care cred că ea vrea să le audă. Documentul de pe masă este o dovadă clară a acestei situaţii, iar femeia e prea inteligentă ca să nu–şi dea seama că toate se întorc împotriva ei.

Nu poate preciza ce gândesc cei de la ANOA că se va întâmpla în urma eliberării unei cantităţi atât de mari de metan, deoarece ei au încercat să–i comunice doar lucruri care să nu îngreuneze propria situaţie a ANOA.

Numai că măcar de data asta vrea să ştie adevărul.

Dacă te frămânţi din cale–afară în legătură cu adevărul şi minciuna, *n–o să devii niciodată Preşedintele pe care mi–l doresc eu*, *Brittany Lynn*, obişnuia să–i spună tata când ea devenise destul de mare ca să–l prindă mereu cu minciuna – ba cu oraşul spaniol pierdut undeva în cheile fluviului Hoodoo, ba cu extraterestrii pe care îi întâlnise pe drumul spre Sand Point, Bigfoot, ori cu casa care va fi nemaipomenită când are să fie terminată, ori că se va lăsa de băutură de dragul fetiţei lui iubite.

Slujba asta nu s–a dovedit chiar atât de plăcută cum ar fi sperat ea pe vremea aceea, cu toate că–i de o mie de ori mai interesant decât să stea la o casă de marcat la un McDonald's din Boise. Oare chiar de o mie de ori? se întreabă ea în treacăt.

Un clinchet slab o anunţă că Harris e pe cale să intre. Îşi controlează ţinuta, se întoarce la birou, deschide brusc raportul la o pagină oarecare. Când Harris intră, sare peste partea cu salutul şi începe direct:

— Şmecher bătrân şi onctuos, de ce mi–ai prezentat un raport care nu spune nimic clar?

— Deoarece, spune el, aşezându–şi jos geanta diplomat şi aplecându–se uşor peste birou, nu ştim nimic, şefa.

Pufnesc amândoi în râs, fiindcă sunt prieteni de douăzeci de ani. Nu–i nimic de râs, dar fiecare se bucură de prezenţa celuilalt.

Yeats şi–a făcut griji în legătură cu lucrurile care se destramă

şi cu centrul care nu–i capabil să le mai ţină laolaltă. În realitate, centrul a încetat să mai existe.

A alunecat treptat către nonexistenţă, într–un anume fel repetând retragerea sumbră şi eternele compromisuri ce au marcat ultimele două secole de existenţă ale Romei.

Eisenstein[14] a descoperit că tot ce trebuia să facă era să taie din lucrul pe care omul avea tendinţa să–l vadă, apoi să ia bucăţi din eveniment şi să le asambleze printr–o simplă lipitură, şi totul avea să stea laolaltă ca şi cum vreun narator dickensian ar fi rostit: „Şi astfel, iubite cetitor…”; povestitorul nu mai apărea deloc în centrul naraţiunii.

Eisenstein a descoperit că puteai alege orice loc pentru a–l transforma în centru.

Gertrude Stein[15] a constatat că trandafirul, cu cât e mai trandafir, cu atât mai puţine legături are cu rozul, cu mirosul dulce şi plăcut, iar mai marea libertate semăna cu iubirea lui Burns[16], sau cu orice alt trandafir.

Corporaţia RAND demonstrează că în eventualitatea unui război nuclear un stat fără cap nu poate fi decapitat, iar duhurile inteligente ale corporaţiei s–au transformat în spiriduşi jucăuşi ai reţelelor.

Hitler, Stalin, Roosevelt şi Churchill au încercat să reconstituie centrul, dar pentru a realiza asta s–au văzut siliţi să permită existenţa unui aparat de radio în fiecare cămin şi n–are nici un rost să fii Papă dacă trebuie să speli personal picioarele cerşetorilor; contactul tot mai frecvent al centrului cu periferia nu a făcut decât să grăbească disoluţia sa.

Vechiul Partid Comunist centralizat s–a dovedit atât de ineficient atunci când s–a opus războiului cu Coreea încât mulţi americani nici n–au ştiut de starea de beligeranţă, însă treizeci de mii de şapirografe şi două mii de posturi de radio din colegii au răspândit vestea şi opoziţia faţă de războiul din

---

[14] Serghei Mihailovici Eisenstein (1898–1948), regizor de film rus considerat printre cei mai influenţi regizori din toate timpurile (n. red..)

[15] Gertrude Stein (1874–1946), scriitoare, eseistă şi dramaturgă americancă (n. red..)

[16] Robert Burns (1759–1796), cel mai de seamă poet scoţian (n. red..)

Vietnam până în cele mai îndepărtate colţuri ale ţării şi, în vreme ce reporterii companiilor de radio şi televiziune centralizate luau interviuri presupuşilor şefi ai presupuselor organizaţii aşa–zis naţionale, pământul le fugea tuturor de sub picioare. Prin 1980, circula lozinca „Gândiţi global, acţionaţi local”, şi puţini îşi mai băteau capul cu partea globală. Până şi Ministerul Apărării a lansat conceptul de Luptă Aer–Sol, pe care am putea–o numi violenţă cu acţiune locală prin cooperarea tuturor.

În 2028, lucrurile au ajuns deja mai departe. Centrul se află în locul unde pui piciorul.

După ce termină de explicat Preşedintelui, Diem se simte obosit şi încă e dimineaţă. Altă discuţie de zece minute, altă halcă de istorie, se gândeşte. Partea cea mai grea în privinţa memoriilor sale va fi să le explice oamenilor că lucrurile s–au întâmplat mereu aşa cum zice el, – a intrat în biroul lui Brittany Lynn Hardshaw, ea i–a adresat şase întrebări, iar el a constatat că primise ordine menite să schimbe întreaga istorie a Americii.

Cu condiţia ca lucrurile să meargă.

Se gândeşte la asta şi, stând la biroul lui, se freacă la tâmple, şi–şi întinde gâtul, răsucindu–şi capul. Va avea nevoie de un tip serios, care să iasă în faţă pentru a primi toate şuturile, şi cu greu ar putea găsi unul mai potrivit decât Pauliss. Va trebui să facă o mie de aranjamente discrete pentru a controla în secret activitatea a aproximativ patruzeci de oameni credincioşi lui ANOA. Nici asta nu va fi o problemă greu de rezolvat.

Trebuie să–şi petreacă puţin timp în subsol. N–a mai coborât acolo de câteva săptămâni…

Va avea timp astă–seară, numai să vrea. Interesantă expresia asta „numai să vrea.” Dacă mâine i–ar arde casa şi tot ce se găseşte acolo ar fi distrus, pesemne că ar plânge de uşurare… până ar simţi bâzâitul acela la ceafă, iar de el nu are cum să–şi găsească scăpare.

Îl aude chiar şi acum, ca pe o sonerie dintr–un vis: nici un hol nu duce până la uşa aceea şi ştie că la deschiderea ei îl va ucide ceva… dar nu poate face altceva decât să cutreiere la

nesfârşit pe holuri, în căutarea unei uşi, ca s–o deschidă.

Diem suspină. Ori de câte ori lucrurile devin apăsătoare ca acum, bâzâitul începe şi simte că subsolul îl cheamă, îl imploră să coboare acolo. Pe vremea când a avut loc Expulzarea afro–europenilor, când navele Marinei erau desfăşurate în largul peninsulei Jutlanda şi Amiralul Tranh îl chema din trei în trei ore ca să ceară mereu întăriri, ba puşcaşi marini, ba acoperire din aer, ba acoperire din spaţiu, întrucât considera că dacă se deschidea focul nu–şi putea ţine în frâu comandanţii locali şi avea să izbucnească un război… În cursul acelei săptămâni, bâzâitul a fost ca un cuţit care îi trecea prin cap. Iar după ce reuşise în cele din urmă să–şi potolească mâncărimea, i se făcuse atât de rău încât fusese cât pe ce să–şi incendieze casa. Ar fi putut susţine că o făcuse pentru a–şi încasa asigurarea şi şi–ar fi dat demisia, acoperit de oprobriu. Aşa ar fi trebuit să procedeze. Într–o bună zi o va face.

Acum însă, şefa are nevoie de el. Imediat ce va trece criza… o să–şi facă drum până în subsol. Apoi se va gândi la o modalitate de a scăpa o dată pentru totdeauna.

E o promisiune pe care şi–a făcut–o de multe ori până acum.

Chestia cea mai neplăcută e că trenaveta seamănă cu un lift; există o fereastră pe care poţi privi, dar cum vehiculul se deplasează cu şase sute de kilometri pe oră, proiectanţii l–au făcut să meargă mai tot timpul printre taluzuri de pământ, înalte şi îngrădite, aşa că nu prea ai ce vedea, iar în rarele momente când ţâşneşte peste vreo prăpastie sau urcă o pantă mai accentuată, viteza le dă celor mai mulţi călători stări de vertij şi greaţă. Prin urmare, dacă la vremea copilăriei încerci de câteva ori să vezi ce se întâmplă pe afară, mai târziu nici nu mai ridici storul de la fereastră.

Întrucât practic oricine îşi poate permite o cabină personală, trenaveta a devenit principalul loc în care te poţi bucura de scurte momente de intimitate. Când era adolescent, Jesse ducea fetele de la Tucson până la Los Angeles, Albuquerque sau chiar Dallas, doar ca să rămână multă vreme singur cu ele în compartiment şi s–ar părea că fiecare a cincea dramoletă XV se referă la o pereche care se întâlneşte cu

regularitate pentru a se juca de–a adulterul în cursul călătoriei.

O altă idee preconcepută este că perechile se ceartă tot în trenavetă; în baza acestei prejudecăţi acţionează acum Jesse împreună cu Naomi.

Jesse nu ştie de ce se vor certa. Acum o săptămână, după ce au urmărit proiectilele ONU nimerindu–şi ţintele şi explodând, au plecat în deşert şi au făcut amor pe bancheta din spate a Lectrajeepului având copertina trasă, aşa că totul s–a petrecut în lumina tremurătoare a stelelor. Apoi au stat lungiţi, mângâindu–se şi şoptindu–şi, iar femeia l–a întrebat multe lucruri despre felul în care a crescut el în desert.

A fost prima oară când Jesse a simţit că Naomi voia să ştie ceva despre el fără să–l corecteze.

După ce s–au întors, în următoarele trei zile au făcut dragoste de mai multe ori decât în ultimele luni. N–au mai plecat la nici o întrunire şi au avut timp berechet pentru a studia.

De dimineaţă însă se ceartă întruna. Este o gâlceavă din cele frustrante, fiindcă Jesse n–o poate convinge pe Naomi să recunoască realitatea; ea numeşte asta „clarificare.” După câte îşi dă el seama, sentimentele pe care Naomi le clarifică în aceste momente sunt cele legate de intenţia ei de a–i da papucii deoarece ţine la el. Jesse nu se poate abţine şi i–o zice.

— Ştiam eu că aşa o să interpretezi lucrurile.

Asta nu–l linişteşte. Compartimentele de două persoane ale trenavetei sunt cu o idee mai încăpătoare decât nişte cufere mari; genunchii aproape că li se ating şi rezemându–se, distanţa între ei devine de cel mult un metru, asta în condiţiile în care Jesse stă cu umerii lipiţi de uşă şi perete. Prin urmare, poartă cearta faţă în faţă.

— Nu pricep, zice el.

— Ţi–am spus: dacă nu încerci să–nţelegi, n–o să pricepi ce spun. Încearcă să simţi, da? Naomi îşi dă pe spate părul care i–a alunecat peste faţă şi Jesse vede că ea are ochii umezi, iar asta îl şochează – într–un fel sau altul, n–a înţeles că situaţia o îndurerează şi *pe* femeie şi de aceea i se face ruşine, de aceea nu mai protestează şi ascultă cu atenţie.

Naomi îşi ridică părul de pe frunte şi el îi remarcă paloarea pielii în porţiunile unde are pistrui. Ochii ei au devenit adevărate lacuri întunecate, iar în voce i–a apărut o reţinere.

— Credeai, pesemne, că ne împăcăm de minune, nu–i aşa? Adică, după ce am mers împreună în deşert. Adevărat?

Bărbatul nu pricepe dincotro bate vântul.

— Cred că trebuia să–ţi explic, Jesse, dar am avut impresia că tot n–ar fi avut nici un efect, chiar dacă o făceam. Eu… cum să zic, la întrunirea la care toată lumea privea cum erau distruse proiectilele siberiene, m–am simţit foarte obosită. Nici măcar n–am vrut să revăd vreuna dintre imaginile acelea. Şi… uf, vezi tu, m–am combinat cu tine fiindcă–mi se părea a fi ceva, cum să spun, un fel de datorie, adică… tu erai inteligent şi mă plăceai şi m–am gândit că te–aş putea ajuta să–ţi clarifici valorile.

Lui Jesse nu i–ar fi trecut nicicum prin cap că asta reprezenta o îndatorire a cuiva.

— Dar apoi, după ce am ajuns să te cunosc… ei bine, am fost foarte norocoasă că am crescut lângă nişte părinţi care au avut încă de la început valori anticentriste despre viaţă şi Pământ, de aceea am ajuns să nu fiu nici lineară, nici centristă. Cu alte cuvinte, în majoritatea grupurilor din care am făcut parte, aceste trăsături mi–au dat putere. Marea mea contribuţie la grup este că nu trebuie să lupt împotriva vechilor valori umaniste şi de aceea am împărtăşit întotdeauna valorile mele cu alţii. N–a fost nevoie ca alţii să–şi împărtăşească propriile lor valori cu mine, fiindcă aveam de obicei valorile despre care ei ştiau că ar trebui să le posede, iar eu mă bucuram să le trăiesc alături de ei. Naomi suspină şi–şi priveşte mâinile care i se zbat în poală ca nişte păianjeni în chinurile împerecherii. Dar vezi tu, Jesse, eu n–am priceput de ce nu numai că nu înţelegi adevăratele valori ecologice, dar nici nu ştii că *ar trebui* să le ai. Aşa că, fără să vreau… adică, sunt *sigură* că n–o s–o faci niciodată dinadins, fiindcă tu eşti un băiat bun, Jesse… Doamne, am devenit *cu desăvârşire* sclava judecăţilor…

Acum plânge, în hohote.

Jesse se simte debusolat şi nu ştie ce să facă. Ar vrea s–o ţină în braţe şi s–o liniştească, aşa cum ar proceda în cazul

unui copil, dar observă, fără să vrea, că atunci când ochii îi sunt înroşiţi şi umflaţi, iar pe buza superioară încep să–i curgă mucii – mai ales după ce i–a explicat de ce l–a acceptat drept datorie pentru a–l apăra să nu devină victimă a propriilor lui valori nepotrivite, pe care el nu le–a socotit niciodată rele – Naomi nu mai e la fel de atrăgătoare. Numai că în acelaşi timp bagă de seamă altceva: când suspină, sânii ei mari tresaltă, sus–jos, şi într–un fel anume se întreabă cum ar fi dacă ar răstigni–o la podea şi ar poseda–o în timp ce ea se smiorcăie – şi faptul că–i trec asemenea gânduri prin minte (chestie care îl excită) îl face să simtă o greaţă care–i întoarce stomacul pe dos. Dar în primul rând încearcă să intuiască momentul şi modul în care ea îl va anunţa că are de gând să–l părăsească.

Naomi se şterge la nas cu o mânecă, îşi consultă ceasul şi continuă:

— Problema e că am început să–mi dau seama că valorile tale mă atrăgeau, foarte, foarte tare. Vreau să zic, mi–au fugit gândurile la… uite, ai spus mereu că sunt drăguţă şi am început să mă gândesc cum mi–ar sta să atrag atenţia prin asta. Şi când am ajuns în adâncul deşertului… adică, a fost absurd, absolut fără nici un rost, am folosit doar natura pentru că era frumos, fără s–o înţelegem cu adevărat, dar totuşi, vai Jesse! a fost aşa de bine. Şi am mai avut şi orgasme.

— Orgasme?

Ea suspină.

— Ştii, nu? Parcă ţi–am explicat.

Crede că da.

— Te referi la chestia aceea cu orgasmul feminin care intră în rezonanţă cu lumea sau ceva de genul ăsta?

— Acum înţelegi? Nici măcar nu–ţi dai seama cât de important a fost acest lucru pentru mine, ori ar fi trebuit să mă asculţi ca să pricepi cum se cuvine. Se smiorcăie. Problema e că orgasmul feminin e non–centric şi energia spirituală care apare şi te leagă de întregul univers, te face să simţi că intri în legătură cu toate – ceea ce–i cu totul opus faţă de orgasmul centric masculin, care–i preponderent tehnologic şi agresiv şi cum vrei tu. Aşa că… În fine, am avut mereu

necazuri cu orgasmul – grupurile de discuţii la care participa mama erau uneori organizate special pentru ca mama să mă poată ajuta în chestiunea asta –, dar când am reuşit, am fost *foarte* non–centrică, m–am simţit cu adevărat tot universul şi am avut o asemenea satisfacţie că nici nu mi–am dat seama că nu mai făceam sex. Însă cu tine… în deşert… am avut aproape zece orgasme şi le–am trăit într–un egoism desăvârşit. Adică, am devenit *masculină şi egoistă*! Nu făceam altceva decât să privesc stelele şi să simt cum vine orgasmul. Nu mă gândeam decât la faptul că aveam o senzaţie plăcută între picioare. Şi în săptămâna care a trecut – vezi tu, am făcut numai chestii de „îndrăgostiţi" pe care nu trebuia să le fac. A fost tare bine şi mi–a plăcut foarte mult… nu înţelegi încotro duc toate astea? Am considerat dintotdeauna că sunt puternică, dar am aflat că nu sunt. Cedez pentru astfel de lucruri precum… ca… nu ştiu cum să spun, dar asta fac. Dacă mai rămân cu tine s–ar putea să–mi pierd toate valorile, înţelegi? Nu pot… chiar dacă vreau din suflet.

Naomi îşi priveşte din nou ceasul, iar Jesse îl consultă pe al lui şi îşi dă seama că mai au de mers un minut până ce trenaveta va opri la Hermosillo. Acesta e momentul când ea spune:

— Vezi, deci, trebuie să pun capăt situaţiei şi să revin la vechile mele valori pentru a le perfecţiona. Din multe puncte de vedere, tu vei reprezenta pentru mine persoana care aş fi putut deveni dacă m–aş fi născut astfel, sau dacă aş fi ales această cale – nu vreau să spun că aş fi fost identică, dar văd aspectele în care puteam să–ţi fiu prietena perfectă, fericită şi tot ce vrei, şi înţeleg că m–aş fi simţit bine, dar pentru mine nu–i important să fiu fericită sau să mă simt bine. Pământul are nevoie de oameni care să–i poarte cum se cuvine de grijă, dar dacă rămân cu tine, o să uit asta. M–am trezit zilele trecute prezentându–mă drept unitaristă în faţa altor persoane – de parcă am trăi în secolul al XX–lea şi ar exista două facţiuni care ar dezbate problemele, când, de fapt, trebuie să se recunoască ideea că lumea *este* deja una şi că trebuie să acţionăm în concordanţă cu unitatea ei. Gwendy mi–a atras atenţia asupra situaţiei. Asta nu mi s–a mai

întâmplat de când eram mică. Nu sunt obişnuită cu nevoia de a–mi clarifica valorile şi nu–mi place să mi se spună că trebuie s–o fac. De aceea am semnat un contract în cadrul unui proiect de îmbunătăţiri funciare prin mijloace naturale şi o să stau la Tehuantepec, în statul Oaxaca, vreme de câteva luni, pentru a munci la răspândirea valorilor fireşti şi să le deprind de la oameni care n–au fost afectaţi atât de mult de gândirea centrică şi lineară. Te asigur că m–am simţit grozav şi cred că ar trebui să–ţi mulţumesc, numai că această stare de bine m–ar fi putut determina să acţionez împotriva valorilor mele, de aceea vreau să–ţi spun c–o să–mi fie dor de tine, deoarece socot c–o să–ţi placă să auzi asta şi mai şi e adevărat.

Când Naomi încearcă să rostească ultimele cuvinte în compartiment se face simţită o anumită forţă, care îl lipeşte pe Jesse de pernele scaunului şi o face pe ea să se aplece în faţă. Trenavetele sunt atât de silenţioase şi lipsite de vibraţii încât percepi mişcarea doar la pornire şi oprire.

Deşi părea să fi încheiat, femeia se ridică în picioare – aproape pierzându–şi echilibrul – şi spune:

— Şi să ştii că, în loc să lucrez ca pedagog, am cerut să ofer asistenţă pacienţilor bolnavi de SIDA–ARTS–SPM, aşa că n–o să mai lucrăm aproape unul de altul. Gwendy, Sibby şi Foxglove vor trece pe la noi – le–am dat eu cheia – ca să–mi mute lucrurile cât suntem plecaţi, prin urmare nu va mai trebui să ne întâlnim după călătoria asta şi ştiu că asta ne face pe amândoi să suferim. Nu pentru că suferinţa ar conta pentru mine, însă ar fi dureros pentru tine şi nu vreau să fiu egoistă.

Acum faţa îi e scăldată în lacrimi şi Jesse îşi dă seama că–i aminteşte de un film vechi şi răsuflat în care un personaj a fost torturat pentru a mărturisi fapte pe care nu le–a comis. Apoi se apleacă în faţă şi–l sărută pe obraz, udându–l cu lacrimi şi în aceeaşi clipă vagonul se opreşte, uşa se deschide către un pasaj de acces şi Naomi dispare.

Prima impresie a lui Jesse este că ea şi–a repetat vorbele ca să ştie precis cât vor dura, astfel încât să iasă pe uşă exact la momentul calculat. Aşa e Naomi, întotdeauna atentă la detalii…

Inspiră încet şi adânc şi realizează dintr–o dată că azi nu

simte nici o plăcere să–i ajute pe copiii din suburbii să rezolve socoteli de aritmetică. Apasă degetul mare pe placa de identificare şi zice cu voce tare:
— Acest compartiment, înapoi la Tucson.
— Vă costă doi dolari şi cincizeci de cenţi o călătorie de trei sute cincizeci de kilometri sau o sută optsprezece mile, îi răspunde o voce metalică. Ocuparea compartimentului de către o singură persoană presupune o suprataxă de cincizeci şi cinci de cenţi, din cauza spaţiului şi resurselor nefolosite eficient. Puteţi anula această comandă, mutându–vă, înainte de pornirea trenavetei, într–un compartiment pentru o singură persoană şi vi se vor returna banii. Vă mulţumim şi vă dorim călătorie plăcută.
Uşa glisează tăcut şi se închide. Jesse se apleacă în faţă şi–şi apasă fruntea de locul pe care tocmai l–a părăsit Naomi. Au rămas două fire lungi de păr pe care le mângâie; ea nu foloseşte niciodată parfum, însă pernele încă îi mai păstrează căldura prezenţei şi Jesse îşi imaginează că o miroase chiar pe Naomi.
Rămâne aşa în timp ce vehiculul începe să capete viteză, iar acceleraţia îi striveşte faţa de pernele scaunului.
Când se enervează, exprimarea oricărui conservaţionist devine destul de greu de înţeles, însă el s–a învăţat destul de bine cu stilul ca să priceapă că deşi femeia îl părăseşte, o face pentru că–l iubeşte prea mult, dar socoteşte că nu se potriveşte cu idealurile ei.
Asta se mai poate aranja. Când se va întoarce la Tucson – mai bine n–ar merge acasă chiar acum, fiindcă va trebui să dea ochii cu prietenele ei – se va ocupa de propria–i educaţie, va deveni activ şi militant. E sigur că dacă face un efort, peste câteva luni ar putea fi unul dintre cei mai mari activişti de la Univ. Az. Ştie că–i deştept, consecvent şi harnic; trebuie doar să–şi folosească aceste resurse în direcţia corectă. Până la întoarcerea ei de la Tehuantepec, are posibilitatea de a deveni o cu totul altă persoană, dacă asta doreşte ea. Pesemne că asta o să–i răpească ceva timp (dar poate renunţa la unele cursuri) şi chiar bani (dar poate trăi şi la limita de jos o vreme), însă ce altceva are de făcut?
Se reazemă de spătar şi lasă unul dintre firele de păr să–i

atârne pe picior, ca să–l poată, privi. Se gândeşte la felul cum era Naomi în deşert şi–şi aminteşte afirmaţia ei referitoare la orgasmele copleşitoare pe care i le–a prilejuit... apoi în minte îi vin, aproape nechemate, întâi imaginea în care apare el mângâind–o ca pe un copil, apoi cea a sânilor ei mari cutremurându–se de plâns. Aproape instantaneu, imaginile l–au excitat atât de tare încât îşi strânge penisul prin pantaloni, masturbându–se chiar aici, în compartiment, aşa cum fac, probabil, bătrânii libidinoşi, dar lui nu–i pasă deloc fiindcă nu poate gândi normal decât după ce scapă de povara asta.

Şi asta se şi petrece, o sforţare brutală, de parcă ar vărsa din adâncul testiculelor. Vede firul de păr încă stându–i întins pe picior. Pesemne că sistemul de aerisire al compartimentului s–a pus în mişcare, deoarece i se pare cumplit de frig şi asta face mai pregnant mirosul de sex nerealizat şi de singurătate degajat de spaţiul restrâns. Îşi apasă capul de perna unde a stat tentantul ei funduleţ cu câteva minute în urmă, însă este rece.

Niciodată n–a fost chiar atât de îndrăgostit.

După o vreme, sperma care s–a uscat pe lenjeria intimă se dovedeşte a fi un adeziv destul de eficient, perna apăsată pe faţă îi creează deja disconfort, ochii îl ustură de atâtea lacrimi şi, cinstit, nu crede că mai poate rămâne mult timp aşa. Pe durata a patruzeci de minute cât durează călătoria până la Tucson, nu mai are ce face aici.

Îşi scoate pacheţelul pentru prânz şi–l mănâncă mai devreme – conţine tot soiul de chestii făinoase, lipicioase şi greţoase care nu–i plac în mod deosebit, multe dintre ele cărate până aici pentru a fi date unor puşti mexicani care vor încerca să ia o îmbucătură–două, iar apoi le vor azvârli politicos când nu are cum să–i vadă. De data asta mănâncă totul singur, ceea ce e, probabil, o gafă. În felul acesta ucide vreo zece minute. Se slujeşte de unul dintre şerveţelele de hârtie umede pentru a–şi şterge faţa, încearcă să nu bage de seamă că se simte mai bine (mai puţin la stomac) şi se gândeşte serios la planul de a deveni un activist de frunte al campusului.

Drace, dacă nu reuşeşte s–o aducă înapoi pe Naomi, mai cunoaşte câteva prietene foarte nostime de–ale ei. Şi se pare

că există nişte organizaţii care întrevăd tot felul de activităţi posibile legate de pierderile de metan (în afară de aceea de a solicita mai mult metan.) Imediat ce va apărea un raport oficial emis de ANOA sau UNESCO, cele două organizaţii, ale căror puncte de vedere contează cât de cât în campus, vor creşte ca nişte ciuperci după ploaie.

Prin urmare, dacă devine imediat membru al vreuneia…

Mestecă încet şi gânditor o clipă–două. Încearcă să ignore faptul că atunci când se priveşte autocritic o imită pe Naomi. Numai că el nu se pricepe; n–a reuşit niciodată să se dispreţuiască atât de mult ca femeia. Dar ar fi cazul să se înscrie într–o asociaţie din asta, deoarece crede în ea şi vrea să activeze în numele ei, din dragoste neprecupeţită pentru…

În fine, va dori să lucreze pentru o organizaţie care a ales calea potrivită, e convins că nu vrea să fie membrul uneia care pluteşte în derivă şi deoarece are posibilitatea să afle cum stau lucrurile în realitate, ar trebui să se folosească de ea. Poate Di îi va spune câteva lucruri utile.

Desface o oglindă pe care o ţine în portofel, o fixează pe perete şi, folosindu–se de pieptene şi de restul şerveţelelor umede, se aranjează ca să fie sigur că nu va arăta vizibil afectat sau nervos, deoarece, din nefericire, Di este tipul de frate mai mare, afectuos şi oarecum stupid, care se preocupă mai mult de felul în care se simte Jesse decât de problemele pe care ar dori să şi le lămurească. Apoi îşi scoate telefonul de la centură, fixează videocamera pe peretele din faţa lui şi formează numărul.

Atribuie apelului un grad nu prea înalt de prioritate, astfel încât, dacă ajunge la locul de muncă al lui Di, acesta să–i poată răspunde în caz că n–a stabilit să primească doar urgenţe. Telefonul îl va întrerupe de la o activitate de rutină, dar nu din miezul unei discuţii importante; va merge pe liniile şi serviciile care sunt mai ieftine în dansul complex al instalaţiilor soft aflate în competiţie, astfel că semnalul se împrăştie practic pe întreaga suprafaţă a Pământului în acele pachete mici, de câteva milisecunde fiecare. Jesse nu se gândeşte la nici unul dintre aceste aspecte, dar asta nu le împiedică să existe.

Randy nu are încredere nici măcar în persoanele pe care le admiră. Consideră că este vorba despre cineva important dacă cercetările referitoare la moartea lui Kimbie Dee s–au împotmolit atâta vreme. În virtutea Legii Diem, obţinerea de imagini violente prin folosirea forţei este pedepsită cu atâta severitate încât nici bandele bine organizate nu ar îndrăzni să distribuie înregistrări ca aceea, ba chiar le–ar preda poliţiei dacă ar intra cumva în posesia lor. Prin urmare, cel aflat înapoia întregii afaceri are o putere extraordinară.

Randy îşi închipuie că omul pe care îl caută va fi prins doar dacă cineva mai puternic decât el – eventual incoruptibil – ar fi pe urmele lui, însă o astfel de investigaţie ar trebui să rămână secretă şi ferită de canalele obişnuite de comunicaţii. Randy este gata să creadă că a rămas singurul care mai are interes să caute până la capăt.

Dar în cazul existenţei unor investigaţii secrete, ele nu pot fi desfăşurate decât de către cineva puternic, incoruptibil şi angajat trup şi suflet în lupta de anihilare a reţelei XV, care e plină de pornografie şi crime… iar persoana nu poate fi decât Harris Diem însuşi.

De aceea Randy are permanent inforozători care caută şi se înmulţesc, încercând să descopere orice legătură care duce spre Diem. Unul dintre aceşti inforozători ştie că Di Callare este un canal secundar care poate conduce la Diem şi, neavând ceva mai bun de făcut, decide să călătorească clandestin alături de unul dintre pachetele lui Jesse. Face să întârzie cu aproximativ trei milisecunde declanşarea soneriei de la telefonul lui Di, dar în acelaşi timp localizează ceva despre care nu avea habar până acum, un nod de canale între Casa Albă şi agenţiile ştiinţifice, un nod care păstrează aroma persistentă a codului de acces al lui Diem. Nu este locul cel mai plauzibil unde ar putea găsi ceva, dar ceea ce caută Randy nu–i nicidecum de găsit în locuri plauzibile.

Inforozătorul priveşte în jur, socoteşte că vânătoarea a dat roade şi trimite câteva pachete ca să găsească şi alţi inforozători de–ai lui Randy, cerând ca aceştia să trimită copii în acest loc. Deocamdată nu se deranjează să–l anunţe pe Randy. Dar o va face dacă apare vreo informaţie interesantă.

Aflat în biroul său de la ANOA, Di Callare stă cu picioarele pe masă şi priveşte o diagramă ale cărei linii se înnoadă şi se deznoadă în timp ce el se adresează calculatorului. Acum se străduie să alcătuiască un pachet de sarcini pe care să–l transmită echipei din subordinea sa.

Peter e băiat bun şi, dintre toţi componenţii echipei, are un simţ înnăscut în ceea ce priveşte prognozarea vremii, însă preferă să meargă la pas mărunt şi chinuit, fiind un om care se teme să tragă concluzii, chiar dacă ele sunt clare ca lumina zilei. Talley e o tipă activă, plină de imaginaţie, uneori găsind soluţii nebănuite, alteori dovedindu–se în stare să facă afirmaţii care pun pe toată lumea într–o situaţie delicată, iar asta fiindcă nu are deloc simţ politic. În plus, fiind extraordinar de inteligentă şi spirituală, stârneşte puţin gelozia lui Lori, iar dacă Di va colabora prea îndeaproape cu Talley vreme de câteva săptămâni, numele ei o să apară mereu în discuţie, ceea ce va crea o stare de iritare acasă.

Pe de altă parte, oricine altul ar lua–o curând razna dacă ar trebui să lucreze în tandem cu ea. Doar Di pare capabil de curajul de a–i spune „nu” fără să se jeneze; asta din cauză că Talley e frumoasă, totuşi Di nu înţelege de ce acest lucru ar face–o să aibă întotdeauna dreptate.

Mohammed şi Wo Ping sunt întâi de toate matematicieni şi le place să lucreze împreună. În mod normal, colaborarea îi face să considere orice sarcină drept uşoară, însă când sunt alături, cei doi au tendinţa de a respinge speculaţiile mai neobişnuite şi abia după aceea se consultă cu altcineva… iar în cazul de faţă are nevoie de speculaţii cât mai nebuneşti. Poate o va pune pe Gretch, proaspăta absolventă, să stea pe lângă ei. Cunoştinţele de matematică ale fetei sunt ca vai de lume, de aceea cei doi n–o vor înghiţi, însă ea are o intuiţie aproape la fel de bună ca a lui Peter şi nu are destulă experienţă ca să respingă orice idee, etichetând–o „prea nebunească.”

Are o echipă cu adevărat grozavă. I–a trebuit mult timp până să–i strângă laolaltă. Îi pare totuşi rău că trebuie să le încredinţeze o sarcină aproape imposibilă prin complexitate, dar nici el, nici Pauliss n–au avut de ales. Ce naiba, doar nu–i un capriciu al lui Diem sau al Preşedintelui Hardshaw!

Mesajul care comunică „Sunaţi la telefonul lui Di Callare dacă nu s–a primit instrucţiunea «Doar în caz de urgenţă»„ soseşte la Washington în patru fragmente, prin intermediul a doi sateliţi şi a două legături terestre cu fibre optice. Este asamblat într–o substaţie la şase intersecţii de biroul lui, se strecoară într–un slot deschis în legătura către Casa Albă – rămâne acolo nemişcat vreme de trei milisecunde, cât îi ia inforozătorului să se desprindă de el şi priveşte în jur – apoi pătrunde în registrul de memorii al telefonului lui Di, care se află sub un sumar statistic tipărit, referitor la rezultatele unui miliard de rulaje ale modelului principal al ANOA.

Se aude soneria, Di întinde mâna după telefonul care, împreună cu hârtia scoasă din imprimantă, cade în coşul de hârtii. Trage coşul spre sine ca să pescuiască telefonul dinăuntru şi zice:

— Reţine datele proiectului în lucru în memorie, te rog. Preia convorbirea şi lanseaz–o pe ecran şi prin difuzoare.

Pe ecran apare brusc faţa fratelui său mai mic.

— Jesse! Ce–i cu tine?!

— Ei, una, alta. Hei, ai vreo zece minute libere? Nu–i super important.

— Sigur, tot simţeam nevoia să fac o pauză.

Jesse îi aruncă un zâmbet discret, unul pe care Di îl recunoaşte imediat, deoarece şi mama făcea la fel, apoi începe:

— Nu–ţi cer să–mi spui lucruri pe care ar trebui să le păstrezi pentru tine şi nici ceva neoficial, dar am o groază de prieteni care se întreabă dacă problema asta cu metanul e serioasă sau nu, şi eu le–am promis c–o să te întreb. Asta dacă poţi să–mi spui ceva care nu s–a dat încă publicităţii…

Dacă Jesse seamănă cu el la aceeaşi vârstă, atunci groaza de prieteni se reduce probabil la unul singur, şi acela este o fată.

— Da, zice Di, din întâmplare există mai multe aspecte decât îţi pot spune şi decât ştii tu. Se va anunţa şi pe canalele publice de informaţii, dar veştile se vor pierde în zgomotul de fond făcut de către cei care fac tot soiul de speculaţii, la care se vor adăuga afirmaţiile a doi astrologi, trei preoţi baptişti şi

a reprezentanţilor Ligii Vegetarienilor. Dar noi bănuim câte ceva, iar veştile nu–s deloc bune.

— Metanul va satura aerul şi o să miroasă pretutindeni a balegă de vacă?

— Am cam renunţat la ipoteza asta. Nu, studiem cinci tipuri posibile de scenarii, toate nefaste. Sigur este că vom avea cea mai toridă vară pe care a cunoscut–o vreodată emisfera nordică şi nici nu se va încheia bine că va urma cea mai călduroasă vară din emisfera sudică. Prin urmare, cercetăm toate aspectele care rezultă de aici. Unu: aerul se va încălzi suficient de mult pentru ca să reţină mult mai multă umiditate, iar apa asta nu va proveni din toate sursele în mod egal. Asta ar însemna că vom avea câteva zone unde se vor înregistra secete mari, în timp ce în alte părţi vor cădea precipitaţii neobişnuit de abundente. Doi: cei câţiva ani de vreme extrem de călduroasă vor accelera procesul de migrare al pădurilor, astfel că ele vor trebui să se deplaseze spre nord, apoi spre sud, apoi din nou spre nord. Şi cum o pădure se poate deplasa doar cu un kilometru şi jumătate pe deceniu, asta însemnând că arborii din partea de sud mor, în vreme ce seminţele încolţesc şi cresc în partea de nord, adevărul este că, de fapt, vom asista la o diminuare a suprafeţelor împădurite, care vor fi înconjurate de două fâşii anormale de arboret extrem de mărunt. Iar de aici, tot felul de consecinţe ecologice.

— Consecinţe ecologice? repetă Jesse şi–l priveşte concentrat, de parcă ar lua notiţe.

— Modificări care vor determina schimbări care, la rândul lor, vor da naştere altor modificări. Aşa cum uriaşul incendiu de pădure din 1910 înregistrat în zonele de nord–vest a influenţat ecologia pădurii în mod vizibil pe o perioadă de un secol, chiar dacă aproape nici unul dintre organismele individuale nu a trăit atât de mult. Trei: căldura suplimentară înseamnă energie de prisos şi căldura acumulată în atmosferă se transformă în uragane, mai ales când ţii seama de interacţiunea cu apele de suprafaţă. Uragane mai mari, mai multe, uragane care vor bântui în locuri unde nu s–au înregistrat niciodată… avem o echipă care verifică aspectul ăsta. Patru: căldura suplimentară va topi probabil zăpezile

ceva mai devreme în primăvara asta şi la sfârşitul toamnei va împiedica formarea unor zone înzăpezite, astfel că albedoul Pământului va scădea şi vom avea un efect de reacţie inversă, ceea ce va duce la continuarea fenomenului de încălzire până acolo încât nu vor mai rămâne zăpezi decât în Himalaia şi în Anzi. Ştii ce–i acela albedo, nu?

— Efect de strălucire. Cantitatea de lumină care se reflectă înapoi în spaţiu şi cât rămâne, fiind transformată în căldură. La Introducere în Astronomie şi Studiul Planetelor, Astro 1103, am luat notă mare.

— Bravo, băiete. Asta–i o tradiţie în familia noastră: eu am fost mereu pe la mijlocul clasei în facultate.

— Şi–atunci cum de–ai ajuns să–ţi dai doctoratul?

— M–am căsătorit şi n–am mai pierdut vremea alergând după fuste. Cum spuneam, cinci: la pol vom avea căldură în exces, astfel că masele de aer de acolo nu coboară, aşa cum ar trebui în mod obişnuit şi, prin urmare, ele nu vor circula către latitudini mijlocii. Ne vom confrunta cu o inversiune globală toată vara: vântul va înceta să bată şi furtunile nu se vor mai forma ca de obicei, deplasându–se de la vest spre est. Secetă la nivel global, ca să nu mai vorbim de poluare, care va creşte deasupra oraşelor până la niveluri greu de crezut. Apoi, la sosirea iernii, zonele interioare ale Americii de Nord şi Eurasiei vor fi uscate din cauza secetei prelungite, iar masele de aer polar vor reuşi în cele din urmă să pătrundă. Aceste zone uscate vor fi lovite de furtuni cumplite şi vom înregistra vârtejuri de praf la nivelul întregii emisfere – fenomen care va fi urmat anul viitor de alte fenomene, separate sau laolaltă, pe care ţi le–am înşirat de la 1 la 4.

Jesse scoate un fluierat lung şi slab.

— Deci nu–s doar vorbe–n vânt, ci e treabă serioasă? Merită să mă agit şi eu niţel?

— Treabă serioasă cât cuprinde. Merită să te agiţi, dar depinde. Specia umană nu poate face nimic pentru a schimba situaţia – înţelegi? – şi deşi cred că te–ai putea înrola sub stindardul naţionaliştilor ca să dai vina pe ONU, sau ai putea deveni unitarist, ca să ceri ca toată puterea să fie acordată ONU, adevărul e că, indiferent ce ar face oamenii, acum sau cu altă ocazie, fenomenul tot s–ar fi produs. La latitudinile

superioare fundul mării este plin de zone cu clatrat de metan. Mai devreme sau mai târziu aceste depozite puteau fi eliberate de explozia accidentală a vreunei bombe atomice sau antimaterie, topite de vreun şuvoi subacvatic de lavă, ori împrăştiate de prăbuşirea vreunui meteorit. Sau, fiindcă tot veni vorba, în ritmul în care se desfăşura până acum procesul de încălzire globală, *toate* câmpurile de clatrat de metan puteau foarte bine să se topească peste o sută de ani, din cauza încălzirii masei oceanului. Am cerut unei echipe de paleontologi să cerceteze acest aspect de–a lungul istoriei. Geologic vorbind, s–au înregistrat câteva încălziri foarte rapide în perioade foarte scurte de timp şi probabil că aşa se va întâmpla şi acum. Dacă fenomenul s–a mai înregistrat, nu văd de ce n–am asista încă o dată la apariţia lui.

— Seamănă cu un accident de circulaţie, constată Jesse, părând destul de afectat. Indiferent cât de previzibil ar fi, îţi doreşti să nu ţi se întâmple ţie.

— Da, cam aşa ceva. Oricum, în zece ani fenomenul va înceta. Până atunci, metanul excedentar va fi absorbit de ocean, mâncat de microbi, ars de căldura fulgerelor, descompus de razele ultraviolete din straturile superioare ale atmosferei şi aşa mai departe.

— Da, dar cantitatea e cam mare ca să fie absorbită, spune Jesse într–un târziu. S–ar părea că oamenii nu pot interveni în nici un fel.

Di ridică din umeri.

— I–am putea îndemna să se pregătească pentru ce–i mai rău. Asta–i aproape tot. Căldura înseamnă energie şi prezenţa de energie suplimentară în sistem înseamnă fenomene imprevizibile. Sper că ţi–am fost de ajutor.

— Ca întotdeauna. Eşti cel mai marfă frate pe care–l am. Transmite cele cuvenite lui Lori şi puştilor.

Lui Di îi trebuie o secundă să–şi aducă aminte că marfă e un cuvânt cu conotaţii pozitive.

Când închid aparatele, nu se petrece o „întrerupere a legăturii”, după cum îşi imaginează unii; pe durata convorbirii lor, fiecare informaţie a călătorit singură pe una dintre trilioanele de căi, reunirea petrecându–se doar la celălalt capăt. Acum nici una dintre aceste informaţii nu mai goneşte

prin labirint.

La substaţia din apropierea biroului lui Di, unde s–au asamblat cuvintele şi imaginea lui Jesse şi unde cuvintele şi imaginea lui Di au fost fragmentate, s–au aflat mai mult de treizeci de inforozători.

Când videotelefonul obişnuit a început să funcţioneze prin transmisie digitală pachetizată, ziarele s–au umplut de avertismente referitoare la pericole şi posibilitatea existenţei „viruşilor” – termenul peiorativ folosit de profani pentru partea de soft care se reproducea – în sistemele de telefonie.

Aşa cum se întâmplă de obicei, cuvântul rămăsese mult în urma ştirii. Codul de reproducere care transmitea mesaje către nodurile de reprogramare putea fi reprodus şi modificat, adăugându–i–se inteligenţă, iar întregul obţinut în acest fel a devenit un inforozător (numit astfel deoarece asculta şi pândea pe cine putea.) Inforozătorii stau pitiţi în noduri, aproape de tot ce poate prezenta importanţă şi ascultă pe măsură ce fragmentele de informaţie se reasamblează pentru a alcătui conversaţia; ei copiază mesajele şi le trimit către stăpânii lor.

La zece ani după apariţia inforozătorilor, nu mai era nevoie de stăpâni umani. Stăpâni deveniseră chiar programele, inteligenţele artificiale care erau în stare să deosebească lucrurile importante de cele fără valoare.

După încă o vreme, inforozătorii şi stăpânii au început să se duplice şi să cutreiere prin reţea, căutând să colonizeze noduri încă neinfectate. În 2028, inforozătorii ajunseseră să înghită hulpav orice rămăşiţă de intimitate.

Atâta vreme cât *los corporados* erau plătite când inforozătorii desfăşurau această activitate, singurii oameni care se mai sinchiseau erau tot soiul de zărghiţi care trimiteau scrisori pe hârtie către congresmeni pentru a se plânge de „încălcarea dreptului lor la intimitate.”

Multor instituţii le este absolut limpede – în special după Revolta Globală – că informaţiile importante provin de la ANOA. De aceea programele de ascultare s–au înmulţit în nodurile din jurul ANOA la fel ca ţânţarii dintr–o mlaştină. Într–un fel, e un adevărat miracol că nu există decât treizeci de

familii de inforozători care să dea fuga pentru a duce veştile în alte părţi.

O ademenea trupă goneşte doar cu doi–trei kilometri – deşi o face, în parte, via noduri din Boston, Cleveland şi Trinidad – până la programul de analiză a convorbirilor telefonice al FBI, care verifică rapid şi trage concluzia că Di n–a divulgat nici o informaţie care trebuia clasificată drept confidenţială, apoi consultă fişierul lui Jesse, descoperă legătura sa cu Naomi, conchide că femeia nu poate folosi informaţiile decât pentru a deveni mai influentă în rândul membrilor unor organizaţii din campus, corelează acest lucru cu aprecierea FBI potrivit căreia ea nu se prea bucură de priză la public şi, prin urmare, este inofensivă, ori măcar preferabilă altor lideri posibili din campus. Programul face notările de rigoare, înregistrează informaţiile şi aprecierea, apoi închide fişierul.

Majoritatea inforozătorilor lucrează pentru servicii de culegere a informaţiilor, care reţin porţiunile relevante din spusele lui Di, observă că, mai puţin semantic, acestea sunt identice cu materialul pe care ANOA l–a transmis prin fir drept comunicat de presă în urmă cu patruzeci şi cinci de minute, şi reţin două informaţii utile: numele Di Callare şi faptul că de astă dată ANOA nu minte.

Cam în clipa când Jesse îşi dezlipeşte videocamera şi ecranul de pe peretele compartimentului trenavetei, iar Di abia a apucat să expire şi să–şi arunce din nou ochii la diagramă, toate informaţiile conţinute în discuţia lor sunt cântărite, înglobate în baze de date şi evaluate. Dacă le va dori cineva, ele se află acolo şi pot fi oferite, contra unui onorariu.

Trei inforozători prăpădiţi şi neşcoliţi – unii care poartă semnele vizibile ale lipsei de finanţare – o şterg cu aceste informaţii pentru a fi folosite de trei campanii prezidenţiale. Cei trei îi îndeamnă pe stăpânii lor să tragă concluzia că deocamdată campaniile nu sunt luate în seamă. Biroul de presă al candidatului republican lansează imediat o scrisoare sentimentală pentru a se plânge faţă de Preşedintele Hardshaw şi făcând apel la loialitatea ei faţă de partid. Aspectul acesta este atât de obişnuit şi banal încât există chiar şi un formular–model pentru asemenea scrisori.

Un inforozător, pur comercial şi modelat cam rudimentar,

transmite o înregistrare a întregii discuţii telefonice către Berlina Jameson, aflată în prezent la Motel 2 din Point Barrow, Alaska, îi lipseşte până şi discernământul necesar pentru a ierarhiza convorbirea drept importantă sau nu, dar cum în conversaţie au fost menţionate multe cuvinte–cheie pe care le–a căutat, inforozătorul clasifică înregistrarea ca fiind de maximă prioritate.

Unul dintre inforozători nu seamănă cu nici unul dintre cei deja menţionaţi – e foarte mare şi extrem de inteligent. Se fragmentează într–un milion de bucăţele ca să facă drumul până la cartierul general al GateTech din Cape Canaveral şi strecoară în reţea doar câte o părticică, procedând la fel ca un şarpe veninos de apă care se îndepărtează înot de mal. În afara unei înregistrări complete a conversaţiei, a divizării şi comparării ei cu alte convorbiri anexate, şi a altor crâmpeie de material, inforozătorul transmite o structură întreagă de gânduri şi întrebări care ar avea dimensiunile (dacă ar fi cumva transpusă în scris) ale aproximativ douăzeci de volume vechi, necartonate, din Enciclopedia Britannica.

Unsprezece milisecunde mai târziu, la Cape Canaveral, una dintre inteligenţele artificiale create şi puse la treabă de Glinda Gray trimite o informare în poşta ei electronică, anunţând–o că s–ar putea să fi găsit o informaţie importantă. Această inteligenţă a redactat deja un raport sumar de numai cinci pagini, deşi a păstrat încă numele de „Diogenes Callare."

Un alt inforozător aparţine marelui consorţiu de asigurări industriale Industrial Faoilities Mutual şi probabil că–i al doilea ca inteligenţă din întreaga substaţie. El se grăbeşte către cartierul general din Manhattan, ducând cu sine aprecierea că riscurile create de condiţiile atmosferice extrem de potrivnice a fost grav subestimat.

Inteligenţele artificiale de acolo studiază problema, sunt de acord cu inforozătorul şi restabilesc priorităţile. Inspecţiile tehnice sunt programate în funcţie de priorităţi; o întreprindere plasată într–un canion uscat din California este inspectată mai des decât una de pe coasta Oregonului pentru stabilirea riscurilor legate de incendii şi astfel se ridică

priorităţile la toate riscurile create de condiţii atmosferice nefavorabile: turnuri de transmisie, linii de înaltă tensiune aeriene, întreprinderi cu acoperişuri plate, unde există riscul prăbuşirii din cauza greutăţii zăpezii acumulate, magazine din zone inundabile…

Noile priorităţi sunt lansate patru secunde mai târziu către inginerii individuali. Cel din Hawaii încă doarme, însă partea de soft primeşte noile instrucţiuni, verifică lista de locuri supuse inspecţiei şi transmite o înştiinţare privind inspectarea în avans la NAOS, corporaţia care se ocupă de Platforma de Lansare de pe reciful Kingman.

Înştiinţarea privind inspecţia în devans este primul lucru pe care îl văd cei doi şefi de pe Kingman înainte de micul dejun. Akiri Crandall, şeful operaţiunilor generale, care supraveghează atât definitivarea construcţiei cât şi operaţiunile zilnice, pare exasperat; n–ar fi prima oară că ar prefera să se afle în Marină, la comanda distrugătorului său. Inspectorul are să se caţere prin staţie toată ziua şi pe oriunde va trece, munca va înceta şi se vor lansa tot soiul de zvonuri.

Gunnar Redalsen, şeful operaţiunilor de lansare, era deja într–o pasă proastă; în ultima vreme se scoală tare prost dispus. Monstrul e cea mai mare rachetă construită de om, iar prima lansare de probă va avea loc peste trei luni, dar termenele la unele lucrări au fost deja depăşite cu aproape zece zile şi o întârziere suplimentară ar însemna o nouă ghiulea legata de picior.

Crandall şi Redalsen nu se prea înghit, şi e păcat; se ştie că nu se suportă, iar asta e şi mai grav. După trei ore de la începerea schimbului, susţinătorii fiecărei părţi lansează zvonuri potrivit cărora inspecţia precedentă se datorează lucrărilor defectuoase efectuate de ceilalţi şi oamenii de la lucrări generale şi cei de la lansare încep să se hărţuiască reciproc cu tot felul de meschinării. Pe la ora prânzului, Crandall şi Redalsen descoperă că trebuie să ţină o „conferinţă de pace” (pentru că deocamdată nici unul dintre ei nu a declarat „război”) şi le ordonă oamenilor să termine cu prostiile şi să–şi vadă de treabă.

Cei care manifestă tendinţa de a–şi zgândări singuri

nemulţumirile şi supărările îşi văd de lucru toată după–amiaza, dar spre seară apar certuri casnice, copii pedepsiţi şi mulţi oameni care se duc la culcare destul de iritaţi.

Cât e ziua de lungă apele Pacificului se rostogolesc aşa cum o fac de mii de ani şi pentru că vremea senină şi caldă e atât de firească şi ieşirile în afara staţiei sunt atât de rare, cu excepţia câtorva indivizi care se bronzează în ziua lor liberă, nimeni nu o bagă în seamă. Valurile vin dinspre apus, se sparg în mii de stropi ciocnindu–se de pilonii din beton, apoi se duc spre răsărit; o dată cu mareea, apele cresc puţin în părţile laterale ale staţiei şi coboară puţin, iar asta–i tot. Când noaptea coboară, miile de stele apar parcă dorind să danseze, dar nimeni nu le învredniceşte cu o privire.

În staţie, Crandall se foieşte şi se vânzoleşte, încercând să adoarmă. Ştie că inspecţia are să–l irite pe Redalsen şi vor apărea şi alte nemulţumiri. Monstrul, care acum se leagănă liniştit lângă turnul de lansare, şi care nu va fi alimentat decât peste câteva luni, va decola la vreme – de asta se va îngriji Redalsen –, dar Crandall ştie că vor mai avea loc certuri.

Redalsen adoarme întrebându–se de ce nu vrea Crandall să priceapă că rostul unei instalaţii de lansare este de a lansa rachete.

După ce vorbeşte cu fratele său, Jesse Callare se lasă uşor pe spate şi rămâne puţin pe gânduri. Nu prea există şanse să devină un activist cu influenţă în campus. În plus, Naomi se va întoarce abia peste câteva luni, deci abia atunci îl va remarca, va băga de seamă că s–a schimbat şi… problema e că totul va dura prea mult. Pe de altă parte, nu crede că ea va aprecia gestul lui de a o urma pur şi simplu până la Tehuantepec.

Totuşi el studiază ingineria, iar TechsMex, grupul industrial care trimite ingineri şi interni în Mexic pentru a preda, are oricând câte un loc liber. Dacă s–ar duce la Tehuantepec, ar bate la ochi, însă poate merge undeva aproape de acea zonă…

Telefonează la TechsMex şi verifică posturile libere. Nu–i chiar aşa de uşor cum îşi închipuia; există zece posturi cărora le–ar putea face faţă, dar majoritatea sunt în Ciudad de

México sau mai la nord…

Singura slujbă care i se oferă departe în sud, cât de cât aproape de Tehuantepec – iar „aproape” se vădeşte un termen destul de aproximativ –, e cea de îndrumător pentru cursanţii din anul pregătitor de la un colegiu din Tapachula, pe lângă frontiera cu Guatemala. Chiar pe calea aerului sunt 350 de kilometri până la Tehuantepec şi încă nu s–a construit linie de trenavetă atât de departe în sud.

Într–un fel consideră că s–ar putea stabili o vreme în apropiere de ecuator şi să facă o activitate utilă într–un orăşel de graniţă… şi în acest fel nu va trebui să–şi vadă vechii prieteni. Căutarea unui loc de refugiu după o dragoste neîmplinită ar putea reprezenta actul unui personaj de roman, dar s–ar putea ca o asemenea decizie să–i slujească şi să dea roade.

Stabileşte să la o hotărâre chiar în acea seară. Până una–alta, mai are şansa de a se pune la punct în privinţa ultimelor veşti. Numai de–al naibii, hotărăşte să facă ceva abject, de aceea scoate casca de la telefon şi o conectează la XV, alegând în mod deliberat un canal destinat clasei de jos. S–a conectat exact la ţanc pentru a deveni Rock şi de a i–o trage Synthiei Venture (când era adolescent îi plăcea să facă asta) încă o dată înainte ca ea să plece în concediu. E tare, mai ales după ce–şi reglează pulsul în funcţie de amândoi; în cuplarea celor doi există atâta pasiune şi violenţă încât, atunci când totul se încheie, Jesse le dă dreptate creştinilor care afirmă că dacă Legea Diem ar fi aplicată în litera ei, Doug Llewellyn, preşedintele PasioNet, ar fi sfârşit cu mult timp în urmă pe scaunul electric.

Uşile se deschid la Staţia Tucson şi serviciul de trenavetă îi urează o zi plăcută. Jesse îşi pune geanta pe umăr şi iese direct în lumina orbitoare a soarelui. Mai sunt câteva ore până la începerea petrecerii de astă–seară, destul timp ca să facă şi ceva util. Poate va studia.

Berlinei i–a plăcut micul dejun, în parte şi pentru că n–a trebuit să–l plătească, dar mai mult pentru că are companie. Haynes Lamborghini, reporter la textcanalul *New York Times*, a invitat–o la dejun, deoarece astăzi este ultima zi pe care o

va petrece la Barrow, iar ei s–au împrietenit.

— Fă reportajul „Nimeni nu vrea să stea de vorbă cu mine”, zice el. Şi dacă încă n–ai făcut–o, gândeşte–te la distribuţie. Ai majoritatea materialului video. Din punct de vedere istoric, e prea important ca să–l laşi să putrezească altundeva sau să aştepţi până intră la arhivă.

— Credeam că voi, cei de la text, apreciaţi filmările.

— Îi bate la fund pe cei de la XV, spune Lamborghini, apoi mai la o înghiţitură de cafea. Frăţioare, sunt sigur că n–o să duc dorul cafelei de aici. Lipsa de aromă e compensată prin diluarea ei până ajunge o poşircă. Berlina, chestia e că videocamera nu–i obiectivă, iar televiziunea e pentru oameni care nu ştiu să citească, dar e cu ani–lumină înaintea XV–ului. Cel puţin ai idee ce s–a petrecut în faţa video–camerei şi oamenii au sentimente proprii, nu le trăiesc pe ale reporterului. Şi practic reportajul tău poate fi accesat de mai mulţi oameni decât al meu, deci vor exista câţiva care au o părere obiectivă.

— Părere, dar în legătură cu ce? exclamă Berlina. Fiecare om cu care vorbesc e hotărât să–mi spună că nu există un subiect. Mi–am ras mai toţi banii alocaţi ca să telefonez la Washington şi nimeni de acolo nu vrea să–mi dea nici o declaraţie.

Lamborghini ridică mâinile cu palmele în sus, ca şi cum ar fi un magician care vrea să o transforme pe Berlina într–o prinţesă de basm.

— Ai deja destul material cu unii care susţin că ăsta nu–i reportaj, plus o mulţime de declaraţii contradictorii în privinţa asta şi suficiente mărturii ca să demonstrezi limpede că probabil subiectul merită. De mai mult nici n–ai nevoie. „De ce nu se spune adevărul?” este o frază cu ajutorul căreia s–au vândut cele mai multe reportaje. Serios, ai dat lovitura. Asamblează ce–ai strâns până acum şi realizează un documentar, apoi distribuie–l.

Femeia aprobă din cap.

— Cred că o să–ncerc, zice ea. Conversaţia continuă pe alte teme.

Când se întoarce la Motel 2 şi începe să–şi verifice corespondenţa, găseşte lucrurile obişnuite – o mulţime de

telefoane scurte din partea unor agenţii de presă prin care e anunţată că nu au ce declara, tot soiul de gunoaie, anunţuri că în curând va da de fundul sacului. Cu excepţia informaţiilor obişnuite, inforozătorii nu i–au adus mare lucru – există unul nesuferit pe undeva, care îi transmite fiecare buletin meteo, însă ea n–a reuşit să–l depisteze şi să–i ia piuitul…

Ei, asta–i cu totul altceva. Prioritate maximă. Se aşază, comută pe rulare cu viteză normală şi urmăreşte conversaţia telefonică, terminând–o exact când Jesse ajunge la Tucson.

Zece minute mai târziu îi telefonează lui Di Callare şi–i solicită un interviu; el spune că ar fi încântat să discute spre seară în timp ce se întoarce acasă cu trenaveta. Ea îşi pune ceasul să sune, ca să nu uite. Acum poate dovedi că există mai multe motive de îngrijorare decât se recunoaşte în mod oficial.

Trebuie totuşi să alcătuiască reportajul în aşa fel încât să se salveze din punct de vedere financiar; ţinând seama de ultimul mesaj primit, mai are o săptămână de graţie. Cu toate astea, s–ar putea să aibă mai multe şanse decât se aştepta. Ziua întunecoasă, cenuşie şi tristă care s–a născut din noaptea sumbră i se pare destul de norocoasă.

În timp ce se dezbracă şi încearcă să o facă precum Synthi Venture în faţa lui Rock, Mary Ann Waterhouse se chinuie să alunge gândul *Asta–i pentru ultima oară*, *ultima*, *mă dor sânii*, *rău*, *rău de tot*, *te rog*, *te rog*, *asta–i ultima oară* pentru ca el să nu devină predominant în mintea ei şi să fie preluat de aproximativ trei sute douăsprezece milioane de femei (şi destui bărbaţi curioşi) din întreaga lume care trăiesc senzaţiile ei chiar acum şi, aşa cum Jesse priveşte totul prin ochii lui Rock şi vede sânii aceia uimitori, parcă desenaţi, sărind din cupele minuscule ale sutienului, iar Rock se miră (sub nivelul audibil pe care să–l poată percepe şi Jesse) dacă după aceea o să–i mai rămână destulă vlagă pentru Harry, care–i este prieten de multă vreme…

şi în timp ce Di a reuşit să definitiveze organigrama pentru ca ea să corespundă criteriilor pe care şi le–a fixat dintru început…

şi în timp ce Berlina Jameson observă că a primit un apel cu

prioritate unu de la un inforozător…

şi înainte ca Akiri Crandall şi Gunnar Redalsen să–şi dea seama că următoarele zile le vor aduce numai neplăceri…

Glinda Gray află despre o inteligenţă artificială care consideră că a cules o informaţie deosebit de importantă.

Din nefericire, inteligenţele astea blestemate au dreptate de prea multe ori pentru a le ignora şi dau greş de prea multe ori pentru a inspira încredere. Ar prefera să plece acum; i–a promis lui Derry că va ajunge acasă la o oră rezonabilă, ca să poată prânzi împreună, şi când colo, ea lucrează şi sâmbăta şi se gândeşte chiar că va trebui să stea toată ziua aici.

În fine, dacă verifică şi nu–i nimic important, se va ridica imediat şi va pleca la Derry, după care va folosi ruterul acela care, după cum i–a spus şeful, îi va asigura liniştea. Klieg e un tip atât de manierat, încât ar dori ca ea să uite de serviciu măcar la sfârşit de săptămână şi să se bucure de timpul liber, dar dacă ar avea în jur numai oameni drăguţi ca el, compania n–ar putea supravieţui mai mult de o săptămână. Trebuie să fie pregătită pentru a elimina orice competiţie; în problema blocării patentelor, plasarea pe locul doi înseamnă doar că ai aruncat bani pe fereastră.

Tastează comanda înainte de a avea vreme să se răzgândească, lecturează mesajul şi chiuie ca un lider de galerie – poziţie pe care a ocupat–o în liceu. Când reciteşte textul, în liniştea care s–a lăsat poate auzi câteva uşi deschizându–se de–a lungul coridorului şi colaboratori întrebându–se de unde provenea zgomotul şi dacă era cumva un semn de supărare. Într–o situaţie normală ar da fuga să le spună că nu s–a întâmplat nimic, însă într–o asemenea situaţie n–ar fi chiuit… iar lucrurile sunt departe de a fi normale.

Se aşază la birou şi simte dorinţa de a se îmbrăţişa singură. Mare păcat că pentru inteligenţa asta artificială nu există echivalentul unei prăjiturele sau al unei scărpinături între urechi, fiindcă dacă ar fi capabilă să exprime dorinţe ea şi–a câştigat dreptul de a fi recompensată în orice fel. Care este numărul ei? GT1500IA213+895. Şi–l notează, fiindcă ar vrea să–şi copieze regula de sistem pentru a porni de la ea în alcătuirea următoarei generaţii de IA–uri.

Stând pe un nod din apropierea centralei ANOA şi făcând verificări aleatorii, un inforozător a surprins câteva conversaţii ale acestui individ. Di Callare, şi i le–a prezentat inteligenţei artificiale. La rândul ei, aceasta a reprogramat inforozătorul să–i acorde atenţie deosebită lui Callare după ce a băgat de seamă că şeful lui îi menţionează numele destul de des şi–l citează ca fiind o autoritate în domeniu; de asemenea, a remarcat folosirea lui ca agent de influenţă pentru a readuce în sânul organizaţiei o fostă angajată, ceva mai greu abordabilă – Carla Tynan – în ideea de a rezolva criza existentă.

Inteligenţa artificială a surprins chiar şi faptul că această Carla Tynan a lucrat în cadrul diviziunii zărghiţilor, ceea ce arată că o vor înapoi deoarece nu sunt prea siguri cum să procedeze, ori se tem să nu fie blocaţi de ceva neprevăzut, iar deocamdată nu se poate preciza cum stau lucrurile, fiindcă Di Callare exercită o asemenea influenţă în lumea meteorologilor încât doar oferta lui ar prezenta încredere, ori pentru că Tynan, fire independentă şi cât se poate de deşteaptă, n–ar da ascultare cuiva care nu–i este egal în inteligenţă, astfel că toate discuţiile pe care le–a interceptat de la, către şi despre Carla au reprezentat probe vitale pentru Di Callare ca element–cheie pentru întreaga afacere.

În felul acesta, inteligenţa artificială a început să acorde mare atenţie lui Callare şi când l–a surprins explicând totul – *fratelui său mai mic! nici nu era nevoie de ceva mai potrivit! totul e atât de simplu în limbajul pentru orice profan*, *fără prezenţa termenilor de specialitate!* –, a comparat această explicaţie cu cea dată în declaraţia oficială către presă, a descoperit ce probleme nu erau câtuşi de puţin accentuate în cea din urmă şi s–a grăbit să anunţe pe cine trebuia.

Declaraţia de presă a debutat prin adoptarea unei poziţii de un echivoc politicianist, dând de înţeles că probabil nu se va întâmpla nimic şi că, în condiţiile în care orice este posibil, deocamdată nu se putea preciza ce curs vor lua evenimentele, apoi a descris alternativele de parcă ele ar fi fost cazurile cele mai nefericite.

Când citeşti transcrierea acestei conversaţii şi o compari cu declaraţia de presă, elementul–cheie care te izbeşte este că

Di îi spune de trei ori fratelui său – student politehnist, deci o persoană care ştie fizică, dar n–are habar de meteorologie – că va fi eliberată o cantitate uriaşă de energie. Pentru majoritatea ascultătorilor, Di zice „mare”, dar acest cuvânt reprezintă cheia întregii discuţii. Pentru cei care iau fizica în serios, energia este forma sub care se prezintă lucrul mecanic şi căldura în univers. Lucrul reprezintă transformarea dintr–un sistem mecanic: distanţa pe care o parcurge un obiect înmulţit cu forţa care se opune înaintării lui. Deci, o diferenţă mare privind energia dintr–un sistem mecanic (precum atmosfera) se traduce prin schimbări uriaşe referitoare la poziţia lucrurilor şi cât de repede se vor deplasa ele.

Mai simplu spus, prin vânturi mari, mari de tot.

Inteligenţa artificială a mers atât de departe încât a efectuat şi nişte calcule, iar ele sunt de–a dreptul fascinante prin groaza pe care o stârnesc. Energia crescută reţinută de Pământ, fără a mai fi reflectată înapoi în spaţiu e cu aproximativ o treime mai mare decât cea normală; ultima oară când a fost cu mult mai mică, a reuşit să declanşeze Mica Glaciaţiune. În ritmul actual de încălzire a climei Pământului, fenomen care, potrivit inteligenţei artificiale, ar trebui să fie încetinit, Pământul va atinge anul acesta temperatura globală pe care, Doamne Dumnezeule mare şi atoateştiutor, ar trebui să o aibă abia în 2412.

Prin urmare, comunicatul de presă este un văl străveziu şi subţire ca vai de lume, care încearcă să ascundă o minciună evidentă. Singurul lucru sigur e că urmează să se întâmple ceva, iar acel ceva are să fie gigantic. Restul reprezintă doar un cântecel de leagăn menit să adoarmă vigilenţa publicului, făcându–l să creadă că oamenii cu răspunderi ştiu adevărul şi vor acţiona cum e mai bine în interesul celor mulţi.

În plus – şi tocmai asta a stârnit interesul cel mai mare – dacă nu–ţi faci griji în privinţa cifrelor şi pui lucrurile cap la cap, în loc să le examinezi separat, atunci există anumite aspecte pe care scenariile le includ sau le sugerează, ceva ce oferă cheia celor care vor să facă bani din situaţia asta, iar inteligenţa artificială a găsit acea cheiţă.

Se slujeşte de poziţia ei pentru a face un apel prioritar către biroul lui Klieg şi n–o surprinde defel că bărbatul e acolo. El

consideră că toţi ceilalţi muncesc prea mult şi vrea să–i ferească de excese, dar iată cum se pune la adăpost sau, mai curând, cum se extenuează. Atitudinea lui faţă de muncă seamănă foarte mult cu aceea din secolul al XX–lea.

— Şefu', cred că am găsit exact ce ne trebuia.

Klieg îi rânjeşte.

— Bravo, fetiţo. Vino până la mine să–mi povesteşti. Iar după ce termini, aş vrea să–mi explici de ce n–ai profitat de sfârşitul de săptămână ca să stai cu fiica ta sau să pleci undeva, departe de oraş.

Ea surâde auzindu–l, fiindcă ştie că orice ar zice, nu vorbeşte serios.

În secolul al XX–lea s–a observat pentru prima oară că economia devenea cu rapiditate un anume tip de semnal – comenzi, facturi, datorii, distracţii, aprobări, şi o mie de alte lucruri – pentru un alt tip de semnal – banii. Producţia fizică de bunuri se desfăşura, din ce în ce mai mult, de la sine; banii circulau datorită semnelor anexate bunurilor.

Acest lucru n–a rămas fără un corespondent; pe insula Yap din Pacific, banii avuseseră multă vreme forma unor roţi uriaşe din piatră şi proprietăţile fuseseră reprezentate în cea mai mare parte din drepturi de pescuit şi terenuri. Nici terenurile şi nici drepturile de pescuit nu se puteau deplasa dintr–un loc în altul, iar banii erau prea grei pentru a trece din mână în mână; doar informaţia era transferată.

Prin 2028 restul lumii îi ajunsese din urmă pe locuitorii insulei Yap.

PasioNet prezintă altă emisiune în clipa când Synthi şi Rock se ghemuiesc, prefăcându–se că dorm unul în braţele celuilalt. De îndată ce Synthi a deschis discuţia în legătură cu starea ei de epuizare, mai marii reţelei au început să exercite o grămadă de presiuni asupra ei, dar urmând sfatul lui Rock, ea a reuşit performanţa de a–i convinge să–i dea vacanţa atât de necesară, iar aceasta va începe imediat.

În realitate, cu această ocazie a aflat că Rock a avut concedii mai tot timpul:

— Trebuie să ceri, Synthi, iar apoi trebuie să–i sileşti să–şi

respecte cuvântul, fiindcă ei n–o vor face în locul tău…

Tot el se dovedise de neînlocuit, ajutând–o să înfrângă toate barierele birocratice.

După ce aud „terminat”, Synthi şi Rock se rostogolesc, îndepărtându–se unul de celălalt.

— Sper că nu te–am chinuit?! se interesează el.

— M–a durut la început, dar nu cred c–ai stricat ceva mai rău decât era. Te–ai purtat foarte frumos, să ştii.

— Aşa o fi, zice el şi oftează. O să–ţi simt lipsa în următoarele câteva luni. Eşti o adevărată profesionistă, ştiai? Serios, mi–e *atât de greu* să–mi păstrez interesul viu faţă de trăiri, încât prefer ca privitorii să le recepţioneze de la tine. Se ridică. Unul dintre asistenţii de platou intră şi îi aduce geanta în care se află hainele şi alte câteva obiecte personale. Şi nu m–ai făcut să mă simt ca o brută, la fel ca… cum să zic, aşa cum mă fac altele.

— Şi eu ţin la tine, spune Synthi. Dar o să mă întorc, sunt sigură, în geanta ei se găseşte un dizolvant universal de machiaj, pe care şi–l întinde pe faţă şi toată faţada, gene false, rimei şi câte altele, se transformă într–un fluid pe care şi–l îndepărtează cu apă şi săpun. Hei, Rock… îşi scutură faţa de apă şi se freacă ferm cu prosopul. Numele meu adevărat e Mary Ann Waterhouse.

— Iar al meu, David Ali, zice el, întorcându–i zâmbetul. Să ai grijă de tine. Mâzgăleşte ceva pe un petic de hârtie şi i–l dă. Numărul meu de telefon. Dacă vrei să discutăm, sau cine ştie. Dar te sfătuiesc să faci uitat tot ce ţine de slujbă şi să redevii măcar un timp Mary Ann – e un nume mai frumos decât Synthi.

Ea îl aprobă cu un gest.

— I–am comunicat agentului de turism să–mi găsească un loc unde nu se întâmplă niciodată nimic. Nici măcar n–o să iau un aparat portabil pentru recepţia XV–ului, vreau să mă plimb prin oraş ca orice altă persoană. Îşi pune sutienul care are nişte întărituri speciale astfel ca sânii ei, prea mari şi grei din cauza implanturilor, să nu salte prea mult şi să–i provoace dureri în timpul mersului. Are o senzaţie de lejeritate gândindu–se că cel puţin în următoarele trei luni nu va trebui să mai umble îmbrăcată cu straie mai mult sugerate, care îi

dau dureri de piept, spate şi de umeri.

Peste sutienul mare şi comod îşi trage o bluză mare şi lălâie,. apoi îşi prinde părul roşu ca flacăra sub o eşarfă, iar acum arată ca o tânără gospodină ceva mai corpolentă, mai ales după ce–şi trage bluza la spate îndeajuns de mult ca să–şi acopere fesele care i–au fost cusute ca să devină două globuri rotunde şi ţepene. În primul rând trebuie să–şi găsească nişte fuste mai largi… grozav ar fi dacă ar petrece câteva luni făcându–i pe bărbaţi să creadă că ar fi atrăgătoare dacă ar avea mai multă grijă de propriul ei corp.

Când se întoarce către Rock, aproape că pufneşte în râs; nu l–a văzut niciodată ieşindu–şi din rol, însă arunci când hotărâse că–şi va lepăda pielea la sfârşitul unei şedinţe de filmare, el îi promisese că va proceda la fel.

— Dacă mi–o arăţi pe a ta, ţi–o arăt şi eu pe–a mea, i–a explicat. Nu te–ai dus niciodată pe furiş în beci cu vreun băiat din vecini ca să vă descoperiţi unul pe altul?

Acum pare… păi, nici nu găseşte alt cuvânt. Arată incredibil de homosexual. Costumul cu croială clasică din stofă cu dungi, având vesta încheiată la toţi nasturii şi haina cu revere înguste desfăcută, totul parcă scos dintr–un bar pentru homo din Manhattan; cravata lată, cu sigla DDT (disponibil distracţii trecătoare), a devenit stereotipă drept cod pentru „Liber pentru o distracţie, nimic serios.” Până şi telefonul prins de curea e absolut retro, făcut să arate ca un aparat de maşină aparţinând vreunui mijlocitor din anii ’80.

El îi face un semn din ochi.

— Ai grijă cum te mişti. Şi încă n–ai văzut slipul miniatural şi strâns pe care trebuie să–l port. Mic–mic şi mătăsos. Există momente când mă revoltă că Harry îmi cere să mă îmbrac la fel ca o târfă de consumaţie.

E rândul lui Mary Ann să râdă şi să–l strângă uşor în braţe.

— Arăţi foarte bine.

— Da, sigur, dacă nu acorzi nici o atenţie modei, scumpo. Dar dacă o faci, am rămas cu un an în urma curentului. O reţine o clipă la piept şi adaugă: Hei, să fii atentă cum te porţi cu lumea, auzi? Să nu faci decât lucruri care îţi priesc. Meriţi să te distrezi pe cinste. O sărută pe frunte. Acum, fugi: Tăticu’ trebuie să se îmbrace pentru întâlnirea cu prietenul lui de

joacă.
— Când mă întorc, spune ea, David şi Mary Ann vor merge din când în când la un păhărel sau la o cafea.
— S–a făcut, o asigură David. O să discutăm despre bărbaţi şi vom încerca să aflăm de ce–i imposibil să ai relaţii bune cu ei. Acum du–te şi găseşte–ţi unul care să–ţi frângă inimioara.
Când merge pe coridor, unul dintre lucrurile care o amuză cel mai mult e că jumătate din personal are reacţii ciudate –, recunoscând–o abia după ce o privesc mai îndeaproape, cu toate că ştiu de prezenţa ei în clădire – iar cealaltă jumătate trece pe lângă ea pur şi simplu fără să o vadă.
În cameră găseşte un morman de sinteze de presă şi are o senzaţie de încântare să le azvârle pe toate fără a le citi. Cheamă un paj.
Când acesta soseşte, constată că e acelaşi care i–a adus dejunul în dimineaţa în care a luat hotărârea – dacă aşa i se poate spune unei încercări de ruptură. Dacă se gândeşte mai bine, omul îi apare destul de des în cale; poate pentru că ea îi oferă bacşişuri consistente, sau o fi vorba de ataşament personal. Oricum ar fi, ea e dispusă să accepte imediat orice relaţie care se stabileşte pe baze umane.
— Cred, începe el, că va trece destul până să faci din nou asta. E cam stângaci în conversaţie, dar cum Mary Ann i–a dat limpede de înţeles că–i face plăcere să stea de vorbă cu el – lucru valabil şi pentru chelneri, funcţionari de la recepţie şi alţii – s–a cam învăţat cu genul ăsta de stângăcie.
— Da. Vrei să ştii unde plec în secret? întreabă ea.
— N–o să mai fie secret dacă o spui câtorva persoane, replică el şi trage căruciorul de bagaje în lift, iar uşa se închide în urma lor. Două etaje, apoi ajung la automobil, din acesta în aeroport, apoi direct în avion.
Canalele care se ocupă de can–can–uri o să dea mâine totul în vileag.
— Din fericire, majoritatea oamenilor nu sunt în stare să recunoască un artist de XV decât în act, iar eu merg undeva unde XV este destul de puţin urmărit. De aceea îţi pot spune, şi eşti liber să anunţi pe cine vrei.
Tânărul rânjeşte.
— Bine, spune–mi. Am dat gata o mulţime de tipi de la barul

lui Yukon Mike când le–am vorbit de conversaţia noastră.
— Bun, atunci chiar te rog să răspândeşti vestea în seara asta, fiindcă toată lumea va afla până mâine. Plec la Tapachula. Ăsta–i un oraş din sudul Mexicului, aproape de graniţa cu Guatemala.
— Ce găseşti acolo? Prin ce–i recunoscut?
— Prin oameni obişnuiţi, care au slujbe normale, în rest, absolut nimic ieşit din comun, zice ea. Poate doar prin linişte. Oraşul pe care toţi locuitorii îl părăsesc atunci când vor să se distreze niţel.
Acum au ajuns la limuzină şi, făcând o mişcare deliberată, Mary Ann se apropie de el, îi întinde bacşişul şi spune:
— Dacă eşti la fel de blând ca şi Rock, eşti binevenit să afli ce înseamnă un sărut din partea mea.
— N–o să mă creadă nimeni, bolboroseşte el roşind şi când o sărută e ca şi cum un adolescent sensibil şi–ar atinge buzele de cele ale unei fete pe care o venerează. Dacă aşa e perceput Rock pe reţeaua XV, nu–i de mirare că are atâţia admiratori.
După ce o sărută, tânărul pare cam ameţit.
— Ia zi, cum sunt în realitate? vrea ea să ştie.
— Dulce. Şi tandră. Nu semeni deloc cu cea de pe XV, eşti grozavă. Mulţumesc.
— Ba eu îţi mulţumesc, insistă Mary Ann. Dacă treci prin Tapachula, să cauţi o americancă grasă care nu face decât să citească romane groase, drăguţe şi de două parale.
Îşi strâng mâinile – au un aer aproape solemn – şi ca să fie mai teatrală, ea rosteşte o replică pe care o ţine minte de pe vremea când era încă Mary Ann, din piesa *Ceai şi compasiune*, unde a jucat rolul Laurei:
— „Când o să mai vorbeşti despre asta – şi sigur o vei face – să fii înţelegător.”
El dă din cap, îşi iau rămas–bun şi Mary Ann se urcă în limuzină şi rosteşte: „Aeroport.” Uşile se închid şi vehiculul iese din parcare şi porneşte spre direct a indicată. Iat–o la drum.
Poate că după această vacanţă, dacă nu–şi va schimba sentimentele faţă de XV, va depune banii într–o cotă anuală permanentă pentru sine, va începe să joace din nou la New

York, va căuta să primească roluri adevărate… şi va începe să iasă însoţită de paji. Ca glumă, nu–i grozavă, dar o face să râdă tot drumul până la aeroport.

Unul dintre motivele pentru care nimeni nu bagă de seamă când John Klieg şi Glinda Gray ies pentru a lua masa împreună şi nu mai revin este că după atâţia ani oricine ar presupune că lucrează la ceva şi preferă s–o facă în afara clădirii. Principalul motiv e totuşi că lumea a încetat orice activitate ca să prindă pe XV programul dinaintea vacanţei al lui Synthi Venture şi în momentul când Klieg şi Gray apar alături, toţi stau conectaţi, purtând ochelari, căşti şi inserturi cerebrale.

Glindei îi vine greu să creadă tot ce se petrece. A intrat în birou şi a zis:

— Inteligenţa artificială ne anunţă că există probabilităţi de 96% ca în emisfera nordică să se înregistreze vânturi cum nu s–au mai pomenit până acum. Toate construcţiile fragile vor fi deteriorate. Antenele pentru comunicaţii pot fi înlocuite sau ancorate mai bine, cablurile de înaltă tensiune pot fi îngropate, coşurile de fum pot fi ranforsate sau înlocuite cu jeturi de presiune… Însă instalaţiile de lansare în spaţiu nu pot fi modificate peste noapte. Trebuie ca racheta să se deplaseze foarte rapid înainte de a intra în zone afectate de vânturi puternice. Din cauza vântului, instalaţiile de lansare vor fi închise luni în şir, întâi în emisfera nordică, apoi în cea sudică. Iar lansarea de sateliţi reprezintă o afacere de aproximativ un trilion de dolari pe an.

— Nimeni nu are o instalaţie care să reziste în orice condiţii meteorologice?

— Se pot efectua lansări din avioane sau nave de salt, care folosesc cele câteva aeroporturi deschise pe orice vreme. Dar până şi astea se închid în caz de uragan, şefu’, iar lansarea din aer a pierdut din importanţă de când s–a trecut la folosirea de nave cu o singură treaptă. Asta–i situaţia… dacă în următoarele trei luni reuşim să punem la punct un sistem de lansare în orice condiţii meteo, putem să deţinem cel puţin un an monopolul global în privinţa plasării de sateliţi.

Din modul în care Klieg a privit–o şi i–a surâs, Glinda şi–a dat seama că a făcut o treabă bună, iar când el a pus mâna pe

telefon, a dat ordin să se efectueze un studiu şi a numit–o pe ea pentru a supraveghea lucrările – Doamne! până la sfârşitul lunii se va trezi şefă peste o echipă formată din cel puţin o mie de oameni – a înţeles că totul e mai mult decât bine. De data asta a surprins toate aspectele importante ale chestiunii.

Nu avea cum să anticipeze următoarele lui vorbe:

— În orice caz, n–o să urnim nimic până luni, iar după aceea o să fii atât de ocupată că n–o să–ţi mai poţi lua vreun liber. Şi dacă totul va decurge aşa cum se prefigurează, nici eu n–o să mă mai pot mişca. Ce–ar fi s–o luăm pe Derry şi să ne petrecem undeva restul zilei?

Nici prin gând nu i–ar fi trecut că John Klieg o băgase în seamă când vorbise despre viaţa ei personală; ba mai mult, habar nu avea cum îşi petrecea el timpul la sfârşit de săptămână –, de fapt, Glinda avea impresia că John nu făcea decât să muncească, iar acasă mergea doar ca să mănânce şi să doarmă. În plus… şi încă nu–i venea să creadă, iat–o acum nemachiată, îmbrăcată doar în blugi, cu un pulover şi pantofi sport, fiindcă era sâmbătă – iar şeful ei, un tip atrăgător şi de treabă, o invitase la masă. Şi invitaţia se referea şi la fiica ei, ceea ce evidenţia intenţiile lui cât se poate de serioase.

De aceea, când merg alături pe coridor, Glinda e mai reţinută ca niciodată, iar el pare de asemenea destul de tăcut. Ajunşi în parcarea acoperită, stabilesc să meargă cu automobilul lui, iar femeia îşi programează propria maşină să „revină la domiciliu”, astfel că se va întoarce la garaj şi se va parca singură peste câteva ore, când datele de trafic recepţionate în mod permanent vor sugera costuri mai reduse de deplasare.

Klieg îşi programează automobilul pe adresa ei, iar acesta coboară de pe rampă şi intră pe pistă.

— Ceea ce fac acum contravine tuturor principiilor mele, zice el, schiţând un mic hohot de râs, care aminteşte o încercare de tuse. După douăzeci şi cinci de ani de afaceri, e prima dată că invit la masă o angajată.

Glinda îşi priveşte mâinile pe care şi le ţine în poală şi surâde.

— Adevărat, şefu’, lucrez la GateTech de şaisprezece ani şi e prima oară când ies cu cineva din cadrul companiei.

— Ai putea să mi te adresezi cu, John în loc de „şefu”.

— O să încerc, John. Dar s–ar putea, să treacă puţin timp până va suna firesc.

— Începutul e bun. Ia să vedem. Din câte–mi amintesc eu, Derry e înnebunită după cai, îi place să facă lucruri care nu–s de vârsta ei, cum ar fi mese în oraş şi seri de teatru şi se enervează foc dacă nu–ţi respecţi promisiunile făcute. Prezenţa mea la masă va fi interpretată ca promisiune călcată sau doar uşor neîmplinită?

— Hmm, face Glinda, se reazemă de spătar şi se trezeşte gândind: *Ţine minte*: *chiar dacă stăpâneşte totul*, *ca funcţie nu–i decât cu o treaptă deasupra ta*. *Socoteşte totul drept o situaţie în care Specialist I la masa cu Specialist II*. Cu voce tare, spune: Derry *vrea* să mă vadă ieşind mai des cu bărbaţi. Iar când vede că e vorba de unul mai în vârstă şi plin de bani, abia–şi încape în piele de bucurie. De când urmăreşte XV, vine mereu cu câte o idee trăsnită, cu toate că n–o las să vadă decât programe despre viaţa de familie. Chestiile romanţate s–au cam perimat până şi pe canalele cuminţi.

— Glumeşti, face şeful – *John*, *ce naiba*.

Automobilul masiv Chevy Mag Cruiser pătrunde elegant pe autostradă, apoi intră pe Premium Skyway. Priveliştea spre Cape Canaveral, apoi cea care se deschide spre largul Atlanticului par calme şi neschimbate – doar copaci, nisip şi nesfârşitul apei. Glinda îşi aduce aminte de prima vizită aici, împreună cu fostul ei soţ, când, după anii petrecuţi în Wisconsin, totul i se păruse extrem de exotic.

— Evident că iubirile romantice s–au demodat, adaugă John, sperând să reia conversaţia de unde a rămas. (Glinda îşi dă seama că s–a lăsat dusă de apele gândurilor.) Pe de altă parte, vreau să cred că ele mai sunt posibile.

— Păi sigur că sunt, spune femeia cu emfază. Şi eu mai cred în ele. *Păi sigur*. Greu se dezbăra de obiceiurile deprinse în Wisconsin; bine măcar că nu a zis „pe bune.” Dar aş dori ca iubirile romanţate să nu devină scopul vieţii pentru Derry, cel puţin în următorii ani. După ce află ce înseamnă iubirea, va avea parte de ea în următorii şaizeci sau şaptezeci de ani. Pe lângă asta, consider că nu–i prea sănătos ca o fetiţă să manifeste interes faţă de viaţa sentimentală a unei femei…

chiar dacă–i vorba de maică–sa.
John dă aprobator din cap.
— Doar pentru a–mi potoli curiozitatea şi pentru că sunt exasperant de nesigur, ce anume a preocupat–o în ultima vreme?
— În ultimii doi ani, nimic deosebit… Asta îi făcu pe amândoi să pufnească în râs. De acord, poate că ar exista unele motive de îngrijorare, dar asta nu trebuie să fie preocuparea unei fete de unsprezece ani. Tu de câtă vreme trăieşti la fel?
Klieg strânge din umeri.
— A, de şapte–opt ani, în funcţie de ce pui la socoteală. O vreme am fost abonat la un serviciu romantic, dacă ştii ce înseamnă asta… dar în ultimii ani am renunţat cu totul.
„Serviciu romantic” nu constituie noua denumire eufemistă pentru „serviciul de escortă” de altădată, dar nici nu se deosebeşte prea mult de el. Serviciul romantic îţi oferă garanţia că un număr stabilit de femei atrăgătoare – clientul le defineşte drept „atrăgătoare”, dar asta nu trebuie să aibă vreo legătură cu felul de femei care se simt atrase de client – îl abordează în mod romantic, undeva în public, se poartă amical şi manifestă interes faţă de el şi acceptă cel puţin cinci întâlniri.
Atâta vreme cât nu întreabă, teoretic vorbind, el nu va şti niciodată dacă e norocos ori firma de servicii îşi face datoria. În realitate, dacă nu ţine cu orice preţ să se autoamăgească, orice om de afaceri cu un început de burtă şi aflat în floarea vârstei trebuie să–şi închipuie că fetele abia trecute de vârsta majoratului şi nedepăşind treizeci de ani care îl tot agaţă prin baruri sunt angajatele serviciului de escortă.
— Aşadar, spune Glinda precaută, ce ai cerut serviciului de escortă romantică?
— Totul, susţine el. Mi s–a oferit un fel de contract–tip, în cadrul căruia eram contactat cu totul întâmplător. Nu mă pricep prea bine să deosebesc persoanele care ţin cu adevărat la mine de cele care doar mimează afecţiunea. Mă simţeam mereu dezamăgit când partenerele nu voiau să treacă pragul celei de–a cincea întâlniri.
— Dar ar fi trebuit… începu Glinda, gata să continue „să–ţi ceară bani”, apoi îşi dădu seama că fetele n–ar fi făcut–o

decât dacă el le–ar fi cerut să întreţină relaţii sexuale.

— Păi bineînţeles, unele erau simple prostituate, şi nici nu mi–a trebuit prea mult până să le cunosc – ele începeau să discute despre sex înainte de a apuca să închid portiera maşinii. Dar nu erau chiar toate aşa. Problema e că la agenţiile astea lucrează multe femei tinere. Nu uita că pe porţile colegiilor ies mulţi oameni educaţi pe care economia nu–i poate absorbi. Uite, oamenii din clasa de mijloc au mai mulţi copii decât pot absorbi păturile mijlocii. De aceea, o mulţime de tinere foarte atrăgătoare, agreabile şi cultivate care nu au studiat o specialitate care să le asigure în mod automat o slujbă semnează contracte cu asemenea agenţii fiindcă în felul acesta nu numai că–şi asigură o existenţă decenţă, dar au prilejul să cunoască bărbaţi cu bani. Iar dacă întâlnesc pe vreunul care le place cu adevărat, nimic nu le împiedică să permanentizeze relaţia. Şi eu am ieşit cu o asemenea tânără vreun an de zile, dar – şi aici oftează – până la urmă ea a socotit că ţinea mai mult la altul, un fel de poet care pierea de foame şi era de vârsta ei. N–aş putea s–o învinovăţesc pentru asta.

Glinda îşi alege cuvintele cu grijă.

— Mare păcat dacă o femeie nu–şi găseşte altă menire.

— Ei, ar putea servi în restaurante sau răspunde la telefoane în vreun birou. Necazul e că al naibii de mulţi oameni se aşteaptă să fie plătiţi doar pentru că arată bine.

— Păi unii chiar sunt.

— Adevărat, recunoaşte el, dar cei mai mulţi nu ţin să afle cât îi costă să–şi câştige existenţa în acest fel. În orice caz, după o vreme, situaţia asta m–a cam plictisit, apoi m–a iritat de–a binelea, aşa că am renunţat să mai cotizez. În felul acela, în afară de prostituate, puteam întâlni femei tinere care se pricepeau nemaipomenit de bine să arate grozav şi să cheltuiască bani. Erau decorative sau pricepute să întreţină o conversaţie despre propriile lor sentimente, dar atât. Majoritatea nu păreau să fi citit prea multe în colegiu, ori cel puţin nu–şi aminteau mare lucru. Klieg oftează. În sfârşit, ca să revenim la situaţia de acum, mi–am închipuit că, ei bine, dacă nu mă placi, măcar pot să te mituiesc oricând ca să rămâi în cadrul companiei, fiindcă am nevoie de angajaţi ca

tine. Şi dacă mă placi… bun, din diverse motive, eu ţin la tine şi mi–am dat seama dintr–o dată că în privinţa afacerilor am trecut prin tot soiul de situaţii riscante. M–am gândit că ar fi interesant să mai risc puţin şi în probleme personale şi sentimentale.

Replica o face pe Glinda să surâdă.

— Bun, şi ce senzaţie trăieşti?

— Ceva între groază şi fericire. Dar să lăsăm asta. Unde crezi că am putea mânca bine? Sau ce preferă Derry, în caz că–i place să mănânce în oraş?

Ea îl dojeneşte ameninţându–l cu un deget.

— Oho, dacă satisfacem toate fanteziile acestui copil, va trebui să mergem la o cafenea micuţă unde ţi se oferă trei meniuri speciale pe care le ştii doar tu şi unde toată lumea ţi se adresează pe numele de botez.

— Păi… există un loc unde mă ştiu toţi. Mănânc acolo aproape în fiecare zi. Dar n–aş putea afirma că au vreun meniu ieşit din comun, sau în orice caz unul de care să ştiu doar eu.

— Serios?

— Da, dar nu–i tocmai o cafenea micuţă, ci, hmm… e un restaurant din lanţul Shoney. Nimeni nu ştie că sunt preşedinte la GateTech, dar mă cunosc toţi.

Glinda îl priveşte uimită.

— Mănânci la Shoney? *De ce*?

— Ei, ăsta nu–i chiar la fel cu celelalte. Merg acolo din trei motive. Unu: la începutul carierei, când călătoream mult, nu–mi explic de ce, dar acest lanţ de restaurante mi–a adus noroc, iar când tocmai ai terminat cea de–a şasea călătorie de patru sute cincizeci de kilometri în decurs de o săptămână, e plăcut să ştii dinainte cum vei fi tratat. Aşa am devenit oarecum dependent – e locul unde merg fiindcă mă simt în largul meu. Doi: îţi dă încredere în tine. Atunci când frecventezi un anume loc vreme îndelungată şi ajungi să fii cunoscut, beneficiezi de serviciu preferenţial şi eşti tratat foarte bine.

Urmează o pauză destul de lungă.

— Şi care–i cel de–a treilea motiv? întreabă Glinda.

— Îmi place mâncarea.

Izbucnesc în râs, mai curând de bucurie că au reuşit să alunge starea de încordare decât de glumă, care a fost cam sărăcuţă. Klieg se lasă mai adânc în pernele fotoliului – e prea în vârstă ca să se încreadă în pilotarea automată a automobilelor., astfel că nu–şi îndepărtează mâinile prea mult de volan şi nici picioarele de pedala frânei – întoarce capul şi o priveşte, apoi precizează:

— Nu–mi face plăcere s–o spun, dar şeful tău n–are pic de clasă. Mă simt trup şi suflet legat de secolul al XX–lea prin tot ce fac, mai puţin prin modul de a încheia afaceri.

— Da, asta se vede şi din folosirea unor expresii demodate, cum ar fi „trup şi suflet”, spune Glinda, ridicându–şi picioarele şi răsucindu–se ca să–i vadă chipul mai bine. A ştiut dintotdeauna că el a fost atrăgător, amabil şi politicos, dar acum a început să–şi dea seama că s–a bucurat de mai multă atenţie din partea lui decât i–a acordat ea.

— Mai ales că folosesc expresii ieşite din uz, ca „trup şi suflet”, o aprobă el. Dacă nu m–aş fi controlat, aş fi spus că am rămas „înţepenit” în secolul al XX–lea. Am scris articole de fond pentru ziarul liceului ca să–l apăr pe Dan Quayle[17]. Revenind însă la fiica ta, ca s–o facem fericită, trebuie s–o ducem într–un loc şic de pe ţărm?

— Doar dacă vrem s–o convingem că avem intenţii serioase, precizează Glinda, şi încă încerc să mă conving că nu visez cu ochii deschişi. La o adică, se va simţi bine şi la Shoney.

— Atunci mai vin cu o bizarerie – ce–ar fi să procedăm invers decât ar fi de aşteptat? Poate mergem la o cafenea să luăm prânzul, apoi o ducem la lecţia de călărie, iar noi bem ceva şi pălăvrăgim cât ea este acolo – ce zici de asta? –, după care mâncăm de seară la Shoney şi mergem la un film toţi trei? Cu şansa de a ne ţine de mână pe furiş cât mâncăm floricele de porumb din aceeaşi pungă, bine?

— Cred că putem încheia târgul, acceptă Glinda, atâta vreme cât în film apar monştri sau acţiunea se desfăşoară în spaţiu.

---

[17] Vicepreşedinte al SUA (1989–1993), criticat pentru faptul că nu avea experienţă politică şi că, înrolându–se în Garda Naţională, a evitat să participe la războiul din Vietnam (n. trad..)

— Asta o pasionează pe Derry?
— Nu pe ea, ci pe mine, recunoaşte Glinda. Viaţa e îndeajuns de plicticoasă şi presărată de momente nefericite. Dacă merg la un film, vreau să văd ceva care ori mă bagă în sperieţi, ori mă face să plutesc într–o stare de visare.
Klieg îi zâmbeşte.
— Pfui, i–ar trebui cuiva cincisprezece sau şaisprezece ani ca să te cunoască mai bine şi să–şi dea seama că ai un simţ al umorului cam ciudat.
Ea îi întoarce zâmbetul; a recunoscut ceva familiar în stilul exprimării.
— Ia spune–mi, John, de unde eşti?
— Dintr–un orăşel despre care n–ai auzit niciodată – Winona, Minnesota. Partea cea mai sudică a statului, peste fluviu de Wisconsin.
La o oră depărtare de locul în care a crescut ea. La urma urmei, poate că replica „pe bune” ar reuşi să treacă neobservată.

După luni întregi de trândăveală, Louie Tynan e pentru prima oară ocupat şi nu ştie dacă–i cazul să se bucure ori nu. Pe orbita polară sunt lansaţi patru sateliţi şi, în funcţie de deplasarea propriei sale nave pe o orbită ecuatorială, aceştia răsar şi apun de cel puţin şapte–opt ori pe zi. De fiecare dată când se întâmplă asta, adică la un moment foarte precis calculat, satelitul lansează câte un puls laser care trece prin atmosfera Pământului, la diferite altitudini şi este apoi recepţionat pentru a fi analizat spectrografic pe staţia orbitală. Cele aproape treizeci de lasere care transmit pulsuri au o putere şi o lungime de undă bine precizată; dacă lumina ar trece doar prin vid, ai putea să calculezi, până la precizii de unu la zece miliarde, ce putere se va recepţiona şi la ce lungime de undă.
Deşi străveziu, aerul e departe de a fi *perfect* transparent; suferă din cauza micilor variaţii (dacă nu mă credeţi, priviţi un drum încins într–o zi de vară) şi nu toate variaţiile rămân imune la lungimea de undă (luaţi ca etalon un apus de soare.)
Prin urmare, în loc să aibă un set clar de valori prestabilite pentru fiecare lungime de undă, raza laser recepţionată de

dispozitivul căruia Louie Tynan îi spune „aparat foto” suferă influenţa stratului de aer pe care–l traversează, iar modificările apărute îi furnizează informaţii în legătură cu prezenţa metanului.

În decursul întregii zile, Louie a avut misiunea de a pune în funcţiune un manipulator controlat de la distanţă, adică un mic tractor cu un braţ care se târăşte la exteriorul staţiei orbitale pe nişte şine, scoate camera spectrografică din locul de depozitare, o plasează în ecluză, foloseşte manipulatorul telecomandat pentru a o plasa la locul ei… apoi se aşază comod şi se preface că ştie ce face, având de asemenea grijă ca unele leduri verzi care pâlpâie să–şi păstreze culoarea şi în decursul primelor douăzeci de încercări.

Acum Louie se află în capsula de observare şi se relaxează. Pentru efectuarea acestor observaţii nu–i nevoie de prezenţa unui om – totul ar putea fi realizat cu ajutorul roboţilor –, dar atâta vreme cât există staţia spaţială capabilă să adăpostească un om, iar la bord se află un veteran scorţos şi băşinos care nu vrea să revină la sol, atunci e de aşteptat ca acesta să facă ceva util. Pesemne că nu–i modalitatea cea mai eficientă de a folosi un astronaut, însă în felul ăsta cei care răspund de relaţiile cu publicul se pot lăuda, în numele NASA, cu capacitatea de a reacţiona rapid în caz de nevoie şi cu faptul că sunt în stare să stăpânească situaţia, chiar dacă e dezastruoasă.

Şi pentru că aşa stau lucrurile, el mai trebuie să tipărească din când în când diagramele derivate din rezultatele obţinute, iar apoi să alcătuiască un set de notiţe personale referitoare la diagrame şi să–şi citească constatările către centrul de control terestru. Porţiunea asta are doar rolul de a crea impresie; în primul rând, tristul adevăr e că, nefiind meteorolog, Louie nu ştie decât ceea ce a învăţat cu o săptămână în urmă în cadrul unui curs pregătitor de trei ore şi cei care înţeleg ce reprezintă diagramele transmit instantaneu toate datele către alte centre. Totul se face astfel încât, atunci când accesează canalul rămas deschis, orice contribuabil să poată constata modul eficient în care îşi justifică existenţa cel mai costisitor funcţionar al naţiunii.

Undeva la sol, un student plictisit, angajat ca intern înainte

de absolvire, are sarcina de a–i adresa întrebări al căror răspuns e cunoscut de toată lumea, astfel încât să dea impresia că formulează o părere şi judecă situaţia. Louie are în primul rând rolul de a face o cascadorie publicitară care să reţină atenţia vreme de câteva zile.

Pe de altă parte, activitatea lui constituie un subiect de ştiri mai suculent decât toate misiunile spaţiale cu personal la bord care au durat luni de zile. Louie se gândeşte la congresmanul Henry Loamer care, referindu–se odată la staţia spaţială, a botezat–o „casă de odihnă orbitală pentru pensionari” şi neuitându–l pe Louie, l–a numit „cel mai costisitor angajat al statului, care procedează la fel ca orice funcţionar federal, adică stă pe noadă şi se înfruptă din banii contribuabililor.”

În plus, Louie trebuie să admită că sarcinile pe care le are îi priesc. Întrucât la intervale de câteva ore apare în faţa unei video–camere pentru a–şi citi raportul, trebuie să fie îmbăiat şi bărbierit, adică trebuie să–şi păstreze obiceiuri care se uită lesne. Poate că n–o fi el chiar un arbitru al eleganţei, dar măcar e proaspăt ieşit de sub duş şi poartă un combinezon curat, unul între multe altele.

Mai la o gură din sushi – ciudată chestie, japonezii au cheltuit o avere pentru a îmbunătăţi condiţiile pe staţia lor care zace goală şi lipsită de energie undeva la capătul Terminalului 2. Au trimis cinci echipaje, fiecare rămânând câteva luni, apoi s–au plictisit, lăsând aici tancurile pentru culturi de ţesuturi ce permit obţinerea unor bucăţi de peşte fără a trebui să creşti puietul.

Carnea respectivă nu–i de lepădat şi reprezintă măcar o variaţie faţă de sandvişurile obişnuite.

Japonezii au renunţat. Chinezii au lansat şi ei câteva misiuni pe orbite mai joase, obicei pe care nu l–au abandonat. Ruşii au dispărut demult din spaţiul cosmic, iar francezii efectuează doar trei zboruri pe an – ei tratează Euromodulul ca pe un soi de cameră de hotel unde cosmonauţii lor dorm atunci când nu repară roboţi, ori îl întrebuinţează ca escală când merg la mica lor bază selenară, unde îşi asamblează navele. Ultima dată nici măcar nu s–au deranjat să facă escală, trecând de pe orbita circumterestră joasă direct până pe Lună.

În ce priveşte propria sa ţară… doar el a mai rămas s–o reprezinte, iar asta în primul rând de dragul publicităţii.

Cu toate acestea, în prezent sistemul solar geme de roboţi creaţi de om. Chiar dacă nu pune la socoteală toţi replicatorii ce au fost construiţi acolo înainte de a se pune capăt experimentului, tot există sute de mici şenilate care explorează Luna.

Mai zilele trecute Louie a observat că unul dintre releele de pe staţia orbitală efectua transmisii pentru Rătăcitorul Selenar construit de Universitatea din Wyoming şi pentru Satelitul Selenar Ralston–Purina. A aflat că primul reprezenta un proiect de absolvire, iar al doilea slujise campaniei de promovare a unor fulgi de cereale pentru micul dejun. Tot atunci se făcuseră promisiuni de vânzare a câte un sfert de metru pătrat din suprafaţa Lunii, urmând ca doritorii să primească şi o fotografie a locului (o acţiune foarte profitabilă, întrucât, cu excepţia celor aflate până la un kilometru depărtare de o staţie cu personal permanent, ONU suspendase toate drepturile privind terenurile revendicate.)

Dacă altădată un echipaj condus de el mergea pe jos ceva mai mult de o sută cincizeci de kilometri pe suprafaţa lui Marte, acum există o cale ferată robotizată care plimbă o videocameră încoace şi încolo, ba spre Polul Nord marţian, ba înapoi, transmiţând permanent imagini pe care cel puţin un milion de oameni de pe Pământ le văd pe ecranele televizoarelor care le atârnă pe pereţii din dormitoare. Dar până şi Marte a început să piardă teren în faţa imaginilor transmise de naveta care se roteşte în jurul lui Jupiter, iar Louie are în dormitorul său o astfel de imagine.

Se uită la Pământ. Deocamdată nu arată deloc schimbat. De la distanţa asta nu poate vedea speciile pe cale de dispariţie, nici oceanul cu ape prea calde, după cum nu poate spune dacă în Europa nu mai există oameni cu pielea neagră; admiră doar rostogolirea planetei care se îndepărtează de el. Pe de altă parte, fotografiile luate din spaţiu în ultimii şaizeci şi cinci de ani au făcut ca imaginea Pământului să devină cât se poate de banală…

Ei, la naiba cu toate gândurile astea. Încă îi place aspectul

bătrânei planete. Ridică un bulb de ceapă din Kirin[18] – o altă mare inovaţie japoneză – drept toast în cinstea Pământului. Arată cam turtit la poli şi nu numai, dar încă ţine la el şi aşa. Nu–i intră în atribuţii să constate dacă menţinerea lui aici e prea costisitoare. Dacă cei de pe Pământ au fost dispuşi să–l trimită în spaţiu, el e dispus să rămână aici.

Când la o înghiţitură de bere, gândul îi fuge la Carla, iar faptul că se gândeşte la ea doar după ce a aruncat o privire la planeta parcă scăpată dintr–un accident îl face să pufnească, iar berea îi iese pe nas. Carlei i–ar plăcea comparaţia asta.

N–a mai stat de vorbă cu ea de aproape o lună şi are de aşteptat încă patruzeci de minute până la următoarea transmisie. Pe de altă parte, din întâmplare, arată cel puţin cuviincios, astfel că ar putea profita de situaţie. Judecând după poziţia liniei terminatorului de pe Pământ, în Pacificul de vest e aproape ora 15, iar vremea e senină. Există toate şansele ca *My Boat* să se afle la suprafaţă şi să poată primi apeluri telefonice.

Se răsuceşte pentru a rămâne cu faţa la obiectiv şi la ecran şi formează numărul ei. După câteva apeluri se aude răspunsul, dar numai vocal, de aceea Louie socoteşte că femeia are un receptor cu frecvenţă foarte joasă şi că legătura are să fie extrem de proastă – iar el voia, de fapt, să–i vadă chipul – apoi ea pufneşte în râs.

— A, tu erai, Louie. Aşteaptă să pun un prosop pe mine.

— Pentru ce? întreabă el, dându–şi seama că a surprins–o făcând plajă, ceea ce dovedeşte că a anticipat corect vremea.

— Pentru ca ziarele de scandal să nu mai aibă prilejul de a scrie despre astronauţi perverşi care–şi privesc fostele soţii goale–puşcă şi le vorbesc indecent, de aceea. Căpitane America, trebuie să–ţi aperi propria imagine.

— Am sărit de mult peste gradul ăsta, ţine el să–i aducă aminte.

— Pentru mine tot Căpitanul America rămâi, întăreşte ea şi imaginea apare pe ecran. Ai ceva noutăţi, ori ai telefonat doar ca să mă saluţi?

— Din curtoazie. Sincronizată în aşa fel încât să–ţi pot vedea

---

[18] Provincie din Manciuria centrală, în nord–estul Chinei (n. trad..)

şi trupul, bineînţeles.
Carla îi surâde larg şi face o mişcare menită să–l dea gata. Unul dintre numeroşii specialişti consultaţi le spusese: „Amândoi sunteţi handicapaţi din punct de vedere social, lucru care tinde a deveni ceva obişnuit în rândul oamenilor inteligenţi şi tocmai de aceea vă purtaţi ca doi adolescenţi.” Louie şi Carla pricepuseră abia după câteva zile că vorbele astea nu aveau deloc rolul de a–i măguli.
El trage un şuierat, încercând să imite cât mai bine lipsa de educaţie, iar ea întreabă:
— În sfârşit ţi–au dat şi ţie ceva de lucru, pacoste pentru contribuabilii cinstiţi?
— Da. Deşi, ca să–ţi mărturisesc adevărul, am început să mă întreb dacă fac vreun bine cuiva rămânând pe orbită.
— Asta nu–i grija ta, iubitule, nicidecum. Am mai discutat aspectul ăsta. Dacă n–ar fi oamenii de ştiinţă, întreaga lume ar putea să dispară înghiţită de propria ei realitate virtuală. Exact asta se va întâmpla dacă nu se mai fac explorări. Iar roboţii nu explorează, ci doar se deplasează de colo–colo şi privesc. Trebuie să existe şi oameni care să egaleze temeritatea dovedită de Cortez atunci când s–a căţărat pe o înălţime a Istmului Darien.
— Iar îmi vii cu citate poetice.
— Nefiind vorba de un catren porcos, sunt convins că nu l–ai mai auzit, dar serios, încerc să te iniţiez în poezie. Reprezintă o parte a acelui proces neîncetat care a marcat perioada tatonărilor, căsătoriei şi iubirii noastre – adică evenimente precum folosirea tacâmurilor la masă, igiena personală. Fiindcă veni vorba, arăţi tare fercheş astăzi. Cred că ai dat o mulţime de interviuri, altfel nu–mi explic.
Louie îi povesteşte despre lectura datelor meteo şi a diagramelor. Ea îi spune că i s–a oferit înapoi vechea slujbă şi continuă:
— Ceea ce–i mai avantajos, pot să lucrez unde vreau. Prin urmare, aş vrea să văd şi eu datele alea.
— Foarte bine, dacă vrei, ţi le transmit cu mare plăcere.
— Chiar te rog.
Bărbatul apasă câteva butoane, iar datele ajung în calculatorul ei. Mai flecăresc o vreme, dar nu prea găsesc

multe subiecte comune şi curând îşi iau rămas bun.

O oră mai târziu, Carla îl apelează pe Louie.

— Chiar aşa de mari sunt cifrele?

— Nu mi–am dat seama că sunt mari. Pentru mine nu reprezintă decât nişte numere. Au înregistrat creşteri mari în câteva zile, dar de atunci au rămas constante. Se apropie de un terminal şi tastează ceva. Da, nu am greşit deloc.

— Nici nu mă miră că au stârnit atâta agitaţie. Valorile au crescut ameninţător.

— Ei bine, aşa s–ar explica de ce m–au rugat să mai umblu la ele când o să stau de vorbă cu puştiul ăsta de la UT. Trebuie să vorbesc la fel ca piloţii de avioane de odinioară când îţi declarau: „Cum spuneam, am întâmpinat puţină turbulenţă şi am avut şi unele necazuri cu motorul care era cât pe ce să ne lase, dar voiam să vă asigur, oameni buni, că vom sosi conform graficului sau chiar cu câteva minute mai devreme, cu toate că tocmai am pierdut o bucată dintr–o aripă.” Măcar puteau să mă anunţe că torn minciuni atunci când îi liniştesc pe oameni şi le recomand să nu intre în panică.

— Da, dar în absenţa părerii colegilor mei nu–i clar *ce anume* trebuie să declanşeze panica. Şi, oricum, nu cred că spaima îi va ajuta pe oameni în vreun fel.

— Atunci, când va trebui să joc din nou rolul omului de ştiinţă serios faţă de puştiul din Texas, aş avea destule motive ca să zic: „Doamne, de ce–s atât de mari cifrele astea? Să terminăm cu minciunile, am dat de dracu’ şi o s–o mierlim cu toţii!”

Carla chicoteşte.

— Da, pare puţin nejustificat, dar la gândeşte–te prin ce emoţii vor trece tipii de la relaţii publice. Mai ales că majoritatea n–au trăit în viaţa lor o aventură adevărată.

— Aici ai dreptate. Bine, dar ai grijă… tot mi–e dor de tine, să ştii.

— Şi mie. Hai să fixăm întâlnirea aceea. Când cobori pe Pământ, ne întâlnim şi facem puţin sex, ne distrăm, apoi ne scoatem din minţi unul pe altul, ca să ţinem amândoi minte de ce ne place să trăim în nişte containere la sute de kilometri depărtare de restul lumii.

Ea se cam pisiceşte, dar e cât pe ce să–şi atingă scopul, însă Louie nu are chef să se implice emoţional tocmai în asemenea momente, de aceea zice:

— Bine, s–a făcut. Dar ai grijă de tine.

— Şi tu la fel, răspunde Carla.

Apoi închid.

Bărbatul îşi consultă programul şi constată că mai are douăzeci de minute până când va trebui să dea impresia că ştie ce–i spune puştiului. Se întinde şi–şi îngăduie să plutească liber în capsula de observaţie – activitatea care aminteşte cât de cât o plimbare fără costum spaţial, dacă nu la în seamă pereţii din sticlă care îl înconjoară din toate părţile şi faţă de care, indiferent unde s–ar afla, îl despart doar câteva zeci de centimetri – şi trece în revistă lista de lucruri pe care ar trebui să le efectueze când îşi găseşte timp liber. Din nefericire, majoritatea sunt deja realizate, iar cele nefăcute reprezintă dublări inutile ale unor activităţi care se desfăşoară la sol.

Nu seamănă deloc cu lucrările absolut stupide pe care va trebui să le facă în următoarele minute… Tare mult ar vrea să nu mai gândească aşa. Priveşte lung Pământul care se rostogoleşte dedesubt şi recunoaşte faţă de sine că a ajuns un asemenea descreierat bătrân încât singurătatea în care trăieşte n–ar trebui să mai mire pe nimeni şi ar fi cazul ca el însuşi s–o recunoască fără sfială.

N–a mai pus de multă vreme în funcţiune aparatul de teleprezenţă de pe Lună. Dacă se vor declanşa iarăşi operaţiuni selenare serioase (în loc să fie acceptaţi ca pasageri – Doamne, îi vine să moară când îi vede pe franţuji de trei ori pe an mergând pe Lună; auzi, Franţa, care nici măcar nu mai e ţară, ci un stat în Uniunea Statelor Europene (USE) şi probabil că aprobă *ca pasager!* un american doar la o călătorie din trei), dacă se va întâmpla cumva ca marea şi nătânga naţiune care i–a dat naştere să–şi strângă rândurile îndeajuns de mult ca să revină în spaţiu, pesemne că Louie va conduce roboţii când aceştia vor redeschide Baza Selenară americană.

Programează alarma, îşi fixează conectorii pe cap, difuzoarele în urechi şi ochelarii ce seamănă cu instalaţia obişnuită care se foloseşte pentru recepţionarea programului

XV (cu deosebirea că difuzoarele sunt prevăzute cu o sonerie de alarmă, astfel că va fi anunţat în caz că se întâmplă ceva neprevăzut pe staţia orbitală), îşi strecoară braţele în mănuşile dotate cu senzori, conectează reacţia de răspuns la jackul situat în spatele urechii şi formează codul de acces.

Când deschide ochii se află în Marea Furtunilor, ocupând corpul unui robot. Priveşte în jos şi remarcă membrele nefiresc de subţiri – sursa de alimentare antimaterie se găseşte înăuntrul „trunchiului" lung din metal, iar motoarele sunt dispuse la încheieturi, neavând nevoie de sistemul de pârghii necesar muşchilor adevăraţi, astfel încât este de fapt un schelet umblător, cu un trup care arată ca un furtun flexibil, iar braţele amintesc de acelea ale păpuşilor gonflabile ce stăteau în faţa atelierelor pentru reparaţii auto pe vremea când era el copil.

Iese din peştera minusculă unde e parcat robotul de teleprezenţă – acesta revine pe automat când nu mai e nevoie de el, astfel că–şi imaginează că pe suprafaţa Lunii, la încheierea unui schimb obositor (de parcă ar exista aşa ceva), douăzeci–treizeci de roboţi şi–ar putea înceta brusc activitatea pe care o desfăşoară şi s–ar întoarce cu toţii în peşteră, rezemându–se de pereţi – iar imaginea îi pare de spaimă.

Lumina în această zonă e supărătoare, continuă, umbrele şi cerul îi apar negre. Nu descoperă nici un element care să nu–i fie cunoscut din zecile de benzi vizionate în perioada de pregătire; aici s–au desfăşurat experimentele de minerit selenar şi tot aici s–au depus eforturi lăudabile pentru a se demonstra că „minereurile" disponibile pe Lună erau doar roci chioare, cu un conţinut atât de scăzut în substanţe utile încât era mai ieftin ca să fie extrase pe Pământ şi trimise aici, chiar dacă învingerea forţei gravitaţionale devenea o sarcină destul de dificilă. Era totuşi bine pe vremea aceea, pentru că, în timp ce se desfăşurau experienţele, măcar vedea şi câţiva oameni umblând de colo–colo printre roboţi…

Acum au apărut lucruri care n–au mai fost încercate – „replicatorii" – experienţa cu micii roboţi care arată ca nişte camionete cu braţe. Ei au câte un mic recipient în care pot topi o mostră de rocă, pentru ca apoi să realizeze ceea ce

echivalează cu separarea în izotopi, descompunând proba în elementele ei constitutive, astfel că în locul benei de altădată încărcate cu piatră, acum există mici lingouri alcătuite din toate substanţele solide şi mici „recipiente” din sticlă pline cu gaz şi lichid, ce intră în alcătuirea unui replicator. Aceştia se întâlnesc între ei şi fac schimb de bucăţi de materiale până când unul dintre ei adună tot ce este necesar pentru a se autoduplica. Se aşază undeva, face asta şi în loc de zece replicatori colectând materiale există acum unsprezece.

La o adică, oricât de costisitoare ar fi fost construirea primei şarje de replicatori, după aceea aveau să se înmulţească precum oile sau vitele şi, prin activarea unei comenzi de program soft, îi puteai convinge să meargă la instalaţia de la Baza Selenară pentru a continua descărcarea de materiale; până la urmă, doar o parte neînsemnată din materialele extrase avea să se consume pentru duplicare şi în felul acesta se obţinea un şir nesfârşit de replicatori care aduceau oxigen, fier, aluminiu sau alte substanţe.

Replicatorii aveau o structură care imita în mod deliberat viaţa, extrem de eficientă atunci când era vorba să se răspândească, obţinând energie din razele de soare şi extrăgând elemente rare din mineralele găsite din abundenţă. Contractele de schimb se reprogramau; replicatorii se străduiau să obţină substanţele deficitare revenind în locurile unde acestea erau mai uşor de obţinut, interpretând puţin deformat unele instrucţiuni interne pentru a pune în aplicare anumite strategii şi prin realizarea de „negocieri” între ei.

În practică, lucrurile s–au desfăşurat cu totul altfel. Replicatorii s–au înmulţit fără probleme, dar sistemul paralel de procesare care îi controla la Baza Selenară s–a dovedit a fi supus unei forţe la care nu se gândise nimeni – cea a pieţei.

Primul semn de dezordine a apărut când galiul a devenit principalul mijloc de schimb. Dintre toate elementele necesare, cantităţile infime de galiu trebuincioase pentru fabricarea unor semiconductori erau cel mai greu de procurat; replicatorii au descoperit aproape instantaneu că dacă aveau această substanţă, o puteau schimba pe orice altceva. Căutând doar acea materie, mulţi dintre ei au început să ignore orice altă substanţă şi au început să caute mineralele

care conţineau numai galiu, până când, la scurtă vreme, majoritatea nu aveau în posesie decât numita substanţă, plus un amestec de alte elemente aflate în combinaţie cu galiul.

Nu existau alte posibilităţi de a cumpăra celelalte substanţe necesare, asta până în momentul în care câţiva replicatori au făcut o inovaţie şi au deschis un soi de magazin care avea de toate. Cu alte cuvinte, au început să folosească alţi roboţi – întrebuinţând galiul ca mijloc de plată – pentru a căuta exclusiv materiale pe care voiau să le cumpere ceilalţi.

Cum era de anticipat, ca urmare a lipsei de prevedere, s–au petrecut două fenomene. Un replicator singuratic a descoperit un filon de minereu relativ bogat în galiu (deşi, dacă ar fi fost găsit pe Pământ nimeni nu şi–ar fi manifestat interesul) şi la scurtă vreme după aceea, ceilalţi replicatori l–au urmat pe primul, declanşând ceea ce s–ar fi putut numi o „goană după galiu.” Cum metalul a invadat curând piaţa, a urmat o perioadă de relativă inflaţie care a condus la tot soiul de afaceri speculative în alte părţi ale Lunii, unii replicatori ajungând chiar la depărtări de peste trei sute de kilometri.

Totul s–a năruit când aproximativ jumătate dintre ei s–au stabilit pentru a avea „copii”; mare parte a galiului care invadase piaţa era acum încorporată în replicatori, astfel că a urmat o scădere spectaculoasă a preţului şi inevitabila „criză.” Mulţi dintre replicatorii aflaţi la mari distanţe şi–au încetat activitatea, întrucât nu exista nici o modalitate profitabilă de a reveni la bază.

În acele zone îndepărtate, unul dintre ei a suferit o perturbare care a declanşat toată drama. El a atacat, a dezasamblat şi a devorat alţi câţiva replicatori, pentru ca apoi să se autoreproducă, păstrându–şi calităţile de canibal. Un alt replicator s–a ocupat de problema reprogramării altor semeni astfel încât ei să–i aducă minereurile extrase; acest individ a primit numele de „stăpân de sclavi”, şi s–a descoperit că stăpânii de sclavi puseseră la punct o modalitate de apărare împotriva canibalilor prin folosirea unor echipe de sclavi.

În plus, replicatorii au început să–şi viruseze reciproc progra-mele soft şi să inventeze metode de protecţie împotriva virusurilor (acest cuvânt straniu, folosit de nepricepuţi pentru a denumi softul replicator, cu conotaţiile sale pur negative,

părea să se potrivească perfect în cazul de faţă.) Cu timpul, măsurile de protecţie s–au îmbunătăţit, au apărut viruşi care atacau metodele de apărare – oamenii de ştiinţă au început să se refere la acest fenomen ca la o „SIDA a maşinilor” –, iar mijloacele soft menite să protejeze măsurile de apărare au suferit, la rândul lor, tot felul de mutaţii, începând să atace tot ce era diferit; din motive încă neelucidate, un savant în vârstă a numit acest fenomen „STAR industrial” (Sindrom de Transformare Anti–Replicator.) Asta devenise, de fapt, o chestiune de întreţinere a stării de normalitate; majoritatea maşinilor funcţionau cu mult sub nivelul lor optim, întrucât codul care le dirija devenise extrem de lung şi complicat.

Pe de altă parte, cum toţi replicatorii aveau acces la porţiunile soft ale celorlalţi, la scurtă vreme după aceea, în zonele sălbăticite au apărut câteva echipe de stăpâni de sclavi canibali care se aflau în competiţie una cu alta. Membrii acestor bande nu mai lucrau deloc în minerit, fiind infectaţi cu toţii şi răspândind atât SIDA maşinistă cât şi STAR–ul industrial.

Problemele s–au agravat când două dintre bandele cele mai puternice le–au ras pe celelalte (mâncându–le şi transformându–le) apoi şi–au unit forţele şi au revenit la Baza Selenară pentru a ataca „magazinul cu diverse”; neguţătorii i–au văzut venind, au copiat soft în cazurile când acest lucru a fost necesar şi au purtat o luptă istorică pe câmpiile selenare în faţa ochilor fascinaţi ai ciberneticienilor.

Apoi s–a dovedit că unul dintre replicatorii model, care a fost reţinut pentru examinări şi teste, avea în măruntaiele sale o staţie de monitorizare a vântului solar. O verificare preliminară a arătat că, luat ca întreg, sistemul dezvoltase o anume conştiinţă care îi îngăduia să–şi dea seama că interdicţia de a consuma alte obiecte fabricate de om îl împiedica să aibă acces la unele metale de primă necesitate, de aceea reuşise să ocolească această interdicţie prin introducerea STAR–ului industrial în protecţia soft a sistemului principal.

Oamenii de ştiinţă au pus capăt acestui proces cu puţin înainte ca replicatorul cu pricina să poată mânca întreaga Bază Selenară; dacă acţiunea ar fi dat greş, replicatorul ar fi

distrus totul, mai puţin pe sine, apoi ar fi populat Luna cu roboţi paraziţi care ar fi scăpat cu totul de sub control.

Acum Louie ajunge la locul marii bătălii, vede numărul N743P, şeful neguţătorilor, rămas ţeapăn când sistemul a fost oprit, înconjurat de zeci de sclavi cu recipiente goale. Un hâtru a desenat stema Stângii Unite pe corpul sclavilor şi i–a aranjat în cerc, de parcă ar alcătui un pichet în jurul lui N743P.

Louie se întreabă nepăsător dacă n–ar fi fost mai bine să–i activeze pe toţi şi să le povestească despre metalul de calitate de la baza franţuzească – ba nu, ar fi josnic, şi adevărul este că, luaţi individual, îi plac astronauţii francezi care trec spre staţia lor spaţială. Nu ei sunt de vină că ţara lui nu poate ţine pasul, iar Franţa e ultimul bastion al liberalismului din Europa; mulţi dintre ei sunt de–a dreptul patetici când se destăinuie lui Louie sau altora că ar dori să scape de sub tutela Bruxelles–ului şi că s–au pronunţat împotriva Expulzării.

Îngenunchează pentru a examina robotul; cu excepţia etichetei, N743P nu arată altfel decât ceilalţi. Tot e bine că încă nu descoperiseră consumul, deşi se părea că exemplarul din faţa lui era cât pe ce să inventeze piaţa viitorimii.

Neclintirea zilei selenare este străpunsă de un ţiuit puternic şi îşi dă seama că a sosit vremea să–şi continue activitatea de pe staţie. Vreme de o clipă se simte un robot înalt, cu braţe lungi şi mişcări dezlânate, care se scarpină în cap…

Apoi ajunge înapoi pe staţie, îşi scoate scalp–reţeaua, difuzoarele minuscule din urechi şi ochelarii. În faţa ochilor îi apare imaginea fulgurantă a robotului de pe Lună, ridicându–se brusc şi atent în picioare, fără să dovedească precizia obişnuită pe care o are atunci când e dirijat de un om, deplasându–se către locul alocat din depozit, păşind înapoi cu mişcări greoaie şi precaute, la fel ca un monstru înspăimântător. S–ar putea să–i răpească tot restul zilei ca să ajungă acasă, dar timpul pare singurul lucru ce–i prisoseşte.

Lucru îndeobşte adevărat pentru Louie, dar nu azi. Se apucă de barele de sprijin pentru a se târî până în „sala de şedinţe”, acea porţiune albă de perete în faţa căreia se aşază în vreme ce se preface că ştie cum să alcătuiască un buletin

meteorologic.
Se mai aude un ţiuit. Pleacă precipitat, fiindcă trebuie să se joace de–a omul de ştiinţă.

Acum, după ce a fost concediată pentru că nu s–a mai prezentat la locul de muncă, Berlina trăieşte la marginea legii – părinţii ei ar fi zis că duce o viaţa de „plastic”, asta pe vremea când fiecare trebuia să poarte la el cartele de credit ce puteau fi furate –, dar tot reuşeşte să–i convingă pe cei de la serviciile de securitate din numeroase locuri că este reporter.
Motelul Roabă–Doi – un hotel de mâna a nu ştiu câta, care pune la dispoziţie toalete şi duşuri comune, un dulap de haine şi un pat cu aşternuturi nedetaşabile – vrea să o taxeze suplimentar pentru parcarea maşinii şi la început ea îşi face socoteli cum să procedeze pentru a achita şi nota asta de plată, dar apoi se gândeşte cât de mult poate forţa situaţia în care se află şi–şi pierde inutil douăzeci de minute certându–se cu partea de soft aflată pe post de funcţionar. Asta o indispune peste măsură, chiar dacă evenimentul apare după fericita întâmplare care a ajutat–o azi dimineaţă să–l găsească pe Di Callare, astfel că în clipa când, în sfârşit, reuşeşte să se urce în maşinuţa proprie, conducând–o către linie şi programând–o pentru a se deplasa spre Duc, din cauza frustrării şi autocompătimirii, o podideşte plânsul. Când automobilul capătă viteză, Berlina începe să desfacă banchetele, aşezându–le în configuraţia numită „călătorie lungă” – ceea ce presupune un pat cu acces la frigiderul minuscul şi la „oala de noapte” – şi când termină preparativele, în loc să se apuce de vreo treabă sau să tragă un pui de somn, se întinde pe pat şi plânge până nu mai poate.
Conturile ei din reţea arată că absolut nimeni nu i–a accesat veştile nici măcar un minut; nici barem postul de radio de acasă nu le–a transmis.
După ce s–a vădit că acolo, sus, n–a apărut nici un semn de relaxare şi că, practic, nu s–a înregistrat nici un act notabil de sex sau violenţă, toţi tipii de la XV au plecat, mai puţin câţiva căpăţânoşi care le oferă oamenilor posibilitatea să trăiască

senzaţia de a fi atotştiutori, spirituali şi extrem de preocupaţi de probleme grave… o înclinaţie pe care Berlina n–a reuşit niciodată s–o priceapă, însă publicul obişnuit al XV–NonPorn pare să devoreze acest program. Zăcând întinsă pe pat, cu lacrimile care i se usucă pe obraz, Berlina se întreabă dacă se va ajunge vreodată la combinarea canalelor de ştiri cu cele comerciale, astfel încât, de exemplu, Synthi Venture să stea în ciocane cu vreun tip care, în acelaşi timp, va vorbi întocmai ca Matthew Arnold[19] despre declinul civilizaţiei…

Asta o face să chicotească şi, deodată, cu amărăciune, începe să râdă de propria–i persoană. Ce, a ajuns ca Edward R. Murrow? De ce nu următorul Genghis Han? Mai lesne i–ar fi să cucerească lumea. *Reportajele şi–au trăit traiul*, *fetiţo*, *rămânând doar o pasiune bolnăvicioasă*. Şi chiar dacă transmiterea de reportaje ar mai fi de actualitate, uite–o cum plânge acum… şi nu–şi poate imagina vreunul dintre eroii proprii purtându–se astfel. Murrow scâncind că nu poate avea acces la un microfon în momentul paroxistic al unui raid aerian… Cronkite înlăcrimat fiindcă funcţionarii de la NASA nu vor să–i aprobe un unghi favorabil pentru amplasarea camerei… Sam Donaldson, ţinându–şi răsuflarea până se învineţeşte, fiindcă Reagan nu vrea să–i vorbească…

Râsul o ajută să depăşească momentul de criză.

Încearcă să se şteargă cu podul palmelor şi–şi întinde lacrimile pe toată faţa. Bravo, păi la ce se aştepta?

Automobilul se hurducă puternic, ceea ce înseamnă probabil că tocmai a evitat o coliziune frontală cu un caribu sau cine ştie ce. Animalul n–a reuşit să–şi sincronizeze mişcările; majoritatea oamenilor îşi închipuie că animalele aşteaptă, gata să sară în faţa automobilelor, doar atunci când ai o ceaşcă plină de cafea în mână sau când te afli pe oală.

Mai tuturor li se năzare că lumea le–a pus gând rău şi susţin că deţin şi dovezile necesare – necazul e că nu au ceea ce–şi doresc. Asta nu face ca lucrurile să fie aşa cum socotesc ei.

Acum, când îşi şterge lacrimile şi se gândeşte la toate astea, se simte mai liniştită. Mai are la dispoziţie aproximativ patru zile de trăit la limită, după care va fi dată în gât şi nu va mai

---

[19] Matthew Arnold (1822–1888), eseist şi scriitor britanic (n. trad..)

putea obţine nici un credit; ba poate că are chiar mai puţin timp la dispoziţie dacă va mai trebui să efectueze deplasări atât de lungi cu automobilul. Are pe ţeava un articol zguduitor şi poate Di Callare o să–i ofere ultima piesă pentru întregirea imaginii – urmează să stea de vorbă cu el peste vreo oră. Dacă reuşeşte, ar putea să dea lovitura cu reportajul; asta n–o să–i aducă prea mulţi bani, dar se va alege cu o faimă aproximativă care va rezista vreme de o săptămână–două şi cu suficienţi bani ca să poată trăi decent în următoarele câteva luni… totuşi câte nu se pot întâmpla? Totul e un joc contracronometru, ca orice altceva pe lumea asta.

Îşi la însemnările şi ideile, aranjându–le în ordine pentru a–i fi mai uşor în cursul interviului. Speră că nu toţi reporterii care–şi pot permite să zboare cu salto–avionul au ajuns la Callare înaintea ei, deşi are unele îndoieli; în afară de Haynes şi Barrow, majoritatea l–au luat la întrebări, de aceea a rămas aproape singura care n–a făcut–o. Berlinei i–a plăcut mult rolul de „reporter începător" – asta a făcut–o să se simtă ca Jimmy Olsen. Ei, bine, într–o bună zi se va găsi şi pentru ea vreun căţeluş fără stăpân care s–o urmărească pretutindeni… îşi dă seama, în acelaşi timp, că multor reporteri le–a făcut plăcere atenţia pe care le–a acordat–o.

Are atâtea de aranjat încât tresare când aude ţiuitul care o anunţă că trebuie să–i telefoneze lui Di Callare.

Spre marea ei surpriză, individul pare prietenos şi destul de deschis. Berlina ştie că el nu se îndepărtează mai deloc de ceea ce afirmă textual declaraţiile de presă, însă individul e un profesor înnăscut, iar spusele lui se vor transforma în microprelegeri şi, cu puţină pricepere la însăilat poveşti, ea poate demonstra foarte limpede că limbajul declaraţiilor oficiale ascunde o mulţime de posibilităţi nebănuite.

— Deci totul se reduce la energia eliberată? mai întreabă o dată, sperând că el se va repeta şi–i va oferi ceva care să poată fi citat. Şi are dreptate, fiindcă exact asta se întâmplă.

— Păi, sigur. Energia înseamnă lucru mecanic, sper că mai ţii minte noţiunile elementare de fizică, nu cred că cineva poate uita aşa ceva. Iar lucrul mecanic înseamnă schimbare. În cazul de faţă ne confruntăm cu schimbări uriaşe. Poate n–ar fi chiar atât de mari în cazul când căldura pe care o va reţine

Pământul s–ar dispersa în mod uniform, desigur, dar tocmai asta–i problema. Ne aflăm într–un sistem în care energia calorică se deplasează. O parte se va acumula undeva, iar când se va întâmpla acest lucru, se vor petrece lucruri ieşite din comun.

Asta–i un citat de zile mari, mai ales dacă Berlina îl poate opune altor afirmaţii făcute de unele nonentităţi din domeniu, care au susţinut că orice îngrijorare ar fi prematură.

Îi mulţumeşte lui Di – felicitându–se pentru abilitatea de a ajunge atât de repede să se tutuiască – şi închide.

Dacă Glinda Gray ar putea vedea acelaşi lucru şi–ar acorda singură o medalie. Ea îl anunţase pe Klieg că într–o zi, cel mult două, reprezentanţii mass–media s–ar prinde despre „scrisoarea furată” şi ar înţelege că, fără nici o jenă, angajaţii guvernamentali recunosc faptul că Pământul urmează a fi lovit de o catastrofă.

A sosit momentul să asambleze totul. Dacă vrea să realizeze ceva, trebuie să se apuce imediat de treabă. Pe de altă parte, nu greşeşte – financiar vorbind, nu trebuie să–i fie teamă – devenind reporter independent. La fel au procedat Benjamin Franklin[20], Irving Stone[21], Tris Coffin[22]… deci se poate. Se mai gândeşte o clipă… *Raportul Berlinei Jameson cu privire la emanaţia de metan*… sună ca orice articolaş despre gaze naturale descoperite cine ştie unde. *Berlinei i se ascunde adevărul*… nici ăsta nu sună grozav; *Raportul Jameson* are un aer prea oficial… iar ea vrea să–i comunice potenţialului cititor că a mirosit ceva important şi că n–a fost pusă pe goană, aşa cum sunt luaţi la trei–păzeşte reporterii insistenţi care ţin să intre în organizaţiile statale, şi că a descoperit care–i întrebarea crucială: Ce se va întâmpla din cauza emisiei de metan? De ce nu–i nimeni pregătit să dea un răspuns clar?

Miros de gaz?

---

[20] Benjamin Franklin (1706–1790), savant, scriitor şi oficialitate publică americană (n. red..)

[21] Irving Stone (1903–1989), scriitor american de biografii romanţate (n. red..)

[22] Robert Peter Tristram Coffin (1892–1955), scriitor american câştigător al premiului Pulitzer în 1936 (n. red..)

Nici ăsta nu–i prea straşnic... ceea ce a făcut ea se cheamă... *Mirosul primejdiei*.

Nu respiră prea multă demnitate, aduce prea mult a Nou Jurnalism, reprezintă intuiţia unui Geraldo Rivera şi Sally Jessy, părinţii spirituali ai canalului XV...

Nu–i pasă. Mai are credit doar patru zile. Va rămâne *Miros de primejdie*, fiindcă nu–i cu nimic mai prejos decât *Scuttlebytes*. Titlul e îndeajuns de ciudat ca să atragă oamenii, făcându–i să intre în program; acum trebuie să scrie atrăgător, pentru ca respectivii să se simtă îndemnaţi să–i acceseze pagina şi a doua oară.

Înşfacă autodictafonul şi agenda; mai are timp suficient să facă ordine şi să se aşeze. Până una–alta, trebuie să transforme asta într–o pagină, una adevărată.

— Sunt Berlina Jameson, pornită de la Barrow, Statul Liber Alaska, spre Washington, Duc, SUA. În ultimele trei săptămâni mi s–a rezervat un tratament foarte politicos de către înalţi funcţionari ai Alaskăi şi Naţiunilor Unite, de către oameni de ştiinţă din SUA, Pacificanada, Mexic şi Quebec, şi de către o mulţime de persoane care lucrează în cadrul relaţiilor publice. Mi s–au destăinuit din când în când şi mici fărâme de adevăr – fărâme care au fost apoi negate sau respinse de alte surse. Toate acestea s–au întâmplat deoarece am adresat, mereu, mereu, o întrebare simplă la care toată lumea vrea un răspuns: Ce se va întâmpla cu noi acum, după ce operaţiunea militară a ONU...

Asta ar trebui să stârnească interesul. Oficial vorbind, în ciuda modului în care acţionează, OSONU este o organizaţie de menţinere a păcii, nu una militară. Dacă denumeşte acţiunea drept militară, va declanşa în mod automat apariţia unui semnal de avertisment din partea CIONU – aceştia nu vor interzice articolul, dar vor recomanda cetăţenilor iubitori de pace să nu–l citească. Naţionaliştii îl vor citi *tocmai* de aceea. Stânga Unită îi va transmite corespondenţă încărcată de ură şi acest lucru va fi înregistrat ca trafic şi va atrage atenţia din partea criticilor. Adevărat, nu ţine să–i încurajeze pe naţionalişti... sau pe critici, dacă tot veni vorba. Dar ei plătesc taxe de acces cot la cot cu toată lumea.

DICTRON, REVINO PE TEXT ŞI CONTINUĂ: acum, după ce

operaţiunea militară a ONU a declanşat accidental 173 de miliarde tone de metan în atmosferă, ţinând seama, conform dovezilor geologice strânse de–a lungul istoriei, că astfel de emisii au dat naştere unor scurte perioade de încălzire puternică? Trebuie să evacuăm jumătate din populaţia lumii şi s–o instalăm în munţi? Vom pierde Ţările de Jos, Florida, Bangladesh din cauza creşterii nivelului oceanelor? Se vor forma noi zone sahariene acolo unde în prezent cresc cereale şi vom înregistra o foamete planetară? Ne vom confrunta cu inundaţii, foamete sau cu furtuni puternice? Nimeni nu spune lucrurilor pe nume, iar eu am ajuns să–mi dau seama că nu ni se ascunde neapărat un dezastru de proporţii îngrozitoare, ci mai curând nu se ştie precis despre ce este vorba. În ciuda progreselor înregistrate de ştiinţă, stăm şi aşteptăm să vedem unde va lovi trăsnetul…

„Ia şterge asta, că devii melodramatică. Ba nu, păstreaz–o! Doar vrem cu toţii melodramă… cu melodrame s–au câştigat bani, iar paragraful e cam scurt. Dar n–ai prea nimerit–o cu metafora.”

DICTRON, REVINO PE TEXT, CONTINUĂ SI ŞTERGE. În ciuda progreselor înregistrate de ştiinţă, trebuie să aşteptăm – iar singurul lucru de care oamenii de ştiinţă sunt siguri este că efectele vor fi teribile. Am violentat grav Natura, lovind–o cu barosul, iar acum stăm să vedem hotărârea pe care o va lua ea în ceea ce ne priveşte.

Textul începe să curgă. Ar mai trebui prelucrat, dar e mult mai vioi decât cele pe care le–a scris sau citit până acum.

Se vede treaba că va avea parte de o zi petrecută exclusiv în automobil; îl programează pe autoalimentare, astfel încât să oprească la staţiile de pompare când trebuie, pentru a–şi face singur plinul. Articolul trece prin şase variante preliminare, şi când termină, „Miros de primejdie” este un program agreabil cu durata de douăzeci de minute care cuprinde tot soiul de imagini cu oameni care ocolesc subiectul, dar şi câteva grafice animate foarte bune calitativ. Pentru a–şi filma propria relatare, ea foloseşte aparatul pe care l–a cumpărat demult la mâna a doua; acesta îi permite să agate de tavan teleprompterul şi videocamera, făcându–le să stea îndreptate spre sine, în vreme ce stă lungită în pat, cu un reflector a

cărui lumină albăstruie vine de jos. După ce elimină reflectorul şi suprapune grafica „Mirosului de primejdie” pe care tocmai a făcut–o, a naibii să fie dacă n–a reuşit ceva la fel de bun ca programele care apăreau pe reţelele vechi de acum treizeci de ani.

Totul e pregătit de plasare. DICTRON: PLASEAZĂ TEXTUL MIROS DE PRIMEJDIE, UNU, PE REŢEAUA PUBLICĂ CU DREPT DE AUTOR, ACCES PE BAZĂ DE TAXE PLĂTITE CĂTRE BERLINASTANDARD…

— CU REGULARIZARE PENTRU INFLAŢIE? întreabă Dictron.

— CU REGULARIZARE PENTRU INFLAŢIE, confirmă ea. Va trebui să–şi revizuiască pretenţiile de plată destul de curând. ADAUGĂ LA TITLU: MIROS DE PRIMEJDIE VA FI UN PROGRAM TRANSMIS LA INTERVALE DE DOUĂZECI DE MINUTE. RETRANSMISIA ESTE PERMISĂ PE PIEŢELE CE NU APARŢIN CONCURENŢEI ŞI ÎN TRADUCERE, LA PREŢUL DE ACCESARE STABILIT POTRIVIT BERLINASTANDARD. CU REGULARIZARE PENTRU INFLAŢIE.

— CONFIRMAT? Aparatul repetă ordinul transmis; ea îl confirmă, apoi totul este transmis spre reţea.

A sosit momentul să sărbătorească. *Miros de primejdie* e un articol al dracului de bun, chiar dacă n–o să–l citească nimeni –, dar Berlina simte în adâncul sufletului că se vor găsi totuşi *câţiva* care să–i arunce o privire.

Opreşte vehiculul într–o zonă de odihnă, îl conectează la o instalaţie de curăţire care va aspira praful şi mirosurile corporale acumulate de–a lungul vremii, va schimba oala de noapte şi va trata totul cu raze ultraviolete şi microunde, astfel că la întoarcerea ei va mirosi ca un automobil, nu ca o cuşcă populată de maimuţe. Azvârlindu–şi geanta de umăr pe spate, Berlina merge la duşul public; spălatul, schimbatul hainelor şi masa reprezintă punctele esenţiale ale programului ei, fiind urmate de un somn bun şi odihnitor în automobil.

Ce mama naibii, e un tratament mult mai uman decât acela pe care–l primea de obicei Ernie Pyle[23].

---

[23] Ernie Pyle (1900–1945), corespondent american de război (n. trad..)

După ce întrerupe discuţia cu Louie, Carla constată că–i vine destul de greu să mai facă plajă. În primul rând, maniacul rachetoman a excitat–o şi, deşi aici, în largul Pacificului, având de jur–împrejur doar orizontul totalmente nepăsător, nu–i nimeni care s–o vadă, n–o lasă inima să se masturbeze în aer liber. Blestemându–se pentru sfiiciunea prostească şi deplasată, coboară înăuntrul navei ca să–şi afle liniştea şi uşurarea.

După aceea, în vreme ce *My Boat* se leagănă tacticos la suprafaţă, Carla începe să compare cifrele furnizate de Louie cu cele detaliate oferite de ANOA. Nu o surprinde că banda de profitori politici a redus cifrele, dar o uimesc proporţiile minciunii.

La o adică, una dintre plăcerile de a trăi singură este că poate să lucreze după cum are chef. Deţine pe calculator câteva modele meteorologice globaler, la care se adaugă un sistem propriu prin care a reuşit să le conecteze laolaltă. Scoate setul de cabluri cu fibre optice pe care le ţine încă în ambalajul lor original de la magazinul specializat şi se apucă să asambleze sistemul.

În primul rând va trebui să calculeze care trebuie să fie concentraţia de metan pentru ca să se verifice cifrele oferite de Louie. Asta îi răpeşte doar câteva clipe, apoi rezultatele apar pe ecran.

Ceea ce vede o face să şuiere prelung şi deprimant. În micuţul submarin, sunetul devine sfredelitor, astfel că ţine să–şi reamintească să nu mai repete gestul însă, fiind deosebit de întristătoare, situaţia îl justifica pe deplin. Metanul are valori, nu de şase, ci de nouăsprezece ori mai mari decât cele normale.

Cum i s–a încredinţat „problema uraganelor”, efectuează un calcul rapid şi nu tocmai ortodox. O anumită cantitate de metan conţine atâta energie cinetică; patruzeci la sută se regăseşte în apele de suprafaţă ale oceanului planetar; prin urmare, în zonele de formare a uraganelor, acestea devin mai calde cu cinci–şase grade, iar încălzirea mai accentuată se înregistrează la nord, astfel că apare o energie suplimentară pentru formarea uraganului.

Studiază cifrele dintr–o privire; energia acumulată de un

asemenea uragan este de douăsprezece ori mai mare decât a oricărui fenomen similar înregistrat vreodată.

Şi încă n–a calculat cu cât vor fi mai întinse zonele de formare a uraganelor.

Cu toate acestea, poate afla ceva chiar acum, şi se apucă de treabă. Reprogramează autopilotul, trece în imersiune cu *My Boat* pentru a se deplasa prin adâncuri şi se îndreaptă cât poate de repede spre sud. În curând, Pacificul de Nord va deveni un loc detestabil.

Brittany Hardshaw, „Bunica Preşedinte” se simte mai bunică decât oricând şi prea puţin Preşedinte – senzaţie pe care încă n–a trăit–o. A văzut multe şi a luat hotărâri după ce a deliberat doar două clipe, a luat decizii complet anapoda şi apoi, dacă a fost nevoie, a cheltuit ani întregi ca să le apere; ştie că cel puţin o dată a contribuit la executarea unui om absolut nevinovat, iar în cursul mandatului ei, Statele Unite au pierdut peste cinci sute de soldaţi, majoritatea tineri, în diverse colţuri ale lumii. Cunoscând pericolele, a trimis în Liberia ca mediator un prieten apropiat din Boise, judecătorul Burlham, şi în aceeaşi seară l–a văzut la televizor cum a fost retezat de o rafală de mitralieră chiar pe aeroport. De aceea socoteşte că nimic n–o mai sperie când e vorba să la o hotărâre.

Raportul întocmit de Diem se odihneşte pe biroul ei. El explică amănunţit farsa pe care mica „echipă secretă” de la Agenţia Naţională de Securitate au reuşit s–o joace lui ANOA – furnizarea de date false, monitorizarea modelelor pe care aceştia le–au construit, copierea modelelor respective undeva la adăpostul oferit de un subsol şi introducerea de date reale. El consideră că aceasta este o capodoperă în domeniul operaţiunilor secrete. Acum, Preşedintele Statelor Unite are în faţa sa singura evaluare precisă privind situaţia temperaturii pe plan global.

Pe de altă parte, peste câteva zile ea va aproba punerea rezultatelor obţinute de specialiştii ANOA la dispoziţia publicului, însă acest raport secret reprezintă adevărul – sau ceea ce poate furniza un model pe calculator, Tot astfel, în mod public, ea va prezenta raportul ANOA către ONU, iar

Rivera va folosi aceste date pentru a lua decizii.
Asta înseamnă că, la nivelul public, politica va da greş, deoarece se bazează pe o mulţime de date inexacte, iar Hardshaw va avea posibilitatea de a se folosi de toate astea spre propriul avantaj.
Singura nenorocire este că problema cu care se confruntă pare cu mult mai gravă decât şi–a imaginat. Unul dintre oamenii agreabili de la Agenţia Naţională de Securitate – un american de origine africană, care vorbeşte calm şi cumpănit şi arată ca un student strălucit la drept sau ca un profesor de colegiu – i–a explicat, fără a face economie de amănunte, că lucrurile nu evoluează în mod linear şi că „nonlinear" înseamnă, de fapt, „de două ori, sau de patru, sau chiar de opt ori mai mult, se împarte asta la doi… funcţiile sunt extrem de complicate."
Cu alte cuvinte, în vreme ce versiunea ce va fi oferită publicului, pe baza căreia va acţiona ONU, arată că vara viitoare va aduce cu sine cele mai mari douăzeci de uragane, taifunuri şi cicloane înregistrate vreodată, la care se vor adăuga secete cumplite la latitudinile nordice şi musoni de o forţă neîntâlnită la tropice, raportul care reflectă realitatea afirmă că zăpezile din Africa de Est vor deveni gheţari, plus riscul ca fluviul Colorado să nu mai curgă deloc; în plus, pierderile umane datorate foametei, inundaţiilor şi furtunilor se vor ridica la zeci de milioane de vieţi – totul e o minciună care reprezintă de fapt dorinţa de a evita rostirea adevărului.
Cifrele reale indică peste şaptezeci de uragane, iar multe dintre ele vor avea energii cu mult peste cele cunoscute până în prezent. Nu va fi secetă, însă ciclul ploilor va fi accelerat în mod spectaculos – din această cauză se vor pierde câteva baraje, iar bazinele unor lacuri mari vor începe să se umple. Între furtuni şi schimbările climatice se anticipează distrugeri la nivel planetar ale pădurilor, datorită dăunătorilor sau bolilor, precum şi pierderi masive de recolte. Probabil că salvarea Ţărilor de Jos stă pe muchie de cuţit, iar Bangladesh–ul aproape sigur va pieri, la fel ca şi majoritatea populaţiilor care trăiesc în deltele marilor fluvii. Nici nu există îndoieli că o serie de insule populate din Pacific vor dispărea cu totul şi pare cumplit de verosimil că gheţarii antarctici vor creşte

rapid în cursul iernii din emisfera sudică, iar apoi se vor topi şi mai repede în octombrie şi noiembrie. Deocamdată nu există posibilitatea de a anticipa consecinţele unor asemenea fenomene.

Cifra reală a pierderilor umane ce se vor înregistra în întreaga lume până în septembrie se va ridica la 270 de milioane.

Peste un sfert de miliard de oameni!

Nici Statele Unite, nici Naţiunile Unite nu pot face mare lucru pentru a salva vieţi umane. SUA nu mai deţine potenţialul economic pentru a conduce lumea… asta durează de câtva timp, iar Hardshaw a învăţat încă de la început să nu facă asemenea afirmaţii în faţa alegătorilor. După Iluminare, când guvernul şi cel puţin trei sferturi din ţară au încetat să mai existe vreme de doisprezece ani, ea s–a străduit să întărească America, la început ca ambasador american pe lângă ONU, apoi ca procuror general şi în cele din urmă ca Preşedinte.

A luptat din greu să păstreze ceea ce mai rămăsese din suveranitatea americană, să obţină avantaje trecătoare care să ajute Republica pentru ca să nu devină un satelit oarecare al Naţiunilor Unite. Tot Hardshaw a păstrat forţe militare suficient de mari pentru a putea acţiona unilateral, s–a aliat cu acele puteri dispuse să preia funcţia de Secretar General, a profitat de orice portiţă oferită de legislaţia ONU pentru a–şi menţine o fărâmă de libertate, în vreme ce, după atacul terorist cu bombe nucleare asupra Washingtonului, o treime din bugetul guvernului federal se baza pe împrumuturi acordate de ONU.

Harris Diem fusese mâna ei dreaptă în acea acţiune. El organizase întreaga operaţiune, ca un adevărat profesionist. Până şi scurgerea de informaţii dintre Carla şi Louie Tynan se petrece cu câteva zile mai târziu, astfel că ea nu afectează deloc planurile lor.

Iar acum, în cele din urmă, în faţa ei se găsesc informaţiile adevărate – cele despre care ştie că nu se află în posesia ONU, deşi organizaţia are mare nevoie de ele.

Dacă nu are informaţii corecte, ONU se scufundă. Revolta Globală a demonstrat asta destul de clar, iar acum ar fi vorba de ceva mai mult decât de un simplu scandal public. În aceste

condiţii, Hardshaw poate face mai mult decât să recâştige suveranitatea Americii – poate chiar să dărâme „guvernul mondial care nu cutează să–şi rostească propriul nume”, aşa cum ea şi cei apropiaţi numesc ONU de multă vreme.

A muncit din greu timp de cincisprezece ani pentru a repune Statele Unite în poziţia pe care şi–o merită, de unde să nu mai primească ordine din partea nici unei puteri străine.

Nu are decât să alcătuiască echipa secretă care va fi pregătită pentru adevăratele evenimente. Chiar dacă vor pierde New Orleans, Tampa, Miami, Corpus Christi, vor reuşi să depăşească situaţia. Iar restul lumii va fi cuprins de dezlănţuirea iadului. Dacă ONU nu prinde de veste şi nu va acţiona într–un fel sau altul, asta e ceea ce se va întâmpla.

Iar dacă ONU reuşeşte să pună mâna pe toate aceste informaţii... s–a zis cu pretenţiile de supremaţie ale Americii, probabil pe vecie.

Agenţia Naţională de Securitate o anunţă că se poate anticipa reacţia ONU în caz că organizaţia va primi adevăratul raport. Oricum, peste câteva luni, când va fi probabil prea târziu, ONU îşi va da seama că a fost trasă pe sfoară şi în clipa când se va destrăma va arunca întreaga vină pe Preşedintele american. Asta nu ar deranja–o deloc; dacă s–ar ajunge la o asemenea situaţie, ea se simte în stare să intre în plină şedinţă a Adunării Generale şi să se lase împuşcată, asumându–şi întreaga răspundere – atâta vreme cât ONU se scufundă, iar America se ridică din nou.

Dar pesemne că, după cum susţin cei de la Agenţia Naţională de Securitate, dacă ONU preia controlul asupra situaţiei, numărul morţilor din întreaga lume se poate reduce la circa 100 de milioane. Prin urmare, dacă Brittany Lynn Hardshaw urmează calea pe care şi–a propus–o, 170 de milioane de oameni vor muri inutil.

Asta sigur o va face să intre în cărţile de istorie. Îi va lăsa în umbră pe Hitler, Stalin şi Mao, chiar luaţi laolaltă.

Iar dacă declară adevărul faţă de ONU, ar însemna să dea cifrele reale către ANOA şi să recunoască probabil care a fost planul original, ceea ce face foarte posibilă punerea ei sub acuzare de Congres, dacă acesta va dori să mai salveze măcar frânturi din autonomia americană. Ba chiar mai mult, o

asemenea atitudine anulează până şi ultima speranţă a Americii de a obţine independenţa deplină.

Ridică ochii spre portretele ce atârnă pe pereţi; le–a ales personal, cu mare atenţie – Washington, Adams, Jefferson şi Madison, fiindcă ei au pus bazele independenţei americane; Lincoln, care a salvat Republica; Truman, Eisenhower şi Kennedy, care au înarmat–o până în dinţi. Pentru respectarea adevărului, ar fi trebuit să–l includă şi pe Franklin Roosevelt din acelaşi motiv, însă el a înfiinţat ONU.

— Voi cum aţi proceda? îi întreabă şi tresare auzindu–şi propriul glas. Nu avusese intenţia de a rosti aceste vorbe cu voce tare.

Cele două rapoarte stau alături pe birou şi Hardshaw rămâne cu privirea îndelung aţintită la copertele lor identice, în încercarea de a întrevedea o a treia soluţie.

După felul stângaci în care începuseră lucrurile, Klieg n–ar fi bănuit că prima sa întâlnire cu Glinda s–ar fi putut desfăşura într–un mod atât de plăcut. Glinda a avut întru totul dreptate – Derry pare încântată de faptul că el este atras de mama ei, iar „prânzul la o micuţă cafenea unde crabii sunt adevăraţi, iar atmosfera falsă”, aşa cum descrisese el locul, s–a bucurat de succes. După ce au hotărât să stea deoparte şi s–o urmărească pe Derry trecând din când în când prin dreptul lor călare pe cal, s–au aşezat în „spaţiul rezervat părinţilor” şi beau ceva; au discutat în primul rând despre felul în care au crescut în mijlocul Americii şi despre faptul că puţini oameni mai par să manifeste ambiţia ori dorinţa de a deveni bogaţi.

Îşi fac în acelaşi timp curte şi, într–un moment de curaj – zâmbind pentru a face ca totul să pară o glumă, dar ducând gestul până la capăt – Glinda şi–a încrucişat picioarele, atingând în trecere cracul pantalonului lui. El i–a întors zâmbetul pentru a arăta că a priceput gluma, dar exact în acel moment ar fi fost în stare să facă orice pentru ea.

În jurul lor roiesc muşte – aflându–se atât de aproape de cai nici nu–i de mirare – de aceea amândoi flutură mereu din mâini, încercând să le îndepărteze. Klieg nu–şi dă seama cum arată din pricina asta, însă graţie mişcărilor precipitate ale Glindei, părul ei blond se răsuceşte, descriind mişcări foarte

interesante – lucru pe care nu prea are timp să–l remarce fiindcă e ocupat să alunge muştele care–l asaltează. Din felul în care îi surâde femeia îşi dă totuşi seama că are un aer tare caraghios când vântură din braţe.

Continuă să discute despre tot soiul de lucruri. Ultima prietenă serioasă pe care Klieg a avut–o cu ani în urmă se plângea mereu că discuţiile dintre ei se refereau doar la „afaceri, mâncare şi mărcile cele mai bune de produse.” Afirmaţia avea un suport real, se văzuse el silit să recunoască, dar ceea ce–l surprinde acum este faptul că Glinda pare să discute despre exact aceleaşi lucruri. Stau de vorbă despre modelul de automobil pe care şi–l vor cumpăra anul viitor – amândoi sunt cititori împătimiţi ai *Revistei cumpărătorului* –, despre locurile unde se poate găsi mâncare mexicană de calitate, care nu–ţi pune sănătatea în primejdie prin folosirea de ingrediente alterate şi despre preferinţa manifestată de Derry faţă de restaurantele Shoney atunci când acceptă să la masa în oraş. Apoi discută despre noile mochete pe care le–au instalat amândoi în ultimii ani şi despre ediţiile recente ale cărţii *Bucuria gătitului*, încercând să descopere dacă versiunile mai noi sunt la fel de bune ca şi cele „clasice.”

Fac apoi câteva glume, nu tocmai fericite, despre muştele care îi sâcâie şi râd amândoi, dovedind că nici unul nu are prea mult umor.

Klieg nu–şi mai aduce aminte când s–a distrat atât de bine sau s–a simţit atât de firesc alături de o femeie. Când Derry se îndreaptă în sfârşit către grajduri, unde există şi duşuri, astfel că îşi poate împrospăta ţinuta înainte de a veni la automobil, Klieg şi Glinda se ridică şi pleacă ţinându–se de mână.

— Piure de cartofi, zice ea. Asta–i un fel pe care nimeni nu mai ştie să–l facă bine. Restaurantele nu vor să pună în el prea mult unt şi lapte.

— Ai dreptate, o aprobă Klieg, Mi–a trebuit o veşnicie până l–am învăţat pe bucătar cum să gătească piure – chiar când folosea alimente care conţineau grăsimi nedigerabile, era gata mereu să se burzuluie socotind că, la fel ca şi alţii, căpătasem obiceiuri alimentare nesănătoase. Atât de mult mă

dăscălea în privinţa sănătăţii publice încât i–am restrâns accesul la reţea şi l–am făcut să fie cât se poate de supus. Pot să jur, după aceea n–a mai gătit la fel de bine ca înainte, de parcă ar fi ţinut să–mi arate că era bosumflat. Presupun că n–ai servitori…

— Doar câte unul, dar uman, îl lămureşte ea, dar abia după ce ai avut câteva femei la curăţenie îţi dai seama ce greu e să găseşti pe cineva care să facă exact ce ai vrea tu. Te face să trăieşti aceleaşi sentimente pe care le–au avut cei de la NASA când replicatorii erau cât pe ce să devoreze Baza Selenară.

Derry îi vede ţinându–se de mână şi pe faţa ei plină de pistrui apare un surâs larg; porneşte în fugă spre ei, făcând şuviţele blonde să–i fluture în vânt. Arată ca o fată dintr–un tablou pe care l–a cumpărat fiindcă i–a plăcut. Fusese pictat de un artist american clasic, parcă Norman Podhoretz[24], sau cam aşa ceva.

Răscolind pietrişul şi făcându–l să–i scrâşnească sub picioare, Derry se opreşte în faţa lor.

— A fost grozav! exclamă ea. Acum ce mai facem?

— Păi, stând pe terasă, eu şi mama ta ne–am luptat din greu cu câteva băuturi toată după–amiaza, aşa că poate ar fi bine să ne potolim pofta de mâncare pe care am stârnit–o, spune Klieg. După aceea, cine ştie ce idee ne vine?!

Ştie că Glinda vrea să–l binedispună, dar Derry pare să se bucure când sfârşesc prin a merge la restaurantul ei favorit: Shoney. Iar Fawn, chelneriţa – o doamnă mai în vârstă care seamănă puţin cu Preşedintele –, o tratează cu multă seriozitate, ceea ce–i amuză pe toţi. Comandă cârnaţi, cartofi prăjiţi şi plăcintă cu mere şi când termină de mâncat şi se reazemă de spătar, Glinda spune:

— John, trebuie să fac o mărturisire cumplită. M–am gândit la treburile de birou şi cred că mi–a venit o idee grozavă.

El mimează că–şi schimbă costumul şi pălăria.

— În cazul ăsta, te rog să te adresezi cu „şefu”.

Derry chicoteşte de caraghioslâcul situaţiei, iar el îşi dă seama că se înţelege de minune cu puştoaica, dar şi cu

---

[24] Norman Podhoretz (n. 1930), editor, critic, eseist american; confuzia este cu ilustratorul american Norman Rockwell (1894–1978) (n. red..)

mama. E limpede că la situaţia asta trebuia să se gândească mai demult.

— Pesemne o să mai aştept până mergem la maşină, zice Glinda. Mănânci aici mereu şi–i posibil să se fi instalat microfoane. Se întoarce către Derry şi adaugă: Scumpa mea, eşti destul de mare ca să–ţi dai seama că trebuie să–ţi ţii gura despre ce discut eu cu domnul Klieg…

— Există vreo corporaţie criminală care încearcă să pună mâna pe GateTech? întreabă Derry.

Klieg înţelege acum la ce se referea Glinda când vorbea despre pasiunea copilei pentru televiziune în general şi pentru XV.

— Bineînţeles, explică el. Se numeşte Cruella De Ville[25], e teroristă, hoaţă de informaţii, spioană şi activistă de stânga şi arată ca o tipă brunetă, slabă şi incredibil de înaltă, care se îmbracă numai cu chestii negre şi lungi…

Derry îl priveşte înălţând din sprâncene – are pe faţă o expresie întrebătoare, atât de caraghioasă încât Klieg se dă de gol, la fel ca şi Glinda, de altfel.

— Ce găsiţi de râs? întreabă Derry. Cruella De Ville e reală?

Asta e şi mai amuzant, dar bărbatul îşi poate da seama că Derry se va simţi jignită dacă nu primeşte explicaţii imediat.

— Ba nu, e un personaj de film. Eu şi mama ta l–am văzut când eram tineri.

— Dar mama *este* tânără, spune Derry, pe deplin loială faţă de mama ei.

În felul acesta au stabilit măcar ce vor face în continuare; peste drum există un cinematograf unde pot viziona *101 dalmaţieni* pe ecran mare şi cu totul întâmplător, tot acolo găsesc şi Junior Mints, bomboanele preferate de Klieg. Ziua aceasta a fost cu adevărat una în care şi–a permis tot felul de lucruri – îi va trebui ceva timp până să poată reveni la rutina care îi macină existenţa.

Cât aşteaptă ca filmul să fie încărcat din banca de date, o întreabă pe Glinda:

— Bun, aşa… s–ar părea că aici nu sunt microfoane. Ce–i cu ideea despre care vorbeai?

---

[25] Personajul negativ din lung–metrajul de desene animate *O sută unu dalmaţieni* (1961) (n. red..)

Ea sparge între dinţi una dintre bomboanele mentolate, îi savurează conţinutul vreme de câteva clipe, apoi răspunde:

— Mă gândeam că dacă vrem să oferim servicii care să nu sufere întreruperi, cele mai bune şanse le avem în apropierea polului… uraganele nu vor urca până acolo, corect?

— Nu ştiu, dar vom plăti un meteorolog ca să ne spună mai multe.

— În fine, prin urmare, trebuie să construim o instalaţie de lansare a sateliţilor fără să atragem prea mult atenţia asupra adevăratelor noastre intenţii. Cine ar vrea să facă asta? Ce ţară e aproape de pol?

El îi surâde bine dispus.

— Siberia, bineînţeles! Şi cum Preşedintele e gata să–i sprijine pe cei care folosesc banii ONU, o să ne bucurăm de ajutor, mai ales dacă ei intră în ţară. Nu–i rea ideea, scumpo, nu–i deloc rea.

— Eram aproape sigură că o să–ţi placă. Mă aleg cu un sărut pentru idee, sau încă mai stai pe gânduri ca să–ţi faci curaj?

Adevărul e că el nici nu s–a gândit atât de departe, dar dacă tot veni vorba, invitaţia nu–i de lepădat. O sărută pe Glinda şi în vremea asta o vede deschizând ochii, privind–o pe Derry şi acoperindu–i faţa cu mâna. Încă râd ca proştii când filmul începe să ruleze şi, bineînţeles, e la fel de bun ca pe vremea când l–au văzut pentru prima oară, iar puştoaicei îi place.

Chiar dacă n–ar fi pregătit să se arunce orbeşte pentru a face o afacere de un trilion de dolari într–un domeniu încă netestat şi având şansa de a deveni cel mai bogat om de pe Pământ, aceasta ar fi cea mai frumoasă zi pe care a trăit–o în ultimii zece ani. După ce revin la apartamentul Glindei şi Derry e sfătuită să meargă la culcare, amândoi revin la săruturi şi constată cu plăcere că n–au uitat chiar tot ce ştiau.

Toată lumea susţine că atunci când cuplurile se destramă oamenii ar trebui totuşi să rămână apropiaţi, iar aceasta reprezintă o şansă de a descoperi dacă hotărârea a fost înţeleaptă. Pe de altă parte, Jesse vrea să ştie dacă poate stârni gelozia micuţei domnişoare Valori Supreme.

Din nefericire, ea n–a apărut la petrecere.

Fără Naomi atârnată de braţul lui, trăgându–l la remorcă de

colo–colo printre oameni şi clarificând lucrurile, se vede silit să discute cu mulţi dintre cunoscuţii săi şi află câteva chestii interesante. Între altele, numărul mare de indivizi care par foarte sincer atraşi de ceva, dar care practic nu cred în nimic. Apoi numărul destul de mare de persoane care sunt atât de ameţite încât creează impresia că încă n–au reuşit să se trezească pe deplin; majoritatea oamenilor ştiu că Stânga Unită reprezintă mai curând un stil de viaţă şi mai puţin ocuparea unei poziţii, însă când se gândeşte că toţi aceştia, sau alţii ca ei, au fost acuzaţi că ar fi pus la cale Iluminarea… totul i se pare o neghiobie fără margini.

Mai interesant i se pare că reuşeşte să se împace extrem de bine cu femeile. Nu avea cum să–şi dea seama cât de multe a învăţat de la Naomi; acum e în stare să urmărească majoritatea discuţiilor politice cu destulă atenţie, pentru ca apoi, tăcând puţin fără a emite nici o părere, să poată stârni atenţia tinerelor femei care vor să–l atragă de partea lor în speranţa că le va susţine punctul de vedere.

Încă nu–i chiar sigur, dar s–ar părea că Naomi i–a făcut un serviciu deosebit dându–i papucii.

N–ar putea zice că fetele de aici sunt frumoasele fără pereche, pe care le visase în zilele lipsite de culoare ale liceului. Toate îi amintesc de nişte fosile vii, eşuate aici tocmai de la mijlocul secolului al XX–lea; odată, la un curs de sociologie, proful le–a explicat că atunci când se structurează în jurul unor cauze sau probleme pe care marea majoritate a societăţii le socoteşte complet lipsite de importanţă, orice mişcare socială capătă mai curând aspectul unui cult sau al unei comunităţi religioase, inclusiv prin adoptarea unui anumit port şi prin crearea unui stil distinctiv de exprimare. Îşi mai aduce aminte de câteva tinere cu părul lung şi nepieptănat, fuste lălâi, sandale şi o mulţime de mărgele care se ridicaseră şi ieşiseră din sală după ce auziseră cuvintele profesorului.

Acum mai bagă de seamă că nici una dintre tinere nu e machiată, dar, graţie lui Naomi, s–a învăţat cu asta şi, în plus, s–a deprins să descopere forma trupurilor chiar şi pe sub rochiile largi şi neisprăvite. Multe dintre femeile de aici au trupuri nemaipomenite şi mai toate manifestă o acută dorinţă

de a–l convinge să mai vină la întrunirile lor pentru a–i explica diverse lucruri. Bănuieşte că nu–i singurul care ar vrea s–o vadă pe Naomi topindu–se de gelozie.

Iar într–o subcultură în care se presupune că flirtul nu este regulă generală, toate fetele sfârşesc prin a deveni mai misterioase decât cele alături de care ai crescut. Acestea se apropie de el, adoptă diferite atitudini, zâmbesc mereu şi–l privesc fără jenă drept în ochi. S–ar putea obişnui şi cu asta.

Mai greu îi vine să discute cu bărbaţii, chiar dacă toată lumea se poartă destul de politicos. Nimeni nu face sport, nimeni nu–şi petrece prea mult timp în aer liber (iar Jesse n–a acceptat niciodată experienţele trăite pe XV în mijlocul naturii dezlănţuite – asta pentru că se simte cam la fel ca în liceu, când făcea excursii cu profesori care vorbeau mai tot timpul.) Pe de altă parte, majoritatea sunt atât de atenţi să nu–şi domine prietenele încât nu vor să–şi împărtăşească adevăratele păreri în prezenţa unei femei. Există câteva subiecte total neangajante – toată lumea e de acord că tehnologia trebuie judecată pentru apariţia STAR, deoarece a permis oamenilor să supravieţuiască bolii numită SIDA, şi pentru apariţia SPM, fiindcă presiunea evoluţionistă a antibioticelor a silit sifilisul să capete o comportare care elimină simptomele capabile să–l pună în evidenţă. Toată lumea este de acord că Doug Llewellyn şi PasioNet poartă răspunderea pentru deteriorarea conştiinţei maselor dincolo de orice şansă de mântuire. Toţi sunt de acord că, de vreme ce nimeni nu se sinchiseşte de culoarea pielii, Stânga Unită are anul acesta şanse reale de a–şi propulsa candidatul în funcţia de Preşedinte, chiar dacă nu va reuşi să–l nominalizeze decât după luna noiembrie.

E puţin surprins de atenţia pe care i–o acordă Gwendy, dar mirarea nu–l împiedică să tragă foloase din această situaţie. După o vreme, stau amândoi de vorbă într–un colţ, iar ea se trage tot mai aproape. Jesse descoperă că dacă vorbeşte despre Tapachula şi slujba de la TechsMex, pare să–i stârnească un interes şi mai mare.

Până la urmă, lucrurile se prelungesc până după miezul nopţii; se pare că Naomi are obiceiul de a le dezvălui prietenelor ei aproape orice secret iar, pe de altă parte,

conştiinţa lui Naomi reprezintă un soi de ideal pentru Gwendy. Prin urmare, pe Gwendy o frământă cumplit ceea ce i–a destăinuit Naomi despre noaptea de dragoste petrecută în deşert şi nu reuşeşte să împace acest lucru cu ura pe care o manifestă Naomi faţă de Lectrajeep. Totuşi, la fel ca şi Naomi, Gwendy se lasă tare greu convinsă atunci când e vorba de o relaţie mai apropiată; în cele din urmă, pe la ora două dimineaţa, când o are pe Gwendy goală puşcă în mijlocul deşertului, Jesse are norocul să redescopere două lucruri pe care le credea uitate cu totul: râsul şi entuziasmul.

Mare păcat că a trebuit să povestească despre Tapachula pentru a o da gata; acum va trebui să meargă acolo, cu toate că prezenţa ei face mult mai atrăgătoare ideea de a rămâne în Tucson.

Carla e trează de prea multă vreme şi asta o face să se simtă la capătul puterilor. *My Boat* se deplasează cu viteză, consumându–şi rezervele de antimaterie mai repede decât ar trebui – deşi combustibilul aflat la bord i–ar fi suficient pentru o călătorie în jurul lumii, dacă ar fi cazul. Din cauza vitezei suplimentare, copastia vibrează perceptibil, dar autopilotul se poate ocupa de toate aspectele legate de navigaţie; priceperea Carlei este necesară doar când intră în vreun port şi cum se află la mai bine de nouă sute de kilometri de Nauru va mai trece câtva timp până să şi–o pună în valoare.

Se simte puţin ruşinată că a lăsat totul baltă şi a rupt–o la goană când şi–a dat seama de dimensiunile efectelor pe care le va resimţi lumea; un adevărat om de ştiinţă, se dojeneşte ea, ar fi pornit–o spre nord şi oarecum spre est, către zona de formare a uraganului, undeva în sudul Mexicului, pentru a vedea lucrurile mai de aproape. *My Boat* este însă o ambarcaţiune de plăcere, nu un vas de cercetare şi nu încape nici o îndoială că marile puteri au trimis deja nave puternice în zona respectivă. Dacă s–ar fi deplasat într–acolo, ar fi riscat să fie interceptată şi reţinută de flota americană sau mexicană.

În fine, ceea ce descoperă aici arată cât se poate de rău. Rezultatele par corecte în privinţa stării atmosferei, iar în funcţie de ele vor exista probabil între cincizeci şi o sută de

uragane mari şi Dumnezeu ştie câte alte nenorociri. Pe mica ei ambarcaţiune posedă echivalentul a şase motoare Cray de odinioară (îşi aduce aminte de vremea când trebuia să închirieze astfel de vehicule, iar acum unii oameni mai bogaţi folosesc microsupere pentru rezolvarea unor probleme casnice), dar asta nu–i îndeajuns pentru a face modelul complet să se deplaseze cu o viteză rezonabilă.

Ca atare, se vede silită să aleagă o soluţie pe care sigur ar respinge–o dacă ar fi la ANOA (sau la ANS, despre care nu ştie mare lucru.) Trebuie să aranjeze fragmentele modelului pe care îl poate obţine cu ajutorul graficii şi instinctului, să introducă valori şi apoi să ruleze părţile pentru care nu are suficient simţ de anticipare. Rezultatul e jalnic de imprecis, iar dacă intuiţiile ei sunt greşite în anumite privinţe, nu va obţine ceva inteligibil, totuşi trebuie să se împace cu gândul ăsta dacă ţine neapărat să aibă unele răspunsuri înainte de izbucnirea furtunii.

Prin urmare, aranjează ecranul care să–i prezinte noile izoterme din Pacific. Izoterma e linia imaginară care uneşte punctele cu aceeaşi temperatură; majoritatea oamenilor le văd pe hărţile meteo din cadrul emisiunilor de televiziune, de obicei sub forma unor benzi colorate ce indică „maximele” de azi şi „minimele” de mâine, sau invers.

Dacă te interesează uraganele, există o izotermă despre care trebuie să ştii totul. Este vorba despre izoterma de 27,5° Celsius.

Uraganul este un motor termic uriaş. Cu alte cuvinte, transformă diferenţele de temperatură în energie mecanică, la fel ca orice motor Diesel, cu abur, cu benzină, sau ca orice turbină. Dar în vreme ce un motor Diesel, de exemplu, transformă o parte din căldura dezvoltată de arderea carburantului în mişcare a pistonului prin eliberarea căldurii (mai precis, a unei bune părţi din ea) în mediul exterior mai rece, uraganul funcţionează prin deplasarea căldurii de la suprafaţa oceanului către partea inferioară, mai rece, a stratosferei – transformând în vânt o parte din această energie.

Dacă apa are sub 27,5° Celsius, din vânt rezultă o energie necesară pentru deplasarea căldurii mai mare decât poate

furniza căldura însăşi, iar uraganul se stinge cu totul. Însă peste 27,5° Celsius, uraganul nu numai că rămâne viu, ci creşte. Trecând peste oceanul umed şi cald, orice rafală de aer rece se încălzeşte, se ridică, îşi leapădă povara de apă evaporată şi de fiecare dată revine cu o forţă suplimentară.

În felul acesta, înăuntrul izotermei notată „27,5” pe harta Carlei, uraganele vor creşte ca forţă; în afara ei, vor muri. Zonele dinăuntrul izotermelor de 27,5° se numesc „zone de formare a uraganelor.”

Femeia priveşte harta şi constată că aşa ceva n–a mai văzut. De obicei, în Pacific există două zone de formare a uraganelor (sau trei, în verile foarte calde), una lângă Filipine, una chiar sub umflătura creată de Mexic şi, târziu, în cazul verilor caniculare, în Marea Chinei de Sud.

Modelele arată că aceste zone vor creşte ca suprafaţă, iar formula folosită pentru a vedea creşterea e foarte simplă – prea simplă, după câte se pare. Nimeni n–a verificat pentru a stabili dacă ele se vor suprapune, sau dacă s–ar putea forma şi altele. Nu are posibilitatea de a învinui pe cineva anume, fiindcă nu se confruntă cu o chestiune care să sară în ochi. Şi fiindcă veni vorba, chiar dacă cineva ar fi constatat asta, pesemne că nu i–ar fi venit să creadă, şi e foarte posibil ca verificarea să se fi făcut, dar ca altcineva să fi luat hotărârea să nu rişte anunţând o asemenea veste. Aducându–şi aminte de slujba avută până nu demult, Carla suspină. Pe vremea aceea era la fel de important să nu–ţi pui capul pe butuc.

Situaţia este însă aşa cum rezultă din calculele ei şi putea fi văzută de orice persoană care ar lucra mai atent sau mai sistematic.

În aceste momente există doar o zonă de formare a uraganelor în Pacificul de Nord – dar ea se întinde de la Insulele Galapagos, în est, până în Borneo, la vest, şi de la linia ecuatorului la sud, până la Hokkaido, în nord. Are lungimea de 17 600 kilometri şi lăţimea de 5 600 kilometri.

În mod obişnuit, forţa unui uragan e determinată de temperatura apei pe deasupra căreia trece el (cu cât este apa mai caldă, cu atât forţa este mai mare) şi de perioada de timp necesară pentru a traversa porţiunea de apă de 27,5° sau mai caldă (cu cât durata este mai mare, cu atât mai multă

energie se transformă în curenţi de aer.) Prin urmare, dimensiunile zonei de formare limitează puterea uraganului, deoarece uneori el se deplasează chiar şi cu 160 km/h. Istoric vorbind, zonele cele mai întinse de formare a uraganelor au înregistrat 1 650 sau 3 200 kilometri lăţime şi puţine dintre ele rămân mai mult de douăzeci şi patru de ore în interiorul acestor suprafeţe.

Această nouă zonă de formare a uraganului, de dimensiunile unui întreg ocean, este cu mult mai mare decât oricare alta înregistrată vreodată.

Carla stă şi se uită la ecranul monitorului în timp ce calculatorul efectuează rapid o serie de operaţiuni neplăcute, folosind numere aleatorii pentru a calcula domeniul posibilităţilor.

Toate arată înspăimântător de asemănătoare. Simte îndemnul de a merge la culcare, sperând să se scoale a doua zi şi să descopere că totul n–a fost decât un vis urât.

Oricum ar fi, în noaptea asta nu se va întâmpla nimic. Poate ieşi cu ambarcaţiunea la suprafaţă ca să stea de vorbă cu Di, cu Louie, sau cu oricine altcineva.

Apasă tasta de intrare în funcţiune a autopilotului, îl programează să se ridice la „suprafaţă” şi–i solicită să efectueze manevra fără a brusca vasul. Curând, tunetul motoarelor care propulsează apa din ajutaje sună oarecum diferit, iar *My Boat* începe să se ridice. Carla revine la tastatură şi extrage fragmentele importante, alcătuind un fişier pe care să–l transmită lui Di.

Sigur, s–ar putea ca el să ştie deja. Poate cunoaşte toate dedesubturile. Dacă lucrurile stau aşa, există posibilitatea ca el s–o sfătuiască să nu se bage în afacerea asta. Sau îi va destăinui chiar ce se petrece. Pe de altă parte, dacă nici el nu este ţinut la curent… oare cine face toate jocurile?

Vor afla, nu încape nici o îndoială. Trebuie doar să dezvăluie constatările lor şi vor vedea cine se supără şi încearcă să ascundă informaţiile. Îi vine să râdă de ea însăşi pentru că prin minte îi trec asemenea gânduri.

Când, în cele din urmă, *My Boat* iese la suprafaţa Oceanului Pacific, Carla are fişierul pregătit pentru a fi transmis. Formează numărul de acasă al lui Di, apoi îşi dă seama că ar

trebui să vadă ce oră este la el; din fericire, navigând în submersie, a pierdut noţiunea timpului şi de aceea la Di e doar ora zece seara, oră rezonabilă, deşi el are copii încă mici.

Îi răspunde Lori, scriitoarea de romane poliţiste. Ea se poartă întotdeauna mai rece faţă de Carla. Pesemne că în perioada când lucraseră împreună, Di povestise acasă prea multe despre Carla.

Lori o cunoaşte însă îndeajuns de bine pentru a–şi da seama că e vorba de ceva important.

— Bună. Cred c–ar fi bine să–l scol pe Di. Doarme cu copiii.

— Îţi mulţumesc, Lori. Iartă–mă că telefonez atât de târziu.

— Nu–i nimic – de vreme ce–l cauţi, e ceva urgent. Pot să–ţi pun o întrebare înainte de a–l chema pe Di?

— Bineînţeles.

— *Cât de grav e ceea ce se petrece*?

Lori priveşte într–o parte, verificând, probabil, că Di n–o aude. Di vorbeşte mereu în somn, are somnul agitat, arată ca naiba când vine de la slujbă...

— Nici nu mă surprinde, spune Carla. E foarte grav, iar eu am nişte dovezi care arată mult mai rău decât îşi închipuie Di.

Cu un aer serios, Lori aprobă din cap şi expresia de pe chip i se schimbă. Privind–o, Carla gândeşte: „Uite o femeie care, imediat ce aude de primejdii, îşi cumpără o armă pentru autoapărare. Aude că cineva a reuşit să folosească AIRE pentru a încălca o lege a patentelor, ori că preţurile la fibrele optice au scăzut şi ştie precis ce acţiuni cumpărate pe numele copiilor trebuie vândute imediat. Ştie tot ce se poate despre lumea în care trăieşte şi e pregătită să se slujească de aceste cunoştinţe. Dacă din situaţia asta vor scăpa câţiva oameni, atunci Lori va fi sigur unul dintre ei. Este o femeie despre care bunica ar zice că «ştie bine ce vrea de la viaţă».”

— Poţi să–mi spui şi mie câte ceva? întreabă Lori.

— Păi, rosteşte Carla rar, îmi dau sema de ce Di n–a vrut să–ţi povestească. Totuşi cred că ai dreptul să fii pregătită. Regret, dar e vorba de un dezastru la nivel global – vor muri mulţi oameni şi se vor schimba o grămadă de lucruri.

— Cum să facem ca să... să nu păţim ceva? se interesează Lori. Nu vreau să–l întreb pe Di, fiindcă şi–aşa are destule pe cap... dar copiii...

— Dacă se va pune problema, te sun eu şi–ţi spun. Poate n–ar fi rău să vă petreceţi vara la munte… vă aflaţi la doar câţiva kilometri de mare, nu–i aşa?

— Exact, şi Lori dă din cap de parcă ar fi gata să se apuce de împachetat.

— Dar s–ar putea să mă înşel cumplit, Lori. Dacă în Apalaşi se vor înregistra căderile suplimentare de apă care rezultă din calcule, atunci s–ar putea ca acolo să fie şi mai rău decât pe coastă: viituri, furtuni, alunecări de teren, grindină, poate chiar viscole extrem de violente în iulie… dacă se creează pătura groasă de nori pe care o anticipăm. Deocamdată nu putem fi absolut siguri. Tocmai de aceea a fost Di atât de întors în ultimele zile, fiindcă nu putem fi siguri, dar ştim cu certitudine că situaţia va fi extrem de gravă. *Ori fiindcă nu ştie ce se va întâmpla şi ascunde datele reale*, *din ciudate motive politice*, adaugă ea în gând, rugându–se să nu fie adevărat.

Lori o aprobă.

— Îţi rămân recunoscătoare că mi–ai spus. Mă duc să–l chem pe Di.

— A, Lori, voiam să–ţi spun că…

— Da?

— Mi–a plăcut *Măcelarul în verde*. Mi se pare cea mai bună din serie.

Lori îi surâde recunoscătoare.

— Mulţumesc.

Dispare de pe ecran şi câteva clipe mai târziu în locul ei apare Di.

— S–a întâmplat ceva?

— Îmi pare rău, dar au apărut destule. Am vorbit azi cu Louie şi mi–a citit din întâmplare o parte din rezultatele privind densitatea metanului, informaţii rezultate din comunicările între sateliţi.

— Voi doi aţi fost mereu nişte romantici incurabili.

— Lasă glumele. Treburile sunt grave. Cifrele pe care mi le–a comunicat sunt mult mai mari decât cele pe care le–am obţinut de la ANOA şi e vorba de o eroare sistematică – cineva împarte cifrele esenţiale la opt înainte de a le transmite mai departe. Vreau să ştiu ce se întâmplă şi de ce

se procedează aşa – iar dacă tu nu ai nici un amestec, vreau să–mi dai cifrele reale.

Di face o faţă de parcă ar fi recepţionat un pumn în stomac, dar ar putea lua atitudinea asta, fie uimit să afle o asemenea informaţie, fie surprins că ea e la curent.

— Care sunt cifrele astea?

Femeia i le comunică, apoi îi administrează a doua lovitură mortală din seria de trei.

— Bun, iar când începi să lucrezi cu cifrele alea, alcătuieşte şi izotermele apelor de suprafaţă din Pacific.

— De ce?

— Deoarece modelul nostru calculează dimensiunile individuale ale fiecărei zone de formare a uraganelor. În general, doar de atât avem nevoie şi treburile se rezolvă, pentru că atunci când intervii cu schimbări minore, zonele cresc sau se micşorează cu cel mult o sută–două de kilometri.

Îl anunţă cu ocazia asta că întregul Pacific a devenit o uriaşă zonă de formare a unui uragan.

— Gândeşte–te pe măsură ce se deplasează, câştigă şi în dimensiuni! Până în prezent n–ai întâlnit situaţia ca o zonă de formare să aibă lăţimea de 3 200 kilometri. Când un uragan serios face ravagii pe Coasta de Est, el e pe moarte înainte de a părăsi Florida. Dar în vara asta sunt uragane care pot căpăta diametre de 9 500 sau 16 000 kilometri înainte de a lovi uscatul… iar un asemenea fenomen ar putea să atingă până şi New York–ul, pentru ca apoi s–o pornească spre Europa, chiar crescând în forţă.

— Hei, stai puţin, Carla, o fi rău, dar nici în halul ăsta! Uraganele se deplasează de la est către vest. Bun, înţeleg, vor afecta coastele…

A sosit momentul să–i administreze a treia lovitură.

— Dar se mişcă şi spre pol. Şi imediat ce se ajunge la treizeci de grade nord sau pe aproape, curenţii importanţi vor avea tendinţa de a împinge uraganele spre *est*. Am putea vedea unul sau chiar mai multe uragane dând târcoale prin zonele acelea şi rezistând toată vara.

Informaţiile prezintă o calitate stranie: pot fi furate de nenumărate ori. Când s–a văzut clar că un anumit meteorolog

având o funcţie importantă la ANOA se află într–un punct nodal, acea claritate – acea delicată observaţie potrivit căreia „asta e probabil ceea ce prezintă interes” – a devenit informaţie în sine şi a meritat să fie furată. Aceeaşi informaţie a fost şterpelită de vreo zece programe de monitorizare, fiecare dintre ele fiind prădate de alte câteva zeci de programe, fie direct, fie pe parcurs, astfel că până în prezent oricine a manifestat cât de cât interes a aflat că Di Callare a devenit o persoană importantă. Unul dintre puţinii care n–au habar de chestia asta e chiar Di Callare.

Numai el n–a băgat de seamă că superiorii îl tratează cu mănuşi, cu toate că aceştia, sau agenţii FBI, îl urmăresc în mod continuu.

A observat doar că i se ascund foarte multe lucruri, fiindcă nimeni nu vrea ca el să–şi dea seama de proporţiile dezastrului. Prin urmare, telefonul Carlei Tynan face ca toate elementele să se lege între ele, iar Diogenes a stat prea multă vreme la Washington ca să nu priceapă că dacă i se ascund atâtea lucruri înseamnă că persoana lui prezintă mai multă importanţă decât îşi închipuise. Asta înseamnă că mai are până să devină paranoic, dar există un proverb, vechi de vreo sută de ani, care spune că nici paranoia nu te pune la adăpost când puterea vrea să te elimine.

După ce închide, îşi aminteşte zeci de mici amănunte… nişte rezultate obţinute recent, respinse ca fiind prea puţin credibile, dar care au dispărut destul de curând din locul unde le lăsase. Una sau două persoane de la ANOA proaspăt angajate, oameni pe care nu i–a mai văzut până acum şi care, atunci când nu participă la şedinţe, stau de vorbă la telefon şi nu par să fie chiar tobă de meteorologie. Îşi mai aminteşte că a surprins o discuţie între un nou şef care tocmai era informat de către unul dintre noii angajaţi că CH4 reprezenta formula metanului şi că acesta rămânea opac la raze infraroşii.

Înţelege dintr–o dată că în nodurile din preajma lui au apărut mulţi, mulţi inforozători şi că mereu sosesc alţii şi alţii. Nu ştie nimic despre cei patru paznici care veghează în bezna din jurul propriei case – şi nici despre cei doi controlori care îi urmăresc pe paznici, aşteptând apariţia unor neajunsuri pe care să le remedieze – dar pe aceştia îi va remarca dimineaţă,

când va ieşi pe uşă.

Di Callare se ridică şi–şi trece degetele prin păr. Rememorează anii calmi, plicticoşi, când nu s–a întâmplat mare lucru; noaptea când focul nuclear a sfârtecat capitala şi anul care i s–a părut lung cât un secol, când totul a fost reconstruit şi la modul cum a ajuns să priceapă că s–ar putea ca Beretele Albastre să nu mai plece niciodată acasă; modul în care Washingtonul, dintr–un oraş doar periculos, murdar şi bun pentru a ţese tot soiul de intrigi, asemenea Vienei, Berlinului sau Bucureştiului, a devenit un loc unde puterea trecea din mână în mână şi se coagula în mod misterios, un loc în care patru cunoştinţe de–ale lui muriseră în accidente stranii, iar alţii trei dispăruseră.

— Chiar şi la scârboşenia asta de ANOA, mormăie el, apoi priveşte în jur şi–şi aduce aminte cu uşurare că Nahum doarme şi n–a prins şi expresia respectivă. Mai oftează o dată, adânc de tot, şi merge să vadă ce mai face Lori.

Femeia stă aplecată asupra tastelor, iar degetele îi aleargă nestăpânite. A renunţat s–o întrebe de ce ţine atât de mult să folosească în continuare tastatura când echipamentele de dictare au devenit atât de rapide şi de fidele; explicaţia ei – că cititorii de cărţi de genul celor scrise de ea lecturează repede şi nu aud cuvintele, prin urmare, scrisul după dictare transmite un ritm fals – nu i s–a părut chiar logică, dar ştie că nici încercările lui de a–i explica despre curenţi orizontali de forma cilindrică nu s–au bucurat de mult succes. Îi este de ajuns că ea ştie ce face.

Di se strecoară tăcut până în spatele lui Lori şi vede că ea scrie *indiferent cât de tare ar fi urlat*, *nu era nimeni să–i audă ţipătul când bărbatul cu ochi mari şi blânzi începu să–i cresteze pielea din jurul sânului cu cuţitul făcut din cuarţ*…

Di se cutremură, îi dă părul de pe ceafă la o parte şi o sărută pe gât. De obicei, Lori detestă să fie întreruptă din lucru şi în asemenea ocazii el îi respectă dorinţele, însă acum simte nevoia de a o mângâia şi speră că şi ea va înţelege situaţia prin care trece.

Când Lori întoarce capul să–l sărute pe obraz, vede că faţa îi e umedă de lacrimi.

— Ai primit veşti proaste de la Carla?

— Proaste e puţin spus. Ai tras cu urechea?

— Mi–a spus şi mie că situaţia va fi rea, explică Lori. El strâmbă dezaprobator din buze – o credea mai înţeleaptă pe Carla… Să nu te superi pe ea, eu am insistat. Sunteţi prieteni foarte buni, ştiu, poate că nu ţi–e cea mai apropiată, dar sigur te poţi bizui pe loialitatea ei. Tocmai de aceea ţin la ea.

Di o ridică pe Lori de pe scaun şi o duce spre dormitor; în vremurile de glorie, când făcea gestul acesta, de cele mai multe ori doar pentru a–şi dovedi că mai e în stare s–o poarte în braţe, ea numea efortul „o scenă extrasă dintr–un film clasic, momentul când personajul principal o duce pe eroină şi noi vedem ce vor amândoi – asta cu puţin înainte ca trenul să intre în tunel sau cu o clipă înaintea apariţiei avioanelor de bombardament…”

Amintindu–şi gluma, Di surâde. Fac dragoste cu gesturi lenevoase, calculate, ca şi cum s–ar strădui să memoreze fiecare amănunt.

După aproape trei săptămâni de profesorat la Tapachula, Jesse o convinge pe Naomi să–i facă o vizită de câteva zile. La început totul pare să aibă un succes nebun; ea dă impresia că este foarte încântată de munca lui de pedagog şi de locuinţa discretă pe care şi–a găsit–o, de aceea îl felicită că şi–a schimbat în bine modul de viaţă. Unde mai pui că a reuşit s–o tragă pe sfoară, făcând–o să creadă că a devenit un înfocat activist de stânga.

În aceeaşi seară, în timp ce stau amândoi pe canapea, Jesse încearcă timid s–o sărute, iar ea spune:

— Of, Doamne, Jesse, nu, nu, zău că nu pot. Serios. Mi–a fost extrem de greu să mi te şterg din minte.

— Atunci nu mă şterge de tot şi bucură–te de clipele astea.

— Aş vrea, dar nu pot.

— De ce?

Lucru nemaiîntâlnit până acum, Jesse o vede pe Naomi cum îşi iese din pepeni.

— Pentru că probabil eşti tipul de om care ţine cu orice preţ ca să mă bucur de clipele astea, înţelegi? Parcă n–ar fi destul de supărător că ţi–e gândul doar la propria persoană, dar vrei ca şi eu să fiu obsedată de acelaşi lucru! Nu–mi vine să cred

că ţi–ai pus în gând doar să mă vezi devenind egoistă, egocentristă şi previzibilă!

Sfârşesc prin a filozofa ore în şir. Când, într–un târziu, reuşeşte să adoarmă, Jesse nu numai că se simte la capătul puterilor, dar constată că apartamentul e atât de strâmt încât nici măcar nu şi–ar putea găsi un locşor liniştit în care să se masturbeze pentru a se uşura. În ziua următoare, Naomi se urcă în micuţul avion de salt, care se azvârle drept spre cerul albastru al tropicelor şi dispare într–o clipă. Până când Jesse, aflat în *combino*, reuşeşte să scape de traficul îndrăcit din apropierea aeroportului, aparatul în care se află ea va coborî pe pista din Tehuantepec.

Cu toate acestea, reuşeşte s–o convingă pe Naomi să–l mai viziteze o dată, iar atunci, în mijlocul uneia dintre cafenelele ce mărginesc piaţa centrală, pur şi simplu sugerându–i că trăirea unor mici plăceri n–ar afecta cu nici un preţ lucrurile frumoase de care se ocupă, femeia începe să bocească şi–l *loveşte* (nu foarte tare, fiindcă pentru asta e nevoie de pricepere, lucru inaccesibil ei.) Repezindu–se peste masă şi răsturnând farfuriile cu un zgomot înfiorător, îi goleşte o halbă de bere în cap, cheamă apoi un taxi şi dispare în vreme ce el încă se chinuie să–şi cureţe ochii de lichidul sărat şi lipicios care i se scurge din păr.

Îşi verifică încă o dată contractul cu TechsMex şi constată că dacă nu poate plăti o despăgubire cu care şi–ar putea cumpăra două automobile noi, va trebui să mai rămână aici încă şase luni. Pesemne că oricum ar fi simţit lipsa elevilor. Sunt nişte tipi extraordinari – lucru probat şi de faptul că trei dintre ei au asistat la ultimul incident cu Naomi şi cu toate astea nu aude nici un zvon răuvoitor. E ca şi cum memoria colectivă, întreaga bază de date compromiţătoare din Tapachula, a suferit urmările unei Iluminări.

Eveniment în cadrul căruia Jesse a jucat rolul ruinelor oraşului Duc.

— Asta–i tot, îi spune Glinda lui Klieg. Numai că va trebui să accentuezi asupra acestui aspect, când o să discuţi cu siberienii. Ariane 12, Delta Clipper III, K–4 fabricat de japonezi, o serie de avioane militare spaţiale ce nu pot ridica de la sol

decât propriile lor echipaje şi nu există mijloace de propulsie decât după ce NAOS reuşeşte să lanseze Monstrul. Teoretic vorbind, ruşii sau chinezii ar putea reîncepe construcţia de rachete purtătoare, dar asta ar însemna să pornească de la zero. Situaţia ne–ar conveni de minune. Ariane porneşte din Caraibe, Delta Clipper de la Baza Aeriană Edwards, K–4 de la Kageshima. Locuri extrem de vulnerabile, dar nici pe departe la fel de vulnerabile ca Monstrul NAOS care trebuie să decoleze de pe reciful Kingman. Potrivit previziunilor meteo, până la sfârşitul lunii iunie trebuie închisă orice instalaţie care poate lansa în spaţiu o navă capabilă să ia la bord un echipaj de peste două persoane.

— Am priceput, zice Klieg. O măsoară pe Glinda din cap până în picioare; ea poartă un costum taior din piele roz care i se potriveşte de minune, iar pantofii sunt perfect asortaţi. Îmbrăcămintea ei pare să strige: „Lux!”, lucru potrivit pentru a–i da gata pe siberieni. Nu uita ce ţi–a spus instructorul în probleme de cultură. Fă tot posibilul să creezi impresia că eşti pierdută, ca şi cum ai fi pe deplin cucerită din punct de vedere sexual.

Glinda îi răspunde cu un surâs larg.

— Dacă s–ar găsi cineva în stare să–mi facă asta…

Inima lui face un salt cel puţin ciudat. Întâlnirea care urmează să se desfăşoare pune în joc toate atuurile, asta–i clar – au convins mai bine de jumătate dintre personalităţile cu putere de decizie din Republica Siberiana să vină la Islamabad, cel mai apropiat loc unde se poate asigura discreţia necesară şi confortul de tip occidental, încercarea de a încheia afacerea l–a costat deja pe Klieg de patru ori mai mult decât înfiinţarea companiei GateTech.

Doamne, ce fericit e că o are alături pe Glinda. Nu există bărbat care să fi avut o parteneră mai potrivită într–o astfel de afacere; ea ţine minte totul, e o coordonatoare ideală şi, pentru a realiza afacerea, e dispusă să joace rolul Femeii preferate din harem.

Fiindcă acum e afacerea amândurora, nu doar a lui Klieg. În ultimele zece zile a băgat de seamă că se gândeşte foarte mult la viitor – la vremea când Derry va merge la colegiu şi la tipul de casă care le–ar trebui cât timp Derry va mai locui

împreună cu ei, la casa pe care şi–ar dori–o cât ar mai fi încă activi, precum şi la cea în care să–şi trăiască bătrâneţea. Lui Klieg îi place să facă planuri.

Cu o mişcare delicată, o răsuceşte pe Glinda, aducând–o faţă în faţă cu el; datorită tocurilor foarte înalte, femeia nu se ţine prea bine pe picioare şi, fiind aproape la fel de înaltă ca şi el, sărutul lor e stăpânit şi aerian, o simplă atingere a buzelor calde.

Lui Randy i se pare greu de crezut, însă aşa stau lucrurile. După atâţia ani de căutări, iată şi primele semne de progres. Aflaţi în diverse reţele, cinci inforozători au raportat că Harris Diem controlează câteva persoane care cumpără filme erotice violente. Asta nu–l miră câtuşi de puţin – altcineva nu putea desfăşura o investigaţie în secret. Îl surprinde totuşi că i–a trebuit atâta vreme ca să dea de urma acestei investigaţii. Speră că nu va fi la fel de anevoios să pătrundă în fişierele respective.

Ideea de a disimula investigaţia prin folosirea conturilor personale ale lui Diem i se pare foarte isteaţă.

Micuţul inforozător care a pătruns în nodul ANOA a reprezentat cheia; acum, când are de căutat şi altele – numele corect al băncii şi conturile de credit –, verificările nu vor mai dura atât de mult. Sigur, va avea nevoie de câteva săptămâni, deoarece pentru efectuarea tuturor accesărilor ilegale va trebui să aştepte până când lucrurile vor fi scoase de la păstrare şi plasate în reţea, iar majoritatea datelor importante sigur au o vechime de cel puţin un deceniu.

Asta nu–l supără pe Randy. A început vânătoarea de mult timp. Se întreabă în treacăt cum s–ar simţi dacă nu l–ar mai căuta pe bărbatul care a plătit pentru uciderea lui Kimbie Dee. Întrebarea e dacă după aceea lumea ar mai putea exista aşa cum o ştie el.

Chipul fetei îşi pierde iarăşi claritatea contururilor în mintea lui, de aceea scoate un videodisc şi nu–şi dezlipeşte ochii de la ecran vreme de o oră; vede cum a crescut, cât de atrăgătoare era, o urmăreşte strigând încurajări la un meci de fotbal când era în clasa a opta (şi ce fată frumoasă fusese!)…

Trece la imaginile care o înfăţişează zăcând pe lespedea de

la morgă, având faţa învineţită din cauza sufocării, sutienul încă strâns în jurul gâtului, dar şi dâre de sânge pe coapse şi pântece.

— Lasă, îi şopteşte Randy. Cu excepţia schimburilor de mesaje din reţea, rareori mai vorbeşte acum cu cineva. Nici nu mai ştie precis pe unde s–ar putea afla acum Terry – ea s–a recăsătorit şi are câţiva copii. Punem noi mâna pe el, Kimbie Dee. Orice s–ar întâmpla.

Inforozătorii o zbughesc din calculatorul autovehiculului, urcă prin antenă către satelit şi de acolo pornesc pretutindeni prin laser, radio sau fibre optice. Vehiculul se îndreaptă spre Austin – în materialul pe care l–a căpătat prin interceptarea investigaţiei desfăşurată de Diem apar suficiente indicii, de aceea s–ar părea că prin arhiva poliţiei locale ar exista o serie de amănunte demne de a fi luate în seamă.

În miezul statului Kansas e beznă, dar lui Randy îi pasă prea puţin. Închide terminalul şi după un timp adoarme. Lumina farurilor scotoceşte întunericul, dar nu descoperă decât calea dreaptă.

Partea a II–a
VÂRTEJUL

Iunie–Iulie 2028

Puţine locuri de pe Pământ sunt mai pustii decât cel situat la 8° lat. N şi 142° long. V. Ca latitudine, 0° înseamnă ecuatorul, iar 90°, polul. Ca longitudine, Londra reprezintă 0°, iar linia internaţională de stabilire a datei este fixată la 180°.

Prin urmare, punctul e la aproximativ 8° spre nord, nu prea departe de ecuator, iar 142° V înseamnă foarte departe de Londra. În afara intersecţiei unor linii geografice imaginare, acolo nu există decât apă şi aer.

Pe fundul oceanului, la 4 800 de metri sub luciul apei, întâlnim beznă, presiune mare, şi frig; câmpiile alcătuite din noroi se unduiesc precum poalele unor dealuri joase care vor deveni munţi ceva mai departe, spre vest. Dinspre suprafaţă

se cerne o ploaie uşoară de materie moartă, dar atât de rarefiată că nu merită băgată în seamă; zona de deasupra e un deşert maritim.

Temperatura nu creşte rapid decât atunci când te apropii de suprafaţă; lucru neaşteptat, ultimii 150 de metri reprezintă o parte a lumii alcătuită din lumina şi aerul de deasupra, însă în această zonă hrana se găseşte atât de greu, încât apa este limpede, caldă şi pustie.

Deasupra apei, tivit de pătura suplimentară de metan, aerul s–a încălzit foarte, foarte mult în timpul lungii zile ecuatoriale; încinsă de soare, apa a cedat din căldură sub forma radiaţiilor infraroşii, însă metanul se comportă ca un zid de netrecut faţă de infraroşii şi de aceea aerul s–a încălzit şi reîncălzit, învolburându–se şi reîncălzind apa.

Suprafaţa oceanului e cutreierată de curenţi minori şi de dârele mari ale alizeelor; ici, o masă de aer se ridică şi atrage aer către sine, colo, aerul răcit coboară către apa oceanului şi alunecă pe suprafaţa ei. Întâmplător, există locuri unde aerul se aşază strat peste strat şi la ora şase – în cazul de faţă, nu mult după ora şase dimineaţa – exact acest lucru se petrece aici la suprafaţă. Aerul cald din zonele învecinate s–a acumulat la această întretăiere de linii imaginare şi astfel a început să se formeze un fel de munte din aer mai cald decât cel înconjurător.

La început, muntele acesta inform şi invizibil, alcătuit din aer cald şi umed, s–a înălţat doar până la aproximativ 3 300 metri. În lanţul Stâncoşilor există vârfuri mai înalte.

Dar deasupra aerului cald şi umed ridicat de la suprafaţa mării există mase de aer rece şi uscat. La optsprezece kilometri deasupra – distanţă pe care o poţi parcurge în zece minute pe o autostradă bună – există o altă linie imaginară, tropopauza. Imediat dedesubtul ei, presiunea tot mai scăzută şi distanţa tot mai mare faţă de suprafaţa caldă a Pământului determină scăderea temperaturii odată cu creşterea altitudinii; deasupra tropopauzei, lumina ultravioletă nefiltrată care provine din spaţiu încălzeşte stratul rarefiat de atmosferă, astfel că temperatura creşte în funcţie de altitudine, întrucât aerul aflat cel mai sus primeşte doza cea mai substanţială de raze ultraviolete (şi apără astfel aerul de

mai jos.) De aceea, tropopauza este într–un fel o linie de demarcaţie în graficul temperaturilor şi reprezintă doar altitudinea unde aerul are temperatura cea mai scăzută.

Tropopauza nu este totuşi imaginară şi nevinovată, ca liniile ce marchează latitudinea şi longitudinea. Ea exercită influenţe reale; aerul de jos nu poate depăşi uşor nivelul tropopauzei. Gândiţi–vă la materiale de construcţie cu forme butucănoase, alcătuite din plumb, lemn şi materie spongioasă uşoară; dacă le aşezaţi unul peste altul în ordinea enumerării, sistemul rămâne stabil şi greu de răsturnat; dacă puneţi buretele la bază şi plumbul în vârf, structura se va prăbuşi imediat.

Aerul rece e greu ca şi plumbul, cel cald e uşor ca buretele. În troposferă, aerul cald stă dedesubt şi sistemul se rostogoleşte de colo–colo permanent; în stratosfera, aerul cald e deasupra şi, în felul acesta, stratosfera rezistă, nefiind răsturnată. Când un curent de aer cald se ridică prin troposferă către tropopauza, el nu poate răsturna straturile stratosferice de deasupra sa şi în felul acesta nu se mai poate ridica, împrăştindu–se în schimb sub tropopauza.

La fel ca şi faţa oceanului, partea inferioară a tropopauzei este tulburată mereu de vânturi şi de curenţi; uneori aceste fenomene se acumulează, alteori se separă. La aproximativ 7:45 ora locală, s–a întâmplat ca exact în vârful muntelui de aer acumulat deasupra oceanului să se nască vânturi ce au pornit să bată în direcţii contrare de–a lungul tropopauzei.

Aerul cald de dedesubt, care manifesta deja tendinţe ascensionale, a fost împins din exterior şi, în acelaşi timp, presiunea de deasupra lui a scăzut brusc. Întocmai ca o bulă care se desprinde de fundul unei oale dând în clocot, muntele de aer s–a înălţat deodată de la nivelul mării, s–a ridicat spre tropopauză şi a fost dispersat şi împrăştiat de vânturile de la acea altitudine.

În locul volumului de aer dispersat brusc s–a creat un gol spre care au ţâşnit mase de aer cald ca să–l ocupe, dând astfel naştere altui munte, şi mai impunător, care, la rândul lui, a fost supt în troposferă şi dispersat, după care s–a născut alt munte...

Pe o rază de cincizeci de kilometri, la nivelul mării, aerul a

început să se îndrepte cu mare viteză către 8° lat. N şi 142° long. V, şi, la nivelul tropopauzei, să se îndepărteze.

Când s–a întâmplat asta, forţa Coriolis – forţa pe care rotaţia Pământului o exercită asupra obiectelor în mişcare la suprafaţa planetei, cunoscută de multă lume deoarece complică zborul rachetelor de croazieră şi te împiedică să joci tenis de masă pe un carusel care se roteşte rapid – a îndreptat spre vest aerul care se deplasa către nord, şi spre est aerul care se deplasa către sud; în ambele cazuri, silindu–l să se rotească spre stânga, astfel încât în jurul orei 9:10, a început să descrie o spirală în timp ce cădea către centrul de joasă presiune. În acele momente, masele de aer erau deja atrase de la depărtări de peste o sută de kilometri.

În vreme ce a descris spirale spre interior, masa de aer a preluat căldură de la apa oceanului, a căpătat viteză şi s–a condensat şi mai strâns în jurul coloanei centrale; aerului cald i–a fost tot mai greu să–şi croiască drum spre centru şi către partea superioară a coloanei de aer cald în proces de înălţare, care devenise deja groasă de kilometri întregi.

Este imposibil ca deplasarea unei mase atât de mari de aer cald către aerul rece de deasupra să rămână fără nici un efect. Pe măsură ce aerul de deasupra se dispersează, se răceşte şi coboară, apa se condensează şi se formează fronturi de furtună de jur–împrejurul coloanei de aer cald, făcând–o să semene cu o ciupercă uriaşă; aerul rece descendent şi frământarea generală a curenţilor din zonă au adunat deja norii cumulonimbus gata de furtună, iar deplasarea lor rapidă a separat sarcinile electrice mari, astfel că zona se întunecă şi devine acoperită de nori grei, dând naştere fulgerelor şi ploii ce cotropesc totul. Acum soseşte marele moment.

Aerul care descrie o mişcare spiralată către interior şi se acumulează la baza coloanei ascensionale a devenit prea dens pentru a mai permite vreunei mase de aer să pătrundă înăuntru; pe măsură ce i se adaugă tot mai mult aer, inelul masiv şi greu din jurul coloanei se roteşte tot mai repede şi se ridică pe partea exterioară a coloanei, îmbrăcând–o într–o adevărată teacă de vânt care se roteşte precum un vârtej. Lipsită de mase noi de aer, coloana centrală se goleşte până

când presiunea scade sub cea normală; tirbuşonul de aer ascensional din jurul său atinge tropopauza şi începe să pompeze aerul cald în ascensiune de–a lungul graniţei tropopauzei cu o forţă mult mai mare.

Pe măsură ce partea superioară a furtunii dislocă mase tot mai mari de aer spre exterior, partea sa inferioară aspiră tot mai mult aer. Viteza mişcării spiralate sporeşte de la o clipă la alta. Distanţa de la care furtuna poate aspira alte mase de aer creşte la fel de rapid.

Norii din inelul de aer cu mişcare rapidă sunt sfârtecaţi în fâşii şi formează un zid alb care se deplasează cu viteză; norii din coloană sunt atraşi din acest zid compact, lăsând cerul incredibil de albastru şi senin deasupra oceanului clocotitor, de culoare verzuie.

Coloana centrală a devenit un ochi, iar furtuna a căpătat acum numele de uragan.

Cel măcinat de iubire în Tapachula, socoteşte Jesse, se confruntă cu o problemă tare spinoasă: toată lumea e al naibii de prietenoasă, astfel că după câteva săptămâni nu numai că se ştie de ruptura lui cu Naomi, dar i se şi oferă tot soiul de sfaturi care de care mai utile. Recomandările par să se încadreze în câteva categorii, una fiind cea a îmbărbătărilor primite din partea bărbaţilor, care îl îndeamnă s–o uite pe *chica* şi să–şi găsească alta; urmează categoria sfaturilor romantice primite din partea femeilor mai în vârstă, care se pot rezuma la ideea că el trebuie să rămână ferm în privinţa pasiunii şi că dacă nici în felul acesta n–o va recâştiga pe Naomi, va continua să fie un tânăr foarte agreabil; şi cea a îndemnurilor pragmatice, pe care le capătă din partea celor trei târfe adolescentine prin dreptul cărora trece în fiecare seară când se întoarce acasă de la muncă: potrivit lor, depăşirea crizei poate fi realizată fiziologic, prin câteva proceduri simple, pe care ele ar fi fericite să le demonstreze spre deplina lui satisfacţie.

Jesse surâde politicos şi ascultă cuminte sfaturile bărbăteşti şi pe cele romanţioase; cele pragmatice se cer puse în aplicare, dar tentaţia nu–i suficient de puternică pentru a le lua în serios, fiindcă par cam indecente.

Altfel, pentru un om cu inima sfărâmată, Tapachula nu este un loc de lepădat. Arborii tunşi în forme bondoace şi stranii aflaţi în piaţa mare din centru dau naştere la sute de umbre adânci, întunecoase, perfecte pentru a fi contemplate şi pentru a şi–o imagina pe Naomi apărând dintre ele; pe laturile estică şi sudică ale pieţei se găsesc o serie de cafenele, astfel că există destule locuri pentru a sta şi bea în vreme ce încearcă să–şi tămăduiască suferinţele inimii.

Pe de altă parte, serile frumoase scot lumea la plimbare. De obicei, atmosfera nu seamănă cu cea prezentată în ghidurile turistice, care vorbesc despre „tineri curtenitori, îmbrăcaţi în pitoreşti costume sud–americane şi señoritas cu ochi sclipitori care păşesc sub privirile scrutătoare ale mătuşilor severe care le însoţesc” – altfel cine ar veni să vadă „oameni care muncesc din zori până seara în fabrici şi apoi îşi pun cele mai bune haine şi ies să curteze tinere care în cursul zilei au lucrat cot la cot cu ei”? Asta ar suna ca invitaţia de a–ţi face cumpărăturile în supermagazinul din oraşul natal.

Totuşi, dacă plimbarea de seară nu prea seamănă cu descrierile din ghidurile turistice, pentru Jesse lucrurile îşi păstrează farmecul intact. Până şi el arată ca modelul unui adolescent din secolul al XX–lea; cel care–l priveşte, descoperă în el tipul de poliţist începător în ale meseriei, ajutorul de şerif lipsit de experienţă, pilotul neînfricat cu aer juvenil, sau sclipitorul medic aflat la începutul carierei – de fiecare dată, eroul în devenire şi, drept rezultat, majoritatea tinerelor care trec pe lângă el au fost, într–un anume fel, condiţionate să–i considere atrăgători pe bărbaţii semănând cu Jesse, chiar dacă oraşul nu se poate lăuda cu mulţi reprezentanţi ai acestui tip de personaj. E tare plăcut să se ştie că eşti încă în suferinţă, fiindcă mereu se găseşte câte–o fată cu suflet milostiv care să–şi clatine către el părul lung, negru şi des, sau să–i arunce o ocheadă din colţul ochilor, însoţită de un zâmbet şăgalnic, care dă la iveală dinţi de un alb sclipitor şi – ţinându–şi trupul întors doar atât cât trebuie – să–şi scoată în evidenţă sânii fermi, precis conturaţi sub bluza strânsă, sau fusta scurtă, bine mulată pe fesele tinere şi tari. Pentru un bărbat cu inima sfărâmată, toate aceste imagini sunt aproape la fel de ameţitoare ca şi berea locală.

De–a dreptul ciudat, dar asta îl ajută în munca de fiecare zi, deoarece, nemanifestând preferinţă pentru o anumită fată, s–ar părea că n–a stârnit gelozia nici unuia dintre băieţii cu care lucrează. Aceştia îi consideră viaţa amoroasă drept un soi de secret care îi leagă; situaţia tipică în care s–ar putea afla orice tânăr mexican vreme de câteva luni, deşi, oarecum semiconştient, Jesse ştie că doar venitul obţinut de familie i–ar îngădui să se complacă în starea asta atâta timp – cum nu trebuie neapărat să se căsătorească pentru ca să se mute din casa părinţilor săi, atâta vreme cât afişează figura melancolică, n–are motive să–şi facă griji în privinţa ocaziilor ce i–ar putea scăpa.

Mai există şi alte avantaje, ştie bine acest amănunt. A reuşit, în cele din urmă, să stăpânească problemele de bază studiate până acum, fiindcă, într–un fel sau altul, vreme de aproape două luni a predat cursurile la care a susţinut examene în anul unu şi doi, şi a făcut asta în spaniolă, iar efortul de a prezenta materia în alte cuvinte şi structuri, plus necesitatea de a repeta explicaţiile de nenumărate ori, l–au ajutat să–şi fixeze totul în memorie. Fără să–şi facă false iluzii, ştie că după ce se va întoarce la Univ. din Az, va obţine calificativele de excelenţă la toate obiectele fără să întâmpine probleme deosebite.

Îşi petrece majoritatea serilor stând la masa unei cafenele stradale şi bând netulburat bere într–un ritm constant de trei sticle pe oră; de ajuns ca să se afume binişor după aproximativ trei ore, astfel că, după ce ia *cena*, poate merge de voie acasă şi să tragă un somn bun.

Adesea, câte un student de–al său – plictisit de plimbarea de–a lungul străzii principale, curios în privinţa lui Jesse, ori poate sperând că stând pur şi simplu alături de el va intra în câmpul vizual al vreuneia dintre tinerele care se vântură prin dreptul lor – se aşază alături şi rămâne o vreme, bând cot la cot cu el. Asta înseamnă de obicei că se va turmenta mai iute, fiindcă alăturarea stârneşte un soi de competiţie pe care ar trebui s–o câştige acela care comandă mai multe sticle pentru celălalt.

În asemenea seri se întâmplă frecvent ca Jesse să primească sfaturi băţoase, bărbăteşti, dar tot atunci pot face comentarii

privind aspectul fizic al femeilor din preajmă, dar şi comparaţii cu ceea ce are de oferit Naomi. Uneori Jesse crede că asta ar trebui să–l irite, dar de fapt nu–i aşa; la urma urmelor, ce altceva a ştiut despre ea în afară de faptul că–l atrăgea trupul femeii şi că pentru a ajunge să pună mâna pe el trebuise să creadă şi să înghită tot soiul de rahaturi ciudate despre familia ei cu vederi conservaţioniste.

Acest din urmă gând i se pare din cale afară de profund şi din fericire, astă–seară îl are alături pe José care, atras de filozofie, poate deveni un bun tovarăş de conversaţie. Îi trebuie o vreme ca să–şi explice nedumerirea, mai precis, dacă ar fi cazul să aibă un sentiment de vinovăţie sau ruşine pentru faptul că nu se simte nici vinovat, nici ruşinat, iar asta nu pentru că acesta ar pricepe mai greu, ci pentru că l–a cam luat apa – a început să bea ceva mai devreme decât Jesse şi are un ritm mai susţinut în lucrul cu paharul.

Într–un târziu, Jesse reuşeşte să–i explice pe îndelete lui José cum stau treburile; trebuie neapărat să aibă un sentiment de vinovăţie faţă de Naomi pentru că, după atâta timp petrecut împreună şi după îndelungi discuţii, el nu simte lipsa conversaţiilor sau a deşteptăciunii ei, dar nici a ochilor căprui sau a părului moale, ci doar a sânilor plini şi grei?

José rămâne îndelung pe gânduri. În două rânduri ajunge să ridice chiar şi un deget în aer, gata să înceapă a vorbi, iar o dată se reazemă de spătar cu aerul omului care, în cele din urmă, a reuşit să rezolve o problemă, dar şovăie de fiecare dată şi rămâne mut.

Cu o expresie înţeleaptă, Jesse dă aprobator din cap ca să arate că pricepe cât de greu e să găseşti răspuns unei asemenea întrebări şi face semn chelnerului înalt (care pare să aibă mai tot timpul pe chip o umbră de zâmbet, ca şi cum clientul căruia îi este adresat ar fi făcut ceva amuzant ori ar purta ceva nepotrivit ocaziei.) În faţa lui Jesse şi a lui José apar ca din senin alte două beri – tipul de băutură puţin alcoolizată, uşor sărată, care se produce pe plan local şi care „merge" cu fructele de mare – iar José continuă să fie frământat de problema vinovăţiei pe care trebuie s–o simtă Jesse faţă de Naomi.

Jesse la o mică înghiţitură din paharul lui, percepe

limpezimea lichidului prelingându–i–se printre dinţi şi–şi dă seama că nu mai are mult şi va fi beat în toată regula.

José reuşeşte brusc să–şi concentreze privirea şi să perceapă lucrurile cu mai multă claritate şi apoi spune:

— Nu.

— Nu?

— Nu, *compadre*, nu.

— Crezi că nu greşesc socotind că Naomi are un corp mare?

— Mare? se miră José.

— Pricepi tu. Cu ţâţe mari.

— A, sigur.

Jesse începe să aibă anumite bănuieli; se lasă puţin în spate pe scaun şi–l priveşte mai atent pe José. S–a înserat, iar vara, în această zonă atât de apropiată de ecuator, se întunecă pe la şapte şi jumătate, de aceea, în lumina gălbuie a lumânării, reuşeşte să vadă numai conturul feţei celuilalt; ochii lui adumbriţi, sunt inscrutabili. Într–un târziu, Jesse îl întreabă:

— Mai ţii minte cum suna de fapt întrebarea?

— Nu. Dar răspunsul tot *nu* rămâne, *compadre*. José îi rânjeşte. Fiindcă, dintr–un motiv sau altul, tu, *paco*, îţi pui doar întrebarea dacă ar trebui să mai faci ceva pentru Naomi, iar răspunsul rămâne, ca întotdeauna, *nu*.

Jesse încuviinţează rar din cap, o dată, de două ori, apoi zice:

— Ai dreptate.

— Ştiu că am dreptate.

— Mi–am pierdut prea mult timp pe aici îmbătându–mă şi gândindu–mă doar la ea, aşa–i?

— Chestia cu gânditul e adevărată, să ştii.

— Probabil că în seara asta ar trebui să iau masa mai devreme şi apoi să merg la culcare, constată Jesse.

— Mi–ar părea rău să–mi pierd un prieten de pahar, dar beau în sănătatea ta. Faţa lui José devine uimitor de gravă. Prietenia e importantă, dar la fel e şi sănătatea. Dacă reuşeşti să stai câteva zile fără băutură şi mahmureala de rigoare, îţi recapeţi puterea şi sănătatea, iar după aceea luăm amândoi autobuzul până la ocean, mergem la pescuit dimineaţa, apoi ne petrecem după–amiezele pe plajă, în căutarea câtorva *gringas* plictisite, care nu poartă decât nişte batistuţe drept

costume de baie. Tu le vrăjeşti, iar eu mă ocup de partea fizică. Dar mai întâi fă–te bine, pentru că acum nu arăţi prea grozav.

Jesse se ridică şi azvârle pe masă o sumă frumuşică de bani, care acoperă partea lui şi aproape toată partea lui José, şi zice:

— Constat că mi–am găsit aici prieteni mai buni decât mi–aş fi închipuit.

— Noi suntem mai prietenoşi decât voi şi facem şi bere mai bună. Pe de altă parte, voi aveţi cei mai buni hamburgeri şi scoateţi cele mai interesante filme poliţiste. José spune toate astea cu o gravitate atât de ridicolă încât Jesse cade la loc pe scaun şi se prăpădeşte de râs. Când veselia lui se mai domoleşte, José se ridică, mai adaugă câteva bancnote la maldărul de pe masă, completând suma şi propune: Hai să mergem împreună o bucată de drum.

Mergând pe *avenida* puternic scăldată în lumină, spre partea de nord a lui Zócalo, Jesse începe, pentru prima oară, să le măsoare din priviri pe unele dintre femeile care se uită la el; asta pare să declanşeze ropote de chicoteli şi priviri întoarse în altă parte. Jesse crede că dacă i–ar zâmbi uneia în mod deosebit, nici una nu l–ar mai învrednici cu vreo ocheadă.

Lui José nu–i scapă asta şi de aceea îl bate uşor pe umăr:

— Vezi ce uşor e să–ţi revii când te porţi ca un mexican.

Drumurile li se despart la o intersecţie depărtare de Zócalo, iar Jesse e plăcut surprins când îşi dă seama că nu–i deloc beat şi că va avea prilejul să doarmă pe săturate în această noapte. Încă mai are vreme să ia o *cena* uşoară, dar nu–i este foame, de aceea hotărăşte să meargă aţă până acasă şi să se culce imediat.

Când să dea colţul şi să intre pe o străduţă mai puţin luminată, îşi dă seama că femeia care se apropie din direcţie opusă are părul roşu. Amănuntul e destul de ciudat şi pentru el, aşa că se întoarce s–o vadă şi la lumină; abia acum constată că ea poartă o bluză din flanel, foarte largă, o fustă lălâie din lână şi sandale. Arată de parcă ar lucra în vreunul dintre centrele sau aşezămintele şcolare din zonă, numai că Jesse cunoaşte orice *norteamericano* de pe o rază de cincizeci de kilometri – diferitele organizaţii de servicii sociale îi adună

laolaltă pe americani destul de des – iar el nu–şi aminteşte s–o fi remarcat pe acolo.

Sigur că da, ar putea fi o turistă oarecare, numai că nimeni nu poartă uniforma specifică activiştilor de stânga decât dacă şi–a pus în gând asta, iar radicalii de stânga nu prea merg în alte părţi ca turişti, preferând să se ocupe de organizarea unui seminar sau să lucreze în cadrul vreunei misiuni. Prin urmare, s–ar putea întâmpla ca femeia să fie prospătură… iar dacă Jesse se mai pricepe cât de cât la femei, o explicaţie a straielor lăbărţate ar fi că tipa este la fel de bine clădită ca şi Naomi. De aceea nici nu–i de mirare că în minte i se înfiripă imediat un plan pe care îl şi pune în aplicare, înainte de a apărea pericolul ca el să–i scape printre degete.

— Bună, s–ar părea că nu eşti localnică, spune el în engleză, socotind, fără să stea prea mult pe gânduri, că femeia trebuie să fie mai curând din Statele Unite, Ontario, Pacificanada sau Alaska, decât din Quebec.

— Ia auzi, îi răspunde ea, vorbele fiindu–i însoţite de o luminare la faţă. Surâsul acela îi aduce aminte de ceva şi de aceea mai face un pas către ea ca să vadă dacă nu cumva a reîntâlnit o persoană pe care n–a fost în stare să o recunoască dintr–o privire.

Femeia se trage puţin înapoi şi vreme de o clipă Jesse crede că a speriat–o – ori, ca altă explicaţie, că nu vrea să–l lase s–o vadă de aproape, fiindcă tocmai a reuşit să intre cu faţa într–un con de umbră. Acum îi poate remarca doar părul, luminat din spate de lămpile stradale şi descoperă că–i nemaipomenit de roşu, având una dintre acele nuanţe care se pot obţine doar prin administrarea de injecţii.

Nu încearcă să se apropie mai mult, ci spune:

— Lucrezi cu vreo organizaţie umanitară de pe aici? Mereu ne întâlnim cu toţii la petreceri, de aceea socoteam că, dacă nu eşti proaspăt sosită, ar trebui să te ştiu.

— Ei, nu–s chiar nou venită – am venit în concediu şi stau prin zonă de câtva timp, explică ea, iar adevărul e că port costumaţia asta fiindcă îmi ascunde trupul. Altfel ar atrage atenţia mai tuturor bărbaţilor de pe aici, mai ales dacă ţii seama şi de părul roşu şi pielea albă. Chestia e că de obicei ies numai seara la plimbare, aleg străzi pe unde să pot umbla

fără teamă şi fără să fiu sâcâită de unul sau de altul.

— Hmm, atunci iartă–mă, spune Jesse şi face o piruetă, cu gând să plece.

— Nu te supăra, nu m–am referit la tine în mod deosebit. Dar dacă, întâmplător, silueta mea ţi–a atras atenţia, s–ar cuveni să te previn că sunt o femeie în vârstă. Am sărit de treizeci de ani şi nu–s nici pe departe ceea ce cauţi. Apoi face un pas înainte şi Jesse bagă de seamă că, deşi se vede clar că a suferit tot soiul de tratamente cosmetice, femeia are riduri fine în jurul ochilor şi al gurii, şi… ar mai fi ceva, expresia de pe faţa ei îi spune că tipa a trecut prin multe, iar unele lucruri au lăsat semne ce nu s–au mai şters. Jesse simte dintr–o dată că s–a transformat într–un pitic şi că poartă ochelari speciali.

Cu toate astea, tipa arată grozav şi bărbatul se trezeşte spunând:

— Ei, cred că sunt prea tânăr, dacă aşa zici tu, dar e limpede că nici tu *nu eşti* din cale–afară de vârstnică.

Replica e recompensată cu un surâs care pare atât de cald şi prietenos încât el îi întoarce zâmbetul şi se mai linişteşte. Întâlnirea asta ar putea fi categorisită drept ciudată dar, într–un anume fel, îl binedispune.

Roşcata mai face un pas spre el şi începe să flirteze, însă nu în felul pe care l–a constatat la fetele de vârsta lui care adoptă atitudinea „vino–ncoace, ba dă–mi pace.” Surâsul e deschis şi cald, iar Jesse are ciudatul sentiment că după toate aparenţele, mai mult ea se simte atrasă; problema e că şi el simte o atracţie irezistibilă.

— Un compliment foarte drăguţ, îi spune femeia. Îmi dai voie să te întreb, hmm, asta ţi s–ar putea părea că sună arogant şi copilăresc, dar ţi–ai dat cumva seama cine sunt?

— Nu–mi sună nici arogant, nici ridicol, o linişteşte el, apropiindu–se cu un pas. Semeni cu o persoană pe care ar trebui s–o cunosc, sau poate cu una pe care am întâlnit–o demult.

— Ai trăit vreodată ştirile alături de Rock sau Quaz?

Rămâne cu gura căscată; până acum n–a mai trăit senzaţia asta, dar se consideră totuşi norocos că i s–au relaxat doar muşchii faciali, fiindcă îşi simte şi picioarele tăindu–se, de parcă ar fi gata să leşine.

— Eşti Synthi Venture? Nu–i vine să creadă că–i pune întrebarea asta în mod direct şi nici că, lucru mai greu de închipuit, asta se întâmplă pe o stradă lăturalnică şi prăfuită din Tapachula.

— În prezent mă numesc Mary Ann Waterhouse şi sunt în concediu. Da, exact asta fac pentru a–mi câştiga existenţa. Aşa… ai asistat vreodată…? Rămâne cu picioarele puţin desfăcute şi–şi înnoadă mâinile la spate; mişcarea îi împinge sânii în faţă şi–i propulsează pelvisul gata să se lipească de el.

Jesse se bucură că e întuneric, fiindcă, deşi îşi închipuia că nu se va găsi cineva care să–l facă să roşească, în aceste momente are impresia că pielea i–a luat foc; se simte ca un copilaş. Vocea îi sună ca un scârţâit uscat:

— Când eram în liceu, jucai în programul meu favorit.

— Iar asta se întâmpla, ia să vedem, acum trei sau patru ani? întreabă ea, aruncându–i un zâmbet cuceritor care îi luminează toată faţa. Ştii că tehnicienii adaugă o uşoară neclaritate la imagini ca să arăt încă de douăzeci de ani în rolurile alea, nu–i aşa?

— Mda, totuşi arăţi… nemaipomenit…

— Sunt gata oricând să accept complimente, dar, te rog, nu prea multe la adresa felului în care m–am menţinut. Apoi, cu un gest care–l uimeşte, îşi apasă cămaşa pe pântece, astfel că Jesse poate vedea cât de uriaşi şi înalţi îi sunt în realitate sânii; pare un soi de monstru, şi de aceea excitaţia pe care o simţea ceva mai devreme s–a mai risipit. Ia spune, ţi se par mai atrăgători pe viu?

— Păi… înghite în sec. Cred că…

— Replica ta trebuie să sune: „Sigur că–mi plac.” După care urmează o aluzie că ai avea chef să mergi cu mine într–un loc unde putem rămâne singuri. Ea îi face semn cu ochiul şi–şi umezeşte buzele; îşi trece palmele peste coapse, împingându–şi fusta între picioare, iar Jesse se simte neajutorat ca un puşti. Apoi ea se mai apropie cu un pas şi zice: Îţi place cum arăt, nu?

El dă aprobator din cap, încurcat şi neştiind sigur ce altceva mai simte.

— Atunci de ce n–ai merge la mine ca să facem amor?

Primul gând care–i trece lui Jesse prin minte este că are în

faţă o prostituată care a suferit o operaţie de biomodificare pentru a deveni o copie a lui Synthi Venture, apoi se gândeşte că dacă aşa stau lucrurile, exemplarul e foarte reuşit şi merită să plătească salariul pe o lună ca să afle adevărul. Însă e puţin probabil ca o prostituată care reproduce o celebritate bine plătită să–şi facă veacul într–un oraş amărât din Mexic şi, chiar dacă aşa s–ar prezenta situaţia, sigur nu l–ar agăţa ca o târfă ordinară – ce naiba, fătuca asta–i chiar mai vulgară decât paraşutele din faţa locuinţei lui.

Dar dacă e chiar Synthi Venture… şi cu cât stă mai aproape de ea, cu atât e mai convins…

Ea întinde ambele mâini înainte, îi prinde faţa între palme şi–l sărută, lung, umed, plin, ţinându–şi buzele larg desfăcute şi strecurându–şi limba adânc în gura lui. Jesse nu se aştepta la asta şi nici nu–i prea sigur că–i place tratamentul, mai ales când ea începe să se frece de piciorul lui şi simte, în acelaşi timp, că are o erecţie care îi presează membrul de stofa pantalonilor. Renunţă să mai opună rezistenţă şi–i îngăduie să facă tot ce vrea; şi–a băgat deja mâna pe sub cămaşa lui, iar degetele ei îi pipăie sfârcurile sânilor, apoi îşi retrage mâna, lăsând–o să alunece peste curea, iar degetele lungi ating uşor materialul gros al pantalonilor, doar atât cât să–i poată simţi palma peste penis. El îşi împinge pelvisul înainte, lipindu–se strâns de ea, iar femeia şopteşte:

— Nu vreau să aud nici o vorbă. Direct la mine. Vom face tot ce voiai să–mi faci, iar după aceea stăm de vorbă. Sau nu. Nu–mi pasă dacă vrei să te opreşti doar la o relaţie fizică.

Îl la de mână şi–l târăşte după ea ca pe un handicapat; e ca şi cum, în mod misterios, a păşit afară din realitate, pătrunzând în dimensiunea XV fără să–şi dea seama. Pesemne că aşa păţeşte şi Rock, ori el a trăit aceeaşi experienţă când era mai tânăr – de fapt, asta reproduce exact situaţia prin care a trecut Rock în *Misiune la Singapore*, un documentar lung, în care Rock mergea ca agent secret să investigheze negoţul de prostituate albe de lux. Dar în filmul acela juca alături de Starla, cea a cărei carieră s–a încheiat pe neaşteptate, fiindcă a fost asasinată în timp ce stătea conectată la reţea, „filmul porno interzis” despre care toată lumea susţine că l–ar fi văzut.

Cu mintea împrăştiată, încercând să priceapă totul, străduindu–se să memoreze tot ce–l înconjoară, de parcă vreun amănunt, oricât de neînsemnat ori ireal, l–ar putea convinge că este vorba despre un vis ceva mai deosebit. Pavajul străzii are o textură moale din cauza prafului, fiindcă au trecut vreo două zile de la ultima ploaie – iar aerul e cald, cum se întâmplă de fapt seară de seară. Clădirile sunt ceva mai retrase faţă de trotuar, iar în acest cartier al oamenilor din clasa de mijloc, cu case mici, văruite în alb şi având garduri vii, s–ar putea simţi ca la Los Angeles, dacă LA–ul ar fi cumva la fel de liniştit, ori dacă luminile orbitoare de acolo i–ar îngădui să vadă stelele de pe cer.

Ea îi la mâna şi o aşază pe umăr, iar asta îl face să se simtă ca şi cum s–ar plimba alături de Naomi sau altă fată – cu singura deosebire că nici una dintre ele nu l–ar strânge de fund cu atâta fermitate. Dă să se ferească, însă femeia se strecoară şi mai strâns sub braţul lui, trăgându–i mâna în jos, până când ajunge să se odihnească pe sânul ei.

Jesse simte îndemnul, greu de reprimat, de a izbucni în râs, când îşi dă seama că sânul are mărimea unui cap uman. Şi–ar dori în acelaşi timp ca amănuntul acesta atât de ridicol să nu–l stârnească în asemenea măsură.

— Ai mai pipăit ţâţa vreunei celebrităţi? îl întreabă ea.

— Nn… nu. Da’ de ce…?

— Sst, încă nu. Îi vezi pe bărbaţii ăia doi?

— Da.

Cei doi par oameni de treabă din acest oraş cumsecade populat de muncitori, gândeşte Jesse în sinea lui; pesemne că şi–au terminat treaba mai devreme, au trecut pe acasă ca să se joace cu copiii şi să stea puţin de vorbă cu nevestele, iar acum au plecat să mănânce ceva şi să bea o bere împreună…

Speră ca ea să nu–i amestece în ciudăţenia asta pe care o pune la cale acum.

Un gând pare să–i capete glas în minte şi–l previne că femeia nu stă cu pistolul aţintit asupra lui şi nici nu–l poate obliga în alt fel, aşa că poate să–i zică în orice clipă: „Hmm, Synthi, domnişoară Waterhouse, sau cum preferi să ţi se spună, lucrurile au luat o întorsătură cam ciudată şi n–am chef să merg mai departe…”

Şi ştie că aşa ar trebui să procedeze, dar gândul acesta e cu totul altceva. Chestiile de genul ăsta sunt normale pe XV şi chiar dacă el e la zi cu vaccinurile, la fiecare câteva luni apar forme noi de SIDA, sifilis şi STAR şi se gândeşte ca pana acum n–a întâlnit vreo femeie care să–l poată pricopsi cu cea mai recentă varietate de boală, însă asta sigur va reuşi. Ce mama naibii, dacă procedează aşa, pe lângă alte riscuri, tipa este cel puţin pe jumătate nebună şi doar Dumnezeu ştie de ce chestii ar putea fi în stare când vor rămâne singuri – l–ar răni, ori ar scoate o armă de autoprotecţie, vreun brici, sau cine ştie ce. Se întreabă ce s–ar întâmpla dacă poliţia ar găsi un activist de stânga cu un glonţ în piept, un star XV cu urme din sperma lui, iar ea ar susţine că a folosit arma după ce a fost violată de Jesse. Oare poliţiştii de aici recepţionează emisiile radio ale armei de autoprotecţie?

Simte un fior, se cutremură, iar ea foloseşte mişcarea – şi dintr–o dată, se trezeşte cu mâna pe sub bluza ei, chiar pe sânul gol. Trăieşte o clipă de uimire când îşi dă seama că nu–i moale şi ferm ca majoritatea sânilor mari, şi nici măcar plin şi copt, ca ai lui Naomi; îi dă impresia că a pus mâna pe un cauciuc de automobil puţin dezumflat. Pe sub piele simte cu degetele o nervură–două; probabil ligamentele artificiale pe care le fixează chirurgii pentru ca sânii să rămână fermi.

Ea se ciocneşte de el, celor doi bărbaţi nu le scapă modul în care s–a mişcat şi o măsoară din cap până în picioare când trec pe lângă ei. Face o mişcare ca de şarpe şi–i şopteşte lui Jesse:

— Hai, bagă mâna.

Parcă aflat sub hipnoză, Jesse strecoară mâna mai jos, făcând părul roşu şi bogat să–i ajungă aproape de obraz – are un miros straniu şi–şi dă seama că ea s–a dat cu un parfum anume, şi s–a arătat cam generoasă – şi se trezeşte că strânge între degete un sfârc mare cât o minge de ping–pong.

Femeia scoate un scâncet, se arcuieşte sub braţul lui, geme şi gâfâie. Degetele ei trec printre picioarele lui şi aleargă în sus şi–n jos, mişcare însoţită de icnete şi gâfâieli.

Cei doi bărbaţi se holbează la ei. Jesse vrea să privească la praful de la picioare, dar dacă va proceda aşa, atenţia lui se va concentra asupra gemetelor pe care ea le scoate chiar în

urechea lui şi asupra sânului cu suprafaţă rigidă aflat sub podul palmei. De aceea ridică privirea şi remarcă pantofii lor bine lustruiţi, pantalonii bine croiţi, cămăşile călcate, albe ca neaua şi... ochii dilataţi de uimire. Cei doi nu sunt excitaţi şi nici stârniţi în vreun fel – însă Jesse ştie că nu fac decât să privească un cuplu de *gringo* prost crescuţi, care habar n–au cum să se poarte în public.

Synthi pare să aibă un orgasm în toată regula; cei doi cască ochii la ea de parcă ar asista la un spectacol gratuit, iar unul dintre ei face un semn cu mâna, aproape sfios, către Jesse, de parcă ar saluta cucerirea pe care a făcut–o. Tânărul ar vrea să le spună că nu–i vorba de el, nu aşa se poartă el în mod obişnuit – numai că ei s–au răsucit pe călcâie şi s–au îndepărtat.

Ea se trage puţin deoparte şi–i la din nou mâna şi i–o aşază pe umăr.

— Doamne, ce senzaţie minunată să mimez un orgasm fără să simt privirile a zece milioane de oameni peste umărul meu şi dându–şi seama că joc teatru. Ia zi, ce impresie ţi–au lăsat sânii de dimensiuni industriale?

— Păi, eu...

— Nu seamănă prea mult cu cei adevăraţi, aşa–i? Aşteaptă numai să–i vezi tresăltând când o să te călăresc. Hai, mişcare, căsuţa pe care am închiriat–o e după colţ. Fii atent, servitorii nu mă prea agreează – doamna Herrera e o scumpă, dar a rămas o fiinţă a secolului trecut, iar bărbatul ei, Tomás e mai degrabă grădinar decât majordom – nu se pricepe deloc să intre în graţiile cuiva, dacă pricepi ce vreau să zic.

Jesse se simte tras după colţ, încă neştiind cum să interpreteze tot ce i se întâmplă. Are o senzaţie de tremur în stomac, de parcă ar fi gata să verse dintr–o clipă în alta, iar picioarele parcă i–ar fi din cârpă, dar, pe de altă parte, nu–şi aminteşte de când n–a mai avut o asemenea erecţie.

Oarecum absent, se gândeşte că pesemne acesta e rezultatul nenumăraţilor ani în care a fost programat să vrea *asta* în locul unei femei adevărate, şi că dacă ar reuşi să rămână singur o clipă şi să gândească profund, n–ar mai rămâne alături de *fiinţa asta*...

Un alt gând care nu–i dă pace urlă în sinea lui că ar putea fi

singura ocazie care–i va fi oferită vreodată şi de aceea trebuie să afle cum se prezintă o asemenea realitate.

„Căsuţa” pe care a închiriat–o Synthi ar putea găzdui patru familii care locuiesc într–o zonă mai răsărită din Tapachula; de fapt, Jesse a trecut prin dreptul ei de multe ori şi dacă ar fi privit–o atunci mai bine, ar fi gândit la fel ca acum. Când se apropie de uşă, aceasta se şi deschide; se vede că bărbatul scund, musculos, frumos îmbrăcat care stă cu mâna pe clanţă nu are altceva mai bun de făcut decât să supravegheze aleea.

În ciuda avertismentului ei, servitorul nu pare să aibă o atitudine uimită, dar nici dezaprobatoare, mulţumindu–se să salute din cap şi să spună:

— Domnişoară Waterhouse, vreţi cumva să…

— Mergem direct în dormitorul principal, señor Herrera, îl întrerupe ea, şi după aceea probabil că domnul va rămâne la o cină intimă.

Jesse are impresia că plutesc împreună pe scara lungă din marmură, apoi ajung în dormitorul mare care arată nici mai mult nici mai puţin ca decorul dintr–un film. În cameră predomină catifeaua roşie, culoare probabil foarte sexi cândva, dar care acum îi apare ca interiorul unui teatru renovat, la fel ca acela din Oaxaca sau San Cristobal, pentru atragerea şi încurajarea turismului. Simte că i se învârte mintea – probabil că a băut ceva mai multă bere decât îşi închipuie şi a urcat scările cam repede.

A constatat că modul în care se îmbracă fetele cu vederi de stânga prezintă un anume avantaj: hainele cad cât ai clipi din ochi şi poţi să–ţi vâri mâna pe sub ele imediat, oricând ai chef. În cazul de faţă, lui Synthi Venture, dacă–i chiar ea, îi trebuie doar o frântură de secundă ca să–şi lepede sandalele, să desfacă trei sau patru nasturi şi apoi să dea drumul cămăşii la podea, să–şi descheie copca din faţă a sutienului şi să arunce jos atât fusta cât şi chiloţii.

Jesse pare năucit; părul ei este cu adevărat roşu, nu tocmai nuanţa normală pe care o capătă părul uman, dar nici nu are aspectul violent conferit de mai toate vopselele, fiind mai curând firesc, moale, ondulat, aşa cum este înfăţişat în unele cărţi mai vechi de benzi desenate, iar smocul care nu prea reuşeşte să–i acopere labiile are o nuanţă mai deschisă. Ea

chicoteşte puternic şi Jesse abia acum îşi dă seama că–i beat de–a binelea, ori pesemne se află sub influenţa vreunui drog mai ciudat (fata asta îşi poate permite şi chiar obţine tot ce–şi doreşte); mai există şi posibilitatea ca ea să–şi fi stimulat centrul nervos al fericirii din creier exact în zona roşie, fiindcă se spune că starurile XV fac asemenea chestii.

Ea execută o mică piruetă şi acum Jesse îi poate vedea cicatricele subţiri şi albicioase de pe fese, în locurile unde a fost cusută pentru a căpăta forme perfecte şi, când se roteşte, remarcă un soi de suprafaţă stranie, foarte greu sesizabilă, pe sub pielea pântecelui şi înţelege că acolo i s–a fixat un scut pentru a menţine ţesuturile mai ferme decât o poate realiza peretele muscular abdominal.

Iar acum, când au scăpat de încorsetarea sutienului, sânii cu dimensiuni ieşite din comun prezintă şi ei cicatrice vizibile, locuri în care li s–a refăcut forma şi au fost reconstruiţi. De la zece–cincisprezece metri, într–o lumină ceva mai difuză sau prin tipul de reţea fină care este impus de XV, ar arăta imposibil, minunat de perfectă; aici însă, privită atât de aproape, în lumina crudă din dormitorul împopoţonat, Jesse poate vedea cum se realizează iluzia şi o dată ce ştie asta, puterea vrăjii s–a risipit.

Vreme de o clipă se gândeşte că erecţia îi va trece şi atunci o priveşte în ochi. Sunt de un albastru pal şi în ciuda ridurilor tratate şi nivelate, în aceşti ochi ciudaţi Jesse percepe o căutătură disperată şi, într–un fel sau altul, în minte i se înfiripă gândul – doar Dumnezeu ştie de ce, dar ăsta–i purul adevăr – că ea îl doreşte, că tânjeşte atât de tare după el încât ar fi în stare de orice şi că dacă i–ar întoarce spatele şi ar pleca acum, ar face–o să plângă ore în şir şi că–i va fi recunoscătoare chiar dacă el n–ar vrea decât să–i folosească trupul.

Îi apare ca o târfă de două parale care vrea să recupereze timpul pierdut, nu fiindcă i–ar plăcea asta în mod deosebit, ci pentru că trebuie să afle fără echivoc dacă el o va respinge sau nu. Toate ideile astea îi trec prin minte într–o frântură de secundă, aproape fără să–şi dea seama ce se petrece în mintea lui.

Vrea să creadă că–i vorba despre empatie, că poate percepe

teama de a fi respins datorită relaţiei lui cu Naomi, dar adevărul e cu totul altul. Ar fi mai curând vorba de modul cum ar reacţiona micuţa Naomi faţă de ceea ce se petrece în aceste momente şi la faptul că s–ar simţi pângărită ştiind că târfa asta bătrână şi nesătulă îi va oferi lui Jesse o plăcere cel puţin pe măsura celei dăruite de ea cu blândeţe şi sensibilitate.

E vorba de un anume sentiment de supremaţie, deoarece ştie că dacă are chef, poate să–i spună lui Synthi că a devenit o curvă bătrână şi pofticioasă, iar ea ar face tot ce i s–ar cere, astfel că n–ar mai trebui ca el să facă nici cel mai mic efort. Iar în aceste momente descoperă o parte a fiinţei lui, una la care nu s–a gândit aproape niciodată, care reuşeşte să priceapă că în decurs de o lună femeia asta poate obţine mai multe decât ar reuşi el să dobândească într–o viaţă, că lucruri care lui i–ar solicita ani de zile de planuri şi de muncă îndârjită ar putea fi realizate de ea printr–un simplu capriciu – prin urmare, e vorba de simpla invidie că ea poate obţine toate astea, şi încă de la oameni ca el, doar folosindu–şi corpul de personaj dintr–un desen animat şi jucând un rol simplu şi vulgar. De aceea se gândeşte că ar trebui măcar s–o facă să plătească toate astea ceva mai scump, oferindu–i lui *exact* ceea ce a visat prin intermediul lui Quaz, Rock, sau al altora, vreme de aproape zece ani.

Asta nu i se revelă în cuvinte, dar sentimentul este profund, glacial şi dorinţa merge până la durere. Asta îl încântă. O înşfacă de părul din apropierea cefei şi–i striveşte gura cu un sărut apăsat şi circular, iar ea nici măcar nu tresare; ba dimpotrivă, îi duce mâna cealaltă între picioare, iar el îşi vâră adânc degetul gros în vaginul ei, brusc, violent, sperând ca să fie uscată, astfel încât să înceapă să urle…

Însă ea e umedă şi deja larg desfăcută, încolăcindu–se în jurul lui şi gemând de plăcere. Îi trage de curea, desface nasturii de la pantaloni, îi scoate penisul afară şi se poartă mult prea brutal, producându–i dureri, dar Jesse e prea întărâtat ca să se sinchisească. Femeia se ridică pe vârfuri şi alunecă încet în jos, de–a lungul membrului, astfel că prima mişcare durează aproape un minut, iar el nici măcar nu apucă să–şi treacă pantalonii mai jos de genunchi.

Ea nu–i oferă nici un moment de răgaz şi nici măcar nu priveşte în jos ca să vadă dacă e zgâriat sau învineţit; îi ia membrul între buze dintr–o mişcare şi–i trage blugii şi chiloţii până la glezne atât de brusc şi smucit încât dă să se prăbuşească la podea.

Următoarea jumătate de oră devine o perioadă ceţoasă, greu de amintit; ea se poartă brutal şi violent, iar tânărul pare să nu găsească nici un moment liber ca să–şi tragă sufletul. Penisul îi e atât de chinuit încât practic abia îşi reţine lacrimile şi în scrot are o durere şi o senzaţie de gol din cauză că a fost stors în repetate rânduri; se răzbună, plesnind cu palmele sânii aceia groteşti, făcând–o să se înece atunci când se împinge mai adânc în gura ei şi spre sfârşit, o loveşte cu un pumn puternic şi neaşteptat în anus doar ca să descopere dacă e în stare să respingă vreun gest de–al lui.

În cele din urmă e stors, chinuit de dureri şi iritat, iar mâna aspră cu care ea încearcă să–l mai stimuleze o dată devine imposibil de suportat. Îl dor stomacul şi capul şi are senzaţia bizară că dacă situaţia mai durează mult s–ar putea să vomite. Iar acum, când o priveşte şi–şi dă seama că orice dorinţă a dispărut cu desăvârşire – concomitent cu stingerea furiei oarbe pe care o simţise mai devreme –, nu vede în relaţie decât disperare şi neîndestulare şi de aceea îi îndepărtează mâinile şi se retrage.

Ea rămâne în picioare, gâfâind agitată la culme şi după o vreme zice:

— Drace, ai păţit ceva?

Nu–i exact ce aşteptase Jesse. Îşi priveşte penisul şi–l vede zgâriat şi maltratat, având în câteva locuri vase de sânge sparte, imediat sub pielea subţire. Dintr–o dată şi–l simte în întregime şi se apleacă în faţă, strângându–l între mâini.

— Of, Doamne, ooof!

— Iartă–mă, zice ea.

— Doamnă, ţi–a spus cineva până acum că eşti de–a dreptul nebună?

Contactul dintre ei a mers până la sânge, aşa că dacă ea are vreo boală contra căreia Jesse n–a fost vaccinat, şansele de a o contracta sunt extrem de mari, iar acum îşi simte membrul de parcă i–ar fi fost trecut prin maşina de tocat. Nici nu–i vine

să creadă în ce încurcătură s–a băgat de bunăvoie. Trebuie s–o şteargă repede de aici şi să găsească un doctor.

Dar mai întâi trebuie să urineze. Se spune că în felul acesta poţi spăla microbii de pe mucoasele expuse. Priveşte disperat în jur, vede unde este baia, dă fuga într–acolo şi urinează ca un cal, cu un jet puternic – un amestec de bere şi spaime – şi simte usturimi de parcă lichidul ar fi acid.

— Mama dracului, cu câţi ai mai făcut chestia asta? Ce te–a apucat?

Ea dă să se smiorcăie.

— Doar cu tine. Vorbesc foarte serios.

— Şi te aştepţi să–ţi iau în serios vorbele? Cu o mişcare furioasă şi smucită îşi trage pe el cămaşa şi–şi încheie nasturii cu o viteză nebună. Dumnezeule, nu–mi vine să cred c–am fost în stare de o asemenea chestie, nu vreau să cred că m–am lăsat atras aşa…

Acum ea plânge fără să se mai ferească.

— N–am nimic, serios, zău că n–am, eşti primul de când am început concediul aici şi cei de la reţea ne fac testări complete la fiecare trei zile. Îmi pare rău că te–am făcut să suferi, dar nu te–am omorât, doar n–am vrut să…, zice ea şi–l priveşte parcă prostită.

El îşi ţine pantalonii într–o mână şi cu cealaltă bâjbâie după slip, dar şovăie o clipă; judecând după glas, s–ar părea că femeia spune adevărul.

— Isuse, ce dracu’ am ajuns? Nici măcar nu te–am întrebat cum te cheamă.

— Jesse Callare. Trage mai potolit de slip şi o întreabă: N–ai vreun unguent sau ceva de genul ăsta? Mă doare.

— Serios, Jesse, îmi pare sincer rău. Dă buzna în baie şi aduce un tub cu unguent contra durerilor hemoroidale, un antibiotic sub formă de atomizor şi o compresă antiseptică. Lasă–mă să te curăţ şi să–ţi pun asta. O să mă port frumos, îţi promit, n–am vrut să se termine aşa.

Synthi îngenunchează în faţa lui şi până să apuce să se tragă înapoi, ea reuşeşte să–i aplice tamponul. Simte o usturime şi scoate un gâfâit de suferinţă, dar ea se poartă de–a dreptul blând şi atent, curăţându–l repede şi eficient, apoi pulverizează din sprayul antibiotic.

— Doamne, sper c–ai păţit asta după ce m–ai luat în fund, fiindcă acolo sunt o mie de chestii care pot transmite infecţii dacă eşti rănit sau zgâriat – ai vreun doctor la care să mergi? Poţi apela la al meu şi plătesc eu…

— La o adică, pari din cale–afară de preocupată de soarta mea, constată Jesse.

După usturimile pe care le–a avut la început, tratamentul pe care i–l aplică îl face să se simtă mai bine, iar grija ei are ceva reconfortant.

Ea aplică unguent şi este uimitor cât de uşurat se simte; durerile s–au potolit aproape de tot.

— Jesse, Jesse, nici nu–mi vine să cred c–am fost în stare de aşa ceva. Acum te simţi mai bine?

— Da, dar nu perfect, îi răspunde el, îndepărtându–se puţin şi continuând să se îmbrace. Durerea i–a trecut şi nu mai e chiar atât de speriat.

— Poate ţi se va părea o prostie, dar aş vrea să rămâi la cină. Aş putea încerca să–ţi explic totul şi ţin neapărat să mă revanşez.

Acum are cu totul alte sentimente decât cele anterioare, dar percepe o anumită similitudine – n–ar putea pleca nici dacă ar şti că viaţa i–ar fi ameninţată în următoarele momente, fiindcă moare de curiozitate.

— Sigur, rămân. Oricum n–o să mă creadă nimeni, aşa c–ar fi de preferat să ducem până la capăt povestea asta nebună.

— Aşteaptă până îmbrac ceva în care să mă simt mai comod. Sper că nu te deranjează dacă trag pe mine o bluză lălâie şi o pereche de pantaloni largi, fiindcă doar aşa mi–aş regăsi confortul, iar rochiile din lame cu fir de aur au rămas în Alaska.

Se îmbracă exact cum şi–a propus. Acum, după ce sunt amândoi îmbrăcaţi şi se cunosc pe nume, iar Jesse nu mai suferă, dau impresia că au multe să–şi spună unul altuia.

Urmează o tăcere stânjenitoare, apoi ea zice:

— Miel *tacos oaxaqueños*, îţi place?

— Poftim?

— La *cena*. Señora Herrera e din provincia Oaxaca, asta–i undeva în zona de dealuri, de aceea înclină să gătească feluri din părţile acelea. Am comandat miel încă de când am ieşit la

plimbare şi întorcându–mă cu tine i–am spus şi soţului ei, Tomás, că s–ar putea să stai la masă, mai ţii minte? El surâde.

— Nu, n–am uitat. Da, grozav. Hmm, pot să te întreb ceva?

— Orice doreşti, după masă, dar mai întâi să coborâm şi să mâncăm împreună ca şi cum nu ne–am fi cunoscut deloc, fiind abia prezentaţi unul altuia.

— N–am nimic împotrivă, acceptă Jesse, iar femeia întinde mâna şi o strânge pe a lui. Ceea ce–l surprinde mai mult decât orice altceva e timiditatea care transpare în acest simplu gest.

Preşedintele Hardshaw a stat trează aproape toată noaptea şi apoi, când soseşte foarte devreme la birou, Diem îşi dă seama că în aer pluteşte ceva neobişnuit. De aceea îşi vede de lucru la biroul său. Zbârnâitul pe care–l aude în ceafă e mai puternic decât oricând, însă noaptea trecută a reuşit să se abţină, şi n–a coborât în subsol. Nu simte nici o bucurie pentru faptul că a fost capabil de o asemenea renunţare.

Ea se află în noul Birou Oval de vreo douăzeci de minute şi după douăzeci de minute în care n–a luat legătura cu nimeni, se aude un ţârâit discret. Diem îşi scoate telefonul de la centură şi–l conectează la ecran, remarcând în acelaşi timp că apelul vine din partea doamnei Hardshaw.

— Da, şefa?!

Ea arată cam răvăşită; oare ce dracu' i–o fi ascunzând Preşedintele?

— Vino pe la mine cât de curând, Harris, avem de făcut lucruri mari.

— O să aduc şi nişte cafea, răspunde el şi le cere oamenilor lui să pregătească imediat cafetiera obişnuită, cu cele două ceşti. Nu ştie prea bine de ce el şi Preşedintele păstrează de ani de zile acest ritual conform căruia el îi duce cafea sau mâncare, însă obiceiul îi dă un straniu sentiment de linişte.

Starea de confort se risipeşte cu totul când Hardshaw acceptă ceaşca, îi face semn să la loc pe un scaun şi zice:

— Am făcut–o azi dimineaţă, Harris, şi n–are rost să mai comentezi. M–am gândit la sutele de milioane de morţi, la specia umană, dar şi la faptul că America trebuie să trăiască în lumea asta.

Bărbatul simte un sloi de gheaţă în stomac. Soarbe îndelung din cafea.

— Să înţeleg că te–ai dat de gol faţă de Rivera şi ONU? I–ai pus la curent cu cifrele adevărate?

— Şi mai ştiu că puteam să–i tragem pe sfoară şi că raportul original al ANOA era fals. Acum ONU ştie totul.

Zumzăitul din creier a devenit atât de puternic încât i se pare ciudat că nimeni din jur nu–l poate auzi. Vreme de o clipă se gândeşte să plece şi să coboare în subsol, să aleagă unul dintre filmele acelea… dar cu un efort reuşeşte să alunge ideea.

— Atunci… dacă ai făcut–o deja, de ce m–ai chemat? Ştiai că m–aş fi opus unei asemenea hotărâri.

— Pentru că am nevoie de tine aici şi pentru că ţara ta are nevoie de tine când va telefona Rivera. Lucru care trebuie să se întâmple dintr–o clipă în alta.

Venind ca o aprobare, telefonul sună imediat; când Hardshaw răspunde, secretarul o anunţă:

— Doamnă Preşedinte, Secretarul General Rivera.

— Fă–mi legătura.

Pe ecran apare imaginea lui Rivera, care spune:

— Doamnă Preşedinte, întâi de toate trebuie să vă felicit pentru modul în care aţi jucat partida asta şi vă sunt recunoscător că aţi hotărât să nu acţionaţi împotriva intereselor noastre, deoarece sigur aţi fi reuşit.

Exact gândul care nu–mi dă pace, îi vine în minte lui Diem.

Hardshaw aprobă tăcută.

— Înseamnă că înţelegeţi toate consecinţele.

— Întru totul. Şi socot că am fost foarte norocoşi. Nu doar ONU, ci noi toţi. Aţi creat o ocazie unică.

Hardshaw ridică din sprâncene a mirare.

— Ocazia de a evita a Doua Revoltă Globală. Iar apoi, când se va dezvălui adevărul – lucru ce se va petrece curând, deoarece scurgerea de informaţii în privinţa operaţiunilor pe care le desfăşuraţi pare iminenta – ei bine, ce poate fi mai credibil decât o asemenea scăpare? Ar fi mult mai credibil decât orice declaraţie a guvernului. Secretarul General arată bine şi elegant chiar şi la această oră matinală; amănuntul pe care Diem nu l–a remarcat până acum e strania undă de

umor. Vedeţi dumneavoastră, experţii mei au aplicat datele în modelul planetar pe care îl avem şi am constatat că există o şansă de zece la sută ca anul viitor pe vremea asta să nu mai avem nici o situaţie de suveranitate în emisfera nordică. Dacă aşa se va prezenta situaţia, am dori ca oamenii să părăsească zonele de coastă şi să–şi caute locuri adăpostite. Partea grea e că trebuie să convingem lumea de adevărul spuselor noastre. Oamenii sunt în stare să creadă tot soiul de absurdităţi, dar în nici un caz adevărul cel mai simplu, dacă asta le cere să–şi abandoneze căminele.

Diem se gândeşte vreme de o clipă şi înţelege raţionamentul Secretarului General.

— Credeţi, prin urmare, că trebuie să declanşăm o operaţiune cu scop dublu – încercând să păstrăm secretul, dar admiţând divulgarea lui?

— Întocmai.

Diem aruncă o privire către Preşedinte; ea aprobă din cap.

— De acord, spune el, poate că ar trebui să şi declanşăm operaţiunea.

Revenit la propriul său birou, Diem se gândeşte că Hardshaw a luat din nou o hotărâre istorică, şi că memoriile sale vor fi tot mai greu de crezut. Cineva trebuie să pună pe hârtie toate evenimentele acestea, dar nu–i sigur că el va fi autorul.

Iar tăria zumzetului din creier a depăşit orice închipuire.

Partea ciudată este că rapoartele poliţiei din Austin se potrivesc perfect nevoilor lui Randy, însă ele nu–i fac deloc bine. A descoperit numele a cinci bărbaţi despre care nu ştia până acum, toate arestările fiind operate în cazul reţelei care a distribuit XV–ul uciderii lui Kimbie Dee, toţi oameni bine situaţi, la o treaptă–două sub cel pe urmele căruia se află în prezent. Neputinţa lui de a ajunge la ei până acum se explică prin faptul că, din întâmplare, în momentul arestării, aceştia n–au avut asupra lor filmul cu Kimbie Dee.

Acum însă, după ce a aflat şi asta, şi a răsverificat veridicitatea informaţiilor, totul e limpede ca lumina zilei. Indivizii erau în legătură cu cel puţin şapte–opt distribuitori cunoscuţi, care vânduseră copiile angro. Fiecare dintre ei a ajutat la finanţarea celor care l–au trimis pe maniacul ăla

diform, bolnav incurabil de cancer, pentru a o viola pe fetiţa lui, prinzând–o singură în vestiar deoarece era prea sfioasă ca să facă duş alături de celelalte fete, iar apoi a spânzurat–o de ţeavă.

Iar singura chestie interesantă, care–l frapează, e că toţi au murit. Toţi au fost executaţi pentru încălcarea Legii Diem.

Asta îi dă o satisfacţie sumbră, dar în aceste momente simte pentru prima oară că ar avea de obiectat împotriva pedepsei cu moartea – a ajuns atât de aproape, însă mai trebuie să găsească un asociat al acelor indivizi, de la care să poată afla unele lucruri.

Îi trebuie câteva zile pentru ca în cele din urmă să ajungă la un nume. Jerren Anders, în prezent aflat într–un spital pentru nebuni cu tendinţe criminale – şi ce crezi? Individul e tocmai în Boise. Exact acolo unde a început totul. La nici cincisprezece kilometri de locul unde Randy îşi parca rulota.

Bătrânul automobil intră pe autostrada interstate, iar Randy e surprins şi mişcat descoperind că a primit mai multe mesaje decât în mod obişnuit – nu informaţii, ci felicitări. Singurele cărora le răspunde acum sunt cele din partea altor părinţi, fraţi, surori, soţi, prieteni; oameni care vor să ştie despre legătura cu oraşul Austin; le transmite tot ce a obţinut.

Cât e noaptea de lungă, timp în care autovehiculul urcă şi iese din statul Colorado, intrând în Wyoming, pentru a reveni pe I–80, el o visează pe Kimbie Dee. Arată aşa cum a văzut–o la morgă, dar stă alături de el şi–şi agită părul blond strâns în coadă, întocmai cum făcea când trăia, şi spune: „Tati, tati, fii precaut. Ai grijă. S–ar putea să fie mai rău decât îţi închipui.”

— Tot îl găsesc eu până la urmă, zice el.

„Ar putea fi mai rău decât crezi.” Ea îl sărută scurt şi fierbinte pe obraz, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă când pleca spre şcoală, numai că acum îi simte buzele îngheţate ca aerul din morgă.

Se trezeşte cu o tresărire, îşi pregăteşte cafeaua, se aşază pe bancheta din spate şi soarbe din ceaşcă până când soarele răsare şi vehiculul opreşte în Salt Lake City. Hotărăşte să la micul dejun şi să facă un duş, să cureţe maşina în interior la următoarea escală. Incredibil ce miros capătă vehiculele astea!

În cursul aceleiaşi zile porneşte pe I–15. Au trecut ani buni de când n–a mai parcurs drumul acesta. Ar rămâne surprins dacă ar şti de pe acum ce plăcere va simţi revăzând Idaho.

Reciful Kingman e aproape o insulă; la reflux, se vede pământul, la flux, apă puţin adâncă şi câteva petice de stânci rămase la vedere, la flux mai puternic – nimic. Turnurile din oţel şi beton ce se înalţă acolo alcătuiesc instalaţia de lansare spaţială a companiei Servicii Orbitale Nord–Americane; au transformat locul într–o insulă în toată regula, iar populaţia de acum atinge aproape o mie de suflete, între care şi vreo zece copii.

Vineri, 16 iunie, pe la 18:00, ora locală, în afara staţiei nu se vede nici o mişcare. Cerul are o nuanţă înspăimântătoare, de un verde–cenuşiu, presărată de o spumă albicioasă şi bolborosind înnebunită, apa oceanului este de un negru murdar. În apropiere de turnul cel mai îndepărtat, în larg faţă de recif, Monstrul stă pe jumătate alimentat cu combustibil, având deasupra nivelului apei doar un sfert din volumul uriaş. Dacă ar fi complet alimentat, ar rămâne cu totul invizibil; în momentul lansării, rachetele mari decolează de la treizeci de metri adâncime.

În realitate, din cauza Uraganului Clem, care goneşte spre ei, şi a soarelui apropiindu–se deja de linia orizontului, aici, aproape de ecuator, Gunnar Redalsen, şeful Operaţiunilor de Lansare, nu poate vedea Monstrul şi nici nu priveşte pe fereastră, fiindcă are totul în minte. În aceste momente, el discută cu patru oameni pe care îi detestă atât de mult încât în alte condiţii nu le–ar adresa nici măcar o vorbă şi, tot ca regulă generală, unul dintre aceştia stă alături de el, iar ceilalţi trei, aflaţi departe, comunică prin intermediul radioului.

În stânga îl are pe Akiri Crandall, care, după părerea sa, e un tip de treabă. Lui Crandall îi place ca lumea să i se adreseze cu „Căpitane Crandall”, de parcă locul ăsta ţinut laolaltă de coloane de beton armat, ce coboară până în măruntaiele recifului, ar fi nava lui; foarte bine, însă insistenţa asta plină de vanitate care ţine loc de demnitate i se pare lui Redalsen cel mai grav lucru; el înţelege că, provenind dintr–un cartier

sărăcăcios şi apoi ridicându–se până la gradul de ofiţer de marină după ce a pornit de la simplu marinar, Crandall poartă pe umăr nişte însemne la care ţine foarte mult şi pe care le vrea recunoscute. Crandall uită mereu că acest loc există doar pentru lansarea rachetelor mari, iar asta e din cale afară de supărător; Crandall vrea ca toate orele–om să fie rezervate construcţiei şi funcţionării bazei, iar dacă ar fi după el, nici n–ar mai avea loc vreo lansare. Uneori Redalsen se întreabă dacă nu cumva Crandall îl consideră drept tunar pe acest vas care se deplasează inexplicabil de lent.

Totuşi, pe moment Crandall reprezintă cealaltă autoritate care dă dovadă de bun simţ, astfel că Redalsen se poate baza pe el şi chiar nutreşte un sentiment de simpatie faţă de măruntul şi găunosul Napoleon, alături de care el însuşi pare extrem de înţelept.

— Baza va scăpa nevătămată dacă nu–i luată pe sus de explozie, spune Crandall, ferm convins. Iar dacă trimitem Monstrul mai în larg chiar acum, ori îl lansăm pe o traiectorie de rezervă, aşa cum sugerează domnul Redalsen, atunci nu are cum să explodeze, aruncându–ne pe toţi în aer. Dar dacă–l lăsăm să stea la nici trei kilometri de Baza Principală, nu avem nici o garanţie că nu va fi împins până la ţărm.

Femeia care îi ascultă cu deosebită atenţie şi–şi controlează îndeaproape expresia feţei, pentru ca imaginea captată de videocamere şi ecran să n–o trădeze, este Edna Wheatstone, singura candidată pentru funcţia de director executiv şi împotriva căreia nu se pronunţă nici unul dintre membrii consiliului de conducere. După ce Crandall termină ce are de spus şi Redalsen îl aprobă cu mişcări viguroase din cap, ea începe să vorbească alegându–şi cuvintele cu grijă, ca şi cum ar ţine în gură ceva ce n–ar vrea să fie remarcat de către ceilalţi.

— Crezusem că tumul de lansare e situat în sud–vestul staţiei, astfel încât, în cazul desprinderii rachetei, uraganul o va duce spre larg.

Adevărul este că ea ştie al naibii de bine răspunsul la întrebare, şi spusele nu fac decât să piardă timpul, dar în felul acesta va reuşi să repete în faţa consiliului o bună parte din discuţia care s–a purtat aici.

— Am trecut prin două uragane pe ocean, zice Crandall şi voi mai supravieţui unuia, iar dacă vreţi să ştiţi, am contribuit la redactarea unui capitol într–o carte scoasă de Academie, iar fraza cu care încep capitolul respectiv sună: „Uraganele prezintă trăsături constante atunci când sunt considerate o populaţie, dar luate individual sunt cu totul imprevizibile.” Uraganul despre care vorbim acum trece dintr–o parte în alta a ecranului radar, de parcă ar fi un motan cu coada în flăcări şi ne–ar putea izbi din orice direcţie, ba ar putea chiar descrie un cerc şi să ne lovească de două ori. Există probabilitatea ca Monstrul pe jumătate alimentat să fie purtat spre larg, departe de noi… dar nu se ştie. Şi n–aş vrea să primejduiesc viaţa a o mie de oameni bazându–mă pe probabilităţi, domnişoară Wheatstone.

Ea răpăie cu degetele în braţul fotoliului, încercând în acelaşi timp să pară îngrijorată şi să dovedească tuturor că a ajuns să fie foarte apropiată de oamenii care răspund de rezolvarea problemei. Redalsen îşi dă seama că ea participă la discuţia asta doar ca să se asigure că, indiferent de măsurile ce se vor lua, cariera nu–i va fi periclitată şi dacă este în stare să înţeleagă, ba chiar să şi aprecieze o astfel de atitudine, el vrea totuşi foarte mult să ajungă la adevăratul miez al acestei discuţii.

Guvernul are un reprezentant, Collins ori Smith, în orice caz, un nume pe care nimeni nu reuşeşte să–l ţină minte, şi omul vrea să spună că guvernul va trebui să accepte o amânare a lansării, în ciuda problemelor pe care o astfel de nereuşită le va crea în cazul angajamentelor luate de Preşedintele Hardshaw, dar bineînţeles că dacă va interveni o decalare a programului, s–ar cuveni ca guvernul să fie despăgubit pentru situaţia creată, şi autorităţile nu vor cheltui banii contribuabililor ca să cumpere două rachete pentru lansarea unui singur satelit, prin urmare, dacă se întâmplă ca racheta să fie distrusă şi se va impune achiziţionarea alteia, atunci trebuie să se asigure despăgubiri şi, în orice caz, guvernul nu va mai pune fonduri la dispoziţie decât după ce satelitul plătit se va afla pe orbită.

La masă se află şi singura persoană importantă, care gândeşte intens, privind în acelaşi timp fix la tăblie, la fel ca şi

el. Redalsen ştie că individul lucrează în domeniul asigurărilor de mai bine de şaizeci de ani şi a refuzat să se pensioneze înainte ca recolta actuală de pensionari să se reangajeze. Asemenea majorităţii celor cu asemenea meserie, omul se bucură de reputaţia că nu se îndură să moară din cauza zgârceniei care îl caracterizează. Redalsen a băut o bere sau două cu tipul şi, treptat, a ajuns la concluzia că are în faţă un bărbat care şi–a petrecut mai toată viaţa gândindu–se la felul cum lucrurile ar putea evolua spre catastrofe inimaginabile şi încercând să mai micşoreze proporţiile.

— Există calcule probabilistice pe care să ne putem baza? întreabă omul de la asigurări, muşcându–şi buza de jos şi trăgându–se de o ureche care pare puţin deformată.

— Nimic nu poate fi cuantificat în astfel de condiţii, îi răspunde Redalsen. Mă pricep destul de bine la rachete ca să fac afirmaţia că dacă pluteşte în derivă pe oceanul agitat şi se ciocneşte de ceva, e foarte probabil să explodeze, iar în timpul ce ne–a mai rămas nu putem să descărcăm combustibilul în condiţii de siguranţă.

Crandall aprobă din cap.

— Cred că putem fi aproape siguri că în următoarele două ore va fi purtată spre larg. Ar exista şi posibilitatea de a instala pe ea un repetor de impulsuri şi o încărcătură explozivă pe care s–o detonăm imediat ce ajunge la o distanţă respectabilă de turnul de lansare şi de restul instalaţiilor. Ori, aşa cum propune domnul Redalsen, dacă doriţi să testaţi chiar instalaţia de lansare, putem să lansăm racheta pe o orbită joasă şi s–o readucem la sol, fără a crea pericole suplimentare, undeva la câteva sute de kilometri mai spre nord. Oricare dintre aceste două soluţii mi se pare minunată, numai să îndepărtăm cât mai mult bomba de instalaţiile mele.

— Dumneavoastră sprijiniţi această părere, domnule Redalsen?

— Da. Permiteţi–mi, totuşi să adaug că riscurile pe care ni le asumăm în cazul viitoarelor lansări se pot reduce, dacă reuşim o rezolvare de acest gen aici.

— Am înţeles. Bătrânul se trage de ureche, priveşte într–o parte, se scarpină în creştet; într–un fel sau altul, vreme de

douăzeci de ani, Redalsen a avut de a face cu el de multe ori şi în toată perioada asta n–a încetat să se mire de aspectul simian al bărbatului. Sper că înţelegeţi cu toţii, chiar dacă Industrial Facilities Mutual (IFM) mă crede pe cuvânt, s–ar putea să respingă hotărârea mea în cazul unui proiect atât de costisitor.

— Când vi s–a întâmplat ca hotărârea luată de dumneavoastră să fie lovită de nulitate? îl întreabă Redalsen.

— În 1998, la un vechi reactor nuclear sovietic pe care voiau să–l asigure în ciuda riscurilor. Reactorul n–a păţit nimic, de aceea presupun că au câştigat disputa.

— Credeţi că vi se va contesta hotărârea? întreabă reprezentantul guvernului. Din punctul nostru de vedere este esenţial ca într–un fel sau altul…

—…totul să fie plătit de altcineva, încheie asigurătorul în locul lui. Nimeni nu poate oferi promisiuni că aceste costuri vor fi acoperite până la urmă de guvern, iar eu pot doar să propun ca NAOS să întreprindă ceva pentru a reduce riscurile de producere a unor daune, iar apoi noi vom plăti pentru daunele ce rezultă. Amice, noi facem asigurări, nu reasigurări, înţelegi?

Reprezentantul guvernului şi Wheatstone sunt de–a dreptul nefericiţi, însă Redalsen l–a adăugat pe agentul de asigurări la lista lui de oameni cu care te poţi înţelege. Păcat că nu se apelează la vot direct.

În cele din urmă, Wheatstone înclină balanţa către una din părţi.

— S–ar părea că personalul tehnic din subordinea mea şi consilierul extern pe probleme de asigurări se pronunţă în favoarea lansării rachetei. Şi apreciem că nu suntem avertizaţi referitor la refuzul companiei de asigurări de a efectua plata. Există avantaje pe care ni le poate oferi lansarea de avarie?

— Doar şansa de a obţine unele informaţii, care altfel ne–ar rămâne inaccesibile, spune Redalsen. Teoretic vorbind, ne–ar oferi acelaşi lucru pe care–l putem obţine prin simulări pe calculator, dar mă ocup de asemenea chestii de prea multă vreme ca să mă încred orbeşte în aşa ceva.

Ştie că atitudinea lui e total nepotrivită – în mod oficial,

NAOS voise să verifice Monstrul, fără să efectueze o lansare. Pe de altă parte, de vreme ce toată lumea se arată atât de preocupată, ar dori să existe măcar şansa de a se efectua o lansare de încercare, în caz că părerea lui mai contează puţin.

— Cât timp v–ar trebui ca să faceţi o lansare de avarie?

— Cincisprezece minute după ce daţi aprobarea.

Femeia strânge din dinţi şi întoarce uşor capul spre stânga.

— Atunci daţi–i drumul.

Redalsen îşi dă seama că ea a luat o atitudine foarte hotărâtă. După ce consiliul va consulta procesul–verbal al şedinţei, probabil că va aproba totul fără să crâcnească.

Discuţia trebuie amânată încă vreo două minute pentru ca reprezentantul guvernamental să poată accentua încă o dată, dacă mai era nevoie, că totul va fi plătit de NAOS sau de IFM, fiindcă e limpede că guvernul n–o va face. Bine că s–a ajuns la un acord, fiindcă şi asta le aduce o oarecare uşurare.

În timp ce ies din încăpere, Crandall întreabă:

— Chiar o să dureze doar cincisprezece minute?

— Dacă toate merg după cum vreau eu, poate numai zece. La o construcţie modulară, se pune doar problema aranjării elementelor în ordine – toate trebuie ridicate şi fixate la turnul de lansare. Dacă nu, atunci cred că vom fi siliţi să ajungem acolo cu submarinul.

Crandall aprobă cu un gest din cap.

— Dă–i drumul.

Redalsen nu are nici măcar chef să sugereze că nu se află în subordinea lui Crandall; se simte chiar uşurat că poate intra în acţiune. După o scurtă deplasare cu liftul, ajunge în camera de comandă; datele telemetrice indică o situaţie cât de cât normală, deşi Monstrul se mişcă în sus şi în jos la trecerea fiecărui val.

— Gata, băieţi, le spune oamenilor care alcătuiesc echipa – au trecut deja opt minute de la declanşarea operaţiunilor de verificare – avem traiectoria de rezervă?

E pregătită, aşa cum a cerut–o el mai devreme.

— Bine atunci, dacă nu se intersectează cu alt satelit, începeţi numărătoarea inversă şi să dăm drumul păsăricii să zboare.

Mai sunt două minute până să ajungă la „zero” şi pe ecrane

apar alte zeci de cifre. Urmează un moment deosebit de dificil când Monstrul se ridică din apă, iar forţa unui val combinată cu un gradient vertical al vântului îl răsucesc, însă el continuă să se înalţe, timp în care sistemele sale de ghidare luptă cu îndârjire, motoarele cu reacţie de poziţionare unghiulară scuipă jeturi bruşte în toate direcţiile şi după câteva clipe racheta porneşte către o porţiune pustie de ocean situată la sud de Hawaii.

Cu ochii la ecrane, oamenii urmăresc plecarea Monstrului.

— Am participat la peste o sută de lansări, comentează tehnicianul aşezat în stânga lui Redalsen, dar acum e prima oară când nu aud nici un sunet la pornirea motoarelor.

— Chiar dacă am putea deschide bocaporturile, furtuna ar acoperi orice alt zgomot, îl aprobă Redalsen. S–ar putea întâmpla să–l şi pierdem de pe ecranele radar. Imaginea e şi aşa destul de ştearsă, cu toate că nu se află decât la vreo patruzeci de kilometri depărtare.

— Norii de pe radar formează un desen cel puţin straniu, constată cineva dintre ei, uitaţi–vă la punctul ăla negru de–acolo…

— Acela se numeşte ochiul uraganului, zice Crandall, care tocmai a intrat în camera de comandă. Domnule Redalsen, ai mai reuşit ceva în afară de îndepărtarea bombei?

— Toate procedurile s–au executat ca în simulările pe calculator, răspunde el zâmbind, dar am dovedit că suntem în stare să efectuăm lansări în condiţii meteo mai aspre decât ne–ar permite cei de la FBI.

Crandall îşi îngăduie să arboreze un surâs vag.

— Sper că nu eraţi pe punctul de a vă consola cu gândul că o rachetă alimentată cu combustibil trebuie scufundată în loc să fie lansată?!

— Oho, păi am scufundat–o, şefu’. Doar că am făcut–o ceva mai departe.

Zâmbetul e aproape uman.

— Bună treabă. Am venit până aici ca să vă lămuresc în legătură cu ceea ce indică radarul – nenorocirea de afară abia o să ne şteargă, însă e cea mai cumplită furtună pe care am văzut–o în viaţa mea. Ochiul acela are diametrul de aproximativ optzeci de kilometri şi potrivit estimărilor oficiale

viteza vântului la limita ochiului atinge aproape 220 de noduri. Din fericire, ne ocoleşte de puţin, astfel că aici vom înregistra o furtună de forţa 19–20 pe scara Beaufort.

Scara Beaufort este o scară convenţională care indică efectele fizice şi pagubele produse de vânt; într–un fel, ea a fost inventată deoarece oamenii surprinşi de furtuni puternice nu prea găsesc vreme să consulte instrumentele. În mod oficial, forţa vântului de 12 pe scara Beaufort înseamnă uragan; afară se înregistrează gradul 8 şi, în mod normal, Redalsen n–ar fi lansat racheta nici la forţa vântului de 6. De aceea, lasă acum să–i scape un fluierat lung de mirare.

— Pariez că vreţi să rămânem aici ca să înregistrăm toate datele pentru ANOA, nu?

— La drept vorbind, puţin îmi pasă, dar ANOA le vrea şi instituţia e chiar dispusă să plătească pentru ele către NAOS. În felul ăsta, nici n–o să ocupaţi loc în adăpostul săpat în recif, fiindcă şi aşa a devenit neîncăpător. Dar trebuie să vă previn că, de obicei, în zona asta nu s–au înregistrat uragane devastatoare, astfel că la construcţii s–au luat în calcul doar vânturi de gradul 22 – ceea ce mi se pare cam aproape de limită, mai ales că previziunile par a merge până la 20, plus–minus cinci, pe scara Beaufort. Prin urmare, dacă sunteţi dispuşi să rămâneţi aici pentru a înregistra toate datele, ANOA şi conducerea companiei vă vor fi recunoscătoare –, dar există riscuri mari. Beneficiaţi de sporuri pentru activitate în condiţii de pericol, desigur, dacă asta are vreo importanţă.

Redalsen dă din cap.

— Eu rămân pe poziţie şi cei care vor să stea sunt bineveniţi. Restul, coborâţi în adăpost. Oamenii sunt măcar în siguranţă acolo?

— Eu aşa zic, fiindcă e situat la 120 metri sub nivelul recifului. S–ar putea ca oamenii dinăuntru să nu–şi dea seama deloc de ceea ce se petrece la suprafaţă. I–am trimis deja acolo pe copii şi pe cei care nu aveau sarcini deosebite. În cazul ăsta, eu mă duc pe castelul central şi aştept raportul vostru.

— Aveţi de gând să rămâneţi acolo sus cât durează furtuna? vrea să ştie Redalsen. Castelul se află la patruzeci de metri înălţime şi e mult mai expus riscurilor.

— Neapărat! Nu glumeam când am spus că am scris cartea aceea pentru Annapolis. În ea am descris experienţa pe care am trăit–o într–o furtună cu vânt de gradul 13 şi alta cu 15, ceea ce pare destul de impresionant, aşa că nu vreau să ratez ocazia s–o văd şi pe asta. Poate reuşesc să mai adaug măcar câteva paragrafe.

Redalsen nu se poate abţine să nu toarne puţină sare pe rană.

— Nu uitaţi să le comunicaţi cadeţilor despre importanţa de a fixa nava de fund cu piloni din beton armat.

— Dacă reuşim să stăm şi în felul acela, nu se lasă Crandall, întorcându–i surâsul. Într–un fel sau altul, greul furtunii are să treacă până în zori – blestemata se apropie de noi cu o viteză care bate orice record. Presupunând că bucătăria, sala de mese, camera de comandă a lansărilor şi castelul rămân la locul lor până mâine dimineaţă, vă aştept la micul dejun.

Se răsuceşte pe călcâie şi pleacă, iar Redalsen îşi reprimă impulsul de a sări în picioare ca să–l salute. Majoritatea tehnicienilor care au familiile aici preferă să coboare în adăpost, dar mai are în subordine şi o serie de tineri ingineri care au venit probabil atraşi mai degrabă de condiţiile de salarizare şi n–au unde să–şi cheltuiască banii, astfel că nu întâmpină greutăţi ca să completeze schimbul.

— În regulă, băieţi, important e să vă asiguraţi că toate instrumentele funcţionează, iar după aceea staţi cu ochii pe ele ca să vă notaţi ce vi se pare neobişnuit.

— Domnule Redalsen, îl strigă Gladys Hmau, în ochii căreia percepe o licărire răutăcios–glumeaţă care îi dă mereu o stare de disconfort.

— Da, domnişoară Hmau.

— Ce elemente neobişnuite apar în cazul unui uragan uriaş?

El râde.

— Unul ar fi că toată lumea îşi pierde simţul umorului. Iar acum, fiţi vă rog atenţi cu toţii şi vedeţi ce puteţi afla – comportarea stranie a radarului, gradient vertical al vântului în zona turnului, tot ce semnalează existenţa unei furtuni ieşite din comun.

Orele se scurg dureros de încet. În jurul orei opt seara, un ajutor de bucătar le aduce pe un cărucior sandvişuri fierbinţi

cu brânză şi cafea, însoţite de „complimente din partea căpitanului.” Îşi îngăduie cu toţii un soi de pauză de lucru, îndepărtându–se puţin de ecrane şi, pentru un sfert de ceas, încetează urmărirea datelor ce par să alcătuiască o poveste plicticoasă, fără de sfârşit, şi nu le mai pronunţă cu voce tare ca să fie transmise prin radio, pentru cazul când, din diverse motive (în privinţa unora fiind recomandabil să nu se gândească), informaţiile înregistrate de consolă nu vor mai fi verificate şi pentru că un ochi format poate depista orice salt nefiresc efectuat de un indicator digital sub formă de bară, în vreme ce, după luni de zile, acelaşi fenomen ar trece neobservat pentru un controlor oarecare.

Redalsen proiectează imaginile recepţionate de videocamerele pe ecranele mari, situate deasupra capetelor. Aprinde luminile plasate pe rampa de lansare, dar toată suprafaţa ecranului rămâne de un alb lăptos pe care apar doar petice de verde–închis printre spuma din partea de jos, semn că imaginea reprezintă şi altceva decât zgomot alb.

Peste încă o oră, încep să perceapă zgomotul furtunii prin ziduri, în mod oficial, presiunea barometrică a coborât acum până aproape de 800 milibari. Apa oceanului este deosebit de agitată, iar mărcile tensiometrice de pe turn arată cum barele indicatoare saltă când sus, când jos pe ecranele din faţa lor, uneori pătrunzând în roşu atunci când efortul de forfecare exercitat de valuri încearcă să răsucească şi să smulgă tumul de lansare din ancorajele împlântate în stâncile din adâncul apelor clocotitoare.

Puţin după ora zece seara, pe suprafaţa cafelei din ceştile abandonate pe mesele mecanicilor se formează unde staţionare. Chipul lui Gladys Hmau a căpătat o paloare cam ştearsă, iar Redalsen, în timp ce urmăreşte indicatorul radar, o bate uşor pe umăr.

— Ochiul uraganului are să treacă destul de departe de noi, o linişteşte el.

— Da, dar dacă ticălosul trece pe deasupra, s–a zis cu noi, murmură fata. Simţiţi vibraţia de sub tălpi?

El rămâne neclintit o clipă şi bineînţeles că percepe o undă vibratilă traversând podeaua.

— Impresionant.

— Nu–i nici pe departe la fel de impresionant faţă de ceea ce se petrece la rampa de lansare, intervine Silverstein, aflat la celălalt capăt al încăperii. Sefu', am ajuns la forţe de forfecare ce nu mai coboară din roşu – cred c–o să pierdem rampa.

— Nu mi–aş dori–o, dar mai bine cedează turnul decât clădirea asta. Ai idee care–i punctul de forfecare?

— Forfecarea e calculată ca fiind maximă la aproximativ şaizeci de metri sub nivelul mării. Dar nivelul mării este o noţiune care nu–şi mai găseşte noima în condiţiile de acum.

Prin podea trece o vibraţie provocată de ceva aducând a lovitură, iar Redalsen cade în genunchi. Se aud câteva strigăte slabe, de spaimă. Imediat ce se ridică în picioare, urmează altă izbitură, la fel de puternică, iar luminile de pe ecrane pâlpâie scurt.

— Vreau legătura cu puntea de comandă şi transferaţi şi acţionaţi videocamerele care au mai rămas pe rampa de lansare.

— Fiindcă veni vorba de turn…

— Unde s–ar putea rupe? întreabă Redalsen.

— Puţin deasupra nivelului apei. Nu cedează la punctul de tensiune maximă care s–a calculat iniţial, adevărat?

— N–am de unde să ştiu, ar fi prima rampă de lansare pe care o pierd. Iar rachetele o iau razna când rampele cedează. Poţi lua legătura cu castelul central?

— Legătura cu ei s–a întrerupt.

— Bravo! Ceilalţi rămâneţi pe fază, eu mă duc sus, poate reuşesc să intru cumva în legătură cu ei.

Iese din încăpere ca un fulger; speră că spusele lui îi vor face să se gândească la altceva decât la cumplitul adevăr – că merge sus ca să vadă dacă structura numită castel mai există.

Când începe să urce scările, bagă de seamă că ele beneficiază de lumina obişnuită. Treptele se clatină sub picior, o dată, apoi iarăşi, dar deja s–a obişnuit şi s–ar părea că încă nu s–a destrămat nici o clădire şi situaţia nu mai e la fel de înspăimântătoare – asta cel puţin până când ajunge aproape de castelul central şi aude urletul vântului undeva înăuntrul staţiei. Scările în spirală din interiorul uriaşului tub de beton îi vibrează puternic sub tălpi de două ori, apoi luminile se sting;

se aprind imediat cele de avarie, de culoare albastră, iar urletul puternic şi subţire a devenit între timp un geamăt adânc şi baritonal.

Deschide uşa care dă în coridorul spre castelul principal şi în vreme ce se îndreaptă spre uşa de acces în castel simte tăria curentului de aer. Se încordează şi trage de uşă; aceasta se deschide cu o explozie de aer, aproape azvârlindu–l peste cap.

Ţâşneşte înăuntru şi, opintindu–se cu toată forţa, reuşeşte să închidă uşa; vântul nemilos încetează pe dată şi, după ce priveşte în jur, îi vede pe Crandall şi pe membrii echipei stând pe vine îndărătul pupitrelor. În faţa lor, una dintre ferestrele mari care dădea spre est a crăpat, sticla în amestec cu material plastic evidenţiind straturi sfârtecate asemănătoare celor apărute la ruperea sub presiune a placajului multistratificat. În geam se cască o gaură prin care trece braţul unui om, dar care se lăbărţează de la o clipă la alta.

— La ţanc ai sosit, domnule Redalsen, tocmai voiam să sudăm geamul şi mai aveam nevoie de cineva care să împingă lucrurile la locul lor. Crandall reuşeşte să–şi alunge din glas stridenţele cu toate că trebuie să urle din rărunchi pentru a se face auzit. Vrei să faci efortul de a te apropia şi să pui palmele acolo unde trebuie?

Redalsen se apropie de ei, constată că oamenii au la dispoziţie o bucată de geam care se autoîncălzeşte, ceea ce ar trebui să rezolve necazul, dar acest petic trebuie apăsat puternic vreme de cel puţin un minut pentru a se putea lipi. Dă aprobator din cap şi se năpustesc cu toţii în acelaşi timp înainte, ţinând peticul foarte aproape de podea şi paralel cu ea, pentru ca vântul să nu–l smulgă din mâinile lor, apoi îl ridică rapid, unii împingând ca să–l menţină perfect lipit de fereastră, iar ceilalţi apăsând de jos până când acesta acoperă gaura. Crandall apasă declanşatorul şi marginile capătă o culoare uşor roşiatică pe măsură ce materialul se topeşte, lipindu–se de fereastră. Oamenii stau cu toţii încordaţi, împingând cu îndârjire, dar acum nu mai e curent şi deşi efortul fizic se dovedeşte cumplit, toată lumea pare să–şi fi recăpătat forţele, mai ales că nu mai e atât de frig şi ţipătul ascuţit, aducător de rafale de ploaie, nu mai pătrunde prin

gaură.
Marginile şi–au pierdut nuanţa roşiatică, apoi devin transparente; procesul de reparaţie prin sudură este endoterm şi absoarbe căldură. După un minut, Crandall apasă cu dosul palmei pe una dintre margini şi zice:
— Gata, s–a răcit de jur–împrejur. Atenţie, îi daţi drumul când ajung cu numărătoarea la trei, dar să vă daţi la o parte imediat, fiindcă dacă peticul zboară de acolo, îi rade pe toţi cei care îi stau în cale. Unu, doi trei!
Îşi iau mâna de pe geam în acelaşi moment, apoi respiră cu toţii uşuraţi când constată că peticul rezistă.
— Presupun c–ai venit să mă anunţi c–ai pierdut legătura de comunicare cu castelul principal, da? spune Crandall, în vreme ce se îndreaptă spre propriul scaun.
— În primul rând din cauza asta şi ca să văd care mai e situaţia.
— Am asistat la o serie de valuri de furtună incredibil de mări. Unul dintre ele s–a ridicat cam până la nivelul trei al galeriei de est, iar asta înseamnă optzeci de metri peste nivelul normal al unui flux. Dar rezistăm. M–aş simţi mai liniştit dacă copilul ăsta uriaş, fără mamă sau tată, mă refer la instalaţia de foraj, ar fi avut o provă pe care s–o fi îndreptat spre ocean, dar rezistăm şi aşa, deocamdată, chiar dacă instalaţiile hidraulice din picioare ating fundul la fiecare val. Ecranul din faţa lor se luminează o clipă, apoi prezintă o listă a daunelor înregistrate. În primul rând avem ferestre sparte – care ar trebui reparate curând, fiindcă sporesc rezistenţa şi oferă vântului locuri prin care să pătrundă şi să provoace stricăciuni – plus o mulţime de conducte retezate, deoarece idioţii ăia de arhitecţi au prevăzut ca o parte dintre ele să fie aşezate pe suprafeţele exterioare şi plesnesc în orice loc unde trebuie să traverseze un spaţiu deschis sau unde sunt situate prea aproape de vreun punct de suport. Cum se prezintă situaţia în camera de control a lansării?
— Păi nu mai avem ce controla – turnul s–a prăbuşit la primul val mai serios. Slavă cerului că am scăpat de Monstru la ţanc. În rest, situaţia pare destul de bună acolo. Dacă vrei, pot să–ţi trimit câţiva voluntari ca să ajute echipele de remedieri ale daunelor…

— Îţi sunt recunoscător. Puterea maximă a furtunii urmează să ne lovească foarte curând, dar reparaţiile de după aceea ne vor lua ore întregi, şi dacă nu primim ajutor…

Ferestrele explodează spre interior şi Redalsen are la dispoziţie doar o clipă ca să–şi dea seama că prin ele nu pătrunde vântul şi rafalele de ploaie, ci un zid solid de apă, după care este azvârlit de perete şi–şi pierde cunoştinţa pe loc; nici măcar nu apucă să vadă cum se mişcă pereţii şi de aceea se poate considera norocos, întrucât cel puţin jumătate dintre membrii echipei staţiei sunt lucizi în momentul când soseşte izbitura celui de–al doilea val. Radierul înalt de pe piloţii din beton armat se sfărâmă şi întreaga structură se prăvăleşte în apă, sărind şi hârâindu–se de stânci în drumul către fundul oceanului; cei mai puţin norocoşi sunt prinşi în zone unde aerul devine tot mai rarefiat. Târziu, când răsar şi zorile deasupra oceanului pustiu şi mohorât, pe lângă cei din adăpost, care au scăpat nevătămaţi, în epava din adânc mai sunt câţiva oameni în viaţă; două zile mai târziu, când un submarin al Marinei soseşte să evacueze supravieţuitorii, membrii echipajului îi găsesc pe cei din adăpost îngroziţi, dar teferi. În ruinele sfărâmate ale staţiei nu mai e nimeni viu. Scufundătorii refuză să vorbească despre cele văzute în adâncul recifului, iar filmul pe care îl realizează cu ocazia scufundării este clasificat imediat drept strict secret.

La puţin timp după ce submarinul părăseşte portul Pearl Harbor, Di Callare şi echipa lui îl întâlnesc pe Diem pentru a da răspuns presantei întrebări: Ce s–a întâmplat la Reciful Kingman? E încă dimineaţa devreme, Di a trebuit să pătrundă pe autostrada trenavetei la ora cinci ca să ajungă la Washington tocmai din Carolina de Nord şi ca să–şi rezerve o oră pentru a studia datele care, aşa cum se întâmplă în cazuri de urgenţă, nu–l lămuresc pe deplin.

— Doriţi o ipoteză, spune el, speculaţii pe care să le serviţi presei şi altele de genul acesta? Bine, după părerea mea, i–a lovit o undă de perturbaţie a furtunii. Construcţiile au fost proiectate pentru vânturi de gradul 22 pe scara Beaufort, iar când s–a produs accidentul, condiţiile exterioare sugerau doar 19–20. Cifra e cam nesigură, ori a existat vreun viciu ascuns

în proiectare sau în structura clădirii, dar să presupunem că a fost o structură solidă şi că situaţia meteo n–a depăşit cifrele pe care le avem. E de presupus că la un uragan care depăşeşte gradul 20 pe scara Beaufort trebuie ca ochiul furtunii să treacă pe deasupra ta pentru a suferi efectele complete, iar exact în ochi valurile pot atinge înălţimi de cel mult treizeci de metri. Dar ochiul a trecut departe de aici, acest lucru este evidenţiat atât de propriile lor observaţii cât şi de rezultatele obţinute de sateliţi. Iar ochiul acela are dimensiuni înspăimântătoare, stabilind un adevărat record. Să presupunem că nu–i un ochi monstruos, aşa cum am crezut la început, ci o furtună–monstru…

Bărbatul scund de lângă Diem, care a fost prezentat doar ca „asistentul meu" şi care până acum s–a mulţumit să studieze totul cu atenţie, tuşeşte discret, iar Di simte că restul celor prezenţi se trag înapoi cu un pas. Ei bine, ducă–se naibii; o să le ofere părerea sa absolut sinceră, iar mai târziu vor vedea cum o vor scoate la capăt.

— Să presupunem că–i vorba despre o furtună în centrul căreia se înregistrează un vânt de gradul 35 pe scara Beaufort. Da, ştiu că asta se apropie de viteza vântului în cazul unei tornade şi ne referim de ceva cu un diametru de peste cincizeci de kilometri, nu de mai puţin de un kilometru, cum se întâmplă unei tornade de dimensiuni medii. În acest caz, valurile care îşi au originea în ochi – care s–ar îndepărta de el, dar ar rămâne totuşi aproape de furtună – ar putea fi uşor să fie înalte de o sută patruzeci de metri, mai ales dacă ai un program de implementare nelimitat pentru toate situaţiile…

Bărbatul scund se întoarce către Diem şi întreabă:

— Program de implementare?

— Distanţa la care vântul suflă pentru a forma valuri, îl lămureşte Diem. Valuri de o sută patruzeci de metri înălţime, doctore Callare? Îţi dai seama că dacă interpretez corect cele spuse de dumneata, înseamnă că fenomenul ăsta dă naştere la valuri de tip tsunami?

— Exact.

— Iar colegii dumneavoastră susţin această opinie? întreabă bărbatul cel scund, aruncând în jur o privire semnificativă.

Di Callare n–a fost nicicând mai mândru sau recunoscător; îl aprobă toţi cu un gest din cap.

— Dacă veţi compara temperaturile obişnuite din Pacificul de Nord, explică Gretch, există un potenţial suficient pentru naşterea unei furtuni de asemenea proporţii. Apoi ea face declaraţia cea mai îndrăzneaţă dintre toate: Dacă vreţi o părere exprimată cu toată sinceritatea, nu una care să vă convină, atunci lucrurile se prezintă aşa cum v–am spus. Ne confruntăm cu furtuna cea mai mare despre care discutam cu săptămâni în urmă. Şi în drumul ei spre Asia va creşte în tărie. După aceea îşi dă părul de pe faţă cu dosul mâinii şi se aşază, rămânând semeaţă şi privindu–l drept în ochi pe bărbatul scund.

Acesta nu la în seamă atitudinea ei, aşa cum procedează şi în cazul celorlalţi. Fiindcă tot s–a spart gheaţa, Peter, Talley, Mohammed şi Wo Ping îi prezintă lui Diem alte şi alte dovezi, Harris rămâne impenetrabil – atitudine care explică modul în care şi–a păstrat slujba –, dar este evident că micuţul nu mai ascultă şi nu e vorba de dovezi, pe care oricum nu le–ar înţelege dacă nu s–ar da explicaţii destul de cuprinzătoare. El nu percepe decât că oamenii se arată nesupuşi.

Întrunirea se termină fără ca oamenii politici să exprime vreo părere tranşantă; ţinând seama că cei din echipa sa l–au sprijinit atât de bine, Di le întoarce serviciul spunând în prezenţa lui Diem şi a umbrei lui că vor continua sa desfăşoare cercetările pornind de la presupunerea că a fost o creştere anormală a presiunii şi că nu–i vorba doar despre un uragan neobişnuit de extins, ci de cel mai mare care s–a înregistrat vreodată. Asta pare să–i pună pe goană pe Diem, pe bărbatul scund şi pe secretara lor, ca şi cum toţi s–ar teme de ceea ce ar mai trebui să asculte.

E unu şi jumătate dimineaţa, mult mai devreme decât ora de sosire normală la birou, iar acum, după ce Diem şi echipa lui au plecat, aerul precipitat a dispărut o dată cu ei, şi toată lumea pare să se fi dezumflat. Toţi au în faţă o zi care pare să nu se mai sfârşească.

— Să ieşim undeva să luăm micul dejun, propune Di. Nu ştiu ce–aţi mâncat voi azi dimineaţă, însă eu n–am reuşit să înghit decât cafeaua asta infectă. Şi poate mai discutăm liber şi ne

vine vreo idee în legătură cu ce anume ne mai poate rezerva furtuna asta.

Au de străbătut trei intersecţii şi peisajul nu le încântă nicidecum privirea; Di observă că, într–un fel, el şi oamenii săi arată ca o echipă de baschet din cartier, alcătuită din oameni trecuţi de o anumită vârstă, de felul celor în care a fost şi el când avea zece ani, când fiecare se îmbrăca după cum îl tăia capul şi toţi se bucurau să se afle în compania altora. Stă un moment pe gânduri şi se întreabă dacă nu cumva dorinţa lui intimă de a se bucura de sprijinul şi aprobarea cuiva îl determină să vadă lucrurile în felul acesta, dar nu – Talley păşeşte alături de el, cu capul sus şi foarte încrezătoare, discutând aprins cu Pete, aflat alături, iar Wo Ping şi Mohammed ţin pasul şi ei, astfel că, împreună, toţi par să arunce provocări oricărei persoane de pe stradă care ar îndrăzni să–i contrazică într–un fel sau altul.

— Echipa a ajuns să devină extrem de închegată, doctore Callare, remarcă Gretch.

— Aşa şi trebuie să fim, zice Di, nedorind să pară sumbru, dar simţind că nu minte deloc făcând o asemenea afirmaţie. Sunt convins că Diem a înţeles şi ne va susţine părerea, dar n–am habar cât de convingător poate fi. Se spune că se află în relaţii foarte amicale cu Hardshaw de multă vreme, fiind supranumit şi Umbra Preşedintelui, dar din câte ştim, Hardshaw ar vrea să fim reduşi la tăcere.

— Şi ce–o să se întâmple dacă nu ne ţinem gura?

— Cred că vom afla curând. Bursa ta este numai pentru vara asta, nu?

Ea pufneşte în semn de aprobare.

— Bine măcar că mi se oferă prilejul de a vedea clar ce presupune o asemenea slujbă. Mă gândeam, hm–m–m, să solicit o prelungire a perioadei de intern, asta dacă…

— Bineînţeles c–o să–ţi scriu o recomandare.

Ajung la un semafor şi Di se concentrează vreme de câteva clipe ca să asculte discuţiile pe care le poartă ceilalţi membri ai echipei. Talley adoptă o poziţie conservatoare, iar Pete, una radicală; ea spune că se ocupă de furtuna cea mai mare înregistrată vreodată, şi atâta tot, iar el susţine că femeia este capabilă să producă alte zeci de lucruri, care nu au fost

auzite sau consemnate de istorici sau statisticieni. Perfect – ar trebui puşi să lucreze laolaltă pentru a alcătui o listă scurtă a fenomenelor de care trebuie să se ţină seama.

Wo Ping se contrazice cu Mohammed în privinţa unei modalităţi de calcul; întrebarea de bază este la ce nivel apare haosul în desfăşurarea fenomenelor şi, prin urmare, ce etape ale modelului trebuie explorate prin metodele Monte Carlo[26]? Asta sună ca o problemă care ar putea fi rezolvată de unul dintre ei – şi acum Di îşi dă seama că discuţia seamănă până la urmă cu cea dintre Talley şi Pete, însă exprimată în termeni matematici. Oricum ai pune întrebarea, folosim doar cifre şi calcule, sau căutăm posibilităţi absolut noi ce se pot materializa?

N–au mai intrat aşa, cu cârdul, în acest mic restaurant din perioada în care au stabilit bugetul, însă chelneriţa pare să–i recunoască şi–i conduce către o masă din partea mai ferită a localului. Până să le fie servită mâncarea, discută despre familii, sport, parcurgând ritualul obişnuit în astfel de situaţii; toată lumea vrea să ştie cum progresează cartea lui Lory, cu toate că doar Mohammed citeşte romane poliţiste, apoi toţi cei prezenţi admiră ultima şarjă de fotografii cu puştiul lui Wo Ping.

Micul dejun e bun şi Di percepe cu claritate că trebuie să se aştepte la o perioadă extrem de agitată şi că atitudinea de sfidare şi mândrie din dimineaţa asta se va stinge, astfel că probabil acum ar fi una dintre ultimele ocazii când echipa ar putea să iasă împreună şi să uite câteva clipe de muncă – şi recunoaşte că s–a simţit foarte fericit alături de ei. Aceştia sunt oamenii împreună cu care s–ar înhăma la orice treabă şi, cu toate că afirmaţia sună cam dulceagă şi sentimentală, ar dori să găsească o modalitate pentru a le–o face cunoscută.

De asemenea, presupunând că întorcându–se la laborator nu se vor trezi cu toţii că au fost concediaţi, prezenţa lor laolaltă aici, la ora asta atât de matinală, după ce au realizat marea ispravă a zilei, dar având în faţă multe alte lucruri de rezolvat, le dă tuturor senzaţia de bine şi de utilitate.

---

[26] Termen din statistică pentru a desemna metode de obţinere a unor soluţii numerice la probleme matematice cu ajutorul eşantionării aleatorii (n. trad..)

În cele din urmă, când trec la a doua ceaşcă de cafea de după micul dejun, Di îşi exprimă cu voce tare gândurile şi se simte uşurat să constate felul în care ceilalţi îl aprobă tăcuţi. Pesemne că le putea spune cu câtva timp în urmă… dar în public, unde ar putea fi urmăriţi şi ascultaţi, nu–i recomandabil să le povestească despre legătura sa personală cu Carla şi despre rezultatele care provin de la ea şi, pentru a–i proteja pe toţi ceilalţi, probabil că va împărtăşi fiecăruia frânturi din ceea ce ştie, dar, pe de altă parte, măcar îi poate dirija să întreprindă cercetări în direcţia corectă.

În aceleaşi momente hotărăşte că poate merge chiar mai departe decât atât. Va dezvălui mai multe amănunte faţă de reportera aceea, Berlina Jameson, dar după ce va pune echipa pe roate şi va stabili priorităţile. În condiţiile în care există o echipă de experţi care cunosc adevărul şi reprezentanţii presei au mirosit ceva, are toate motivele să acţioneze pentru a împiedica autorităţile să mai muşamalizeze situaţia.

Se întreabă dacă măsura aceasta este o dovadă de înţelepciune. Anul trecut au fost împuşcaţi patru membri ai Congresului şi o mulţime de înalţi funcţionari. În mod oficial, fenomenul este pus pe seama cetăţenilor din Washington, categorisiţi ca nebuni şi furioşi; totuşi, zvonurile vehiculate pretutindeni afirmă că toate evenimentele sunt manipulate. Prin modul cum acţionează îşi abandonează copiii, transformând–o pe Lori într–o văduvă?

Asta o fi mai grav decât să–ţi abandonezi specia?

Descoperă că ceilalţi se uită insistent la el. Pesemne că are o privire pierdută şi absentă; cu o clipă în urmă, îşi dă seama brusc, a amuţit în mijlocul frazei. Reia gândul de unde a rămas:

— Cum spuneam, marea problemă cu care ne confruntăm rămâne cam aceeaşi, dar cu o treaptă mai jos, adică fenomenul de încălzire globală, despre care am mai vorbit. Când vor apărea efectele pe care nu le–a trăit nimeni până acum? Asta se situează exact la graniţa dintre matematică şi meteorologie – sau cel puţin aşa mi se pare mie, până reuşim să exprimăm problemele meteo în cel mai potrivit limbaj matematic. Drept urmare, oficial vorbind, voi toţi sunteţi

acum împărţiţi în două echipe, pentru că s–ar putea să nu mai avem prilejul de a conlucra multă vreme. Talley şi Mohammed, voi alcătuiţi echipa numărul unu, iar misiunea voastră e să descoperiţi efecte încă necunoscute – tot ce, în adâncul sufletului vostru, consideraţi că se poate întâmpla, fiindcă asta presupune atât intuiţie cât şi cunoaştere ştiinţifică. Peter şi Wo Ping, echipa a doua, aceeaşi treabă, dar să nu trageţi prea mult cu ochiul peste umărul celorlalţi. Gretch, tu urmăreşti activitatea ambelor echipe şi–mi prezinţi situaţia. La fiecare sfârşit de săptămână echipele vor schimba între ele rezultatele obţinute, apoi fiecare va încerca să conteste ideile celeilalte. Dacă vom continua să lucrăm împreună şi nu vom fi trimişi în şase oraşe diferite, la mijlocul săptămânii viitoare ar trebui să avem o listă scurtă cu fenomenele care trebuie să ne dea de gândit şi să susţinem cu toţii foarte bine aceste păreri. De îndată ce reuşim asta, eu o să iau din nou legătura cu Diem şi vom vedea dacă–l putem sensibiliza pentru a prezenta situaţia reală în faţa factorilor de decizie şi, în mod ideal, de a face cunoscute publicului constatările noastre.

— Chiar dacă, of…, începe Talley şi nu continuă, însă toţi cei prezenţi par să pună mare preţ pe aflarea răspunsului la întrebarea ei.

— Da, chiar dacă veştile sunt proaste şi există posibilitatea de a declanşa tulburări. La naiba, doar n–o să–i cocoloşim pe oameni la nesfârşit. Cum să le spui că „nu există motive de panică” în clipele când oraşele vor fi spulberate? A sosit momentul să le spunem adevărul gol–goluţ.

Microfonul/evaluatorul de la micuţul local în care îşi iau micul dejun Di Callare şi oamenii lui lansează pachete de inforozători cât poate de repede; Diem citeşte redarea discuţiei cu satisfacţie, la câteva secunde după ce vorbeşte fiecare dintre meseni. Scurgerile de informaţii se vor petrece aşa cum se cuvine; ca nu cumva să uite, îşi notează să trimită câţiva „ciripitori” – inforozători care descoperă alţi inforozători şi–i intoxică cu informaţii, procedeu folosit de CIA în cadrul campaniilor de dezinformare şi de serviciile poliţieneşti ale naţiunilor care în mod oficial nu comunică între ele atunci

când vor să coopereze în cazul capturării unor infractori. Aceştia vor duce cu ei informaţii provocatoare către inforozătorii ce conlucrează cu *New York Times*, *Scuttlebytes*, şi cu ultima apariţie, *Sniffings*.

A sosit clipa să–l amestece şi pe Louie Tynan în afacerea asta. Diem formează numărul.

Aşa cum era de aşteptat din partea unui ofiţer în vârstă, Tynan este iritat:

— Vrei să spui c–ai ştiut totul de la început? Atunci de ce dracu' nu i–ai oferit doctorului Callare resursele materiale necesare şi n–ai avertizat populaţia în legătură cu ce se va întâmpla?

— Fiindcă jumătate dintre oameni nu ne vor crede, iar cealaltă jumătate ar intra în panică. Ne trebuie o reacţie raţională din partea publicului.

Asta îl mai linişteşte pe Tynan – şi el are o părere la fel de proastă ca şi Diem despre public – de aceea întreabă:

— Atunci cum procedăm? Nu–mi face deloc plăcere s–o mint pe Carla şi nici nu mă pricep prea bine la asta. Pe de altă parte, cred că nu…

— Ia–o domol, amice, spune Diem şi surâde larg. O să dau totul în vileag şi faţă de ceilalţi. Nu imediat, fiindcă am nevoie de o echipă bine închegată înainte de a–i concedia pe unii dintre cei care plimbă hârtii de colo–colo – începând cu Pauliss, un nume care sigur ţi–e cunoscut – deci trebuie să găsesc oameni care sunt în stare să facă treabă. Iar asta se va întâmpla cât de curând. Tu trebuie să dai informaţii în continuare şi dacă se sperie cineva că va fi prins, spune–i că trebuie să–şi facă datoria până în clipa când se va produce arestarea ta sau a lor – lucru despre care ştim amândoi că nu se va întâmpla.

Tynan mârâie puţin, dar acceptă ideea; slavă cerului că şi–a păstrat obiceiul de a primi ordine, gândeşte Diem, fiindcă dacă ar ţine cu tot dinadinsul, Louie Tynan ar putea deveni de departe cea mai îndărătnică persoană din lume.

La o adică, însăşi încăpăţânarea este explicaţia pentru faptul că el *nu* se află acum pe Pământ, iar aceasta reprezintă un avantaj.

— O să–ţi placă mai mult ceea ce–ţi voi spune în continuare,

adaugă Diem. Am dori să–ţi încredinţăm o misiune deosebită datorită teleprezenţei tale la Baza Selenară şi–ţi acordăm mână liberă ca să rezolvi problema după cum doreşti.

— Până aici îmi place grozav. Ce–am de făcut?

— După pierderea suferită la reciful Kingman, câţiva dintre băieţii noştri deştepţi cred că vom avea parte de o vară plină de uragane şi consideră că, în afara aeroporturilor, s–ar putea să pierdem toate celelalte instalaţii de lansare a sateliţilor. Cu toate astea, vom avea nevoie de mulţi sateliţi meteo. În Baza Selenară se găsesc destule mine şi magazii cu aparatură electronică – am dori să te ocupi de automatizare, să construieşti acolo sateliţii de care avem nevoie, apoi să–i aducem pe orbită terestră. Avem pregătite multe dintre specificaţiile tehnice, aşa că te poţi apuca de treabă.

— Cât mai rămân aici?

— Aştepţi cu nerăbdare o permisie? îl întreabă Diem. Ştiu că trebuia să fii de mult schimbat din post.

— Nu asta am întrebat. Cât mai stau aici?

— Hmm. Păi, probabil până terminăm totul. Cel puţin până la toamnă.

— Atunci batem palma.

După ce încheie convorbirea, Diem gândeşte: „Uite un om care vede cum se desfăşoară toate lucrurile, dar îndeplineşte ordinele altora – şi nici măcar nu–i trece prin minte să–şi lase slujba pentru nimic pe lume. Cine să mai înţeleagă gusturile oamenilor?”

Ca întotdeauna, expresia „cine să mai înţeleagă…” reînvie o amintire pe care o considerase uitată, dar stătuse amorţită în minte ca un şarpe cu clopoţei încolăcit şi somnolent. Gândul îi aleargă la casetele video din subsol, la instalaţia sofisticată de acolo – şi alungă ideea, din nou, aşa cum a făcut–o aproape din oră în oră în ultima vreme.

Jesse ştie deja că Mary Ann Waterhouse este o femeie chinuită sexual – de fapt, asta–i cam tot ce cunoaşte despre ea – dar acum, după ce pofta turbată de împerechere, sau ceea ce a animat–o mai devreme, i–a mai trecut, pare o persoană destul de agreabilă. Iar chiflele moi umplute cu carne de miel, ceapă crudă şi bucăţi de roşie sunt foarte

bune, aşa că până la urmă tot s–a ales cu o masă, chiar dacă are o bănuială că experienţa lui va suna prea trasă de păr ca să–şi convingă prietenii de veridicitatea ei.

Acum e şi frumoasă, mai ales după ce a îmbrăcat ceva alb, moale şi elegant, fiindcă lumina lumânărilor nu–i trădează vârsta şi nici chipul răvăşit de vreme.

După ce mănâncă puţin, ea spune:

— Îţi sunt datoare cu o explicaţie, dar adevărul este că n–am găsit nici una. Mi–am pierdut o grămadă de timp aşteptând să prind autobuzul care duce la Puerto Madero, apoi am umblat pe plajă, plângând şi răcnind de fiecare dată când mi–a venit cheful. Mi–am închipuit c–o să ies pur şi simplu la plimbare şi voi încerca să cunosc alţi oameni, la fel ca orice alt turist.

Jesse are senzaţia că va spune o prostie, însă n–are încotro.

— Cred că slujba te stresează mult.

— Sigur. Mestecă vreme de câteva secunde, după care înghite. Asta o ştie toată lumea, dar la XV se evită comentariile de genul ăsta. Ştii despre ceaţă?

— Da, am auzit de procedeu. Are legătură cu păstrarea unei identităţi personale, aşa–i?

Ea aprobă din cap.

— Da, asta–i versiunea oficială. Vrei să auzi ceva urât de tot?

Jesse face un gest larg şi resemnat cu braţele; dacă vorbele astea fac parte din vreo stratagemă complicată pentru a găsi pe cineva cu care să poarte o discuţie, va trebui să admită că l–ar interesa – îi aminteşte de răsturnarea unui bolovan pentru a vedea insectele care colcăie dedesubt. În plus, simte îndemnul, greu de reprimat, de a afla toată povestea.

În acest răstimp, Mary Ann a remarcat reacţia lui şi a interpretat–o cu totul altfel. S–a arătat deja stupefiată de modul în care l–a atacat – fiindcă alt cuvânt mai potrivit nu găseşte – pe acest sărman puşti. De fapt, încă de la începutul concediului şi–a pus întrebarea când va reuşi să redevină o persoană normală; în cursul primei săptămâni a umblat înfofolită, a purtat perucă şi a făcut–o pe turista, urcând cu telecabina până în vârful muntelui Tacana şi mergând pe jos până la marginea pădurii ecuatoriale. Apoi şi–a petrecut tot mai mult timp stând şi citind, după care a început să facă plimbări lungi pe plajă... iar acum a ajuns să atace tineri pe

stradă. Se întreabă dacă are şansa de a se coborî mai mult decât atât.

De aceea vrea să se asigure că el n–o va urî după ce va pleca de aici.

— Ceaţa nu contează prea mult, explică ea cu voce controlată. A fost doar o modalitate de a–ţi explica, fiindcă am socotit că–ţi datorez asta. Suntem la fel de sensibili ca şi restul lumii, dar numai o mică parte din ceea ce simţim noi trece prin interfeţele ce culeg date din sistemul nervos. Şi nu–i vorba despre un semnal pe care să–l poţi amplifica... seamănă mai curând cu neclaritatea care apare la o fotografie... folosirea de lumini mai puternice nu ajută prea mult. De aceea... uf, pentru a transmite ceva care să aducă a senzaţii, trebuie să exagerăm tot ce facem. Iar uneori...

— Vă chinuiţi unul pe altul.

— Da, şi trebuie ca brutalitatea aceea să devină a doua natură pentru noi. Emoţiile mărunte n–au nici o valoare, fiindcă pentru ele nu te plăteşte nimeni. Îşi lasă privirea în pământ; discuţia încă n–a luat turnura dorită de ea. Uite, s–ar putea ca şi asta să ţi se pară stupid – în ultima vreme, dacă nu face parte dintr–un scenariu scris de altcineva, vorbele pe care le rostesc îmi sună ridicole. Dar m–am săturat să mă tot aud vorbind. M–aş bucura tare mult dacă mi–ai spune câteva lucruri despre tine.

El face o faţă prelungă, muşcă dintr–o chiflă – mai devreme şi–a pus întrebarea de ce i–a adus Señora Herrera atâtea, dar se pare că ea ştie mai multe decât Mary Ann despre pofta de mâncare a bărbaţilor tineri – şi spune:

— Nu mi s–a părut deloc ridicol, ci politicos. Chiar vrei să afli?

— Aproape toată lumea îmi cunoaşte sentimentele şi senzaţiile – acum vreau şi eu să ştiu ce simte o persoană care n–a trecut prin aceleaşi experienţe ca mine. De aceea, te rog să–mi povesteşti despre tine.

Tânărul ridică din umeri.

— O să ţi se pară cel puţin banal, fiindcă primul lucru pe care mă simt îndemnat să ţi–l declar e că nu prea am ce să–ţi povestesc. Iar al doilea lucru care–mi vine în minte e că... ei bine, vezi tu, sunt angajat la Colegiul de Stat Tapachula, ca

îndrumător în cadrul cursurilor pregătitoare pentru politehnică. Studiez ingineria la Univ. din Az, dar am întrerupt trimestrul ăsta. Practic, îi pregătesc la matematică şi alte ştiinţe exacte pe tinerii care vor să dea examen la Politehnică… numai că… Privirea îi rămâne fixată peste umărul ei, urmărind ceva aflat la 1 500 kilometri depărtare.

— Numai că? întreabă ea cu delicateţe şi–şi dă vag seama că Synthi Venture ar înţelege anumite elemente din această scenă mult mai bine decât Mary Ann. Băiatul arată bine, acest lucru nu poate fi negat – ei, pe naiba, e chiar *frumos* –, iar lumina caldă a lumânărilor, care joacă pe faţa lui tulburată, cu trăsături fine… ar putea deveni o scenă bună într–un film documentar despre vreun poet romantic…

— Numai că, zice el într–un târziu, e vorba de o fată.

Asta–i o poveste grozavă, consideră Mary Ann, şi ceea ce o face să fie cu adevărat grozavă e faptul că băiatul acesta e mult mai sincer decât ea, sau decât alţi parteneri cu care a lucrat. Pare măcinat de o singură iubire adevărată şi arzătoare şi pare că nu se aşteaptă să mai trăiască una la fel. În plus, arată atât de trist… şi de atrăgător…

Mary Ann se mândreşte cu inteligenţa şi cu cinismul ei şi are dreptate din ambele puncte de vedere. Însă mai există un amănunt pe care rareori îl recunoaşte în sinea ei; acela că, pentru a–şi apropia publicul, Synthi Venture a trebuit să trăiască mereu sentimentele pe care *oamenii înşişi* doreau şi puteau să le simtă – iar asta înseamnă că încă de la început, chiar dacă nu şi–a dat seama până acum, în sufletul lui Mary Ann a existat ceva din caracterul lui Synthi şi între timp multe trăsături au devenit comune. Prin urmare, deşi ştie că–i oarecum stupidă şi banală, se lasă răpită de povestea iubirii acestui puşti şi în consecinţă adoptă cea mai seducătoare atitudine pe care o poate cunoaşte omul – îl ascultă şi–l priveşte plină de fascinaţie.

Jesse observă amănuntul şi se trezeşte gândind că ea ştie al naibii de bine să se arate receptivă; e singura persoană care pare să înţeleagă totul şi să manifeste o idee de compasiune pentru Naomi – se vede că–i o fiinţă foarte agreabilă, care şi–a cam ruinat viaţa din cauza drumului pe care a trebuit să–l aleagă. De aceea Jesse se simte foarte mândru de propria–i

capacitate de a ierta… şi, iată, în lumina lumânărilor, e aproape sigur că n–a mai avut în faţă o făptură atât de frumoasă.

— Ajunge câte ţi–am spus despre mine, o anunţă. Numai lucruri răsuflate, aşa cum te–am avertizat. Hmm… mâine am zi liberă. N–ai vrea să ne purtăm de–a dreptul ridicol, plimbându–ne, de exemplu, pe plajă?

— Ador ideea, îi răspunde Mary Ann şi–i aruncă un zâmbet plin de secrete şi de umbre adânci care i se pare a purta în sine secole de durere, dar şi o căldură minunată.

Jesse îşi dă seama că se vor purta foarte delicat unul cu celălalt şi de aceea spune:

— Nemaipomenit.

Femeii îi place nespus modul în care el a rostit „nemaipomenit” – asta îi face să–şi aducă aminte de câţiva băieţi cu care ieşea pe vremea când era elevă – şi, dintr–o dată, ştie că pot să–şi reverse bunătatea unul asupra celuilalt.

Louie manifestă răbdarea tipică a piloţilor faţă de medici; cu alte cuvinte, se arată iritat de prezenţa lor. Într–un anume fel, medicii simt desigur asta, fiindcă apar exact atunci când lucrurile se precipită deja prea mult.

Îl cunoaşte pe doctorul Wo de multă vreme şi, bineînţeles, chiar când se pregătea să plece pe Lună, Wo l–a chemat şi i–a zis că trebuie să se cupleze la o serie de aparate pentru un control de rutină.

Dacă vrei să afli părerea lui Louie, neurologia spaţială e o disciplină cam tâmpită – el unul n–a observat vreo modificare în modul cum gândeşte, ci doar în forţa musculară şi în pierderea greutăţii şi aşa mai departe –, însă nu–l sâcâie nimeni cu întrebări. Vreme de o oră se gândeşte cu supuşenie la imaginile pe care i le sugerează doctorul Wo, comunică imediat ce vede când îi vine câte un semnal prin casca lipită de ţeastă şi, în general, îl lasă pe individ să–i verifice minuţios întregul sistem nervos.

Wo este unul dintre acei medici care consideră că „Alte întrebări?” înseamnă „Adio” şi „A, aş vrea să te întreb ceva, doctore”, înseamnă „Şterge–o!.” Dar de astă dată când verificarea e încheiată şi lui Louie i se îngăduie să se

decupleze de aparate, Wo nu întrerupe legătura şi zice:
— Ar mai fi un aspect pe care ar trebui să–l discutăm, domnule colonel Tynan.
— Te ascult, răspunde Louie încuviinţând din cap.
Wo surâde misterios.
— Dacă–ţi spun că nu–i vorba de ceva pentru care ai putea fi readus pe Pământ, te calmezi şi mă asculţi cu atenţie?
Louie surâde ceva mai destins.
— Bineînţeles, doctore. Despre ce–i vorba?
Wo priveşte într–o parte, de parcă ar face un efort ca să–şi ordoneze ideile şi începe:
— Ştii, desigur, că toate sistemele moderne de calcul sunt infectate în mod voit cu un cod de optimizare care se autocopiază – mici programe ce se reproduc în caz de nevoie şi care modifică alte programe pentru a le îmbunătăţi. De pildă, dacă un program realizează o anumită operaţiune în şaptezeci de etape şi optimizorul descoperă o modalitate de a se realiza acelaşi lucru în şaizeci de etape, deoarece apar o serie de transferuri inutile de date… atunci rezolvă problema. Desigur, optimizoarele se repară unele pe altele, astfel că nimeni nu pricepe exact ce fac şi cum procedează. Asta–i o chestie ştiută, nu?
— Da, ştiută. Iar eu nu sunt un calculator, doctore.
— Deocamdată. Tocmai de aceea încerc să găsesc o modalitate de a–ţi explica. Generaţiile cele mai noi de optimizoare nu mai rămân blocate în faţa barierelor dintre sistemele de operare, ci sunt capabile să se transfere în alt limbaj şi să infecteze sisteme pentru care n–au fost proiectate să funcţioneze. Bineînţeles, trăsătura asta le face mai utile în reţeaua globală, întrucât ele se autotransferă în orice nou calculator şi–i curăţă codul. Acum câţiva ani făceam experimente cu creiere de iepuri şi aşa am descoperit că cei mai evoluaţi optimizori pot pătrunde în creier. Unde începeau să… cum să zic…?
— Să facă iepurele mai deştept? Vrei să–mi spui că petrecând atât de mult timp în teleprezenţă o să devin mai inteligent?
— Într–o oarecare măsură, exact asta s–a întâmplat cu cei trei oameni care s–au supus experimentului din proprie

iniţiativă. Dar au apărut şi alte efecte. Îţi recomand să fii atent şi să mă cauţi dacă vei constata ceva neobişnuit. Wo face o pauză prelungă, pentru a găsi cuvintele potrivite. De exemplu, voluntarii au încetat să mai aibă nevoie de mult somn. O funcţie a somnului este de a sorta într–un fel toate impresiile înregistrate şi să elibereze memoria de ele. În felul acesta, prin prezenţa optimizorilor în creier, amintirile rămân clare şi datele stocate se păstrează precise, astfel că somnul de durată nu mai este necesar.

— Ai zis *o singură* funcţie, remarcă Louie.

— Da, însă natura nu lasă niciodată ceva care să slujească îndelung unui singur scop. Dacă trebuie să faci ceva tot timpul, evoluţia va găsi modalităţi să–l facă să slujească şi altor scopuri. Sistemul imunitar este un extraordinar consumator de energie, deci organismul tău apelează la somn – asta când nu foloseşti energia în alte scopuri – pentru a–şi reface capacitatea imunitară. Dacă se va întâmpla să fii invadat de acele programe, *dorinţa* de a dormi va fi foarte redusă, însă ar trebui să stai întins şi nemişcat, decuplat de la activităţile sistematice, măcar câteva ore zilnic. Mai ales într–un mediu în care există radiaţii foarte puternice şi o cantitate destul de mare de celule moarte ce trebuie eliminate, iar organismele producătoare de boli pe care le ai asupra ta au posibilitatea de a suferi mutaţii.

— Aha, sigur. Acum *voi putea* să dorm?

— Mai bine ca niciodată, promite Wo, îngăduindu–şi o umbră de surâs. Când te invadează, programele acelea optimizează *totul*. Ezită ceva mai mult apoi adaugă: Deci, mă repet, dacă observi ceva neobişnuit, chiar dacă nu pare să–ţi afecteze activitatea în nici un fel, anunţă–mă. Ai vreo întrebare?

— Cred că nu, răspunde Louie, iar imaginea de pe ecran dispare. Wo a închis.

Vreme de mai bine de o săptămână după ce a măturat reciful Kingman, uraganul îşi croieşte drum spre vest şi nord. Indiferent cum îi prezintă agenţiile de ştiri „comportarea” şi „personalitatea”, el reprezintă doar un oval de presiune joasă în troposferă, alimentat şi susţinut de căldura oceanului aflat dedesubt şi de aceea comentatorii de ştiri şi stelele canalului

XV, care declară în repetate rânduri că uraganul „nu bagă în seamă dorinţele fiinţelor umane”, nu fac decât să repete un rol învăţat pe de rost. Un uragan care ar ţine seama de fiinţele umane ar arăta cu totul altfel.

El trece printre insulele ce şi–au câştigat un renume deosebit în decursul celui de al doilea război mondial, iar valurile lui uriaşe pătrund adânc pe plajele acestora, dându–le forme noi. În insulele Caroline şi Marshall se înregistrează pierderi umane cifrate la sute de persoane, dar prezentarea acestor drame devine tot mai ştearsă – ca şi televiziunea de demult, XV prosperă graţie elementelor de noutate şi, după ce ai văzut distrugerile înregistrate de „o insulă paradisiacă”, nu te mai simţi îndemnat să contempli şi altele. Acest lucru este cu atât mai adevărat cu cât sărăcia şi promiscuitatea, ambele evidente după trecerea uraganului, nu mai permit mass–media să descrie astfel de locuri drept paradisuri (în felul acesta, devine din ce în ce mai puţin stupefiant să vezi pagubele produse), iar distrugerile în sine au tendinţa de a se produce în beznă, pe un vânt puternic, aducător de ploaie, condiţii în care nici nu prea ai ce vedea. Prin urmare, trecând de la o insulă la alta, vânturile şi valurile ucid sute de oameni şi şterg de pe suprafaţa pământului oraşe întregi, însă prezentarea evenimentelor este tot mai slabă, din cauza scăderii audienţei. Publicul învăţat să trăiască războiul şi violenţele prin ochii starurilor canalului XV a început să caşte şi să treacă pe alte canale în timpul prezentării ravagiilor suferite de insulele din Pacific.

Asta nu se datorează faptului că oamenii care s–au înecat sau au rămas fără locuinţe au pielea tuciurie – în 2028, o mare parte din publicul XV arată la fel –, însă aceste evenimente se petrec departe–departe şi deşi se repetă la nesfârşit că e cel mai mare uragan înregistrat vreodată în istoria umanităţii, nu–l poţi vedea astfel decât de la înălţimea orbitei unui satelit meteo, iar jos, pe Pământ, unde se află interesele tuturor oamenilor, nu se constată decât vânt, ploaie cu nemiluita şi valuri mari. Se produce totuşi o minune, care ţine doar două zile, când Kishima, cea mai mare vedetă a Canalului XV japonez rezervat aventurilor, anunţă că va fi aşezat de un staticopter în calea valului uriaş şi va merge

călare pe el până la ţărm, indiferent unde l–ar duce apa, dar şi chestia asta devine plicticoasă pe măsură ce oamenii care se conectează alături de el constată doar că şi Kishima a obosit, că–i place gustul apei reci şi că, deşi e înspăimântat, ştie că aparatul zburător care–l poate salva rămâne relativ aproape, putând interveni imediat.

Specialiştii reţelei ştiu că Uraganul Clem reprezintă un eveniment major şi că vor avea de suferit dacă nu–l prezintă cum se cuvine, dar nici televiziunea, nici XV nu găsesc modalităţi de a–l face mai atractiv.

Coada Uraganului Clem şterge Saipanul la ora două dimineaţa în ziua de 21 iunie. Lance, unul dintre reporterii pentru Extraponent se află întâmplător la faţa locului şi caută disperat un adăpost, orice; reţeaua l–a trimis acolo, în vremea aceea împuţită, doar „de probă”, el s–a pierdut de bodyguarzii lui, iar acum nu are nici cea mai vagă idee despre locul în care se găseşte. Regizorul încearcă mereu să–l localizeze prin intermediul unui repetor de impulsuri, însă antena direcţională necesară pentru a realiza această operaţiune nu poate fi folosită pe vântul extrem de puternic. Legătura se păstrează, iar Lance continuă să caute ceva ce ar putea recunoaşte. Cade de două ori, iar la un moment dat e izbit de o scândură purtată de vânt; în cele din urmă, ajunge să se târască prin noroiul care–l stropeşte în obraz şi ochi.

În faţa lui se vede o strălucire portocalie şi intensă, iar el reuşeşte să se şteargă la ochi şi s–o distingă.

— Hotel Conrad, citeşte cu voce tare.

În urechea lui se aude vocea regizorului:

— Ha–ha! Acum ştim unde te afli.

— Bravo, atunci trimiteţi un taxi sau ceva să mă ia de aici.

— În clipa asta nu se mişcă nimic, Lance. Mai bine vezi dacă poţi ajunge în hotel. Trenaveta a sărit de pe şine, iar şoselele au fost luate de ape, astfel că va trebui să te mulţumeşti cu o cameră, în caz că mai există vreuna liberă.

— Nu văd nici un anunţ că ar avea camere libere, mormăie el în timp ce se târâie prin noroi. Apa prin care umblă în patru labe este incredibil de rece. Are impresia că şi–a pierdut un pantof, dar n–ar putea băga mâna în foc pentru asta.

— Nu–i chiar hotel, e un cămin pentru bătrâni, îl corectează

regizorul. Dar poate că–ţi vor da şi ţie o cameră. E posibil ca oamenii de acolo să te aprecieze, bătrânii se conectează destul de des la XV, iar cartea de telefon a oraşului precizează că majoritatea pensionarilor căminului sunt americani.

Când Lance intră în vestibul, vântul şi ploaia încetează brusc; simte totul ca ieşirea dintr–un fluviu de noroi. Gâfâie ca un peştişor auriu scos din apă, şi trebuie să facă un efort ca să se ridice în picioare. Bate la uşă şi încearcă s–o forţeze. Ea se deschide însă fără probleme.

În hol sunt vreo sută de bătrâni; lui Lance îi trebuie doar o clipă ca să–şi dea seama că *asistentele medicale au fugit care încotro*. Doi–trei dintre ei par uimiţi, ca şi cum l–ar recunoaşte. Închide uşa în urma sa.

Clădirea are cel puţin o sută de ani vechime şi sub tălpi simte gemetele ei.

Un bătrân bine îmbrăcat, purtând haină de seară şi papion, se apropie de el şi–l întreabă:

— Faceţi parte din conducerea aşezământului?

— Sunt reporter, îi răspunde Lance. Fac o emisiune pentru Extraponent. Am venit aici ca să scap de furtună.

— N–o să scapi de ea nici înăuntru, intervine o femeie vârstnică, îmbrăcată cu blugi şi un pulover.

Ignorând–o, bătrânul spune:

— Încercăm să vedem dacă putem duce toată lumea în pivniţă. Nu–i prea adâncă, dar ne–am simţi mai în siguranţă decât sus. Cu părere de rău, mulţi nici nu vor să iasă din camere, deci pentru ei nu putem face nimic, iar la parter se află un grup incapabil să se deplaseze. Tocmai ne pregăteam să supunem la vot dacă–i cazul să spargem uşa pivniţei ca să coborâm acolo, fiindcă personalul a lăsat–o încuiată.

Lance dă din cap. Se aude un geamăt adânc şi clădirea veche se leagănă destul de perceptibil.

— Hmm, să lăsăm la o parte democraţia în clipe ca astea. O să sparg eu încuietoarea în locul vostru.

Îl conduc până la uşă, care pare destul de solidă, însă rama ei nu este prea impresionantă.

Patru lovituri scurte de picior, aşa cum l–au învăţat când se pregătea pentru slujba asta, şi uşa sare în lături. Bătrânii îl

aplaudă.

Alimentarea cu energie electrică nu s–a întrerupt, astfel că aprinde lumina. În subsolul inundat, apa are o înălţime de cel puţin treizeci de centimetri.

— Nu–mi place deloc, zice una dintre bătrâne. Are părul încărunţit şi daţ cu fixativ, adunat într–un coc înalt, coafură care–l dezgustă pe Lance, mai ales când este preferată de bătrâne. Mi se pare cu totul dezagreabil, adaugă ea.

— Ia mai ţine–ţi gura, Kristin, o pune la punct bărbatul care o însoţeşte şi începe să coboare scările. Pantofii or să ni se usuce.

— Bine, bine, tare ursuz te–ai făcut în ultima vreme, spune ea, urmându–l. Coboară nesiguri pe picioare, ţinându–se de mână.

Majoritatea bătrânilor oscilează între teama de hotelul care se leagănă şi scârţâie din toate încheieturile şi dezgustul faţă de apa care bălteşte în subsol, îşi dă seama Lance; începe să coboare treptele ca să le dea un exemplu. Ştie măcar că va…

Nici un inginer n–ar putea vreodată să analizeze ce se întâmplă în următoarea clipă; clădirea nu–i una obişnuită şi nici nu prezintă un interes deosebit, precum rampa de lansare. Principiul este simplu; suprafeţele neregulate şi cele care prezintă găuri opun mai multă rezistenţă la vânt decât cele cu linii rotunjite. În cazul când acoperişul se ridică puţin, se sparge o fereastră, sau se trânteşte o uşă, rezistenţa la vânt creşte în mod spectaculos.

Într–o fracţiune de secundă se produc multe alte daune şi apar noi găuri şi suprafeţe de frecare. Într–o altă fracţiune a aceleiaşi secunde, forţa care se exercită asupra clădirii s–a multiplicat de nenumărate ori.

Hotelul Conrad se rostogoleşte într–o parte ca o construcţie realizată din cărţi de joc, transformându–se într–un morman de bârne. Nici măcar Lance nu are vreme să se ferească, iar el este oricum cea mai agilă persoană din clădire. Se aud urlete, bufnituri, izbituri.

Se trezeşte ţintuit la pământ, în întuneric, în jurul lui, doar răcnete şi gemete. Unii rostesc nume, alţii răcnesc.

Încearcă să–şi mişte mâna stângă, însă e ruptă şi inertă. Dreapta îi este prinsă lângă trup. Ceva prea greu ca să–l

poată înlătura singur îi zace peste piept şi se chinuie să respire.
Încetul cu încetul, spaţiul liber unde îi este capul începe să se umple cu apă rece ca gheaţa. Când ajunge să–i umple urechile, nu mai aude strigătele de spaimă ale bătrânilor; mai trece multă vreme până ce faţa îi este acoperită de apă şi–şi petrece ultimele secunde de viaţă zbătându–se zadarnic să înlăture greutatea apăsătoare de pe piept.
Regizorul captează fiecare clipă din acest supliciu; îşi dă seama că reportajul va fi unul dintre cele mai bune ale anului difuzate de XV. Opt sute de milioane de oameni trăiesc chinurile lui Lance, fie pe viu, fie în cele două reluări din ziua următoare.
Două zile mai târziu, detectivii de la câteva reţele XV ajung la concluzia că amărâtul aşezământ pentru bătrâni era proprietatea unui grup de doctori din Hawaii şi nu respecta practic nici o reglementare legată de construcţiile cu o asemenea destinaţie. În afara lui Lance, au pierit trei sute de bătrâni care şi–au cheltuit toate economiile pentru a ajunge acolo tocmai din Akron, Bakersfield sau Minot.
Pe de altă parte, mai iese la iveală şi faptul că respectivul hotel reprezintă o mină de aur pentru doctorii–proprietari, întrucât clădirea, instalaţiile şi vieţile bătrânilor sunt asigurate pe sume substanţiale.
Dar asta nici nu se compară cu mina de aur pe care o reprezintă reportajul pentru XV. Pe neaşteptate apar peste o mie de rubedenii înlăcrimate şi îmbrăcate corespunzător, plus mormanele de morţi cu părul alb de sub dărâmăturile hotelului putred, şi unde mai pui că toţi sunt cetăţeni ai ţării care a creat XV şi care consumă mai mult decât tot restul lumii pus laolaltă.
PasioNet încearcă s–o convingă pe Synthi Venture să revină din concediu pentru a face o emisiune pe acest subiect. Ea nu vrea, dar asta nu–i descurajează pe şefii reţelei. În foarte scurt timp, Rock şi Quaz se află la faţa locului alcătuind o echipă, amândoi resimţind dureros lipsa lui Synthi, devenind rivali şi disputându–şi–o pe Surface O’Malley, ultima modă în privinţa părului roşu de pe piaţa japoneză; ei fac un soi de reconstituire a emisiunii *Prima pagină*, fiindcă efectuează o

anchetă în problema „bandei de doctori” care a posedat „hotelul–capcană, un adevărat iad pe Pământ.” Publicul poate simţi mânia justificată a lui Rock, hotărârea glacială a lui Quaz de a descoperi dedesubturile acestei afaceri şi de a–i trimite în faţa tribunalului pe adevăraţii vinovaţi, la care se adaugă îndârjirea şi curajul lui Surface de a face parte dintr–o asemenea echipă.

PasioNet înlesneşte deplasarea pe calea aerului a nenumărate rude îndoliate pentru a fi intervievate de Surface O’Malley. Femeia are un caracter cald şi sincer, astfel că oamenii îşi deschid inimile, confesându–se, iar ea se pricepe extraordinar de bine să trăiască indecizia de a alege între Rock şi Quaz; bineînţeles că într–un asemenea tip de poveste lacrimogenă, relaţia amoroasă e sortită eşecului şi milioane de privitori–participanţi bocesc alături de ea văzând cum Rock şi Quaz iau hotărârea că nu trebuie să strice prietenia din cauza unei femei, îndeosebi când pentru ei este vital să descopere marele vinovat. (Dar asta după ce Rock o invită pe Surface la plimbare pe plaja biciuită de furtună şi, golind o sticlă de şampanie, încing împreună o partidă straşnică de sex la lumina lunii şi după ce Quaz îi sfâşie chiloţii pe sub rochia de dantelă şi o posedă pe o stradă lăturalnică – Quaz trebuind să fie eroul cel rău, fiindcă aşa a ieşit când au dat cu banul pentru a hotărî cine joacă rolul băiatului dur.)

Surface O’Malley reprezintă un succes nebun şi, ceea ce este mai important din punctul de vedere al canalului PasioNet, nu seamănă prea mult cu Synthi Venture, dar se apropie de ea în unele privinţe atât cât să poată deveni rivale; neînţelegerile şi certurile vor dura cel puţin un an, timp în care fiecare dintre ele va avea aventuri personale, după care amândouă vor constata că sunt cele mai bune prietene din lume.

Între timp însă, Rock şi Quaz descoperă probele vitale pe care detectivii PasioNet le–au avut încă din prima zi şi le aruncă în faţa doctorilor hawaieni, care neagă plini de înverşunare şi ameninţă că–i vor da în judecată. Bărbaţii care trăiesc aventura alături de Rock simt din nou că ştiu lumea şi pe faţă şi pe dos şi că de caracterul lor se lipeşte un soi de aură de nobleţe; bărbaţii (şi unele femei) care se conectează la Quaz traversează o nouă şi amară disperare existenţială,

fac trista constatare că trăiesc într–o lume nepăsătoare şi respingătoare în care fiecare clipă de bucurie este plătită mult prea scump, dar în care un bărbat suficient–de–bun–pentru–această–lume, precum Quaz, simte o sumbră satisfacţie că–i face pe câţiva nemernici să dea socoteală pentru ticăloşia lor şi în care descoperă prietenia durabilă a unui tip ca Rock – la care se adaugă plăcerea de a face sex cu o bucăţică pe cinste ca Surface.

Fără a lua în seamă astfel de amănunte, lucru observat în continuare şi de mass–media, uraganul nu se deplasează spre Indonezia, aşa cum era de aşteptat, însă furtunile declanşate de el sunt şi aşa destul de mari pentru a provoca şi acolo numeroase daune, care urcă până în Delta Mekongului.

Staţia meteorologică japoneză de la Minami Tori Sima nu poate fi recepţionată prin radio vreme de o zi întreagă şi se vântură tot soiul de speculaţii referitoare la un „al doilea recif Kingman”, aşa că oamenii s–au adăpostit în adâncul insulei şi apar în cele din urmă nevătămaţi, însă îşi găsesc toate instrumentele şi antenele de transmisie doborâte sau distruse.

În drumul început la reciful Kingman, furtuna a pierdut treptat din forţă şi, deşi e cea mai mare înregistrată în istoria umană, începe să alunece către domeniul inteligibilului. Oamenii de ştiinţă se grăbesc să declare acest lucru în mass–media; mass–media, care oricum trebuie să plaseze şi alte ştiri, poate în sfârşit să anunţe că uraganul e pe moarte – deşi valurile încă mătură totul cu furie neostoită – ori că îşi va da curând duhul, asta până când furtuna ajunge iarăşi la zone de uscat, izbind cumplit insulele Kyushu şi Honshu.

Oamenii au tot dreptul să ceară ca uraganul să–şi piardă din importanţa ce i se acordă de mijloacele de informare. Dacă ar fi unul obişnuit, ar fi de aşteptat ca el să urmeze ruta bine cunoscută, spre nordul Pacificului şi să lovească Japonia sau în apropiere de ea; mii de furtuni au parcurs acelaşi drum. Uraganele din emisfera nordică se pot deplasa în orice direcţie sau pot chiar să descrie o buclă, însă în general ele se mişcă spre nord şi vest, iar până acum acest uragan nu a făcut excepţie de la regulă, chiar dacă în celelalte privinţe s–a dovedit ieşit din comun.

Prin urmare, când, din încăpăţânare, se întoarce şi o porneşte spre est în după–amiaza de 25 – iar apoi începe să capete viteză şi forţă în vreme ce traversează din nou Pacificul, ajungând mai departe la nord decât ar fi de aşteptat din partea oricărui alt uragan, cu excepţia unuia gigantic –, agitaţia din lumea oamenilor de ştiinţă îşi găseşte puţin ecou în cadrul mass–media obişnuite. În zona respectivă nu trăieşte nimeni, iar istoria marelui uragan şi–a trăit traiul; dacă nu se mai apropie de Hawaii, nu are cum să ajungă ştire importantă, de prima pagină.

În ultimii zece ani, Klieg a avut afaceri în întreaga lume, ori cel puţin aşa şi–a închipuit. Îşi dă seama acum că i–au scăpat o mulţime dintre colţurile mai izolate, de aceea începe să spere că ele nu vor deveni mai rare decât Novokuzneţk, capitala Republicii Siberiene. Ştie că acesta a fost un oraş născut peste noapte – la o adică, ce naiba, întreaga Siberie e o *naţiune* făcută în pripă! – dar într–un fel, în subconştient, şi–l imaginase ca pe unul din orăşelele de graniţă ale Americii sau Alaskăi, sau ca pe o aşezare de la marginea pădurii ecuatoriale din Brazilia – năpădit de gunoaie şi construit în mare grabă, populat de oameni brutali, însă un loc unde se munceşte şi apar mereu construcţii noi. Când era în liceu, citise o poezie despre oraşe cu umeri largi şi de aceea îşi închipuise că ele arată întocmai ca acelea înjghebate peste noapte.

Nu era pregătit pentru acest loc. Periferia a fost construită la repezeală în ultimii zece ani, departe de vechiul centru, astfel că întregul oraş pare să se fi prăbuşit pe o parte. Periferia e alcătuită în majoritate din blocuri pustii destinate birourilor, pentru care se cer chirii exorbitante, asta fiindcă în aceste momente există o explozie în privinţa speculaţiilor pentru spaţiile destinate birourilor. Preţurile terenurilor din apropierea oraşului suferă modificări de la o clipă la alta, când revoltător de ridicate, când aproape de zero, schimbându–se rapid, după cum fluctuează politica oficială sau locală în favoarea sau în defavoarea unor linii de trenavetă.

Întregul oraş are exact şase intersecţii de trenavetă *funcţională*, totul existând în Centrul Abdulkashim şi, deşi

toată ruta poate fi parcursă pe jos în mai puţin de zece minute, trenaveta o poate parcurge doar luni, miercuri şi vineri.

În rest, toată lumea din Novokuzneţk obţine exact ceea ce a votat; Abdulkashim a ajuns la putere slujindu–se de armată, la fel ca şi ultimii unsprezece dictatori ai Siberiei, însă el a rămas la conducere datorită celor două promisiuni pe care nu şi le–a încălcat – a continuat întărirea forţelor armate şi a redus mereu dimensiunile organismelor legate de guvernare. Rivalii lui n–au prezentat o alternativă la acest program.

Novokuzneţk nu este primul oraş de pe Pământ care să aibă toate clădirile acoperite cu un strat gros de funingine de cărbune, dar e cel mai recent, şi tot timpul se adaugă straturi suplimentare. Când soarele se strecoară printre nori, lucru care se întâmplă rar, poţi vedea un oraş construit recent care se fărâmiţează deja din cauza poluării şi se sufocă din pricina traficului aglomerat şi a proastei canalizări; costurile construcţiilor sunt totuşi ameţitor de mari şi orice firmă care se dezvoltă cât de cât face eforturi ca să se mute aici pentru a scăpa de povara taxelor şi a reglementărilor.

„Păi”, gândeşte Klieg, „aşa se întâmplă pretutindeni.” Întotdeauna l–a uimit iritarea oamenilor faţă de ceea ce reuşesc să facă firmele; ele îţi oferă exact ce ai plătit şi ce le îngădui să facă, iar oferta şi cererea depind de clienţi şi de cetăţeni.

Deconcertantă nu i se pare debandada de aici, ci ideea că această harababură nu produce nimic. Nu este cu totul străin de ideea că nici GateTech nu produce nimic şi uneori îi împiedică pe alţii să producă ceva; asta, în sine, nu–l tulbură câtuşi de puţin. GateTech deţine măcar un sediu atrăgător, confortabil, locuri ce arată ca nişte campusuri de colegii, unde echipelor lui de ingineri şi oameni de ştiinţă le face plăcere să muncească. Orice sediu aflat în proprietatea GateTech oferă condiţii de curăţenie, siguranţă şi tihnă, întrucât Klieg ştie că doar într–un asemenea mediu se poate desfăşura o activitate înfloritoare şi creatoare.

Novokuzneţk nu este un astfel de loc. Coşurile ce revarsă fum peste oraş aparţin centralelor energetice municipale, care vor ieşi din uz doar când, într–un sfârşit, se va inaugura

centrala de fuziune atomică (într–unul din anii următori; imediat ce se abandonează obiceiul de a aduce noi contractori primari în schimbul unor şperţuri proaspete şi se va permite unora dintre contractori să termine ceea ce au început, presupunând că aceştia sunt competenţi şi ca cineva mai reuşeşte să construiască o unitate energetică, după ce s–a creat deja un amestec ciudat de proiecte şi revizuiri de proiecte cărora este greu să le dai de cap.)

La rândul lor, unităţile energetice au adus cu ele uriaşe panouri publicitare, aparatură de birou aflată în zgârie–norii din noul centru al oraşului şi nenumărate instalaţii demonstrative, montate în principal pentru a atrage investitori. Vizitatorul obişnuit al lui Novokuzneţk este omul de afaceri care visează o zonă unde se pot realiza profituri fabuloase şi crede că totul este pregătit pentru a se crea condiţiile necesare afacerilor; el poate vizita secţia de matriţare metale (care posedă toate utilajele adunate laolaltă cu prese de găurit şi ferăstraie de masă; deoarece încăperile sterile unde vor funcţiona încă n–au fost construite), câmpul de încercare pentru avioane unde se efectuează testări de aterizare pe baza levitaţiei magnetice (care se afla la Universitatea Statului Ohio, de unde Abdulkashim a cumpărat–o şi a adus–o aici; cea nouă, din Ohio, desfăşoară o serie de cercetări într–un domeniu mai promiţător), sau clădirile destinate nanochirurgiei (ele sunt cât se poate de palpabile, dar au ca personal angajat doar chirurgi care au venit aici deoarece nu aveau încotro, fiind în general medici care au avut probleme cu drogurile, băutura sau cu sexul pacientelor.) Prin urmare, vizitatorul tipic nu are habar la ce se uită – el se pricepe la bani, nu la mecanică sau ştiinţă. El vede toată activitatea asta febrilă şi trage concluzia că Novokuzneţk este „pe bune” – Klieg a auzit expresia de multe ori – şi investeşte, dând de fapt cu banii de–a azvârlită.

Asta îl face pe Klieg să clatine din cap. *El* nu se va confrunta în veci cu o asemenea problemă. Înţelege că banii contează, informaţiile prezintă importanţă, legile au greutate – însă partea fizică a lucrurilor, nu. Dar dacă–ţi închipui că situaţia stă invers, trebuie să fii în stare să deosebeşti contrafacerea de realitate.

Klieg ştie că instalaţiile de expoziţie sunt alimentate cu energie cu jumătate de oră înaintea sosirii vreunui vizitator şi decuplate de la reţea la zece minute după plecarea acestuia. Tot balamucul lipsit de confort, poluat, înnoroit şi murdar reprezintă doar o momeală pentru a păcăli investitorii. Aici nu se va produce niciodată nimic şi se vor oferi extrem de puţine servicii.

Doamne, a ajuns să gândească la fel ca unul dintre acele canale socialiste de ştiri ce activează în ţările lumii a treia; asta nu înseamnă că a devenit amator de asemenea veşti, însă personalul său le include în sinteza evenimentelor zilei ce–i apar pe ecranul de lectură. La urma urmelor, la ce se aşteaptă oamenii? Afacerile sunt făcute pentru a se crea bani – dacă din fabricarea de obiecte şi din oferirea de servicii ies bani, atunci oamenii vor bate palma, dacă nu, ei bine, atunci bineînţeles că nimeni nu mai vrea să construiască nimic sau să servească, fiindcă dacă o vor face, înseamnă că au plătit toate astea.

Dacă nu mai socotim agresiunea vizuală şi olfactivă la care este supus, toate aceste gânduri urâte şi nesuferite despre situaţia de aici îi trec acum prin cap doar pentru că simte lipsa Glindei şi a lui Derry. Cu câteva săptămâni în urmă, abia dacă băga de seamă că Glinda exista, chiar dacă ştia că ea are o fată; acum *detestă* gândul de a fi departe de ele.

Astea ar putea purta vreun înţeles filozofic ascuns”, dar să–l la naiba dacă îl poate detecta. Lumea se schimbă în jurul tău chiar în vreme ce te strădui să înţelegi unele lucruri despre ea. Şi–a dat seama de multă vreme că Glinda era atrăgătoare şi singură, însă până acum nu i–a trecut niciodată prin gând că şi el era singur, sau că femeia ar putea fi atrasă de el. Asta–i tot.

În aceste momente o ploaie călduţă învăluie Novokuzneţkul, picăturile murdare şi unsuroase scurgându–se pe zidurile clădirilor noi şi nelocuite, apoi adunându–se pe pavajul din beton al drumului în băltoace negricioase şi cafenii, având pete de ulei ce reflectă toate culorile curcubeului. Taxiul alimentat de baterii prezintă un scrâşnet supărător la motoare şi pare să se rătăcească mereu, după care cutreieră câteva străzi până să poată găsi un punct de dirijare

funcţional, iar dacă judecă după mirosul dinăuntru, a slujit recent drept budoar pentru câteva prostituate localnice şi pentru oameni de afaceri din lumea bună.

Îşi doreşte din tot sufletul să se afle în Florida; astăzi, Derry participă la un concurs de călărie, astfel că mâine ea şi Glinda îi vor telefona, la o oră convenabilă lor, ceea ce înseamnă că aici va fi seara târziu, pentru a–l anunţa cum a decurs totul. A început să ţină foarte mult la puştoaică; bineînţeles că nu vor s–o răsfeţe, dar a simţit o deosebită plăcere să–i ofere copilei o serie de lucruri care i se potriveau de minune.

De ani de zile nu s–a bucurat atât de mult de tovărăşia şi de afecţiunea cuiva, de aceea suferă într–o oarecare măsură fără ele. Glinda a reuşit să pătrundă în viaţa lui şi, dintr–o dată, lucruri precum cina, leneveala pe o plajă sau mersul la cumpărături, adică amănunte pe care ani în şir le–a considerat „operaţiuni obişnuite de întreţinere”, au devenit esenţiale şi le aşteaptă cu nerăbdare.

Ca să nu mai amintim de sex. Până acum a experimentat toate subtilităţile şi fineţurile, dar de fapt îi place să se joace puţin, să se excite şi să treacă direct la treabă – acelaşi lucru se poate spune şi despre Glinda, fiindcă îi place asta la fel de des ca şi lui, adică mult mai des decât până în urmă cu câteva luni. În nopţile de weekend şi în cursul săptămânii, când el rămâne să doarmă la ea acasă, parcurg împreună acel mic ritual de zece minute care–i face să se simtă atât de minunat, după care sfârşesc prin a adormi încovrigaţi unul lângă altul.

Klieg s–a gândit chiar că ar putea să se retragă din afaceri, însă întorcând ideea pe faţă şi pe dos a ajuns la concluzia că, indiferent cât de mult i–ar place modalităţile abia descoperite de a–şi petrece timpul liber, n–ar dori totuşi ca ele să devină atât de acaparatoare. Combinaţia ar putea fi probabil aranjată cumva, astfel că atunci când compania va traversa vremuri mai normale, iar viaţa va deveni plicticoasă, ar putea petrece mai mult timp departe de ea. Pentru moment însă, trebuie să acorde atenţie acestei reprofilări pe lansarea de rachete spaţiale.

Cea mai importantă problemă pe care n–a reuşit s–o anticipeze a fost provocată de publicitatea pe care această

ţară nenorocită şi–a făcut–o singură. Întrucât autorităţile de aici s–au lăudat neîncetat în privinţa libertăţilor oferite oricărui gen de afaceri – bănci cu schimb valutar care nu funcţionează strict pe baza etalonului aur, absenţa reglementărilor privind protecţia mediului, practic, inexistenţa unor legi de protecţia muncii şi a sănătăţii, neimpunerea participării capitalului autohton şi câte altele –, Klieg şi–a închipuit că va putea construi instalaţia şi se va apuca imediat de lansări în spaţiu.

S–a înşelat. În locul reglementărilor în sine, guvernul cere aprobări pentru orice mişcare făcută. Asta nu înseamnă că aprobarea îl obligă pe investitor să facă altceva decât să azvârle cu bani în stânga şi în dreapta, numai că, de cele mai multe ori, sumele nu sunt tocmai modeste, şi activitatea se opreşte de fiecare dată când omul potrivit nu primeşte suma pe care consideră că şi–o merită, ceea ce înseamnă deopotrivă respectarea majorităţii procedurilor nescrise, mituirea oamenilor potriviţi care să te îndrume spre persoanele cu care legile susţin că trebuie să tratezi şi apoi ungerea oficialităţilor la care reuşeşti să ajungi, pentru a le îndupleca să accepte onorariile pe care este dispus să le plătească guvernul. Ar fi fost mult mai ieftin să construiască instalaţia în cu totul altă parte.

Ţine să–şi aducă aminte că motivul care l–a împins să aleagă acest loc pentru a construi baza de lansare bântuie deocamdată prin Pacific; a măturat deja reciful Kingman, care urma să dubleze capacitatea mondială de plasare pe orbită a sateliţilor, iar potrivit ultimelor informaţii uraganul a căpătat suficientă forţă pentru a afecta grav instalaţiile similare de la Kageshima şi pe cele din Republica Formosa, aflate la Hungtow; răsucirea spre dreapta pe care a făcut–o Uraganul Clem a dat naştere unor adevărate valuri de maree îndreptându–se către nord. Dintre cele cinci baze importante de lansare, sigur vor fi scoase din funcţiune trei până la sfârşitul lunii iunie, iar acesta reprezintă un start foarte bun.

Acum pleacă să–l întâlnească pe un tip, Hassan, care nu–i siberian, dar este foarte influent, sau cel puţin aşa rezultă din cercetările desfăşurate de echipa lui; dacă Hassan poate aranja atâtea, după cum îi merge vestea, atunci aprobările

vor începe să curgă foarte curând, iar dacă nu–i adevărat ce se zice despre el, ei bine, atunci ar urma alţi bani, alt timp pierdut…

Taxiul efectuează cam strâns un viraj, cât pe ce să şteargă bordura, şi azvârle o jerbă puternică de apă murdară şi plină de ulei asupra unei fete cam de aceeaşi vârstă cu Derry, care ocupase o postură sugestivă pe trotuar, fără sutien şi purtând doar o fustă scurtă şi pantofi cu toc înalt. În clipa când fata face un salt înapoi, înjură şi răcneşte, Klieg vede urmele câtorva boli infecţioase pe pielea albă a sânilor ei încă nedezvoltaţi; prezintă petele inconfundabile, rozacee, ale bolnavilor de STAR şi venele umflate, inflamate pe care le lasă sifilisul, la care se adaugă semnele clare ale unui herpes. Cum ea a deschis gura larg să ţipe, Klieg observă că fata a pierdut deja câţiva dinţi şi grimasa ei de suferinţă sugerează că STAR se generalizează încet, dar sigur.

În vreme ce taxiul se îndepărtează şi fata aruncă un bulgăre de noroi în lunetă, Klieg se gândeşte că aspectul cel mai cumplit este că dacă o asemenea prostituată încearcă să agate bărbaţi aflaţi în maşini, înseamnă că probabil unii dintre aceştia chiar apelează la serviciile ei. Dacă bolile de care suferă n–o vor ucide, fără îndoială că se va alege şi cu SIDA sau vreo boală venerică mai rezistentă şi astfel va dispărea de pe străzi, ajungând în mormânt înainte de a împlini paisprezece ani.

Şi fără îndoială că acel colţ va fi ocupat curând de o altă fiinţă ca ea.

Capitalism în acţiune, gândeşte Klieg, mare chestie să stai călare într–o astfel de şa…

Asta–i reaminteşte că Glinda se comportă cu Derry ca orice altă mamă şi nu bagă de seamă că fiica ei creşte; Derry a dat deja de înţeles, din când în când, că o cam interesează băieţii şi alte lucruri, iar Glinda s–a străduit să ignore acest aspect. Asta nu înseamnă că Derry va ajunge la fel ca acel exemplu de gunoi uman, uitat la colţ de stradă, dar nu trebuie neapărat să mergi la târfe de două parale ca să te alegi cu boli mortale, iar copila trebuie ferită de tot soiul de primejdii.

Klieg poate face şi un alt lucru, care ţine atât de bani, cât şi de putere. În aceste momente încearcă un sentiment de

satisfacţie că o poate proteja pe Derry în felul ăsta; nu se compară cu savurarea fripturii făcute de Glinda (şi–a programat bucătarul s–o facă exact cum îi place lui, ceea ce Klieg n–a reuşit cu propriul său bucătar electronic), cu ascultarea isprăvilor de la şcoală relatate de Derry, iar apoi cu cuibărirea alături de Glinda ca să mănânce floricele de porumb în timp ce văd un film, însă gândul îl face să se simtă mai bine acum, când se găseşte în oraşul puturos şi mizer de la capătul lumii.

Se pare că taxiul e programat să aleagă drumul cel mai lung, indiferent de destinaţie, fiindcă până în clipa când se opreşte în faţa clădirii unde trebuie să–l întâlnească pe Hassan a traversat de două ori câteva intersecţii importante. Individul ocupă un etaj întreg dintr–un zgârie–nori altfel pustiu şi la uşă Klieg este întâmpinat de doi bărbaţi masivi care arată ca şi cum ar fi componenţii echipei olimpice de lupte libere a Siberiei. Nu–i scapă amănuntul că sacourile lor – noi, ieftine, în culori ţipătoare – se cam adună, făcând cute pe la subsuori şi sunt strâmte la umeri. În partea stângă a pieptului, se vede umflătura de rigoare a armelor. Între gulerul sacourilor şi cel al cămăşilor există un spaţiu liber de aproape cinci centimetri şi individul ceva mai scund zice:

— Duomnul Klieg, vă ruog?

Spectacolul este bunişor, dar nu–l impresionează din cale–afară. Klieg se amuză (seamănă cu o scenă dintr–un film prăfuit), însă îşi închipuie că indivizi înspăimântători, masivi şi îmbrăcaţi în costume sunt destul de ieftini în aceste locuri.

Lucru de mirare, liftul din clădire funcţionează perfect şi când ajunge la ultimul etaj, unde se află birourile lui Hassan, totul pare curat, nou, bine întreţinut şi îngrijit; acest amănunt, mai mult decât zgârie–norul şi gorilele, îl face pe Klieg să tragă concluzia că va trata cu un profesionist.

Hassan e bine îmbrăcat, totuşi nu ostentativ şi acesta reprezintă un alt semn bun. E un bărbat scund, cu umeri pătraţi şi cu postura dreaptă, care sugerează că în urmă cu douăzeci de ani a efectuat munci fizice dificile şi că de atunci încoace nu şi–a ieşit cu totul din formă.

— Bună ziua, domnule John Klieg, îl salută el. Accentul îi pare curând cu unul căpătat în Oxbridge decât în Pakistan;

informaţiile lui Klieg îl asigură că adevărul e altul – Hassan provine din sistemul complex de orfelinate, cămine de copii şi bande de stradă care, din mormanele de moloz rezultate după treizeci de ani de război purtat în Asia Centrală, fostă sovietică, au dat lumii milioane de oameni fără o naţionalitate clară.

— Mă bucur să vă cunosc, zice Klieg şi merg împreună să la ceaiul; Klieg a înghiţit deja două pastile care contribuie la anihilarea cafeinei şi o altă tabletă care va frâna procesul de diureză, întrucât a fost prevenit că pentru a–şi dovedi politeţea va trebui să bea cel puţin câţiva litri de ceai.

În biroul lui Hassan se stă pe podea, pe nişte perne mari şi moi, aranjate cu gust în jurul unei măsuţe, totul pe un covor gros, lucrat manual, cu aspect de obiect scump. Pe un bufet tronează un samovar, iar gorila care l–a însoţit pe Klieg umple tăcut câte o ceaşcă pentru fiecare şi le pune pe masă, după care părăseşte încăperea discret ca o şoaptă.

Klieg se aşază de o parte a mesei, Hassan de cealaltă şi ambii sorb alene din ceai şi discută despre vreme. Amândoi traversează o situaţie în care e nepoliticos să treacă pe dată la afaceri, astfel că aleg varianta politicoasă. Când ajung la a doua ceaşcă, Hassan spune:

— Am aflat că nu aveţi familie, domnule Klieg.

— Deocamdată, precizează el. Mă ocup şi de acest aspect.

— Aha. Deci există o femeie în viaţa dumneavoastră?! O frumuseţe proaspătă pe care aţi ales–o pentru a mai uita de vârstă?

Klieg surâde şi clatină din cap.

— O frumuseţe mai trecută, care şi–a crescut singură copila. O persoană înzestrată cu foarte mult bun simţ.

Hassan se ridică şi umple ambele ceşti. În timp ce se apropie încet de masă, continuă:

— Bineînţeles – îi înmânează acestuia ceaşca – foarte firesc, domnule Klieg, ţinând seama de apariţia unor asemenea probleme de interes personal, manifestaţi şi o anumită preocupare faţă de viitor, dorinţa de a vedea lucrurile mai ferm ancorate, pentru a construi o lume mai sigură pentru noua dumneavoastră familie. Înţeleg perfect, şi eu împărtăşesc aceeaşi dorinţă – am patru fiice şi un fiu încă în

scutece şi când văd violenţa care izbucneşte atât de înspăimântător în această parte a lumii şi constat cât de brutală şi de distrugătoare este sărăcia de aici, simt un fior pe şira spinării şi mă apuc să muncesc intens, ca să alung din calea lor astfel de nenorociri. Nu sunteţi de acord cu mine?

Klieg şi–a propus să fie precaut şi să nu se lase condus de sentimente în cursul acestei discuţii; la urma urmelor, dacă Hassan se pricepe la ceva, atunci e clar că acest ceva e să intre pe sub pielea omului. Şi trebuie să recunoască fără înconjur că individul este foarte agreabil.

— Ba da, aprobă el, exact aşa stau lucrurile. Începi să te gândeşti cum să–ţi construieşti un loc sigur şi rezistent, fiindcă lumea este pretutindeni rea şi crudă.

Hassan surâde, aprobă din cap şi, fără să se aplece deloc în faţă şi fără să–şi schimbe expresia de concentrare din ochi, spune:

— Totuşi, domnule Klieg, iată–vă într–o ţară unde oamenii mor deseori de glonţ, într–un oraş slinos cu străzi mizere şi fapte abjecte, dorind să construiţi pentru dumneavoastră, aici, singurul lucru din ţara asta nenorocită care ar merita probabil să fie furat, iar asta sub protecţia oferită de hoţii şi nelegiuiţii care se întâmplă să formeze guvernul acestei naţiuni îngălate şi mizerabile. Acesta este tipul de speculaţie pe care l–ar îndrăzni doar un om sărman, care ştie că altă şansă nu i se mai iveşte. Nu–i nicidecum acţiunea pe care ar întreprinde–o un om bogat, care ţine deja frâiele lumii în mână. Ca om care ţine să cunoască îndeaproape natura umană – şi care om de afaceri nu–i un cercetător al psihologiei oamenilor? – acest aspect mă interesează cel mai mult. Mă întreb ce vă macină astfel încât să vă împingă la asemenea riscuri?

Klieg încuviinţează din cap, la o înghiţitură de ceai şi gândeşte în sinea lui că prejudecăţile privind comportarea aluzivă şi ocolită a asiaticilor şi francheţea directă a americanilor sunt lucruri demult depăşite; Hassan a început partea serioasă a discuţiei cu cea mai importantă întrebare. Adevărat, Klieg nu–i absolut sigur că posedă răspunsul corect. Îngăduie lichidului aromat să se rostogolească pe limbă şi pe gâtlej, răspunde:

— După cum v–aţi dat seama, există destule motive. Cunoaşteţi obiectul de activitate al companiei GateTech, nu?

— Da, activitatea de blocare a folosirii patentelor.

— Eu prefer s–o numesc altfel, deoarece am senzaţia că nu blochez nimic – doar construiesc staţii de poştă şi schimb, precum şi drumuri între graniţă şi cei care vor să ajungă acolo şi–i taxez pe toţi pentru a parcurge calea pe care am conceput–o. Da, sigur, banii mei provin din aplicarea acestor procedee. Asta m–a obligat să ştiu foarte precis ce se întâmplă şi să intru în competiţie cu alte echipe formate din oameni inteligenţi. Dar cursa nu mai este la fel de uşoară ca altădată…

— Când aţi demarat, eraţi singurul care ştia că va apărea şi competiţia – acum lumea ţine seama de operaţiunile dumneavoastră de la bun început.

— Exact.

— De aceea se impune o schimbare a strategiei. Măcar atât am priceput şi eu, domnule Klieg, şi asta reprezintă o dovadă de simţ în afaceri, de aceea permiteţi–mi să vă felicit Dar tocmai asta mă nedumereşte, următoarea dumneavoastră strategie ar fi trebuit, în mod evident, să ajungă cât mai departe către fruntariile ştiinţifice şi tehnice din viitor şi să determine lucrurile să treacă prin mâinile dumneavoastră, nu doar să înjghebaţi „staţiile de poştă şi schimb, precum şi drumurile” parcurse de orice descoperire importantă. Dar eu nu văd aşa ceva. Nu, bag de seamă că lucraţi în acest mediu foarte primejdios, trataţi cu oameni extrem de dificili, şi făcând toate astea pentru o tehnologie simplă şi clar definită ca lansarea de rachete, o chestie ştiută încă de pe la mijlocul secolului trecut. Iar asta, zic eu, îmi arată trei lucruri. Ori v–aţi pierdut minţile – şi n–am nici o dovadă în acest sens –, ori v–aţi plictisit şi căutaţi pericole şi aventură – iar această familie pe care speraţi s–o întemeiaţi face ca o asemenea idee să nu prea stea în picioare, deoarece pentru un bărbat cu familie lumea e mult mai periculoasă decât pare –, ori ştiţi ceva care n–a ajuns încă la cunoştinţa întregii lumi şi din nou vă aflaţi pe cale de a construi o „staţie de poştă” sau „un drum” într–un loc către care lumea se va îndrepta foarte curând. Desigur, cred că ideea din urmă este cea corectă, iar asta întrucât vă

respect în mod deosebit. Prin urmare, domnule Klieg, după cum vă daţi seama, eu vă pot ajuta foarte mult. Pretind un preţ în lichidităţi care va fi negociat de către subordonaţii noştri. Oamenii dumneavoastră discută cu ai mei chiar în aceste momente, după cum bine ştiţi, şi sunt convins că putem ajunge la un aranjament reciproc avantajos în această problemă. Există însă ceva la care ţin extrem de mult şi sper că veţi înţelege: vreau asta deoarece eu am ajuns la acea stare de fericire la care dumneavoastră speraţi – am o familie de a cărei bunăstare trebuie să mă îngrijesc. *Vreau să ştiu ce credeţi că se va întâmpla*, *şi de ce ar putea deveni atât de importantă această bază de lansare*.

Hassan s–a aplecat către Klieg şi acum pare deosebit de dornic să afle adevărul. Klieg începe să aibă încredere în acest om. În mintea lui nu încape nici o îndoială că a vorbit foarte serios şi, deşi totul ar putea fi doar simplu teatru, Klieg înclină să creadă că nu–i nicidecum vorba de aşa ceva.

Pe de o parte, dacă ar fi în situaţia lui Hassan, ar vrea să afle aceleaşi lucruri. Evident că individul nu–i deloc mort după bani, după cum nici Klieg nu este. Se vede la fel de clar că atunci când pe teritoriul tău apare un mare mister, vrei neapărat să posezi informaţii la care nu toată lumea are acces.

Klieg la o înghiţitură şi savurează lichidul, calculând în acelaşi timp riscurile.

— Permiteţi–mi să dau un telefon ca să văd dacă banii şi discuţiile contractuale se desfăşoară aşa cum ne aşteptăm amândoi. Iar dacă voi concluziona că parteneriatul nostru este satisfăcător în toate privinţele, atunci, ne vom strânge mâinile şi vă voi spune totul.

Hassan face un gest ferm din cap, o singură dată, şi, oarecum inexplicabil, o gorilă apare cu un telefon pentru Klieg. Acesta formează un număr, pune o serie de întrebări şi află ce anticipa. Preţul cerut de Hassan este cam ridicat, dar *dacă* e vorba de „cumpărătură dintr–un singur foc”, *dacă* nu vor mai trebui să plătească şpagă la fiecare aprobare, semnătură, la eşalonarea plăţilor şi la fiecare negociere, atunci Hassan se dovedeşte mult mai ieftin, chiar înainte de a introduce în calcul tot timpul care nu se pierde cu întârzieri de

fiecare dată când îşi fac apariţia poliţişti sau soldaţi ca să le facă greutăţi şi să frâneze activitatea.

— Bine, atunci, încheie cu ei aşa, Jerry, s–ar părea că aţi lucrat cu spor, spune Klieg. Închide şi se întoarce către Hassan. În urmă cu câteva săptămâni, când s–a petrecut eliberarea acelei cantităţi uriaşe de metan…, începe el şi după treizeci de minute Hassan nu numai că ştie totul, dar începe să surâdă cu o căldură pe care Klieg o înţelege perfect. Nu se întâmplă în fiecare zi ca un viitor monopol să–ţi bată la uşă şi să–ţi solicite sprijinul.

Se pun de acord să se întâlnească pentru a lua masa împreună şi discută vrute şi nevrute; Klieg se alege cu o părere mai precisă despre guvernul siberian, venită din partea unui cunoscător şi, aşa cum nu s–a îngrozit când a început să priceapă o serie de lucruri despre Washington sau ONU, nici acum nu se miră defel, însă bagă de seamă că tacticile şi tehnicile de aici sunt mult mai rudimentare şi mai brutale şi de aceea hotărăşte să se ferească cât de mult poate.

Îşi petrece restul dimineţii bând ceai şi discutând despre filme vechi; Hassan se dovedeşte un cinefil entuziasmat de creaţii de epocă. Aflând că se va întâlni cu Klieg, a devenit peste noapte mare amator de film şi şi–a jucat rolul cu multă siguranţă. La o adică, asta e tot ce contează.

— De acord, spune Di Callare la telefon către Carla. Îţi pot furniza datele pe care mi le ceri. Dar nu–mi va fi tocmai uşor.

— Louie crede că şi el e pus sub urmărire, îl avertizează femeia, iar fără el nu vom avea date reale cu care să continuăm cercetările. Spune–mi, ce părere ai despre Uraganul Clem? S–a deplasat spre est pe o distanţă şi o perioadă mai mare decât orice alt uragan născut în Pacific.

— Şi spre nord a urcat cam sus. Nu ştim prea multe despre comportarea unui uragan care urcă binişor peste paralela treizeci. În zonele acelea nu s–au înregistrat niciodată temperaturi atât de înalte ca să întreţină uraganele, ca să nu mai vorbim că nu le–au sporit energia. Din câte cunoaştem, asta–i. O comportare normală pentru un uragan gigantic care traversează un ocean cald.

— Şi împotriva forţei Coriolis…
— Dar perfect pe linie cu curentul principal, răspunde Di impasibil. Iar acum, când a ajuns atât de departe de ecuator, nu mai primim informaţiile de care am avea nevoie – sateliţii aflaţi de–a lungul ecuatorului nu pot culege date despre el, iar japonezii păstrează doar pentru ei informaţiile obţinute, s–ar părea că siberienii şi alaskanii n–au sateliţi meteo, iar noi încă ne chinuim să plasăm un satelit manevrabil pe orbită polară. Autorităţile nu vor să facă asemenea cheltuieli şi, de când lansările de sateliţi comerciali care se făceau de pe reciful Kingman au fost transferate la Aruba sau Edwards, nu există deloc spaţiu disponibil decât dacă sunt ei dispuşi să ni–l ofere. Prin urmare, în inima lui Clem se poate întâmpla orice. Probabil că o să apară cel mai mare curent de ieşire înregistrat vreodată.
Carla se reazemă cu spatele de spătar şi–şi masează spatele; tot efortul făcut pentru a–şi cumpăra *My Boat* ca să se bucure de o semipensionare relaxantă şi confortabilă s–a dovedit o iluzie. De zile întregi n–a mai dormit suficient, o doare fundul de atâta stat pe scaun, la fel ca pe vremea când lucra la Washington, iar trecerea lui Clem prin Pacific a lăsat în urmă un ocean prea furtunos şi agitat ca să se mai poată bucura de orele de plajă cu care se învăţase atunci când era la suprafaţă.
— Mai zi o dată, îl roagă ea.
— Ce anume – că va fi cel mai mare curent de ieşire înregistrat cândva? Asta–i o idee care i–a venit lui Gretch, interna noastră pe perioada de vară. Ea s–a ocupat de echilibrul de masă privind un uragan de asemenea dimensiuni, iar singura explicaţie că nu se sufocă este că…
—…împinge o mare cantitate de aer umed cât mai departe de el, bineînţeles! Sărut–o pe interna aia din partea mea şi n–o lăsa să se întoarcă la şcoală cât mai aveţi de lucru. Ai nevoie de ea. Mi–a venit o idee, Di, şi te caut ceva mai târziu.
El îi aruncă un soi de salut, pe jumătate militar, pe jumătate fluturare de mână şi întrerupse legătura. Femeia se întreabă ce scuze găseşte Di ca să meargă de două ori pe zi în căutarea unui telefon public şi dacă propria ei legătură cu Louie este destul de sigură… şi iarăşi se întreabă de ce s–ar

face cineva luntre şi punte ca să împiedice aflarea adevărului. Ei bine, Di s–a priceput întotdeauna mai bine decât ea la probleme de politică.

Un curent de ieşire reprezintă un element special pe care îl prezintă doar unele uragane, şi nu mereu. Pe măsură ce aerul iese cu forţă prin partea superioară a ochiului de ciclon, care are o mişcare spiralată, uneori, în loc să se disperseze în toate părţile şi să cadă sub formă de ploaie la mari depărtări, aerul cald se organizează singur ca unic curent care se deplasează într–o singură direcţie; acela se numeşte curent de ieşire.

Un curent de ieşire poate transporta o masă mult mai mare decât o dispersie convenţională; de aceea, răpeşte una dintre limitele ce i se impun uraganului, întrucât la partea sa inferioară se poate afla tot atâta aer agitat cât iese pe la partea superioară şi cum curentul de ieşire elimină aerul cu o eficienţă sporită, uraganul creşte în dimensiuni.

Se produce însă şi un alt efect, mai important; tot aerul coboară într–un singur loc, pe o parte a uraganului şi adăugarea unei mase atât de mări de aer descendent creează o zonă de înaltă presiune. Aerul se deplasează din zonele cu presiune mare către cele cu presiune joasă, iar centrul unui uragan este o zonă de joasă presiune, mai joasă decât oricare alta, cu excepţia centrului unei tornade – prin urmare, vânturile încep să bată din locul în care coboară curentul de ieşire către ochiul uraganului, iar la rândul său, uraganul se deplasează o dată cu vântul – adică în direcţie opusă faţă de curentul de ieşire. Acesta din urmă acţionează precum capătul deschis al unui balon de jucărie, umflat, purtând uraganul pe tot cuprinsul oceanului.

Funcţionează şi în altă accepţiune întocmai ca un balon care zboară prin cameră, deoarece poziţia curentului de ieşire nu rămâne stabilă faţă de uragan; aşa cum capătul prin care iese aerul din balon se mişcă în timp ce jucăria capătă tot felul de traiectorii, curentul de ieşire se deplasează aleatoriu la exteriorul uraganului. În acest fel, se poate întâmpla ca un uragan cu un curent de ieşire să se deplaseze înainte sau înapoi, pornind–o chiar în direcţie opusă curentului

predominant (vânturile de la înălţimea de 6 000 de metri care hotărăsc în general calea de deplasare a uraganului), accelerând sau descriind o buclă completă. Uraganul poate avea chiar mai mulţi curenţi de ieşire. Uraganele mari prezintă mai multe condiţii favorabile pentru a dezvolta curenţi de ieşire, lucru care explică de ce uraganele cele mai mari şi mai ucigaşe înregistrate vreodată n–au fost acelea cu vânturile cele mai puternice sau cu valurile cele mai înalte, ci acelea care s–au dovedit cu totul imprevizibile, abătându–se de pe ruta calculată de oameni şi izbind pe neaşteptate coaste prin dreptul cărora ar fi trebuit să treacă fără a le atinge.

Carla tocmai şi–a dat seama că dacă cele mai mari uragane au posibilitatea de a da naştere unor curenţi de ieşire – iar unele dintre ele chiar mai multor curenţi de acest fel – atunci acest super–uragan nu va face excepţie, ci dimpotrivă.

Îi trebuie doar o oră să se joace cu modelul pentru a afla ce se petrece. Cele mai mari uragane înregistrate până acum au avut curenţi de ieşire îndeajuns de puternici pentru a le face să lupte slab contra unui curent predominant. Aproape întotdeauna, uraganul urmează direcţia curentului predominant, iar curentul de ieşire, în caz că el există, modifică, dar nu influenţează în mod esenţial ceea ce se întâmplă. În condiţiile unui uragan obişnuit, imprevizibilul curent de ieşire constituie o forţă secundară în deplasare – forţa primară este reprezentată totuşi de curentul predominant, foarte previzibil, şi de forţa Coriolis, la fel de previzibilă.

Dar Clem este cu mult mai mare, îşi dă seama Carla, şi reprezintă un caz în care lucrurile nu se dezvoltă în mod linear, în care noţiunea de *mai mare* capătă alt înţeles. Merită să–şi imagineze curentul de ieşire pe care trebuie să–l aibă doar pentru a deplasa masa de aer ca să–şi continue mişcarea – însă ar merita să calculeze şi diferenţa mult mai mare dintre presiunea de la locul din care coboară această masă de aer şi cea mult mai joasă decât e firesc din ochiul uraganului – şi, dintr–o dată, curentul predominant şi forţa Coriolis devin cu totul secundare. Curentul de ieşire este

singurul care mână uraganul.
Curenţii de ieşire nu sunt chiar *complet* imprevizibili. Ei prezintă tendinţa de a se deplasa în jurul uraganelor în sensul invers acelor de ceasornic, deşi se înregistrează multe variaţii şi fluctuaţii, şi de obicei n–au o viaţă prea lungă, astfel încât să se poată stabili un model. Apoi, când uraganul urmează curentul predominant, va manifesta tendinţa de a târî curentul de ieşire după sine şi în felul acesta să ajungă să se deplaseze în direcţia curentului predominant, cu toate că deplasarea se face cu viteză sporită.
Aşadar, acum ştie – aşa speră – de ce Clem s–a comportat în mod aproape tipic, asta dacă ignoră faptul că a traversat zona rece din mijlocul Pacificului şi a crescut în loc să se micşoreze, şi de ce în prezent se deplasează de la vest spre est, lucru fără precedent. Şi dacă înţelege cu adevărat fenomenul, atunci poate face unele previziuni. Spre deosebire de alte uragane, Clem nu numai că se poate deplasa de la vest către est, dar o face pe perioade lungi de timp, deoarece beneficiază de apă caldă până departe în nord şi de un curent de ieşire care, atunci când trebuie, îl ajută să se deplaseze împotriva curentului.
Toată lumea şi–a închipuit că el se va întoarce dintr–o zi în alta, pornind spre Siberia, lovindu–se de apa cu temperatură de 12° de la sud de Marea Bering şi–şi va da sfârşitul în cursul unor furtuni, lovind probabil în trecere şi Hawaii sau Japonia. Dar dacă ea are dreptate, lucrurile nu se vor desfăşura deloc aşa.
Carla adună toate datele, modelele, notiţele şi tot ce mai trebuie; are nevoie de peste patru ore ca să rotunjească totul într–o formă în care Di şi echipa lui să poată urmări raţionamentul şi, în momentul când se aşază ca să–şi facă înregistrarea introductivă, bagă de seamă că are ochii înroşiţi şi este epuizată. Ia o înghiţitură zdravănă de apă şi rosteşte:
— Înregistrare, varianta doi. Lumina verde a înregistratorului se aprinde şi ea începe: Di, ceea ce urmează reprezintă ceva vital. Acum trebuie să înştiinţăm publicul. Clem nu se va întoarce şi nu va avea o comportare „normală”, ci urmează să se deplaseze către est, după care va porni spre sud, şi o vreme va continua să capete tot mai multă energie. N–aş

putea preciza ce porţiune de uscat va izbi în perioada imediat următoare, dar ar putea traversa complet Hawaii ori va mătura în forţă toată Coasta de Vest. Trebuia să începem planificarea evacuării încă de acum o săptămână, s–ar putea să ne mai rămână cel mult trei zile până când Clem va lovi din nou.

După aceea îşi fixează ceasul pentru a se trezi peste patru ore. Tot interiorul submarinului de lux miroase ca vestiarul sălii de sport de la şcoala pe care a urmat–o, totuşi nu reuşeşte să se deteste pentru asta; într–un sertar de sub patul ei se găsesc destule cearşafuri curate şi la doi paşi mai încolo se află duşul, dar nu–i arde să apeleze nici la acesta. Aproape că nu–şi mai aminteşte de când n–a mai stat întinsă; ţine minte doar că alunecă în vise neliniştitoare, până la clopoţelul care o face să sară din pat, încă obosită, însă capabilă să se concentreze asupra cifrelor şi diagramelor.

Cu cât se gândeşte mai mult – şi încearcă să se abţină – cu atât mai nebunească i se pare ideea că se întâlneşte cu Synthi, sau Mary Ann, fiindcă aşa vrea ea să i se spună. Nu au prea multe în comun (deşi stau mult de vorbă), partidele de sex nu sunt nemaipomenite (deoarece n–au nici una) şi nici n–au trecut la lucruri serioase (cu toate că bagă de seamă că relaţia asta l–a făcut să se mai schimbe şi descoperă că schimbările sunt interesante.)

În prima săptămână a acestei stranii apropieri, Jesse a avut dureri prea mari pentru a încerca măcar o altă partidă de sex cu Synthi şi, pentru a spune lucrurilor pe nume, până a cunoscut–o mai bine, s–a şi temut să mai facă sex. Nu ştie precis ce anume o opreşte pe Synthi, în caz că există vreo oprelişte, dar poate că–i vorba de reţinerea lui şi poate vreunul dintre capriciile ei care se manifestă pe neaşteptate.

Totuşi săptămâna a fost destul de fructuoasă. Au stabilit regulile de bază ale relaţiei lor – el trece zilnic pe la locuinţa ei, care nu se află departe de colegiul de stat, ca să ia *comida*. Aceasta este o masă minunată şi, pentru a o cinsti cum se cuvine, durează aproape un ceas, iar apoi, după o oră de repaus, tradiţionala *siesta* devine aproape obligatorie. Jesse stă în oraş de destulă vreme ca să fi deprins obiceiurile

localnicilor în privinţa meselor şi a constatat că se simte chiar foarte bine când bârfeşte cu Mary Ann, iar ea pare fascinată de nimicurile legate de cursurile lui şi chiar de câte–un subiect; la toate astea se adaugă atenţia de care se bucură din partea unei femei frumoase. Apoi mai este vreme pentru un pui de somn, iar dormitul alături de Mary Ann, care–şi lasă capul pe pieptul lui şi–şi ţine trupul lipit strâns de el, constituie de asemenea o mare plăcere, mai ales când stă întins şi priveşte cerul perfect albastru de deasupra curţii, uneori vorbind încet despre cărţi, în vreme ce o mângâie blând pe păr.

Asta nu pentru că ar avea gusturi similare în privinţa cărţilor. Jesse s–a lăsat atras de subiecte ceva mai vulgare decât Mary Ann, dar măcar au despre ce să discute, mai ales că în cursul primei săptămâni el s–a temut mereu că vor epuiza toate subiectele de conversaţie.

După ce se întoarce la colegiu şi lucrează ultima parte a zilei, Jesse revine acasă, intră sub duş, îşi pune nişte haine mai bune şi se duce s–o întâlnească pe Mary Ann ca să facă o plimbare lungă prin oraş, ţinându–se de mână şi flecărind despre una şi alta, în general nimicuri. Mary Ann i–a istorisit o serie de amănunte despre debutul ei ca actriţă şi aproape nimic despre ce s–a petrecut de când a fost reconstituită în Synthi.

Practic vorbind, Jesse a încetat să mai bea.

Din surse pe care nu le–ar putea identifica, până acum a presupus că Mary Ann nu cunoaşte prea mulţi oameni. Pe de altă parte, n–a ştiut ce anume îi conferea lui mai multă realitate decât femeii, însă despre „irealitatea” persoanelor din lumea spectacolelor s–a discutat mereu cu atâta insistenţă încât el şi–a închipuit că afirmaţiile acelea nu porneau chiar din senin. S–a învăţat cu ideea de a se întâlni cu o celebritate şi şi–a dat seama după un timp că asta nu se deosebeşte deloc de întâlnirile pe care le–ar avea cu oricine altcineva; neobişnuită ar părea doar relaţia cu o femeie mai în vârstă decât el, care ştie ce doreşte de la viaţă şi nu refuză să preia frâiele. Acest aspect ar merita să fie studiat.

Obiceiul de a se întâlni pentru *comida* şi de a face *siesta* împreună, revederea pentru o plimbare lungă prin oraş, apoi

cena, n–a înregistrat nici o schimbare în cursul primei săptămâni, de luni până vineri, în toată această perioadă doar s–au ţinut de mână, s–au mângâiat şi s–au sărutat în semn de noapte bună.

Astăzi este însă sâmbătă şi abia au ajuns la jumătatea ei, ceea ce înseamnă că s–a făcut deja amiază, Jesse are liber în restul zilei. La plecare, José şi prietenul său, Obet, îl sâcâie oarecum pe Jesse în legătură cu relaţia lui cu o vedetă a canalului XV („*Compadre*, oare la ce te gândeşti? Ştii deja cum e să–ţi petreci timpul cu asta…”), dar uşoara insinuare, senzaţia că ei ar putea fi chiar puţin furioşi, îl lămuresc imediat că amândoi îl invidiază.

— Nu–i chiar atât de diferită, le spune Jesse surâzând, sugerându–le totuşi că probabil este. Şi bineînţeles că nu trebuie să înduri toate prostiile pe care ţi le serveşte o puştoaică de douăzeci de ani.

José clatină trist din cap.

— Prietene, scumpul meu prieten, *nu trebuia* să înduri toate prostiile acelea, dar le–ai *indurat*. Acum ai o relaţie cu o femeie suficient de matură care ştie că tu poţi s–o părăseşti în orice clipă şi că nu te poate obliga să înduri toate farafastâcurile ei. Prin urmare, e îndeajuns de înţeleaptă ca să nu te bârâie cu asemenea nimicuri. Iar asta, pur şi simplu pentru că n–are habar că eşti suficient de nătâng să accepţi aşa ceva.

— S–ar putea, rânjeşte el. Dar şi voi v–aţi putea îndrăgosti de femei mai în vârstă… serios.

— Da, dar când o să ne surâdă norocul ăsta, dacă a apărut marele *norteamericano*, care cucereşte toate femeile arătoase la trup?

Jesse face un semn către propriul său piept şi se strâmbă.

— Eu? Dar nu le cos păsărica după ce termin cu ele, înţelegeţi?

Asta îi face pe cei doi amici ai săi să izbucnească în hohote molipsitoare de râs; ceea ce–i evidenţiază pe aceşti prieteni mexicani ai săi este capacitatea lor de a se minuna. Jesse îşi închipuie că asta ar putea fi o consecinţă mai greu de înlăturat a catolicismului. În orice caz, cei doi nu par să mai treacă prin crize de gelozie sau invidie, astfel că le spune

Adios şi se îndepărtează.

Se trezeşte gândind că Tapachula nu–i chiar o urbe unde nu se întâmplă nimic, ci mai curând un oraş unde se vorbeşte mai puţin şi se face mai mult. Oamenii muncesc. La fel ca majoritatea celor care trudesc, oamenilor de aici le place să fie întrerupţi, dar ţin să şi ducă lucrurile începute la bun sfârşit. Prin urmare, orice bârfă mai nouă vine întotdeauna ca o binecuvântare cu dublu înţeles – întreruperile sunt binevenite, însă ele devin un nou impediment.

Pe de altă parte, pesemne că relaţia apropiată cu o stea a canalului XV reprezintă ceva care i se poate întâmpla doar unui *gringo* şi pare încă unul dintre lucrurile bune din viaţă care este rezervat doar pentru *los norteamericanos*. Jesse ar vrea să le spună adevărul, că el şi Mary Ann s–au iubit o singură dată şi nici măcar nu i–a făcut mare plăcere în acele momente, că trupul femeii e straniu şi pare mecanic, că nu ştie precis dacă ar mai avea curaj să facă a doua încercare, însă în adâncul sufletului se îndoieşte că ei îl vor crede şi chiar dacă s–ar întâmpla aşa, pesemne că s–ar înfuria la ideea că pronia a pus o asemenea ocazie în calea unuia care n–o merită.

Jesse dă colţul străzii unde se află locuinţa ei; e deja foarte cald şi îi vine aproape peste mână să privească la clădirile văruite în alb, profilate pe cerul care rămâne de un albastru sclipitor până departe, la orizont. Simte căldura scurgându–se de–a lungul zidurilor şi înfierbântându–i pielea, pătrunzând pe sub pălăria cu bor lat pe care o poartă pentru a se feri de soare. Parcă dorind să elimine din plămâni tot aerul încins, se opreşte un moment ca să ofteze adânc, după aceea parcurge ultimii paşi până în apropierea copacilor ale căror coroane alcătuiesc o boltă deasupra curţii interioare, şi astfel pătrunde în zona de umbră ca şi cum s–ar scufunda în apele reci ale unui lac descoperit în mijlocul junglei.

Purtând o rochie albă, Mary Ann iese pe uşă pentru a–l întâmpina. După tot ce i–au făcut, îi este foarte greu să găsească îmbrăcăminte agreabilă care să nu atragă atenţia asupra corpului ei obscen, dar acesta nu–i un compromis nereuşit. Rochia flutură pe ea (deşi oricine ar privi–o şi–ar da seama că are un bust uriaş), dar este frivolă şi plină de

volănaşe, arătând mai curând ca rochiţa unei fetiţe. Mary Ann îşi ţine părul strâns într–un coc sub o pălărie la fel de lăbărţată ca şi a lui şi, în general, seamănă cu o fetiţă îmbrăcată în straie largi, dintr–un calendar vechi.

— Arăţi nemaipomenit, spune Jesse, fără intenţia de a glumi.

Femeia îi surâde încântată, iar el observă că doctorii au uitat, sau au lăsat dinadins, un grup de pistrui pe nasul ei scurt. O sărută, timid, pe obraz, şi ea îl strânge în braţe plină de entuziasm.

— Credeam c–o să ocolim tot oraşul, ori o să intrăm la un film, dar pesemne că până la urmă o să stăm într–o cafenea sau pe o bancă din parc, îi zice. Nu prea ştiu multe locuri atractive.

— Dacă vrei să ieşi cu mine, astă–seară sunt invitat la o petrecere, explică Jesse. O mulţime de activişti de stânga, începând cu stalinişti de stil vechi, continuând cu Conservaţionişti şi terminând cu ultrastângişti care nu sunt altoiţi cu nimic altceva. Cel puţin jumătate dintre ei vor deplânge existenţa ta, iar ceilalţi vor dori să discute cu tine despre exploatarea la care eşti supusă.

— Deplâng existenţa tuturor şi–mi place să vorbesc despre exploatarea la care sunt supusă. Nu mă întrece nimeni când se pune problema să–mi plâng de milă. Jesse, ştiu foarte bine cum să mă comport în public. Şi nu m–ar deranja să mai văd şi alte feţe.

— Bine atunci, spune el, petrecerea va începe în jur de nouă seara, ora locală, asta înseamnă că până la zece nimeni nu va face vreo mişcare şi dacă ţinem seama şi de ora stângiştilor, înseamnă că distracţia nu se urneşte decât după miezul nopţii. De aceea, aş propune să umblăm hai–hui până una–alta. Vreţi să mă luaţi de braţ, doamnă?

— Sigur că da, dar după ce traversăm strada. N–aş vrea să fii luat drept un mic cercetaş.

Când ies de sub umbrarul din curte, se simt de parcă ar intra în conul de lumină al unui reflector; lumina este fierbinte, orbitoare şi uscată, de un alb sfredelitor.

Îşi petrec mai bine de o oră a după–amiezii umblând fără ţintă pe străzi, privind oamenii care se bucură de ziua liberă pe care o au. Păşesc mai tot timpul ţinându–se de mână.

Fără să–şi dea seama de ce, poate fiindcă aici se impune discreţie în privinţa unor subiecte de discuţie, vorbesc puţin şi şoptit despre sex. Până acum s–au mai tachinat în problema asta de multe ori, Jesse prefăcându–se că–i este frică să nu fie atacat din nou, iar Mary Ann întrebându–l cum e când încalecă o păpuşă gonflabilă. Replicile au totuşi un ton destul de tăios, care sugerează o anumită doză de seriozitate.

Un alt motiv pentru care discută aproape în şoaptă când se află în public ar fi că se trezesc mereu întrerupţi şi astfel conversaţia nu apucă să devină prea încordată; studenţii lui Jesse se opresc să–i salute şi să fie prezentaţi, apoi în drum le apar zeci de tarabe cu mancăruri interesante care trebuie măcar studiate (şi de obicei refuzate), iar uneori este de preferat să păşească încet pe trotuar şi să privească strada inundată de lumină. În felul acesta, sunt permanent şi în mod plăcut împiedicaţi să mai flirteze şi nu reuşesc să revină la subiect chiar imediat.

— Jesse, crezi că am fi putut să ne cunoaştem şi în alt fel? întreabă ea pe neaşteptate. Nici măcar nu priveşte către tânăr.

El o priveşte dintr–o parte şi vede doar un fragment din pălăria ei largă.

— La asta nu m–am gândit niciodată.

— Uite că eu am făcut–o şi am ajuns la concluzia că era singurul mod în care ne–am fi putut întâlni. De aceea mă bucur că s–a întâmplat aşa. Apoi oftează. Jesse observă câteva şuviţe de păr roşu ca focul scăpate de sub pălărie şi i le aranjează. Ea îl priveşte şi surâde. Vreau să zic doar că era nevoie de nişte circumstanţe ciudate ca să ne pună faţă în faţă, însă existau multe lucruri pe care le uitasem şi al căror înţeles îl pierdusem…

„Of, iar o să am parte de o scenă de dăscăleală.” Jesse şi–a dat seama de mult că deşi medicii au folosit o sumedenie de procedee de condiţionare ca s–o transforme în Synthi Venture, o parte considerabilă ce aparţine intrinsec lui Mary Ann a rămas neschimbată. De exemplu, ea are tendinţa de a comunica folosind acel limbaj capabil–să–transmită–emoţii–adânci, alcătuit din fraze luate din filme vechi. Continuă să bată câmpii despre „recăpătarea încrederii” şi „redirijarea

propriilor energii” şi câte altele, ajungând la concluzia că vede în Jesse „o persoană care i–a deschis ochii către o altă dimensiune a vieţii.” El nu–şi dă prea bine seama ce înseamnă toate astea în afară de faptul că se bucură de prezenţa lui; la fel vorbea şi el când încerca să aplice stratagema cu tânărul–sensibil–şi–cu–temperament–artistic, doar ca să se culce cu unele fete, dar nu are senzaţia că ea ar încerca în mod deosebit să–l seducă.

Îşi lasă braţul să alunece în jurul umerilor ei şi simte cât de mică este în realitate, de aceea o trage mai aproape. Cu excepţia altor două perechi care se îndepărtează de ei, strada este aproape pustie. Drumul îi aduce în apropierea unei fântâni mici şi nu tocmai impresionante care îşi aruncă destul de nesigur jetul de apă în aerul încins de soarele sclipitor, iar el o îndrumă înspre ghizdurile fântânii, apoi se aşază şi o sărută.

Acesta este primul sărut adevărat de la noaptea aceea de groază – a mai sărutat–o de câteva ori în semn de noapte bună, dar atunci a fost doar o atingere de buze – şi de aceea îl surprinde blândeţea şi aviditatea ei. Are impresia că Mary Ann vrea ca el să preia iniţiativa, fiindcă îl atinge sfios şi explorator cu buzele. Sărutul durează mult, şi când se încheie, femeia zâmbeşte ca o puştoaică după prima experienţă de acest fel.

— Am şi uitat de când nu m–a sărutat cineva aşa, spune ea. Cred că sunt chiar puţin surprinsă că mai pot simţi asta.

— Bun, şi de vreme ce ai putut, cum a fost?

— Divin, la naiba. Crezi c–aş fi spus asta dacă nu era adevărat? În fine, acum, după ce am făcut şi dulcegăria asta cu sărutul–la–fântână şi plimbarea–ţinându–ne–de–mânuţă, ce…

— Nu te teme, o linişteşte Jesse. Am păstrat în mânecă ceva şi mai dulceag–banal. Ştiu după colţ un chioşc cu *licuado.* Îl ţine sora unuia dintre studenţii mei, şi nu cred că va îndrăzni să ne strecoare în băutură vreun fruct stricat.

Ea clipeşte spre el cu un aer nevinovat.

— Ce e acela *licuado*?

— Aha! Deci turistele bogate care se cred doamne nu se amestecă prea mult printre oamenii de rând, adevărat?

— Voiam să mă asigur că în spaniolă nu înseamnă „vomă de câine”, sau mai ştiu eu ce. N–aş dori ca băutura asta să semene cumva cu chestia aceea din legume, Vegemite.
Jesse îi zâmbeşte.
— Nu, serios. Nu seamănă deloc. Şi eu m–am lăsat păcălit şi am luat demult Vegemite, lucru care i se poate întâmpla oricui, dar o singură dată.
— Şi mie la fel. Rock e ticălosul. M–a convins s–o încerc pe vremea când făceam un film despre distrugerea Marii Bariere de Corali.
— Trei studenţi australieni la Univ. din Az şi–au încercat norocul cu un „dejun universal.” Bineînţeles că au adus Vegemite şi au mâncat tot ce au adus ceilalţi. Asta n–a fost supărător decât în momentul când au mâncat şi Vegemite.
— Da, asta–i chiar dezgustător. Spui că *licuado* nu–i un soi de glumă proastă?
— Are fructe proaspete, lapte şi zahăr, toate trecute printr–un mixer. Chestia e că laptele şi fructele sunt proaspete, aşa cum le cumperi dimineaţa din piaţă. Te face să tânjeşti după copaci şi vaci. Hai, trebuie neapărat să vezi despre ce–i vorba.
Dau colţul, intrând pe o *cale* largă, având pe mijloc porţiuni de pământ împrejmuite de garduri scunde din cărămidă în care cresc palmieri.
Sora lui Porfirio îl recunoaşte imediat pe Jesse şi se vede clar c–a auzit de la Porfirio cu cine s–a combinat, fiindcă devine dintr–o dată foarte sfioasă şi respectuoasă cu Mary Ann. La rândul ei, Mary Ann se arată la fel de politicoasă şi amabilă, iar Jesse se trezeşte gândind: *Foarte bine*, *în felul ăsta Teresa va povesti tuturor prietenelor ce femeie obişnuită*, *normală*, *dar* muy bella *este Synthi Venture*.
Comandă un singur *licuado* uriaş de papaya, de o nuanţă interesantă, roz–violacee, fiindcă papaya a fost foarte coaptă şi roşie, şi beau amândoi folosind două paie. Asta înseamnă că pălăria de soare a lui Mary Ann îl deranjează cam mult pe Jesse şi, după ce se ciocnesc de câteva ori, ea şi–o scoate de pe cap, lăsându–şi părul bogat şi ciudat de roşu să–i cadă în poală.
— Ce lung e, se miră Jesse.
— Aşa trebuie, majoritatea stilurilor în care mi–au cerut să

joc impuneau să–l pun pe moaţele acelea din burete sintetic. Uneori mi se pare a fi echivalentul tridimensional al vechilor foi de carton pe care stiliştii obişnuiau să lipească părul modelelor de la *Cosmo*.

— Doamnă, sunt încântat că nu te–au făcut *cu totul* sintetică.

— Poate că nu, dar în nici un caz nu m–au tratat cu mănuşi.

— Eu mă refeream la inima ta.

— Ca să vezi, şi eu mă gândeam la acelaşi lucru.

Plimbarea până la locuinţa ei le ia o mulţime de timp, dar nici unul nu se grăbeşte şi nici nu zăboveşte nejustificat; lucrurile au intrat pe un făgaş firesc. Señora Herrera, care pare a fi un adevărat medium, le–a pregătit o *comida* rece, stil bufet, pe care îl trimite în dormitorul lui Mary Ann.

De astă dată totul durează şi se desfăşoară într–o atmosferă uimitor de calmă şi amicală. Nici unul nu dă drumul la radio să audă veştile, iar strigătele din stradă par în nota obişnuită, astfel încât nu află decât a doua zi dimineaţă despre cele petrecute în Hawaii.

În ziua de 28 iunie, spre nord–vest de Midway, la şaisprezece kilometri înălţime, un torent de aer umed trece de–a lungul părţii inferioare a tropopauzei – curentul de ieşire pentru Uraganul Clem. Curentul, sau jetul, este uriaş, transportând un debit masiv de aer care ar putea alcătui singur câteva uragane obişnuite. Cu toate acestea, jetul rămâne invizibil; aflat la mare înălţime şi departe spre sud, Louie Tynan abia dacă îl poate percepe, deşi ştie ce caută şi o face cu ajutorul baleierii în infraroşu.

Di Callare şi echipa sa, precum şi Carla, pe My *Boat* simţeau prezenţa curentului de vreo săptămână, însă în aceste momente nici nu se mai gândesc la altceva.

Până în prezent, Clem a urmat curenţii predominanţi, vânturile care se mişcă în sensul acelor de ceasornic deasupra Pacificului de Nord, la înălţimea de şase kilometri, destul de potolite, ca nişte elefanţi care se lasă purtaţi de un fir semănând celui cu care mâni zmeul. În cazul când Carla are dreptate, s–ar putea ca acel curent de ieşire să descrie o rotaţie, către un alt punct, ori să dea naştere altui curent şi,

oricum, Clem e capabil să ţâşnească în orice direcţie, total imprevizibil.

Când soseşte şi acel moment este după–amiază târziu în Pacificul de Nord şi, printr–o pură coincidenţă, Louie urmăreşte ce se întâmplă, până să întindă mâna după telefon pentru a–i anunţa pe cei de pe Pământ, sirenele de alarmă sună deja şi datele furnizate de videocamerele automate transmit imagini către Houston şi Washington.

Formează totuşi numărul; nimeni dintre cei care lucrează cu echipamente de înaltă precizie nu se încrede orbeşte în ele, iar ceea ce se întâmplă este prea important pentru a lăsa totul la latitudinea unei inteligenţe artificiale. Louie foloseşte codul de prioritate specială pentru a vorbi direct cu Washington–ul şi este întâmpinat de faţa adormită şi îmbufnată a lui Diem, care abia s–a culcat.

— Da?

— Domnule Diem, sunt Louie Tynan. Curentul de ieşire tocmai a efectuat o precesie[27] către nord. Clem e pe punctul de a devia de la traseu.

— Precesie… spre nord? Şi unde va coborî, ai vreo idee?

Louie aruncă o privire la cifrele furnizate de inteligenţa artificială.

— Drace, sigur că da. Există o probabilitate foarte mare să izbească Midway, după care sunt şanse mari s–o încaseze una dintre insulele arhipelagului Hawaii.

Diem priveşte ecranul din faţa lui, confirmă cifrele lui Louie, şi ridică ochii.

— Fii atent şi încă nu te îndrepta spre Lună. S–ar putea să avem nevoie de nişte informaţii mai precise care să nu fie date publicităţii. Mai ai libere vreo zece minute, aşa că foloseşte–le, pentru că după aceea o să ai de lucru câteva ore.

— Am înţeles, spune Louie, şi se răsuceşte pe călcâie, timp în care Diem închide.

Jetul de ieşire s–a răsucit mai departe spre nord şi, într–

---

[27] Deplasarea axei de rotaţie a unui corp rigid, prin aplicarea unei forţe exterioare, astfel încât axa de rotaţie descrie un con în care verticala trece prin partea superioară a corpului (n. trad..)

adevăr, a început să se încline către est. Lui Louie îi este clar doar privind cu ochiul liber, fiindcă se vede o margine precis desenată care muşcă din spirala pe care o descrie Clem, aceasta formându–se exact în locul unde jetul descendent de ieşire alcătuieşte „zona de mare presiune.

Transmite o copie a rezultatelor de bază pe adresa echipei lui Di, astfel ca datele să fie la dispoziţia lor în clipa când Diem sau Pauliss îl vor trezi pe Di Callare, apoi le trimite şi Carlei, deşi ea este prea adânc în submersie ca să le recepţioneze imediat.

După aceea, în virtutea unei experienţe îndelungate, comandă la bucătărie câteva sandvişuri şi cafea şi se aşază. Diem are dreptate; nu se ştie niciodată.

Pe măsură ce jetul de ieşire îşi ocupă noua poziţie faţă de furtună, vânturile din jurul lui încep să înregistreze variaţii; aerul se deplasează din zonele cu presiune ridicată către cele cu presiune joasă şi la nivelul mării nu există presiune scăzută decât în centrul lui Clem, iar presiunea mare nu există decât în punctul de coborâre al jetului de ieşire. În cazul în care Clem ar fi un obiect fizic, simpla lui masă ar necesita timp îndelungat pentru a se opri şi a–şi schimba direcţia, însă uraganul nu–i câtuşi de puţin un obiect, ci un proces care transformă momentul cinetic al aerului aflat în mişcare de spiralare interioară în energie eoliană; el însuşi nu are inerţie.

De aceea, când se roteşte brusc cu 110° către dreapta, răsucindu–se violent pe o nouă traiectorie, Clem nu încetineşte pentru ca apoi să accelereze, întocmai ca un transatlantic sau ca un camion, ci pur şi simplu îşi schimbă direcţia.

Din punctul de vedere al multor guverne, partea bună a lucrurilor este că acest lucru se întâmplă când lumea de pe coasta estică a Americii de Nord se pregăteşte de culcare şi că durează câtva timp până ce semnificaţia ştirii devine clară, astfel că până în momentul în care vestea este difuzată de XV, populaţia dintr–o importantă zonă geografică a adormit deja.

Din nefericire, vestea intră în buletinele de dimineaţă din Europa şi în cele de seară din Asia Răsăriteană.

Când iese la suprafaţă pentru a pătrunde încă o dată în

Pohnpei, Carla îşi dă seama de situaţie la foarte scurt timp după petrecerea evenimentului, fixează ambarcaţiunea pe autopilot şi se apucă de treabă. Alungat din pat de telefonul lui Pauliss, Di îi cere iertare lui Lori, îşi înşfacă geanta pe care o ţine pregătită pentru asemenea urgenţe şi prinde trenaveta spre Washington.

La ora patru dimineaţa, Di se găseşte în biroul său, având o stacană de cafea. Gretch vine în goană din dormitorul internilor şi primeşte sarcina de a face reprezentarea grafică şi de a alcătui o machetă; Pete şi Wo Ping sosesc imediat după ea, ocupând acelaşi compartiment, apoi apare şi Mohammed. Tocmai când începeau să–şi facă probleme, soseşte şi Talley, în poşeta căreia se întrevede discret umflătura tipică a unei arme de autoapărare. Locuieşte într–un cartier cu o faimă nu prea bună, le explică, şi a considerat că–i mai bine să meargă pe stradă ţinând la vedere în mână aparatul acela decât s–o reţină cineva cu cine ştie ce gânduri.

— Dacă o declanşez, semnalul radio atrage echipaje de poliţie de pretutindeni şi ar trebui să–mi pierd toată noaptea dând explicaţii, spune ea şi ridică din umeri.

E machiată impecabil, iar Di se întreabă în treacăt dacă nu cumva apelul acesta i–a stricat vreo întâlnire sau a scos–o din vreun club. E ciudat că femeia nu pare niciodată obosită dimineaţa.

Klieg află vestea la ştirile de seară şi remarcă, oarecum sumbru, că o altă companie privată specializată în lansări, Consolidated Launch, are instalaţii la Naalehu, pe Big Island. Rampa nu–i la fel de importantă ca aceea de mare tonaj de la reciful Kingman, însă orice accident care face imposibilă lansarea de sateliţi îl va îmbogăţi tot mai mult pe el şi există şi o şansă nesperată, întrucât portalele expuse ce se găsesc la mai bine de un kilometru în largul oceanului şi conductele traversează plajele, Naalehu va fi scoasă din funcţiune în cel mult câteva zile, lăsând SUA doar cu instalaţia de lansare de la Edwards.

Pe ansamblu, în cele două săptămâni de când s–a format, Clem a redus capacitatea mondială de lansare a sateliţilor cu un procent satisfăcător, patruzeci la sută; Klieg ştie că următorul telefon pe care–l va primi va veni din partea lui

Hassan, care vrea să–l felicite. Mare păcat de atâtea vieţi pierdute, dar, aşa cum zice Hassan, mila face cinste celui care o practică, însă nu slujeşte la nimic celui care o primeşte. Hardshaw află cu zece minute mai târziu decât Diem, astfel că se îmbracă şi moţăie pe o canapea îngustă de lângă Biroul Oval. Se apelează la toate mijloacele pentru avertizarea locuitorilor din Hawaii şi, din fericire, acolo e seara devreme, astfel că vestea se răspândeşte destul de lesne. Aducându–şi aminte de imaginile recepţionate din Micronezia, instalaţiile de lansare a rachetelor strivite în Reciful Kingman şi toate reportajele descriind prăbuşirea căminului de bătrâni din Saipan, hawaiienii reacţionează aşa cum sperase Preşedintele şi se apucă de săpat şi de umplut saci cu nisip, trimiţând în munţi tot ce poate fi deplasat. Cu toate acestea, dacă vreuna dintre insule este izbită de Clem cu toată forţa, pregătirile astea nu vor valora nimic.

Cei de la Marină nu vor să rişte nimic şi desfăşoară acţiuni toată noaptea pentru a evacua populaţia din Midway; din fericire, *USS George Bush* şi portavionul alocat grupului operaţional sunt deja la faţa locului, astfel că pot încărca la grămadă lucruri, personal şi localnici la bordul portavionului şi al tuturor navelor capabile să plutească şi pornesc cu toată viteza către Pearl Harbor, lăsând insula pustie. Când este informată că flota a plecat şi se îndepărtează cu viteză de zona respectivă, Preşedintele Hardshaw răsuflă uşurată; acum la Washington e spre sfârşitul după–amiezii şi s–ar părea că Uraganul Clem va trece prin lanţul hawaiian exact printre Lisianski şi Laysan – îndeajuns de aproape ca să izbească şi Midway–ul şi să măture principalele insule cu valuri monstruoase, însă la mare distanţă de Oahu, Maui sau chiar Hawaii. După toate probabilităţile, amiralul Singh de pe *George Bush* crede că grupul de nave poate scăpa de furtună şi va ajunge la Pearl Harbor. Cu eforturi mari, dar vor reuşi.

La sfârşitul zilei de muncă, înainte de a pleca acasă, Diem se trezeşte chemat iarăşi în Biroul Oval.

— A sosit momentul, spune Hardshaw. Trebuie să atragem atenţia asupra lui Clem dacă vrem ca eu şi Rivera să căpătăm puterile de care avem nevoie.

— Mi se pare totuşi ciudat să spui „eu şi Rivera”, remarcă

Diem.
— Eşti cam îndârjit.
— Da, oarecum. Pot să iau loc, şefa?
— Nu–i nevoie să–mi ceri voie şi ştii asta la fel de bine ca mine. Ce s–a întâmplat?
— Mă tot întreb, cine eşti, care–i adevărata Brittany Lynn Hardshaw şi ce–ai făcut cu ea? oftează Diem. De mai mult de zece ani ne chinuim să scăpăm de sub papucul ONU şi n–a fost tocmai uşor, ani în care ONU a plătit notele de plată la început şi noi a trebuit practic să ne închiriem forţele armate ca unităţi de menţinere a păcii – ţinta e la îndemână şi… când colo… Tu recunoşti puterea ONU. Ştii prea bine că după uraganul ăsta putem domina toată lumea.
— Dacă lumea va mai exista, Harris. Tocmai asta–i problema. N–are rost să fii cel mai vătămat dintre cazurile disperate.
Harris ridică din umeri.
— Înţeleg raţionamentul. Asta înseamnă că–l joci pe Rivera până ajunge la mâna noastră, e bine şi aşa. Numai că… ei bine, asta mă calcă pe nervi. Ştiu că referirea la moment are în vedere eliminarea lui Pauliss, dar el e un fel de vechi prieten şi protejat. Are încredere în mine. Nici n–o să–şi dea seama.
— Harris, noi doi am trimis prieteni comuni la moarte, şuieră Hardshaw printre dinţi. Nu–s convinsă că eu sunt aceea care s–a schimbat.
Diem strânge din umeri şi oftează.
— Altădată înţelegeam dintr–o privire despre ce era vorba. Azi abia dacă pricep motivaţiile în sinea mea. Şefa, noi le–am dat întotdeauna satisfacţie oamenilor pe care i–am slujit – au vrut ticăloşi aruncaţi în închisoare, le–am oferit exact asta, au vrut să scape de tutela ONU, i–am mulţumit, au vrut să salvăm afro–europeni, am făcut–o. Am realizat totul acaparând puterea necesară şi folosind–o. N–am făcut–o prin organizarea de mari campanii în mass–media cu îndemnul de „jos cu uraganul”, sau încercând să convingem lumea să la lucrurile în serios, ori alte chestii similare. Şi ne–am asigurat că oamenii au lucrat pentru noi, ori au regretat că ne–au refuzat. Iar acum asist la tot baletul ăsta şi la o echilibristică

bizară, şi, da, înţeleg, trăim într–o lume nouă, planeta e probabil în primejdie... dar pur şi simplu n–o mai înţeleg ca înainte.

Ea îl aprobă cu un gest din cap.

— Ai dreptate. Mai poţi face ce–ţi cer? Am nevoie de un scandal mare, îmi trebuie cineva pe care să–l calc în picioare şi scandalul trebuie să fie legat de Clem. Mi–l poţi da pe Pauliss ca totul să pice în cârca lui?

— Da. Nici o problemă.

Într–un mod ciudat de oficial, îşi strâng mâinile înainte de a se despărţi. Diem pleacă acasă, coboară în subsol şi se lasă pradă dorinţei pustiitoare, vizionând şi trăind jumătate dintre filmele pe care le posedă; apoi, chinuit şi epuizat, se prăbuşeşte într–un somn fără vise, care nu–i readuce prospeţimea râvnită.

Primele veşti ajung la Jesse şi Mary Ann prin intermediul TV–ului – nu a XV–ului, fiindcă Mary Ann nici nu concepe aşa ceva în casă – tocmai când se ridică de la *siesta* pe la ora patru după–amiază. Până la ora aceea toate lucrurile s–au desfăşurat ca la carte, şi există deja un reportaj (filmat de un staticopter al Marinei la Pearl Harbor, cu intenţia de a furniza informaţii şi de a face publicitate în sensul bun) privind grupul de nave din care face parte şi un portavion, care se îndreaptă cu toată viteza către sud şi est. Analiştii explică fenomenul pe fiecare program şi, în afară de *Scuttlebytes* a apărut şi o ediţie proaspătă din *Sniffings*.

— Crezi chestiile pe care le afirmă tipa asta? îl întreabă Mary Ann pe Jesse, ghemuindu–se lângă el şi trăgându–i o mână în jurul taliei.

— Doar o parte. Mai de mult a luat un interviu fratelui meu şi el a fost destul de impresionat. Tipa îi mai telefonează din când în când, pentru informaţii generale.

— Serios? Niciodată n–am dat crezare ştirilor care apar pe *Sniffings*.

Jesse clatină din cap.

— De ce ţi se par greu de crezut?

— Cred că din cauza stilului de montaj. Nu pricep încotro bate, ce fel de articol vrea să scrie. Totuşi e întotdeauna

foarte dornică să rămână absolut neutră încât pare să scoată până şi vocea din reportaj – creează impresia că citeşte o situaţie de bursă, sau cine ştie ce altceva. Şi nici n–arată grozav, înţelegi? Adică are o înfăţişare de profesionistă, însă nu face nimic pentru a–ţi capta cu totul atenţia şi, în fine, mă deranjează atâtea interviuri, diagrame şi diverse chestii. Poţi înţelege multe din ceea ce se petrece, sigur, totuşi nu ajungi să înţelegi cum de se leagă una de alta şi dacă nu se pupă între ele, amănuntele nu par pipăibile, reale.

— Se poate, încuviinţează Jesse. Di spune că bătrânul nostru e mare admirator de–al ei. De fapt, chiar şi în cadrul ştirilor se afirmă că mulţi vârstnici o apreciază în mod deosebit, din cauză că seamănă cu veştile de pe vremea când erau ei puşti.

— Aha, nu–mi aduc prea bine aminte de veştile TV dinainte, dar când eram în liceu, la orele de istorie ne uitam la multe emisiuni vechi de ştiri şi ţin minte ce *plicticoase* erau.

Jesse stă o clipă pe gânduri şi aprobă din cap.

— Înţeleg ce vrei să spui. Veştile *nu prea spuneau* multe, aşa–i?

— Exact. Iar grupul de vapoare din mijlocul oceanului…

— Fugind din calea unui uragan…, continuă tânărul. Asta–i foarte impresionant. Pe portavion sunt mame cu copii şi aşa mai departe, iar pe Midway aveau o şcoală şi locuinţe pentru membrii de familie ai militarilor.

— Dar nu ni se spune *cine* sunt aceşti oameni, iar ei devin nişte abstracţii într–o ştire oarecare, spune Mary Ann. Acum s–a ridicat în şezut şi e foarte vioaie, iar Jesse îşi dă seama că se află pe teritoriul ei şi, prin urmare, are multe de spus: Da, asta–i intuiţia de bază pe care a avut–o Doug Llewellyn, exact amănuntul care a contribuit la dezvoltarea PasioNet, fiindcă pentru oameni este esenţial să vadă mereu persoane pe care le cunosc. Înainte, multă lume obişnuia să urmărească veştile doar pentru a vedea personalităţi reportericeşti, lucru de înţeles. Modul în care percepi un anume eveniment şi–l înţelegi se înfăptuieşte şi văzând cum reacţionează faţă de el o persoană importantă pentru tine. La urma urmelor, aşa am învăţat cu toţii să reacţionăm la ştiri când eram puşti. Din nefericire, vechiul stil de prezentare a ştirilor îţi oferea diverse imagini, fără să te poată duce acolo. Vreau să spun, la

imaginează–ţi Holocaustul, care ar fi fost prezentat făcându–i pe oameni să se simtă de parcă ar fi fost paznici…

— Ori de parcă ar fi intrat ei înşişi în cuptoare, sugerează Jesse, simţind că devine morbid.

— Da, fiindcă tot ai pus problema aşa, sigur că da. Apropo, imaginează–ţi ce–ar fi fost să trăieşti senzaţiile aventurii o dată cu cosmonauţii care au efectuat primele zboruri.

— Bine, dar ştim cu toţii cum se simţea colonelul Tynan când a coborât pe Marte, nu? Da, cred că ai dreptate, oamenii de pe nava aceea rămân fără chipuri pentru mine. Pe de altă parte, mă interesează foarte mult să ştiu dacă reuşesc să scape sau nu.

— Ia gândeşte–te însă cum ar fi să–ţi dai seama ce simţi când stai pe punte. În ochi îi apare o expresie visătoare şi puţin tristă; Jesse recunoaşte doza de melodramă din acea privire. Mary Ann a adoptat din nou una dintre acele posturi care par să comunice: „Trebuie neapărat să mă întorc la treabă.”

— Ai putea muri, afirmă el cu tărie aşa cum face întotdeauna când ea etalează asemenea atitudini.

— Da, dar ce dividende ar intra în contul meu! Mary Ann îi surâde generos. Nu te–ngrijora, n–am de gând să te abandonez pentru banala realitate *chiar atât de curând*. Numai că mă întorc mereu cu gândul la lumea aceea… şi aşa trebuie să gândeşti mereu. *Este* periculos, înţelegi? Întotdeauna a fost aşa. Ernie Pyle n–a murit în patul lui.

— Asta pentru că n–a apucat să te cunoască.

Ea pufneşte, îl loveşte cu o pernă de pe sofa şi apoi încep amândoi o luptă pe gâdilate; când aruncă din nou o privire la ecran, văd scorurile înregistrate la base–ball.

Cu jumătate de oră înainte ca Jesse şi Mary Ann să urmărească micul reportaj privind acţiunea de evacuare a populaţiei de la Midway, curentul de ieşire al lui Clem mai efectuează o rotaţie, ajungând aproape spre nord–vest. Centrul lui Clem este deja situat la aproximativ 169° long. V şi 31° lat. N, iar vânturile sale exterioare mătură Midway, la sute de kilometri distanţă, cu o forţă de 19 pe scara Beaufort – mai mult decât suficientă pentru a doborî clădiri şi pentru a azvârli

mici ambarcaţiuni pe ţărm; ceea ce n–au reuşit japonezii în cursul raidurilor aeriene din 1942 îndreptate împotriva bazei militare se realizează acum în câteva minute. Clădirile rezistente rămân în picioare, dar cu ferestrele zobite şi adesea cu acoperişurile smulse ca nişte coji de banană; clădirile mai slabe, stâlpii ce au montate fire, cheiurile şi toate celelalte structuri expuse furiei vântului sunt sfârtecate în bucăţi şi împrăştiate pe oceanul agitat sau izbite de ceea ce a mai rămas în picioare. Toţi palmierii de pe insulă sunt culcaţi la pământ şi în clipa când valul gigantic începe să se rostogolească deasupra ruinelor şi resturilor, mai există prea puţine lucruri în picioare pentru a fi doborâte.

Valul a fost însă mai mult o mângâiere, o atingere tangenţială, deoarece Clem îşi vede mai departe de drum către sud şi vest, iar porţiunea care a lovit Midway–ul n–a fost decât un apendice al uraganului. Grosul valului trece peste Insula Sand, iar ruinele rămase pe insula East din al doilea război mondial dispar cu totul; când soarele răsare din nou deasupra acestor locuri, adică peste câteva zile, se mai pot vedea doar câteva insule mici, insuliţele din nisip făcându–se nevăzute. Singurele semne de civilizaţie mai sunt franjurii din beton ai pistelor de aterizare de pe insule şi fundaţiile Hotelului Midway, aparţinând companiei Pan Am. Dar după alte câteva zile, pe nimeni nu mai interesează asemenea imagini.

Uraganul se deplasează aproape paralel cu şirul dinspre sud–est al Insulelor Hawaii, deşi nu perfect paralel şi liniile vor converge în cele din urmă. Întrebarea este: unde se află punctul de convergenţă şi dacă el va păstra direcţia? Di Callare nu merge acasă; Lori îi trimite un pachet cu mâncare şi câteva obiecte de îmbrăcăminte, iar el face un duş la locul de muncă, se schimbă, mănâncă prânzul, plin de recunoştinţă, şi se apucă din nou de treabă, fără ca măcar să–şi dea seama că a avut câteva momente de respiro, având doar vaga impresie că Lori se află undeva pe lumea asta şi–l iubeşte.

Noaptea se târăşte încet de–a latul Atlanticului către America, atinge Brazilia, se rostogoleşte peste Caraibe şi America de Nord, iar Clem, încă lăfăindu–se în soarele după–

amiezii târzii din Pacific, continuă să capete viteză şi să se rotească uşor către insule. Acum e prea târziu să se spere că pagubele majore pot fi evitate; dacă ţii seama de distanţa la care vânturile scad ca tărie, ajungând la forţa 12 pe scara Beaufort – definiţia standard pentru un uragan –, atunci Clem are pe puţin 3 000 de kilometri diametru, adică a atins o suprafaţă de patru ori mai mare decât a Alaskăi.

Marea majoritate a acelei suprafeţe este însă de uragan obişnuit; cu alte cuvinte, nici mai întinsă, nici mai agitată decât cea bântuită de uragane sau taifunuri normale. Doar suprafaţa relativ mică din jurul ochiului produce valuri gigantice şi deşi nu există instrumente care să fi supravieţuit prea mult în asemenea condiţii pentru a transmite date, după mărimea valurilor se bănuieşte că la limita ochiului vântul atinge viteze ca în cazul tornadelor – adică jumătate de mach sau pe aproape. Arhipelagul Hawaii va fi lovit de un uragan şi, întrucât Clem este uriaş, cu toată viteza foarte mare pe care a căpătat–o, îi trebuie timp îndelungat până să treacă, iar insulele vor trebui să suporte cumplita vreme ceva mai mult decât de obicei, dar s–ar putea să fie vorba *numai* de un uragan, asta dacă locuitorii sunt norocoşi.

Ei au avut deja noroc prin faptul că valurile de dimensiunile unor adevărate tsunami, ce au ieşit din miezul lui Clem, s–au rostogolit în primul rând paralel cu insulele; părţile lor superioare au zdrobit coastele stâncoase din nord–vestul insulelor şi deşi valurile sunt neînchipuit de mari, partea aceea a Hawaii–ului este abruptă şi rezistentă, astfel că s–au produs daune minore – ici un drum de coastă luat cu totul, colo o plajă îngustă măturată, sau câte–un far maritim distrus, dar nimic din ceea ce s–ar fi putut întâmpla dacă valurile veneau din cealaltă parte.

Preocuparea imediată o constituie ploaia. Clem slobozeşte uriaşe cantităţi de ploaie în acest lanţ meteorologic, iar Hawaii are coaste abrupte; munţii dezgoliţi de pe majoritatea insulelor dirijează apa de ploaie în jos, de–a lungul povârnişurilor în sute şi mii de torente ce se formează instantaneu şi blochează şi rup drumuri absolut necesare pentru evacuarea populaţiei de pe laturile nordice şi răsăritene ale insulelor.

Hardshaw se întreabă dacă de la Roosevelt sau Truman încoace a existat vreun preşedinte care să ştie că ar exista ceva numit Hawaii 11; ieri nici nu se sinchisea dacă Hawaii *avea sau nu* vreo şosea naţională, însă exact acel drum a fost luat de inundaţii şi de alunecări de teren în patru puncte situate între Hilo şi Pahala, ba chiar mai grav, multe staţii de control ale traficului s–au prăbuşit, astfel că evacuarea de la Hilo până la South Kona nu numai că s–a blocat (Corpul de Geniu are în toate acele locuri echipe de specialişti care se străduie să înjghebeze poduri înfruntând vânturile dezlănţuite şi urlătoare şi ploaia orbitoare, iar Preşedintele este deja în posesia unei liste pe care sunt trecuţi şase soldaţi morţi în cursul acestor acţiuni), ci în măsura în care oamenii *reuşesc* să se deplaseze, ei trebuie să conducă pe drumuri proaste şi desfundate – iar mulţi dintre şoferii mai tineri n–au condus niciodată personal, mulţumindu–se să citească în grabă instrucţiunile din manuale. De–a lungul întregului parcurs au loc nenumărate accidente, iar fiecare dintre ele blochează tot mai multe autovehicule pe o şosea care poate fi luată de ape dintr–o clipă în alta…

O să pierdem cel puţin câteva mii de oameni, gândeşte Hardshaw în sinea ei. De neconceput; să fii Preşedintele SUA pe vreme de pace, să dispui de atâtea resurse şi să nu fi capabil să mişti măcar un deget.

Se simte destul de relaxată; a crezut că nu va rezista acestei situaţii şi constată că n–a păţit nimic. Da, câteva mii de cetăţeni îşi vor pierde viaţa. Mulţi dintre ei vor pieri pe autostrada aceea, din cauza ordinelor de evacuare emise de guvernul federal, dar mult mai mulţi, care au preferat să rămână neclintiţi, vor muri în Hilo. Vinovăţia nu va cădea prea greu pe nici una dintre părţi şi dacă n–au făcut–o deja, majoritatea americanilor vor afirma despre echipa politică a lui Hardshaw: „îngrozitor lucru, dar ce se putea face în asemenea condiţii?”

Consultă lista celorlalte veşti. Flota de evacuare de la Midway s–a întors din drum ca să fugă din calea furtunii – mai ţine minte ca prin ceaţă că–i preferabil să înfrunţi furtuna din prova sau din pupa decât din travers – şi va încerca să facă un ocol mare, astfel încât să poată ajunge la Yokohama.

Toate avioanele care au reuşit să decoleze înainte de întreruperea activităţii s–au îndreptat către coasta vestică şi cum la bordul lor s–au putut înghesui ca sardelele în primul rând membrii de familie ai funcţionarilor aflaţi la posturi, mii de tinere soţii şi copiii lor vor aglomera aeroporturile, aşteptând cu disperare veşti de la San Diego până la Portland. Hardshaw transmite de urgenţă o notă prin care cere comandanţilor–militari din zonele respective să acorde „asistenţă umanitară" şi acest lucru prezintă o importanţă deosebită, remarcă Diem, care a redactat o notă similară.

Acum s–a întunecat, iar noaptea se anunţă lungă. Mâine, tot răul pe care–l putea produce acest uragan va fi deja istorie; mai din adâncul inimii decât de obicei, dar mai lipsită de speranţă decât a făcut–o în anii din urmă, Brittany Lynn Hardshaw se roagă, aşteptând o minune.

Întunericul înaintează, traversând coasta de vest, croindu–şi drum cu forţa către Pacific. Comunicaţiile XV necesită o bandă extrem de largă şi foarte multe legături realizate prin Hawaii s–au pierdut din cauza antenelor doborâte de vânt, astfel că acum se fac doar legături telefonice şi de televiziune obişnuită.

Asta nu–l scuteşte pe Ed Porter să–şi facă meseria; ca unul dintre cei mai buni regizori ai PasioNet, a fost plasat în Honolulu pentru a se ocupa de traficul din Pacific şi chiar dacă nu reuşeşte să recepţioneze nimic din restul lumii, aici, pe Oahu, se întâmplă o puzderie de chestii. A refuzat oferta de a fi evacuat, fiindcă lui i–a intrat în cap ideea că în Dowsett Highlands, adică deasupra oraşului, poate să se afle în aceeaşi siguranţă ca şi în alte locuri în care sunt evacuaţi locuitorii.

În aceste momente sunt doar două persoane cuplate pentru a transmite către PasioNet tocmai din Oahu, ceea ce înseamnă în mod normal că Porter va alcătui un documentar destul de subţirel pentru a fi până la urmă distribuit în reţea. Dar Candy şi Bill formează un cuplu cel puţin dat naibii, ceea ce, după părerea lui Ed, înseamnă că Llewellyn a devenit un adevărat profesionist.

Chiar dacă lui Ed nu–i prea arde să recunoască acest lucru şi

programul „Mult visata lună de miere” i–a creat probleme de tot soiul, Llewellyn e bun.

Bill şi Candy nu au suferit modificări; sânii şi fesele lui Candy sunt cele pe care le–a avut de la mama Natură, muşchii lui Bill n–au fost câtuşi de puţin îmbunătăţiţi şi nici unuia dintre ei nu i s–a făcut instructaj referitor la atitudinile pe care să le adopte sau să le păstreze.

Găselniţa a fost la început un anunţ publicitar: permiteţi–ne să vă cuplăm la reţea cu trei luni înainte de căsătorie şi voi vă alegeţi din partea noastră cu o lună de miere luxoasă care va tine un an. Bineînţeles că în cadrul concursului s–au practicat oarece mişculaţii discrete, nu neapărat în cursul selecţiei, ci prin faptul că s–a procedat în aşa fel încât majoritatea celor admişi să arate ca Bill şi Candy, adică persoane bine clădite, care se îmbracă fără a se chinui să ţină cu orice preţ pasul cu moda şi care fac totul în etern modemul stil clasic.

Coafura lui Candy a rămas în urmă cu cel puţin cinci ani faţă de stilul lipit de ţeastă şi cam rigid din cauza permanentului care se poartă acum; cosmeticele pe care le foloseşte nu mai sunt la modă de vreo zece ani, iar subiectele preferate de conversaţie sunt sumele cheltuite în diferitele locuri prin care a trecut şi mâncarea din diversele localuri. Bill se îmbracă strict în conformitate cu statutul lui de referent adjunct de proiecţii de date la o bancă şi se plânge de mâncare fără să se jeneze, iar dacă ar fi după el, s–ar hrăni doar cu fripturi, pizza şi taco, fiindcă „detestă mâncărurile străine.” Întotdeauna se arată puţin nemulţumit când descoperă că aproape nici un loc pe care–l vizitează în jurul lumii nu seamănă deloc cu Sylvania, Ohio.

Ed Porter socoteşte că face echipă cu doi dintre cei mai plicticoşi oameni pe care i–a filmat vreodată, însă „Mult visata lună de miere” se vinde ca pâinea caldă, ba chiar şi mai şi, iar această înregistrare în condiţii speciale poate fi inserată printre veştile obişnuite, asta contribuind şi mai mult la promovarea vânzărilor.

În clipa de faţă Bill şi Candy se află încă în Royal Hawaiian Hotel, ultimele persoane rămase aici, cu excepţia câtorva administratori care încuie totul, pregătindu–se s–o şteargă foarte curând către dealuri. Ed socoteşte că Royal Hawaiian a

reuşit să supravieţuiască multă vreme, cu toate că este plasat chiar pe plaja de la Waikiki şi în felul acesta, probabil că Bill şi Candy sunt în siguranţă… şi bineînţeles, dacă *nu*… Porter alungă un asemenea gând. Bineînţeles că sunt în siguranţă.

Dar dacă se înşeală, PasioNet se va alege cu o filmare care o să devină succesul monstru al deceniului.

În aceste momente, cei doi stau în faţa ferestrei din camera superelegantă care dă spre plajă. Ed le sugerase să se îmbrace cu haine în care ar putea s–o rupă la sănătoasa, în caz că vor ajunge cumva şi la situaţia asta, dar bineînţeles că nici unul dintre ei nu are la dispoziţie îmbrăcăminte de urcat pe munte, cum s–ar cuveni şi, pe de altă parte, el l–a convins pe Bill că nu are motive de teamă, astfel că acum Candy poartă una dintre acele câmăşuţe de noapte scurte care sunt o invitaţie de genul „admiră–mi trupuşorul", făcută dintr–o ţesătură sclipitoare şi ieftină care trebuie să fi fost şic pentru însurăţeii anilor '70. Mai are blugi, adidaşi, desuuri şi un pulover strâmt care pesemne că n–ar sluji la nimic, dar măcar arată decent, toate puse grămadă la uşă, în ideea că dacă hotelul începe să se dezintegreze, ea se poate schimba înainte s–o tulească afară.

Bill şi–a pregătit şi el pantaloni, cămaşă, chiloţi, şosete şi pantofi, care stau movilă alături de hainele ei. Acum stă în slip şi Ed se surprinde chicotind. Candy îşi închipuie că va avea timp să se îmbrace ca s–o rupă la goană, iar Bill consideră că ar fi recomandabil să–şi schimbe şi slipul.

Porter face semnul ştiut şi simte…

…Bill se teme mai mult decât ar vrea să–i dea de înţeles lui Candy şi chiar dacă toţi angajaţii PasioNet s–au purtat frumos cu ei în cursul acestor câteva săptămâni, trebuie să recunoască adevărul că n–a găsit nici o persoană pe care s–o considere şi s–o simtă prietenoasă. („Trebuie introdusă chestia asta în sentimentul general de îngrijorare", gândeşte Porter.) Bill se întreabă cum dracu' s–a băgat în chestia asta.

Totuşi, nu înseamnă că n–ar fi petrecut aici câteva zile, fiindcă începând cu bunicii lui, toţi membrii familiei şi–au petrecut luna de miere în Hawaii, iar acesta este exact lucrul pe care *trebuie* să–l faci dacă eşti membru al Clubului Country din Sylvania şi mergi la Universitatea din Toledo şi revii ca să

preiei afacerile familiei, rămâi presbiterian sau metodist, votezi cu republicanii, participi la toate acţiunile de binefacere şi serbările organizate de şcoala în care ai învăţat...

Lui Bill nu–i vine uşor să se gândească la toate astea şi să facă ce se aşteaptă de la el. S–ar fi aflat oricum aici, dar fără PasioNet... ei, da, poate c–ar fi stat doar o noapte–două la Royal Hawaiian. Poate nici măcar atât. Adevărul e că ceea ce li se oferă nu justifică notele de plată umflate, mâncarea nu–i cu nimic mai brează decât acasă, paturile sunt cam tari, totul îi creează impresia de muzeu şi exteriorul clădirii îi aminteşte de castelele roz din beton care se găsesc în supermagazine, la raioanele de jucării. Mai există o mulţime de hoteluri moderne care nu sunt prea departe de plajă şi i–ar fi convenit de minune.

Candy tremură, dar nu de frig.

De ce i–a permis individului ăstuia, Porter, care pare să se hlizească la unele chestii lipsite de orice haz, să–i îmbrobodească şi să accepte să rămână aici? Porter a şters–o dracului spre dealuri, iar Bill a rămas aici cu soţia lui...

Soţia mea, gândeşte Bill şi o trage pe Candy mai aproape de el. „Pesemne că asta era”, îi trece lui prin minte. „Nu puteai merge în faţa ei şi să fii speriat. Ea te crede curajos, nu un fricos.” Dacă ar fi vorbit el însuşi cu Porter, poate că ar fi avut câştig de cauză şi aşa ar fi urcat în autobuzul care i–ar fi scos din oraş, ducându–i sus, la munte, dar în faţa lui Candy... of, asta–i ca lamentarea după ce ţi–a dat laptele în foc. O strânge în braţe şi se străduie să nu bage în seamă că prezenţa ei îi aduce calm şi mângâiere.

Porter introduce din nou o aură în cadrul transmisiei; la naiba, Bill are tot soiul de sentimente nemaipomenite, cel mai tare fiind o vagă febrilitate şi o încordare prin care încearcă să–şi controleze groaza aproape pură şi o dorinţă difuză de a se cuibări la sânul unei femei şi de a ascunde ceva anume care are un oarece iz de perversiune oedipală, însă individului nu–i dă pace ideea de ce s–a întâmplat să se afle acolo şi chestia e că PasioNet trebuie să rămână undeva în fundal – privitorilor–trăitori nu trebuie să li se amintească mereu că vedetele sunt conectate sau că cineva le–a conectat şi se interpune între ele şi privitori.

Comută pe Candy. Oho, aşa mai zic şi eu! E moartă de spaimă şi–i pe cale să creadă că Bill e complet dement, dar, pe de altă parte se simte foarte mult ca o fetiţă lipsită de apărare şi ar vrea ca el să joace rolul de tătic.

Ed urmăreşte valurile mari prin ochii ei – nu seamănă nici pe departe cu valurile de furtună; acum se află de cealaltă parte a insulei faţă de Clem, dar ecoul şi vibraţia acelor munţi de apă sunt suficiente pentru a produce un surf de zile mari –, valuri ce vin dinspre oceanul întunecat, acoperite în întregime de spumă, se rostogolesc lângă stâlpii de iluminat public aliniaţi de–a lungul plajei. Candy rămâne fără suflare când unul dintre ele se rostogoleşte mai departe decât celelalte şi se sparge înspumat de caldarâmul bulevardului Kalakaua şi are impresia că prin covorul gros de sub tălpi percepe gemetele clădirii.

Se cuibăreşte mai aproape la pieptul lui Bill şi încearcă să gândească pozitiv; de când se ştie, chestia asta i–a ieşit ca lumea. Trăieşte o mare aventură şi poate că există vreo clauză în contractul acela graţie căreia vor încasa mai mulţi bani pentru că trebuie să treacă prin astfel de situaţii. Experienţa asta va deveni subiectul lor preferat pentru a–l povesti copiilor. Totul se va termina până în zori şi când se vor scula târziu, vor descoperi că toţi angajaţii hotelului se vor fi întors la slujbele lor şi vor primi un mic dejun pe cinste, pentru Bill, desigur.

Porter pufneşte în râs. Bill mănâncă de rupe şi curând va arăta ca un taur, iar Candy nu–i prea departe de el; pântecele ei mic şi rotunjor e destul de moale şi lipsit de fermitate, sânii stau înălţaţi şi obraznici doar fiindcă sunt tineri, dar peste cinci ani va ajunge ca o plăcinţică plinuţă din Vestul Mijlociu, asemenea mamei şi surorilor ei. Îi place mult să pufnească în râs, deoarece asta îl face să se simtă bine şi astfel alungă o parte din temerea care–l cuprinde prin intermediul lui Candy. Una dintre problemele cu care trebuie să se confrunte când regizează, mai ales când recepţionează semnalele emise de o minte neantrenată este că, indiferent dacă–ţi place sau nu, sfârşeşti prin a simţi aproape la fel. Iar lui Porter nu–i place deloc chestia asta.

Revine la Bill şi descoperă că amărâtul şi nătărăul acela a

găsit în sine destule rezerve de curaj şi acum reuşeşte să alunge tremurul din braţe şi voce când îi şopteşte lui Candy că totul va fi bine, chiar aşa şi este, şi că, după experienţa asta, vor avea ce povesti rubedeniilor.

Asta pare să–i dea şi ei puţin curaj, fiindcă se întoarce şi–i surâde.

— Nu le putem povesti, scumpule, au fost deja alături de noi şi au simţit la fel.

Bill pufneşte.

— Cred că ai dreptate. În fine, cel puţin o să fim cu adevărat *cineva* pentru ei.

Ea se trage şi mai strâns lângă bărbat, iar Bill îşi trece palma peste ţesătura subţire şi lunecoasă care–i acoperă pielea dintre omoplaţi; baretele subţiri ca nişte spaghete ale cămăşuţei se strâng puţin pe umeri, iar sânii i se ridică doar o idee. Doamne, mai bine nici că se putea… tinerii ăştia au o imaginaţie atât de mărginită încât, cu puţin noroc, ei chiar o să…

— Ştii ceva, zice Candy, e de la sine înţeles că suntem în perfectă siguranţă aici, scumpete. Doar nu vor să piardă tot ce–au investit în noi.

Muieruşcă toantă făcută grămadă, gândeşte Porter. Va trebui să umplu porţiunea asta cu imaginea vreunui val monstruos care se apropie de plajă şi poate găsesc vreun actor care să dubleze şi să transmită o idee de teamă, şi tot n–are să meargă perfect.

Bill surâde larg.

— Pe deasupra, dovedeşti tuturor ce curaj ai, iubiţel. Mă bucur că ne–am căsătorit şi am avut norocul să facem asta. Chiar dacă înseamnă… Surâde din nou, simte cum îi vine cheful, iar teama se stinge încet şi, scormonind prin mintea lui Bill, Porter izbucneşte într–un hohot eliberator de râs: *Aşa! O să obţinem efectul maxim*, *la fel ca acela din* De aici până la eternitate[28]. *Păcat că nu mi–a trecut prin cap o idee prin care să–l determin pe Bill s–o scoată pe micuţă pe plajă ca să tragă un amor acolo*, *unde există posibilitatea de a fi căraţi amândoi de un val până în adâncul mării*.

[28] Titlul unui roman de autorul american James Jones (1921–1977) (n. trad..)

Candy îşi scutură buclele blonde şi–şi arată faţa machiată strident şi la o atitudine despre care Porter crede că trebuie să fi fost deprinsă după trăiri alături de Synthi Venture, deşi, Dumnezeu îi este martor, muierea asta n–ar putea să facă nici unu la sută din ceea ce e în stare o profesionistă ca Synthi. Însă tocmai faptul că nu–i profesionistă dă farmec acestui exerciţiu tâmpit de sentimentalism bucolic…

— Hei, ce–nseamnă asta? întreabă ea în glumă, strâmbând din botic şi trăgându–şi fără să–şi dea seama cămăşuţa în jos, astfel că bustul îi iese puţin de sub material. Porter trebuie să recunoască pe dată că văcuţa are nişte ugere de toată frumuseţea.

— A, mă gândeam… păi, sigur n–am fost unicul băiat care să se lase atras de tine, iar acum, dacă vor să afle… hmm, cum e când…

Ea chicoteşte.

— Doamne, Bill, ştii doar că nu vor afla decât ce simt când sunt cu tine. N–o să mă arăt atât de iubitoare cu nimeni altul, scumpule, şi ştii prea bine că–i aşa.

— Tot ce se poate, murmură el, lăsându–şi palma să–i alunece în sus pe coapsa femeii.

Dinspre fereastră se aude un zdupăit puternic de parcă de ea s–ar fi izbit un trup, însă nu cedează; o clipă mai târziu se aude un zăngănit înfiorător şi urletul rafalei de vânt dinspre acoperiş. Amândoi tresar şi senzaţia de groază îi cuprinde neîntârziat.

Pe mă–sa, gândeşte Porter; a fost un acces cât se poate de convingător de spaimă, dar el ar vrea mai curând să amestece asta cu puţin sex…

— S–ar părea că a căzut streaşină în parcarea hotelului, constată Bill, silindu–se să vorbească mai nepăsător decât se simte în realitate. Bine că maşina noastră e asigurată. Îşi simte inima aproape în gât, dar îşi dă seama că ea are nevoie de calm şi de aceea se străduie să n–o dezamăgească.

Zdrang, *ia să vedem ce mai face Candy – mamă*! *Mortal*! *Curviştina abia aşteaptă treaba*. Porter se conectează perfect şi recepţionează toate senzaţiile, până la ultima. Candy se uită la pămpălăul mătăhălos şi pătrăţos, prin tărtăcuţa căruia n–a trecut niciodată o idee adevărată, un tip cu false calităţi

de sportiv a cărui înfăţişare atrăgătoare, dar prin nimic deosebită, are să dispară curând sub dungi de grăsime, însă acum ea îl vede ca pe Superman. Namila asta cu aspect bovin îi apare ca un erou…

Candy nu l–a mai văzut niciodată pe Bill în acest fel. Percepe tăria şi calmul din vocea lui şi acum ştie sigur că n–are nici un motiv de teamă. Îi pare rău că a tresărit mai devreme, mai ales că el probabil încerca să se excite ca să facă dragoste, lucru de care şi ea ar avea nevoie în astfel de momente. De aceea clipeşte şăgalnic spre el şi spune:

— De vreme ce toată lumea a şters–o, nu mai e nevoie să tragem storurile dacă vreau să–ţi arăt ceva…

— Ce să–mi arăţi? întreabă el.

Porter comută grăbit înapoi pe Bill şi descoperă că, aşa cum se întâmplă uneori, mimarea curajului face oamenii să alunge orice spaime. *Or să treacă la treabă*. *Mamă Doamne*, *asta zic şi eu marfă! PasioNet are să încaseze miliarde*.

Iar Candy îi arată, trăgându–şi cămăşuţa de noapte cu un aer sfios în sus, cât să lase la vedere peticul frumos tuns şi îngrijit de păr pubian. Porter se asigură că se înregistrează ambele versiuni – pentru porţiunea de acum i se vor cere trăiri masculine, dar şi feminine – şi, ca răspuns, simte valul de căldură al erecţiei lui Bill.

Bill se poartă neaşteptat de brutal cu ea, ceea ce, din punctul de vedere al lui Porter, e perfect – nu va trebui să amplifice prea mult senzaţiile, fiindcă asta adaugă întotdeauna multe distorsiuni – şi, destul de ciudat, de data asta Candy pare să–i aprecieze purtarea. Poate şi pentru că Bill pare mult mai puternic atunci când o prinde de sâni, care sunt moi şi blegi la atingere, şi o propteşte cu spatele de perete. Apoi îşi împinge penisul, care tremură rigid, între coapsele ei, dă greş, geme de durerea provocată de îndoirea lui la atingerea cu fesa ei plinuţă, iar femeia întinde mâna şi–l îndrumă în vaginul dilatat, receptiv şi umed. El face câteva mişcări furioase înainte şi înapoi, gâfâind de efort şi grabă nebună.

Porter, care înregistrează o versiune cu Bill, alta cu Candy şi încă una împreună pentru a fi difuzate în trei ediţii diferite, are prea mult de lucru, dar până şi pentru el, care are

experienţă bogată în domeniu, relaţia de acum îl scoate din minţi. N–are nici o mână liberă ca să se ajute într–un fel, dar ejaculează în clipa în care Candy are primul orgasm exploziv.

Şi nu numai că totul e cât se poate de real şi viu, dar fiecare dintre ei oferă un montaj extrem de divers de senzaţii, sentimente şi gânduri despre celălalt, ca şi cum, într–un anume fel…

…viaţa le–ar trece prin faţa ochilor, îşi dă seama Porter, când începe să depăşească starea de excitaţie maximă. Cei doi încă se încordează şi se luptă, Candy se loveşte de câteva ori cu capul de perete („mai târziu se va mira de ce o doare", gândeşte Porter), iar Bill o împinge cu toată forţa coapselor lui, aproape ridicând–o de la podea.

Asta–i un gând morbid şi fără noimă. Nu le defilează viaţa pe dinaintea ochilor şi, pe de altă parte, Porter a regizat zeci de astfel de filme care includeau material până în clipa morţii şi chestia asta nu s–a întâmplat niciodată.

Alungă hotărât gândul şi se concentrează pentru a cuprinde toate amintirile acelea într–un montaj cât mai cuprinzător şi unitar. Cine ar fi crezut că blegii ăştia arătoşi sunt în stare de asemenea performanţe? Ed a obţinut o iubire viguroasă în stil clasic american amestecat cu pornografie de clasă…

Candy omorându–şi vremea în vreun bar studenţesc şi prima oară când a văzut–o Bill cum a întors capul peste umăr să–l privească, moment în care el a rămas cu imaginea aceea perfectă, cuprinzând păr–sâni–dos, pe care, după o sută de ani de filme, TV şi XV, au învăţat s–o arboreze majoritatea femeilor de pe Pământ –, iar sărmanul şi tăntălăul de Bill a reacţionat de parcă nici alţii, nici el însuşi n–ar mai fi zărit în viaţa lui ceva asemănător…

Plimbare lungă şi plină de dulcegării prin parcul Oak Openings într–una din acele zile nemaipomenite de octombrie din Ohio, când soarele străluceşte şi frunzele au o culoare de neuitat, ei ţinându–se de mână, tânjind să găsească vreun locşor mai intim şi să se pârlească până nu vor mai putea merge, dar amânând totul fiindcă amândoi consideră că este un moment fericit şi, surpriză, era… o rază aurie de soare care a căzut întâmplător în părul de un blond obişnuit, dar puţin ajutat cu vopsele, transformându–l într–un aur ca de

film.
Clipa de groază trăită de Bill în ajun de Crăciun când, băgând mâna în buzunar, n–a găsit imediat inelul de logodnă şi s–a întrebat cum va explica micul morman de daruri pe care le–a pregătit pentru ea – şi momentul de uşurare când l–a dibuit cu degetele. Plăcuta lui mirare să constate că acea clipă avea să fie cumplită, fiindcă cererea în căsătorie nu–l speriase chiar atât… apoi intrarea împreună în Biserica Metodistă, ca să cânte colinde la lumina lumânării şi ciocolata fierbinte de după aceea (lui Porter chestiile astea i se par aşa de leşios mămoase şi tipic americane încât îi vine să verse, dar ştie că publicul le înghite pe nemestecate), iar după aceea, extraordinar! amintirea include şi un sărut fugar şi Bill care–şi dă seama că simte mirosul propriei sperme în răsuflarea lui Candy…
Candy are un orgasm exploziv, însoţit de strigăte şi lacrimi, şi, înainte ca el să se stingă, Bill ejaculează. Încântat la culme, Porter înregistrează totul, fără să piardă nimic. PasioNet va scoate bani din asta vreme de o sută de ani de acum înainte.
Încă îmbrăţişaţi, dar acum foarte tandru, cei doi alunecă încet către podea, începând să simtă usturimile ce–i vor chinui curând. Bill prinde capul lui Candy între palme şi o sărută pe buze; ea ţine gura moale, uşor întredeschisă şi, când se comută pe gândurile ei, Porter constată că–i aproape beată de mulţumire şi că valuri de plăcere încă mai urcă din vulva ei iritată spre mintea înceţoşată.
În aceeaşi clipă se declanşează prima rafală de putere maximă a vântului. În curenţii puternici stârniţi de uragan, rafalele pot atinge o viteză de două–trei ori mai mare decât vântul în sine. Această rafală, venind dinspre ocean, spulberă toate ferestrele clădirii dintr–o singură izbitură. Cei doi tineri însurăţei abia au timp să privească în jur şi să vadă foile de geam izbindu–se de pereţii zugrăviţi în roz şi transformându–se în milioane de ţăndări şi praf; Candy apucă să tragă aer în piept ca să scoată un ţipăt.
Ed Porter captează unda de spaimă şi se simte el însuşi cuprins de groază, asta vreme de un moment, după care se detaşează şi observă ce material măreţ şi nemaipomenit a surprins acum.

Răcnetul de groază scos de Candy şi geamătul de spaimă al lui Bill sunt acoperite cu totul când uşa plesneşte şi explodează spre hol; se aude un tunet înfiorător în clipa când toate uşile interioare se sfărâmă sau sunt doborâte.

Forţa exercitată de vânt asupra unei construcţii reprezintă o funcţie de două elemente: pătratul vitezei vântului înmulţit cu elasticitatea relativă a suprafeţei expuse vântului. Orice element care face curgerea să devină turbulentă va spori rezistenţa şi de aici rezultă forţa dezvoltată şi de izbire a vântului. Tocmai de aceea, având ferestrele deschise, un automobil consumă mai mult carburant decât unul care se deplasează cu aceeaşi viteză, dar are ferestrele închise – acestea divizează şi amestecă debitul de aer, îl aruncă împotriva lui însuşi şi–l fac să devină turbulent.

Rafala pierde din forţă şi viteză, ajungând să capete viteza vântului original, însă pentru Bill şi Candy e prea târziu. Forţa exercitată asupra exteriorului hotelului Royal Hawaiian va fi de şase ori mai mare decât în momentul orgasmului lor comun – dar asta s–a întâmplat înainte ca aerul să fi început să circule prin ferestrele sparte şi prin nenumăratele uşi şi coridoare din interior. Turbulenţa suplimentară sporeşte de câteva ori forţa cuplului – procentul din energia vântului care pătrunde în construcţie în loc să treacă pe lângă sau pe deasupra ei.

Înainte ca plămânii lor să se golească de aer într–un urlet comun de groază, zidurile rozalii şi moi ale hotelului Royal Hawaiian se macină şi plesnesc, marele turn central crapă şi începe să se încline în direcţie opusă oceanului, pereţii interiori şi podelele, manifestând sustentaţie aerodinamică şi fiind izbite de curenţi din zeci de direcţii, se smulg din stâlpi şi pilaştri şi, zburând care încotro, se izbesc între ele, iar acoperişul negru şi smolit al clădirii se desface precum capacul unei cutii de sardele, astfel că, purtat de vânt şi furtună, pluteşte către interiorul insulei ca un cearşaf furat de pe frânghia de uscat, spărgându–se în mii de bucăţi zburătoare.

Zdruncinăturile se dovedesc prea puternice pentru stâlpii de rezistenţă ai construcţiei, astfel că Royal Hawaiian se prăbuşeşte, vântul puternic sfârtecând bucăţi mari cât

automobilele pe care le azvârle în clădirile comerciale şi restaurantele din împrejurimi şi pe terenul de golf Ala Wai.

Bill şi Candy nu mai apucă să–şi dea seama de toate astea. Trecerea explozivă a curentului de aer prin camera lor împinge podeaua în sus şi suge plafonul; Bill nici nu are vreme să se îngrozească sau să priceapă ce vede, când prăbuşirea tavanului striveşte capul lui Candy ca pe un bostan izbit de trotuar, iar asta fiindcă zboară traversând încăperea – încă se mai strâng în braţe – şi se loveşte cu capul de un pivot, ceea ce–i sfărâmă ţeasta instantaneu.

Ed Porter are totul înregistrat pe bandă. PasioNet îl va aprecia până la cer şi mai departe pentru o asemenea realizare. Iar el e sus pe munte, departe de toate astea. Face câţiva paşi de dans şi, ca să se elibereze de încordarea prin care a trecut şi s–a acumulat, rulează ultima parte a partidei de sex (împreună cu amintirile lor despre alte ocazii), făcând o serie de orgasme simţite de Candy, intercalând fiecare explozie de simţire cu imaginea capului ei sfărâmându–se. Cei de la PasioNet nu vor folosi porţiunea asta, dar Ed are diverse legături şi ştie că există persoane asupra cărora scenele vor avea un succes cu totul şi cu totul deosebit; rulează şi el banda şi se masturbează, ejaculează icnind, simţind extazul bovin şi moartea, ca un taur izbit de baros drept în moalele capului…

Jumătate de oră mai târziu încă se află acolo, trăgându–se de penisul care deja îl usturǎ, şi încearcă să mai obţină un orgasm vizionându–i pe Bill şi Candy, când o bucată de catarg vechi, smulsă dintr–un monument aflat în centrul oraşului, zboară prin birourile PasioNet, făcând o gaură prin care vântul poate pătrunde nestingherit; câteva clipe după aceea, clădirea începe să se macine, dar lui Ed Porter nu–i mai pasă, fiindcă fragmentul de catarg l–a străpuns în piept şi l–a ţintuit pe scaunul de montaj, având încă pantalonii căzuţi în vine. În mai puţin de un sfert de ceas înregistrarea ultimelor zbateri ale lui Bill şi Candy este scufundată în apă, învârtejită de talazuri şi dusă spre larg (aceste bucăţi se păstrează în recipiente etanşe din plastic), pierzându–se pe vecie.

Numărul sateliţilor care îşi pot modifica traiectoria s–a

micşorat şi, în aceste momente, doar bazele de la Edwards şi Baikonur mai pot oferi lansări pe orbite circumpolare. Cazacii s–au arătat cât se poate de săritori, dar instalaţiile lor sunt vechi (e greu de crezut că prima lansare a avut loc acolo cu mult înainte de naşterea Preşedintelui Hardshaw), iar cele de la Edwards n–au slujit niciodată altor scopuri decât acelea de a plasa pe orbită câte un satelit militar.

Pe de altă parte, e greu de găsit ceva care să poată pătrunde suficient de adânc în interiorul lui Clem ca să colecteze informaţii care să arate ce se petrece acolo. Când a ras totul spre est pe partea nordică a insulelor Hawaii, cu vânturi ce s–au izbit de ţărmurile adăpostite, benzile disponibile de comunicaţii au scăzut numeric pe parcursul nopţii, astfel că, la început, a trebuit să cadă partea comercială a XV, apoi televiziunea a trebuit să fie comutată pe frecvenţe cu joasă definiţie, procedeu folosit cu ani în urmă, după care telefoanele au rămas doar cu partea audio… Acum mai funcţionează doar linii ciudate pentru comunicările în regim vocal şi ori de câte ori prind câte un satelit la joasă altitudine, apar câţiva radioamatori înrăiţi pe Lanai şi Molokai care anunţă tot ce constată –, dar vremea este prea cumplită ca ei să poată menţine ridicată o antenă de transmisie, astfel că semnalele pe care le emit abia dacă ajung pe orbită joasă, bătând pe o rază de mai puţin de 160 kilometri.

Amiralul Singh raportează că valurile sunt imense şi că grupul de nave însoţite de portavion a trebuit să lupte din greu pentru a supravieţui, dar se îndepărtează constant de Uraganul Clem şi se apreciază că refugiaţii de la Midway vor fi aduşi nevătămaţi la ţărm.

Stârnite de Clem, de–a lungul coastei de vest au izbucnit multe furtuni însoţite de descărcări electrice, însă majoritatea zborurilor cu refugiaţi din Hawaii au aterizat cu bine înainte ca vremea să se înrăutăţească peste măsură, şi astfel nu s–au înregistrat accidente cu pierderi de vieţi omeneşti. Avioanele–de–salt ajung suficient de sus, aşa că zborurile transpacifice se desfăşoară în mod neîntrerupt şi se înregistrează o înflorire a negocierii pentru locurile situate pe partea stângă a aparatelor de zbor, întrucât oamenii vor să–l vadă pe Clem de la peste 160 de kilometri altitudine.

Hardshaw se uită la foaia de hârtie din faţa ei şi oftează. Scriptic vorbind, totul funcţionează bine, dar asta doar pentru că din Hawaii nu soseşte absolut nici o informaţie. După această schimbare de direcţie, mareea de furtună declanşată de Clem se va rostogoli probabil de–a lungul coastei sudice a Mexicului, însă aceasta e predominant înaltă, cu câteva staţiuni răspândite ici şi colo, iar autorităţile mexicane vor avea timp să efectueze evacuarea populaţiei din acea zonă. Mareea care pornise mai de mult se apropie deja de coastele statului Washington şi Columbiei Britanice, iar zonele situate la altitudini apropiate de nivelul mării sunt evacuate, cu toate că operaţiunile sunt îngreunate de ploile torenţiale.

Totuşi nici una dintre aceste acţiuni nu răspunde la întrebarea: „Ce s–a întâmplat în Hawaii?” Insulele principale au dispărut din lanţul de comunicaţii într–o ordine aproape militară, Kauai căzând prima, Big Island ultima, acum câteva ore; de fapt, un băiat isteţ de la FEMA a ajuns la ceva denumit de el Cifra Tăcerii, adică Beaufort 28. Cu alte cuvinte când vânturile ating gradul 28 pe scara Beaufort, din locul respectiv nu se poate recepţiona nici un fel de comunicaţie.

Oahu pare să fi rezistat până la gradul 29 şi Nihau a picat la 25, dar ţinând seama de reguli, afirmaţia pare să–şi păstreze valabilitatea.

Acum, forţa maximă a vântului tocmai a trecut peste Oahu, unde se găseşte majoritatea populaţiei statului. Nu există îndoieli că numeroşi cetăţeni au fost surprinşi pe şosele, iar maxima vântului a atins gradul 35 pe scara Beaufort, adică mai mult decât suficient pentru a ridica automobile în aer şi a le azvârli cât colo, aşa că fără îndoială morţii se numără cu zecile de mii. În multe locuri drumurile treceau prin apropierea coastei; e posibil ca unele automobile prinse în ambuteiaje să fi fost măturate de valuri şi se află acum pe fundul oceanului.

Radarul indică valuri cu înălţimea de zece–douăzeci de metri formând un model circular, ca urmare a vânturilor declanşate de Clem, caz în care ţărmurile adăpostite au fost zdrobite şi făcute ţăndări. Ploile masive – date provenite exclusiv de la sateliţi – sunt atât de puternice încât e foarte posibil ca oamenii rămaşi în aer liber să se fi înecat şi fără îndoială că

pe versanţii vulcanilor centrali de pe toate insulele au pornit la vale şuvoaie uriaşe ce mătură totul din calea lor.

Prin urmare, există pierderi umane imense, iar mulţi alţi oameni vor pieri din cauza frigului, a rănilor tratabile în alte condiţii, a bolilor contractate ca urmare a consumului de apă infectată, înainte ca ajutoarele să poată ajunge la ei. Cu excepţia câtorva instalaţii militare subterane, destinate să reziste şi în cazul unui bombardament atomic, nici o construcţie de pe Pământ n–a fost făcută să reziste unor asemenea vânturi, aşadar, deşi mai există probabil şi câte–o ciudăţenie rămasă în picioare, e de presupus că toate podurile şi clădirile s–au prăbuşit. Pot şti toate acestea fără a avea vreo confirmare vizuală.

Furtuna a scăzut deja la gradul 18 pe Kauai, rămânând un simplu uragan, dar în eter n–a reapărut nimic şi nu există dovezi că acolo, jos, mai mişcă ceva în afara apelor şi a vânturilor. Mai zărghiţi, câţiva piloţi militari de pe staticoptere, bine pregătiţi şi obişnuiţi să aterizeze în condiţii deosebit de vitrege, vor încerca să coboare în Lihue, primul oraş mare, unde e chiar posibil să reuşească, fiindcă, până vor ajunge acolo, vântul va scădea la gradul 12, ceea ce ar face încercarea lor doar dificilă, nu imposibilă. Teoretic vorbind, având sute de lamele încărcate electrostatic şi câte zece înlocuitori pentru fiecare lamelă, staticopterele sunt imposibil de doborât atâta vreme cât sursa de alimentare nu cedează sau aerul nu se mişcă mai repede decât aparatul.

Preşedintele le urează tot norocul din lume. Are viziuni de coşmar în care condiţiile atmosferice smulg brusc toate lamelele şi apoi cele zece generaţii de înlocuitori de lamelă, asta în mai puţin de o secundă, şi în care echipajele se prăbuşesc în furtuna dezlănţuită. Ştie că staticopterele au rezistat şi în furtuni cu vânt de gradul 13, iar piloţii sunt buni, dar acum îi vine mai uşor să se gândească la moartea a zece tineri decât la a altor zeci de mii de oameni, dintre care mulţi dispăruţi.

În bezna şi vânturile stârnite de trecerea lui Clem, pe biroul ei s–au perindat mii de posibilităţi. S–ar putea să existe valuri imense, restrânse pe raza superuraganului, astfel că întreaga coastă a fiecărei insule putea fi măturată ore în şir de apele

dezlănţuite, îndeajuns de înalte ca să şteargă de pe suprafaţa pământului Honolulu şi majoritatea celorlalte oraşe; în urma studierii unor imagini radar cam neclare, s–a sugerat că un asemenea val putea mătura partea mai joasă a insulei Oahu, sfârtecând Pearl Harbor şi ştergând Baza Aeriană Wheeler la apogeu, pentru ca apoi apa să se scurgă prin Waialua, în nord–vest.

În zona aceea se poate întâmpla orice, dar în nici un caz ceva bun.

Hardshaw se ridică de pe fotoliu şi geme. A stat trează prea multă vreme, rămânând nemişcată ore în şir. A băut prea multă cafea şi încă mai cere. Nu–i prima oară că se simte ca o bunică – la naiba, slujba asta ar îmbătrâni pe oricine, poate l–ar fi făcut chiar şi pe *Kennedy* să se simtă ca o doamnă în vârstă.

Bine, bunico, nu te mai agăţa de scaun, ai putea să întorci carnaţii de pe o parte pe alta ca să se rumenească, sau i–ai putea ajuta pe fermieri să se judece. Se întinde şi face o răsucire, aşa că–l vede pe Diem intrând. Faţa lui are o culoare pământie şi bolnăvicioasă, şi nu–şi aminteşte să–l mai fi văzut vreodată fără cravată. În tot cazul, nu l–a mai văzut aşa de nepieptănat şi cu asemenea pungi sub ochi.

— ONU, anunţă el. Rivera vrea să–ţi vorbească. L–am mai amânat cu zece minute pentru cazul că vrei să te aranjezi ca să arăţi mai prezentabilă.

— Asta mi–ar lua mai mult de zece minute, dar să văd ce pot face.

Se duce în baie, stă o clipă pe gânduri, socoteşte că Rivera s–ar putea învăţa să aştepte un Preşedinte şi–şi scoate taiorul, îşi pune o cască pentru duş şi dă drumul la apă. Rezistă doar câteva minute sub jetul puternic, furios şi fierbinte, timp în care reuşeşte să se săpunească pe ici–colo şi să scuture violent din cap, după care trece prin saună, înşfacă prosoapele mari şi pufoase şi se şterge, însă procedează astfel încât să savureze fiecare moment. În cele din urmă, se simte tot ca o bătrână, dar măcar e o bătrână curată, aşa că smulge un taior de pe umeraş cu un sentiment apropiat de cel simţit de învingători.

L–a făcut pe Rivera să aştepte încă trei minute bune. *În*

prezent, ca ţara cea mai puternică de pe Pământ, asta–i tot ce–ţi poţi permite, presupune ea. *Să–l mai fac să aştepte până trece un sfert de ceas, cu cinci minute mai mult decât şi–a planificat. Fă–l să priceapă că puterea lui are nişte limite*… îşi verifică machiajul, reface câte o trăsătură, îşi mai trece o perie prin păr…

Consideră că redeşteptarea simţului umorului reprezintă mai curând un semn de oboseală, dar îşi imaginează cum ar suna o porţiune specială din secţiunea dedicată „carierelor" din spectacolele XV dedicate femeilor tinere: „Cariera dumneavoastră ca Şef al unei mari puteri. Ca întotdeauna, buna creştere şi alegerea inteligentă a articolelor de modă reprezintă o NECESITATE!!!"

Micul hohot de râs o face totuşi să se simtă mai bine şi, când apare, se simte în stare să facă faţă oricărei situaţii de criză. În condiţiile actuale, Rivera vrea să smulgă ceva şi va face asta dovedindu–se extrem de politicos. „Fă–le orice oamenilor, însă lasă–le puţină demnitate; la urma urmelor, dacă le–o răpeşti, nu te alegi cu nimic", obişnuia să spună tatăl ei, după ce–i lua pielea vreunui biet turist căruia îi cârpăcea maşina la umbra unui copac.

Când se aşază în faţa ecranului, aflat lângă ea, Harris mâzgăleşte ceva pe un blocnotes; aruncă o privire la foaie şi citeşte: „Şi–a petrecut ultimele cinci minute făcând glume răsuflate despre femeile care niciodată nu reuşesc să se îmbrace la vreme." Verifică să se asigure că nu s–a realizat încă legătura video şi scrie grăbită pe aceeaşi foaie: „Nimeni nu s–ar deranja să se îmbrace pentru el. Ce a zis Dorothy Parker[29]?"

Diem rânjeşte şi–i face semn cu ochiul, apoi comută pe imagine pentru a discuta cu Rivera.

Acesta începe fără nici un fel de introducere:

— Doamnă Preşedinte, am luat măsuri să primiţi ajutoare pentru dezastrul suferit.

— Le acceptăm, spune Hardshaw.

— N–aţi… n–aţi vrea să aflaţi ce conţine acest ajutor?

— Hrană, medicamente, ajutoare de tot felul, tot ce aţi reuşit

---

[29] Dorothy Rotschild Parker (1893–1967), autor şi critic american, renumită pentru accentele satirice (n. red..)

să scoateţi de la ţările din zona Pacificului, aşa îmi imaginez. Ştiu cât se poate de bine că ajutoarele ONU pentru cazuri de dezastre nu presupun obligaţii din partea celor care le primesc. Doar că, desigur, în mod normal le refuzăm, deoarece ele ar fi mai necesare în alte părţi ale lumii şi noi ştim că resursele dumneavoastră sunt reduse – mai firesc ar fi să ne ocupăm singuri de cetăţenii noştri. Problema este că în aceste momente vom accepta orice ajutor ni se acordă.

Rivera aprobă din cap.

— Şi aveţi... adică, ne puteţi pune la dispoziţie informaţii referitoare la proporţiile dezastrului?

Hardshaw face un semn din cap către Diem, care intervine:

— Putem alcătui un raport care să cuprindă tot ce cunoaştem şi vi–l putem transmite în jumătate de oră, dacă doriţi. Pe scurt, am pierdut orice legături de comunicaţii cu insulele. Mai primim câte ceva de la radioamatori, dar ei nu ne pot spune decât că plouă torenţial, că vântul suflă cu atâta forţă că până şi ploaia cade aproape orizontal şi oamenii sunt izolaţi. Peste aproximativ trei ore, o echipă a Armatei va încerca să aterizeze în Kauai. Practic n–o să ştim nimic decât după ce se găseşte cineva capabil să pună acolo mâna pe un telefon.

— Voi încerca să văd ce pot obţine de la japonezi şi chinezi. Pariez că n–aţi primit informaţii hotărâtoare din partea nici unora, totuşi OSONU îmi dă asigurări că amândouă naţiunile au sateliţi ce au acoperit zona. Bineînţeles că vă vom pune la dispoziţie tot ce posedă OSONU, dar asta reprezintă foarte puţin.

— Înţelegem pe deplin, îl asigură Diem, şi vă rămânem recunoscători pentru ajutorul acordat.

— La urma urmelor, toţi trăim pe planeta asta. Mă bucur că v–am putut fi de folos. O să vă ţin la curent.

Încuviinţează din cap către ei şi ridică vârfurile degetelor de pe masă ca şi cum ar vrea să sugereze o fluturare de mână care ar putea fi interpretată fie ca salut, fie ca punere pe liber. Ecranul se întunecă înainte ca Hardshaw să apuce să–şi la la revedere.

Apoi se reazemă de spătar.

— Pfui, un duş, haine curate şi un ticălos cu care trebuie să

cazi la pace, iar acum mă simt cât se poate de proaspătă. Comandă cafea şi sandvişuri fierbinţi cu brânză, Harris, şi după aceea o să discutăm despre ce se petrece aici.

Se întoarce la birou ca să scotocească prin maldărele de mesaje scrise. Au recepţionat un radioamator de pe Oahu, însă e un cercetaş foarte meritous de şaisprezece ani din Pupukea; are la dispoziţie o camionetă Ford veche de patruzeci de ani şi alţi doi puşti de paisprezece ani, dar drumul e prea spălat de ploaie ca să aibă vreo speranţă că va rămâne teafăr după încercarea de a coborî muntele şi oricum se află prea departe de orice loc din care autorităţile ar avea nevoie de informaţii. Însă puştiul a reuşit să instaleze o antenă care pesemne că nu va fi doborâtă de vânt, astfel că se menţine un contact permanent cu el; pe de altă parte, în tabăra de acolo au rămas întregi câteva instrumente meteorologice astfel că el poate să confirme că presiunea atmosferică a scăzut sub 700 mm col. Hg, vreme de trei ore neîntrerupte.

— Ce înseamnă asta în limbaj mai uman? bolboroseşte Hardshaw în semn de protest, după care vede notiţa mâzgălită; este vorba de meteorologul acela de la ANOA, Callare.

Imediat ce se termină cu balamucul de acum şi–l trag în piept pe Pauliss, vor trebui să–l informeze pe Callare cu privire la ce se întâmplă – în sensul că presiunea barometrică a fost atât de scăzută la o distanţă de 220 kilometri de centrul ochiului, apoi de peretele ochiului – inelul cel mai intim al uraganului care se află în exteriorul zonei de aer neclintit a ochiului însuşi, care a ajuns acum la diametrul de 140 de kilometri – ceea ce trebuie să dea naştere unor vânturi de forţa 46 pe scara Beaufort, adică 600 km/h, „în concordanţă cu alte observaţii şi cu teoria.”

— Ce uşurare, spune Hardshaw cu voce tare. Nu mi–ar plăcea deloc să văd o teorie infirmată din cauza unui amărât de cercetaş.

Diem aşază o farfurie de sandvişuri şi un ibric cu cafea pe biroul Preşedintelui, la şi el loc fără să ceară voie şi întreabă:

— Cum interpretăm discuţia cu SecGen?

— Păi, probabil c–a avut intenţia să ne vânture pe sub nas

momeala cu ajutorul umanitar, iar apoi să ne determine să coordonăm, adică să–i cedăm, instituţiile noastre ştiinţifice. Dar cum am acceptat înainte ca el să apuce a menţiona restul de condiţii şi cum apelul nu întrunea toate condiţiile de securitate, acum l–am blocat şi pesemne că asta ne va ajuta într–o oarecare măsură. Pe de altă parte, am reuşit să–i băgăm în cap că, în general, nu avem nevoie de toate ajutoarele lui. Asta ar trebui să–i dea un sentiment de frustrare, dar, în acelaşi timp, să–l pună în imposibilitatea de a se răzbuna pe noi tărăgănând lucrurile. OSONU ne poate oferi ceva interesant?

— Nici pe departe, însă dacă Rivera chiar are oarecare trecere la japonezi, atunci ne putem considera norocoşi, fiindcă Di Callare şi Pauliss m–au asigurat că japonezii posedă un sistem de scanare multiplă care le permite să vadă furtuna pe felii mici, astfel că ne–ar putea spune cât de mult au crescut valurile, precum şi viteza vântului şi a apei în momentul trecerii satelitului pe deasupra zonei. Presupunând că satelitul ar fi echipat cu radar de scanare a solului cu ajutorul frecvenţelor multiple, bineînţeles.

— Foarte bine. Deci am jucat actul ăsta foarte bine.

Hardshaw se reazemă satisfăcută de spătar şi–l priveşte pătrunzător pe Diem. Încă îşi aduce aminte unele întâmplări de când el servea drept ucenic şi intern al ei pe vremea când era procuror general şi–şi aminteşte că de atunci încoace au trăit împreună multe zile, atât triste cât şi fericite. Lucru ajuns o obişnuinţă pentru oamenii de la vârful societăţii, Hardshaw rareori şi–a pus întrebarea ce satisfacţii obţine el din toate astea, preferând să–l lase singur să dea un răspuns. Ar vrea totuşi să ştie… dacă drumul ei anevoios, pornind din praful înecăcios din Idaho, n–ar fi adus–o până aici, ori în alt loc la fel de important, ar fi rămas alături de ea atâta vreme?

Chestie lipsită de orice importanţă, bineînţeles. Indiferent de motiv, e alături de ea. Cu toate acestea…

— Pari la capătul puterilor, constată femeia.

— La fel şi tu, şefa. Iar dacă vrei să te simţi şi mai şi, am o scurtă informaţie de la Carla Tynan, care o să–ţi sporească îngrijorarea.

Hardshaw scoate un sunet mut de protest, înşfacă încă un

sandviş, şi–şi toarnă o ceaşcă de cafea.
— Chestia asta–i minunată.
— Reţetă de pe vremea mamei. Velveeta şi pâinişoare integrale, chestii greu de găsit acum, dar care îşi merită banii. Şefa, cam tragi de timp.
— Da, poate… Hardshaw rânjeşte la el. De câte ori am făcut nopţi albe împreună?
— Amendamentul 5 mai e în vigoare?
Ea îi face un semn, îndemnându–l să mănânce.
După ce termină fiecare câte un sandviş, ea spune:
— Gata, să dăm cărţile pe faţă. Ştiu că nu–mi anunţi problemele minore doar ca să scapi de ele, dar acum, după ce–ai adus vorba de asta, sunt convinsă de importanţa problemei.
Diem încuviinţează din cap şi zice:
— Vrei să–ţi prezint toate amănuntele ştiinţifice ori numai generalităţi şi concluzia?
— Concluzia, te rog, cu elementele ştiinţifice care să–mi dea siguranţa că nu–i vorba de o alarmă falsă lansată de Carla. Doamne, de ce am lăsat–o să plece din postul ăla? Valorează de douăzeci de ori mai mult decât hârţogarul de Pauliss.
Diem se strâmbă, dar a obţinut şi menţinut postul acesta în primul rând înghiţind în sec şi spunând adevărul doar când era nevoie.
— Păi, dă–mi voie să–ţi reamintesc, la scurt timp după Revolta Globală s–a impus foarte clar necesitatea ca nimeni de la ANOA să nu mai facă declaraţii către presă în situaţii de criză, mai ales când e vorba de o chestiune pe care noi încercam s–o muşamalizăm tocmai pentru a evita izbucnirea unei noi Revoluţii Globale. Prin urmare, am desfiinţat Secţia Previziuni, pentru că de acolo proveneau scenariile cele mai înspăimântătoare.
Hardshaw se reazemă de spătar şi zice:
— Aminteşte–mi de ce la vremea respectivă hotărârea n–a fost o dobitocie.
— La vremea respectivă n–a fost o dobitocie, şefa, pentru că încă nu avusesem o catastrofă meteorologică globală şi nici nu existau dovezi că vor apărea evenimente de amploare mai violente decât până atunci. Iar specialiştii în previziuni pe

termen lung trăseseră semnale de alarmă privind situaţii de secetă de foarte multă vreme. Aveam de ales între zece milioane de morţi şi desfiinţarea acelui serviciu.

Ea clatină din cap.

— Prin prezenta, declar în mod oficial că hotărârea a reprezentat o mare greşeală. Notează–ţi undeva că aşa trebuie să răspundem în caz că ne întreabă cineva.

— Apelezi la onestitate ca solvent de bază?

„Solvent” este cuvântul din jargonul presei care defineşte motivele pentru care oamenii vor crede ceea ce afirmi. Impresia de cinste fără ocolişuri reprezintă un anume tip de solvent. Altele sunt: speranţa împlinirii unei dorinţe, asemănarea foarte mare cu o realitate cunoscută şi aşa mai departe. Asta n–are nimic în comun cu adevărul, în caz că el ajunge să fie cunoscut vreodată, şi tocmai de aceea Hardshaw, care încă mai ţine minte gustul unui săpun Irish Spring care i–a fost vârât în gură pentru minciună, urăşte acest cuvânt. Nu i–a spus niciodată asta lui Diem şi nici n–ar fi făcut–o. Funcţia deţinută o obligă să se gândească la solvenţi.

Ridică privirea şi bagă de seamă prima lumină a zorilor care apare în ferestrele biroului şi observă că o parte din membrii personalului efectuează schimbul de tură şi se pregătesc să plece acasă, lăsându–i pe cei care abia au sosit. Îi salută din cap pe toţi, le face semn cu mâna, trimite sandvişurile nemâncate altora, mai flămânzi decât ei (având un sentiment de satisfacţie văzându–l pe Diem chircindu–se la gândul că mâncarea de lux ajunge să fie consumată de nişte simpli angajaţi.)

În cele din urmă, se aşază şi spune foarte încet:

— Harris, situaţia stă cam aşa: cred că marea greşeală e să le permitem oamenilor să declanşeze Revolta Globală. Trebuie să existe o delimitare, indiferent cât de aproximativă, a răspunderii personale! Puteam înăbuşi revolta în multe feluri: prin folosirea armatei regulate pentru păstrarea ordinii în marile oraşe, mobilizarea de către guvernatori a Gărzii Naţionale, arestarea şefilor reţelelor XV şi reţinerea lor până se declară de acord să întrerupă transmisiile alea nenorocite…

— Ar fi trebuit să apari într–o sumedenie de procese…,

începe el.

Hardshaw loveşte brusc cu cantul palmei în tăblia biroului, de parcă ar vrea să reteze gâtul unui pui. E un gest cu care Diem s–a obişnuit încă de pe vremea când ea pleda în tribunal.

— Şi de când se teme de atâta lucru un judecător cu experienţă, care a avut nouăsprezece cazuri importante în faţa Curţii Supreme? Ar fi devenit primul caz de „pericol iminent şi real” după ce XV ajunsese canal comercial, am fi asistat la o bătălie foarte interesantă în instanţă, nu crezi? Dar nu facem decât să dezgropăm trecutul.

Ia încă o sorbitură de cafea; acum s–a mai răcit şi o bea ca pe un drog, fiindcă nu–i readuce starea de confort cu care se obişnuise, apoi continuă:

— Uite ce contează: trebuie să înţelegem că eu, personal, nu pot să mă ocup de fiecare aspect al acestei crize şi nici nu pot ţine legătura cu toată lumea. În momentul de faţă, spre exemplu, nu ştim dacă armata e în stare să realizeze o aterizare într–un anumit stat american sau, fiindcă tot veni vorba, dacă Marina poate ajunge la Pearl Harbor. Harris, n–am reuşit să adorm gândindu–mă că dacă Agenţia Naţională de Securitate are dreptate şi cabala „secretă” în privinţa lui Callare şi a celor doi Tynan se justifică, atunci se poate petrece o catastrofă ale cărei proporţii poate doborî orice guvern. Unele vor reuşi să rămână neclintite cine ştie unde, dar nimeni n–ar putea spune care vor fi acestea. Milioane de oameni vor pierde tot ce înseamnă confortul modern şi vor trebui să se descurce cum vor putea. Şi nu cred că oamenii sunt pregătiţi pentru aşa ceva. Am impresia că după secole de guvernare modernă, toată lumea va aştepta sosirea de elicoptere care să le aducă doctori, supă caldă şi corturi. Ai văzut însă cât de neputincioşi ne–am dovedit în cazul Hawaii–ului. Şi până vom reuşi să declanşăm operaţiunile de salvare şi ajutorare, Clem va reveni cu aceeaşi forţă. Prin urmare, oamenii vor trebui să facă singuri tot ce pot, iar asta înseamnă că trebuie să avem încredere în ei şi să le dăm informaţiile necesare pentru a se organiza.

— Dar dacă vor folosi informaţiile astea în mod răuvoitor?

— Atunci le dăm peste mână, dacă putem ajunge la ei. Iar

dacă nu reuşim, înseamnă că problema nu mai e în ograda noastră. Harris, trebuie să ne gândim cum ar putea supravieţui americanii şi, în general, popoarele lumii, dacă noi, cei de aici, pierim. Şi nu cred că şansele lor vor creşte dacă le lăsăm moştenire dezinformări şi ignoranţă deplină. Cu alte cuvinte, asta–i problema ta, Harris. Indiferent ce ai să–mi comunici, oricât de proaste ar fi ştirile pe care le anunţă Carla, ele trebuie făcute cunoscute *tuturor*. Organizaţiei Naţiunilor Unite, altor naţiuni, Congresului, tuturor partidelor, candidaţilor la preşedinţie, conducerilor marilor corporaţii, chiar şi oamenilor de rând. Şi de acum înainte ordinul e ca totul să fie dat publicităţii, mai puţin secretele armelor strategice şi ale operaţiunilor militare. După părerea mea, guvernul va putea funcţiona normal doar câteva luni, iar după aceea, fie că ne place, fie că nu, conducerea va trece în mâinile oamenilor. Oricum ar fi, curând se vor trezi că le pică în braţe o libertate nesperată. Iar dacă nu vor fi în stare să se descurce, atunci înseamnă că omenirea a participat la un experiment democratic de două sute cincizeci de ani, şi atâta tot. Dar nenorocirea care s–a petrecut în Hawaii reprezintă doar începutul sezonul uraganelor va mai dura câteva luni – şi a sosit momentul să recunoaştem că de vreme ce nu avem puterea să ajutăm pe nimeni, atunci le putem oferi oamenilor măcar informaţiile de care au nevoie şi nu–i vom împiedica să procedeze după cum le dictează conştiinţa.

Diem pufneşte în râs.

— Bine, şefa. Vreau să cred că n–o să–ţi provoc vreun şoc sau cine ştie ce. Dar m–aş simţi mult mai liniştit dacă–ţi vei schimba părerea după ce o să–ţi dau o veste. Departe de a fi pe moarte, Clem va continua să bântuie şi nu numai atât, dar peste o săptămână–două vor apărea multe alte uragane la fel de puternice.

Preşedintele Hardshaw s–a crispat puţin – ştie că nici măcar asistentul şi prietenul ei de încredere nu–şi dă seama de ceea ce simte acum – iar rezultatul e că pe chip nu–i apare nici un rictus şi mâna nu–i tremură, astfel încât suprafaţa cafelei din ceaşcă nu se vălureşte măcar. Nu şovăie nici o clipă când spune:

— Aş vrea să–mi explici asta în amănunt, iar după aceea

propun să facem vestea publică.
Este răsplătită cu un zâmbet reţinut şi cu o clătinare imperceptibilă din cap. Îl cunoaşte suficient de bine ca să priceapă imediat că în mintea lui s–a născut deja o altă istorisire care să explice de ce a lucrat alături de ea vreme de douăzeci şi nouă de ani şi că într–o bună zi, când îşi va scrie memoriile, el va nota că Hardshaw a schimbat ani întregi de politică printr–o hotărâre luată fără să clipească, după doar trei secunde de chibzuinţă. Şi în timp ce îi relatează ultimele veşti, Harris s–a şi adaptat la noua orientare politică şi o va îndeplini cu ardoare şi dăruire, deşi este extenuat, o respinge şi pesemne nici n–o înţelege.
O asemenea loialitate o înspăimântă pe Hardshaw; încercarea de a dirija cea mai mare putere militară de pe Pământ şi de a hotărî soarta unui sfert de miliard de oameni i se pare o misiune aproape imposibilă, dar ceva în sinea ei respinge ideea de a ţine în mână firele destinului unui singur suflet. A trecut multă vreme de la procesele desfăşurate în Idaho.
Se concentrează asupra expunerii pe care o face Harris şi după zece minute intră în legătură cu Secretarul General Rivera, cu preşedintele Questora al Mexicului şi, în măsura în care acest lucru este posibil, cu alţi preşedinţi de state, dictatori şi generali din America Centrală – niciodată nu le poate ţine minte titulatura fără o inscripţie discret afişată pe ecran în dreptul frunţii lor. După ce închide, primeşte din Hawaii ştirea că expediţia militară a aterizat, dar unul dintre staticoptere s–a prăbuşit şi în accident au murit şase oameni. Vremea le este încă potrivnică pentru a se putea deplasa din locul unde şi–au stabilit tabăra. Ştirea pare lipsită de orice eroism, semănând cu o afacere neimportantă şi de mult dată uitării.

Chestia e că Randy cunoaşte meserie. O practică de mai bine de un deceniu. Vorbeşte limba cui îl ascultă, merge cu fereală pe oriunde ar ajunge, ştie să–şi folosească o parte din banii lichizi pe care–i păstrează cu sfinţenie şi peste noapte reuşeşte să–şi cumpere o instalaţie de extracţie forţată.
Se uită la ea şi se cutremură. Pe ea se văd nişte pete cafenii

care–l fac să priceapă că a mai fost folosită.

Îi trebuie alte patru zile ca să constate că Jerren Anders, nefiind considerat periculos, se află în aripa în care nu se aplică măsuri de maximă securitate; în momentul arestării a suferit un soi de cădere nervoasă, a convins astfel juriul, s–a înzdrăvenit, iar acum execută o sentinţă de condamnare pe viaţă.

Randy a hotărât să se ocupe de el, şi cu asta, basta. Ce–i curat e şi simplu, şi invers.

Terenul de pregătire fizică nu este împrejmuit de gard sau ziduri; administraţia închisorii consideră că repetorul de semnale fixat ca o cătuşă la gleznă îi împiedică pe deţinuţi să fugă, ori îi poate da de gol imediat ce evadează. Anders e un ticălos şi jumătate şi face jogging în fiecare zi. Îi trebuie treizeci de secunde ca să–i iasă schema, care nu–i complicată, însă presupune o sincronizare perfectă.

Ziua e frumoasă şi însorită; Randy iese de după un copac, îl trânteşte la pământ pe Anders, îi propteşte un pistol în piept şi zice:

— Withers, Wallace şi Brown îţi transmit salutări. Tu vii cu mine.

— Nu mă mai ocup de căcaturi…

— Atunci te omor.

Anders se ridică în picioare, cu mâinile în sus. Randy îl împinge grăbit către autovehicul; din fericire, deocamdată maşinile individuale nu pot fi depistate, deci tot sunt buni la ceva indivizii care activează în domeniul libertăţilor civile. Urcă, apoi Randy comunică o adresă şi vehiculul porneşte la drum.

— Ce vrei să…

Randy îl împuşcă pe Anders cu o armă paralizantă. Nu fiindcă s–ar teme, dar asta ar acţiona şi ca anestezic.

Apoi la o rangă şi începe să–l lovească peste picioare, ca să–i rupă oasele. Anders cască ochii mari şi pe obraji îi curg lacrimi, dar îi e imposibil să se mişte, aşa că nu poate decât să geamă.

Dacă se scoate cătuşa de la picior, autorităţile n–o mai caută. Se consideră că de vreme ce n–ai cum s–o desprinzi, n–o poţi scoate. Chestia asta ar fi valabilă dacă individul o

şterge de capul lui. Ori dacă ar avea posibilitatea de a se opune acţiunii prin care i se zdrobesc picioarele.

Lucrurile stau cu totul altfel în cazul de faţă. Randy mânuieşte ranga cu iuţeală şi forţă – are la dispoziţie doar cinci minute –, iar ciolanele bătrâne şi fragile plesnesc şi crapă sub forţa loviturilor. După plesniturile puternice de la primele lovituri, acum se aud doar zgomote înfundate şi moi. Geamătul continuu al lui Anders care a rămas cu gura căscată de durere e de–a dreptul supărător, dar deocamdată n–are timp să–i pună căluş la gură.

Când piciorul, învelit într–o pungă din plastic, pare ca din plastilină moale, Randy prinde cătuşa şi o trage cu forţa peste masa însângerată de carne. În aceste momente, autovehiculul se află exact unde trebuie – pătrunde într–o staţie de mărfuri, robotizată –, iar Randy coboară fereastra.

Aşa! Unul dintre tractoarele robotizate tocmai extrage şi tractează trei trailere încărcate cu containere şi reuşeşte să–l ajungă din urmă. Randy preia controlul manual – e încântat că a deprins asta cândva – şi ţâşneşte înainte. Trailerul din mijloc transportă vite, iar când se apropie şi azvârle cătuşa printre picioarele lor, le vede mutrele de dobitoace.

Porneşte pe o alee lipsită de ghidaje; la jumătatea acesteia, trece din nou controlul pe automat şi comunică automobilului să parcurgă o rută lungă de ocolire înainte de a reveni pe ghidaje. Oamenilor legii le va lua săptămâni ca să coreleze semnele de pe ghidaje cu mişcarea descrisă de cătuşă şi să ajungă în cele din urmă la el, pentru că Randy are de gând să termine cu mult înainte de asta tot ce şi–a propus.

Scheunatul bărbatului de pe bancheta din spate devine mai strident, de aceea Randy urcă să rezolve următoarea problemă. Îl leagă fedeleş pe Anders şi–l scoate de sub efectul substanţei paralizante.

Acum Anders bolboroseşte verzi şi uscate, promiţând că–i va spune totul, adică ceea ce vrea să ştie.

Randy pune întrebarea de o sută de puncte.

— Mai ţii minte un film la care pesemne că ai fost intermediar, făcut cu o fată micuţă, blondă, acum vreo paisprezece ani?

— Pe mă–sa, dom’le, nu–mi cere asta, ce mama iadului, mai

rău decât ăia n–ai cum să mă pedepseşti, zău…

Randy ridică trusa în care ţine aparatul de extracţii forţate.

— Eşti gata să pui pariu?

Până la urmă, Anders îi spune şi fără să apeleze la aparat. Numai că informaţia e prea importantă pentru a lăsa până şi o umbră de posibilitate ca bătrânul ticălos să fi spus o minciună, de aceea Randy îi surâde generos şi zice:

— Apropo, te–am trombonit. Şi înfige extractorul cu forţa în fruntea amărâtului. Individul urlă de durere şi face spume la gură în vreme ce, netulburat, Randy citeşte cuvintele cheie şi înregistratorul captează totul pentru vecie.

În aceeaşi noapte, cadavrul lui Jerren Anders ajunge în fundul unei râpe adânci şi noroioase, la mică depărtare de Autostrada US 93. Randy primeşte un raport care îi arată că inforozătorii săi au pătruns până în fişierele Serviciului de Circulaţie al Statului Idaho şi s–ar părea că are la dispoziţie mai mult timp decât a bănuit.

Trage un pui bun de somn înainte de a viziona–trăi filmul. O să descopere acolo tot soiul de mizerii, de aceea îşi face curaj pentru a o căuta pe cea care–l interesează. Patru zile mai târziu încă mai asistă la fragmente de imagini trăite referitoare la femei şi fete violate, mutilate şi ucise, ajungând la ameninţările înspăimântătoare ale lui Winston şi la Brown, care îi vinde droguri mereu, mereu…

Randy îşi dă seama că, de fapt, ocoleşte adevărul, nefiind în stare să–l înfrunte. Speră ca spusele lui Anders să nu fie adevărate şi ştie în care porţiune a înregistrării se găseşte pasajul edificator. Ia o serie de sedative.

Visul acela al ei exprimase o realitate. De–a dreptul înspăimântătoare. Percepe imagini ce–l edifică în privinţa supravegherii ei, instantanee din care indivizii aceia trag concluzia că ea e întotdeauna singură când face duş şi că n–o aşteaptă nimeni. Percepe scârboasele vise erotice ale lui Anders după ce o spionase pe Kimbie Dee.

La un moment dat, incapabil să se oprească, dă de o amintire secundară referitoare la film, în care Kimbie Dee încearcă să–şi acopere goliciunea cu mâinile în clipa când acelui monstru i se dă drumul în sala de duş, apoi imaginea individului uriaş şi înfiorător care scoate o armă şi o îndreaptă

spre fată, ruşinea ei când îşi coboară mâinile tremurătoare din dreptul sânilor şi le îngăduie ticăloşilor s–o privească…

Sare peste pasajul ăsta, aproape vărsând, dar a simţit şi altceva în amintirea respectivă, astfel că reuşeşte să capteze secretul la a doua revedere a scenei.

A descoperit un nume, şi încă unul pe care îl cunoaşte bine. Dar nu de client pentru astfel de chestii, şi în nici un caz cunoscut pentru lansarea de comenzi de acest gen.

Însă e imposibil să fie vorba de o greşeală, socoteşte Randy. Anders socotea că aceasta era persoana pentru care lucra, considerând de asemenea că tocmai de aceea au fost date atâtea pedepse cu moartea când reţeaua a căzut.

Accesul la informaţiile de acest fel nu va fi tocmai uşor. E încântat că inforozătorii îl ajută să câştige timp în privinţa cercetărilor desfăşurate de Serviciul de Circulaţie al Statului Idaho – fiindcă va avea nevoie de un răgaz considerabil.

Rezultatele sosesc probabil cu întârziere pentru că, după zile şi zile de nesomn, Carla a reuşit să doarmă pe săturate. În cele din urmă ajunge mai jos de ecuator în goana ei către Insulele Solomon, deplasându–se în submersie pentru a ajunge acolo mai curând. Dă dovadă de voinţă şi renunţă o vreme la pauzele necesare pentru a face plajă şi pentru a sta la suprafaţă cât lucrează.

Echipa lui Di desfăşoară o activitate de toată lauda, asta nu se poate pune la îndoială, pentru a crea modelul în care curentul de ieşire determină deplasarea uraganului. E suficient să pui ANOA pe drumul cel bun şi poţi fi sigur că rezultatele vor fi grozave…

„Numai că”, se gândeşte Carla, încă lenevind în patul ei confortabil şi curat, respingând deocamdată ideea de a se ridica şi de a se apuca de lucru, „asta era o problemă şi pe vremea când avea slujba de la ANOA”; de îndată ce stabilea conceptul, trebuia să depăşească o mulţime de dificultăţi pentru a depista detaliile mărunte. Când se simţea satisfăcută de propria ei activitate, explica asta cu ajutorul „sindromului Daniel Boone[30]“ – de îndată ce descoperea ceva interesant şi–

[30] Daniel Boone (1734–1820), pionier al colonizării Vestului american (n. trad.)

i aduna pe toţi în jurul ei, voia să–i lase acolo pentru a mai găsi ceva nou. Când era de una singură, ceea ce se întâmpla destul de des pe vremea aceea, socotea că–i suficient un amestec de reale calităţi creatoare cu lene pură – ştia că ideile ei sunt îndeajuns ca să–i asigure menţinerea în funcţie şi de aceea se mulţumea să emită idei, lăsându–i pe alţii să le materializeze trudind din greu.

Aşa cum se întâmpla de foarte multe ori, deşi nici el nu era din cale–afară de introspectiv, Louie îi deschisese ochii cu privire la adevăratul mod în care se comporta.

— Ascultă, nătângo, nu–i vorba de lene. Când cauţi o idee, o urmăreşti din zori până–n asfinţit, înţelegi? Nu–i doar dorinţa de a descoperi lucruri noi, fiindcă atunci când nu porneşti în urmărirea vreunei idei, arzi gazul citind prostioare, ori te duci la cumpărături – n–ai nici o treabă cu necunoscutul. Cred mai curând că nu eşti în stare să stai locului atâta vreme cât există ceva ce nu ştii. Când îţi vine vreo idee, nu–ţi găseşti odihna decât dacă afli singură că ai întrevăzut adevărul sau nu. Iar când nu–ţi trece prin cap nimic nou, te mulţumeşti să faci lucrurile la care ţii. Ce păcat ai comis? De ce tot ce faci trebuie să te transforme într–o sfântă sau într–o criminală?

Retrăieşte afectiv scena asta; ar putea da naştere unui vis erotic de toată frumuseţea, dar în primul rând îi place să–şi aducă aminte că Louie o înţelege, chiar dacă alţii interpretează anapoda tot ce face ea. Pe de altă parte, în ultima vreme, când prin minte îi trec scene erotice cu Louie, ţine să–şi reamintească insistent că vor trebui să amâne întâlnirea destul de mult, fiindcă şederea lui în spaţiu a fost prelungită fără precizarea unui termen de revenire la sol. Gemând, se rostogoleşte jos din pat, intră sub duş (unul înainte şi altul după somn, ăsta–i un adevărat lux) şi lasă apa caldă să i se scurgă înviorător peste cap şi gât.

Echipa ANOA controlează situaţia şi în ciuda puterii de calcul pe care o are la dispoziţie pe bord şi a celei oferite de reţeaua pe care o poate accesa, ei au mai multe posibilităţi decât ea, astfel că n–are rost să–şi continue munca pentru rezolvarea problemei jetului de ieşire.

Gândul îi fuge însă la cineva – un autor de science–fiction care a publicat înainte de naşterea ei, îşi aminteşte că tatăl ei

obişnuia să aducă mereu vorba despre el – care spunea că există un anume lucru pe care nu–l poţi face.

Carla clatină din cap, fluturând din părul scurt, şi împrăştiind picături de apă în jur şi lasă şuvoiul de apă fierbinte să i se scurgă pe spinare, bombardându–i greabănul, unde se concentrează mai toată încordarea fizică. Nu poţi face un anume lucru. Aşadar, pe lângă faptul că dă naştere unui câmp de înaltă presiune de care uraganul se îndepărtează, ce altceva mai produce un jet de ieşire? Ce alte efecte mai are un jet de ieşire?

Tornadele apar deasupra solului, iar vârtejurile de apă de deasupra apei; uraganele dau naştere altor uragane de jur–împrejurul lor. Un ciorchine de astfel de uragane se formează către partea dreaptă a direcţiei de deplasare a uraganului şi un ciorchine mai mic în locul pe unde jetul de ieşire coboară. Asta e meteorologie care se învaţă în anul întâi: gradientele verticale ale vântului ce apar în condiţiile de vânturi puternice ale unui uragan pot fi rotite în plan orizontal de convecţia cumulonimbus care apare la margini.

Un gradient vertical apare şi când vântul atinge solul, pierzând din viteză; vântul de deasupra îşi continuă deplasarea cu aceeaşi viteză – acest fenomen face curentul de aer să descrie o buclă, devenind un soi de cilindru care se rostogoleşte, aşa cum o sârmă întinsă puţin deasupra solului îl face pe alergătorul care se împiedică de ea să se aplece în faţă, prin încetinirea vitezei de deplasare a părţii inferioare a corpului, în vreme ce restul trupului îşi continuă mişcarea cu viteză. Atunci curenţii ascendenţi puternici din jurul unui front de furtună trag cilindrul rotitor de aer până ajunge în poziţie verticală, moment în care devine o tornadă.

În locul în care curentul de ieşire coboară, el saturează aerul cu umiditate şi creează o zonă de care vântul trebuie să se îndepărteze. Astfel iau naştere o mulţime de gradiente verticale de vânt şi numeroşi nori cumulonimbus; aceştia din urmă – fronturi de furtună – posedă curenţi ascendenţi puternici. Condiţiile sunt perfecte, exact acolo unde curentul de ieşire coboară, pentru a determina aerul să se rotească în jurul zonelor de presiune scăzută, pentru geneza tornadelor.

Toate aceste lucruri au devenit clare în urmă cu şaizeci de

ani, după ce primele uragane cu adevărat mari au fost urmărite pe radar, astfel că s–au putut *vedea* toţi norii cumulonimbus, tornadele şi însuşi ochiul. Uraganul Beulah, de prin anii ’60, împins foarte adânc spre uscat de un curent de ieşire extrem de puternic, presărase în urma sa o serie de tornade, ca un camion cu gunoaie din care zboară cutii goale de băuturi răcoritoare.

Prin urmare, jetul de ieşire al lui Clem va produce în urma lui gradiente verticale mari ale vântului, dar şi o zonă de înaltă presiune aproape de sol. Alte şi alte tornade şi vârtejuri de apă.

Iar acest jet de ieşire se deplasează. Când dispare, de deasupra se opreşte brusc procesul de coborâre a aerului cu presiune mai mare. Aerul învârtejit, împins în jos, de la suprafaţa oceanului se va înălţa…

…ca o bulă de aer de la rundul unui ceainic plin cu apă fierbinte. Se comportă ca scufundătorul cartezian, atunci când iei degetul de pe membrana din cauciuc. Carla ţine minte un cadou primit de la tatăl ei când nu avea decât şase ani, un recipient din sticlă, închis etanş, în interiorul căruia se găsea un scufundător mic, al cărui corp confecţionat din sticlă conţinea o bulă de aer şi când strângeai sticla, presiunea comprima bula de aer, densitatea scufundătorului creştea şi atunci se afunda; când apăsarea înceta, presiunea dispărea, bula din interiorul scufundătorului creştea şi el se ridica la suprafaţă.

Acum e vorba de o bulă mare de aer care se ridică din mijlocul apei extrem de agitate. Gradientele vânturilor puternice rostogolind aerul de la nivelul suprafeţei către locul unde se ridică bula de aer…

Dacă jetul de ieşire se deplasează cu rapiditate, astfel încât zona de presiune ridicată se extinde destul de repede în plan vertical, se obţine un model de formare a unui uragan. Acesta nu apare în cazul uraganelor obişnuite – acolo, când un jet de ieşire se deplasează, punctul de presiune ridicată este destul de aproape de ochiul uraganului, iar aerul eliberat se deplasează doar către interior, adică spre centru, alimentând uraganul. Dar în cazul unui uragan de dimensiunile lui Clem, la care jetul de ieşire poate coborî la depărtare de sute de

kilometri…

Carlei îi trebuie doar o oră ca să obţină un model brut şi să se convingă singură că exact aşa se petrec lucrurile. Când e aproape pe terminate – oare de ce îşi simte degetele atât de stângace, creierul atât de lenevos, adevăratele surse mereu departe când îi vine câte o idee bună? –, bagă de seamă că–i este frig şi atunci observă că a uitat să se şteargă după duş. Tot e bine că de data asta n–a uitat să închidă apa.

Pe de altă parte s–a băgat singură în încurcătură. În fine, fără îndoială că mai există apă fierbinte… şi aşa face al treilea duş şi acum se străduie să se calmeze, se şterge şi îmbracă ceva comod care îi place ei (da, sigur, Louie i–a–spus odată că arată ca o bucăţică bună atunci când se îmbracă aşa, şi cum a mai slăbit ceva, hainele îi stau mai lejer, astfel că i–au devenit mai dragi. Şi de ce să nu ţină la ele? La o adică, de ce să renunţe la amintirile plăcute? Doar n–a divorţat de Louie fiindcă nu–l plăcea, a făcut–o tocmai pentru că–l plăcea, lucru pe care i l–a şi explicat la vremea respectivă.)

Bravo, bravo, cu Louie în minte şi cu o problemă urâtă chiar în faţa ei. Da, e un rezultat plauzibil, ba nu, nu–i singurul plauzibil. Clem ar putea avea pui sau nu, însă nimeni nu va şti asta decât după ce curentul de ieşire va descrie o mişcare bruscă de rotaţie, ceea ce, probabil, nu se va întâmpla chiar imediat.

Însă curentul de ieşire a efectuat rotaţia brusc – cu puţin timp înainte ca uraganul să se îndrepte în forţă către Hawaii. Adică în urmă cu câteva ore. Şi dacă ne gândim bine, Carla nici măcar n–a acordat atenţie ştirilor; ea n–are habar dacă Hawaii va fi lovit de Clem şi nici nu ştie ce s–a petrecut în caz că uraganul a trecut deja pe acolo.

My Boat iese la suprafaţă la câteva ore după apusul soarelui; noaptea este frumoasă, luminată de stele, iar aparatura radar o asigură că pe o rază de câţiva kilometri în jur nu există nici un vas, astfel că urcă pe punte, la o cască şi cuplul pentru a accesa direct datele de care are nevoie. Folosind un jet de aer sub presiune usucă puntea şi se întinde pe ea, stând pe spate şi contemplând stelele, numărând meteoriţii ce apar când şi când şi delectându–se cu frumuseţea cerului complet limpede şi întunecat. E ciudat, socoteşte ea, că mulţi oameni nu văd

niciodată un asemenea cer decât prin intermediul canalului XV; dar mai straniu este că Louie vede mai multe stele. Nici nu–i de mirare că nimeni nu–l poate urni din capsula de observare, în ciuda tuturor avertismentelor privind radiaţiile nocive.

Scoţând un oftat, Carla îşi fixează casca de scalp şi leagă cuplul de tâmplă. A sosit vremea să munceşti, Carla!

Noaptea întunecată, frumuseţea sclipitoare a stelelor şi legănarea adormitoare pe valuri a micului submarin, percepută ca apăsări ritmice ale punţii pe spinare, toate devin prezenţe fantomatice în mintea ei, asemenea fragmentelor unui vis la scurt timp după ce te–ai trezit. Simte în schimb nenumărate soluţii, se gândeşte la ceea ce doreşte, se comută şi astfel află că Hawaii, în afara câtorva semnale în eter, este complet izolat, apoi se conectează la canalele publice pentru a recepţiona informaţii culese de sateliţi şi date meteo neprelucrate…

Când a pornit din Clem şi s–a rotit cu furie, curentul de ieşire a trecut deasupra unei suprafeţe de apă cu temperatura sub 20° Celsius. Prea rece pentru a da naştere unui uragan. Prea rece chiar pentru a întreţine un uragan deja format.

Dar şi aşa, s–a produs o zonă depresionară de dimensiuni considerabile, care pare să fi devenit un ciclon extratropical – o furtună mare ca suprafaţă, pentru a vorbi mai la obiect, deşi nici nu se compară cu Clem în privinţa vitezei vântului sau ploii, care în prezent aleargă spre Columbia Britanică, iar asta înseamnă ploi de o masivitate nemaiîntâlnită în zona Pacificanadei.

Carla observă un satelit militar japonez pe orbită polară care putea să fi făcut câteva poze exact în timpul celor opt minute critice când jetul de ieşire de pe o parte a uraganului a murit şi la 90° depărtare s–a format un alt jet.

Pătrunde discret în câteva mii de biblioteci de soft, căutând un program vechi de penetrare; viteza de lucru şi capacitatea uriaşă de stocare a sistemului propriu poate asambla mici fragmente şi cioburi de informaţie pentru a alcătui un soi de grup de asalt pe care să–l asmută asupra nodurilor închise din jurul lui Tokyo. Asta–i doar o chestiune de câteva secunde, dar se trezeşte zvârcolindu–se şi întinzându–se, brusc

revenită în fantomatica realitate, „reală”, şi observă cât de difuz se simte, cât de mult pare să se fi extins conştiinţa ei, pornită de pe micul submarin.

Datele nu sunt nemaipomenit de sigure; în cele din urmă, japonezii îşi dau seama că transmisia care vine din partea acestui satelit este interceptată. Nu durează mult până se conectează, găseşte ce–i trebuie şi iese.

Japonezii au un dispozitiv radar care le permite să fotografieze secţiuni transversale din atmosferă şi acesta funcţiona când a survolat zona. Informaţiile sunt mai valoroase decât a îndrăznit să spere… extrapolează din ele imediat şi…

Şi constată drama. Indiscutabil. Dacă asta s–ar fi întâmplat deasupra unei suprafeţe de apă mai caldă, în mijlocul tuturor acelor valuri turbate, curenţi, vânturi şi fronturi de furtună, s–ar fi produs o coloană de aer cald care s–ar fi ridicat rapid: acelaşi tip de coloană care a dat naştere lui Clem sau declanşează orice alt uragan.

Louie se obişnuieşte treptat să păşească pe Lună în robotul cel ridicol; s–a învăţat atât de bine cu el încât îl lasă să se deplaseze pe autopilot, preluând comenzile doar când trebuie să manipuleze ceva anume. În prima zi a fost mai rău; i–au dat foarte mult de furcă activităţi ce presupuneau repunerea în funcţiune a unor maşini de „asamblare generală”, programarea lor pentru a se obţine fluxuri de date şi cabluri de conectare pentru tot soiul de lucruri care nu fuseseră gândite să lucreze împreună.

Întârzierile de reacţie de o secundă şi jumătate dintre comenzi şi mişcările robotului fac aproape imposibile operaţiunile de fineţe, cu excepţia momentelor când lasă robotul să funcţioneze independent – ceea ce înseamnă că de fiecare dată când trebuie fixat ceva în şuruburi, dar nu prea strâns, Louie trebuie să desfacă totul parţial, apoi să nu mai folosească interfaţa directă, să comunice robotului câtă forţă este admisibilă, să aştepte pentru a vedea dacă a efectuat comanda… desfacerea a şase şuruburi îngropate dintr–o placă nenorocită, pentru a ajunge la două comutatoare de doi bani i–a luat mai bine de o oră.

A furat discret tot felul de chestii de la franţuji. Dacă nu le convine, să vină să–l aresteze; prezenţa lor aici s–a redus considerabil şi se îndoieşte că vor remarca micile lipsuri.
După ce sistemele au fost integrate la modul general şi roboţii au pornit, lucrurile s–au mişcat cu destulă rapiditate. Pentagonul i–a transmis numeroase programe de proiectare optimizată de calculator şi de câteva zile le rulează în sistemul principal. Chiar azi, ceva mai târziu, dacă totul va funcţiona cum doreşte el, va putea să lanseze câteva rachete mici de transport, proiectate şi construite de el însuşi şi de maşini chiar aici, pe Lună, iar asta pentru a transporta o parte din alimentele stocate de franţuji până la punctul de întâlnire cu *Constitution.* Încă nu–l paşte pericolul de a pieri de foame, dar ar fi plăcut să beneficieze de o oarecare diversitate, iar ca proiect de încercare lucrurile n–au fost prea complicate.
În ultimele zile a început chiar să ţină la plimbările făcute pe Lună. Micuţii replicatori sunt în prezent transformaţi în „sclavi” – nu–şi mai fac de cap, ci sunt ţinuţi sub un control strict – şi aleargă preocupaţi de colo–colo; umbrele uimitor de angulare şi cerul perfect negru încă îi dau un sentiment de încântare.
Ar dori să revină aici personal, să–şi lase amprentele bocancilor pe solul selenar care a rămas netulburat vreme de miliarde de ani şi chiar a înaintat către Pământ un astfel de plan. Cu ajutorul capacităţilor deja existente pe Lună şi cu cele pe care le construieşte el acum, ar putea realiza un sistem de propulsie pentru a urni *Constitution* din loc – încet însă, fiindcă grinzile care o ţin acum laolaltă nu rezistă la mai mult de 0,05 *g* – până pe o orbită circumlunară. Iar la o adică, până unde vrea el, deşi detestă ideea de a–şi petrece tot timpul într–o cabină, lucru aproape obligatoriu dacă ar pleca într–o călătorie mai lungă.
Cu toate astea… după ce o echipează, *Constitution* ar putea zbura oriunde. Se simte ca la şaisprezece ani, când se apucase să modifice un Geo vechi din ’94 pentru a participa din nou la raliuri.
Partea mai bizară a fiecărei misiuni pe Lună – şi de fiecare dată realizează cât de conservatori s–au dovedit francezii şi japonezii în modul de abordare a problemelor – este că

trebuie să lucrezi din greu doar la început. Maşinile învaţă şi după aceea se optimizează, astfel că dacă apuci s–o programezi pe una să facă ceva bine măcar o singură dată, la scurt timp după aceea toate celelalte vor realiza respectiva operaţiune mai repede decât tine şi în condiţii strălucite. În cazul acestui mic proiect de construcţie a rachetei, lui i–a trebuit aproape o zi întreagă pentru a proiecta gâtul ejectorului şi pentru a–l adapta la combustibil solid... dar apoi i–a luat mai puţin de o oră ca să termine restul motorului.

În fine, a venit vremea să–şi reia treaba. Revine la proiectul rachetei...

E total diferit. Nu seamănă nici pe departe cu ceea ce a realizat ultima oară. Pe deasupra, intuiţia îi spune că proiectul e mai bun şi apoi, după ce–l priveşte atent, îl înţelege integral. Sigur că geometria aceea nu permite acumularea de căldură în garnitură; bineînţeles că dacă traversele sunt fixate astfel, ele formează pretutindeni triunghiuri stabile şi rezistente...

Are impresia că totul a fost stabilit intuitiv în minte. De când nu se mai decuplează prea des, preferând să lase lucrurile să se desfăşoare în fundal, e ca şi cum diferitele acţiuni ce transformă această instalaţie în ceva nou ar reprezenta materializări ale gândurilor intuitive, ca şi cum mintea sa se deschide mereu pentru a cuprinde sarcina suplimentară.

S–a decuplat doar ca să doarmă, însă a remarcat că în ultima vreme n–are nevoie de prea mult somn.

Ar trebui să–l anunţe pe doctorul Wo în legătură cu absenţa nevoii de somn, acesta fiind unul dintre lucrurile neobişnuite care i se întâmplă. În ciuda pregătirii şi experienţei sale, Louie îl apelează pe neurolog; anumite amănunte îl cam sperie.

Wo îl apelează după cinci minute; evident că Louie este un cobai valoros pentru el. În câteva fraze scurte, Louie îi povesteşte totul.

— Şi nu te–ai gândit în mod conştient la chestiunea asta? Zici că roboţii au modificat proiectul, făcându–l mai bun, mai eficient şi când te–ai întors ai înţeles totul perfect?

— Da, cam aşa stă treaba. Şi n–am prea dormit. Iar în ultima vreme, am observat că atunci când mă gândesc la lucruri petrecute demult, amintirile sunt mult mai limpezi... asta–i

din cauza optimizatorilor?
— Cred că nu există motive de îndoială.
— Dar ce s–a întâmplat? Am proiectat şi construit racheta în mod inconştient?
Wo aprobă din cap.
— Bună întrebare. Pesemne că tu ai făcut–o, însă nu mă refer la acel „tu” căruia mă adresez acum. Optimizorii lucrează într–un anumit mod: copiază codul valoros şi eficient dintr–un anumit punct şi–l transferă în alte locuri, unde este nevoie de el. Ştiu că–i o exprimare care te poate băga în sperieţi, dar accept–o aşa cum e. După părerea mea, pe care o voi verifica efectuând câteva teste, s–ar părea că optimizorii copiază porţiuni din mintea ta în cadrul programelor ce rulează pe celelalte procesoare, inclusiv cele de pe Lună. Într–un fel, te dispersezi prin întregul sistem. Tocmai de aceea l–ai înţeles dintr–o privire, fiindcă toate fragmentele propriului eu „s–au regăsit.” Da–da–da, foarte interesant... s–ar părea că reţeaua la care eşti cuplat nu numai că te optimizează, ci *devine* persoana ta. În acelaşi timp, tu te optimizezi.
Louie înghite în sec, rămânând fără grai o clipă, apoi pune întrebarea la care vrea de fapt răspuns:
— Doctore, o să rămân acelaşi individ?
Wo se aşază, iar videocamera vibrează puţin când îl urmăreşte, apoi se scarpină în creştet. Asta ar putea, reprezenta semnul unei anumite emotivităţi; însă ţinând seama că una dintre atribuţiile medicilor militari este de a constata de ce pacienţii lor mai sunt în viaţă, ei nu posedă o varietate prea mare de emoţii. Cu toate că–l cunoaşte pe Wo de mulţi ani, Louie nu crede că şi–a dat seama vreodată ce a simţit acesta în legătură cu unele probleme.
După o vreme, neurologul rupe tăcerea:
— Da, recunosc, întrebarea e interesantă. Numai că iese din domeniul ştiinţei propriu–zise, pătrunzând deja în domeniul filozofiei. Trebuie să–ţi spun din capul locului că toţi ne schimbăm de la o clipă la alta, dar există o continuitate, ori cel puţin ea ar trebui să se menţină. Dacă ţi–ai tăia unghiile şi te–ai tunde, n–ai rămâne tot Louie Tynan? Bineînţeles. Ai rămâne tot tu dacă ai suferi un transplant de inimă? Te–ai schimba, fiindcă experienţa în sine e traumatizantă, dar ai

rămâne acelaşi Louie Tynan. Dar în cazul unui transplant de creier? Dar cu jumătate de creier funcţional? Rămâi acelaşi individ dacă te converteşti religios? Iar partea de soft rămâne aceeaşi dacă instalezi componente mai rapide?

Louie se vede pus în încurcătură, de aceea se scarpină în creştet, astfel că personalul care ar avea sarcina să–i spioneze fiecare mişcare ar crede că amândoi au păduchi, şi zice:

— Cred că la toate întrebările astea nu pot răspunde decât prin: poate, poate, şi tot aşa.

— Unul dintre subiecţii umani pe care i–am testat în activitatea de optimizare a constatat că începuse să spună adevărul, fiindcă până atunci avusese mereu obiceiul de a spune minciuni nevinovate şi să flateze lumea fără motiv. Prietenii lui au reuşit să depisteze schimbarea, însă au convenit că el rămăsese acelaşi individ, cu singura diferenţă că iubea mai mult adevărul. Cu alte cuvinte, rostirea adevărului nu–l caracteriza, fiind o chestiune periferică, asemenea culorii ochilor, sau maniei pentru cămăşi albe. Dar să presupunem că l–am infecta pe Papă cu un program care ar face din el un mormon, ori i–am infecta pe câştigătorii Medaliei de Onoare cu ceva care le–ar distruge curajul, ori am face bărbaţi normali din homosexuali. În plus, să presupunem că i–am instala în trupuri noi, care să nu fie umane în sensul în care le cunoaştem noi. S–ar simţi la fel? Ai avut prilejul să cunoşti pe cineva suferind de maladia Alzheimer, înainte şi după, sau să cunoşti vreun schizofrenic? Sunt aceiaşi oameni sau nu?

Tirada asta e mai lungă decât toate replicile auzite de Louie vreme de douăzeci de ani din gura doctorului Wo.

— Presupun că totul depinde de ceea ce consideră *cei direct implicaţi*.

— Asta–i singurul răspuns care are noimă. Aş spune că dacă aducem prea multe modificări unei persoane, iar ea îşi schimbă numele, prietenii, totul, şi începe o viaţă nouă, probabil că a devenit pur şi simplu altcineva, însă nu va simţi acelaşi lucru. Iar dacă rămâne în general la fel, dar îşi schimbă unele obiceiuri, sigur e vorba de aceeaşi persoană, dar s–ar putea ca ea să nu simtă asta. Iar eu presupun că

sunt destul de depăşit ca să–mi închipui că persoana în chestiune trebuie să fie cea care să precizeze cine sau ce a devenit. În fine, dacă ne permiţi să facem unele verificări, atât în privinţa propriei persoane cât şi a procesoarelor de pe Lună…

Louie aprobă din cap şi rămâne cu vorba în gât, reuşind doar să îngaime un da. Stabilesc apoi o dată viitoare de contact şi Wo închide.

Deci asta–i! Pesemne că procesul nu–i reversibil. Revine pe Lună peste câteva clipe, priveşte în jur, simte din nou că lucrurile se prezintă altfel, adică spre mai bine. Iar întrebările de genul cine e sau cine va fi, rămân mai mult sau mai puţin retorice. Mai curând retorice, deoarece le simte prezente, corectând şi reparând, memoria lui căpătând o claritate stranie şi reuşind să se concentreze mai eficient. Mai puţin retorice, fiindcă nu poate schimba nimic.

În fine, indiferent dacă e Louie 2 sau Louie 1.1, tot el trebuie să termine treaba. O să se gândească şi la asta într–un moment de răgaz.

Lansatoarele pentru rachete de alimentare funcţionează minunat, deci de acum înainte va avea şi un sistem de lansare, de aceea dă reţelei de programe şi maşini sarcina de a copia proiectul–tip de satelit meteorologic primit de pe Pământ. Socoteşte că nu comite nici un păcat dacă le dă instrucţiuni să lase interfaţa compatibilă, dar să optimizeze restul pentru a funcţiona… atâta vreme cât USSF pare să–l fi optimizat pe el, ar putea să procedeze şi el la fel în ce–i priveşte. Când se retrage la bordul lui *Constitution*, simte intuitiv că reţeaua gândeşte cum să rezolve problema. Curând va ajunge deasupra Pacificului şi nu încape nici o îndoială că i se va cere să facă nişte observaţii.

De abia atunci îşi citeşte corespondenţa şi află că arhipelagul Hawaii a fost ras până la rocă; se apreciază că nouăzeci la sută din populaţia insulelor a murit, dar această ştire se bazează pe ceea ce a reuşit Armata să constate şi pe ceea ce au putut să transmită radioamatorii. Se pare că nu doar unul, ci patru valuri uriaşe au traversat întreaga suprafaţă a insulei Oahu.

Carla s–a aşteptat să–şi găsească puţin timp pentru o flecăreală amicală cu Louie, dar el a căutat–o întâi ca să–i spună că nu vor avea timp din cauza lucrurilor mai ciudate pe care le are de rezolvat la „marele proiect” – se teme să–l întrebe despre ce–i vorba, întrucât pare convins că ea ştie, însă este clar că el lucrează prin teleprezenţă pe Lună –, dar şi datorită celorlalte observaţii pe care trebuie să le facă în cursul acestei treceri peste Pacific, precum şi la următoarea. Va încerca să la legătura cu ea prin satelit peste o zi sau două.

Cum nu–l va mai întâlni niciodată, se întreabă într–o doară de ce s–a mai deranjat să divorţeze de el.

Iar apoi, în loc să se bucure de puţină linişte ca să–şi reia munca, primeşte un apel din partea lui Di Callare, care e împreună cu şeful lui, un nătâng pe nume Henry Pauliss, apoi apelul lui Harris Diem, care e Şef de Personal al Casei Albe, dar tot un nepriceput, şi toţi îi cer să ţină linia ocupată cât au nevoie să cheme pe altcineva.

Evident că–i vorba de Preşedinte, iar Carla îşi dă seama că aceasta are motive destule ca să se consulte cu ea, dar o discuţie, oricât de lungă ar fi, nu poate suplini un raport bine întocmit.

În plus, aşteptarea plină de încordare lângă telefon – fiindcă la fiecare câteva clipe Di, Pauliss ori Diem o întreabă dacă mai e pe linie – o împiedică să se concentreze şi în acest răstimp nu–şi poate face treaba.

Stă pe puntea unde obişnuieşte să facă plajă şi contemplă orizontul necuprins, bucurându–se de razele soarelui care îi încălzesc faţa, braţele şi picioarele. Îşi dă seama că în ultimul an a vorbit cu Louie la intervale de două–trei zile – apelul „săptămânal”, „doar pentru a nu pierde legătura”, plus unul–două apeluri de genul „mi–am adus aminte” – timp în care ea s–a aflat pe mare, iar el în spaţiu, şi problema e că niciodată nu–ţi dai seama ce–ai pierdut decât atunci când devine irecuperabil, nu? În aceste clipe ar dori însă din tot sufletul să poată petrece o după–amiază de trândăveală, pur şi simplu stând alături de el.

Cinstit vorbind, Carla tânjeşte după puţină conversaţie, lucru ciudat pentru o sihastră ca ea. În faţa mărimilor scrobite, Di

nu poate exprima clar problemele meteorologice (temându–se că vorbele îi vor fi interpretate anapoda, sau că–i vor fi înţelese prea bine? Carla ar vrea să ştie cum stau de fapt lucrurile.) La urma–urmelor, Pauliss e cel care a concediat–o, iar Carla ştie destul de bine cum se fac jocurile la Washington ca să–şi dea seama că acum, când contribuţia ei se dovedeşte vitală, el ar prefera să se afle cât mai departe de Preşedinte când acesta va discuta cu ea. Diem este de–a dreptul calm şi nepăsător.

Până una–alta, pălăvrăgeala are ca subiect familia lui Di: Lori e bine şi aproape c–a terminat romanul *Măcelarul în galben*, Mark e un copil simpatic, însă nu chiar precoce, precum Nahum. Nici tocmai agreabil, bănuieşte Carla, dacă ar fi adevărat ceea ce citeşte ea printre rânduri.

Diem întrerupe o istorioară care–l are ca erou pe Nahum:

— Vrei să spui că foloseşti acea… am uitat cum se cheamă sistemul potrivit căruia tragi câte–un pui de somn cu copiii şi apoi îi laşi să meargă la culcare când au chef? Vocea îi trădează uimirea profundă, pe care nu reuşeşte să şi–o mascheze prea bine.

Se vede clar că Di Callare suferă din cauza lipsei de somn, deoarece i se adresează cam răstit acestui om care deţine atâta putere.

— Da, folosim Metoda Londra şi niciodată n–am avut scandaluri cu privire la ora de culcare, iar copiii par mult mai calmi decât alţii de vârsta lor. Sigur că nu–i lăsăm să vadă prea mult XV sau TV, şi poate că şi asta îi face mai liniştiţi.

Diem aprobă nu tocmai încântat.

— Consider că rezultatele nu pot fi contestate, fiindcă eu n–am copii ca să–mi dau seama, deci nu posed termen de comparaţie ca să vă contrazic. Mă gândeam doar cum stăteau lucrurile pe vremea copilăriei mele. În afară de faptul că se asigurau dacă mi–am făcut temele, că am ce mânca şi ce îmbrăca, pentru ca apoi să pot lucra în restaurantul tatei din Boise, nu–mi aduc aminte ca părinţii mei să se fi interesat prea mult de soarta mea. S–au mulţumit să ne crească pe toţi aşa cum ştiau ei.

Pauliss nu–şi poate reprima clasica întrebare de lingău:

— Şi cum v–aţi descurcat cu toţii mai târziu?

— Păi, eu am urmat facultatea de drept la seral şi apoi am plătit educaţia celorlalţi. Fratele meu a urmat medicina la Harvard, cea mai mare dintre surori a mers la Purdue şi a devenit inginer. Iar apoi, celelalte două au abandonat liceul şi s–au făcut prostituate.

Pauliss a rămas cu gura căscată.

— Adică… hmm, dumneavoastră…

— Nu tocmai, răspunde Diem, dar n–am vrut să dau impresia că modalitatea cea mai bună de a–ţi creşte copiii este să nu–i bagi în seamă. Mă gândeam doar că uneori dau roade până şi cele mai ciudate metode.

Di mustăceşte, dar Carla nu se poate stăpâni şi râde. Pauliss face feţe–feţe, roşeşte; dacă Diem îşi pune în gând să–l minimalizeze, făcându–l să devină ţinta batjocurii în faţa subordonaţilor, atunci trebuie s–o pornească spre uşă şi va mai suporta vreo ironie chiar înainte de a ieşi. Toţi cei prezenţi ştiu asta, astfel că Pauliss nu numai că primeşte preavizul, dar îi este administrat în mod deliberat chiar în faţa Carlei şi a lui Di.

Carla şi–ar dori să fie tipul de persoană simpatică, iertătoare, care nu simte nici o satisfacţie când asistă la scene de acest fel însă, întâmplător, are altă fire. O încântă să–l vadă pe nătărău descoperind ce înseamnă să fii pus la colţ pentru că n–ai făcut ce ţi s–a ordonat. Ar putea spune că a meritat să aştepte atât de mult până să discute cu Preşedintele (deşi trebuie să mimeze că nu ştie ce anume aşteaptă.)

În cele din urmă, când apare, Hardshaw i se adresează direct.

— Mi s–a spus că niciodată nu te înşeli asupra vremii.

Carla pufneşte amuzată.

— Dacă aş avea întotdeauna dreptate în privinţa vremii, m–aş fi îmbogăţit făcând contracte la termen. Nu, sunt doar destul de bună. Percep mai bine decât alţi meteorologi şi mă pricep la matematică, iar bănuielile mele se cam adeveresc. Dar nu–s infailibilă. Iar dacă în cursul actualei crize am avut dreptate în câteva rânduri, e pentru că nu trebuie să–mi apăr un scaun, astfel că mi–am putut permite să spun lucruri pe care alţii doar le–au gândit.

Preşedintele Hardshaw îi surâde – zâmbetul acela la care

apelezi pentru a câştiga un vot sigur şi la următoarele alegeri, însă Carla îşi dă seama de asta şi, simultan, înţelege că şi ea i–a căzut pradă. Când Preşedintele continuă, Carla e încă puţin descumpănită.

— Bine, iată ce vreau să ştiu, iar dacă întrebarea e ridicolă, important este să nu se spună că eu am pus–o. Nici măcar la o petrecere, după un pahar, ca să–ţi dai gata vreun prieten. Asta pentru că în aceste momente, Preşedintele Statelor Unite nu–şi poate îngădui să treacă drept o proastă, fiindcă, din nefericire, ea şi–a risipit tinereţea învăţând dreptul, nu meteorologia.

— Am înţeles, răspunde Carla. O să–mi ţin gura, oricum nu–mi plac oamenii prea mult.

— Aşa mi–a spus şi Harris. Bine atunci. Există, în principiu, vreo modalitate în care am putea interveni pentru a opri calamitatea asta? Întrucât o acţiune umană a declanşat nenorocirea, am putea face ceva pentru a–i pune capăt?

Rămânând pe gânduri, Carla trage adânc aer în piept, se răzgândeşte, apoi mai aspiră o gură şi, în cele din urmă, expiră, fără să–şi fi formulat răspunsul.

— E vorba de un proces fizic, deci, în principiu, poate fi modificat. Asta presupune însă cantităţi uriaşe de energie dispersată pe suprafeţe enorme, astfel că o asemenea cale nu ne este accesibilă.

— Hai să discutăm mai întâi despre principii.

— De acord. În primul rând, dacă am putea determina curentul de ieşire să se situeze în sud şi să–l facem să rămână acolo, am putea împinge uraganul spre Strâmtoarea Bering ori de–a latul Siberiei, în funcţie de preferinţe, şi l–am lăsa să moară din cauza aerului rece, ca orice uragan normal. S–ar putea să se întâmple aşa şi fără intervenţia cuiva. În al doilea rând, uraganul ar pieri şi dacă am putea răci apa în faţa lui. Ar mai fi o cale, eliminarea metanului, dar asta ar dura prea mult – ar fi de preferat să blocăm razele soarelui. Cam astea sunt soluţiile. Pentru a ucide un uragan, trebuie să–l răceşti. Cred că s–ar putea obţine acelaşi rezultat şi încălzind partea lui superioară – probabil cu ajutorul unei oglinzi solare gigantice –, dar fenomenul a căpătat asemenea dimensiuni încât nu i–aş oferi şansa de a trece de tropopauza, ca să se extindă

până în stratosfera. Procedând astfel, am putea elimina restricţiile care–i fixează dimensiunile. Dacă vrem să–l ucidem, trebuie să–l facem să treacă peste o suprafaţă cu temperatură scăzută – fie prin deplasarea uraganului, fie prin răcirea unei suprafeţe. El oricum se deplasează la întâmplare, înţelegeţi? şi mai devreme sau mai târziu tot va da peste o zonă de aer rece.

— Dar nu cumva toate uraganele de anul acesta vor căpăta aceleaşi dimensiuni? întreabă Pauliss. De fapt, am fost norocoşi că deocamdată nu s–a înregistrat nici unul în Atlantic, deşi apele lui s–au încălzit mai mult decât cele ale Pacificului. Şi acolo s–ar putea forma un uragan de talia lui Clem.

— Tot ce se poate, aprobă Carla. Aveţi dreptate, bineînţeles. Dată fiind tendinţa lor de a se roti – presupunând că avem de–a face cu un uragan tipic, şi aş evita greşeala de–a trage concluzii pornind de la o eşantionare unică, însă trebuie s–o facem, chiar dacă detest ideea –, *în cazul când* Clem este tipic şi majoritatea uraganelor descriu un cerc, atunci nu încape nici o îndoială că ele vor dura mai mult. Iar dacă acest lucru este adevărat, treptat ele se vor suprapune tot mai mult – nu vom avea parte de nici o săptămână în care să nu înregistrăm vreun uragan care mătură vreun colţ de lume. Consider că *trebuie* găsită posibilitatea de a interveni în vreun fel, pentru că nu–i bună ideea de a aştepta până când uraganele se sting de la sine.

— De acord, spune Hardshaw. Crezi deci că cea mai bună soluţie ar fi blocarea razelor solare?

— Exact. Dacă i–am putea crea Pământului un satelit pe o orbită înclinată, geosincronă, astfel încât să se deplaseze spre nord şi sud, descriind un opt foarte strâns şi l–am programa în aşa fel încât partea nordică a mişcării ei să coincidă cu perioada de zi… iar dacă acel satelit ar fi suficient de mare ca să proiecteze o umbră cu raza de câteva sute de kilometri pătraţi… după o vreme am avea o zonă circulară de apă rece în care Clem şi–ar da duhul. Numai că ar trebui să fie un satelit cumplit de mare. Geosincron înseamnă o zecime faţă de Lună şi ar fi nevoie de o umbră de cincizeci de ori mai mare decât cea a Lunii în cursul unei eclipse totale… În orice

caz, ar fi *uriaş*, cât şapte diametre aparente ale Lunii. Fizic vorbind, ca diametru ar fi mai mare decât Pământul.
— Dar un balon făcut din mylar…
— Ar fi bun, bineînţeles, dacă l–am putea menţine într–o anumită poziţie. Şi dacă am putea umfla ceva cu diametrul de mii de kilometri. V–aţi gândit să folosiţi aşa ceva?
Preşedintele Hardshaw ar fi un jucător redutabil de pocher. Nu clipeşte, nu se crispează, nu urmăreşte reacţiile lui Diem pentru a avea un model… acesta nu s–a clintit, însă Pauliss s–a strâmbat şi iată, sărmanul Di, niciodată mare maestru al intrigilor, se ridică în capul oaselor. Este evident că Preşedintele i–a pus pe toţi să jure că nu–i vor oferi nici cea mai vagă aluzie la ceea ce doresc cu adevărat să ştie, şi, când colo, se dă singură de gol.
După ce a avut de–a face cu puterea de multe ori, Carla a învăţat bine că este foarte uşor să–i iriţi pe cei care o deţin.
După o clipă care pare să fi ţinut o eternitate, Hardshaw spune:
— Ei bine, mi–a scăpat păsărică din gură. Da, ne–am gândit să folosim baloane făcute din mylar, dar nu în modul descris de tine.
— Eu sunt meteorolog, nu specialist în rezistenţa materialelor.
— Avem o ofertă pentru plasarea câtorva mii de asemenea baloane pe orbite eliptice foarte înalte, cu perioade de revoluţie de douăzeci şi patru de ore, al căror perigeu să cadă exact deasupra Pacificului în timpul zilei. Vor avea sute de kilometri diametru, dar vor coborî până la o sută cincizeci de kilometri de suprafaţă, aşa că se vor apropia de două–trei ori, după care vor lua foc la reintrarea în atmosferă. Dacă ar fi coordonate bine…
— Veţi avea nevoie de foarte multe, îi previne Carla.
— Am înţeles. Dar *ar da rezultate*?
— În condiţiile unei coordonări perfecte şi dacă sunt destul de multe, precizează ea. Hardshaw a impresionat–o, însă acum a început să pună mereu aceeaşi întrebare. Vreţi să caut o soluţie practică?
— Pentru asta va trebui să luăm din nou legătura, spune Hardshaw. Suntem în posesia unei oferte privind rezolvarea

situaţiei şi am dori părerea ta. Îţi putem trimite un exemplar ca să–l consulţi?

— Desigur.

— Prea bine. Abia aştept să–ţi ascult părerea. Îl anunţi pe Diem când eşti gata să discuţi despre ea, iar el va fixa o întâlnire. Carla, ţin să–ţi mulţumesc, ţara îţi este deja recunoscătoare şi va mai avea nevoie de serviciile tale până depăşim situaţia.

Da, dar pot scoate ceva din asta ca să deschid un cont în bancă? parcă ar vrea să întrebe femeia, însă îşi reprimă dorinţa de a vorbi astfel şi spune:

— Sunt încântată, doamnă Preşedinte.

După ce închide, primeşte un apel scurt din partea lui Louie. Şi lui îi este dor de ea. Parcă s–au vorbit toţi să aibă nevoie de ea.

Iar Carla nu pare prea încântată de o asemenea perspectivă.

După ce se desparte de Carla, Di Callare, şi Pauliss, Hardshaw se adresează lui Diem:

— Acum înţeleg de ce în urmă cu trei ani Pauliss a ţinut cu orice preţ să ne dea pe tavă capul femeii.

— Nu ţi s–a părut sâcâitoare?

— Nicidecum. Hardshaw se ridică, se întinde şi geme. E directă, eficientă şi înţelege lumea fizică. Fiindcă veni vorba de asta, se pricepe şi la politică. Înainte de a apărea în mod oficial în cadrul discuţiei, i–ai remarcat zâmbetul acela delicat de satisfacţie când l–ai ironizat pe Pauliss în faţa ei? Şi–a dat exact seama ce urmează să păţească.

Noaptea trecută, Diem şi–a petrecut ultima oră de lucru vorbind la telefon cu Pauliss, asigurându–l că nimeni nu–i vrea pielea şi că toată lumea înţelege că el n–a făcut altceva decât să pună în practică deciziile politice luate de cei de deasupra lui. Îl cunoaşte pe Pauliss de mai bine de zece ani şi amândoi au avut relaţii personale apropiate; de multe ori şi–au petrecut câte o seară împreună, deoarece Diem, burlac înrăit, care nu iese cu femei, la masa la restaurant, face sport sau frecventează teatrele cu tot felul de lume, în general persoane pe care Administraţia are motive să le cultive.

Prin urmare, seara trecută, când îi era clar că va deveni

ţapul ispăşitor pentru decapitarea ANOA, Pauliss l–a contactat pe Diem şi a făcut tot posibilul să–şi găsească un ascunziş sigur în umbra Şefului de Personal, iar Diem i–a adresat câteva cuvinte ca să–l liniştească şi a promis că va încerca să–l ajute.

Diem n–a aruncat simple vorbe în vânt; există un anumit sentiment de loialitate faţă de oamenii care lucrează pentru tine, tot astfel cum acelaşi simţământ e valabil şi faţă de cei care te–au angajat – asta dacă nu se iscă un conflict deschis. Iar Hardshaw i–a cerut să stea puţin pe linie cu meteorologii şi cu Pauliss, ca să se asigure că acesta din urmă va fi puţin zdruncinat şi jenat de–a binelea.

— Ei bine, spune Diem, precaut, cred că ţi–ai dat seama de ce Carla e în stare să–l scoată din ţâţâni pe unul ca Pauliss.

— Da, bineînţeles. Sărmanul de el! Dintr–un adevărat om de ştiinţă a devenit un trepăduş slugarnic, iar acum scârba de Preşedinte vrea în jurul ei doar adevăraţi oameni de ştiinţă. Omul n–are nici o vină.

— Prin urmare, o s–o încaseze el în locul nostru? Berlina Jameson a tot încercat să–şi vâre nasul…

— A, Berlina, cea cu *Sniffings*. Bunicel spectacol i–a ieşit.

Făcând afirmaţia asta, Hardshaw îşi dă de gol vârsta, socoteşte Diem, fiindcă doar cei din generaţia „Bunicuţei” şi cei mai bătrâni decât ea numesc „spectacole” aceste documente video. Se mulţumeşte să spună doar:

— Da, e bine prezentat şi are priză la public. Iar Jameson se documentează ca lumea.

— Parcă le oferă un soi de călătorie în timp oamenilor pe care i–am cunoscut în copilărie, îl aprobă Hardshaw. E de teapa celor ca Dan Rather[31]… ştii, sunt convinsă că Rather şi–a început cariera făcând fărâme Casa Albă de pe vremea lui Nixon. Lucru absolut meritat de acea Administraţie. De aceea îmi imaginez că ţi–e teamă c–aş putea plănui să–l aruncăm pe Pauliss în ghearele Berlinei ca să scăpăm noi cu faţa curată?

Diem clatină din cap cu emfază.

— Nu cred c–o să faci asemenea prostie, şefa. Chestiile de genul ăsta miros întotdeauna ca o perdea de fum, iar dacă

---

[31] Reporter TV şi autor american (n. 1931), cunoscut pentru stilul său agresiv la conferinţele de presă (n. red..)

nu–ţi dau pace reporterii video, ai încurcat–o, dar dacă există bănuieli mai serioase că încerci să muşamalizezi ceva, îţi sar la beregată reporteri–detectivi de la toate canalele XV din lume, care tot dezgroapă adevărul. Şi descoperind pe parcurs cine ştie câte alte nenorociri. „Reporter insistent spulberă vălul de ceaţă”, cu asta se hrănesc oamenii – uită–te doar ce s–a întâmplat cu şnapanii şi dobitocii ăia de doctori după ce căminul de bătrâni s–a prăbuşit în furtună. Nu, mai curând mă tem că Pauliss ar putea intra în panică socotind că va fi folosit pe post de momeală pentru reporteri. Şi că, dacă–i îndeajuns de deştept, va da fuga la Berlina Jameson ca să–i spună tot ce ştie.

— Şi ce ştie? întreabă Hardshaw, rezemându–se de spătar şi ţintuindu–l pe Diem cu o privire calmă, uşor ironică. Ştie că noi am hotărât să desfiinţăm Secţia de Previziuni pentru a reduce riscul apariţiei celei de–a Doua Revolte Globale, întrucât prima a apărut după prezentarea unuia dintre rapoartele secţiei. Are idee că dacă am fi avut şi acum o astfel de secţie am fi ştiut ce necazuri vom avea în curând. Şi cu asta, basta! Oferă–i nişte garanţii, apoi cheam–o pe Jameson chiar tu şi pune–i povestea în braţe. Dă–i şi un interviu dacă ai timp liber. Fă–o să priceapă că noi am desfiinţat–o, dar din motive întemeiate, şi nu–i ascunde nimic.

— Şefa, dorinţa asta obsesivă de transparenţă o să provoace un milion de belele.

Hardshaw face un gest către maldărul uriaş de documente, „raportul rezumativ” privind pierderea a milioane de vieţi în Arhipelagul Hawaii şi perioada aproximativă necesară pentru repopulare – mai curând colonizare – a insulelor.

— Avem deja destule belele, Harris, şi nu cred că ne vor deranja în vreun fel câteva suplimentare. Ascultă următoarea prioritate a planului nostru de atac – fă–mi legătura cu Rivera. Trebuie să discutăm despre propunerea pe care ne–a azvârlit–o Klieg.

Gânditor, Pauliss iese din biroul său. Fosta soţie s–a recăsătorit. În viaţa lui mai există două secretare cu care face amor când şi când, precum şi o femeie pe care o curtează de câtva timp, dar fără succes. În afară de acestea, partidele de

tenis cu Diem şi relaţiile cu câţiva membri ai Congresului reprezintă partea socială a vieţii sale.

Nu are copii. Posedă o mulţime de bani depuşi la bancă, dar nu s–a gândit niciodată ce va face cu ei. Testamentul a rămas tot în favoarea fostei soţii, însă asta nu contează prea mult pentru el.

Prin minte îi trec majoritatea ideilor obişnuite – ar putea să mai tragă de timp oferindu–şi un cadou costisitor, o masă bună, o băutură fină, poate chiar o prostituată de lux? Nimic din toate astea nu–l atrage. Ar putea demisiona (oricum i se va cere acest lucru) şi să se lase convertit la vreo religie, ori să–şi ia grămada de bani şi să plece la pescuit undeva. Există destule locuri pe care nu le–a văzut niciodată şi lucruri pe care şi–ar dori să le trăiască.

Dar dacă a ţinut vreodată la ele, a încetat demult să se mai sinchisească de asemenea capricii. Pesemne că acel Pauliss care altădată se străduia şi–şi rezerva timp să viziteze de unul singur Europa sau să bată cu piciorul Apalaşii ar fi catadicsit să demisioneze în cursul lunilor când realele date meteo au fost muşamalizate. Dacă ar fi ţinut să aibă o viaţă adevărată, înconjurat de prieteni, ar fi ales calea asta cu multă vreme în urmă. Acum nu mai găseşte nici o motivaţie să continue mascarada…

Asta–i un clişeu uzat, îşi dă seama, dar reprezintă o justificare destul de bună. Intră într–un magazin general, îşi prezintă actul de identitate şi cumpără o armă de autoprotecţie. Micuţele pistoale hiper–sonice sunt proiectate pur şi simplu ca arme împotriva atacurilor huliganice stradale. Conţin doar douăzeci de cartuşe şi nu pot fi reîncărcate; fiecare dintre ele este prevăzut cu un pachet de substanţe chimice care pătrund în pielea celui care foloseşte arma cu o componentă unică de identificare (de acelaşi tip cu cea din proiectilul tras), iar când este tras un asemenea cartuş, se transmite un „ţipăt radio” pe care detectoarele direcţionale ale poliţiei le reperează instantaneu. Dacă o femeie este atacată pe o stradă pustie şi foloseşte arma, acţiunea ei nu numai că pune capăt agresiunii, dar reprezintă şi un apel după ajutor.

Din cauza caracteristicilor de identificare şi a „ţipătului” său,

arma se dovedeşte însă inutilizabilă în jafuri, lupte între bande rivale sau asasinate.

Proiectanţii ei n–au prevăzut că ar putea căpăta şi alte utilizări şi tocmai acesta este clişeul pe care contează Pauliss. Dacă faci o tentativă de sinucidere cu ea, există posibilitatea ca din cauza pierderii curajului, slăbiciunii fizice, a comiterii vreunei greşeli sau a ghinionului, pur şi simplu, să–ţi provoci doar o rană. Iar dacă se întâmplă aşa ceva, ai toate şansele să suferi dureri cumplite. Chiar dacă vei repeta încercarea, ai dori ca ambulanţa să–ţi ofere prim–ajutor cât mai curând.

Foloseşti o armă de autoapărare şi ambulanţa apare lângă tine.

Pauliss merge pe jos până la Memorial Park, situat pe dealul vechiului Capitol şi se aşază pe unul dintre mormanele de moloz, aşa cum procedează orice vagabond sau alcoolic pe lumină. Apoi scoate arma de autoapărare, fixează ţeava de cerul gurii şi apasă pe trăgaci.

Ambulanţa ajunge acolo în mai puţin de două minute, aşa cum şi–a făcut el socoteala, însă îl găseşte mort.

Nu este normal ca un uragan să se deplaseze de la pol sau în direcţia în care se roteşte Pământul – cel puţin nu un uragan obişnuit. Asta nu înseamnă că uraganele n–o mai iau uneori razna. Numai că legile fizicii le fac să capete o mişcare către pol şi puţin spre vest. Acest lucru se întâmplă deoarece Pământul se roteşte pe dedesubtul lor, ducând cu sine învelişul de aer către est, iar uraganele opun oarece rezistenţă şi nu se lasă târâte laolaltă cu aerul înconjurător. Spre pol – deoarece, pe măsură ce te îndepărtezi de ecuator, forţa Coriolis creşte, astfel că vârtejurile descriu bucle tot mai strânse faţă de partea cu polul – presiunea este mai scăzută în partea aceea a ochiului care, în acest fel, tinde să se strecoare spre direcţia respectivă.

În plus, în majoritatea zonelor mari de formare a uraganelor din emisfera nordică – Pacificul din apropierea coastelor sudice ale Mexicului şi zona din sudul Filipinelor, Golful Bengal şi Marea Caraibelor –, curenţii principali bat în general spre nord şi vest, astfel că uraganul este de obicei dirijat de curentul predominant şi urmăreşte direcţia lui.

Clem nu este însă nici obişnuit, nici normal. Curentul de ieşire l–a purtat către sudul arhipelagului Hawaii; în respectiva zonă, curenţii predominanţi merg în general spre sud. Jetul de ieşire continuă să poarte uraganul un timp spre est, iar curentul predominant îl duce către sud, astfel că el trece la mare depărtare de coasta de vest a Americii şi de Baja, dând naştere celor mai grozave talazuri văzute vreodată pe plajele acelei coaste, propulsând ploi cu fulgere neobişnuit de puternice pentru acea perioadă a anului, dar fără a tulbura prea mult ritmul obişnuit de viaţă.

Bolborosind ca turbat, jetul de ieşire îşi găseşte în cele din urmă calea potrivită pentru a se alinia curentului predominant. Şi aşa se face că acum Clem accelerează către sud şi, deplasându–se spre vest, se comportă iarăşi ca un uragan normal. Se îndreaptă către locul naşterii sale, urmând să facă din nou ravagii în Pacific.

La 5 iulie, la o oră după răsăritul soarelui, Clem se află deasupra unei porţiuni pustii a Pacificului, adică la 16° lat. N şi 124° long. V, iar acum se deplasează aproape drept către sud. Louie Tynan, care lucrează pe Lună prin teleprezenţă, este rugat, dacă poate, să grăbească lucrările la primul dintre sateliţii meteorologici. Nu întrevede nici o posibilitate de a se mişca mai repede, astfel că promite să–şi dea toată silinţa.

Di şi Carla îl urmăresc pe Clem, însă nu atât de îndeaproape ca până acum. Di are o întâlnire la Washington cu şefi ai altor echipe de specialişti ai ANOA, care urmează să înceapă peste câteva minute, de aceea este preocupat mai mult de notiţele ce–i vor sluji la expunerea pe care o va face. În Insulele Solomon, unde Carla a hotărât în sfârşit să tragă într–un port, e abia ora două dimineaţa.

Nu se simte chiar adormită, dar nici trează nu se poate spune că este. Stă întinsă pe o saltea cu apă care, nefiind chiar plină, clipoceşte, într–o cameră a hotelului Mendana, cel mai bun din Honiara, iar mufa ei de date, proaspăt modernizată (căpătată chirurgical, graţie fondurilor guvernamentale secrete) este conectată la unul dintre cele douăzeci de situri funcţionale, de ultimă generaţie, care există pe insula Guadalcanal, şi–şi îngăduie să fie purtată, când lucidă, când moţăind, prin spaţiile şi meandrele uriaşe

ale reţelei deschise.

Dacă ar trebui să plătească toate astea din propriu–i buzunar, costurile ar fi astronomice, însă alţii scot banii – e vorba de un alt cadou din partea unchiului Sam, care în ultima vreme pare s–o trateze ca pe o nepoată preferată. De mult visa ea să beneficieze în felul acesta de acces nelimitat la date, întrucât cele mai bune idei îi vin când se află la graniţa dintre trezie şi somn. Prin urmare, când aproape visând, când semitrează, inventariază resursele lumii şi dimensiunile lui Clem, căutând o modalitate de a stabili un echilibru între ceea ce poate fi lansat şi umbra care trebuie creată, căutând să descopere dacă planul lui Klieg va funcţiona aşa cum pretind „experţii” din echipa lui de negociatori.

Problema e că nu există nici măcar trei mii de oameni care să poată face previziuni meteorologice sau modele globale, iar echipa de specialişti a lui Klieg cuprinde doar doi dintre aceştia, însă fără a se bucura de un renume deosebit. Absenţa unor nume răsunătoare, sau chiar a specialiştilor, nu înseamnă totuşi că echipa este slabă. Iar ce–şi propun ei – răcirea apelor pe o bandă largă de–a latul Pacificului până la 20° sau mai jos, astfel încât să se creeze un spaţiu în care Clem şi ceilalţi pui ai lui să moară fără chinuri, în loc să bântuie întinderile de ape săptămâni şi luni la rând – nu are cusur. Dacă zona de apă rece este suficient de întinsă şi la o temperatură potrivită, planul va da roade.

Problema e că nu se ştie ce se va întâmpla cu alte lucruri; nu se creează cumva o nouă dramă? Iar propunerea pe care o avansează Klieg este atât de nemaipomenită ca să justifice preţul cerut?

Carla se zvârcoleşte în somn. *Acest din urmă* gând nu–i dă pace deloc.

Nici nu găseşte o altă caracterizare mai potrivită – Klieg şantajează, sau încearcă să şantajeze ONU pentru a legifera monopolul lui în domeniul lansărilor în spaţiu, acordându–i o supremaţie permanentă asupra întregii lumi. În concluzie, el ar intra în posesia porţilor de ieşire de pe planetă.

Se chirceşte şi se răsuceşte neliniştită; dacă un observator ar avea posibilitatea de a vedea toată reţeaua dintr–o privire,

ar percepe ciudatul fenomen al întreruperilor cu durata de microsecunde răspândindu–se şi înmulţindu–se prin miliarde de procesoare, ca reacţie de răspuns. Carlei îi scapă acest lucru; deocamdată nu înţelege pe deplin puterea pe care i–o conferă conectarea şi scutirea de plată.

Nu reprezintă chiar ceea ce ar trebui să facă în asemenea momente, ci o aproximare, astfel că abandonează ideea care o preocupă în mod predominant şi–şi permite să fabuleze în glumă, construind modele, nu meteo, ci de viitor. Se trezeşte alunecând înainte, către 2050; datele globale capătă contur şi…

Se prăbuşeşte în simulare, pătrunzând în ea cu mintea. Se află în Times Square, iar în faţa ei apare un portret gigantic al lui Klieg. Strada e foarte, foarte curată… şi totul pare extrem de bine organizat, îşi dă seama că oamenii se deplasează urmând linii trasate pe trotuar, de aceea face un pas ca să examineze o linie şi un poliţist se apropie de ea. Asta o înspăimântă atât de tare încât o rupe la goană…

Poliţiştii poartă berete albastre şi mişună cu sutele. Fiecare magazin prin dreptul căruia aleargă are pe geamul vitrinei câte un „K” mare şi negru, semn că posedă autorizaţie de a primi şi comercializa produse fabricate în spaţiu… şi ea înţelege semnificaţia semnului, Klieg produce oţel, sticlă, aluminiu şi chiar alimente în cosmos…

Copoii o încolţesc. Bagă de seamă că nici unul nu catadicseşte s–o privească. Au întipărite pe chipuri expresii ciudat de calme, care seamănă foarte mult cu cea a lui Klieg, apărută pe clădire.

Sunt toţi albi.

Se trezeşte, azvârlită înapoi în camera ei de hotel din Guadalcanal, iar salteaua umplută cu apă tresaltă sub ea, degetele caută nesigure cuplul de inserţie de la cap. Îşi relaxează degetele şi trage uşor de fir, iar acum a revenit în propriul ei creier, fără altcineva în afara eului temător. Visul sigur a reprezentat o metaforă foarte elocventă; ca şi cum ai dori să vezi ceva în depărtare şi te apleci prea mult peste balustrada unui pod înalt, socoteşte ea, exact asta s–a întâmplat. Încerca să–şi imagineze ceea ce–i comunicau datele şi s–a aflat exact în mijlocul lor. Propria ei imaginaţie,

paranoia şi neîncrederea ei, firească în faţa unor oameni de afaceri precum Klieg, au copleşit–o.

O părticică a subconştientului îi spune ceva cu totul diferit. Îşi dă seama că, la un alt nivel, ştia ce se petrecea în cadrul simulării, chiar pe măsură ce o trăia şi că printre altele, câteva zeci de procesoare şi–au dedicat o parte a activităţii lor pentru a cerceta toate datele biologice şi de altă natură existente despre Klieg şi Rivera şi alte câteva zeci de persoane importante din lume şi au rulat o proiecţie; aceea era Times Square aşa cum ar reface–o Klieg, animat de bunul lui simţ de om născut în Vestul Mijlociu american, astfel că dorinţa sa de ordine ar fi predominantă. Şi este adevărat că economia globală se află în punctul în care resursele plasate în spaţiu s–ar putea dezvolta foarte rapid, iar dacă Klieg ar deţine monopolul asupra porţilor către cosmos…

Dar de ce erau toţi oamenii albi? Oare sistemul a amplificat cumva unele prejudecăţi latente din mintea lui Klieg? Le–a preluat din vreun coşmar de–al ei? Când era mică, a avut un unchi care manifesta o atitudine vădit rasistă, pe care şi–o exprima fără echivoc sau teamă şi care obişnuia s–o îngrozească, descriindu–i modul în care ar fi vrut să–i ucidă pe câţiva dintre copiii negri împreună cu care ea se juca, iar în vocea lui apăreau inflexiuni de nespusă încântare când îi spunea poveşti despre acte de linşaj auzite de la rude mai vârstnice. Vorbea cu un accent tipic celor din Vestul Mijlociu, nu întru totul diferit de cel al lui Klieg… oare aceasta să fi fost cauza asociaţiilor din mintea ei?

Lasă privirea în jos şi realizează că încă ţine în mână conectorul. Iar acum, când este trează de–a binelea, ar trebui ca toate celelalte impresii să fi dispărut.

Se conectează din nou, se întinde, încercând să atingă o stare de relaxare, dar fiind hotărâtă să nu mai adoarmă. Bâzâitul ascuţit al ţânţarilor rămaşi în afara perdelei de protecţie se combină cu ţiuitul componentelor electronice din reţea…

Şi recepţionează un şoc bizar. Descoperă acolo o prezenţă care o caută pe ea, o senzaţie percepută drept dorinţa cuiva de a discuta cu ea. Se fereşte instinctiv, apoi se răsuceşte s–o vadă şi recunoaşte…

Propria ei persoană?

Are sentimentul bizar că se contemplă în oglindă şi apoi că se apropie tot mai mult, mai mult, până îşi atinge propria imagine şi se contopeşte cu ea. Îşi dă seama imediat ce s–a întâmplat. N–a oprit miliardele de programe paralele ce rulează prin miliarde de procesoare. Pentru ele, Carla, ca persoană fizică, reprezintă doar un procesor uriaş, un nod mare din reţea… unul care s–a decuplat, dar restul şi–au continuat activitatea.

Iar activitatea lor colectivă avea ca scop simularea femeii. Nu, eroare, într–un anume sens ele *erau* Carla, o versiune extinsă a ei. Prin urmare, cât timp ea s–a decuplat, ele au continuat să funcţioneze cu viteze de zeci de mii de ori mai mari decât ar fi Carla în stare. Acum a recepţionat un raport integral, care îi este prezentat într–un rezumat de mare viteză, astfel încât îl percepe ca pe una dintre intuiţiile cele mai bune: dovada că prima grijă a lui Klieg ar fi să omogenizeze lumea (deşi versiunea cuprinzând „doar albi” era o simplă eroare în prima rulare a simulării, deoarece atâta vreme cât oamenii se comportă conform ideii lui de bună–cuviinţă, Klieg pare să rămână indiferent faţă de culoarea pielii), dar şi dovada că dacă i se permite să salveze lumea de groaza lui Clem şi a progeniturilor sale, va ajunge să posede puterea necesară pentru a transforma lumea.

Sistemul a modelat chiar şi posibila degenerare pe care ar putea s–o sufere structura morală şi etică a lui Klieg sub presiunea unei asemenea puteri şi a ajuns la concluzia că probabil bărbatul nu se va schimba din cale–afară de mult, întrucât părerea lui despre lume este prea bine înrădăcinată ca să fie modificată de diverse circumstanţe, fie ele de dimensiuni planetare. Acest aspect nu–i întru totul pozitiv, deoarece presupune fără îndoială că dictatura lui economică va fi benignă, chiar prietenoasă – pesemne că va aplana un mare număr de conflicte etnice prin metode extrem de echitabile, de exemplu – şi astfel nu va da naştere unor revolte mari decât atunci când va fi prea târziu pentru ca lumea să le rezolve.

Când redevine una cu acest raport, Carla descoperă altceva. Louie îi sugerase să se cupleze la programe soft de

optimizare cu observaţia că el a constatat astfel progrese mai mari în activitatea lui de pe Lună; de exemplu, sateliţii meteo pe care îi lansează în prezent reprezintă un salt tehnologic uriaş, iar Louie nu–i nici inginer proiectant, nici meteorolog.

Sugestia lui trebuie să–i fi fost prezentă în minte când s–a decuplat, deoarece softul s–a optimizat sub multe aspecte, dintre care unele îi rămân de neînţeles. Un astfel de aspect foarte clar este că în prezent nota de plată nu se mai trimite într–un cont aparţinând guvernului SUA. Trebuia să pună capăt acestui mod de achitare pentru că nota avea să fie mult prea mare, astfel că pentru a evita blocarea contului, a căutat o modalitate de a ocoli programele de efectuare a plăţilor. Femeia lucrează în reţea pe baza timpului furat de la mii şi mii de sisteme din întreaga lume, iar urmele lăsate de ea în reţea sunt şterse ca şi cum nici n–ar exista.

Acum a ajuns independentă faţă de oamenii care o plătesc şi are libertatea de a hotărî ce este bine pentru ea… Însă acest lucru n–a fost adevărat dintotdeauna?

Înapoi la treabă. Problema este cine sau ce altceva ar putea face serviciul pe care–l propune Klieg? Simulările ei par să arate că dacă Rivera şi Hardshaw resping oferta lui Klieg (probabil pe motiv că este „influenţată” de legăturile strânse ale omului de afaceri cu guvernul siberian), atunci el şi siberienii vor face o ofertă publică, iar lumea va obliga ONU să accepte târgul.

Opinia publică globală e ceva nou, despre care nimeni nu avea habar acum zece ani… Însă în urmă cu un deceniu nu se auzise nici despre Revolta Globală.

Se lasă să plutească, constatând doar că starea de amorţeală a dispărut. Fără a face vreun efort, descoperă un raport strict secret într–un fişier NASA şi află ce se întâmplă când viruşii optimizori, capabili să traverseze sistemele, invadează mintea cuiva. Descoperă că nici Louie nu mai are nevoie să doarmă pentru a–şi odihni mintea, cu toate că, datorită cerinţelor mari ale creierului său şi ale mediului încărcat de radiaţii, trebuie să stea mult timp în pat pentru a–şi menţine sistemul imunitar în funcţiune. Asta–i bună, fiindcă ea stă deja în pat, şi vor trece ore întregi – pe care le poate percepe ca milenii, dacă doreşte asta – până se va lumina de

ziuă şi va putea merge să mănânce un dejun copios. Până atunci însă, are la dispoziţie foarte mult timp ca să gândească şi–şi dă seama că impresiile acestea nu i se vor şterge din memorie până la sfârşitul vieţii. Simte o exaltare, gândindu–se cât timp are la dispoziţie.

Acelaşi lucru e valabil şi pentru Louie, îşi dă ea seama. Nici nu va fi silită să trăiască în singurătate.

Îşi întoarce ochii – sateliţi ai câtorva naţiuni, între care şi unii militari, teoretic impenetrabili, instrumente aflate pe ocean, şi pe aparate de zbor – către Clem şi vede cum curentul de ieşire se răsuceşte brusc, creând detenta de presiune de care se temuse. Bula uriaşă de aer, având douăzeci de kilometri diametru şi o mie de kilometri depărtare faţă de ochiul lui Clem, bolboroseşte spre înalt şi se sparge; la nivelul oceanului, vânturile învârtejite, căpătând forţa uraganului chiar atât de departe de ochi, se divizează în jurul coloanei de aer care se ridică, se amestecă, încep să se deplaseze cu viteză sporită…

În mai puţin de zece minute, se formează ochiul unui uragan care începe să strângă în jurul lui o furtună. Acest fenomen reprezintă imaginea în oglindă a ceea ce se ştie că există în natură, dar nu încape nici o îndoială: Clem a dat naştere unui ochi, iar acesta adună un uragan în jurul lui. În plus, împreună, cele două uragane dislocă mase de aer suficient de mari pentru a crea între ele o zonă de mare presiune, ceea ce le poate îndepărta unul de altul – asta însemnând că acest pui va porni către Americi.

Carla încearcă să transmită un mesaj vocal în Honiara, dar înainte de a face vreo mişcare, îşi dă seama că i–ar veni la fel de lesne să compună un mesaj–text, astfel că–l trimite în forma respectivă lui Di şi lui Diem, care trebuie să fie persoana din cadrul Casei Albe cu care trebuie să discute chestiuni legate de meteorologie. În timp ce alcătuieşte fiecare cuvânt al mesajului, rulează mii de modele pentru a–şi îmbunătăţi părerea referitor la ceea ce urmează să se întâmple, însă practic, toate veştile pe care le poate transmite sunt negre.

Di Callare şi Diem primesc vestea în acelaşi timp, la scurtă

vreme după ce inforozătorii Berlinei au interceptat raportul Carlei.

Spre sfârşitul după–amiezii toride de iulie, când cei doi revin de la funeraliile lui Pauliss având cămăşile jilave de transpiraţie, noua ediţie din *Sniffings* a apărut de câteva ore.

Berlina este mândră şi curând n–o să–şi încapă în piele de mândrie. Distribuitorii îi trimit statistici demografice care arată că beneficiază de trei tipuri separate de lectori, ceea ce reprezintă o situare bună, deoarece înseamnă că uneori i–ar putea ofensa pe unii.

Susţinătorii ei cei mai credincioşi sunt oameni în vârstă care îşi mai aduc aminte de Bartnick, Arnott, Rather… la naiba, s–ar putea ca unii să nu–l fi uitat pe Cronkite şi se simt reconfortaţi când recepţionează ştirile aşa cum le prezintă Berlina. Nu–i rău deloc – formele clasice nu şi–au pierdut farmecul.

Mai sunt însă şi oamenii din Stânga Unită cărora le place prezentarea fiindcă li se pare lipsită de termeni tehnici sofisticaţi (deşi Berlina consideră că nici nu pot apărea asemenea aspecte în condiţiile în care alcătuirea ştirilor presupune doar asamblarea unor documentare de televiziune, în timp ce ea se lăfăie pe bancheta din spate, iar autovehiculul se deplasează pe autopilot) şi pentru că pare a cuprinde informaţii despre activităţi pe care ei doar le bănuiesc (şi pe drept cuvânt.) Asta n–ar deveni o problemă, deoarece Stânga, de orice fel ar fi ea, manifestă de multă vreme afinităţi faţă de agenţiile de ştiri din orice ţară unde guvernul nu ţine sub control mijloacele de informare în masă.

Apoi e vorba de celălalt grup, pe care nu–l înţelege prea bine… există un număr substanţial de tineri abonaţi care susţin că veştile ei sunt „beton”, cuvânt generic pentru „bun”, tot astfel cum „marfă” înseamnă acelaşi lucru în limbajul tinerilor.

Asta îi convine, numai că prin „beton” ei mai înţeleg şi „răsuflat”, altfel spus, că ştirile trădează o detaşare emoţională, iar Berlina ar dori să ştie cum de reuşesc să simtă acest lucru. Ea a interceptat imagini video transmise de primul staticopter care a ajuns deasupra lui Honolulu după ce vizibilitatea s–a îmbunătăţit şi a obţinut un prim–plan al

mormanului de cadavre de pe Kalei Road, studenţi dintr–un adăpost al universităţii, care practic a explodat în timpul resacului creat după al patrulea val uriaş; acesta i–a aspirat pe tinerii dinăuntru, apoi i–a înecat sau i–a strivit de zidurile unui centru comercial devastat, situat la aproape patru kilometri depărtare. A inclus şi eschiva făcută de Preşedintele Hardshaw pentru a nu cădea în cursa întinsă de Secretarul General Rivera prin oferirea de ajutoare, a surprins şi înalţi funcţionari americani şi ai ONU care au negat că dezastrul acela este real, a prins chiar şi un scurt reportaj cu un funcţionar ecuadorian la ONU bătând cu pumnul în masă şi spunându–le subordonaţilor că „asta se va întâmpla când vom rezolva lucrurile o dată pentru totdeauna cu ticăloşii ăştia de yankei.” Nu prea înţelege cum de califică ei reportajul drept „răsuflat”, dar cum aşa stau lucrurile, nu poate decât să se bucure că tinerii îl urmăresc.

Apoi, în timp ce bea a mia ceaşcă de cafea, se gândeşte pentru a mia oară că probabil totul este răsuflat în comparaţie cu XV. Pesemne că folosirea cuvântului „răsuflat” de segmentul mai boem din rândurile tineretului prevesteşte ceva bun pe viitor, îi arată că oamenii vor întoarce spatele acelor halucinaţii blestemate sau cel puţin insistă asupra unui context care îţi îngăduie mai curând să evaluezi o relatare şi nu te lasă să fii supt în vârtejul ei.

Zilele trecute, prin intermediul unui omniprezent sistem de aviziere, a discutat cu un profesor de comunicaţii care i–a explicat că ea este „brechtiană”, în timp ce XV e „craigian.” Acest lucru n–a rămas cu totul steril – a căutat în dicţionar să afle cine au fost Bertolt Brecht[32] şi Gordon Craig[33] şi menţionarea acestor nume s–ar putea dovedi foarte utilă în cursul unei cine, sau a unei reuniuni sociale –, dar dacă reduci lucrurile la esenţa lor, Berlina ar prefera să–i convingă pe oameni, nu să–i dea gata. Lucru pe care–l ştia din capul locului.

Această din urmă captură nu se ridică la înălţimea unei adevărate drame, dar în contextul general va prezenta destul

[32] Poet şi dramaturg german (1898–1956) (n. red..)
[33] Producător, regizor şi scenograf britanic (1872–1966) (n. red..)

interes pentru public. Tocmai se formează un nou uragan care se îndreaptă spre America Centrală (or, dată fiind perioada de timp de care a avut nevoie pentru a ajunge acolo şi modul în care vârtejul se răsuceşte, probabil către coasta dinspre Pacific a Columbiei, sau chiar către Baja.) Se pare că un uragan atât de mare precum Clem poate zămisli altele… ce pot căpăta imediat dimensiuni comparabile. Este minunată capacitatea acestei istorisiri de a băga lumea în răcori, însă o va prezenta în stilul ei caracteristic, adică aşa cum vor oamenii cărora le place să sune *Sniffings* – „beton, răsuflat şi marfă”, după cum îi place chiar ei să afirme.

Are o senzaţie atât de plăcută să ştie că se bucură de audienţă şi că oamenii chiar ţin să privească tot ce vrea ea să facă, încât stă pe canapeaua din spate a autovehiculului care aleargă cu viteză şi, în loc să muncească, se îmbrăţişează singură, încântată de felul cum merg lucrurile. Peste câteva minute va trebui să se apuce de neplăcuta corvoadă de a asambla frânturi de informaţii şi de a stăpâni unele elemente de meteorologie – cine ar fi bănuit că va ajunge să jinduiască după cunoştinţele şi locul ocupat de prezentatorul meteo? În ultimele trei zile a învăţat mai multe despre jetul de ieşire decât a ştiut vreodată despre Comitetul de Asigurare a Mijloacelor Financiare.

Prin urmare, până când Diem şi Callare apucă să citească rapoartele, să se consulte telefonic, să convoace specialiştii şi, în general, să vadă ce pot face pentru a rezolva criza de care se temeau cel mai rău, formarea lui Clem 2 (Carla sugerase o nouă nomenclatură, deoarece în stilul ei lipsit de emfază, a încercat să le comunice factorilor de decizie că înaintea încheierii sezonului de furtuni, nu vor mai avea litere în alfabet pentru a da nume uraganelor care vor bântui), deci, înainte ca Preşedintele Hardshaw şi Secretarul General Rivera să–şi dea seama pe deplin că *a apărut* şi Clem 2, Berlina i–a dat deja numele de „Clementine” şi i–a rezervat noului uragan un număr special din *Sniffings*.

În ultima vreme, Louie a început să observe că nu prea are rost să mai păstreze legătura cu propriul lui corp şi de multe ori se separă cu totul de masivitatea care îl stânjeneşte,

trimiţându–l la culcare. Numărul de procesoare cu ajutorul cărora funcţionează pe Lună creşte în mod geometric, astfel că o parte tot mai mare trece pe astru în fiecare zi, în *Constitution* rămânând foarte puţin din el.

Trupul din staţie se trezeşte împrospătat după ore şi ore de vise plăcute şi, într–adevăr, acţionând pe furiş, a reuşit să păcălească puţin sistemul imunitar, fiindcă în urmă cu câteva zile, pornind de la creier, a descoperit o cale de acces spre el. A transmis un raport referitor la acest aspect către doctorul Wo şi a primit ca răspuns un mic mesaj prin care era întrebat dacă este dispus să împartă cu el premiul Nobel pentru medicină, aşadar, probabil că n–a fost vorba doar de un gând întâmplător. Acum însă este prea ocupat ca să se ocupe exclusiv de problema asta.

Până şi recepţionarea unui mesaj din partea propriului corp îl scoate din minţi; trebuie să migreze înapoi pe Pământ pentru a recepţiona apelul. La început socoteşte c–a lăsat să se scurgă prea mult timp de când n–a mai avut un scaun, apoi îşi dă seama că cineva de pe Pământ vrea să–i vorbească. După ce revine în timpul lent, terestru, constată că apelul provine din partea Carlei. Se reconfigurează imediat înapoi pe Lună, deoarece femeia poate gândi la fel de repede ca şi el.

Iar subiectul pe care Carla vrea să–l discute este – cum să se exprime? – de–a dreptul minunat, fiindcă aşa va rezolva pentru totdeauna problema minte–corp. Reuşeşte să perceapă cât de straniu s–a comportat abia după ce ea îi expune situaţia.

— Am crezut că având prilejul de a pătrunde de treizeci şi cinci de ori mai adânc în spaţiu decât oricare altul vei sări în sus de bucurie, zice ea, iar el răspunde ceva de genul:

— Poftim? A, sigur, ai dreptate, dar… – şi are la dispoziţie săptămâni de normalitate a minţii pentru a se gândi la asta, în vreme ce răspunsul lui se târâie ca melcul purtat de unde radio şi e recepţionat de antenele de pe Pământ, iar răspunsul ei şonticăie înapoi către Louie cu viteza luminii. Bărbatul găseşte astfel răgazul de a–şi derula, prin minte întreaga viaţă de câteva ori şi de fiecare dată o poate face din alt unghi, iar totul se reduce la următoarele: A existat o vreme când principalul lucru pe care voia să–l realizeze era să

ajungă într–un loc necălcat până atunci, o vreme când se vedea concurând cu toată lumea, începând cu Hanno[34] şi Leif Eriksson[35]… Iar în timp real, momentul acela a ţinut până acum două săptămâni…

Moment care, ţinând seama de ceea ce ştie acum despre timp, a existat în urmă cu aproximativ opt mii de ani. Utilizează miliarde de procesoare care, în realitate, urmează a atinge cifra de un trilion până spre seară, şi fiecare dintre ele este, la rândul său, paralel, astfel că rulează milioane de programe pe fiecare procesor; este prezent în cvintilioane de programe paralele… totuşi, în structura lui există ceva care insistă să rămână linear, să silească lucrurile să se înşiruie temporal într–un lanţ unic, aşa că, de dragul limpezimii gândurilor şi probabil pentru a–şi păstra echilibrul mintal, constată că–i vine mai lesne să trăiască totul gândind decenii întregi în fiecare secundă (cu o viteză mărită, pentru că, pe măsură ce devine mai paralel cu sine, cu atât capătă viteză de lucru mai mare, deoarece alţi şi alţi proiectanţi şi producători de procesoare i se alătură în mod constant.)

Asta nu pentru că n–ar vrea să meargă în altă parte, ci mai curând pentru că acum ar dori să afle extrem de multe lucruri despre locul în care se află. În momente de răgaz a rulat toate informaţiile – optice, radar şi termice – culese vreodată din cosmos despre Pământ şi a depistat nenumăratele modificări neînsemnate suferite de biosfera globului începând cu 1960. A efectuat studii regresive privind graiurile Pământului până la origini şi a demonstrat cel puţin zece cămine ancestrale în care e posibil să se fi născut limbajul uman. A completat lacune ale istoriei prin corelarea a zeci de dovezi şi informaţii, a căror importanţă n–a fost observată până acum şi a ridicat noi întrebări în cazuri în care dovezile transmise de la o generaţie la alta au format punţi şubrede.

A reprocesat tot ce exista despre Marte şi acum îl cunoaşte chiar mai îndeaproape decât atunci când a simţit nisipul cu urme de fier scrâşnind sub tălpile bocancilor şi ştie, nu doar

---

[34] Om de stat din Cartagina, sec. III î.Cr. (n. trad..)

[35] Explorator de origine norvegiană; în jurul anului 1000 a descoperit America de Nord, pe care a denumit–o Ţara vinurilor (n. trad..)

planeta aşa cum este ea, ci şi felul cum a fost visată. Ar putea stabili legături inimaginabile între Viking[36] şi Barsoom[37].

A cules informaţii obţinute de sondele spaţiale fără echipaj la bord, inclusiv de cele deţinute în secret de guvernul japonez şi de persoane particulare din Japonia, astfel că ştie o mulţime de lucruri despre toate planetele, iar centura de asteroizi i–a devenit la fel de familiară ca şi străzile din Irish, Ohio, orăşelul în care a crescut. A citit clasicii şi toate comentariile critice născute în jurul lor, dar nu doar clasicii literaturii europene, ci din toate culturile importante şi a ascultat înregistrările conţinând marile tradiţii muzicale; a făcut toate astea pentru ca procesoarele să nu funcţioneze în gol – astfel că, după ce ele reintră în fluxul de prelucrare imediat ce primesc datele de care au nevoie, el trăieşte momente de plictiseală.

Dacă ar fi făcut efortul de a se concentra, ar fi reuşit să devanseze tehnologia existentă pe Lună cu cel puţin cincizeci de ani faţă de cea terestră, dar în acele momente nimeni de pe Pământ n–ar fi avut cunoştinţele necesare pentru a le folosi în mod eficient. Pe de altă parte, i–au priit acele momente de răgaz…

Toată această perioadă petrecută pentru cultivarea propriei grădini intelectuale i–a modificat, bineînţeles, sentimentele legate de explorare. Într–o oarecare măsură. Încă mai vrea să zboare pentru a face descoperiri, dar există şi alte lucruri ce trebuie ştiute.

Ceea ce l–a entuziasmat cel mai mult a fost faptul că nu mai trebuie să stea agăţat între Pământ şi Lună şi că nu–i obligat să–şi suspende conştiinţa pe perioade de săptămâni întregi, cât reprezintă acum pentru el pauza de o secundă şi jumătate dintr–o transmisie radio.

Reuşeşte să concentreze toate astea în ceea ce numeşte un „Haiku de un terabyte” – un gigantic document poli/hipermedia, extrem de strâns interconectat, ca să comunice ideea că sentimentele sale sunt un gestalt şi transmite acest mesaj către Carla pentru a da explicaţii.

---

[36] Numele a două sonde spaţiale lansate în august şi septembrie 1975 către Marte (n. trad..)

[37] Nume dat planetei Marte de către John Carter, personaj din romanele lui Edgar Rice Burroughs (1875–1950) (n. trad..)

Capacitatea ei de prelucrare reprezintă un ordin de mărime mai mic decât al lui, dar diferenţa nu–i considerabilă din cauza lipsei de spaţiu de lucru (ea beneficiază de tot ce prisoseşte pe Pământ, ceea ce înseamnă foarte mult), ci din cauză că ea insistă să rămână decuplată vreme de câteva ore în fiecare zi pentru a trăi şi în timp real. Louie n–o prea înţelege pe Carla, totuşi se pare că ei îi place situaţia asta.

Carlei îi trebuie aproximativ zece secunde pentru a recepţiona şi citi „Haiku de un terabyte." Prima ei reacţie este:

— Înţeleg.

Louie aşteaptă secolele reprezentate de secunde, apoi îşi dă seama că acum s–ar cuveni să dea şi el un răspuns.

— Cât va mai trece până vor autoriza acest fenomen? Aş putea să–i dedic o parte din timpul meu până se vor hotărî.

— Probabil că biroul Preşedintelui n–a emis–o încă. Nu ştiu de ce, dar ea insistă să primească totul sub formă de tipăritură. Am socotit că noi doi am putea gândi o soluţie. Există unele chestiuni ce trebuie rezolvate pe ici, pe colo.

Louie se declară de acord, după care încep să schimbe informaţii, statistici, proiecţii, probabilităţi, cu o viteză la care toate cărţile aflate în posesia Bibliotecii Congresului ar putea fi transferate la fiecare două–trei minute; conţinutul acesteia „funcţionează în fundal" – adică amândoi îşi dau vag seama de existenţa ei în timp ce–şi contiuă activităţile, acordându–i atenţie deplină din când în când, doar dacă apare câte o informaţie importantă.

Acest lucru îi lasă lui Louie destul timp la dispoziţie pe Lună pentru a–i pune pe roboţi să lucreze cu mare viteză; acum, ştiind că va pleca, trebuie să pună la punct un sistem astfel încât Pământul să poată comanda prin radio sateliţii ce vor fi construiţi şi lansaţi de aici. Se înţelege de la sine că trebuie să decidă ce componente vrea să construiască din nou şi ce anume va lua cu sine.

Se simte cuprins de o senzaţie de plăcere când contemplă misiunea care îl aşteaptă. Acum ar putea reproduce Baza Selenară originală – aşa cum arăta ea în urmă cu două săptămâni, după aproximativ douăzeci de ani de eforturi făcute de europeni, japonezi şi americani – în numai două zile

de activitate. Şi pe măsură ce capacitatea creşte… ei bine, dacă i se va cere să facă ceea ce va propune Carla peste trei zile, el va ajunge în situaţia de a putea realiza totul în mai puţin de o săptămână, adică va transporta marele sistem de propulsie până la *Constitution* împreună cu miile de microroboţi şi replicatori, precum şi cele trei trilioane de pachete pe care le consideră suficiente (mai ales că poate construi şi alte lucruri în timpul deplasării.) Fiindcă tot se ocupă de chestiunea aceasta, poate aduce acolo şi câteva bucăţi mari de blindaj, dar şi sistemul de reciclare a hranei pe care l–a extras din instalaţia hidroponică.

Ar fi mult mai bine dacă ar proiecta şi construi un mediu în care să–şi menţină trupul pe perioada călătoriei, însă deşi concepţia s–ar dovedi o nimica toată, ar avea nevoie de prea multe materiale de pe Pământ şi deocamdată nu există nici o rampă de lansare care să funcţioneze în emisfera nordică. Probabil că australienii îi vor trimite diverse lucruri, dar în cursul săptămânii următoare Clem va năvăli cu câteva grade la nord de ecuator, astfel încât ceea ce a comandat el va fi livrat pe calea aerului către Capul Bunei Speranţe şi de acolo va traversa Oceanul Indian pentru a ajunge la loc sigur.

Nu, Carla a avut dreptate. Dacă va pleca să captureze şi să dezasambleze o cometă pentru a rezolva misiunea, va trebui să ia cu sine întreaga staţie spaţială. Asta presupune o serie de ranforsări la care încă nu s–a gândit, care să–i permită realizarea unor viteze mari.

Îl deranjează ceva şi încă nu–şi dă seama ce anume. Se scurg câteva clipe până să realizeze că–i vorba despre ceva sosit din partea Carlei.

Şi sună chiar plăcut…

Brusc, trăieşte o secundă şi jumătate de nedumerire, apoi se catapultează din nou în trupul de pe orbita circumterestră, unde descoperă că este copleşit de amintiri şi fantazări, simţindu–şi penisul în palma Carlei, apoi atins de gura, vaginul şi anusul ei, aude strigătul ei în clipa orgasmului, plăcerea furibundă de a–şi strivi trupurile asudate unul de altul, aşa cum s–a întâmplat în cursul acelei drumeţii făcute pe Cascades, ultima oară când a ajuns pe Pământ; tot atunci a fost şi prima oară că a văzut–o pe Carla şi a înţeles că

nimeni altcineva n–ar fi capabil să înţeleagă asta, dar trebuia să obţină *exact acel lucru* şi şi–a dat seama că ea văzuse modul în care percepuse el…

Are un orgasm uriaş, care–l cutremură şi se simte umed şi stângaci, într–un mediu de imponderabilitate, asta înseamnă că sperma formează mici sfere ce plutesc prin întreaga cabină.

Simte în minte cum Carla ţipă către el din zece mii de cortexuri procesoare şi prin mii de antene situate pe întreaga suprafaţă a Pământului.

— Drace, se trezeşte vorbind cu voce tare. N–ai nici pic de ruşine. Sper că guvernul n–a interceptat şi chestia asta.

Ea gâfâie şi râde, după aceea îi răspunde cu propria voce, deşi bărbatul îi simte prezenţa gândurilor prin miliardele de porţi de conectare; sunt uniţi fizic prin milioane de legături de transmisie şi din punct de vedere logic prin intermediul a miliarde de subrutine intrare–ieşire, dar în astfel de momente e mult mai plăcut să te lipseşti de conversaţia purtată în vechiul mod acustic şi lent. El simte acordul femeii chiar în clipa când prin legătura audio se transmite primul ei cuvânt.

— Ori tratează cu noi, ori cu Klieg, zice Carla, şi cred că viaţa lui sexuală nu–i nici pe departe la fel de interesantă ca a noastră. Dar realitatea este că au interceptat unele lucruri… Le va trebui o săptămână ca să analizeze ce a însemnat asta, iar noi folosim majoritatea semnalului pentru a discuta despre modul de optimizare al navei. Pentru a fi cât de cât sigur de intimitate, trebuie să acoperi ceea ce vrei să ascunzi cu alte semnale. Ca şi cum ai da drumul la muzică în dormitor.

Louie se calmează şi râde.

— M–ai tras din nou pe orbită circumterestră. Există lucruri ce dau mai multe satisfacţii dacă sunt trăite pe viu.

Însă chiar în clipele când rosteşte aceste cuvinte simte, cu oarecare întârziere, cum procesele uriaşe de pe Lună sunt în mişcare şi transformare. Percepe în acelaşi timp că de când a început să construiască Baza Selenară nu şi–a oferit satisfacţia de a o privi din interiorul capsulei de observare.

— Dar cum ţi–a venit ideea asta? întreabă el. Amândoi am vrea s–o mai facem o dată.

— Eşti *nesătul!* exclamă ea şi deja Louie şi–a dat seama că

vorbesc amândoi cu voce tare, în primul rând pentru a se bucura mai deplin de propria singurătate, şi apoi pentru a trăi surpriza de a nu şti ce va spune celălalt sau cum îşi va formula gândul.

— Ei, nici chiar aşa, răspunde bărbatul. Partea mea vie nu va rezista. Dar asta se va întâmpla curând. N–ai remarcat că noi, hmm, n–aş putea găsi cuvântul potrivit pentru asta, ne simţim propriile noastre corpuri cu ajutorul conştiinţei celuilalt?

— Cum să nu? Dar ce–ţi închipui că m–a excitat? Dumnezeule, Louie, mi se pare incredibil! Cred că dacă am vrea, am putea face mai mereu asta în paralel…

— Nu se poate, draga mea. Eu m–am concentrat mereu la chestia asta ori de câte ori am făcut–o. Marele meu regret este că vor trece luni de zile până vom putea încerca legând între ele toate reţelele procesoare şi iubindu–ne *şi* fizic. Preferabil în condiţii de imponderabilitate.

— Eu n–am pregătirea necesară pentru a ieşi în spaţiu…

— Până mă întorc, voi construi o bază de lansare plutitoare, care se va putea aşeza pe suprafaţa oceanului şi–şi va produce singură combustibilul din aer şi apă. Ea te va ridica de pe *My Boat*. Nu ştiu ce părere vor avea cei de la USSF şi NASA despre intenţia mea de a–mi lua iubita în spaţiu, însă o să–i lămuresc că asta n–o să–i coste nici un cent şi oricum e mai ieftin decât să–mi dea o permisie. Chiar mă gândeam să nu mai revin niciodată pe Pământ.

Carla chicoteşte.

— S–a făcut, marinarule. Şi am impresia că asta arată cât de diferiţi suntem acum… Eu am neapărat nevoie de câteva ore pe zi de viaţă în domeniul real. Pentru mine lucrurile stau altfel. Şi pe de altă parte, nu crezi că–i amuzant să te ciocneşti de tine însuţi?

Louie traversează un moment de derută, deoarece pe vremea când era adolescent „ciocnirea” cu o fată era una dintre expresiile folosite pentru a da de înţeles că treceau la pat; mintea lui se afundă în reţea şi–şi dă seama de semnificaţia cuvintelor ei, apoi pricepe că nu înţelege încotro bate femeia – iar asta se întâmplă simultan.

— Niciodată nu te decuplezi îndeajuns de mult pentru a trece la fapte! zice Carla şi–i transmite imaginea

evenimentului – momentul din fiecare zi când se reconectează şi constată că cealaltă jumătate (sau acel nouăzeci şi nouă virgulă mulţi de nouă la sută) din conştiinţa ei a trăit alte câteva secole şi are multe lucruri de povestit despre asta.

— Mamă… Niciodată. Deşi, dacă te gândeşti mai bine, ar fi interesant de văzut dacă m–aş putea rupe între Lună şi modulele de prelucrare de pe *Constitution*… Întrucât amândouă vor continua să construiască vreme de patru luni şi astfel vor pierde contactul cu timpul real… asta ar însemna… Isuse! Cu viteza de dezvoltare pe care am planificat–o, recombinarea va avea loc după aproximativ zece milioane de ani.

— Probabil că aş putea scrie câteva sute de lucrări ştiinţifice fără să mă omor prea tare, dar…

— Lucru valabil şi în cazul meu. În realitate, dar să nu râzi de mine, şi eu aş putea trânti câteva lucrări bune în domeniul filologiei comparative, istoriei, poate chiar şi câteva de critică literară.

Carla râde, dar îngăduitor.

— Interesant. Am unele lucrări de muzicologie la care ţin. Louie, ce se petrece cu noi? Devenim maşini?

— Aş spune că mai degrabă maşinile devin oarecum umane.

După aceea discută îndelung vrute şi nevrute şi, în loc să întrerupă legătura, lasă un canal secundar să funcţioneze între ei; creează acel sentiment telepatic pe care–l trăiesc perechile căsătorite de multă vreme, întrucât fiecare percepe discret ce anume gândeşte celălalt. Cei doi singuratici nu mai sunt solitari şi nici nu se vor simţi astfel decât după ce Louie îşi va începe călătoria spre depărtări.

Pe 6 iulie, Clem 2 urmează mai toată ziua un drum către est, suferind deviaţii uşoare spre sud. După aprecierile lui Di, confirmate de Carla, din cauză că ambele uragane, mama şi progenitura, au jeturile de ieşire îndreptate unul către celălalt, iar acest lucru creează un front de mare presiune care le îndepărtează reciproc. Preşedintele Hardshaw discută cu o mulţime de preşedinţi, dictatori şi alţi şefi ai unor state ce s–ar putea afla în calea furtunii.

Berlina Jameson scoate o ediţie specială din *Sniffings* despre sosirea lui Clem 2. Majoritatea americanilor care au răspuns la un sondaj de opinie trăiesc cu impresia că de vreme ce Clem 2 este un „pui”, înseamnă că depinde într–o oarecare măsură de Clem şi deci are dimensiuni mai mici. Femeia încearcă să lămurească lumea că atâta timp cât Clem 2 s–a născut prin mişcarea jetului de ieşire al lui Clem, între ele nu mai există nici o legătură şi nu se poate face nimic pentru a–l împiedica pe Clem 2 să pornească încotro doreşte şi să devină mai mare decât părintele său. Berlina munceşte mai mult la acest număr decât la celelalte, iar activitatea ei apare piratată pretutindeni, îndeosebi în *Scuttlebytes*, dar asta nu prezintă importanţă; oamenii cred ceea ce le convine şi când mulţi dintre ei se conectează la XV, această tendinţă creşte; de ce să dea crezare unor veşti care i–ar putea determina să iasă din reţea?

Îl apelează încă o dată pe Di Callare, dar el nu prea are timp de discuţii, astfel că reţine doar ideea distrugerilor uriaşe ce se vor produce. Bărbatul arată nedormit de câteva zile, dând impresia că n–a mai trecut pe acasă de vreo săptămână. Ea spune că vrea să se îndrepte către Mexic, iar apoi cât mai spre sud, în speranţa că va surprinde mai bine aspectele devastărilor pe care Clem 2 le va produce asupra coastei; Di Callare o sfătuieşte să evite drumurile situate în imediata apropiere a coastei şi să aibă grijă când pătrunde în zonele unde se recomandă conducerea individuală a vehiculului.

Lucru destul de straniu, exact când părăseşte hotelul, recepţionerul îi înmânează un mesaj de la Casa Albă prin care i se transmit mulţumiri pentru rolul ei în „alertarea opiniei publice” şi un plic în care se află brevetul însoţitor al Diplomei acordate de Preşedinte pentru „merite jurnalistice şi cetăţeneşti.” O cam înspăimântă ideea că personalul Preşedintelui nu are altceva mai bun de făcut, însă cu toate acestea prinde cu un bold brevetul pe plafonul autovehiculului.

Pe 7 iulie, Clem 2 coteşte uşor către nord, continuându–şi însă cu încăpăţânare deplasarea spre est, parcă sfidând curenţii predominanţi şi mişcarea de rotaţie a Pământului. În

Mexic s–a dat deja alarma pentru întreaga zonă Baja California Sur şi pentru partea continentală cuprinsă între Los Mochis şi Acapulco. Di îşi dă seama că fratele său se află prea departe spre sud ca să fie în deplină siguranţă, însă Tapachula se găseşte la înălţime. Jesse nu va păţi nimic decât dacă va coborî spre Puerto Madero sau va încerca să revină în SUA. Di îl sună şi–i spune pe scurt câteva lucruri, constată că el are de gând să stea locului împreună cu iubita sa şi manifestă o oarecare îngrijorare în privinţa unei foste prietene; să fie cea pe care Lori o descria drept acadea politică?

Nu–i prea uşor să fii la zi în privinţa prietenelor lui Jesse, gândeşte Di, surâzând aproape invidios când închide. Din explicaţia lui rezultă că fata s–ar afla ceva mai departe către nord şi treburile o aduc deseori până pe coastă, dar cum armata mexicană evacuează în mare grabă oraşele de coastă, „s–ar părea că nu prea există motive de îngrijorare… va trebui să stea cel mult câteva zile într–o tabără de refugiaţi până când fetei o să–i trimită cineva nişte bani”, îi spune Di fratelui său.

Jesse încuviinţează.

— Nu–s din cale–afară de îngrijorat. Mâine ar trebui să se ducă la Tehuantepec şi deocamdată nu s–a hotărât evacuarea localităţii, care oricum nu este *exact* pe coastă – seamănă cu oraşul ăsta, fiind la altitudine, deci îmi închipui că n–a păţit nimic. Doar că mă preocupă soarta ei, atâta tot.

— Înţeleg, zice Di. Oricum ar fi, stai cuminte acolo, asta în cazul în care uraganul n–o cârmeşte spre voi. Dacă va porni cu adevărat înspre uscat prin Golful Tehuantepec, autorităţile vor avea mai puţin de douăzeci şi patru de ore pentru a evacua populaţia. Nu aştepta până pleacă şi ultimul camion, şi lasă eroismele ieftine.

— Şi eu urmăresc ştirile, frăţioare, spune Jesse. Am văzut ce s–a întâmplat în Oahu. Adresa mea de evacuare este Calle del Veinticino Febrero din San Cristóbal de las Casas, dacă va trebui să plecăm. Armata ne–a atribuit fiecăruia câte un loc de cazare. Iar capătul trenavetei care ne va duce acolo se găseşte la numai treizeci de kilometri depărtare – n–au reuşit s–o termine primăvara trecută, dar măcar nu–i departe.

Au cam epuizat subiectele de discuţie; ANOA va asigura asistenţă până la sosirea lui Clem 2, dar, după părerea Carlei, atâta vreme cât uraganul va izbi peninsula şi se va deplasa de la vest la est, şi după toate aparenţele aşa se vor petrece lucrurile, şirul central de munţi ar trebui să–l domolească pe deplin, reducându–l la simple furtuni însoţite de descărcări electrice. Carla i–a avertizat că în cazul istmului ar putea apărea o excepţie; în cazul când Clem 2 ar izbi uscatul prin Golful Tehuantepec, iar apoi ar porni–o spre nord, munţii n–ar constitui o barieră suficient de puternică pentru a–i pune stavilă şi de a–l împiedica să pătrundă în Marea Caraibelor, ceea ce va introduce infinit mai multă energie cinetică în sistem.

Cu puţin noroc, vor mai trece câteva săptămâni până când unul dintre monştrii aceia va scăpa în Atlantic… dar deocamdată norocul n–a fost de partea oamenilor.

La 8 iulie, Clem 2 rămâne neclintit vreme de aproximativ patru ore, la circa trei sute de kilometri vest de promontoriul Baja. Uriaşe valuri de maree sunt împinse de–a lungul Golfului Californiei, iar autorităţile americane din jurul părţii inferioare a fluviului Colorado şi a Imperial Valley transmit ordine urgente pentru evacuarea populaţiei.

Se declanşează şi o încăierare când un autobuz plin cu mexicani – care de fapt sunt transportaţi pe cea mai apropiată autostradă în stare satisfăcătoare pentru a ajunge în zona mai înaltă din Nogales, statul Sonora – traversează frontiera pe la Mexicali, pătrunzând în SUA. Printre cetăţenii de culoare şi de origine anglofonă s–a răspândit zvonul că ocupanţii autobuzului ar urma să primească paşapoarte americane şi li se va permite stabilirea permanentă.

Revolta se stinge repede, fiindcă Rock soseşte la faţa locului ca reporter pentru PasioNet şi milioane de oameni se trezesc gândindu–se cât de ridicolă e toată această agitaţie; senzaţia lui de dezgust răzbate pe tot parcursul emisiunii. Alături de el se află Surface O'Malley, iar ea ajunge să vadă lucrurile la fel ca Rock (scenariul îi cere ca în călătoria aceasta să–l adore, considerându–l un bărbat pe care vârsta l–a făcut înţelept.) Demonstranţii care dau fuga acasă sau au aparate portabile ca să se surprindă pe ei înşişi pe XV sunt deconcertaţi de

senzaţiile de greaţă şi furie pe care le manifestă lumea faţă de ei. Cei ajunşi acasă nu mai revin la demonstraţii. Cei care au avut aparate portabile se împrăştie discret care încotro.

Agenţilor secreţi ai FBI infiltraţi în PasioNet nu le scapă acest aspect şi–l raportează pe cale ierarhică; rezultă cu claritate că XV poate calma populaţia după cum o şi poate stârni la revoltă. Milioane de oameni sunt dezamăgiţi de eşecul celei de–a Doua Revolte Globale, care a murit înainte de a se naşte, şi se răzbună pe PasioNet comutând pe alte canale şi sisteme; scrisoarea de felicitare din partea Preşedintelui Hardshaw şi acordarea unui scurt interviu care sporeşte din nou audienţa apar exact la ţanc pentru a–i salva pe Surface şi Rock de la concediere.

Încet, foarte încet, dar căpătând viteză pe măsură ce noaptea îşi caută sfârşitul spre zori, Clem 2 începe să se urnească spre sud. La început, această mişcare dă speranţe, fiind interpretată ca o încadrare a lui Clem 2 în curenţii dominanţi, asta însemnând o deplasare către vest, dar şi ca un semn rău, deoarece noul uragan ar putea provoca distrugeri uriaşe, luând–o pe urmele lui Clem, care tocmai a măturat iarăşi reciful Kingman, acum pustiu, iar dacă această odraslă ar porni spre vest, oamenii vor avea măcar o scurtă perioadă ca să–şi mai tragă sufletul.

În zorii zilei de 9 iulie, Clem 2 capătă viteză şi descrie un uriaş arc de cerc spre est, înfigându–şi ghearele în Golful Tehuantepec.

Jesse şi Mary Ann şi–au făcut deja bagajele; persoanelor evacuate li se permite să–şi la doar o valiză de dimensiuni mici. La câteva minute după ce sună alarma, se şi aşază în aşteptarea camioanelor militare. Dar acestea întârzie, iar orele se scurg cu o încetineală îndărătnică. Vântul care anunţă sosirea lui Clem 2 abia a început să capete forţă, astfel că deocamdată seamănă cu briza din orice zi de vară ameninţată de o furtună cu descărcări electrice. După o lungă aşteptare, hotărăsc amândoi să păstreze sandvişurile pregătite pentru a le mânca mai târziu şi merg până după colţ unde constată că multe din micile cafenele s–au redeschis; „Dacă apar camioanele, pot stinge imediat focul de la plită”,

explică unul dintre proprietari.

Emisiunile de ştiri transmit că spre ţărm au început să se îndrepte valuri uriaşe şi că s–au rechiziţionat autobuze pentru evacuarea locuitorilor de pe coasta oceanului. Apar şi unele imagini cu soldaţi care ajută oameni să urce în autobuze.

Toate acestea par încurajatoare, până când Jesse aruncă o privire la ecran.

— Mary Ann, asta nu–i în Puerto Madero.

— De unde–ai scos–o şi asta?

— Fiindcă ştiu clădirea din faţa căreia se transmite reportajul şi e în Tuxla Gutierres. Nu–mi dau seama ce se petrece, dar la Puerto Madero n–are loc nici o evacuare, asta–i limpede.

— Dar de ce ar...?

Tânărul ridică din umeri.

— Se putea întâmpla orice. Nu vor să alarmeze publicul, dar cred c–a avut loc o revoltă. Evenimentele s–au precipitat atât de tare încât autorităţile nu pot asigura transportul populaţiei, de aceea încearcă să menţină calmul până la izbucnirea uraganului. Undeva a izbucnit o luptă între facţiuni. Dacă vrei părerea mea, autorităţile au întârziat nepermis de mult, dar au totuşi intenţia de a veni după noi şi vor să fie sigure că toată lumea rămâne în apropierea vreunui punct de evacuare. Pentru cazul că trenaveta nu funcţionează, ceea ce se întâmplă destul de des, nu vor ca lumea să stea claie peste grămadă la cap de linie. Asta n–ar face decât să îngreuneze îmbarcarea, iar în zona aceea nu există adăposturi.

Mary Ann îi surâde.

— Hai că eşti tare, ştii? Ce explicaţii poţi găsi!? Majoritatea oamenilor pe care îi cunosc s–ar fi mulţumit să spună: „e–n firea lucrurilor” sau „ei, ce poţi face?”, însă tu găseşti douăzeci de răspunsuri.

— Care ar putea fi greşite până la ultimul.

— Da, bine, însă n–are importanţă. Mă gândeam doar că tu de fapt asta faci, adică explici lucrurile, nu mi le serveşti dintr–un scenariu oarecare. Scoate o basma din buzunarul de la spate al pantalonilor şi–şi şterge faţa năduşită. Nu–mi place deloc căldura asta care tot creşte, iar culoarea aia verde a cerului mă îngrozeşte de–a dreptul.

— Şi pe mine. Se apropie unul de altul până când umerii li se

ating; le e şi mai cald, dar Jesse preferă să o simtă alături când privesc amândoi către culoarea verde–cafenie a frontului de furtună care se rostogoleşte parcă fierbând pe întinsul cerului, alungând ultimele petice de albastru dinspre răsărit.

Termină de mâncat prânzul şi mai beau o ceaşcă de cafea.

— Furtuna are să izbucnească pe neaşteptate, spune Jesse, iar cafeneaua asta în aer liber, chiar stând sub un umbrar, *nu* reprezintă locul cel mai nimerit de a o înfrunta.

— Locul de adunare e foarte aproape.

— Adevărat, dar casa ta e la vreo treizeci de paşi de locul ăsta, iar pe fereastra de la etaj putem vedea când vine autobuzul.

— Din nefericire, până când nu se pornesc vântul şi ploaia nu voi reuşi să scap de senzaţia că ele ar trebui să apară dintr–un cer mai puţin ameninţător. Gata, s–o luăm din loc!

În timp ce parcurg cei câţiva zeci de metri până acasă, Jesse pricepe la ce făcea aluzie femeia; înfăţişarea norilor de furtună reuşeşte să înfioare, dând impresia că n–au nici o legătură cu lumea de jos, mai ales prin culoarea verde respingătoare şi prin bazele lor întunecate de forma unor nicovale ce plutesc pe deasupra capului ca nişte barje încărcate cu cărbune. Aerul pare să fi îngheţat cu totul, în vreme ce norii întunecaţi se rostogolesc tot mai denşi şi mai apăsători.

Încearcă să–şi amintească toţi termenii pe care i–a deprins de la Diogene. Ştie că norii masivi şi grei sunt cumulonimbus şi că ei capătă aspectul acela ciudat, cu baza întunecată şi partea superioară pufoasă, din cauza unui curent ascensional cald care curge dinspre bază către cer şi că tot acest ansamblu acţionează ca un generator Van der Graaff, astfel că în partea superioară sunt separate sarcinile, iar tensiunea necesară izbucnirii fulgerului creşte necontenit. Iar şirul acela de nori de furtună se numeşte cumva front rece? Aproape sigur. Iar undeva în spatele lor se ascunde adevăratul front… ba nu, asta–i valabil pentru furtunile cuminţi de acasă, îşi aduce el aminte. Totuşi, undeva departe, vântul e pe cale să crească în forţă…

Se află deja pe aleea din grădină când sunt izbiţi de primele

rafale de ploaie – iar „izbiţi” e singurul cuvânt potrivit – pe care le simt ca pe nişte jeturi reci pornite împotriva lor din tulumbele pompierilor. O clipă mai târziu, vântul îi biciuieşte cu sălbăticie şi deşi aleargă, iar Mary Ann are cheia în mână, după numai zece paşi sunt muraţi până la piele.

— Nu văd pe geam nici la un metru, remarcă Mary Ann, arătând către fereastră.

— Pe vremea asta nu mai vine nici un autobuz, spune bărbatul. Mă bucur că ai închiriat o locuinţă atât de bună, cred că ai plătit în plus pentru soliditatea zidurilor.

— Casa a fost renovată pentru a oferi mai multă siguranţă, dar pe mine nu m–a interesat ce anume au făcut, zice Mary Ann şi se reazemă de el. Jesse îşi petrece un braţ pe după talia ei, străduindu–se s–o încurajeze şi simţindu–se recunoscător că are pe cine să liniştească, pentru că asta îl face să–şi controleze clănţănitul dinţilor.

Ploaia loveşte ferestrele, formând o pânză continuă de apă, ca aceea de pe hubloul unei maşini de spălat automată.

— Cred c–ar fi mai bine să ne retragem într–o cameră mai ferită, sugerează Jesse. De aici tot nu avem ce vedea.

Ea îl aprobă.

— Casa are centrală electrică proprie, iar frigiderul e doldora de mâncare. Putem rezista şi câteva zile dacă furtuna nu vine peste noi.

— Dar or să reziste ferestrele?

— Cei de la PasioNet se cam tem de lunetişti, dacă poţi crede aşa ceva, asta încă de când a fost împuşcată tipa aceea, cum Dumnezeu o chema? blonda care câştigase segmentul de jos al pieţei… Kimber Lee Melodion. De aceea sunt mai rezistente decât ferestrele obişnuite.

Apa curge şiroaie, făcând geamurile să vibreze; în ciuda efortului lor de a privi afară, nu reuşesc să zărească decât lumina cenuşie şi ceva verde–închis în depărtare, elemente care le creează senzaţia că se află pe fundul unui râu tulbure şi se uită în sus.

— Bun, dar au schimbat cumva şi ramele?

— Din câte ştiu eu, nu.

— Atunci hai să mergem într–o cameră mai ferită.

Vântul şi ploaia fac mult zgomot; doar când ajung în

bucătărie îşi dau seama că nu sunt singuri în casă. Li se pare însă firesc descoperind–o pe Señora Herrera, pe soţul ei Toms şi câţiva copii.

— Iertaţi–mă, doamnă…, încearcă ea să se scuze.

— Lasă asta, o linişteşte Mary Ann. Autobuzul n–a sosit şi cum alt loc mai bun pentru a vă adăposti de furtună nu găseaţi, era absolut firesc să veniţi. Şi chiar cu pofta de mâncare a celor mici, tot vom avea provizii vreme de cel puţin o săptămână. Numai că… hmm, nu–mi închipuiam că ai atâţia, sunt toţi ai voştri?

Señora Herrera îi traduce lui Toms, care nu vorbeşte o boabă de engleză, iar el râde, după care se întoarce să–i explice lui Mary Ann.

— Nu, doamnă, ai noştri sunt mari.

Acum că Jesse a reuşit să numere copiii, a descoperit că sunt şase. Ştie că frigiderul e uriaş şi că a fost aprovizionat din belşug, astfel că nu–l îngrijorează problema mâncării şi cum Mary Ann se arată generoasă faţă de cei care îi intră în casă, nu are motive să se plângă. Cu toate astea îl roade puţin invidia, deoarece sperase că va rămâne singur în toată casa cu femeia.

Gândul îi declanşează o criză de vinovăţie, iar mai recent sentimentul îi aduce aminte de Naomi. Adevărat, dacă ea ar fi avut minte, ar fi stat departe de Tehuantepec astăzi, iar dacă ar fi fost cu adevărat deşteaptă, ar fi urcat spre Oaxaca; oraşul de jos este primejduit de inundaţiile provocate de ploile aduse de Clementine, ce şiroiesc pe pantele cu sol vulcanic din apropierea sa, totuşi există şansa ca Oaxaca să scape cu pagube minore – de fapt, veştile (Di pare să apară la televiziune în fiecare seară, deoarece reportera aceea, Berlina Jameson, îl intervievează mereu) afirmau că furtuna va muri când va ajunge la poalele munţilor.

Vântul bubuie în zidurile casei şi la un moment dat simt un tremur înfundat prin tălpi. Toms se răsuceşte spre Jesse şi zice în spaniolă:

— Amândoi am putea fixa acoperişul. Nu cred că–i legat în vreun fel, şi ar trebui să fie.

Jesse habar n–are idee la ce se referă Toms, dar îşi dă seama că acesta ştie mai multe lucruri decât el, de aceea spune:

— De acord, dar cu ce să–l legăm?

— Este un… – şi urmează un cuvânt spaniol pe care tânărul nu–l cunoaşte – în camionul meu, de afară. Dăm cu banul şi stabilim cine dintre noi merge după el.

— Eu sunt deja ud, arată Jesse. Dar ce–i?

Le trebuie câteva minute bune ca să se lămurească – e vorba de „cablu de avion”, adică un cablu uşor şi rezistent. Toms are nevoie de tot colacul; şi–a adus deja înăuntru trusa de scule, unde găsesc cleşti de tăiat sârmă, chei fixe şi brăţări. Voise chiar el s–o zbughească afară după ele, dar tocmai atunci veniseră Jesse şi Mary Ann.

Camionul este parcat în spatele casei, adăpostit de furia directă a ploii. Ieşirea după cablu seamănă cu plonjonul într–un bazin cu apă rece ca gheaţa; Jesse este udat după numai un pas. Apoi vântul îl izbeşte din spate şi se vede azvârlit în patru labe pe pietrele alunecoase din cauza ploii, după care reuşeşte să–şi recapete echilibrul. Apa rece îi şiroieşte în jurul gleznelor şi încheieturilor mâinilor vreme de câteva secunde, cât îi trebuie să–şi aplece capul pentru a–şi trage răsuflarea; apoi se repede în fugă spre camion şi simte înţepături în palmele reci şi amorţite în clipa când este strivit de portieră. Se consideră norocos că este una glisantă, deoarece se îndoieşte că ar fi reuşit s–o deschidă altfel.

Gâfâind de efort, deschide portiera cu o smucitură puternică, suie în cabină şi o glisează în urma sa, dar nu îndeajuns de repede, astfel că toate lucrurile dinăuntru se udă într–o singură secundă. Şi–a pus o lanternă în buzunarul de la spate – deşi e abia unu după–amiaza – iar acum se felicită că o are la el. Aici e mai întuneric decât într–o noapte obişnuită.

Descoperă colacul de cablu despre care a spus Toms şi–l aşază pe umăr.

Camionul se leagănă puternic de câteva ori; vântul nu are totuşi destulă forţă ca să–l ridice pe sus sau să–l răstoarne, însă mai mult decât suficientă pentru a–l face să tresalte pe suspensie. Trage o gură de aer şi…

Întoarcerea în casă i se pare mai anevoioasă, pentru că trebuie să alerge împotriva furtunii. Nu–şi pierde echilibrul, dar îi alunecă tălpile, de parcă ar merge împotriva unui torent de munte, iar ploaia îl loveşte direct în piept atât de tare încât

îl împiedică să respire. Când începe să alerge, casa, aflată la mai puţin de cincisprezece metri depărtare, se vede doar ca o formă neclară, iar el este atât de orbit de ploaie încât se ciocneşte de perete, alături de uşă, apoi se strecoară înăuntru pe o dungă.

Toms îl primeşte zâmbind.

— După asta nu va trebui să te îmbăiezi câţiva ani.

Jesse respiră adânc şi zice:

— Facem pariu să vedem cine ghiceşte cât va mai rămâne camionul pe loc înainte de a pleca fără noi spre San Cristóbal?

Toms râde.

— Şi eu m–am gândit la chestia asta. În fine, acoperişul n–o să fie luat de vânt cât te schimbi, de aceea ţi–aş propune s–o faci chiar acum…

— Păi dacă vrem să salvăm camionul, de ce să nu ne apucăm de treabă chiar acum, fiindcă tot sunt ud?

— Fiindcă mi s–a părut lipsit de inimă să te trimit înapoi în ploaie, mai ales că–i greu să te strecori sub camion ca să întinzi bretelele de asigurare a mărfii pe sub şasiu…

— Te–ai gândit să–l fixezi locului? N–ar fi mai bine să–l aduci aproape de casă şi să–l încarci?

Toms tace, se scarpină în cap şi rămâne pe gânduri.

— Aşa ar fi mai înţelept, recunoaşte el. Dar cu ce să–l încărcăm?

— În camera cu spălătorul sunt o mulţime de butoaie de două sute de litri, corect? Deci, dacă trag camionul suficient de aproape de casă, punem cinci butoaie în camion şi le umplem cu apă, asta înseamnă mai bine de o tonă. Şi n–am putea spune că ducem lipsă de apă.

Toms îl bate amical pe umăr.

— Senor Callare, sunteţi un *ingeniero* sclipitor. Şi aţi spus deja că sunteţi gata ud leoarcă.

De data asta nu–i chiar atât de rău, fiindcă ştie că n–o să alerge înapoi spre casă prin apă până la genunchi; îl impresionează felul cum e întreţinută maşina, fiindcă motorul porneşte la prima cheie. Conduce mai mult din instinct, având în memorie locul unde se află grădina, trotuarul şi magazia, iar camionul se hurducă serios când trece de pe trotuar pe stratul lipicios de pământ şi ce a mai rămas din trandafiri,

frunze putrezite şi pământ plin de îngrăşăminte, dar, deşi roţile se rotesc în gol vreme de o clipă, până la urmă ele prind teren ferm şi Jesse reuşeşte să tragă vehiculul cu spatele până în apropierea zidului, la doar doi paşi de uşă.

Când dă buzna înăuntru, Toms îl întâmpină:

— Pot să vă întreb ceva, domnule?

— Spune–mi Jesse. Cred că putem introduce democraţia cel puţin până se termină furtuna.

— Atunci pot să te întreb ceva, Jesse?

— Te rog.

— De ce nu ne–a trecut prin cap nici unuia să procedăm aşa de la început, şi atunci nu mai era nevoie să baţi drumul de trei ori ca să aduci colacul ăla de cablu?

Jesse rămâne cu gura căscată, apoi amândoi izbucnesc în râs.

Trebuie să se chinuie din răsputeri să care butoaiele goale cei câţiva metri până la camion, iar pe podeaua magaziei se fac bălţi până termină treaba, dar după aceea trebuie doar să aducă un furtun până afară pentru a turna apă în ele.

În timp ce butoaiele se umplu, merg amândoi în pod, aleg câteva puncte vulnerabile şi leagă strâns cu cablul unele grinzi ale casei, petrecându–l prin ochiurile unor bolţuri bătute în acoperiş. Acum vântul va trebui să aibă mai multă forţă pentru a desprinde acoperişul.

Cât lucrează mai fac şi câteva pauze ca să dea fuga până jos pentru a muta furtunul de la un butoi la altul, astfel încât să asigure simultan atât casa cât şi camionul. Simţindu–se acum mai uşuraţi, Toms se duce la baie, iar Jesse merge sus să–şi schimbe hainele.

Mary Ann îi dă trei prosoape şi haine de schimb.

— Bine măcar că datorită centralei electrice proprii, câtă vreme rezistă casa, o să avem spălător şi uscător.

— Problema apei cum o rezolvăm?

— Luăm din rezervor. Arată spre fereastră, iar Jesse se plesneşte singur peste tâmplă. Face repede un duş fierbinte, apoi trece în arşiţa arzătoare şi uscată a saunei din camera ei de baie şi simte cum se încălzeşte cu adevărat.

Naomi Cascade s–a deplasat totuşi până la Tehuantepec şi,

deşi a fost tot drumul conştientă că procedează împotriva bunului simţ, ceva din sinea ei n–a lăsat–o să stea cuminte la adăpost atunci când ştia că atâţia alţi cunoscuţi ai ei se aflau în primejdie, iar asta a şi îndemnat–o să plece. A ajuns acolo exact la vreme ca să–şi dea seama, alături de ceilalţi, că acţiunea de evacuare nu va mai avea loc.

În momentul când Jesse intră sub jetul fierbinte al duşului, la trei sute cincizeci de kilometri depărtare spre sud–est, ea stă ghemuită lângă un grup de elevi, sprijinindu–se cu spatele de un zid care le oferă adăpost contra vântului. A făcut un efort de neînchipuit ca să nu urle, prima oară când acoperişul s–a desprins, ridicându–se ca un zmeu imens şi apoi explodând în bucăţi, în timp ce era purtat de vânt, a doua oară când zidul interior spre care stăteau cu faţa s–a prăvălit cu un zgomot infernal, azvârlind fragmente de şipci şi moloz către peretele din cealaltă parte a clădirii, lăsând un spaţiu căscat între ziduri, iar acum e cât pe ce să ţipe, întrucât zidul de deasupra se macină vizibil, gata–gata să cadă peste ei. Cei patru copii stau agăţaţi de ea, dar nu i–ar putea ţine laolaltă dacă ar rămâne direct în bătaia vântului.

După ce zidul de deasupra se va măcina şi mai mult, vor rămâne cu toţi expuşi direct vântului.

După câte îşi dă seama, vântul sporeşte în intensitate. Din ultimele veşti pe care le–a ascultat, a înţeles că Tehuantepec va fi izbit în plin de ochiul uraganului.

Îşi doreşte în treacăt să–l aibă pe Jesse alături, deoarece intuiţia îi spune că pe măsură ce zidul se macină tot mai aproape de sol, procesul se va desfăşura mai lent, însă nu–i chiar atât de sigură, bănuind că profu’ de fizică, cum obişnuia să–l numească în gând, i–ar putea spune mai precis. Dacă zidul nu se va roade până la temelie – iar ea socoteşte că asta nu se va întâmpla, nu, aşa le spune mereu copiilor –, ar putea rămâne aici până la apariţia ochiului şi abia după aceea să dea fuga în căutarea unui adăpost mai sigur. Dar dacă zidul va continua să se năruie, vor trebui să se târască spre capătul lui înainte ca vântul să se înteţească, iar apoi să traverseze cumva strada până la catedrala mică, aflată la câţiva zeci de paşi, fiindcă nu se poate ca şi *ea* să fi fost doborâtă. Nu–şi dă seama cum i–ar putea duce pe copii până acolo fără să–i fie

smulşi din mâna, ori să fie loviţi de bucăţile de moloz pe care le aude şi chiar le simte cum se izbesc ca gloanţele şi ghiulelele în partea cealaltă a zidului.

A iubit dintotdeauna oraşul Tehuantepec, deşi *zócalo* de acolo nu este deosebit de frumoasă, nu are o arhitectură ieşită din comun, mâncarea din fructe de mare este bună dar nu se distinge cu nimic de ceea ce poţi găsi oriunde în altă parte de–a lungul litoralului, în concluzie, e un oraş mic, în care turiştii aflaţi în trecere schimbă autobuzul iar locuitorii îşi câştigă existenţa lucrând la întreţinerea drumurilor şi în transporturi, însă şi la fermele din împrejurimi… un orăşel ca oricare altul…

Cuvântul acesta, „orăşel”, o duce cu gândul la Jesse. Deşi probabil că nici el nu s–ar descurca mai bine într–o asemenea situaţie, trebuie să recunoască totuşi că–i lipseşte foarte mult atitudinea lui de băiat descurcăreţ, sentimentul de siguranţă pe care–l radiază, asta pentru că–i în stare să rezolve o pană de cauciuc sau să urce o culme, să lanseze o rachetă ori să construiască un reactor nuclear. Pe de altă parte, i–ar putea veni vreo idee mai bună despre modul cum ar trebui să procedeze acum.

Se bucură că mama ei nu ştie ce gânduri îi trec prin minte.

Luisa, copilul cel mai mic, se cuibăreşte mai aproape de ea şi, răcnind ca să acopere urletul vântului, întreabă dacă vor muri. Naomi o mângâie pe creştet, îşi reprimă dorinţa de a spune: „încă nu” şi strigă în schimb că nu vor păţi nimic, însă vor trebui să stea ude şi murdare o vreme. Nu este sigură că în bubuitul tunetului, vuietul ploii şi al vântului, Luisa îi aude măcar o parte din vorbe.

Din zidul de deasupra capului se desprinde o porţiune mare, iar în creştet le cad pietricele şi fragmente mici de moloz, dar bucata de perete – de aproape un metru pătrat şi sigur cântărind vreo cincizeci de kilograme – e dusă de vânt în poziţie aproape orizontală, ca o foaie de hârtie prin ploaie. Naomi n–o aude izbindu–se de ceva. Probabil a aterizat prea departe, ori vuietul din urechile ei, datorat vântului, este mai puternic decât şi–a închipuit.

Copiii se îngrămădesc şi mai strâns lângă Naomi, care încearcă să se lase cât mai jos lângă zid, fără să–şi

îndepărteze corpul prea mult de el. Cerul devine tot mai întunecat, iar urletul furtunii sporeşte şi, în cele din urmă, dacă n–ar fi strânsă ca în menghină de trupurile copiilor, ar putea spune că a rămas singură cu propriile ei gânduri.

Descoperă că prin minte îi trec tot felul de idei. Cu toate că mugetul, bucăţile de moloz ce izbesc zidul, praful care li se scurge în creştet şi bezna sunt, într–un anume fel, înspăimântătoare, faptul că în aceste clipe n–o doare nimic, ci doar are o senzaţie de disconfort, absenţa oricărei activităţi şi incapacitatea de a–i ajuta pe copii altfel decât prin simpla ei prezenţă, îi oferă timp suficient de gândire. Şi–ar dori să doarmă; dacă va supravieţui acestei încercări se va odihni pe săturate, iar dacă nu, i–ar veni mai lesne să moară în somn.

Reia în minte o ceartă cu Jesse şi trebuie să admită că el a avut dreptate; acest fenomen s–ar fi întâmplat oricum. Pe fundul oceanelor şi sub gheţurile tundrei există mult clatrat de metan şi, mai devreme sau mai târziu, gazul tot ar fi fost eliberat de vreo erupţie vulcanică, de căderea unui meteorit mare sau doar de încălzirea globală. Adevărat, nimeni nu ştia că lucrurile se vor desfăşura în felul acesta şi pare puţin probabil că liderii mondiali cu putere de decizie ar fi putut găsi soluţii acceptabile.

Stând aici, adăpostită după zidul care se macină continuu, înţelege într–o oarecare măsură ce înseamnă „să nu găseşti soluţii acceptabile."

Puştiul căruia toată lumea îi spune „Compañero" – Naomi nu–i ştie adevăratul nume, dar este fiul preşedintelui filialei locale a Partidului Comunist şi un scandalagiu – tremură de frică sau de frig, iar ea îl mângâie pe păr.

Dacă va supravieţui acestei încercări, va face uitate toate principiile şi va dori să aibă copii. A fost învăţată să creadă că populaţia globului ar trebui să se micşoreze foarte rapid şi că doar trei la sută din oameni ar merita să procreeze, iar restul ar trebui sterilizaţi… dar în ciuda tuturor presiunilor exercitate de părinţi, niciodată n–a acceptat pe deplin aceste idei. Prin urmare, ducă–se–n… cu toţii şi uite–o acum înconjurată de copiii altora, aşa că dacă scapă cu viaţă, o să vrea să aibă şi ea măcar unul. În plus, până când situaţia asta se va rezolva într–un sens sau altul, lumea oricum se va depopula serios.

La urma urmelor, întrebarea prezintă interes. Ce vrea Naomi? Vrea să nu–şi dorească nimic, socoteşte ea, „aşa am fost educată să gândesc, să nu vreau şi să n–am nevoie de ceva care să necesite cheltuieli mari.”

Însă nici măcar nu ştie de la ce anume se abţine.

Ceva – Dumnezeu ştie ce, vreo parte smulsă dintr–o maşină, ori dintr–un gard, o bucată de gheaţă, sau poate pur şi simplu o piatră – trece prin zid, la vreo doi metri deasupra şi un metru şi jumătate spre stânga lor. Vântul care trece prin gaură scoate un şuierat gros şi răsunător care face zidul şi pământul să vibreze.

Consideră că ştie ce s–a întâmplat şi de aceea, răcnind în urechea copiilor, încearcă să le dea explicaţii. Jesse i–a spus câte ceva despre faptul că obiectele cu găuri în ele opun mai multă rezistenţă vântului, nu–şi aminteşte motivul, dar s–ar părea că aşa este, fiindcă simte cum zidul se îndoaie spre interior foarte discret, apoi revine la poziţia verticală, iar tunetul pe care–l percepe prin tălpi şi fese îi sugerează că o porţiune mare din zid tocmai s–a sfărâmat şi s–a prăbuşit în interior.

Ca din depărtări – în realitate, de la câţiva centimetri distanţă – o aude pe Luisa ţipând, iar pe Compañero urlând ceva care o duce cu gândul la o rugăciune.

Lipită strâns de spinarea ei, Maria când suspină, când râde în hohote isterice, motiv care o face sa respire sacadat şi gâfâit, iar Linda, ghemuindu–se de cealaltă parte, este singura care pare să fi tăcut cu totul, însă după cât de greu atârnă probabil a leşinat, ori o fi fost lovită de ceva care a străpuns peretele? Ba nu, pentru că s–ar fi auzit vâjâitul sau geamătul vântului trecând prin gaură.

În bezna zguduită de tunete, trăieşte cu impresia că timpul se scurge mai încet şi că, în afara întunericului care se înteţeşte şi a vuietului care persistă, nu se mai întâmplă nimic altceva. Îşi pune întrebarea de câtă vreme stau împreună în acel loc; bezna a coborât deplin în jurul orei două, şi–şi aduce aminte că ultima oară când şi–a consultat ceasul era aproape amiază…

Îşi apropie ceasul de ochi, fiind atentă să n–o scape din strânsoare pe Luisa, care se agaţă de ea ca un pui de

oposum, şi reuşeşte să apese butonul de iluminare a cadranului. Arată 16:57. A îndurat deja trei ore de furtună. Probabil că a reuşit să doarmă şi să viseze.

Întunericul se îndeseşte şi timpul trece greu în urletul constant al vântului. Naomi nu are cum să ştie cât de mult s–a mâncat zidul, dar încearcă să gândească la fel ca Jesse, trage concluzia că erodarea trebuie să fi încetinit sau încetat pentru că, dacă nu s–ar fi întâmplat aşa, zidul ar fi fost deja rupt în bucăţi. Când priveşte din nou cadranul, ceasul arată 17:48. De data asta a rămas trează mai mult timp.

Îşi face planuri cu mâncăruri pe care le va savura, locuri pe care le va vizita. Îşi promite ca măcar o dată, în vreun oraş unde n–o cunoaşte nimeni, să sufere o remodelare totală – da, chiar într–o dugheană dintr–un lanţ de magazine cu chirii reduse – şi să se transforme în ceva care să sucească minţile tuturor, să umble pe străzi, lăsându–se contemplată de bărbaţi vreme de câteva zile, doar ca să–şi dea seama ce înseamnă asta. La urma urmelor, când va descoperi că detestă ceea ce face, va putea redeveni ea însăşi.

Va pleca în drumeţie fără să fie însoţită de comentarii XV. Va face din nou amor în deşert, poate cu altcineva decât Jesse. Ba poate cu Jesse şi cu alţi câţiva, gândeşte ea şi chicoteşte. Se întreabă de ce simte o asemenea plăcere gândind lucruri pe care ar trebui să le alunge din minte, iar asta tocmai acum, când ar putea fi strivită la fel ca o gâză de parbrizul unui automobil în viteză.

Ca să rămână trează, face o experienţă şi se gândeşte cum ar fi să azvârle deşeuri toxice în mijlocul naturii virgine şi să ucidă cu o bâtă ultimele maimuţe mari de pe Pământ. Găseşte ambele idei dezgustătoare. Asta vine ca o uşurare; s–ar părea că a rămas doar egoistă, fără a deveni şi răuvoitoare.

A fost educată să creadă că ambele sentimente sunt o apă şi un pământ. Dacă va scăpa cu viaţă din furtuna asta, speră să nu uite că lucrurile nu stau chiar aşa.

La următoarea petrecere, când vreun băiat va încerca s–o agate, ascultând–o cu un aer serios şi înţelegându–i simţămintele, apoi aducând critici cumpănite şi nuanţate gândurilor ei, are să–l stârnească puţin, apoi va pleca de

mână cu altul care vrea doar să se plimbe şi să danseze şi se vor posta în mijlocul străzii la trei dimineaţa, cântând şi tulburând somnul oamenilor.

Viaţa i–a fost cam lipsită de distracţii. Dacă soarta îi va da vreo şansă, ar vrea să recupereze acum.

Fiindcă tot veni vorba, are intenţia să citească o sumedenie de cărţi înşirate pe lista „centristă/lineară”, cea pe care grupurile de conservaţionişti le pun în circulaţie pentru a–şi preveni membrii faţă de „operele superficiale, dar convingătoare, ce perpetuează convingeri ideologice primejdioase.” Poate *Huckleberry Finn*; singurul lucru pe care–l ştie despre roman este că descrie aventurile a doi tipi care călătoresc la întâmplare pe o plută şi, aşa cum vede ea lucrurile, plimbarea aceea presupune doar zile calde şi însorite de vară. Ideea existenţei unei cărţi întregi, a cărei acţiune se petrece în zile însorite şi plăcute o intrigă mai mult decât îşi poate imagina.

Pescuitul la lansetă. Va încerca şi asta. Pare să aducă o relaxare deosebită.

Şi ar putea începe lectura unor cărţi pe teme ştiinţifice. Nu se pricepe prea bine la subiect, dar socoteşte că ar fi frumos s–o facă.

Există foarte multe lucruri pe care le–ar putea face pentru sine, dacă s–ar arăta mai hotărâtă. În plus, le–ar putea oferi mai mult sprijin celor din jur.

Are convingerea că părinţii ei nu vor înghiţi prea uşor ideea. Să le fie de bine!

Un ultim tunet scurt este urmat de o lumină orbitoare. Se gândeşte în primul rând că–i vorba de un fulger, apoi că s–a petrecut un efect straniu, ca atunci când mori, şi abia după aceea îşi dă seama că e… lumina soarelui.

Cu un duruit şi multe bufnituri, din cer se prăvăleşte o ploaie de cărămizi şi moloz. Se strâng cu toţii mai aproape de zid, dar numai Maria este lovită de o piatră mică în gleznă; nu pare să se fi întâmplat ceva grav, însă ea urlă cumplit când e atinsă. La câţiva paşi depărtare, o porţiune de zid în care se văd câteva cărămizi încă bine sudate în mortar, se prăbuşeşte, făcând un crater în noroi şi stropindu–i pe toţi. Mai aşteaptă un minut care pare să nu se mai termine, apoi

se ridică în picioare şi încep să se şteargă.

Ridică ochii cu toţii şi rămân uimiţi. Zidul exterior de pe partea cealaltă a clădirii s–a prăbuşit până la bază, dar nu reuşesc şi nici nu vor fi vreodată în stare să asocieze bufniturile şi zguduiturile pe care le–au perceput cu momentul căderii; Naomi se felicită pentru modul în care a ales zidul sub care să se adăpostească. Catedrala de peste drum se înalţă semeaţă din spatele unor mormane mari, parcă sculptate, de moloz adus de vânt, turla cu clopotul au dispărut, acoperişul a fost în mare parte sfâşiat, însă a rămas cât de cât la locul său.

Razele de soare joacă pretutindeni pe pereţii sfârtecaţi şi pe străzile desfundate, iar ochii lui Naomi se umplu de lacrimi. E totuşi prea frumos…

— Mama? întreabă Luisa plină de speranţă. Întinde mâna şi o prinde pe Naomi de degete. Copila se aflase la Clădirea Serviciului de Asistenţă Socială şi face parte dintre cei patru puşti ai căror părinţi nu sosiseră cât deplasarea pe străzi mai fusese posibilă; Naomi a rămas cu ei în speranţa că poate autobuzele rezervate evacuării vor trece prin apropiere pentru a culege persoanele rămase izolate, deoarece ea nu avea ca punct oficial de evacuare localitatea Tehuantepec, adresa fiindu–i în Oaxaca.

Se lasă pe vine.

— Să vedem dacă o putem găsi pe mama, explică în spaniolă, şi pe părinţii celorlalţi, dar mai avem un răstimp de o oră–două până furtuna va reîncepe. Până atunci trebuie să ne căutăm un subsol uscat, ca lumea, cu mâncare, apă şi toaletă.

Fiindcă tot stă pe vine şi aduce vorba de toaletă şi–a adus aminte de cea mai mare urgenţă a momentului şi iau cu toţii o pauză de cinci minute, timp în care ea şi fetele se uşurează de o parte a zidului, în timp ce Compañero face probabil acelaşi lucru de cealaltă parte. Întâmplările dramatice îi transformă pe oameni, îşi dă ea seama; Compañero e tipul de băiat obraznic şi nesuferit care într–o situaţie obişnuită s–ar fi strecurat ca să arunce o ocheadă la *gringa* şi la fete. Poate că de data asta chiar a trebuit să rămână acolo.

Oraşul Tehuantepec a dispărut, pricepe ea când pornesc spre locul în care s–a aflat casa Luisei. Pârtiile curăţate de

vânt de–a lungul pământului seamănă a străzi, deşi nu urmează întotdeauna traseul străzilor de altădată; străzile au devenit mormane de moloz înalte de trei–patru metri. Când şi când, de sub masa de resturi învălmăşite se iţeşte colţul vreunei intersecţii cu plăcuţele emailate ce indicau străzile, iar asta le arată cam pe unde se află, dar dau îndelung roată, strigând şi ţipând, după care trebuie să admită că deşi au fost foarte aproape, n–au nici o speranţă să mai descopere casa Luisei.

Naomi ar vrea ca Luisa să plângă. Ochii fetei au devenit solemni şi uriaşi, degetul mare şi–a găsit drumul către gură şi o ţine strâns pe Naomi de încheietura mâinii, dar asta–i tot.

Casa unde locuia Compañero a fost mare; unele porţiuni din ziduri au rămas încă în picioare. Într–un târziu Naomi ajunge să descopere şi numele adevărat al băiatului când tatăl acestuia, înlăturând molozul din dreptul unei uşi care dă într–un subsol, ridică privirea şi strigă: „Pablo!”

Naomi o strânge pe Luisa foarte aproape de piept când tată şi fiu se îmbrăţişează şi bâiguie tot felul de explicaţii; îşi îngăduie un moment de mândrie când tatăl lui Compañero – ba nu, de acum înainte îi va spune pe numele adevărat, Pablo – îi strânge mâna cu căldură. Ceea ce o încântă deosebit de mult este că omul are o pivniţă adâncă pe care a acoperit–o cu buşteni groşi, legaţi laolaltă de podea, şi a reuşit să aducă înăuntru mai multe baterii auto pe care le–a cuplat între ele, astfel că are şi lumină slabă, la care se adaugă trei sute de litri de apă potabilă într–un rezervor, o mulţime de hrană deshidratată pe care a „rechiziţionat–o” din apropiere, de la un magazin rezervat turiştilor îndrăgostiţi de drumeţie şi o toaletă chimică îmbunătăţită cu o găleată, un schelet de scaun şi câteva kilograme bune de var.

Stabilesc imediat ca Pablo să rămână pe loc pentru a ajuta la aranjarea lucrurilor dinăuntru, apoi fac un scurt tur prin împrejurimi pentru a găsi oameni care au nevoie de un adăpost mai solid. Naomi va încerca să găsească familia Mariei şi Lindei – cele două sunt verişoare şi au locuit până acum în aceeaşi casă. Va aduce cu sine pe oricine are nevoie de adăpost; în acesta poate găzdui lesne cincizeci de persoane o bună bucată de vreme, mai ales dacă în ora care

le–a mai rămas la dispoziţie până la reizbucnirea furtunii găsesc destui oameni care să pună umărul la întărirea şi aprovizionarea lui.

Pleacă în fugă, însoţită de cele trei fete. Doamne, seara este neînchipuit de toridă! Cerul este albastru intens şi adânc, molozul, cenuşiu–albicios, cu alte cuvinte culorile obişnuite ale oraşului Tehuantepec; îi trebuie doar un moment ca să–şi dea seama că lipseşte verdele închis, viu, al copacilor, plantelor de tot felul din scuarurile udate, peluze şi parcuri. Toate au fost pustiite; n–a mai rămas nici un palmier în picioare, iar puţinele tufişuri care n–au fost smulse cu tot cu rădăcini şi cărate de vânt stau dezgolite, fără nici o frunză.

Oamenii încep să apară din tot felul de ascunzişuri; din pivniţe şi din camere interioare care au fost apărate de ziduri groase. Unele clădiri modeme au rezistat şocului, majoritatea fiind construite ca replici ale stilurilor tradiţionale din sudul Mexicului, cu ziduri interioare din beton armat şi cu puţine ferestre sau chiar deloc pe laturile sudice şi vestice. Se opreşte să stea de vorbă cu mulţi, dar majoritatea au ieşit din adăposturi de prea puţină vreme ca să aibă idee despre ceea ce se petrece. Aranjând de–a lungul unei pante un colac lung din sârmă folosit pentru întins rufele, unul dintre ei a reuşit ca prin deschiderea oferită de ochiul uraganului să recepţioneze un semnal video de la un satelit staţionar.

Asta o face pe Naomi să–şi dea seama că ar mai dori să ştie cum să facă anumite lucruri, însă omul a reuşit să afle doar că restul lumii ştie ce se petrece şi că centrul ochiului a izbit coasta la aproximativ douăzeci de kilometri nord de localitatea lor. Aprecierile de moment, în măsura în care le poate descâlci singură, slujindu–se de o hartă şi un calculator de buzunar, arată că în prezent Clem se deplasează ceva mai lent şi că lumea ar putea să mai aibă la dispoziţie vreo oră şi zece minute de acalmie, după care vânturile de forţa Beaufort 40+ stârnite de peretele ochiului vor ajunge din nou deasupra lor.

Maria şi Linda şi–au găsit o mătuşă sau o verişoară, sau o verişoară a uneia şi o mătuşă a celeilalte şi se despart ca să se alăture familiilor într–un adăpost mare pe care l–au improvizat împreună, în felul acesta rămâne doar cu Luisa şi

imediat ce fetele celelalte dispar, ea se pune pe bocit. Naomi bolboroseşte:

— *No llores*, după care socoteşte că–i o prostie, fetiţa trebuie să plângă, iar la urma urmelor, plânsul ei nu–i împiedică pe ceilalţi să–şi vadă de treabă. Pornesc împreună spre casa lui Pablo.

Cerul s–a înseninat, e caniculă şi, dacă n–ar avea copilul scâncind după ea, sau dacă n–ar avea în jur peisajul acesta dezolant al molozului împrăştiat de jur–împrejur, amintind de fotografiile bidimensionale din secolul trecut, luate la Berlin, Hiroshima, ori Port au Prince, ori chiar Washington–ul de după Iluminare, Naomi aproape că ar exulta de atâta căldură şi lumină. Se bucură de fiecare clipă a prezentului, la fel cum savurează o ceaşcă de apă rece oferită de o femeie care duce două căldări mari: cu lăcomie, înghiţind fiecare picătură, ca rezervă pentru ceea ce ştie că are să urmeze.

La început o surprind două aspecte: sunt prea puţini doritori, doar vreo zece, pentru a li se alătura în adăpostul solid şi mai nimeni nu încearcă să salveze eventualii supravieţuitori de sub dărâmături, în cele din urmă întreabă un bărbat înalt şi musculos despre care îşi aminteşte ca prin ceaţă că ar fi vicepreşedinte al asociaţiei locale a chiriaşilor, iar acesta suspină.

— Şi eu mi–am pus întrebarea asta. Dar acum, dacă mă gândesc mai bine, prea puţini sunt cei care să caute un adăpost mai rezistent, pentru că dacă au supravieţuit furtunii de mai devreme, înseamnă că ale lor s–au dovedit foarte bune. Altfel, cei care au stat în adăposturi fragile sau nu şi–au găsit vreunul… cum să zic… nu mai există. Şi să spunem că–ţi scoţi de sub moloz vreun prieten sau o rudă. Dacă ar mai fi în viaţă, găseşti undeva doctori, medicamente, poţi să–l ajuţi cu ceva? Dar mai curând aceştia au murit… şi atunci ce faci cu cadavrul? Nu–l poţi aduce în adăpost de teama că declanşezi o molimă. Nu–l poţi abandona în stradă – vântul îl va azvârli cât colo, unde nimeni nu–l va mai găsi. Pe de altă parte, nici nu avem timp să săpăm morminte. Prin urmare, cadavrele stau cel mai bine acolo unde se află… iar dacă sub dărâmături mai există supravieţuitori… ei, bine, vor deveni curând cadavre. Ori vor trebui să trăiască până îi vom putea

scoate de acolo. E foarte greu, dar nu văd altă soluţie.

Ea aprobă tăcută din cap şi se îndepărtează, iar Luisa spune:

— Casa noastră avea o fereastră mare din sticlă spre sud, cu rama din aluminiu, cumpărată de la magazinul Sears, de care mama era tare mândră, dar n–a fost instalată prea bine, cei de la Sears ziceau că nu aveau de ce s–o prindă…

Naomi îşi încolăceşte braţele în jurul fetei şi o lasă să suspine la pieptul ei.

— Sunt aici şi poţi rămâne cu mine. Şi poate reuşim s–o găsim pe mama. Unele adăposturi au fost acoperite de dărâmături şi oamenii dinăuntru n–au putut ieşi imediat. Dar tu, atât cât va fi nevoie, vei sta cu mine. Iar dacă stai lângă mine, o s–o căutăm împreună pe mama ta.

Luisa nu se opreşte cu totul din plâns, dar se limitează la scâncete. Se grăbesc amândouă către adăpost; în depărtare, frontul negricios al peretelui ochiului se târăşte de–a lungul uscatului, iar soarele se pregăteşte să apună în spatele acestei cortine.

După ce va scăpa de situaţia asta, gândeşte Naomi, îşi va petrece două săptămâni făcând doar lucruri ridicole, la care altădată ţinea, însă care o umpleau de jenă. Şi le va telefona părinţilor în fiecare seară şi va băga groaza în ei, descriindu–le ce a făcut. Pufneşte în râs de propria glumă, fără să se sinchisească dacă o vede cineva care i–ar putea interpreta greşit reacţia. Doar apropierea şi iminenţa morţii te pot face să apreciezi fiecare clipă trăită.

Cu un surâs vag pe buze, Klieg citeşte raportul sosit din Mexic. Instalaţia de lansare aflată în proprietatea guvernului mexican n–a reuşit să plaseze în spaţiu nimic de dimensiuni relativ mari şi pe lângă acestea, sistemul standard, de construcţie japoneză, era concesionat. Nu, vestea cea mare vine din partea, meteorologilor săi – ochiul lui Clem 2 va traversa aproape intact Istmul Tehuantepec, va pătrunde în Golful Campeche şi apoi va dezlănţui iadul pe pământ. Pentru o orientare mai uşoară, calea de traversare a istmului este marcată pe hartă; Autostrada Federală 185 se aflǎ la altitudine joasă.

Până în prezent, micuţa lui echipă – alcătuită de nepreţuita

Glinda – a dat aceleaşi previziuni ca şi ANOA, ba chiar (deoarece lucrează la o problemă de dimensiuni mai reduse) s–a dovedit mai promptă în câteva situaţii.

Iar dacă oamenii lui au dreptate, atunci Atlanticul este mai mult decât pregătit să dea naştere unei „cascade” de uragane. Clem 2 ar trebui să aibă un jet de ieşire curând după ce revine deasupra unor ape mai calde. În curenţii predominanţi, mai slabi, ai Caraibelor de Vest, Clem 2 se va roti şi va spumega, dând naştere câtorva uragane, iar acestea vor crea altele. Atlanticul va bolborosi curând din pricina lor, iar injecţia de metan l–a încălzit suficient pentru a îngădui uraganelor să se deplaseze de–a lungul întregului Gulfstream până când, în cele din urmă, vor izbi şi Europa.

Singura chestie neplăcută, desigur, este că Glinda se află încă la Canaveral, cu toate că şi problema asta se va rezolva neîntârziat. Ea se ocupă de evacuarea echipei de bază de la GateTech, care se mută cu o parte din aparatură la Birmingham, Alabama (nu chiar în afara sferei de acţiune a uraganelor, însă acolo există şanse sporite de a scăpa mai uşor), şi cu o parte aici, la Novokuzneţk. Cu puţin noroc, totul se va rezolva în două zile, iar după aceea Glinda şi Derry vor veni la el cu viteza fulgerului.

Ciudat lucru. Resimte lipsa eficienţei personale şi a umorului Glindei, precum şi neînsemnatele aventuri şi descoperiri ale lui Derry, apoi aproape sigur duce lipsa partidelor de sex cu Glinda, dar mai important decât orice, se simte privat de acea senzaţie de împlinire, de sentimentul că reuşeşte să aibă o relaţie constructivă cu cineva. Se întreabă chiar cum de a putut trăi atâţia ani fără nişte lucruri esenţiale.

Se răsuceşte spre peretele plin de ecrane pe care l–a construit pentru sine aici. Este la fel de inutil ca şi cel de la Canaveral, dar cum de–a lungul întregii sale cariere a fost fotografiat având în fundal un asemenea aranjament, i s–a părut că ar fi o idee la fel de bună să le reamintească localnicilor cine este el. O altă idee inspirată de Glinda… ar trebui s–o întrebe dacă s–ar putea întreprinde ceva pentru deschiderea unui bar de genul Shoney, unde să se vorbească doar engleză.

Pe un ecran apare o lumină intermitentă, de aceea îşi

îndreaptă atenţia spre el; pictograma clipitoare reprezintă semnalul că s–a primit o veste importantă, de aceea se opreşte ca s–o citească.

Îşi ţuguie buzele, fluieră şi surâde. E clar, a sosit momentul să joace tare. Prin urmare, fabulând cât cuprinde, ca să nu mai vorbim de aplicarea unor concepte destul de permisive în problema respectării proprietăţii la Baza Selenară, indivizii aceia îşi închipuie că vor inaugura un serviciu competitiv, care să construiască şi să lanseze sateliţii direct din spaţiu? Fără îndoială că au şi vreun as în mânecă, de asta e convins, mai ales tehnicienii săi au oferit sfaturi pentru obţinerea unei umbre mari deasupra Pacificului, folosind aceeaşi instalaţie.

Îl apelează întâi de toate pe Hassan. Nu–i vorba doar de o chestiune de respect – se respectă reciproc, dar amândoi o fac fără s–o conştientizeze – sau de obţinerea de informaţii suplimentare, ci de faptul că Hassan trage la fel de multe sfori ca şi el, iar asta în mod permanent, de aceea, din acest punct de vedere, trebuie să realizeze o coordonare perfectă.

Îi trebuie doar câteva momente ca să–şi informeze partenerul, apoi îi explică:

— Nu–i oficial, dar pot conta pe zece–doisprezece congresmeni pentru obţinerea aprobărilor în Statele Unite. De obicei, Congresul se asigură că statul cumpără produse de la companiile private, chiar dacă asta costă peste măsură de mult, tocmai pentru că ele constituie coloana vertebrală a ţării.

— Tare–aş vrea ca ţara mea să procedeze la fel de inteligent.

— Dumneata ai spus–o. Klieg începe să enumere o serie de lucruri, folosindu–se de degete. În unele dintre operaţiunile mele sunt investite şi fonduri secrete japoneze, de aceea solicit să mi se facă un serviciu. Va ieşi un scandal de zile mari dacă se află de aceste sume, şi nu va transpira nimic decât dacă apar proteste şi reclamaţii referitoare la amestecul american în partea japoneză a Bazei Selenare. Aceeaşi situaţie şi cu francezii, doar că acolo cunosc o serie de deputaţi, plus câţiva oameni din legislativul de la Bruxelles… asta însă înainte de a începe să–i presez serios pe cei din Adunarea Generală din New York.

Hassan îl aprobă cu un gest din cap.
— Prietene, înţeleg ce vrei să pui la cale, dar crezi că vei reuşi ceva?
După ce–şi chinuie memoria, Klieg spune:
— Hassan, ca să–ţi mărturisesc adevărul, nu văd de ce n–aş reuşi.
Celălalt clatină din cap cu un aer solemn; la telefon, gestul capătă mai multă greutate decât într–o discuţie faţă în faţă.
— Mi se pare că în condiţiile în care previziunile privind pierderile umane merg spre un miliard sau chiar mai mult, aşa după cum arată cifrele pe care mi le–ai prezentat – şi presupun că statisticile lor sunt similare – fiind confruntaţi cu distrugerea completă a unor naţiuni ca Olanda şi Bangladesh, cu pagube catastrofale şi cu ştergerea de pe faţa pământului a unor oraşe întregi… şi având în minte exemplul elocvent al insulei Honolulu… ei bine, ce zici, prietene? Crezi că vor accepta să facă afaceri ca de obicei?
— Doar la început, iar apoi nu va mai avea importanţă. E ca şi cum ai lega între ele şireturile de la pantofii cuiva. Nu–l transformi într–un infirm, ci doar îi frânezi mersul, silindu–l să se oprească pentru a le dezlega. Vor fi siliţi să elimine toate micile obstacole pe care le plasez în calea lor. Crezi că le poţi pune şi alte beţe–n roate?
— Tocmai mă gândeam la aspectul ăsta.
— Bun, avem nevoie de obstacole. Nu multe. După ce beneficiem de un avantaj chiar de la început, atitudinea opiniei publice care solicită rezolvarea problemei ne va oferi garanţia că vor accepta prima soluţie propusă. Iar după ce vom pune planul în aplicare, aprecierea de care ne vom bucura din partea publicului se va dovedi extraordinară şi apoi, vreme de cel puţin zece ani, vom putea face tot ce dorim.
Hassan aprobă cu un gest din cap.
— S–ar părea că merită să încercăm. Am câte un prieten–doi în numeroase guverne mai puţin importante şi cred că–ţi pot oferi o mână de ajutor pentru a „îmboldi” puţin Adunarea Generală ONU, mai ales că unele dintre guvernele despre care vorbeam s–au arătat geloase pentru că n–au primit drepturi în virtutea celui de Al Doilea Acord ONU. Te–ai gândit

cum va reacţiona mass–media?
— Mi–am pus omul cel mai competent să se ocupe de asta.
— Domnişoara Gray?
— De unde ştii?
Hassan îi adresează un surâs larg şi elocvent, arătându–şi astfel mai toţi dinţii, dar lipsit de orice fărâmă de umor.
— Cine–i omul meu cel mai competent?
— Pericles Japhatma, pe care nu l–am întâlnit niciodată. Clar. Am priceput aluzia.
De azi înainte, nici unul dintre ei nu–l va mai întreba pe celălalt de unde a primit informaţiile. După o pauză semnificativă, Klieg spune:
— Bine, s–ar părea că ne–am înţeles. Problema e că trebuie să anihilăm ideea asta idioată că doar guvernul poate rezolva problema. E o chestiune de principiu, înţelegi? Dacă lăsăm guvernul de aici, sau oricare altul, să facă aceste lucruri în mod direct, atunci ar fi nevoie de decenii întregi pentru a reaşeza afacerile private pe o bază profitabilă. De îndată ce permiţi socialismului să pătrundă... Klieg suspină şi face un gest de deznădejde din braţe.
— Întocmai, încuviinţează Hassan. Şi naţiunea mea se străduie să–şi revină după o astfel de situaţie. Bun atunci, facem lumii un bine, trăgând şi noi un oarece profit?
— E singura modalitate, amice, spune Klieg şi de astă dată zâmbetele pe care şi le adresează sunt sincere. După ce Hassan închide, Klieg stă mai toată dimineaţa pe telefon, iar când îl contactează Glinda ca să–l anunţe că s–a ocupat de restul aranjamentelor, agenda lui de lucru devine ceva mai limpede.

Di Callare ştie că a dat dovadă de iresponsabilitate – a purtat două convorbiri telefonice în timp ce călătorea cu trenaveta, asta pe de o parte – dar trebuia să–i vadă pe Lori şi pe copii, şi avea nevoie de odihnă, de aceea a dormit în compartiment, în loc să lucreze, şi cum Lori tocmai definitivează *Măcelarul în galben*, ajung să meargă la un restaurant elegant – unde au şi serviciu de îngrijire a copiilor – ca să mănânce pe îndelete. E un lux pe care şi–l permit rareori, dar „ne scoatem banii din vânzările efectuate într–o jumătate de oră în prima

săptămână de la lansare”, ţine să precizeze Lori, în clipa când el îşi manifestă îngrijorarea.

— Întocmai. Răsuceşte paharul cu vin roşu puţin încălzit şi o priveşte pe deasupra lui. Bună treabă, zice el, te gândeşti la o mulţime de meserii: poliţist, pompier, soldat şi câte altele, şi toţi cei care le practică consideră firească ideea că în felul acesta apără oameni şi, o dată cu ei, îi protejează şi pe membrii propriilor familii. Dar niciodată nu gândeşti la fel despre meteorologi.

— Mai bine mănâncă–ţi lasagna, îl sfătuieşte ea, fiindcă ai început să devii morbid.

— Da, aşa–i, devin morbid, recunoaşte el, dar nu poţi nega realitatea.

— Îhâm. Iar lasagna e încă fierbinte.

Lori are dreptate, iar ăsta–i un semn bun. După o vreme, Di o la de mână şi zice:

— Uite… cum să spun, îmi place să–mi petrec timpul cu tine. Până recent nu mi–am dat seama cât de mult ţineam la ideea de a putea lucra acasă. Şi cum nivelul metanului din aer va rămâne ridicat şi în următorii zece ani…

— Aproape c–ai început să vorbeşti despre probleme de serviciu, îl avertizează ea zâmbindu–i şi apăsându–şi degetul arătător de nasul lui. Acum mănâncă. Sau vorbeşte despre nimicuri. Ori, ţinând seama că am aflat de venirea ta acasă doar cu o oră în urmă, când am şi lansat invitaţia la restaurant, fă–mi câteva complimente, că doar vezi ce fermecător arăt.

Lui Di îi vine aproape peste mână să nu surâdă, iar adevărul e, pentru el cel puţin, că Lori *arată* fermecător. O priveşte îndelung şi cercetător, plăcut impresionat de părul blond şi bogat, ochii mari şi vii… apoi îşi mută ochii către tricoul ei roz (asta chiar că o flatează)…

— Daa, recunoaşte el. De fapt, cred că eşti femeia cea mai arătoasă din tot restaurantul.

— Aşa mai vii de–acasă. Ştiu că te îngrijorează uraganul care urmează să izbucnească în Caraibe şi, fiindcă veni vorba, cred că în realitate te preocupă soarta lui Jesse.

Di ridică un umăr, gest care nu înseamnă decât că a auzit remarca ei.

— E pe picioarele lui, cel puţin aşa socot, aşa că se poate descurca şi singur în orice situaţie, în sensul ca măcar să nu facă vreo vitejie prostească. Aş vrea să ştiu pe unde a ajuns, dar cred că–n clipele astea stă pe propriul rucsac în vreun adăpost nu tocmai primitor, sperând că lucrurile se vor linişti curând. Dacă civilizaţia va reuşi să supravieţuiască acestor uragane, Jesse va avea ce să povestească. Deocamdată, nu pot să–l ajut în nici un fel şi mai mult ca sigur că n–a păţit nimic.

Bagă de seamă că şi–a băut paharul de vin mai grăbit decât şi–ar fi dorit.

Lori suspină şi–l apucă de mână.

— Nu trebuie să porţi de grijă întregii lumi, iubitule. Serios.

El surâde şi–i strânge degetele.

— Să ştii că mai devreme nu vorbeam despre probleme de serviciu, spune el. Atâta vreme cât în atmosferă vor exista cantităţi foarte mari de metan, uraganele vor deveni ceva obişnuit, iar ANOA se va ocupa de starea de criză…

Femeia duce din nou degetul la buzele lui şi când se convinge că l–a făcut să tacă, îi mai toarnă un pahar de vin.

— Bea. Apoi îşi înclină capul într–o parte şi pare să–l privească la fel ca o prigorie care nu–i sigură că vietatea din faţa ei este o râmă. Acum, revine ea, te rog s–o asculţi cu atenţie pe soţia ta. Există două posibilităţi. Unu: civilizaţia *nu supravieţuieşte* furtunilor, iar eu, tu şi copiii trebuie să ne croim drum prin toată mizeria asta. Extrem de urât şi de înspăimântător, dar situaţia nu se va schimba câtuşi de puţin dacă renunţi la plăcerea unei mese civilizate în această seară. Doi: civilizaţia supravieţuieşte, însă uraganele se ţin lanţ ani de zile. Apoi totul se transformă în rutină, şi după aceea vei avea din nou timp liber. Atâta tot.

Destul de logic, de aceea încuviinţează din cap şi mănâncă. La răstimpuri priveşte spre ea, încercând să surprindă vreo expresie de tristeţe ori de îndoială, însă fie din încăpăţânare, fie dintr–un optimism înnăscut, ea continuă să–i surâdă şi, savurând vinul, simţind că o iubeşte şi bucurându–se că în seara asta *nu va trebui* să doarmă într–un hotel oarecare din Washington, spre sfârşitul serii devine foarte bine dispus. Chiar dansează de câteva ori după muzica interpretată de

grupul mic de la etajul de deasupra, apoi îşi recuperează copiii, se îmbarcă în automobil şi pornesc spre casă, dormind toţi în timp ce pilotul automat îşi face datoria. Din nefericire, nu apucă să se bucure până la capăt de sentimentul minunat de a fi în pat cu Lori, deoarece adoarme imediat.

A doua zi dimineaţă, când urcă în trenavetă este pe deplin pregătit să considere problemele drept rezolvabile.

Deoarece ochiul lui Clementine trece puţin pe lângă ei, Jesse, Mary Ann, familia Herrera şi copiii profită de o perioadă de acalmie şi pot ieşi afară, dar asta schimbă prea puţin situaţia. După părerea lui Jesse, probabil că cei doi Herrera, nepoţii şi nepoatele n–au trăit niciodată mai bine decât în aceste zile.

Îşi petrec următoarele patruzeci şi opt de ore într–un plictis cumplit, cu ferestre prin care văd numai torente de apă, iar noaptea fiind deosebită de zi doar prin diferenţa dintre beznă deplină şi aproape întuneric. Gemetele şi urletele furtunii nu încetează o clipă, şi din când în când simt cum vreun obiect destul de mare se izbeşte de latura dinspre vânt a casei, dar în afară de asta, nimic altceva nu–i tulbură.

Jesse îi învaţă pe puşti să joace Monopoly şi se îngrozeşte constatând cât de iute s–au lăsat prinşi de el; se întreabă dacă nu cumva Naomi l–ar acuza că are o influenţă nefastă asupra tineretului. Dar ea o fi fost îndeajuns de deşteaptă să rămână la Oaxaca? Nu pot recepţiona nici un fel de emisiuni, astfel că există posibilitatea ori ca Oaxaca să fi fost lovită mai rău decât se anticipa, ori ca porţiunea nordică a coastei să fie sigură, dar cum n–au nici o veste proaspătă şi bazându–se pe felul în care s–au desfăşurat evenimentele până acum, Jesse continuă să spere.

Are o senzaţie destul de stranie când o urmăreşte pe Mary Ann jucându–se cu copiii. Ştie că preocuparea asta a ei nu va căpăta consistenţa permanenţei. Trecând peste faptul că este mai vârstnică, sau că are o experienţă mai bogată în diferite domenii, adaptarea la situaţia de acum a reprezentat o distracţie pentru ea.

Mai curând Jesse are necazuri cu adaptarea. Asemenea multor americani trecuţi puţin de douăzeci de ani, el încă n–a

deprins conceptul de permanenţă şi de aceea îşi poate dovedi ataşamentul profund şi pasiunea, dar nu tocmai în dragoste. Când se găseşte printre oameni de vârsta lui, diferenţa nu apare cu pregnanţă, însă în timp ce Mary Ann Waterhouse – dacă ea şi–ar găsi perechea ideală, şi nici măcar atunci – ar putea accepta cu uşurinţă ideea de a se trezi alături de aceeaşi persoană în fiecare dimineaţă până la moartea de bătrâneţe a vreunuia dintre ei, şi în felul acesta fiind capabilă, măcar în imaginaţie, să trăiască într–un viitor îndepărtat (şi să–şi închipuie că păstrează o legătură atât de durabilă cu trecutul), Jesse încă trăieşte în acel prezent etern tipic oricărui copil. Se poate ataşa foarte mult de o persoană, dorind s–o vadă din nou, totuşi buzele lui nu vor rosti niciodată întrebările pe care le pune un adult îndrăgostit, ca să nu mai vorbim de întrebarea esenţială: merită să rămână îndrăgostit?

Deşi încă n–a ajuns la vârsta dragostei, e destul de vârstnic să–şi dea seama că mai are de aşteptat şi când o vede pe Mary Ann fericită alături de copii, sau scriind pe o tastatură demodată pentru a alcătui o listă cu lucrurile ce trebuie făcute… Înţelege că *dacă* ar fi pregătit pentru toate astea, ar alege–o pe ea.

Asta *dacă* ea l–ar accepta – la urma urmelor, femeia este cea care are mai multe de oferit în cadrul relaţiei, nu doar financiar, ci şi în privinţa înţelepciunii, experienţei şi, dacă e să spună lucrurilor pe nume, satisfacţiei sexuale. Înţelege acest aspect cu o urmă de durere în suflet.

Târziu în aceeaşi seară, Jesse şi Mary Ann sunt la etaj, goi şi stau în cadă la flacăra unei lumânări, spălându–se unul pe celălalt, privind spre luminator şi observând cum apa se rostogoleşte în strat gros pe sticlă, luminată din când în când de pâlpâirile lumânării. Jesse bănuieşte că apa are grosimea de peste zece centimetri, rămânând constantă datorită vântului care o aduce spre geam. Cum priveşte în sus, are impresia că stă pe fundul oceanului.

Mary Ann îşi lasă capul pe braţul lui şi tânărul observă cu oarecare plăcere că deşi părul şi–a păstrat nuanţa roşie, ciudată, ca la un personaj de desen animat, la rădăcină a apărut acum o culoare galben–pai; ar trebui să se tundă scurt de tot ca să–şi recapete culoarea naturală, ceea ce n–ar fi rău.

În timp ce–o freacă pe spate, remarcă imediat cât de delicată este şi trage concluzia că a fost aleasă deoarece are oase mici şi e zveltă. În vreme ce o spală cu spumant, degetele lui descoperă coastele scurtate chirurgical, centura interioară, ligamentele suplimentare ce au menirea de a susţine sânii uriaşi, crestăturile unde chirurgii au făcut incizii pentru a–i micşora fesele. Încearcă să pună în cuvinte felul în care simte când atinge toate acele cicatrice, semne şi umflături ce–i dau o senzaţie stranie în degete; ar dori să poată spune că–i plac toate astea deoarece fac parte din ea, dar nu acesta este adevărul şi nici nu consideră necesar să protesteze în faţa a ceea ce „i–au făcut”, fiindcă, la urma urmei, ea a hotărât să suporte totul şi a fost foarte bine plătită. Uneori are impresia că–i place să–i atingă cicatricele şi modificările corporale, întrucât asta o face să semene mai mult cu o păpuşă care trebuie folosită, dar nici acest lucru nu–i pe deplin adevărat; nu–i percepe trupul ca un obiect de joacă, aşa cum i s–a întâmplat uneori cu trupurile altor femei.

Pesemne că–i face plăcere s–o mângâie şi e înclinat să–i atingă porţiunile mai neobişnuite.

La rândul ei, Mary Ann îl spală cu minuţie şi puţin cam brutal – i–a spus adeseori că se simte „spălat la perie” după ce scapă din mâinile ei, iar femeia i–a atras atenţia că s–ar părea că–i place un asemenea tratament. Acum tocmai s–au şters cu prosoapele şi se întind pe pat, ducând tot mai des palmele la pieptul sau vintrele celuilalt, sărutându–se delicat din vârful buzelor, când se ridică amândoi în capul oaselor, speriaţi de un zgomot…

E duruitul ploii torenţiale pe ziduri, la care se adaugă şuierul vântului, îşi dă seama Jesse, dar la ce altceva te poţi aştepta într–un uragan?

Apoi pricepe.

— S–a mai potolit vremea, spune el, şi probabil că a ajuns ca o furtună obişnuită. Cred că spre dimineaţă vom putea să vedem mai multe.

Ea scoate un sunet de uşurare şi se rostogoleşte deasupra lui, sărutându–l pasional; Jesse îşi simte membrul întărindu–se la atingerea cu trupul femeii, apoi, o clipă mai târziu, ea îl prinde între degete şi–l mângâie repede, ca să fie sigură că

devine rigid înainte de a se aşeza pe el. În timp ce tunetele de afară transformă totul într–o noapte agitată, ea îl călăreşte cu un aer încântat şi în acelaşi timp se masturbează.

Jesse realizează că totul seamănă cu o scenă extrasă din vreun film porno de pe XV, exact la vreme pentru a înţelege că exact asta vrea Mary Ann să–i ofere, adică nu ceea ce *este ea*, ci o fantezie a propriilor lui gânduri, iar bubuiturile tunetelor şi urletul vântului de afară, licăririle bruşte ale fulgerelor pe pielea ei în lumina caldă a lumânării îl incită, cabrându–se mereu drept răspuns la mişcările prin care ea juisează mereu–mereu, cu o bucurie sălbatică şi triumfătoare.

— Bagă de seamă, îi spune femeia, aplecându–se în faţă şi permiţându–i să–şi retragă penisul, după toate probabilităţile, asta se va întâmpla de fiecare dată când vom supravieţui unui mare pericol. Voiam să ştii că există un stimulent pentru a supravieţui.

La scurt timp după aceea, Mary Ann adoarme cu capul pe braţul lui, cu spatele lipit de el, iar Jesse îşi ţine palma pe pântecele ei ciudat de tare şi încordat, degetele lui descoperind cusăturile brâului intern. Au stins lumânările, aşa că au rămas pe întuneric, ascultând doar zgomotul ploii şi al vântului care vin în rafale. Bărbatul e obosit, dar relaxat şi a avut o partidă extrem de satisfăcătoare de sex, însă îl ţine treaz un singur gând – acela că deşi a continuat să facă doar ceea ce se cuvenea şi nu şi–a exteriorizat teama în faţa copiilor familiei Herrera, mai curând Mary a fost cea care s–a ridicat la înălţimea situaţiei.

El încearcă să trăiască în imaginaţie propria–i moarte şi nu reuşeşte, însă ştie că femeia pe care o strânge în braţe şi–a imaginat–o pe a ei, a trăit–o şi n–a exteriorizat nici una dintre temerile ce o chinuie. Mary Ann este nu doar mai în vârstă, ci şi mai complet formată ca persoană, consideră el. E prea mare şi prea minunată ca s–o merite.

Ia hotărârea de a încerca să se ridice la înălţimea trăirilor ei şi mai rămâne treaz întrebându–se dacă va reuşi. Când îl cuprinde somnul, se prăbuşeşte adânc în vise, dar dimineaţa nu–şi mai aminteşte nici unul. Se trezesc târziu, când aud strigătele scoase de membrii familiei Herrera; şi aceştia au dormit mai mult, şi de aceea, după zile întregi de beznă, le–au

scăpat adevăratele zori. Afară furtuna nu s–a potolit de tot, dar geana de lumină nu poate fi pusă la îndoială.

În comparaţie cu prima experienţă oferită de vânturile lui Clem 2, cele de acum i se par o adiere lui Naomi. Bateriile ce oferă lumina se termină, dar în subsolul acesta adânc există mâncare, alţi oameni, apă de băut, şi chiar o toaletă… şi, mai presus de toate, frica s–a diminuat mult. Reuşeşte chiar să profite de anumite momente pentru a recupera orele de somn pierdute.

Stând pe întuneric, oamenii cântă ori fac jocuri de cuvinte. Cunoştinţele de spaniolă ale lui Naomi nu sunt chiar la înălţime, dar asta pare să dea naştere unei veselii lipsite de răutate şi ori de câte ori reuşeşte să dea un răspuns bun, lumea o aplaudă cu generozitate. Pe de altă parte, cântatul laolaltă îi dă curaj.

Când vântul pare să se fi stabilizat la rafale nu prea puternice, iar ploaia s–a potolit, devenind un răpăit constant, este noapte, iar stăpânul adăpostului le sugerează celorlalţi să rămână până dimineaţă, iar după aceea să se aventureze afară, de unde acum nu răzbate nici un semn de viaţă.

De aceea se mai ghemuiesc o dată unii lângă alţii ca să se încălzească şi să–şi ofere mângâiere. E linişte şi plăcut, iar Naomi îşi învinge o vreme somnul doar pentru că vrea să se bucure în mod conştient de el.

Ştie, mai mult în teorie, că dacă ar fi în starea ei obişnuită de curăţenie meticuloasă, duhoarea de aici i s–ar părea dezgustătoare, nu atât din cauza mirosului amestecat de excremente şi var, care răzbate din găleţile imperfect închise ale toaletei portabile, cât din pricina damfului exalat de trupurile nespălate multă vreme. Dar deocamdată ea duhneşte la fel ca toţi ceilalţi, şi într–un fel, acest lucru este… ei bine, democratic.

Apoi îşi pune întrebarea dacă preocuparea legată de felul cum miros oamenii nu trădează existenţa unor urme de rasism şi vreme de o clipă, ghemuită pe un maldăr de prosoape de plajă în apropierea unui corp de bibliotecă, rămâne trează, urmărită de acest gând chinuitor – mai ales ştiind că oamenii din jurul ei sunt de obicei curaţi şi, ca şi

pentru ea, duşul de seară face parte din ritualul lor zilnic.

Acum o frământă şi întrebarea dacă nu cumva şi conştiinţa că această cultură ţine la curăţenie reprezintă o formă disimulată de rasism.

Apoi îşi aduce aminte că acum două zile, când credea că va fi făcută fărâme dintr–o clipă în alta, şi–a promis să nu–şi mai lase mintea acaparată de asemenea gânduri. Iar acum iat–o din nou printre oameni. E vremea să înceapă o nouă viaţă, indiferent unde se va întâmpla asta. Gândul acesta fericit o face să se cufunde într–un somn cald.

Când se trezeşte, oamenii încep să se foiască de colo–colo şi trece câtva timp până când îşi dau cu toţii seama ce sună altfel; nu mai aud deloc zgomotul ploii sau al vântului. Naomi sare în picioare, vrând să fie printre primii care să ofere ajutor, apoi se lămureşte. Va trebui să mai treacă multă vreme până să–şi înfrângă astfel de obiceiuri, socoteşte ea, însă va încerca.

Până la proba contrarie, îşi va aduce şi ea contribuţia, dar nu se va comporta ca şi cum ar fi singura persoană de pe planetă care îşi poate ajuta semenii.

Pe de altă parte, marea problemă în aceste momente este deschiderea uşii de ieşire, iar asta reclamă forţă fizică. Din fericire, în grup se găsesc şi câţiva bărbaţi mai solizi şi după ce ajung la concluzia că pe uşile uşor înclinate ale subsolului zace de–a curmezişul un obiect greu, înţeleg imediat că, după câteva opinteli serioase, aproape sigur vor ieşi la lumină.

Ajung să folosească drept berbece o grindă rămasă în subsol şi speră că apelând la ea vor da la o parte obiectul care li se opune. Nimeni nu pare din cale–afară de îngrijorat – nu–i chiar atât de urgent să iasă din adăpost în aceste momente şi oricum vor apărea curând şi echipele de salvare.

Bărbaţii se aşază pe cele câteva trepte ce duc spre uşă, iar cinci dintre ei ţin berbecele cu un capăt spre tăblie şi încep să–şi mişte braţele, lovind cu lemnul brusc în tabla din oţel la fiecare al treilea balans: „ *Uno*, *dos*, *tres*!” *buum*! şi apoi se aude zgomotul făcut de rostogolirea unor pietricele şi al altor lucruri înăuntru la următorul vânt: „*uno*, *dos*, *tres*!.”

Când în subsol răsună cel de–al optulea *Buum*! care se stinge curând din cauza pereţilor din pământ, dinspre uşă se

iscă o explozie orbitoare de lumină şi oamenii se trag înapoi dezechilibraţi, strigând de uimire şi scăpând berbecele din mâinile pe care le duc la ochi. Urmează un moment de linişte mormântală cât fiecare se întreabă ce s–o fi petrecut; teama în legătură cu ceea ce ar putea vedea se învecinează cu zecile de mii de imagini ale unor oraşe distruse de bombardamente atomice: Hiroshima, Nagasaki, Port au Prince, Cairo, Damasc, Washington şi vreme de o clipă stau îngroziţi la gândul că iar a avut loc un război nuclear.

— *El sol*, spune o bătrână aflată alături de Naomi şi apoi, ca şi cum încă n–ar fi capabili să înţeleagă, restul rostesc *el sol*, o şoaptă colectivă în semi întunericul din subsol, după care toţi izbucnesc în râs.

Soarele sclipitor de afară îi orbeşte pe cei care au stat în întuneric deplin ore întregi. Evitând să privească direct spre uşă, sau ferindu–şi ochii cu palmele, bărbaţii leagănă iarăşi bârna, douăsprezece volte şi patru lovituri şi la ultima se aude un geamăt adânc şi un bubuit ca un tunet îndepărtat şi ceva greu se rostogoleşte scrâşnind de pe faţa uşii, căzând cu un bufnet alături de ea.

Unul dintre ei îşi propteşte mâinile pe uşă, împinge şi ea se dă în lături.

Când lumina puternică pătrunde înăuntru, lumea scapă un ţipăt şi–şi acoperă ochii, dar căldura şi aerul uscat îi atrag pe toţi către ieşire, ferindu–şi ochii cu palmele şi privind în pământ.

Naomi porneşte împleticit înainte, alături de ceilalţi, ţinându–şi antebraţul peste ochi, fiind atentă doar la mişcarea pantofilor sport pe care–i are în picioare şi urmărind grupul mai mult cu ajutorul simţului tactil. Ajunge să calce pe prima treaptă şi o urcă.

După liniştea ca de mormânt din adăpost şi urletul cutremurător al furtunii, zgomotele de afară sunt atât de diverse, încât nu–i vine uşor să discearnă şi să deosebească sunetele pe care le aude.

Dar când ajunge la capătul de sus al scărilor îşi dă seama că oamenii scot ţipete, care nu sunt de bucurie. Dă drumul braţelor să–i cadă pe lângă trup şi vede epava din faţa ei. O mică maşină autopilotată, iar în cazul în care cadavrele de pe

bancheta din spate constituie un indiciu a ceea ce s–a întâmplat, probabil că puştii dinăuntru au încercat să ajungă acasă şi n–au ştiut că dacă accesul la grila de ghidare este întrerupt, maşina nu se mai poate autoconduce. Există un blocaj de siguranţă – micul sistem de localizare radar/ultrasunet care permite vehiculului să descopere locul unde traficul nu este în mişcare şi să se oprească acolo fără să ciocnească nimic – dar uneori, aparatura asta nu funcţionează cum se cuvine, mai ales dacă respectiva maşină este condusă mai mult pe manual, ori poate că ea i–a dus pe copii până la un punct unde a oprit, după care a fost ridicată de vânt şi dusă de–a rostogolul.

N–au avut nici centurile fixate şi după cum arată plafonul şi capota, vehiculul a fost dat de–a dura la nesfârşit. Acum a ajuns ca un bulgăre din noroi şi metal; lui Naomi i–ar fi greu să spună care a fost culoarea lui originală.

Copiii arată ca nişte păpuşi dezarticulate; în interior n–au existat obiecte ascuţite care să le străpungă corpurile, dar ele au fost azvârlite de colo–colo precum nişte şoricei prinşi într–un borcan pe care–l scuturi, pentru că au vânătăi peste tot; cămăşile le sunt pline de pete închegate de sânge. Picioarele şi braţele sunt mai curând aduse la forme noi decât îndoite; oasele par să fi fost frânte în atâtea locuri, încât membrele atârnă de parcă ar fi făcute din cârpă.

Chipurile sunt de nerecunoscut; în primul rând, oasele faciale le–au fost sfărâmate, apoi sângele a curs din belşug pe sub piele, astfel că amândoi au căpătat o paloare vineţie, iar feţele strivite stau într–o expresie de ciudat repaus, precum nişte măşti din cauciuc care zac cu nasul în sus.

Naomi aude şi alte ţipete scoase de cei din jurul ei, semn că oamenii nu se pun de acord asupra modului în care să procedeze. Câteva clipe mai târziu disputa se rezolvă de la sine; din spatele unei movile de moloz apar doi poliţişti.

Oamenilor li se cere să meargă acasă şi să vadă ce a mai rămas din proprietăţile lor, să pună totul în siguranţă şi „să nu dea impresia că ar jefui”, ceea ce înseamnă că trebuie să stea cuminţi şi să nu dea de bănuit că ar fi puşi pe jaf. E de presupus că armata va sosi mâine dimineaţă; poliţiştii ridică din umeri; sunt întrebaţi de ce întârzie armata atât de mult şi–

şi rostogolesc ochii, privind spre cer când unii insistă să li se răspundă. Cine poate vorbi, la urma urmelor, în numele armatei?

Voluntarii sau cei care n–au nimic de recuperat din propriile case sunt bine veniţi în Zócalo, pentru a se alătura echipelor de salvare.

Pe Naomi n–o leagă nimic de vreo casă anume, astfel că se îndreaptă agale spre Zócalo, şi până şi acest gest îi apare diferit, deoarece când ajunge acolo îşi dă seama că majoritatea oamenilor nu s–au adunat ca să dea o mână de ajutor. Preferă mai curând să stea jos, unii dezorientaţi, alţii disperaţi, unii mulţumindu–se să şadă, aşteptând ca să–i ia în grijă cineva sau ceva. Se întreabă dacă pasivitatea asta ar trebui s–o deranjeze. Îi vine greu să–i deosebească pe oamenii care nu pot oferi ajutor sau care îşi pot purta singuri de grija de cei care, din diferite motive, nu vor să facă nimic.

Mai observă că acum Zócalo e scăldat în lumină şi căldură, iar vânturile cumplit de puternice au pustiit întreaga piaţă, astfel că în toate părţile zac mormane de moloz şi gunoaie – o poză ar arăta ca Tehuantepec seamănă foarte mult cu unul dintre oraşele distruse de război; au dispărut şi palmierii care până nu demult ofereau adăpost întregii zone, ei fiind retezaţi şi rămânând ca nişte cioturi la vreun metru deasupra solului, însă solul este cald şi plăcut la pipăit, astfel că lui Naomi îi trece prin minte că ar fi tare plăcut să se întindă şi să tragă un pui de somn chiar aici, la soare.

Bravo, asta înseamnă că întâmplările n–au schimbat–o *prea* mult; cinci minute mai apoi se simte deja plictisită şi foarte uşurată când camionul cu voluntari trece iarăşi hurducându–se pe lângă ea.

Se trezeşte repartizată într–o echipă de salvare formată din femei. Primesc sarcina de a detecta zgomote dinspre mormanele de moloz, asta după ce se caţără pe ele cu oale sau cratiţe de care îşi lipesc urechea ca să perceapă mai bine orice mişcare sau eventualele strigăte de ajutor.

Movilele de moloz sunt neatinse şi sub vânturile înfiorător de puternice au căpătat aspectul unor dune cu creste înalte. În absenţa vântului care să le menţină în aceeaşi formă, majoritatea au început deja să se pleoştească şi să se

destrame. Pe de altă parte, multe dintre lucrurile prinse în moloz nu sunt deloc stabile. Prin urmare, ele se macină tot timpul, iar obiectele se deplasează, cad şi se ciocnesc mereu. După ce au verificat o serie de asemenea mormane îşi dau seama că orice căutare este lipsită de sens dacă nu aud vreun strigăt sau scâncet, de aceea speranţele de a salva pe cineva se leagă de cercetarea cât mai multor movile în cel mai scurt timp.

După ce au cercetat peste zece grămezi – Tehuantepec a devenit un peisaj de ziduri retezate la nivelul solului ce se înşiruie ca nişte valuri –, aud un sunet care aminteşte de un suspin. Cu târnăcoape, hârleţe şi răngi, femeile lucrează laolaltă în tăcere, temându–se de ceea ce ar putea descoperi – vreo persoană cu răni prea grave pentru a mai supravieţui operaţiunii de salvare sau pentru a–şi da seama că a fost dezgropată. Ori vor găsi vreun copil îngrozit aflat la pieptul mamei lui moarte?

Descoperă un cadavru; un bărbat, probabil în vârstă, judecând după părul alb de pe ceea ce i–a mai rămas din ţeastă; dacă a fost lovit de ceva, este limpede că n–a suferit mult.

E foarte greu, moale şi flexibil; Naomi are impresia că a citit undeva că starea numită *rigor mortis* nu durează prea mult, or starea cadavrului se datorează şederii lui sub dărâmăturile umede. Încă nu miroase a cadavru în descompunere, însă e rece şi degetele alunecă pe pielea lui când îl scot din moloz. La corvoada asta participă patru femei – bărbatul cântăreşte cam o sută şi vreo zece kilograme – iar Naomi îl ţine de genunchi, ceea ce presupune un efort deosebit. Îl aşază într–un şanţ creat de vânt între mormanele de moloz şi–l bagă într–un sac din plastic trimis de poliţiştii din Tehuantepec o dată cu echipele de salvare.

— N–ar trebui să rostim câteva cuvinte? întreabă o femeie.

— Lasă asta în seama preoţilor, or să apară şi ei destul de curând, îi răspunde alta şi grupul se întoarce să le ajute pe celelalte femei care sapă cu îndârjire.

Ajung în apropiere când aud urletul plângăreţ – să fie un sugar? Putea un copil atât de mic să supravieţuiască sub dărâmături? Naomi îşi aduce aminte că a văzut tot felul de

obiecte bune de aruncat slujind drept cădiţe, iar dacă sugarul a ajuns în vreun dulăpior din metal sau într–o cadă…

Femeile dau fuga, dornice să fie de faţă când vor găsi primul supravieţuitor.

— Sub bucata asta de fier! strigă una dintre ele şi acum ajung toate acolo şi îndepărtează molozul de pe tabla ondulată, degajând greutatea astfel încât să poată ridica totul. Operaţiunile de curăţare par să dureze o veşnicie, cu toate că se mişcă foarte repede. În cele din urmă ajung să ridice foaia de metal…

Opintindu–se continuu, dar fără să se precipite, femeile trag tabla şi o răstoarnă pe mormanul de dărâmături de alături.

Mieunând jalnic, de sub ea ţâşneşte o pisică. Asta a fost tot. Aşa cum se întâmplă deseori, mieunatul ei a fost luat drept plânset de copil.

În restul zilei mai aud zgomote de patru ori şi sapă de fiecare dată. În două rânduri sunt dezarmate de obiecte prea mari pentru puterile echipei şi se văd silite să cheme telefonic bărbaţii care vin cu tractoare pe şenile, macarale şi vinciuri puternice; de fiecare dată, imediat ce noua echipă apare, ele pleacă să–şi continue căutarea. La un moment dat ţipetele se dovedesc a fi scoase de un porc. Altă dată mormanul de moloz se surpă în timpul lucrului şi zgomotele se sting; sapă în disperare, dar nu mai pot descoperi sursa lor.

Dezgroapă atât de multe cadavre, încât trebuie să trimită de două ori după saci din plastic. Spre sfârşitul zilei, când căldura pătrunde în mormanele de dărâmături, cadavrele încep să miroasă mai pătrunzător; Naomi a avut odată o colegă de cameră care doar se prefăcea a fi vegetariană şi, mutându–se, la plecare a uitat un răcitor în care se găseau nişte cârnaţi; exact la fel miros şi cadavrele când sunt scoase afară; contactul cu aerul pare să stârnească duhoarea puternică de excremente şi aroma metalică a sângelui, astfel că toate aceste mirosuri se amestecă în jurul ei. Bănuieşte că i–au pătruns în păr şi în haine, laolaltă cu cel de sudoare, de aceea duce dorul unui duş, iar asta cu o intensitate pe care n–a mai simţit–o de multă vreme.

La apusul soarelui, când se întorc în Zócalo, constată că armata a sosit deja, aducând duşuri comune instalate în

corturi şi o bucătărie de campanie care distribuie supă şi pâine. În ceea ce o priveşte, pentru Naomi singurul regret este că nu poate rămâne sub duş până la miezul nopţii, şi cum toată lumea vrea să se cureţe, cortul seamănă cu un duş de la căminul studenţesc.

Când se întunecă de–a binelea, Naomi se reazemă cu spatele de zidul catedralei, având în faţă o farfurie cu mâncare cazonă. Ca mulţi alţii, a revenit pentru supliment, ba chiar şi pentru al doilea; chiar dacă a sosit târziu, armata a adus hrană din belşug. Ori nu s–a anticipat câţi dintre oamenii de aici vor fi murit.

Un bărbat citeşte cu voce tare mesajele ce apar scrise în spaniolă pe un ecran, astfel încât află toată lumea că uraganul Clem a pătruns până în Caraibe şi face ravagii prin insule, scuipând câte un nou pui la fiecare câteva ore.

Se trezeşte gândindu–se la Di, fratele lui Jesse, şi se întreabă dacă sărmanul om va avea norocul să–şi vadă copiii în weekend–ul ăsta. Apoi gândul i se îndreaptă la numeroşii copii morţi pe care i–a văzut azi şi la cei în jur de o sută de copii rătăciţi, ai căror părinţi probabil că au murit, care stau îngrămădiţi laolaltă într–un cort mare, la celălalt capăt al lui Zócalo, în vreme ce un sergent cu glas calm umblă printre ei punându–le mereu aceleaşi întrebări.

Îi este ruşine, dar se lasă pradă plânsului, chiar acolo, şi când femeia mai în vârstă de lângă ea o cuprinde cu un braţ pe după umăr, Naomi se prăbuşeşte la pieptul ei şi boceşte până se potoleşte. Când ajunge să se ghemuiască între pături, direct pe pământ, încă suspină şi se simte nenorocită.

În tot cursul nopţii visează Tehuantepec cum era înainte, cu străzi prăfuite, dar având case îngrijite cu pasiune, cu oameni vorbind potolit, şi cu căldura nuanţelor de cafeniu şi roşu care se detaşau pe fundalul cerului întunecat; Naomi rătăceşte printr–un oraş pustiu unde, în faţa fiecărei case creşte câte un mic desiş de cruci albe. Vrea să–i spună cuiva pe nume, să scoată pe cineva în viaţă dintr–o casă prăbuşită, însă deşi a muncit în oraş atâtea luni şi–l cunoaşte ca pe propriile ei buzunare, singurul nume care îi vine în minte este cel al mamei sale.

Visele se estompează spre zori şi în cele din urmă se alege

cu câteva ore de uitare totală, după care soldaţii îi trezesc pe ea şi pe ceilalţi ca să le dea un *desayuno* compus din chifle, suc de fructe şi cafea. Îşi înfrânează dorinţa de a muşca din cârnat, dar niciodată carnea n–a ademenit–o mai puternic. Are impresia că participă la un ospăţ şi după ce a mâncat târziu seara trecută, cum de se mai poate simţi flămândă când termină totul? Poate a avut dreptate susţinând că pofta de viaţă este foarte puternică în fiecare... şi pesemne că a refuzat mai mereu să–şi înţeleagă adevăratele dorinţe şi interese.

După micul dejun are de ales: rămâne să muncească încă două zile cot la cot cu voluntarii şi astfel îşi câştigă dreptul de a călători cu camioanele ce se retrag spre Oaxaca City, ori se alătură grupurilor de refugiaţi care vor parcurge pe jos cei treizeci şi cinci de kilometri pe şoseaua care urcă spre Ixtepec, unde se află o linie de trenavetă. Se spune că trenaveta va fi repusă în funcţiune astăzi, spre seară.

Bineînţeles că–şi pune întrebarea dacă e cazul să dea crezare cuiva, cu alte cuvinte, să plece cu armata, despre care măcar ştie că are camioane, sau să se bazeze pe trenavetă, monopol guvernamental, care ar putea să funcţioneze sau nu. Ia hotărârea să meargă pe jos, pe de o parte pentru că armata a lăsat–o baltă o dată şi vrea ca şi Lineas Rapidas Mejicanas să aibă şansa s–o tragă pe sfoară, apoi din cauză că acum, după cea hotărât să facă loc în existenţa ei şi unei doze de egoism, simte că nimic n–o obligă să mai dezgroape cadavre. Poate când va ajunge la Oaxaca, îi va telefona tatei să–i spună că n–a păţit nimic şi speră că el n–o să–i ţină o predică pentru a o asigura că n–o iubeşte mai mult decât pe oricare altă fiinţă de pe Pământ, că pentru el orice viaţă este preţioasă, că ţine la ea, dar că trebuie să pună Pământul mai presus de toate, la fel cum i–ar vorbi de altfel şi mama.

O dată hotărârea luată, se alătură unui grup şi ia în piept drumul lung ce iese din oraş. De pe culmea primului deal mai răsărit poate contempla întreaga panoramă a oraşului; îi plăcea priveliştea văzută de acolo mai ales dimineaţa devreme, la şase, când venea cu autobuzul şi razele calde ale soarelui confereau caselor o culoare aurie pe fundalul

albastru–închis al cerului senin. Acum priveşte peste umăr şi descoperă că are o vedere completă a ruinelor.

Oraşul nu este ras până la rocă, la fel ca Hawaii. Pentru asta e nevoie de o maree de furtună, iar Mexicul are norocul de a fi situat pe un teren înalt şi stâncos, deşi deocamdată e mai bine să nu te gândeşti la ceea ce s–a întâmplat cu comunităţile de pe ţărm sau din porturi.

Catedrala a rămas în picioare, alături de alte cinci–şase clădiri, şi atâta tot. În rest, Tehuantepec a devenit un pustiu presărat cu cioburi şi fragmente azvârlite de–a valma peste temelii. Naomi crede că aici se va înălţa alt oraş, fiindcă locul lui este situat la o îmbinare firească de drumuri, iar acestea au rezistat, dar oraşul va fi Tehuantepec doar cu numele.

Căldura a devenit deja caniculară, totuşi mersul pe drumul prăfuit nu va fi la fel de rău ca dezgroparea de cadavre. Aleargă să–şi prindă grupul din urmă.

Pe la amiază e obosită; membrii grupului au impus un ritm care îi depăşeşte puterile, însă nu vrea să le–o spună, deoarece oamenii n–o prea plac. Grupul pare alcătuit din studenţi de la o universitate din Ciudad de Mexico, plus câţiva rătăciţi de la Universitatea Jurez şi deşi ea crede că în mod normal studenţii ar trebui să fie adevăraţi cetăţeni ai lumii, îndeosebi în această epocă în care avioanele–de–salt şi trenavetele au făcut deplasarea dintr–un loc în altul accesibilă oricărei persoane, iar uriaşa reţea de date şi legăturile XV au apropiat nu doar vocile, ci şi minţile, realitatea este că studenţii se dovedesc drumeţii cei mai puţin civilizaţi şi cei mai animaţi de sentimente politice, nefiind deocamdată obişnuiţi să accepte şi alte păreri şi să se arate prietenoşi.

Patru dintre cei opt membri ai grupului îi consideră pe *yanqui* răspunzători de uragane şi fiecare vrea să–i explice şi ei de ce, şi în ce fel. Altădată s–ar fi declarat pur şi simplu de acord cu ei, începându–şi fiecare răspuns cu „*Es verdad*” şi în continuare şi–ar fi exprimat înţelegerea faţă de sentimentele care–i frământă, apoi, într–un final, ar fi încercat să le influenţeze valorile şi concluziile. În momentul acesta, însă, o doare undeva de părerile lor.

De asemenea, nu se gândeşte la ceea ce le–ar spune în continuare şi astfel acordă mai multă atenţie discuţiei lor şi

lucrurilor ce se petrec în jur. Abstract vorbind, procedeul i–ar folosi, dar aici, în realitatea solidă, sau *dură*, gândeşte ea amar cu referire la drum, devine obositor. După câte se pare, tinerilor le face plăcere să–şi verse supărarea pe ea şi s–o jignească. Naomi nu poate să nu observe că imprecaţiile împotriva *imperialismo* sunt însoţite de ocheade la sânii ei care tresaltă pe sub bluză, şi dacă în urmă cu câteva zile ar fi încercat să lege toate aceste aspecte într–o analiză care să arate unitatea oprimării, acum are sentimentul că a devenit ţinta hărţuielilor doar pentru că este femeie, iar la drept vorbind, tipii ăştia nu se sinchisesc deloc de *imperialismo*. Ori nu au în minte decât prioritatea numărul unu (întoarcerea la Oaxaca) şi prioritatea numărul doi (cântărirea din ochi a sânilor lui *gringa*.)

Ori o pedepsesc pentru că nici nu ţine să se apropie de vreunul dintre ei, dar nici nu–i o *puta*. Naomi se gândeşte că există o mulţime de adevărate victime ale *imperialismo* – şi–a petrecut multă vreme muncind alături de ele –, dar puştii ăştia îşi datorează poziţia în societate faptului că sunt mediatori între structura de putere a capitalismului eurocentric şi subclasa ţăranilor cu pământ puţin. Dacă lumea industrializată ar dispărea mâine, flăcăii ăştia nu ar cântări nici cât o băşină în furtună, ca să folosească o expresie care, născocită de Jesse, a ajuns să–i placă.

Până acum n–a remarcat decât că în decursul unei discuţii pe teme politice oamenii se enervează, că o parte substanţială a furiei lor reprezintă o izbucnire personală şi că adeseori ei îşi jignesc semenii cu bună ştiinţă. Dovadă, ceea ce se întâmplă acum.

Până aici drumul a fost pustiu şi tăcut şi, în ciuda avertismentului lansat de locotenent înainte de plecare în privinţa bandelor de hoţi care pun în pericol viaţa oricui, dar mai ales a unei femei singure, Naomi n–a văzut pe nimeni de ore în şir. Coapsele o dor din cauza eforturilor de a ţine pasul cu tinerii şi şi–a pierdut suflul. Plus că au timp suficient să ajungă la Ixtepec pe lumină, mergând într–un ritm care să–i fie şi ei accesibil.

Înghite în sec. Tocmai asta–i partea neplăcută. Trebuie să facă ceva numai şi numai pentru sine; nici unul dintre ceilalţi

nu pare să obosească sau să se simtă hărţuit, astfel că nu poate să apere pe nimeni în afara propriei persoane. Asta pare să–i fi rămas în gâtlej şi nu scoate o vorbă vreme de un kilometru după ce a luat hotărârea, după care, în final, îşi aduce aminte de ceva ce i–a spus Jesse odată – prima oară când a avut un orgasm cu o femeie a trebuit să joace teatru, prefăcându–se că fusese stimulat doar de propria lui mână. De aceea încearcă să dea de înţeles că ar apăra pe altcineva. Ca şi cum Naomi ar fi altă persoană, o femeie jignită de aceşti bărbaţi…

Le–o spune. Ei nici măcar nu încearcă s–o convingă să rămână în grup, ci îşi reiau ritmul rapid şi dispar peste culmea unui deal în doar câteva minute, timp în care Naomi continuă să păşească încet şi măsurat, simţindu–se în largul ei.

Acum, când poate să rărească pasul, reuşeşte să observe vremea caniculară, chinuitoare, dar nu mai mult decât în mod normal în această perioadă a anului; bine măcar că e soare. Pădurea care acoperea pantele dealurilor până nu demult a fost tăvălugită şi sfârtecată, având porţiuni întinse dezgolite şi înnoroite din cauza doborâturilor, viiturilor şi alunecărilor de teren vizibile pe fiecare versant, iar copacii individuali care n–au fost protejaţi de semenii lor au rămas fără frunze, astfel că acum se văd aglomerări de verde–închis printre petele întunecate şi cafenii ale coastelor mursecate de vânt şi măcinate de ape.

Multe dintre parcelele pe care le vede reprezentau ferme cu câtva timp în urmă, aflate în zonele unde terenul era cât de cât plan; va trece multă vreme până când aici va mai creşte ceva, gândeşte ea. Asta dacă vor mai exista fermieri.

Şi–a scos cozorocul din rucsac punându–l pe frunte, şi–a legat tricoul în jurul taliei şi în ritmul acesta relaxat a parcurs deja patru kilometri, după care aude zgomotul unui automobil venind din spate. Repetoarele de impulsuri folosite pentru ghidare nu funcţionează încă şi nici nu vor fi repuse în funcţiune prea curând, aşa că trebuie să fie cineva care şofează manual, pesemne vreun automobil de teren al armatei.

Bluza–sutien pe care–o poartă are un decolteu cam mare şi bineînţeles că–i lasă umerii la vedere, astfel că–şi pune

întrebarea dacă n–ar fi preferabil să–şi tragă tricoul la loc, dar efortul i se pare exagerat.

De după o colină apare nu un jeep, nici o limuzină oficială şi nici vreun vehicul de salvare. E ultimul lucru pe care s–ar fi aşteptat să–l vadă – un Luxrover GM, nou–nouţ, proaspăt spălat, adică unul dintre acele automobile mari, pentru orice teren, cu interioare luxoase, foarte îndrăgite de unele *corporados* imperialiste şi de diverşi indivizi importanţi din lumea afacerilor sau politicii. Are plăci de înmatriculare internaţională, de unde concluzia că–i un automobil american care a trecut printr–o sumedenie de locuri şi are geamuri fumurii, astfel că nu poate vedea nici cine, nici ce se află înăuntru. Se apropie, vâjâind cu mare viteză peste culme, deplasându–se cu aerul că trebuie să ajungă repede undeva dar, imediat ce o depăşeşte pe Naomi, încetineşte brusc şi opreşte pe marginea drumului, nu departe de femeie.

Naomi continuă să păşească spre automobil pentru că nu ştie ce altceva ar putea face. Fără doar şi poate că înăuntru se află vreun turist, cu certitudine un bărbat, care a văzut–o şi s–a gândit că nu i–ar strica să fie luată cu maşina; bineînţeles, ar putea fi absolut orice, de aceea se şi teme puţin, dar preferă să–şi asume riscul mai redus de a fi atacată decât să insulte un individ aproape sigur agreabil. În plus, dacă va fi luată, există toate şansele să călătorească într–un interior cu aer condiţionat şi cu canapele confortabile. Picioarele au început deja s–o ardă într–un anume fel care o anunţă că până să ajungă la Ixtepec, le va avea pline de rosături şi băşici.

Ce naiba, doar a supravieţuit lui Clem 2, poate că va reuşi să scape cu viaţă şi din mâinile vreunui violator deşuchiat, dacă se va ajunge cumva la o asemenea situaţie.

Uşa automobilului se deschide şi şoferul coboară. Are aproximativ treizeci de ani şi poartă un costum de vară impecabil, de genul celor produse de micile case de modă din Oaxaca, dar croite din – exact, când se apropie mai mult constată că a avut dreptate – mătase. La butoniera de la rever poartă o floare adevărată, proaspătă, de culoare galbenă, care se dovedeşte a fi o crizantemă. Dacă–i galbenă, atunci pesemne că individul nu este mexican şi nici nu se află

aici de multă vreme...

Poartă şi ochelari fumurii cu lentile uriaşe. Are părul blond tuns foarte scurt, nasul cam scurt şi, ca şi trupul, gâtul lui pare extrem, dureros de fragil. Efectul general îl face să arate ca un gândăcel ceva mai mare.

— Bună, nu vrei să urci? o întreabă în engleză. Vocea lui are sonoritatea subţire şi plângăreaţă pe care o asociază de obicei cu cea a comis–voiajorilor lipsiţi de succes.

— A, eşti american, constată ea, cu toate că şi–a dat seama din prima clipă. Stratagema pare destul de bună, măcar până–l măsoară mai bine cu privirea.

— Pariez că te–ntrebi ce caut pe–aici.

— Pă bune, face ea.

Lui Naomi expresia asta i s–a părut dintotdeauna supărătoare când o auzea rostită mereu de Jesse şi vrea să–l irite niţel pe individul ăsta, astfel că dacă ar avea vreo intenţie romantică să nu se materializeze chiar din primele momente.

— Păi, trăgeam şi eu o tură pe aici, ca să văd peisajul şi toate celelalte chestii, ştii, cât mă ocup şi de afacerile mele pe reţea. În prezent nu avem reţea şi repetoarele de semnal nu funcţionează, aşa că mă întorc în State. Şi mă gândeam că dacă aş oferi un loc unei fete drăguţe, călătoria ar fi mai plăcută. Şi cum nu eşti îmbrăcată ca o mexicancă...

— Da' ce–au fetele de–aici? întreabă Naomi. Individul a mai pierdut ceva din punctaj.

— Nimic, doar că probabil nu vorbesc bine engleza.

— Tu nu vorbeşti spaniola?

— Nici o boabă. Mă mulţumesc să conduc de la o staţiune la alta şi abia dacă mă dau jos din maşină. Când repetoarele vor fi repuse în funcţiune, automobilul o să mă ducă unde vreau şi voi obţine tot ce–mi trebuie doar privind pe fereastră.

Naomi se simte îndemnată să emită o judecată de valoare asupra naţiunii, însă îşi dă seama la vreme că, de fapt, n–a văzut mare lucru în afara câtorva *barrios* şi orăşele. Probabil că există mai multe feluri de a te dovedi mărginit. Pe lângă asta, se află destul de aproape ca să simtă curentul rece suflat de instalaţia de aer condiţionat.

— Presupun că te găseşti aici în cadrul vreunui program de

eradicare a sărăciei, adaugă el.
— Ceva de genul ăsta, aprobă femeia.
— Nu mă bag eu în aşa ceva. Dar nu m–ar deranja dacă mi–ai vorbi despre program. Biblioteca audio e cam săracă şi m–am plictisit şi cum trebuie să conduc manual, nu pot trece pe XV sau pe video.
A sosit vremea să–l linguşească puţin, socoteşte Naomi; s–a stabilit deja un soi de distanţare, iar el pare a fi exact ce spune – un *gringo* care se ocupă de afaceri şi căruia îi plac peisajele şi plajele mexicane, dar nu ţara în sine. Se poate sluji de acest atu până vor ajunge la Oaxaca sau chiar până în SUA, se deşteaptă ea dintr–o dată. Ideea nu–i proastă defel, zău aşa.
— Nu prea am multe de spus despre mine, precizează ea. Regret, dar cred că m–ai citit dintr–o privire. Chiar ştii să conduci namila asta? A trebuit să susţin examenul de conducere manuală în şcoală, însă de atunci încoace n–am apelat niciodată la asemenea cunoştinţe. Trebuie să ai reflexele unui pilot de luptă.
El îi zâmbeşte, dar având ochelarii aceia fumurii care îi ascund jumătate din faţă, s–ar putea să fie încântat de linguşeală ori, poate e gata să–i sară la beregată, de aceea Naomi preferă să interpreteze gestul drept un semn de prietenie şi de apreciere a admiraţiei dovedite.
— Ce naiba, bunicii noştri au condus numai manual!
Naomi îşi înfrânge impulsul de a–i povesti că bunicii ei au fost pionieri ai mişcării ecologiste şi n–au mai condus nimic după ce au împlinit treizeci de ani, şi nici nu s–au atins de carne sau de alte produse animale, dar în loc de astea, spune:
— Păi, nu mi–ar strica o plimbare. Voiam să ajung la Ixtepec, pentru a prinde trenaveta către Oaxaca.
— Şi eu merg la Oaxaca, spune el, şi de acolo o iau spre nord, către Ciudad de Mexico prin Nogales. Dacă ai mai urmărit ştirile, s–ar părea că–i momentul cel mai potrivit ca să ne refugiem în Munţii Stâncoşi, iar eu am o casă de vacanţă tocmai lângă Green River, Utah. Poţi merge cu mine cât doreşti, ori câtă vreme ne suportăm unul pe celălalt. Dacă până la Oaxaca nu ne certăm, putem opri să–ţi iei bagajele, dacă ai aşa ceva.

Naomi nu poate anticipa câtă vreme se vor suporta, dar zice:

— Tot ce am la Oaxaca încape în două valize, iar părinţii mei locuiesc în Grand Junction. Da, vreau să merg cu tine.

Apoi, ca un tip bine crescut dintr–un film vechi şi prăfuit, el dă roată vehiculului şi–i deschide portiera cu o scurtă plecăciune. Ea surâde – drace, la gândul că va avea aer condiţionat şi frigider, pe care îl şi vede, probabil aprovizionat cu băuturi, pur şi simplu se simte *topită*. Totul e atât de minunat, încât îi este ruşine.

Câteva minute mai târziu, când îi depăşesc pe studenţii mexicani care păşesc voiniceşte, el spune:

— Nu ştiu cum să procedez faţă de oamenii din ţara asta, dar crezi că ar trebui să–i luăm şi pe ei?

— Nuu, face Naomi, eu n–aş face–o, nu prea–mi inspiră încredere.

Trec în trombă pe lângă grup şi singurul amănunt care îi strică bucuria este ca probabil studenţii n–au cum s–o vadă prin geamurile fumurii.

— Mă cheamă Naomi, spune ea.

— Pe mine Eric. Serveşte–te cu suc de portocale din frigider – s–ar părea că ai nevoie de ceva rece, dar eşti prea politicoasă ca să ceri.

După ce la o înghiţitură răcoritoare şi minunată, se gândeşte o clipă la studenţii pe care tocmai i–a lăsat în urmă şi constată:

— Eric, te pricepi să tratezi o doamnă. Eşti sigur că în portbagaj nu ai şi un armăsar alb?

El îi surâde iarăşi de sub ochelarii mari:

— Dintotdeauna am ştiut că banii constituie cea mai bună armură.

Diem ar dori să deschidă uşa subsolului într–o bună zi şi să descopere un perete gol şi alb în locul treptelor ce coboară. De fapt, ar fi şi mai bine dacă n–ar descoperi nici măcar uşa subsolului. Dacă ar fi aşa, atunci lui Diem i s–ar întâmpla unul sau două lucruri – fie va scoate un suspin adânc de uşurare, fie va simţi cum toţi nervii scot un urlet, cum şarpele cu clopoţei, aflat la ceafă, nu i–ar da pace. E foarte probabil că ar simţi urletul acela, aşa cum îl simte şi acum, destul de blând,

dar atunci ar risca să facă lucruri cumplite.

Iar dacă ar avea măcar un sentiment de uşurare... dacă ar fi măcar atât.... I se pare prea frumos ca să tragă nădejde.

Bineînţeles, uşa ce duce la subsol este la locul ei. Celor de la Casa Albă le–a spus că în seara asta *trebuie* să ajungă acasă, că nu mai rezistă încordării, iar acest lucru nu poate fi pus la îndoială; ceea ce nu le–a spus şi nici nu–i privea, ceea ce l–ar distruge dacă s–ar afla, se referă la un anumit tip de stres şi la modul în care ar putea depăşi starea respectivă.

Uşa de la subsol se închide uşor şi Harris scoate un oftat imperceptibil de uşurare; firicelul subţire de ciment cauciucat pe care îl lasă în mod obişnuit pe scări, atât de delicat încât nu poate fi observat decât dacă cineva îndreaptă fasciculul lanternei în direcţia potrivită, aşa cum procedează el acum, a rămas neclintit. Aici n–a pătruns nici femeia care face curăţenie (grija lui de căpetenie) şi nici vreun agent secret băgăreţ (ceea ce–l îngrijorează mult mai puţin.)

Coboară treptele, aprinde lumina slabă, de culoare roşiatică, din camera lipsită de ferestre şi priveşte în jur cu o oarecare satisfacţie; îşi doreşte ca toate acestea să nu se afle aici, vrea ca dorinţa de a veni în locul acesta să fi dispărut, totuşi banii şi puterea oferă şi avantaje – aranjamentul este grozav.

Canapeaua este prevăzută cu un sistem de fixare care–l va reţine atâta vreme cât nu mai ştie ce se petrece cu el. Casca de conectare are o husă comodă, din satin; conectoarele pentru sex şi zona anală, cu suprafeţe de stimulare nervoasă, reprezintă ultima cucerire în domeniu, iar stimulatoarele musculare din cătuşele de prindere au o precizie de până la o sutime de newton în privinţa reproducerii unei senzaţii.

Ca întotdeauna, deschide frigiderul, scoate o sticlă de apă minerală şi o goleşte; va rămâne ţintuit în pat vreme de cel puţin trei ore dacă va avea o noapte obişnuită, iar lichidul suplimentar îl va ajuta să reziste.

Îşi agaţă halatul pe cuier şi se dezbracă la piele, punându–şi îmbrăcămintea în sacul de rufe în care obişnuieşte să–şi aducă halatul. Acesta este curat şi moale şi, vreme de o clipă, îşi îngroapă faţa în materialul pufos, asigurându–se că nu–l atinge cu vârful penisului, pe care, după o primă secreţie, îl simte deja umed.

Dă drumul halatului, lăsându–l să se legene în linişte, pe perete. Se apropie de minispălătorul cu uscător şi scoate cearşafurile, proaspăt spălate după ultima vizită pe care a făcut–o în subsol.

Îşi reaminteşte că, de fapt, *nu trebuie* să facă asta, că dacă se hotărăşte, poate merge sus şi să pună capăt acestei ocupaţii, asigurându–şi astfel somnul adevărat de care chiar are nevoie, după care se răsuceşte cu pas uşor, care–i trădează încântarea, şi apasă degetul mare pe încuietoarea care se deschide doar după recunoaşterea amprentelor.

Uşa se deschide şi el consultă lista de XV–uri înregistrate. Majoritatea sunt ţinute în cutii simple, de culoare albă, iar pe laturile lor el a scris, ca un proiectant, cu litere uşor înclinate, diferite nume de femei.

De fapt, nume de fete, ţine să–şi reamintească, iar acest gând îl face să simtă un fior de–a lungul mădularului. „Allie” se află în colţul din stânga sus, „Zulica” în dreapta jos. În seara asta, însă, vrea ceva foarte special. La urma urmelor, s–ar putea să nu mai găsească prilejul prea curând şi, dacă ceea ce stă să izbucnească din Golful Mexic ar constitui vreun semn clar, s–ar putea să fie chiar ultima lui întâlnire cu fetele – peste câteva zile, încăperea asta, el însuşi, sau chiar şi una şi alta, ar putea să dispară cu totul.

Ei bine, „special” înseamnă pur şi simplu unul dintre cele trei lucruri, nu? Kimbie Dee, Michelline, sau DeLana. Kimbie Dee e o blondă vioaie, de aproximativ paisprezece ani, iar bărbatul e un îngrijitor în vârstă cu o diformitate facială extrem de urâtă, care o surprinde singură în vestiar; scenele reprezintă câteva momente memorabile. Michelline e o copilă roşcată, semănând cu un înger, care n–a ajuns încă în faza de pubertate, violatorul fiind propriul tată, beat mort, la o oră târzie din noapte, când nimeni nu aude ţipetele ei… Diem alege scenele cu DeLana.

O negresă, ceea ce explică oarecum lucrurile. În cazul că ar fi prins, se întreabă dacă ar exista vreo posibilitate ca anchetatorii să–şi dea seama că aceasta oferea scenele la care ţinea cel mai mult. Îşi pune întrebarea dacă repercusiunile politice ar fi diferite în cazul când relaţia s–ar consuma cu o fată albă. Dacă da, gândeşte în sinea sa, ce ar

fi mai grav? Un bărbat cu strămoşi vietnamezi care agreează ideea de a viola negrese (felicitări urii tradiţionale dintre ghetourile etnice) sau fete albe (salut, rasa nepotrivită şi femei albe)?

În fine, indiferent ce s–ar întâmpla, în seara asta e aici şi vrea ca DeLana să fie prima. Apoi va retrăi totul alături de Michelline, Kimbie Dee şi iarăşi DeLana. Fixează totul, programează aparatul să înceapă la comandă vocală şi se întinde pe masă. Sonda fesieră îi pătrunde adânc în anus, cealaltă i se potriveşte perfect pe sex, la fel ca şi casca pe cap. Îşi îngăduie o clipă de pauză pentru a–şi fixa picioarele şi talia, apoi se aşază după ce se asigură că celelalte legături se găsesc acolo unde le poate găsi cu uşurinţă. Cu căştile pe urechi, cu ochelarii pe ochi, îşi fixează legăturile pentru cap, îşi aranjează braţele pe şublerele de blocare… gata să pornească în călătorie…

— Gata. Dă–i drumul, rosteşte el.

Diem *este* DeLana şi tot el *este* şi bărbatul care o răpeşte de pe stradă. Îi strânge părul între degete şi trăieşte durerea pe care o simte ea în creştet; percepe gustul metalic al ţevii pistolului între buzele ei şi–şi simte degetele vibrând, nerăbdătoare, pe trăgaci; răcneşte după mama în clipa în care el juisează în anusul ei. Harris simte usturimea pe care ea o percepe a doua zi şi jubilează la vederea vânătăilor ei, detectează cum voinţa ei se clatină şi e obligată să se supună, are pe buze gustul fecalelor Maestrului, îi simte limba umedă curăţându–l – şi, în cele din urmă… nu, nu… tăiaţi asta… încă nu…

Aha! Micheline. Zbătându–se, chinuindu–se pe sub aşternuturi, îngrozită, pentru că tăticu’ a mai făcut asta şi altădată, dar niciodată atât de violent, iar acum doare; tata simte cum ea se trezeşte la viaţă şi se luptă să scape…

Obiectele la care apelează devin tot mai mari şi mai aspre, iar sângele îi acoperă coapsele – (Diem simte cum sângele îi curge pe pielea întinsă) – apoi urmează momentul când se aude trosnetul gâtului ei, dat peste cap în contact cu marginea patului, iar canalul Michelline dispare, devenind un zgomot alb, iar tăticu’ se suie în pat, călare pe trupul mic, încă transpirat…

Diem juisează puternic, simţind cum vintrele îl dor şi i se răsucesc, apoi devine urmăritor, în timp ce Kimbie Dee se deplasează pe un hol, după ce a lucrat singură în sala de gimnastică, simte apa călduţă a duşului pe trup în timp ce se apropie de ea, jubilează când îngrijitorul pe jumătate infirm îi chinuie sânii micuţi, îi bagă cu forţa mânerul spălătorului de podea, o violează pe podeaua rece, îi înnoadă sutienul în jurul gâtului în vreme ce ea zace, urlând de durere – acum Diem are un orgasm, rapid şi pe uscat, mereu–mereu, ştiind că penisul îl va durea zile în şir după aceea, şi–i urmăreşte trupul dezgolit cum se prăbuşeşte, expresia de uimire de pe faţa ei în momentul când laţul improvizat intră în acţiune – şi simte cum nodul o strânge de gâtlej, aude suspinele de ruşine amuţind pe vecie…

Iar Diem trăieşte acum senzaţia căderii DeLanei de la etaj şi simte vântul vâjâind pe lângă corpul dezgolit al femeii, intensitatea durerii de cap datorată loviturilor primite, efectele frigului asupra ţestei ei – viteza cu care se apropie de caldarâm, imposibilitatea de a pricepe ce se va întâmpla foarte curând…

Urmează un val de durere înfiorătoare, şi Diem se află singur în beznă.

Acum ejaculează, sau mai curând se chinuie s–o facă, nu mai are ce şi de aceea se zbate şi urlă, încordându–se şi rămânând ţintuit în legături, iar contracţiile îl fac să se simtă de parcă ceva ar încerca să–l sfârtece în zona inghinală. Aşa cum păţeşte întotdeauna, îşi pierde complet cunoştinţa şi se prăbuşeşte într–un somn ca de moarte, lipsit de vise, trezindu–se după aproape o oră.

Îşi desface legăturile şi se ridică în şezut; ca de obicei, înainte de a face altceva, foloseşte un atomizor analgezic, apoi îşi unge penisul cu ulei cald, emolient. În cursul cumplitei experienţe a pierdut controlul asupra vezicii, astfel că este ud de urină; nu–şi aminteşte cum şi când s–a întâmplat asta, dar senzaţiile au fost mai puternice.

Încăperea degajă o miasmă otrăvitoare de care ar vrea să fugă, dorind ca altcineva să pună totul în ordine, însă e clar că nu poate proceda astfel; se simte stors, iar analgezicul nu–şi face efectul, traversează câteva momente de isterie din

cauza sentimentelor de vinovăţie şi uşurare, dar va trebui să–şi petreacă următoarea jumătate de oră pentru a face curăţenie.

Cearşafurile ajung în spălătorul–uscător, apoi îl activează. Micuţa jucărie va scoate din nou urmele de sânge, excremente, spermă, sudoare şi urină, deşi aşternuturile au îmbătrânit şi au rămas pătate.

Dumnezeule, îl dor braţele şi niciodată nu s–a simţit atât de epuizat făcând treaba asta, totuşi adună casetele şi le încuie în dulăpior, după care la dezinfectantul şi şterge patul, dispozitivele de fixare şi ornamentele. E atât de obosit încât scapă din mână găleata, care se răstoarnă, iar conţinutul este înghiţit încet de o gură de scurgere din podea; simte un gol în stomac la gândul să şteargă totul cu o cârpă, apoi îşi dă seama că nu va trebui s–o facă, deoarece se va usca pe pardoseala impermeabilă, astfel că va curăţa altă dată, când va avea timp.

Poate în sfârşit să facă un duş. Apa e fierbinte şi îndestulătoare, iar şamponul corporal cu efect dezinfectant are un miros minunat; îi vine să plângă de plăcere că totul s–a terminat…

Spre deosebire de alte nopţi, poate şi pentru că trăirile de acum au fost atât de intense, îl chinuie un gând pe care nu–l poate alunga. În vreme ce simte jetul fierbinte şi puternic pe craniu, mintea lui alunecă spre începuturi, când a avut prima „experienţă paralelă”, perioada primului mandat ca procuror federal al lui Hardshaw, iar apoi când ea a ajuns procuror general al statului Idaho.

Doamne, cum s–a descoperit asta? Din perspectiva prezentului, descoperirea este firească… dar ce fel de persoană era aceea care a putut concepe aşa ceva? Violatorilor şi celor cu manifestări violente le plăcea ceea ce făceau, deoarece *ştiau* cum îşi tratau victimele – asta explică în parte de ce copiii maltrataţi devin adulţi cu înclinaţii sadice – prin urmare, iubitorii de porno–violuri aveau senzaţii mai puternice, întrucât trăiau evenimentul din ambele puncte de vedere.

Se poate spune că individul care a inventat procedeul a avut geniu comercial.

Şi fiindcă tot a ajuns la subiectul acesta, ce fel de receptori de senzaţii au fost instalaţi în creierul unor oameni ca… ei bine, ca Diem însuşi? Îşi freacă spinarea cu o perie lungă, îndeajuns de violent ca pielea să se irite şi să–l usture. Încă nu are senzaţia de curăţenie, şi e atât de obosit…

Totul a început cu dorinţa de a vedea cum era, apoi i–a venit uşor să copieze filmele confiscate. Înainte de a trăi senzaţiile acestea, Diem se considerase mai întotdeauna o fiinţă asexuată; în perioada facultăţii, cele câteva experienţe trecătoare cu femei, apoi cu un tânăr, îl plictisiseră. Era mai simplu să stea pur şi simplu acasă şi sa se masturbeze şi înainte de a fi descoperit experienţa paralelă nu avea fantezii erotice de nici un fel… sau cel puţin nu la nivelul conştientizării obiectului care îl excita…

În fine, ar mai fi ceva. Pesemne că ar fi putut să meargă la un psihiatru. S–au înregistrat şi succese în tratarea unor suferinţe ca a lui. Dar asta ar fi însemnat să destăinuie o mulţime de lucruri, între care şi acela că „experienţele” sale din facultate fuseseră violuri în oraşe situate departe, înregistrate ca infracţiuni cu autor necunoscut.

„La drept vorbind”, gândeşte el, „ţara putea să aibă lideri şi mai răi.” Brittany Lynn Hardshaw este unul dintre conducătorii cei mai eficienţi din ultimii cincizeci de ani, dar asta nu reprezintă doar părerea lui, iar pentru a–şi îndeplini perfect slujba, Diem a trebuit să ştie cum să judece precis, nu să dovedească doar loialitate. Chiar dacă aprecierea sa ar mai putea fi pusă la îndoială, rămân totuşi istoricii şi specialiştii în ştiinţe politice care recunosc meritele lui Hardshaw, cu toate că o urăsc de moarte.

Iar foarte mulţi oameni ştiu că o parte a măreţiei ei se datoreşte Umbrei pe care a avut–o…

Se trezeşte lăsându–se pe podeaua duşului şi începe să enumere realizările pe care le–a avut. Consideră că între acţiunile întreprinse şi terminate cu succes, a reuşit sa ofere cămine la trei milioane de oameni, slujbe altor treisprezece milioane, a făcut dreptate altor câteva milioane care altfel ar fi fost nedreptăţiţi…

Singurul lui mandat în cadrul Congresului a dus la votarea Legii Diem şi mai bine de o mie de oameni au fost

condamnaţi la moarte pentru faptul de a fi realizat filme precum cele încuiate acum în dulap. S–a îngrijit chiar ca unele dintre ele, cu care a avut legătură directă, să intre în atenţia poliţiei… oare a vrut să fie prins? Ori a vrut să fie prinşi doar ceilalţi?

Încă se simte rău; durerea provocată de convulsiile ce i–au sfârtecat vintrele mai devreme, usturimea pornind din locurile unde conectorul i–a ros penisul şi în porţiunile de anus unde s–a lovit violent cu un alt conector, toate aceste senzaţii amestecându–se cu aceea, copleşitoare, de greaţă. Abia reuşeşte să iasă din camera de duş ca să ajungă la baie şi să icnească de câteva ori, în valuri succesive şi apăsătoare care–l storc din capul pieptului până la anus, picioarele îi tremură, de parcă ar suferi de forma cea mai gravă de gripă avută vreodată.

Orice şedinţă extrem de intensă este urmată de reacţii foarte violente. Bâzâitul supărător şi poruncitor de la baza craniului a dispărut şi nu va reveni decât peste câteva săptămâni sau luni. Acum însă a apărut altă senzaţie pe care n–o poate alunga.

Iar senzaţia asta nu–i dă deloc pace, revenind mereu; intră din nou la duş, se curăţă de balele propriei vome, se şterge în grabă şi–şi pune halatul de baie. În nopţile fericite, ritualul duşului funcţionează ca un botez, readucându–l în lume cu o senzaţie de curăţenie, chiar dacă stors de puteri şi suferind dureri cumplite; în nopţile proaste, senzaţia apare mereu–mereu.

Acest ceva chinuitor l–a cuprins acum fără putinţă de scăpare. Urcă scările clătinându–se pe picioare, se opreşte puţin pe palier fiindcă îşi aminteşte că trebuie să coboare din nou pentru a întinde filamentul de ciment cauciucat, apoi să memoreze forma lui pentru data viitoare când va intra acolo.

Dumnezeule, data viitoare s–ar putea ca însuşi Washingtonul să fie cărat de ape; după mutarea instituţiilor guvernamentale, conform programării, va pleca de aici printre ultimii şi ar putea să piară la fel ca amărâţii aceia din Hawaii… dar asta n–are importanţă, el trebuie să fie sigur că secretul nu va fi descoperit. Nimeni nu trebuie să–l afle…

Se concentrează îndelung asupra firicelului de ciment

cauciucat care se usucă, memorează forma irepetabilă a vălueririlor pe care le capătă. Persoana care l–ar sparge călcând pe el n–ar mai reuşi să–i imite forma şi în felul acesta ar fi măcar avertizat…

Apoi simte că picioarele i se înmoaie şi–l lasă. Ceea ce nu reuşeşte să alunge urcă pe scări către el, urlând ca un câine turbat, gata să muşte. Se răsuceşte pe călcâie, trânteşte uşa, o încuie, porneşte în fugă pe scările de serviciu pe care servitorii nu au voie să le folosească şi intră în dormitor. Halatul de baie zboară de pe el ca aripile larg desfăcute ale unui liliac uriaş şi cade pe biroul de lucru, unde se află cele trei cărţi pe care a început să le citească în urmă cu câteva săptămâni, înainte ca totul s–o ia razna.

Se azvârle între cearşafurile moi ale patului uriaş cu apă şi–şi îngroapă capul sub pătură, făcând o pauză de numai o clipă, cât să şoptească: „luminile stinse” către calculatorul casei.

Iată ce nu–şi poate scoate din minte:

Cu excepţia celor trei „specialităţi” pe care le–a trăit astă–seară, toate filmele reprezintă copii ale unor experienţe paralele porno confiscate de la persoane care comercializau asemenea chestii. Diem s–a ocupat personal de întocmirea dosarelor.

Trei casete – cele pe care le–a rulat în seara asta – sunt altfel. Le–a comandat personal.

Fiecare dintre ele l–a costat de patru ori mai mult decât automobilul pe care îl are acum.

Cu puţin timp înainte de a adormi, aude ceea ce nu poate alunga din minte, propria voce care–l taie ca un bisturiu, de parcă i s–ar adresa propriei persoane, aflată în boxa acuzaţilor:

Domnule Diem, ştiţi, desigur, că aceste casete sunt realizate prin extragerea cu forţa a memoriei imediate, după ce s–a consumat violul, iar apoi extractorul este lăsat implantat chiar pentru crimă.

Însă dumneavoastră aţi comandat acele casete, domnule Diem. Cel care instigă pe altul să comită un lucru devine autorul acelei fapte. Iar la preţul pe care l–aţi plătit, ştiţi ce au comis aceşti oameni, domnule Diem. Au făcut acele casete special pentru dumneavoastră. Şi le–au maltratat pe cele trei

tinere exact cum aţi dorit.

Dacă nu credeţi, amintiţi–vă, domnule Diem, că orgasmul final, cel mare, cel pe care trebuie să–l trăiţi, vine, nu în urma torturii la care sunt supuse Kimbie Dee, Michelline şi DeLana... nici măcar în urma decesului lor în condiţii cumplite, măcelărite de acele brute... nu, domnule Diem. Nu asta vă face să jubilaţi.

Juisaţi doar ştiind că totul s–a întâmplat cu adevărat, nu–i aşa?

Bezna coboară. A doua zi se trezeşte mai târziu decât şi–a propus. Când se scoală, constată că e trecut de ora zece, ziua e închisă şi apăsătoare şi că a primit un mesaj din partea Preşedintelui Hardshaw să–şi la o zi liberă pentru a–şi reveni după starea de suprasolicitare.

Berlina îşi doreşte uneori să semene şi mai mult cu reporterii de pe vremuri. Dacă lumea ar funcţiona aşa cum ar trebui, atunci, înainte de a i se oferi şansa de a realiza ceva cutremurător, ar fi îmbătrânit făcând reportaje despre şedinţele consiliilor şcolare şi stând în faţa rămăşiţelor contorsionate ale diverselor maşini accidentate, cu ochiul unei videocamere îndreptat asupra ei, astfel că s–ar fi obişnuit să stea de vorbă şi cu tipi din lumea afacerilor. Dar aşa cum stau lucrurile, va trebui să înveţe din mers.

Glinda Gray, persoana de la GateTech a cărei slujbă poartă o titulatură ciudat de încifrată, ceea ce înseamnă că ori este o marionetă, ori adevărata eminenţă cenuşie, astfel că trebuie abordată cu mănuşi, nu spune întregul adevăr. Berlinei îi este clar măcar atâta lucru. De asemenea, mai este sigură că dacă ar avea o experienţă de cel puţin zece ani în domeniu, ar pricepe exact ce i se ascunde. Din nefericire, nu numai că nu posedă suficientă experienţă ca să–şi dea seama, dar nici nu–i capabilă să priceapă ceea ce par a fi serii de aluzii pe care domnişoara Gray le lansează în direcţia ei.

Ei bine, cum ar fi procedat Edward R. Murrow sau Morley Safer[38]? se întreabă Berlina. În aceste momente se îndreaptă către sud, spre Coasta Golfului, pe cale de a realiza materialele documentare care să–i slujească pentru ilustrarea

[38] Jurnalist american (n. 1931) (n. red..)

secvenţelor de dinainte şi de după trecerea uraganului. Acum însă nu se gândeşte să facă filmări ale zonelor care se presupune că vor fi devastate; stă lăbărţată pe bancheta din spate a automobilului, atentă la un stereovizor şi montează imaginile celor două în mod virtual, astfel că ceea ce vede seamănă cu interiorul unui studio TV, dar trebuie să fie atentă să nu întindă mâna şi să şi–o treacă printr–o plantă aflată într–o glastră. Este limpede că în acest mediu Glinda Gray se simte cel puţin la fel de sigură pe sine ca şi Berlina.

Când ai îndoieli, încearcă să spui adevărul.

— De acord, zice Berlina, documentarea este foarte convingătoare. Forţele Spaţiale ale SUA şi NASA jefuiesc porţiunile japoneze şi europene ale Bazei Selenare, comiţând o ilegalitate, şi ceea ce este mai grav, beneficiază de sprijinul Agenţiei Naţionale de Securitate pentru a sparge codurile de protecţie, astfel încât să poată folosi pe gratis tot felul de echipamente ce nu le aparţin. Accept materialul aşa cum este, dar mai sunt cel puţin două întrebări la care nu mi–ai răspuns. Prima: De ce ai ales *Sniffings* şi nu *Scuttlebytes*, iar a doua: Cu ce se alege GateTech din treaba asta?

Glinda îşi îndepărtează de pe faţă părul blond care a început să încărunţească şi Berlina observă cu invidie naturaleţea care o caracterizează, semn că–şi joacă propriul rol de foarte multă vreme.

— Sigur, noi socotim că *Sniffings* prezintă interes din două motive şi poţi să mi le atribui fără nici o problemă. În primul rând, *Scuttlebytes* are, ca să zicem aşa, o atitudine foarte adolescentină faţă de capitalism – redactorilor le place să sâcâie lumea afacerilor pentru că ea reprezintă în mare măsură bani şi prestigiu în sectorul privat şi deoarece oamenii de afaceri manifestă tendinţa de a deveni oarecum conservatori. Şi, ceea ce–i mai important, noi ştim destul de bine de ce procedează astfel autorităţile federale şi ONU. Pentru că majoritatea guvernelor de pe Pământ nu au reuşit să anticipeze nevoia de instalaţii de lansare care să rămână în picioare în condiţii meteorologice extrem de nefavorabile. Propria noastră ţară constituie un exemplu perfect – în primul rând, noi am construit la Cape Canaveral, pe o coastă lovită mereu de uragane, apoi ne–am transferat pe reciful Kingman,

unde porţiunea de uscat este şi mai redusă, iar pericolele apariţiei furtunilor sporesc. Dar nici celelalte naţiuni n–au procedat mai înţelept. Prin urmare, ce se întâmplă când apare o situaţie catastrofală pe care toată lumea ar fi trebuit s–o anticipeze? Există două posibilităţi – lansările pot continua, folosindu–se instalaţiile pe care întreprinzătorii privaţi, anticipând astfel de situaţii, le construiesc, ori pot proceda exact ca în cazul de faţă – îşi însuşesc proprietatea altuia fără a oferi despăgubiri, pătrund în mod ilegal în incinta instalaţiilor ce aparţin altor naţiuni, comiţând fapte pentru care noi am fi fost acuzaţi de furt, piraterie sau fraudă, toate acestea doar ca să nu permită companiilor private să rezolve problema. În cadrul guvernului există o atitudine părtinitoare, adânc înrădăcinată, împotriva lumii afacerilor, domnişoară Jameson, acesta este fenomenul la care asistăm. Mărturisim sincer că ne–am săturat de asta. Nu vrem decât şansa de a concura cinstit şi, de fapt, asistăm la o situaţie în care noi trebuie să–respectăm legile, iar instituţiile guvernamentale, nu.

Are cam multe de citat, se consolează Berlina, şi faptul că în toată afacerea asta a depistat ceva care nu–i miroase a bine poate fi investigat atent cu altă ocazie. Acest lucru o face să regrete destul de mult că n–a investit bani într–un conector cranian, astfel încât să poată folosi bazele de date în dublu sens, interactiv, numai că trebuie să ştii ce întrebări să pui, iar totul costă înfiorător de mult.

Îşi petrece alte câteva minute în compania Glindei Gray, dar material mai bun decât atâta nu obţine. La final schimbă câteva obişnuite saluturi politicoase, mai puţin oficiale; informaţia cea mai interesantă pe care o obţine este că şi John Klieg a devenit un susţinător al articolelor din *Sniffings*, amănunt pe care Gray îl menţionează cu un ciudat aer de jenă, de parcă ar fi neobişnuit ca ea să cunoască preferinţele şefului.

Prea bine, atunci pesemne că zvonurile referitoare la faptul că şi–a servit şeful cu deosebită distincţie reflectă realitatea… dar lumea afacerilor private reprezintă cu totul altceva. Dacă în cazul unui senator îşi permite familiarisme cu asistenta sa juridică, vestea reprezintă o bombă jurnalistică, în schimb,

bărbaţii din lumea afacerilor îşi pot vârî în pat pe cine vor ei şi absolut nimeni din respectiva comunitate nu se sinchiseşte nici cât negru sub unghie. Berlina nu prea reuşeşte să priceapă resorturile unei lumi în care funcţionează etaloane atât de diferite.

Ei bine, o regulă pe care ea a aplicat–o mereu sună: Când nu înţelegi ceea ce ai obţinut, încearcă să obţii mai mult. Dar cu cine să mai stea de vorbă? În ultimele săptămâni a purtat câteva discuţii cu Diem, dar probabil că n–are suficiente motive să–l sune acum.

Nici Di Callare nu i se pare un tip încăpăţânat; în plus, el ar avea ce să–i spună şi e relativ uşor de abordat.

Acesta numai că nu explodează; Berlinei îi trebuie câteva clipe ca să priceapă elementele esenţiale; mai precis, Klieg profită de situaţie.

— Uită–te la data obţinerii aprobărilor şi a începerii construcţiei; când s–a mutat în Siberia, a adulmecat ce se va întâmpla şi atunci a obţinut porţiunea potrivită de teren de la un popor care a fost dispus să vândă totul ieftin…

Berlina îşi propune să verifice acest amănunt. *Cum a simţit Klieg momentul*? *A avut posibilitatea de a afla sau de a bănui că va apărea ceva de genul Clem*? Una este să fii un deschizător de drumuri care anticipează lucrurile, gândeşte ea, şi alta să ţâşneşti pe şosea înaintea mulţimii de refugiaţi ca să deschizi un atelier de reparaţii… şi bineînţeles, merită verificate şi legăturile lui Klieg cu autorităţile siberiene, care s–au situat aproape în afara legii.

Îi mulţumeşte lui Di pentru deranj şi pentru timpul pe care i l–a oferit, se asigură că el şi–a păstrat sentimentele amicale faţă de ea şi închide. Di n–a făcut nici o declaraţie care să merite a fi citată, însă datorită lui ştie ce i–ar putea spune Diem, sau Hardshaw, asta dacă i se oferă o asemenea şansă.

Trăieşte cumplitul sentiment că deocamdată posedă doar informaţii pe care compania lui Klieg le–ar vrea răspândite prin intermediul mass–media şi nu–şi dă seama de ce are senzaţia asta. Sigur că până nu redactează totul nu are cum să ştie ce vor face cu articolul ei.

Iar acest gând îi dă şi răspunsul. Îşi face pregătirile şi apoi lasă un scurt mesaj pentru Glinda Gray, informând–o că

următorul număr din *Sniffings* va prezenta declaraţia ei ca subiect principal. Apoi înregistrează un mesaj audio–video, mult mai lung, pentru Diem.

Când în aceeaşi seară primeşte un telefon de la el, îşi dă seama că a procedat corect.

Jesse şi Mary Ann au reuşit să facă parte din aceeaşi echipă la săparea adăpostului; aici, la Tapachula, nu–i la fel ca în Tehuantepec, acolo erau suficient de departe, astfel că n–au suferit decât urmările unui uragan neobişnuit de puternic şi chiar dacă armata nu le–a sărit în ajutor, majoritatea locuitorilor din Puerto Madero au reuşit să se evacueze înainte ca mareea de furtună să lovească oraşul. Micuţa aşezare şi plaja au dispărut, iar locuitorii săi s–au adăugat la oamenii fără cămin din Tapachula, dar măcar au rămas în viaţă, iar Tapachula are o mulţime de clădiri care încă stau în picioare. Ca prin minune, au reuşit să reziste chiar şi unele dintre cocioabele improvizate ce înconjoară oraşul, plus destule clădiri publice, astfel că fiecare îşi găseşte un loc unde să pună capul jos – ceea ce, pentru unii e mai bine decât înainte de apariţia lui Clementine.

Sunt multe de făcut, dar aici pierderile umane se ridică la zeci de persoane, nu la sute, iar când trebuie căutat într–un morman de moloz, se găseşte suficientă forţă de muncă. Mary Ann se află în locul potrivit să vadă cum doi băieţi murdari şi înspăimântaţi sunt scoşi de sub dărâmăturile unei case, iar apoi să audă ţipătul de recunoştinţă al mamei lor.

Oarecum nemulţumită, se trezeşte gândindu–se că dacă ar lucra, ar trebui să–şi stimuleze sentimentele până la maximum, astfel ca privitorii să poată înţelege că a simţit o deosebită bucurie să asiste la o asemenea scenă.

Ziua e lungă, dar pare şi mai lungă întrucât proprietarul casei nu a părut să se opună, iar Mary Ann a transformat casa închiriată într–un adăpost de campanie, astfel că în afara membrilor familiei Herrera, care îi sunt absolut trebuincioşi, au mai primit vreo douăzeci de refugiaţi care s–au împrăştiat peste tot. Asta înseamnă multă muncă pentru a le găsi un colţişor de dormit, însă Señora Herrera este dispusă să–i accepte doar pe cei care vor să lucreze pentru a–şi câştiga

dreptul la cazare şi hrană. Iar asta se vede, întrucât casa arată mai curată şi mai ordonată decât până acum.

Jesse şi Mary Ann au la dispoziţie doar dormitorul mare şi baia despre care pot afirma că sunt numai ale lor, dar asta nu cântăreşte prea mult; e chiar plăcut, semănând cu mândria de a deţine camera cea mai spaţioasă şi mai bine mobilată dintr–o casă aglomerată.

În aceeaşi seară, Jesse îşi face de lucru cu terminalul calculatorului; legăturile cu lumea exterioară şi prin intermediul acestora, cu restul Mexicului, par să fie în stare satisfăcătoare, deşi între nordul şi sudul Mexicului totul se recepţionează prin satelit, deoarece Clementine a făcut o pârtie, sfârtecând absolut orice, mai puţin cele câteva cabluri optice îngropate şi, la drept vorbind, teritoriul s–a împărţit în două ţări distincte, separate de zona de haos a Istmului Tehuantepec.

Trăieşte sentimente amestecate, totuşi socoteşte că ar putea măcar încerca să la legătura cu Naomi. Scrie un mesaj grăbit cu conţinutul „sper că n–ai păţit nimic”, şi–l pune într–un pachet de detectare care se îndreaptă către adresa ei de identificare în reţea – un mic program care va umbla de colo–colo prin reţele până când ea se va conecta din nou.

Fiindcă tot se ocupă de asta, lansează şi un program de detectare de tip „menţiune căutare”, care va reţine orice menţionare a numelui fetei. Îi dă instrucţiuni să vegheze în apropierea serverelor şi procesoarelor din statele Oaxaca şi Chiapas. În felul acesta – şi are o strângere de inimă la un asemenea gând –, dacă Naomi va ajunge într–un spital sau într–un autobuz plin cu refugiaţi, sau în vreo situaţie similară, detectorul său va afla şi–i va da de ştire.

Li se oferă servicii telefonice reduse pentru a–şi contacta rudele şi el n–a folosit nici una dintre convorbirile la care are dreptul. Pesemne că–l va căuta pe tata, dar n–ar fi deloc rău să–i telefoneze lui Di, iar el îi va transmite tatei şi, în plus, îi vine mai la îndemână să discute cu Di.

Spre uimirea lui, chipul lui Di apare pe ecran aproape instantaneu.

— Hei, puştiule! De două zile tot încerc să aflu ceva despre tine! Ce s–a întâmplat? Eşti teafăr? Ai nevoie de bani, de

aprobări ca să obţii ceva sau să te deplasezi?
— N–am nimic, Di, vorbesc serios. Am o prietenă bogată, iar ea a închiriat o casă construită ca o fortăreaţă. Am îndurat uraganul acolo şi aproape că nici nu l–am simţit. Au restabilit serviciile telefonice abia acum câteva ore. Fosta mea locuinţă a fost lovită destul de rău, dar eu n–am păţit nimic, iar mai toate lucrurile mele erau oricum aici. Te–am sunat ca să te anunţ că mă simt bine.
— Doamne, cât mă bucur să aud asta!
Jesse priveşte mai atent la ecran şi constată:
— Arăţi foarte obosit. Nu mai apuci să răsufli?
— Ba da, dar nu profit de momentele de odihnă. Ţi–ai găsit timp să consulţi ştirile?
— Suficient ca să aflu că Salina Cruz a dispărut, iar mareea de furtună a măturat majoritatea staţiunilor de pe coastă. Şi, desigur, că ţara e practic ruptă în două în zona *Istmo*.
— Cam aşa stau lucrurile. Încă nu s–a dat publicităţii, dar guvernul mexican a luat hotărârea pe care aş dori să o ia şi al nostru. Au declarat că situaţia devine cu caracter permanent din cauza numeroaselor uragane care se formează în zona aceea şi, ţinând seama de previziunile noastre care arată că vreme de şase ani verile vor fi la fel, mexicanii vor încerca să organizeze migraţii în masă către zone mai ferite şi să profite de marile căderi de precipitaţii pentru a cultiva cereale în deşert ca să hrănească întreaga populaţie. Prin urmare, dacă poţi pleca de acolo, fă–o cât mai curând, altfel nu–ţi rămâne decât soluţia de a mărşălui vreo lună în mijlocul unei coloane de refugiaţi în căutarea unei zone mai înalte.
— Dacă nu–i lovită direct, pădurea tropicală Chiapas nu va resimţi câtuşi de puţin uraganele, îi răspunde Jesse. Ciudat lucru – luna trecută ar fi fost disperat că nu va putea reveni la vreme la Az, iar acum priveşte lucrurile cu detaşare. Aici plouă mult. Dar… ai spus *numeroase uragane*…
— Exact. Clem a scos doi pui şi încă se îndreaptă spre vestul Pacificului, având unul pe urmele lui, iar celălalt se deplasează paralel cu el şi puţin spre nord. Clem 2, sau „Clementine”, după cum l–am numit, a căpătat o asemenea forţă în zona Golfului, încât nu ştim sigur câte ochiuri de furtună a creat, dar posedă deja patru jeturi de ieşire care

fierb şi fiecare îşi formează propriul ochi. Am inaugurat un nou sistem de numerotare: Clem în sine a devenit Clem 100, Clem 2 este Clem 200, iar cele două progenituri independente din Pacific sunt 300 şi 400. În general, vor primi numele în funcţie de uraganul care le–a dat naştere. Noi bănuim că din Golf vor ieşi cel puţin Clem 210, 220 şi 230.

— Isuse mare!

— Îhâm. Şi trebuie să ţinem seama şi de Donna, un uragan format în zona depresionară tropicală din vestul Atlanticului, aproape de ecuator. Poţi fi sigur, Jesse, dacă rămâi în Mexic, vei trece prin cel puţin cinci uragane în cursul verii şi al toamnei. Şi fiindcă veni vorba, anticipăm şi trei uragane mari în zona canalului Chesapeake.

Jesse clatină din cap, încercând să–şi limpezească gândurile care i–au luat–o razna.

— Mai poţi fi undeva în siguranţă?

— Probabil în Siberia, acolo eşti mai ferit. În Statele Unite, pesemne Kansas, deşi în Munţii Stâncoşi se vor înregistra precipitaţii multe, aşa că nu mi–aş instala tabăra pe malul vreunui râu. Utah, atâta vreme cât nu te prinde vreo viitură, iar unele dintre simulările noastre arată că albiile secate ale unor lacuri se vor umple pretutindeni în zonele depresionare şi de câmpie, astfel că până în octombrie vom avea un lanţ de lacuri sărate.

Lui Jesse îi revine glasul şi poate întreba:

— Şi–atunci, la naiba, spune–mi şi mie, se poate face ceva?

Di strânge din umeri.

— Oamenii se străduiesc.

Nu sună deloc încurajator. Nu are nici un motiv să se întoarcă. Aici în Chiapas a ajuns să–şi cunoască vecinii şi a lucrat cot la cot cu ei. Iar munţii şi, dacă se va ajunge la aşa ceva, pădurea tropicală nu–s chiar cele mai neprimitoare locuri din lume. Are strania senzaţie că există posibilitatea de a hotărî chiar el unde îi vor trăi nepoţii. Îşi va găsi el un loc undeva, doar e sănătos şi nu se dă înapoi de la muncă, a început să se exprime foarte cursiv în spaniolă şi are o serie de cunoştinţe care vor deveni necesare, deşi ingineria intuitivă va trece pe plan secund.

— Atunci cred c–o să mai rămân o vreme pe aici, Di. Mi–am

găsit locul şi sper că–i mai sigur.
— Aă, n–o faci cumva de dragul vreunei fete?
— Doar îmi ştii proastele obiceiuri. Nu, serios, cred că prietena mea va fi chemată curând de şefii ei la slujbă. Şi aş zice mai curând că e „femeie”, nu fată. Probabil că are vârsta ta.
Lui Di îi scapă un şuierat şi face un semn cu ochiul.
— Bravo, doamna Robinson[39].
— Ce–ai spus?
— Nici eu nu ştiu ce–nseamnă, dar tata obişnuia să exclame aşa când vedea un tip alături de o femeie mai în vârstă. Cred că–i vreo aluzie la ceva ştiut doar de el.
— A uitat de ea până să mă nasc.
— Tot ce se poate. Teoretic, ar trebui să mă întorc la muncă, dar acum nu facem decât să adunăm date despre nenorocirea din Golf şi nu mi–e jenă să–ţi spun că simt o uşurare să mai stau de vorbă cu cineva pe orice alt subiect. Nu putem face nimic şi forţa uraganelor creşte mereu…, spune Di şi oftează. În fine, de ajuns cu asta. Ai grijă de tine. Pari destul de maturizat, dar tot fratele meu mai mic ai rămas. Pe bunicuţa asta de care te–ai lipit…
— Ia vezi!
—…o cunosc de undeva?
Jesse socoteşte că dacă îi va spune, e probabil ca fratele lui să se consulte cu somităţi din psihiatrie, de aceea găseşte soluţia:
— Nu cred. Ai auzit vreodată de o actriţă pe nume Mary Ann Waterhouse?
— Nu. Spune–i să aibă grijă de frăţiorul meu, auzi?
— S–a făcut. Iar tu să te porţi frumos cu nepoţii.
Flutură mâinile unul către altul, salutându–se în glumă, apoi discuţia se încheie. Jesse se reazemă de spătar şi rămâne pe gânduri; asta chiar a sunat a adio şi nu–i place. Şi totuşi, ei bine, sateliţii sunt la locul lor, şi condiţiile meteo n–au cum să–i afecteze, iar o mulţime de cabluri din fibre optice sunt

[39] Aluzie la un cântec lansat de duetul Simon şi Garfunkel, „Doamna Robinson”, despre o femeie care consolează bărbaţi mai tineri decât ea, despre care se spune că este „iubită de Dumnezeu mai mult decât îşi închipuie” (n. trad..)

îngropate... există posibilitatea ca reţeaua să reziste încă multă vreme după prăbuşirea civilizaţiei.

Ceea ce–l face să–şi imagineze cum el şi Mary Ann folosesc un băţ drept unealtă de grădinărit pe un petic de pământ din junglă, iar Mary Ann este conectată, astfel că în întreaga lume, milioane de oameni aflaţi în colibe, neglijându–şi propriile grădini, trăiesc experienţa prăşitului efectuat cu un băţ ascuţit la un capăt.

— De ce râzi? îl întreabă Mary Ann, care tocmai a ieşit de sub duş. Trupul sculptural al femeii încă îl fascinează.

— A, am vorbit adineauri cu fratele meu. E un tip haios.

Cât merg până la locuinţa ei ca să–şi la lucrurile, Naomi începe să–şi dea seama că Eric are o cu totul altă viziune despre lume decât ea. Nu prea ştie cum să interpreteze asta – Eric e politicos şi manifestă interes faţă de vorbele ei, dar cum ea a renunţat de mult la ideea de a impune valori oamenilor, îşi dă brusc seama ce puţine lucruri are de spus. A vizitat o mulţime de locuri, dar mai mult s–a deplasat direct de la staţia de trenavetă până în vreun colţ sărăcăcios, astfel că–i poate explica bărbatului ce înseamnă mizeria umană, însă nimic altceva, iar mizeria e cam aceeaşi, oriunde te–ai duce.

A primit un scurt mesaj de la Jesse; ar vrea să–i răspundă, apoi socoteşte că mai poate amâna – Eric face drumuri pe scări ducându–i lucrurile la maşină şi n–ar vrea ca el să termine singur toată treaba.

În timp ce ies din oraş, Eric îi povesteşte despre muzeul din Oaxaca, unde se găsesc multe dintre obiectele scoase în urma săpăturilor de la Monte Alban. Pare puţin îngrijorat că acestea ar fi putut păţi ceva.

Lui Naomi îi este ruşine să recunoască că, deşi a avut la dispoziţie săptămâni întregi şi chiar zile libere, n–a văzut nici muzeul, nici ruinele de la Monte Alban. S–a simţit datoare să meargă mereu la întruniri şi să lucreze la clarificarea valorilor; pe de altă parte, înţelege ea cu un aer vinovat, oricum nu l–ar fi vizitat, fiindcă asta ar fi făcut–o să se gândească la frumoasa cultură care a pierit şi la pierderile suferite de cultura europeană, care s–a dezvoltat linear şi centrist...

Acum ies din Oaxaca; e târziu şi pe Autostrada Federală 190 există o serie intactă de repetoare de impuls, astfel că automobilul trece pe pilot automat şi se îndreaptă spre Ciudad de Mexico. Naomi observă că un copac a zburat cu rădăcini cu tot peste fântâna din Paseo Juarez, totuşi alte grozăvii n–a văzut, deoarece Clem 2 a făcut un soi de viraj la dreapta după ce a lovit Tehuantepec, asta explicând de ce a afectat atât de puţin oraşul, însă a biciuit nemilos zona Chiapas.

— Deci muzeul e la trei străzi depărtare, în direcţia aceea, constată ea. Tii, mă–ntreb dacă o să mai apuc vreodată să–l văd.

— Rămâi cu mine, puştoaico, îmi place oraşul ăsta, zâmbeşte Eric.

Automobilul coteşte rapid la dreapta pe Calle Niños Heroes de Chapultepec, iar acum se află pe drumul de ieşire din oraş, îndreptându–se spre intersecţia cu autostrada 190.

Lui Naomi i–a plăcut adresarea cu „puştoaico.” Dacă i–ar fi spus–o Jesse, ar fi urlat la el. Într–un fel, e şocată, după asta ce va urma, „scumpo”? „Poponeaţă”?

Pe de altă parte, prin asta înţelege că el o place şi o găseşte atrăgătoare, şi ce importanţă are că ea ar vrea ca lucrurile să fie exprimate altfel? Dacă asta o va deranja, i–o va spune. Eric pare un tip de treabă şi pesemne că nu va folosi cuvinte care ei nu–i convin.

Câteva clipe mai târziu, el comută automobilul pe autopilot, stabileşte ca destinaţie un hotel din Ciudad de Mexico şi, aplecându–se să vadă încotro vor merge, Naomi rămâne stupefiată constatând că a mai auzit de locul acela. Este unul dintre uriaşele palate rezistente la orice cutremur, la care preţurile cele mai mici pentru o noapte sunt mai mari decât câştigul ei pe o lună.

— Hmm, face ea, hmm, ştiu că trebuie să–mi găsesc un loc de cazare, dar nu–mi permit…

— Nici o problemă, o linişteşte bărbatul. Am rezervat un apartament cu două dormitoare. Şi fac eu cinste, ca şi în cazul călătoriei, îmi placi, Naomi. N–o să joc teatru declarând că nu mi–aş dori să împart patul cu tine când ajungem acolo, dar aş prefera să fiu invitat decât să dau buzna.

Ţine–o tot aşa, gândeşte ea, *şi s–ar putea să te invit*. *Oare cum o fi o partidă de sex cu un individ doar pentru c–o doresc eu*? *Iar apoi*, *să nu–i ţin lecţii*, *dar să nici nu încerc*?

O uimeşte acest şir al gândurilor, de aceea se grăbeşte să spună:

— Vezi tu, trebuie să recunosc că dacă aş fi mers la muzeu, aş fi intrat cu păreri preconcepute despre artefactele culturale non–europene şi n–aş fi văzut esenţialul. Cred că până acum nu m–am dovedit prea receptivă la noi experienţe, deşi partea ciudată e că toată viaţa am încercat să intru în rezonanţă cu lumea.

Eric îi zâmbeşte înţelegător.

— De ce nu vrei să rezonezi cu acele părţi care–ţi plac?

Femeia îi întoarce zâmbetul.

— Aş putea afirma că–i vorba despre o alegere a valorilor cu semn negativ. Dar nu înţeleg… n–ar fi preferabil să iubeşti doar părţile care îţi plac la persoana iubită? Asta n–ar semăna cam mult a dragoste, totuşi cred că s–ar putea încerca.

— Bun, uite care–i părerea mea. Sper că–ţi dai seama că eşti una dintre persoanele care în cursul ultimelor generaţii au transformat în calvar viaţa oamenilor de afaceri din SUA, de acord? Probabil ai făcut tot felul de chestii şi ai slujit tot soiul de cauze pe care eu le detest cât se poate de mult. Adevărat?

— Adevărat.

Lui Naomi îi vine să–şi exprime părerea de rău, apoi simte cum o cuprinde furia pentru că n–are motive să ceară iertare, după care se simte ridicolă, întrucât el nu i–a cerut aşa ceva. Oricum n–are importanţă, pentru că Eric continuă să vorbească:

— Nici măcar nu vreau să stăm de vorbă despre asta. Eu unul o să mă concentrez asupra felului în care zâmbeşti şi o să mă conving că–mi place, apoi că eşti foarte atrăgătoare şi ai un trup frumos, şi că ştii să asculţi. Fiindcă am atins subiectul ăsta, ai un simţ foarte rigid şi ciudat al umorului când stai de vorbă cu bărbaţii, mă faci să ajung în pragul disperării din dorinţa de a–ţi intra în graţii, crede–mă. Ştiu însă din experienţă că nu–ţi pot intra în graţii doar declarându–mă de acord cu tine, fiindcă ţi–ai da seama imediat că mint, aşa că, după toate probabilităţile, vei aprecia

la mine politeţea şi generozitatea.
— Mai poţi adăuga că eşti atrăgător şi ai trecut prin multe experienţe despre care aş vrea să aflu, spune ea, atâta vreme cât asta nu–ţi dă vreo idee.
— N–ar fi diferită de cele pe care le–am avut în ultima vreme. Hai să ne mutăm pe bancheta din spate, unde–i loc mai mult şi o să scot din frigider ceva de mâncare. Faci parte dintr–o familie de Conservaţionişti, de aceea cred că eşti probabil vegetariană…
— Hmm, regret, dar aşa–i. Şi… hmm. Ştiu că majoritatea oamenilor ne consideră Conservaţionişti, dar noi ne spunem Cunoscători ai Valorilor, sau CV–işti.
Eric o aprobă politicos.
— Am nişte fructe, o salată–două şi nişte iaurt. Toate import SUA, aşa că nu cred să–ţi facă rău, chiar dacă ai mâncat numai produse autohtone vreme de luni de zile. Sper că nu te deranjează dacă am şi nişte sandvişuri cu şuncă din care o să mănânc o parte.
— Una dintre valorile pe care voi încerca să le clarific mai puţin este cea referitoare la drepturile de proprietate care sunt mai puţin importante decât cel de a beneficia de educaţie, surâde femeia cu gura până la urechi. Tocmai mă gândeam că–i vorba de maşina ta, de sandvişurile tale, iar eu sunt doar oaspete.
Cinează îndelung, fără grabă, şi discută despre copilărie şi despre ceea ce presupune vânzarea de mărfuri sau organizarea unei demonstraţii şi, treptat, se întunecă. Climatizarea funcţionează perfect, iar Naomi realizează că n–a simţit nici o denivelare a şoselei, deoarece automobilul le ocoleşte pe cele mari şi sistemul de suspensie preia restul şocurilor. Consideră că n–a mai călătorit în condiţii atât de confortabile.
Mai au de mers trei ore până la Ciudad de Mexico; fac o escală scurtă la o staţie de benzină Pemex şi coboară din maşină, simţind răceala aerului de munte doar cât merg la toaletă. Când Naomi revine, Eric o aşteaptă lângă automobil.
— Trebuia să stai înăuntru, spune ea. Doamne, ce frig e–n seara asta!
— Aşa–i cavalereşte, explică el. Aşa se întâmplă când băieţii

devin cercetaşi.

— Ai mei n–au vrut să–l lase pe fratele meu să devină cercetaş. Uniformele reprezintă echivalentul militarismului, iar taberele de noapte afectează mediul natural.

— Pe de altă parte, dacă ajuţi femeile bătrâne să traverseze strada, ele vor acapara resurse valoroase, adaugă el şi–i deschide portiera.

— Ar fi apelat şi la argumentul ăsta, dacă le–ar fi trecut prin minte. Era cât pe ce să mă îmbrăţişezi, sau mă înşel?

— Cât pe ce. Bărbatul închide portiera, ocoleşte automobilul, urcă şi rosteşte: Gay Deceiver[40], comandă vocală. Toţi pasagerii au luat loc, încuie şi continuă–ţi drumul. Gay Deceiver, încheiat comanda.

Automobilul răspunde cu o voce feminină:

— Am înţeles, şefu'. Puicuţa are o înaintare pe cinste.

Apoi vehiculul se urneşte, reintrând pe autostradă.

Totul a fost atât de neaşteptat, încât Naomi plesneşte de râs. Eric încearcă să se facă una cu bancheta.

— Regret, spune el. Am uitat să reprogramez baza de mesaje standard şi…

— De ce ţi–ai botezat maşina Gay Deceiver?

— După cartea mea preferată de pe vremea când eram mic. O mizerie inutilă de două parale, te asigur, dar exact tipul de poveste care place copiilor. În ea apărea o maşină cu numele ăsta şi, în fine, regret, dar am o prietenă în Utah, căreia nu i–am făcut nici o promisiune…

— Aha, face Naomi.

— Nu, cum să spun… să–i telefonăm. Credeam c–o să iasă ceva în privinţa ta, de aceea n–aş vrea să te superi.

— Îi poţi telefona la ora asta?

Automobilul se înscrie perfect într–o curbă strânsă şi Eric explică:

— Am rămas buni prieteni din liceu şi de atunci încoace a fost căsătorită de două ori. În orice caz, ţinea la cartea asta şi, cum Gay Deceiver avea obiceiul să devină nepoliticoasă, ea mi–a dăruit modulul de voce drept cadou de Crăciun.

Pe prietenă o cheamă Zoe Matson. Se poartă cu eleganţă şi amiciţie şi–i spune fără menajamente lui Eric:

---

[40] Sinonim pentru „seducător."(n. red..)

— Bine că mi–ai lăsat cheia. O să mă duc drept la tine şi o să şterg orice dovadă care să te dea de gol cum trăieşti, porc murdar ce eşti, o să adun toate *minorele* pe care le găsesc şi le duc în oraş, le ofer câte un bilet de autobuz şi fac totul să pară cât se poate de respectabil…

Naomi îl apreciază mai mult pe Eric pentru faptul că are o asemenea prietenă şi înţelege că nu trebuie să aibă motive de teamă, îşi iau rămas–bun de la Zoe, apoi Naomi întreabă:

— Ţi–ai schimbat, cumva, gândurile în privinţa mea?

— Păi, de fapt…, zice el. Adică, am rămas un domn…

— Am înţeles asta, amice, spune ea şi – incapabilă să creadă că e în stare de aşa ceva, râzând în acelaşi timp de sine pentru faptul că simte o satisfacţie deosebită – aprinde plafoniera, astfel încât el s–o poată vedea, şi–şi trage bluza în jos. Ia zi, vrei să verifici înaintarea puicuţei?

Eric e uimit şi impresionat.

Când a hotărât să procedeze astfel, Naomi şi–a închipuit că bărbatul o să sară pe ea şi că va fi, probabil, destul de brutal, dar după sperietura cu Zoe, îşi dă seama că–l vrea cu adevărat şi s–ar părea că ultima etapă în privinţa dezrobirii ei a însemnat şi traversarea unei asemenea situaţii mai puţin obişnuite. Prin urmare, era pregătită să–l vadă atacând–o ca un om al cavernelor şi, cu toate acestea, să nu regrete defel.

În schimb, Eric se apleacă în faţă foarte încet, îi prinde bărbia între degete, răsucindu–i capul cu delicateţe şi o sărută ferm; o mângâie pe gât, palma zăboveşte pe umăr, apoi pe partea moale a subsuorii şi în cele din urmă atinge rotunjimea unui sân, pentru a–şi aşeza un deget pe sfârcul deja tare. Întrerupându–şi sărutul, îi spune:

— Îţi mulţumesc pentru asta.

Ea îl sărută pe obraz şi–i duce ambele palme către sâni.

— Iubeşte–mă. Să facem amor şi apoi vom discuta ore în şir.

Naomi se simte de parcă ar fi pe XV şi o încântă ideea, adoră tot ce se întâmplă după aceea şi e topită după Eric. Nu–i convinsă că până acum şi–a permis să adore ori să fie încântată de ceva cu atâta tărie. Automobilul rulează spre nord, fără zdruncinături şi zgomote; din fericire, programul e suficient de inteligent să–i trezească la vreme pentru a se îmbrăca înainte de a opri în parcarea hotelului.

Femeii nu–i vine să creadă că mai au suficientă putere pentru a mai face amor, dar poate că tocmai acesta este rostul unui pat uriaş şi al unei camere atât de frumoase… Zăbovesc în Ciudad de Mexico o zi mai mult decât şi–au propus şi trebuie s–o anunţe pe Zoe că vor întârzia. Lui Naomi au început deja să–i placă aluziile.

Poate că mă angajează PasioNet–ul, gândeşte ea.

Rezultatele au sosit, de aceea Berlina răsuflă uşurată. Flecărelile pe care le–a slobozit în reţea şi–au atins scopul; la zece minute după ce i–a spus Glindei Gray că „Forţele Spaţiale ale Statelor Unite: piraţi ai spaţiului?” va ocupa un loc de frunte în următorul număr din *Sniffings*, au apărut şaptezeci de mesaje scurte către ambasadori ai ONU, congresmani, reprezentanţi ai Parlamentului European, membri ai Dietei japoneze… Îşi dă seama că are în faţa ochilor structura relaţiilor de putere ale lui Klieg. Aceştia sunt oamenii care se arată gata să–i dea pe tavă lui Klieg şi companiei GateTech monopolul lansărilor spaţiale, probabil drept recompensă pentru diferite servicii făcute sau pur şi simplu pentru bani.

Include toate aceste nume într–o ediţie specială, de completare, a editorialului din *Sniffings*. E târziu, astfel că pe restul nopţii îşi întrerupe celelalte legături cu serviciile de comunicaţii. Acum are suficiente materiale despre Golf şi le va folosi cu altă ocazie, când va prezenta dezastrul care urmează să se petreacă acolo; lucrul cel mai mulţumitor este reprezentat de numărul mare al oamenilor care, într–un fel sau altul, au hotărât să–şi strângă bagajele şi să plece spre locuri înalte, situate mai la nord.

Realizează că deocamdată nu s–au organizat tabere de refugiaţi. S–ar părea că o sumedenie de persoane se îndreaptă spre Munţii Stâncoşi, închipuindu–şi probabil că mai sus nu pot ajunge, de aceea hotărăşte să vadă cum o duc refugiaţii – asta ar putea da naştere unui succes al programului *Sniffings*, iar ea e pusă pe fapte mari. Dă instrucţiuni vehiculului să pornească spre Wyoming, se întinde pentru câteva ore de somn şi–şi continuă drumul prin noapte.

Ziua începe prost, fiindcă Diem vrea să demisioneze.
În primul rând, constată că Hardshaw a permis oricărui angajat al Casei Albe să discute cu Berlina Jameson, care primeşte ajutor din partea tuturor serviciilor, iar el n–a fost informat. În altă ordine de idei, ca şef de personal, Diem ar trebui să ştie despre întâlnirea ei cu Rivera; i se pare intolerabil să fie eliminat din lanţul de decizie, aceasta reprezentând o procedură ce i s–ar aplica pentru a fi redus la tăcere sau înainte de a fi concediat, iar ea nu–şi doboară niciodată oamenii de la vârf într–un asemenea mod rudimentar…
Privirea Preşedintei se mai înmoaie şi zice:
— Am programat întâlnirea în timp ce veneai către birou, Harris. Dacă te–ai fi dus direct la masa de lucru în loc să dai buzna peste mine, ai fi văzut şi singur. Nu–i vorba de un afront, vorbesc serios. Şi nici nu pricep de ce te irită treaba asta cu Jameson. Am vrut ca ea să afle reţeaua de persoane influente a lui Klieg şi să dea puţină bătaie de cap oamenilor lui Hassan, şi va reuşi toate astea.
— Dar aşa cum procedezi, totul va ieşi la iveală. Nu există sprijin. Nu–i putem ameninţa cu divulgarea informaţiilor către mass–media. La naiba, mulţi dintre ei se vor retrage din joc. Se aşază, oftează şi încearcă să–şi regăsească starea de calm. Bine! Încerc să fiu raţional. Explică–mi cum funcţionează planul, fiindcă totul e ceva nou pentru mine. Am crezut că ai creat o acţiune sclipitoare pentru a ne sprijini pe Klieg şi pe alte câteva guverne. Se vede că nu asta ai avut în vedere.
— Ai petrecut o zi acasă, dar tot nu te–ai calmat.
Ironia e blândă, însă tonul grav.
— Ciudat lucru, eram convins că *m–am odihnit*. Doar n–o să–mi ordoni să–mi iau încă o zi liberă, şefa.
— Nu va fi necesar. În regulă, uite cum vom proceda în privinţa lui Rivera…
Totul e rezumat pe o singură foaie de hârtie. Pe ea sunt scrise patru fraze, numerotate. Diem citeşte, revine pe text, ridică privirea şi întreabă:
— Pot păstra asta?

— Pentru ce?

— Pentru memoriile mele. Bagă mâna în servietă, scoate o mapă pentru păstrarea documentelor şi strecoară hârtia înăuntru, netezind–o. O să aşez documentul ăsta între Declaraţia de Independenţă şi cuvântarea de Ziua Infamiei, rostită de Roosevelt. Poate că–i mai importantă decât Ziua Infamiei.

— O să treacă multă vreme până să–ţi publici memoriile, spune Hardshaw.

— După ce mor, o să–mi pot permite să am răbdare.

Ea mormăie şi aprobă din cap; ceea ce vrea să–i spună lui Harris rămâne pierdut pe vecie, deoarece secretara o anunţă că pe linie aşteaptă Sec–Gen.

Schimburile de amabilităţi sunt scurte, dar par mai sincere decât de obicei, cel puţin pentru Diem. În cele din urmă Rivera spune:

— Doamnă Preşedinte, cred că putem rezolva problema repede sau în timp. S–ar putea ca istoricii să prefere o gândire mai profundă, dar eu unul am preferat întotdeauna să intru în apa rece ca gheaţa aruncându–mă cu capul înainte.

— Te aprob, zice Hardshaw, şi s–ar putea ca acesta să fie ultimul lucru asupra căruia să cădem de acord. Ţi–ai redactat propunerea?

— Sigur, aşa cum am discutat. V–o transmit, o citim şi o discutăm.

Hardshaw apasă un buton. Cele patru fraze ale căror copii se află la Diem apar pe ecranul Sec–Gen; patru fraze de–ale lui apar pe ecranul din faţa lui Hardshaw, astfel că ea şi Diem se apleacă puţin ca să le citească.

După mai puţin de un minut amândoi se privesc plini de speranţă, având pe feţe o urmă de zâmbet. Diem clatină din cap.

— Cred că nu se putea evita. Ne este clar ce trebuie să facem – doar dacă nu vrem ca Klieg, Hassan şi siberienii să deţină pârghiile puterii în lumea care se va naşte după dispariţia lui Clem şi a progeniturilor lui –, astfel că nu apare ca o surpriză faptul că trei din cele patru puncte sunt identice în propunerile voastre. V–aţi pus de acord asupra celor patru puncte?

— Nu, răspunde Rivera, dar şi acelea sunt evidente. Doamnă Preşedinte, putem fi de acord că din această clipă colonelul Tynan să–şi continue expediţia către Centura Kuiper pentru îndeplinirea scopului discutat şi că nu va mai accepta ordine de rechemare sau de modificare a misiunii, dar are dreptul să schimbe planul potrivit cu scopurile originale – îmi place exprimarea voastră mai mult decât a mea – şi că va primi ordin în acest sens atât de la mine cât şi de la dumneavoastră şi ne va încunoştiinţa pe amândoi?

— Exact, spune ea. Nu–i un document legal în nici un sens, de aceea precizia nu contează. Acum să revenim la ideea aflată în dispută. Ce părere aţi avea dacă am declara că ne vom supune judecăţii? Vom anunţa că preluarea materialelor japoneze şi franţuzeşti de pe Lună a reprezentat un act deliberat de agresiune şi că suntem dispuşi să plătim despăgubiri, însă vom recunoaşte că aceste naţiuni ar avea justificarea de a ne declara război.

Rivera surâde.

— Atunci aş spune – doar amândoi suntem jurişti, doamnă Preşedinte – că ne vom întâlni în instanţă. Secretarul General a sechestrat toate proprietăţile aflate în spaţiu pe perioada stării de urgenţă – şi spre deosebire de Constituţia americană, Al Doilea Statut ONU îmi permite să declar starea de urgenţă în mod retroactiv şi să confisc bunuri fără plata despăgubirilor – astfel încât colonelul Tynan, care îndeplineşte ordinele mele, a acţionat în deplină legalitate. Sunteţi măcar dispusă să acceptaţi jurisdicţia Curţii Mondiale?

— A, bineînţeles. Aş putea susţine cazul chiar eu.

Rivera face ochi mari de mirare şi exclamă:

— Doamnă Preşedinte, vă implor: n–o faceţi.

Rareori se întâmplă ca Hardshaw să pară nedumerită sau tulburată.

— De ce nu? Dacă decizia dumneavoastră rămâne valabilă, atunci eu nu sunt decât un simplu administrator provincial al ONU. Aş putea folosi timpul respectiv în mod mai folositor.

Rivera clatină din cap şi în aceeaşi clipă Diem remarcă sclipirea din ochii lui.

— Doamnă Preşedinte, dificultatea constă în aceea că dacă insistaţi să susţineţi Statele Unite, eu nu voi putea rezista

ispitei de a accepta o confruntare a inteligenţelor în tribunal într–un caz de asemenea magnitudine… iar lumea nu–şi poate îngădui să ne vadă pe amândoi blocaţi într–un asemenea proces. Apoi zâmbetul se lăţeşte. Pe de altă parte, ironia situaţiei mă aţâţă. Dumneavoastră vă câştigaţi suveranitatea, dacă sunteţi condamnaţi pentru sechestrarea ilegală a bunurilor japoneze şi franceze. Veţi merge în faţa tribunalului şi veţi încerca să–l convingeţi că aţi comis o piraterie. Pe de altă parte, ONU va încerca să vă dovedească nevinovăţia.

Ea aprobă din cap.

— Atunci ne vedem în instanţă. Şi mă simt cât se poate de vinovată.

— Doamnă Preşedinte, dar nu sunteţi! Să înţeleg că nu mai avem alte treburi de rezolvat şi trebuie să lăsăm lucrurile să decurgă de la sine?

— Exact. Transmite urări din partea mea familiei…

— Iar eu sunt încântat că am avut şansa de a discuta cu dumneavoastră, spune el.

Discuţia a recăpătat aerul rece şi oficial, însă Diem simte clar căldura ascunsă a relaţiei dintre cei doi. Secretarul General închide. Urmează licărirea de o clipă a emblemei alb–albastre a ONU, după care ecranul se întunecă.

Hardshaw se întoarce spre el şi rosteşte:

— Am verificat, bineînţeles, pe un canal demodulat şi Tynan este gata de misiune. Ar fi fost o mare neghiobie dacă trebuia să rămână pe orbită circumterestră vreme de trei săptămâni, cât ne–am fi pierdut noi prin tribunale. Prin urmare, cred că vom transmite semnalul, aşa că pune lucrurile în mişcare, Harris. Uite banda pe care i–o poţi transmite lui Tynan.

Diem o primeşte şi aruncă o privire la casetă; se gândeşte că probabil obiectul va deveni un exponat important în Muzeul Smithsonian, dacă muzeul va mai exista.

— Harris, încă ceva, adaugă Hardshaw.

Diem ridică ochii.

— S–ar putea să ai dreptate în privinţa semnificaţiei, dar adevărata paralelă este Marea Flotă Albă. Şi, spre deosebire de Teddy Roosevelt, nu trebuie să tremur la gândul că membrii Congresului ar putea hotărî să–l abandoneze pe colonelul Tynan pe orbită.

— Dar tot trebuie să tremuri de teama punerii sub acuzare.
Ea se ridică, îşi destinde corpul şi–şi dă brusc seama cât de vârstnică şi obosită pare; pleoapele îi atârnă grele, pielea i–a căpătat o tentă uşor cenuşie şi stă în picioare într–o poziţie care dovedeşte că o parte din muşchi nu–şi găsesc liniştea.
— Să tremur? Harris, dar abia aştept.

Partea a III–a
UNICITATE

Iulie–Septembrie 2028

Clem îşi vede de drum. După ce oamenii de presă au apreciat dezastrul din Hawaii drept un „holocaust”, mai toate expresiile folosite pentru a caracteriza indiferenţa sa faţă de interesele umane au dispărut din reportaje şi rapoarte. Prea puţini sunt aceia care vor să li se aducă aminte că uraganului nu–i pasă ce părere au oamenii despre el.
În iulie, începând cu data de 14, Republica Insulelor Marshall îşi încetează existenţa. Vineri 14, la zece dimineaţa, ora locală, ochiul giganticului uragan este situat la 166° long. V şi 7° lat. N, adică într–o porţiune cât se poate de pustie a Pacificului, unde nu există decât costisitoarea atracţie turistică de la atolul Palmyra, evacuată cu mult timp în urmă, care suportă punctul culminant al furtunii.
Dar mai târziu, în aceeaşi după–amiază, în jur de 15:30, ora locală (deşi nu e nimeni prezent ca să studieze totul din punctul de vedere al unui „localnic”), cele câteva jeturi de ieşire care au purtat cea mai mare parte din masa uriaşă suptă de Clem se încheagă spre partea de nord–est a uraganului, astfel că acesta începe să se deplaseze cu mare viteză către sud şi vest.
Insulele Marshall sunt deja făcute zob de la trecerea precedentă a lui Clem prin zonă, adică la o distanţă apreciabilă spre sud; uraganul e mult mai întins acum, având cam aceleaşi dimensiuni ca şi atunci când a traversat Hawaii, şi izbeşte drept prin mijlocul celor două lanţuri paralele de

insule ce formează republica.

Alarma s–a dat în timp util, dar asta nu înseamnă că toţi locuitorii au părăsit zona, deşi, teoretic vorbind, li s–a oferit o astfel de şansă.

Amiralul O'Hara, aflat pe puntea de comandă a *HMS Abel Tasman*, nava–amiral a flotei de salvare ONU, are senzaţia bolnăvicioasă că pentru politicienii ONU conta doar acea şansă teoretică. Republica Insulelor Marshall a constituit o rană purulentă vreme de mai bine de o generaţie şi, din punctul de vedere al SecGen, Clem nu putea pustii un loc mai potrivit. Forţa internaţională aflată sub comanda lui O'Hara este cu totul insuficientă pentru a scoate oamenii din situaţia disperată şi, fiindcă veni vorba, ar fi neputincioasă chiar şi în absenţa uraganului, fiindcă n–ar putea pune capăt războiului civil în care sunt implicate vreo douăzeci de facţiuni, acestea transformând insula cândva paradisiacă într–o zonă parcă lovită de dezastru.

O'Hara se mândreşte cu treaba pe care o fac australienii şi neozeelandezii lui şi, aşa stând lucrurile, nici n–ar putea găsi oameni mai buni decât în unităţile filipineze, indiene, coreene şi thailandeze pe care le are la dispoziţie, însă ştie că militarilor le–a fost încredinţată o misiune imposibilă, iar când procedezi aşa înseamnă că nu le ceri decât să rabde şi să reziste.

Au de îndurat destule. Singura insulă unde n–au fost întâmpinaţi deocamdată cu focuri de armă este Kwajalein, însă n–au reuşit să evacueze pe nimeni de acolo. Miile de ocupanţi ai fostei aşezări americane, un soi de „cartier suburban" pentru cazarea americanilor care au lucrat cândva la construirea poligonului experimental pentru rachete, aparţin unor varietăţi de secte creştine care se simt unite mai mult prin neîncrederea lor neţărmurită faţă de mesajele ce le sosesc din lumea exterioară. Majoritatea credincioşilor nu vor să urce la bord, socotind că invitaţia este o păcăleală menită să–i scoată de acolo, pentru a le face loc americanilor care vor să se întoarcă.

Încă există o mulţime de atoli paşnici, locuri parcă decupate

din filme precum *Pacificul de Sud*[41] sau *Revolta de pe Bounty*[42], care îţi frâng inima când le vezi. Prima trecere a lui Clem a izolat multe dintre ele de restul lumii şi deşi transmisiile directe prin satelit sunt recepţionate pe toate insulele, unele dintre cele mai depărtate încă n–au reuşit să repună antenele în funcţiune şi există câteva mii de oameni care n–au cum să audă avertismentele. Thailandezii gonesc de la un atol la altul în navele lor rapide cu aripi subacvatice, iar staticopterele de pe portavionul *Brahma* au ajuns la alte insule, dar nimeni nu poate şti care dintre ele sunt populate cu colonişti ilegali şi, practic, militarii nici nu vor avea timp să le viziteze pe toate. Când va izbucni uriaşa furtună, declanşând vânturi de peste gradul 35 pe scara Beaufort, mii de oameni vor muri înecaţi fără ca nimeni să afle vreodată că au existat acolo. Dar astea sunt dureri ce trec repede. Ele îl afectează pe O'Hara doar pentru că oamenii de aici sunt cumsecade şi întregi la minte, până şi membrii sectei din Kwajalein, iar el ar prefera să salveze o mulţime de oameni paşnici şi inofensivi decât să trateze cu indivizii pe care trebuie să–i înfrunte trupele de sub comanda lui.

Barometrul a început deja să coboare şi, deşi stors de energie în urma călătoriei făcute spre sud, Clem se află la mai bine de o mie de kilometri depărtare, iar valurile au început să mături porţiuni tot mai întinse din plajele locale. O'Hara priveşte peste balustrada navei–amiral cu un aer destul de resemnat; se întreabă dacă ar fi insistat să urmeze această carieră în cazul când ar fi ştiut cum o va încheia.

N–a îngăduit niciodată să se folosească armele în momente de furie; marina australiană n–a participat de multă vreme la operaţiuni militare reale. Chiar dacă ar lua parte la un război, *Tasman* este un CORC, adică un Crucişător pentru Operaţiuni Combinate cu Roboţi, o navă care navighează înconjurată de un adevărat nor alcătuit din aparate teleghidate de tot felul,

---

[41] Muzical american, producţie 1958, regia Joshua Logan, cu Rossano Brazzi, Mitzi Gaynor şi John Kerr, premiul Oscar pentru coloana sonoră (n. red..)

[42] Film american, producţie 1935, regia Frank Lloyd, cu Charles Laughton, Clark Gabie şi Franchot Tone, premiul Oscar pentru film; remake–uri în 1962 şi 1984 (n. red..)

fără personal la bord, aflate la suprafaţa, deasupra sau în adâncul oceanului; dacă altă navă reuşeşte să se apropie cât să lovească vasul său, bătălia este ca şi pierdută.

Dar nu se va purta nici o bătălie – adică nu va fi atacată altă navă. Oricum se apropie de vârsta pensionării…

Undeva departe, dincolo de orizont, luptând cu îndârjire, puşcaşii marini coreeni câştigă teren metru cu metru, înaintând din casă în casă, de–a lungul unei porţiuni nenorocite de nisip coralier, lungă de doisprezece kilometri şi lată de două sute de metri, care reprezintă „suburbia” lăbărţată care a crescut între Darrit–Uliga–Delap şi aeroport, în prezent împărţită în cinci–şase teritorii de războiul civil care a izbucnit cu furie după expulzarea americanilor. Coreenii au o misiune bine precizată – să scoată din acţiune mai toţi ţintaşii, pentru ca apoi civilii neînarmaţi să se poată îmbarca în siguranţă în autobuzele ce–i vor transporta către aeroport. Singurul lucru care îi reţine pe coreeni este că forţele lor s–au subţiat foarte mult; prea mulţi soldaţi sunt folosiţi în alte părţi şi alte trupe nu există.

Neozeelandezilor şi australienilor care încearcă să evacueze Ebeye, de pe atolul Kwajalein, situat la nord de insula cu acelaşi nume, le–a revenit o misiune de–a dreptul imposibilă. În 1990, cei aproximativ o mie de localnici care lucrau la poligonul de încercări aveau în grijă 7 500 de membri de familie; în 2010, aceiaşi o mie de oameni ajunseseră să asigure traiul a 25 000 de suflete, dintre care marea majoritate aveau sub douăzeci de ani.

Cu puţin timp înainte de declanşarea luptelor ce au determinat retragerea americanilor, prin şantierele de construcţii care practic au împânzit zona Ebeye cu blocuri modeme de locuinţe, SUA au încercat să rezolve problema extrem de jenantă a cartierelor mizere de pe insulă, care–şi etalau fără ruşine mizeria de lumea a patra în văzul celor care frecventau terenurile de golf, supermagazinele şi cinematografele.

Revoluţia care a declanşat exodul american a fost bruscă şi extrem de violentă; izbucnind la foarte scurt timp după Iluminare, Statele Unite nu şi–au mai manifestat nici dorinţa, nici voinţa de a menţine o bază militară atât de departe de

casă, mai ales după ce se confruntaseră cu o opoziţie armată. În concluzie, cetăţenii americani s–au întors în patrie pe nepregătite, iar cei 25 000 de locuitori ai celui mai izolat şantier de construcţii au rămas fără nici un sprijin. După câteva săptămâni, clădirile erau aproape lipsite de apă şi energie electrică, iar bandele cu intenţii declarat politice, dar desfăşurând acţiuni practic ucigaşe, în funcţie de persoanele care deţineau banii, au preluat iniţiativa, dând naştere unei cascade imposibil de descâlcit de lupte intestine, cu scopul de a prelua controlul asupra insulei.

În ultimii ani, Ebeye a devenit un subiect extrem de suculent pentru reportajele XV – relatări despre canibalism, despre fete crescute şi educate doar pentru a deveni prostituate şi vândute cu zecile către antreprenori japonezi, Războiul Setei, când singura uzină de desalinizare a apei de mare s–a defectat, încetându–şi activitatea, asedierea unei clădiri uriaşe de un mare sindicat local pentru a obţine o răscumpărare, reţeaua care vindea ţesuturi prelevate de la sugari pentru o serie de materiale de transplant cultivate în bazine speciale…

Forţele ONU luptă din greu ca să menţină controlul asupra unei porţiuni sigure de plajă, pentru a efectua evacuarea (supusă focului continuu al unor franctirori) şi pentru a deschide drumuri sigure cetăţenilor care vor să–şi recapete libertatea. În marea lor majoritate, locuitorii din Ebeye vorbesc engleză şi aproape nici unul nu crede ceea ce le spun albii; cu toate astea mulţi îşi caută scăparea pe plajă, dacă pot ajunge acolo – în primul rând femei şi fetiţe, multe dintre ele goale puşcă, după cum sună rapoartele ce–i sunt prezentate lui O’Hara.

Anul trecut, pe XV s–au difuzat relatări privind un „palat al plăcerilor” din Ebeye, care oferea unor cetăţeni occidentali şi asiatici prilejul de a mânca o cină bună servită de sclave, de a viola cât de multe doresc, pentru ca apoi să asiste la torturarea şi uciderea câtorva dintre ele. În timp ce–şi pregătea expediţia, O’Hara a văzut o serie de estimări secrete ONU, conform cărora exista şansa ca aceste istorisiri să reflecte adevărul în proporţie de şaizeci şi cinci la sută.

La acea dată, organizaţia nu s–a sinchisit totuşi deloc.

Creşterea femeilor ca vitele nu reprezenta un motiv care să justifice o intervenţie. Chiar dacă o fi amuzant să–i ucizi unul câte unul ca să te distrezi, nu–i tocmai în regulă să se înece până la ultimul, gândeşte O'Hara. Pesemne că analogia asta cu vitele se potriveşte ca o mănuşă… nimeni nu respinge ideea abatoarelor, dar dacă ar fi ca douăzeci de mii de vite să se înece…

Îşi întrerupe şirul unor asemenea gânduri. Încă de la începutul carierei sale de ofiţer de marină, i s–a spus mereu că dă dovadă de prea multă imaginaţie şi milă, trăsături nu tocmai potrivite cu o asemenea meserie. Poate că cei care i–au spus–o nu greşeau, fiindcă ar prefera să ocupe o funcţie ca generalul acela american, Marshall, care s–a bucurat de renumele de a fi reconstruit Europa după al doilea război mondial[43]. Dacă O'Hara ar deveni dictator undeva, s–ar putea întâmpla ca reporterilor să nu le placă felul cum sunt trataţi, în schimb ţara respectivă ar avea canalizări, electricitate, drumuri cum se cuvine şi locuri de muncă şi nu s–ar auzi de asasinate, violuri şi furturi.

Toate aceste idei îi trec prin minte acum doar pentru a evita să se gândească la soldaţii bine antrenaţi şi la puşcaşii marini blocaţi în Ebeye, trimişi într–o misiune care combină în mod bizar situaţia din Ulster, Sarajevo şi Gallipoli. La fiecare câteva ore, un om de–al său este lovit de un lunetist, un altul se alege cu un glonţ în trupul tânăr, unii dintre ei pierind pe loc, alţii rămânând infirmi pe viaţă, iar alţii vor trăi următorii patruzeci de ani suferind de coşmaruri, asta doar pentru ca forţele terestre aflate acolo să poată desfăşura incursiuni şi atacuri asupra clădirilor mai apropiate, forţând uşi şi deschizând căi de acces prin care prizonierii să poată fugi.

O'Hara a scris deja un scurt raport pe care are intenţia să–l dea publicităţii – cariera lui e oricum terminată după operaţiunea de azi –, prin care să dezvăluie că înainte de acest atac adevărata populaţie din Ebeye era compusă din

---

[43] George Catlett Marshall (1880–1959), comandant militar american, şef de stat–major în timpul celui de–al doilea război mondial şi secretar de stat între 1947–1949, iniţiatorul Planului Marshall prin care Statele Unite acordau asistenţă economică statelor europene afectate de război (n. red..)

două sute de bărbaţi care conduceau totul, trei mii de pistolari şi supraveghetori care lucrau pentru conducători şi peste douăzeci de mii de sclave.

Efortul lui de a vedea întreaga situaţie în mod abstract se stinge încetul cu încetul; mai are la dispoziţie încă cinci minute până să la hotărârea care va însemna poate şi chemarea sa în faţa Curţii marţiale şi vrea doar să găsească adevărata motivaţie, ultimul pai de care să se agate.

În urmă cu două ore, un staticopter de pe *Brahma* a descărcat douăzeci de luptători indieni de comando pe acoperişul uneia dintre clădirile mari din Ebeye, primii dintre cei o sută de oameni care primiseră misiunea să pună stăpânire pe etajele superioare ale clădirii, să reducă la tăcere cele câteva mitraliere de acolo şi să permită altor soldaţi să pătrundă în clădire şi s–o cureţe de ticăloşi. Aparatul a fost lovit când a încercat să decoleze de pe acoperiş şi resturile lui blochează eforturile altora de a ateriza, astfel că luptătorii indieni au rămas izolaţi. Cu toate acestea, ei au pătruns în forţă în clădire, coborând şi ajungând să ocupe locul unde se afla un cuib de mitralieră şi probabil că ar fi cucerit şi celelalte poziţii, numai că lordul războinic sub stăpânirea căruia se află clădirea şi–a evacuat gorilele, blocând pe poziţie „deschisă” uşile de acces pentru caz de incendiu, apoi a declanşat câteva explozii care au distrus rezervoarele de apă şi au incendiat blocul–turn. În afară de luptătorii de comando, au murit şi câteva sute de sclavi, majoritatea fete care, încuiate, au pierit arse de vii în camerele lor ori strivite de caldarâmul străzii, în vreme ce soldaţii australieni şi neo–zeelandezi au rămas blocaţi la sol de focul intens de arme grele declanşat din interiorul clădirilor învecinate şi n–au putut răspunde cu aceeaşi monedă, întrucât duşmanii s–au ascuns în spatele grupurilor de sclavi legaţi laolaltă.

În clădire nu se mai află nimeni în viaţă, şi ea continuă să ardă ca o torţă uriaşă; era imposibil să se intervină în sprijinul luptătorilor de comando blocaţi la etajele superioare, iar ceea ce a mai rămas din trupurile lor se află undeva în masa de flăcări roşiatice şi fum negru care se ridică valuri–valuri spre cerul acoperit de nori nimbus de culoare cenuşiu–plumburie.

Nu are rost să mai zăbovească. O'Hara convoacă prin radio restul comandanţilor şi anunţă ordinul: totul este exprimat clar, fără echivoc, astfel încât, indiferent ce se va întâmpla mai târziu, întreaga răspundere să cadă doar pe umerii lui.

Dacă un grup de militari bine antrenaţi primeşte un ordin limpede, el se execută. După jumătate de oră, cu preţul vieţii a mai bine de două sute de ostatici, patru clădiri–cheie se află în mâinile forţelor ONU, puşcaşii surprinşi înăuntru sunt luaţi prizonieri şi militarii ONU ocupă o poziţie superioară din punct de vedere tactic. După încă o oră, întreaga insulă este pacificată.

O mulţime de australieni şi neo–zeelandezi vor visa toată viaţa că au fost nevoiţi să reteze femei nevinovate cu rafale de pistol–mitralieră, pentru a ucide băieţandrii care urlau ca demenţii în spatele lor.

După aceea, acţiunea de evacuare se desfăşoară rapid şi eficient; foştii stăpânitori ai insulei şi numeroşii lor asasini şi slugoi sunt strânşi laolaltă ca o turmă – neîndoielnic că printre ei a mai rămas şi câte un sclav sau prizonier, deoarece militarii izolează toţi bărbaţii trecuţi bine de pubertate şi–i adună la un capăt al insulei. La o apreciere din ochi se poate bănui că aproximativ cinci la sută, adică în jur de o sută cincizeci dintre cei trei mii de bărbaţi închişi în acel perimetru, sunt nevinovaţi. O'Hara nu are însă timp să se ocupe de asemenea fineţuri.

Între timp, femeile şi copiii sunt mânaţi către nave cât de repede reuşesc să parcurgă podurile plutitoare. Fără îndoială că unele femei erau supraveghetoare, dar nu multe, şi există posibilitatea ca pe drum celelalte să înfăptuiască dreptatea aşa cum cred ele de cuviinţă.

O'Hara primeşte rapoartele legate de toate aceste acţiuni cu o satisfacţie crescândă; ea nici măcar nu se apropie de mulţumirea simţită când a primit comunicarea din partea colonelului Park referitoare la pătrunderea reuşită de puşcaşii marini care au luat în stăpânire Majuro şi la refugiaţii care urcă repede la bordul vaselor de salvare.

Bărbaţii luaţi prizonieri aşteaptă răbdători să fie transportaţi pe nave. După cum O'Hara a anticipat deja, indivizii devin neliniştiţi când văd că podurile plutitoare sunt strânse, apoi

încep să se agite, gata să dea fuga spre ultimul pod, când le este dintr–o dată limpede că şi acesta va fi retras.

Prin megafoane li se explică despre anumite pregătiri, astfel că unii dintre bărbaţi şovăie; cei care se năpustesc spre pod sunt respinşi cu lovituri de bastoane, iar asta îi lămureşte pe deplin; rămân descumpăniţi şi neconsolaţi, neştiind ce să facă.

Privindu–i, O'Hara constată că se simte fascinat de ascendentul pe care ţi–l conferă posesia unei arme. Majoritatea acestor indivizi au ucis pentru bani, mulţi din plăcere, iar în urmă cu patru ore aproape toţi aveau o atitudine mândră şi sfidătoare. Acum se observă că puţini dintre ei au depăşit vârsta de douăzeci şi cinci de ani, mulţi sunt supraponderali şi abia se mişcă, alţii par să sufere de tuberculoză, ca efect neeradicabil al malnutriţiei din copilărie, ori probabil de sifilis congenital. Când aveau câte o armă în mână şi erau înconjuraţi de sclavi, semănau şi chiar se comportau ca nişte balauri înspăimântători; în aceste clipe, au un aspect cât se poate de jalnic, arătând ca nişte epave umane cum lui O'Hara i–a fost rareori dat să vadă. Se gândeşte într–o doară dacă schimbarea s–a produs când li s–au smuls puştile, sau când li s–au răpit sclavii… şi asta îl face să–şi pună întrebarea, destul de incomodă, dacă şi el ar suferi aceeaşi transformare în caz că i s–ar lua armele sau comanda asupra marinarilor.

Socoteşte că astea sunt întrebări pe care ţi le pui când dovedeşti că ai o fire prea delicată pentru funcţia pe care o ocupi. Nutreşte serioase îndoieli că lumea l–ar considera „delicat”, apelând la acest calificativ doar dacă ar vrea să pună delicateţea pe seama vreunei tulburări psihice.

Bărbaţii rămaşi în aşteptare încep să intre în panică doar când văd că grupul de soldaţi care au stat cu armele aţintite asupra lor urcă în ultimele două staticoptere; ei dau năvală când rotoarele pornesc să urle dar, fără somaţie, câţiva dintre soldaţii care urcă la bord în ultima clipă trag rafale de pistol–mitralieră, şi după ce oamenii din primele rânduri cad, restul se opresc din goana disperată.

O'Hara a ordonat instalarea unei videocamere fixe, şi comută pentru a recepţiona imagini de la ea, astfel că

observă foiala de colo–colo a bărbaţilor care nici nu iau în seamă urletele răniţilor zvârcolindu–se la picioarele lor, deoarece se sfătuiesc în legătură cu ceea ce pot face şi caută o semnificaţie pentru întâmplările din această zi.

Bărbaţii înalţă capetele ca la comandă când se aude primul grup de explozii. Asta durează câtva timp; întâi trebuie să vadă ce s–a schimbat, apoi îşi dau seama că apa se revarsă din fiecare clădire, iar turnurile de apă s–au năruit.

Ultimele rezerve de apă dulce ale oraşului Ebeye se scurg pe uşile larg căscate ale clădirilor şi pe ferestre, apoi îşi croiesc drum spre lagună.

Deşi puţinii indivizi care s–au lămurit încearcă să dea explicaţii făcând un tărăboi greu de descris, majoritatea nu pricepe nici măcar acum ce se petrece, înţelegând abia după ce începe al doilea val de explozii, însoţit de incendii ce se declanşează simultan în toate clădirile înalte.

În mai puţin de o oră, Ebeye va deveni un rug uriaş, cuprins de vâlvătăi; s–ar putea ca unii dintre indivizi să reuşească traversarea înot până în Kwajalein (unde membrii sectelor religioase încă păstrează vie tradiţia de a–i ucide cu pietre pe masculii care sosesc înot), iar numeroşi alţii vor înfrunta totul pe plajă, însă vor pieri când Clem va rade insulele, lăsând în urma sa doar stânci dezgolite.

După ce contemplă expresia de groază de pe chipurile acestor oameni, O’Hara se gândeşte la modul în care şi–au trăit ei viaţa (de obicei scurtă) şi socoteşte că nu–i displace ideea de a deveni criminal de război.

Modificarea de direcţie înregistrată de jetul de ieşire n–a scăpat neobservată şi, spre sfârşitul după–amiezei, flota comandată de O’Hara, alcătuită în principal din transportoare care au la bord mai mult de 100 000 de locuitori ai insulelor (având însă încă mult spaţiu vacant, unde ar fi încăput destui alţi oameni), goneşte spre sud cu toată viteza pe care o pot dezvolta motoarele, apropiindu–se de ecuator. Ca orice alt uragan, până acum Clem n–a reuşit să traverseze ecuatorul, iar departe de ţărmuri mareea de furtună va fi percepută doar ca o uşoară ridicare pe val; dacă vor reuşi să evite vânturile demente stârnite de Clem, vor scăpa cu bine.

A doua zi dimineaţă, când vânturile care îl însoţesc pe Clem

încep să izbească rămăşiţele calcinate ale oraşului Ebeye, valurile mareei de furtună au măturat deja de câteva ori şirul de munţi Ratak, iar Majuro a fost curăţată de gunoaie pentru prima oară în ultima jumătate de secol. Videocamerele lăsate în grija aparatelor de zbor fără pilot îi înfăţişează pe sectanţii creştini din satul cel mai mare de pe Kwajalein adunaţi cu toţii şi stând ciuciţi pe terenul de fotbal al liceului; nu există nici urmă de supravieţuitori din Ebeye.

Imposibil de spus ce conţin rugile sectanţilor sau către cine sunt ele înălţate, dar ei se află încă acolo, muraţi de ploaie şi agăţându–se unul de altul, când vântul doboară şi ultimul aparat de zbor fără pilot.

După ce sunt cutreierate de sute de valuri de mărimea celor patru care au pustiit Oahu, Insulele Marshall rămân rase până la coralii din care s–au născut, fiindcă punctul cel mai înalt al arhipelagului era situat la doar treizeci şi unu de metri deasupra nivelului mării.

Flota ONU îşi continuă voiajul spre sud. Valurile mareei de furtună abia se simt când oamenii stau pe puntea navelor aflate departe de stihiile dezlănţuite; spre sfârşitul zilei de 19 iulie se află în siguranţă mai jos de ecuator, în ape calme, fără hulă, unde cerul e senin, lipsit de orice urmă de nor. O'Hara îşi cercetează flota prin binoclu; toate punţile par să geamă de mulţimea oamenilor.

Când primeşte apelul din partea Secretarului General, nu se face nici o referire la modul de acţiune din Ebeye. Rivera îi adresează scurt câteva calde mulţumiri, exprimându–şi speranţa că flota ONU poate debarca foarte curând toate persoanele salvate din Marshall la taberele de refugiaţi din golful Carpentaria, precum şi ordinul oficial ca flota de evacuare să fie menţinută în aceeaşi formulă. O altă flotă, formată din nave japoneze, chinezeşti şi indoneziene, desfăşoară în aceste momente operaţiuni de salvare în arhipelagul Marianelor de Nord; după aceea, Clem se va retrage din Pacificul de Vest, dar Rivera ţine să adauge:

— Trebuie să–l considerăm pe Clem drept o prezenţă permanentă, astfel că va trebui să evacuăm şi alte zone. Flota aflată sub comanda ta posedă experienţă, pentru că a reuşit să–şi îndeplinească misiunea.

Această afirmaţie este aproape singurul comentariu pe care O'Hara îl va auzi cu referire la acţiunea comandată de el. Abia peste câteva zile îşi dă seama ca prin vis că în zona de operaţiuni n–a constatat prezenţa nici unui reporter XV şi că toate înregistrările video se găsesc în posesia ONU.

Lui Louie Tynan i se permite să–şi boteze „nava" cu care va pleca în expediţie către 2026RU; întrucât din punct de vedere fizic ea este fosta Staţie Spaţială *Constitution*, plus câteva fragmente mari din spaţiile de cazare construite de francezi şi japonezi pe Lună, la care se adaugă o mulţime de sonde, replicatori, aparate de zbor fără pilot şi roboţi produşi la faţa locului, toate acestea fiind lansate în diverse modalităţi din numeroase puncte, urmând ca şi altele să urmeze aceeaşi cale şi fiind asamblate chiar prin metode învechite dacă acestea au dat rezultate, acum nu–i vine chiar aşa de greu să numească „navă" o astfel de alcătuire şi, ţinând seama de capacitatea sa deosebită de a formula scenarii privind viitorul, constată că există şanse de peste cincizeci şi şase la sută ca finalmente acest apelativ să definească exact construcţiile de acest fel.

Nu acordă aspectului un spaţiu prea mare de gândire – doar cât zece poeţi care comentează fenomenul vreme de un secol – apoi alege numele care pare să exprime speranţele legate de expediţie: *Good Luck*.

De şaptezeci de ani încoace, istoria nu mai înseamnă evenimente şi persoane luate şi analizate individual; într–un fel, aşa se şi poate explica de ce nimeni nu poate răspunde la întrebări precum: „Cine a inventat calculatorul?" sau „Când a început şi când s–a sfârşit al treilea război balcanic?." Tot astfel, nu este surprinzător că nimeni nu poate spune cu exactitate când pleacă *Good Luck*; nici măcar nu–i posibil să precizezi când este „construită." Balizele ce vor fi ulterior încorporate în ea au fost catapultate pe orbite solare încă de la 1 iulie, alte componente se aflau în drum spre diferiţi asteroizi încă de la 10 iulie şi multe alte părţi nu vor sosi decât în cazul când nava va face cale întoarsă.

Dar dacă tot trebuie aleasă o dată, atunci cea de 20 iulie 2028 – la exact cincizeci şi nouă de ani de la prima

aselenizare – pare destul de sugestivă. Acestea sunt, potrivit meridianului Greenwich, ziua şi ora precisă când *Constitution*, avându–l la bord pe Louie Tynan, atinge viteza de învingere a atracţiei gravitaţionale.

Chiar încercând o definire în acest fel s–ar crea probleme. Louie nu–i deloc sigur că trupul care pluteşte şi respiră în cabina sa de pe *Constitution* este adevăratul „Louie Tynan." În ultima vreme, acesta a devenit mai curând un procesor mare, complex, paralel, care este lent, nesigur şi are nevoie de prea multe perioade de repaus. Acum procesoarele de pe Lună încorporează atât de mult din Louie, încât poate că ar fi preferabil să se definească data plecării drept momentul când el începe să constate că Louie–nava se adresează lui Louie–de–pe–Lună – care nu mai este o parte a sa – iar asta nu se întâmplă decât pe 28 iulie.

Dar până la respectiva dată se vor petrece multe alte evenimente. *Good Luck* trebuie asamblată în timpul zborului, iar procesul de construcţie urmează să asigure o mare parte din energia cinetică necesară deplasării; în realitate, nava va călători până la depărtarea de 51 U. A. – cincizeci şi una de unităţi astronomice, adică de cincizeci şi una de ori distanţa Pământ–Soare, dincolo de orbita lui Pluto –, parcurgând un drum presărat cu componente proprii.

Prima etapă prevede perfecţionarea replicatorilor care vor lucra în medii mult mai bogate decât cel de pe Lună. Minereul este valoros nu pentru ceea ce conţine, ci pentru ceea ce–i lipseşte, adică pentru că reprezintă o formă relativ pură de material, având reziduuri destul de uşor de eliminat. Rocile obişnuite, precum cele de la suprafaţa Lunii, au în compoziţie prea multe elemente diferite (deşi, luate separat, fiecare dintre ele ar putea căpăta valoare), prinse laolaltă prea strâns; coniacul, icrele de morun, muşchiul file şi cafeaua Jamaica Blue Mountain sunt extrem de bune şi scumpe, dar nu după ce le bagi pe toate în mixer şi le combini.

În vreme ce rocile de pe Lună constituie un adevărat ghiveci chimic, mulţi asteroizi sunt alcătuiţi doar dintr–un amestec de nichel şi fier şi alţii sunt bogaţi în carbon, hidrogen, oxigen şi azot, elementele de bază ale materiei vii şi, fiindcă tot veni vorba, ale materialelor plastice, plus metale uşoare. Aşadar

asteroizii constituie filoanele miniere naturale ale sistemului solar, iar uriaşele catapulte magnetice pe care Louie le–a ridicat în grabă pe suprafaţa Lunii au început să lanseze pachete de replicatori către asteroizii care pot fi exploataţi. Un „pachet” este un mănunchi bine legat, format din sute de mici unităţi de prelucrare şi manipulare, un sistem de propulsie dimensionat pentru realizarea unei întâlniri, un reactor de fuziune termionic He–3 şi un cortex procesor central suficient de mare ca să poată găzdui o copie simplă a lui Louie.

Aceste copii ale lui Louie nu sunt la fel de inteligente sau multifuncţionale ca originalul de pe *Good Luck*. Pe de altă parte, s–ar părea că ele au moştenit înclinaţia lui de a comunica mai degrabă pe un ton zeflemitor, atât între ele, cât şi cu Louie; el începe să le numească „isteţi.” Până la 20 iulie, numărul lor ajunge la patruzeci, urmând să depăşească cifra de şaptezeci până să treacă prin dreptul lui Marte. Fiecare „isteţ” va deveni la rândul său o întreagă instalaţie cu catapultă şi–şi va construi propria instalaţie de obţinere a energiei, dar va crea şi alţi câţiva „isteţi.”

Umanităţii i–au trebuit sute de mii de ani ca să pună piciorul pe Lună, treizeci şi cinci de ani ca să se întoarcă, încă un deceniu pentru a ajunge pe Marte şi pentru a începe colonizarea spaţiului… iar înainte de sfârşitul anului vor exista baze industriale în întregul sistem solar şi chiar acum, deşi în afară de Louie nimeni altcineva nu şi–a dat seama încă, roboţii şi replicatorii transformă fosta Bază Selenară într–unul dintre cele mai mari complexe industriale care au existat vreodată. Ritmul de dezvoltare înregistrat acolo nu are echivalent de–a lungul istoriei; singura comparaţie, dar nu întru nimerită, o reprezintă uzinele destinate producţiei militare construite în timp record pe vremea celui de al doilea război mondial; însă indiferent cât de multe au fost ridicate, ele n–au mărit nicidecum numărul muncitorilor şi, în plus, fiecare fabrică consuma tot mai multă energie, impunând dirijarea forţei de muncă către acest domeniu, răpind astfel o parte importantă din muncitorii necesari pentru construcţia şi funcţionarea altor instalaţii. Pe Lună capacităţile de producere a energiei cresc singure, iar când „forţa de muncă” devine

deficitară, Louie ridică o nouă fabrică pentru a produce muncitorii trebuincioşi.

Cu un aer degajat, el apreciază că, în ceea ce priveşte consumul energetic şi informatic pe oră, Baza Selenară este de două ori mai mare decât Complexul OKK din Japonia – iar niponilor le–a trebuit mult mai mult timp să construiască Osaka, Kobe şi Kyoto. În plus, oricum ar fi privite lucrurile, Baza îi aparţine în întregime... în vreme ce părţi importante din legăturile energetice şi informaţionale ale OKK se desfăşoară în magazine, restaurante, operaţiuni de strângere a gunoaielor, XV şi TV, spitale şi câte altele, iar complexul peste care domneşte Louie are drept scop doar propria dezvoltare şi îndeplinirea misiunii, întâmplător, el a devenit cel mai bogat om din sistemul solar.

Şi iată, dacă vrea să menţină toate instalaţiile în funcţiune la capacitate maximă, până în clipa revenirii pe Pământ, partea colonizată din sistemul solar va fi alcătuită din posesiuni ale lui Louie Tynan, plus ceva resturi nefolositoare. La o adică, nu–i o zestre proastă pentru un proaspăt pensionar.

La început, Jesse şi Mary Ann nu vor să plece; planul pare destul de prostesc, dat fiind că există oraşe unde se poate ajunge mai uşor, folosind drumuri care sunt în stare mai bună. Dar Señor Escobedo, *administrador* numit de guvernul mexican, care soseşte pe calea aerului pentru a prezenta această idee locuitorilor din Tapachula, se arată răbdător şi convingător şi lasă impresia că ştie despre ce vorbeşte.

— Gândiţi–vă numai, spune el pe un ton rugător, poate pentru a mia oară. În ce altă parte aţi putea pleca? Jungla a ajuns aproape saturată de umiditate, râurile îşi vor ieşi curând din matcă şi când se va întâmpla asta... Nu veţi găsi nici măcar un terminal de trenavetă în apropiere. Şi ţineţi seama, vă rog, cât de puţine locuri de muncă şi de cazare există în localităţi precum Tuxtla Gutierrez sau San Cristóbal de las Casas.

Aceste oraşe nu s–au dezvoltat prea mult, fiind aşezări care au rămas în urmă. Toată lumea îl aprobă, desigur, fiindcă mexicanii sunt credincioşi faţă de oraşele în care locuiesc şi când aud un străin spunând că Tapachula este una dintre

aşezările importante, în plin avânt, din Chiapas, cuvintele lui capătă greutate şi conţinut.

Chiar acolo, în mijlocul oraşului Zócalo, Escobedo trece din nou în revistă toate argumentele, agitând arătătorul cu laser pe hărţile mari, proiectate pe un ecran. De jur–împrejur, oamenii o şterg discret şi revin la fel printre copacii ornamentali şi bondoci, ascultând, îndepărtându–se ca să schimbe impresii cu prieteni, întorcându–se ca să mai audă vorbele străinului.

Oaxaca e departe şi oamenii vor fi nevoiţi să înfrunte un uragan sau două pe drum, dar se vor afla sus, deasupra coastei, vor avea timp să se oprească pentru a săpa şanţuri de adăpostire şi, mai presus de orice, când vor ajunge acolo, vor fi în siguranţă, deoarece în munţii care au sisteme bune de drenaj vor putea rămâne liniştiţi.

Recunoaşte că s–ar putea întâmpla ca unii dintre militarii care vor fi încartiruiţi aici pentru a apăra oraşul de jefuitori să fure şi ei câte ceva. Ofiţerii nu pot exercita un control perfect şi, ca oameni ce sunt, au şi ei slăbiciunile lor. Da, dacă ai prea multe de păzit şi nu–ţi precupeţeşti viaţa riscând–o în cursul inundaţiilor ce se vor produce când furtunile mai puternice vor lovi direct ţărmul, atunci ar fi preferabil să stai ascuns. Bineînţeles că proprietăţile nu–ţi vor mai sluji la nimic dacă mori – în faţa realităţii, să spunem lucrurilor pe nume –, dar nu încape nici o îndoială că urmaşii îţi vor fi recunoscători.

Când vor reveni din Oaxaca.

Escobedo este un vorbitor înnăscut şi are chiar haz; aceste calităţi îi folosesc, astfel că după câteva zile oamenii nu mai afirmă că ideea este nebunească şi nici nu mai mormăie nemulţumiţi la adresa planului alcătuit de guvern, care îi sileşte să–şi lase bunurile nepăzite, astfel că încep să depună cereri pentru a fi evacuaţi în Oaxaca, „pentru orice eventualitate, înţelegi?”, şi după alte câteva zile încep să–şi facă bagajele. Evenimentele pornesc să se mişte sub forţa inerţiei.

În dimineaţa de 21 iulie, Jesse şi Mary Ann primesc destul de senini vestea că vor face parte din convoi. Amândoi au fost declaraţi apţi pentru deplasarea pe jos; marile convoaie vor transporta bătrânii, bolnavii şi copiii cu autobuze, alţii vor

avea prilejul să meargă cu camioane în urma unor loterii organizate zilnic, iar majoritatea pe biciclete, pe jos sau chiar călare pe măgari, dacă au. Se vor organiza douăzeci de asemenea convoaie, fiecare alcătuit din câteva mii de oameni, care vor pleca din localităţile de pe coastele pacifice ale statului Chiapas.

Deplasarea în cursul primei zile se va face la pas încet; asta va permite curierilor pe motociclete să dea fuga până la Tapachul a pentru a recupera lucruri esenţiale uitate de oameni şi pentru a ajuta pe toată lumea să se înveţe cu ideea plecării. Arşiţa e groaznică, dar praful nu se ridică, iar cisternele cu apă puse la dispoziţie de guvern îşi fac datoria cum se cuvine, astfel că, făcând dese popasuri pentru a se odihni, Jesse constată că situaţia îi creează doar puţin disconfort. Taberele organizate seara sunt destul de distractive, mai ales după anunţurile făcute la lumina focului şi după schimburi de vizite între vecini; el şi Mary Ann au un cort mic, dar numai al lor – avantajul oferit de banii care le îngăduie să plătească *mordida*. Jesse se gândeşte că, ţinând seama de gusturile pe care le–a căpătat în ultima vreme, în caz că o va rupe cu Mary Ann îi vor trebui stimulente serioase ca să înveţe şi să revină pe linia de plutire pentru a deveni inginer. După ce pricepi ce înseamnă banii, îţi vine tot mai greu să trăieşti fără ei.

În a doua zi a călătoriei, sâmbătă, se confruntă chiar de dimineaţă cu o furtună caldă, iar ploaia face şoseaua să strălucească, însă fără a o răcori câtuşi de puţin. Reprezentanţii autorităţilor îi îndeamnă. să se grăbească, iar în peisaj apar numeroase dealuri care fac drumul să urce şi să coboare. În aceeaşi noapte, Jesse are dureri ale muşchilor fesieri şi ai coapselor, iar Mary Ann trebuie să–i ungă binişor pe angajaţii spitalului de campanie pentru a căpăta pansamente necesare îngrijirii picioarelor băşicate.

Ultimii kilometri ai drumului au fost foarte abrupţi şi s–au parcurs pe o arşiţă umedă, astfel că nu aşteaptă chiar cu nerăbdare zorii zilei următoare. Sunt prea năduşiţi şi năclăiţi ca să facă dragoste sau măcar să se îmbrăţişeze, de aceea adorm stând întinşi la distanţă unul de celălalt, însă ţinându–se de mână. Zorii zilei sosesc mult prea devreme, iar furtuna

de dimineaţă atârnă îndelung în aer, apoi izbucneşte şi–i udă pe toţi până la piele când se află deja pe drum.

Rachetele ionice care scot nava *Constitution* de pe orbita joasă nu sunt propulsoarele electrice convenţionale ce s–au folosit la misiunea către Marte; de astă dată, se utilizează energia de pe Lună pentru transformarea materiei „normale” în antimaterie şi apoi aceasta intră în reacţie cu heliu–3–II–heliu–3, răcit până la temperatura la care devine superconductor, pentru a crea o emisie de nuclei de He–3 cu viteză apropiată de cea a luminii. Fluxul minuscul de antimaterie prin centrul unei picături de heliu–3–II de mărimea unei mingi de ping–pong creează plasmă cu putere mare şi o emisie foarte scurtă de energie sub formă de radiaţii; înfăşurarea superconductoare care înconjoară picătura acţionează ca o antenă pentru a recepţiona emisia de unde radio şi foloseşte curentul pentru a da naştere unui câmp magnetic menit să comprime şi să accelereze atât de mult jetul de plasmă, încât fuziunea termonucleară este încă în desfăşurare la treizeci de metri depărtare de duza ejectoare.

Dacă cerul ar fi suficient de senin, de pe Pământ s–ar putea vedea jetul arzător, alburiu, lung de aproximativ două sute de kilometri, care ţâşneşte din duza platformei de care este legată *Constitution*; jetul este ceva mai subţire decât aurora boreală.

Acest lucru înseamnă un randament relativ scăzut – însă temperatura de la gura duzei este de aproape trei sute de mii de grade Celsius, de unde rezultă concluzia că nava se va deplasa cu *mare viteză*.

Deşi are la dispoziţie cel mai bun motor existent în lume, care este acţionat cu ajutorul a mulţi gigawaţi obţinuţi de centralele de pe Lună, toată această energie nu va fi suficientă. Folosindu–se doar aceste motoare, călătoria până la 2026RU ar dura patru ani şi jumătate. Pe de altă parte, după parcurgerea a aproximativ 5 U.A., transmisia de energie de pe Lună va deveni o problemă. Dacă ar folosi doar motoarele, durata reală a călătoriei ar fi de şase–şapte ani. Rivera, Hardshaw şi ajutoarele lor consideră că Pământul nu

va rezista atât de mult; având la dispoziţie o capacitate de prelucrare a datelor de mii de ori mai mare, Louie împărtăşeşte aceeaşi părere.

Singura problemă a fost procurarea materialelor pentru a realiza un anume plan. Pentru a bloca în mod eficient radiaţiile solare provenite din spaţiu, ecranul ar trebui să se rotească suficient de lent pentru a umbri zonele strategice ale Pacificului cât mai mult timp.

Rezultă foarte limpede că este inutilă plasarea unei oglinzi uriaşe pe o orbită geosincronă; ecranul va trebui să rămână intact şi să–şi păstreze poziţia şi deocamdată nu există nici un material îndeajuns de rezistent care să permită construirea unui ecran de asemenea dimensiuni, care să reziste la o asemenea solicitare mareică exercitată de Lună şi de Soare fără să se destrame. Prin urmare, ecranul trebuie plasat la o altitudine mai joasă… Însă în acest caz, dacă se va afla pe o orbită, se va deplasa cu viteză prea mare pentru a aduce vreun beneficiu. Pe de altă parte, nici nu va rămâne pe orbită. Firicelele îndărătnice din atmosfera Pământului, la care se adaugă vântul solar, vor fi de ajuns pentru a–l doborî în scurtă vreme.

Prin urmare, atât baloanele propuse de Klieg, cât şi planurile puse la punct de Louie, depind de folosirea câtorva mii de proiectile, nu a unui singur satelit plasat pe orbită. Contractul propus de Klieg este pe cale de a fi acceptat – promiţându–se şi îndeplinirea altor condiţii cerute de el – pentru că măcar reprezintă o şansă rezonabilă de a mai scădea din furia uraganelor şi pentru că se ştie: Klieg nu va impune condiţiile o veşnicie. Louie beneficiază de toate avantajele; el nu trebuie să înalţe nimic de pe Pământ, ci doar să aducă ceva spre el. Şi de îndată ce va avea materialele potrivite la îndemână, lucrurile se vor desfăşura fără probleme.

Ceea ce aduce în discuţie motivul pentru care va fi folosit 2026RU. Potrivit standardelor aplicabile cometelor, se apropie cu viteză şi ar putea deveni unul dintre cele mai spectaculoase corpuri cereşti vizibile în secolul al XXI–lea, în 2047, dacă nu va fi cumva necesar mai devreme. Cometa are deja o viteză considerabilă şi se apropie de centrul sistemului solar, iar catapultele magnetice instalate pe suprafaţa ei încă

îngheţată vor beneficia de viteză suplimentară atunci când vor trimite pachetele de gheaţă către sistemul Pământ–Lună. Pachetele, cântărind în jur de două milioane de tone fiecare, de forma unor discuri cu diametrul de 1,8 kilometri şi grosimea de un metru, având gheaţa întreţesută într–un soi de împletitură care să le confere rezistenţă, acoperite cu un strat reflectorizant gros de un milimetru care să le ferească de dezgheţ, vor fi dotate cu sisteme de propulsie şi comandă şi, pe măsură ce se vor apropia de Pământ, Louie – care se va afla deja acasă – va prelua sistemele de dirijare şi le va apropia tangenţial pe deasupra Pacificului, astfel că vor fi poziţionate aproape paralel cu suprafaţa Pământului, coborând până la altitudinea de 38 de kilometri, când unda de şoc destinată frânării, care este plasată în partea inferioară a discurilor, va împrăştia gheaţa pe cale de a se topi, iar fragmentele se vor evapora.

Fiecare disc va avea mai mult de 1,8 kilometri diametru şi va da naştere unei umbre de dimensiuni corespunzătoare, însă doar aceste umbre n–ar putea învinge un uragan de talia lui Clem. Când discurile gigantice se vor roti în stratosfera şi se vor evapora în mod exploziv, apa eliberată în aerul rarefiat şi rece va îngheţa instantaneu, formând nori de cristale de gheaţă asemănători bine cunoscuţilor nori cirrus în filamente (sau coada iepei) care apar în frontul premergător al unei furtuni. Dar ei se vor afla la altitudini de două–trei ori mai mari şi vor fi foarte numeroşi; stratul de cristale de gheaţă va fi suficient pentru a crea o suprafaţă întunecată, astfel că în scurt timp, apele de suprafaţă ale Pacificului se vor răci suficient de mult pentru a nu–l mai susţine pe Clem şi pe progeniturile sale.

Desigur, există multe surse de gheaţă mai apropiate decât cele oferite de cometă, dar nici una nu se deplasează cu o viteză atât de mare în direcţia aproape dorită. Pe de altă parte, dintre celelalte surse posibile, din poziţia Pământului, Charon şi Pluto se vor afla tocmai de partea cealaltă a Soarelui vreme de jumătate de an, acest lucru impunând o orbită mai lungă şi mai ineficientă, iar celelalte sunt prizoniere ale atracţiei gravitaţionale exercitate de planetele gazoase gigantice. Deşi energia în sine n–ar constitui o

problemă – uzinele autoreplicatoare pe care le construieşte Louie vor asigura oricâtă energie ar fi necesară –, acceleraţia devine un impediment; pentru a scăpa de atracţia gravitaţională a lui Jupiter, Saturn, Uranus, sau Neptun şi pentru a căpăta viteză, ar fi nevoie de acceleraţii la care discurile din gheaţă ar începe să curgă precum apa, ar suferi distorsiuni şi ar căpăta forme nepotrivite la intrarea în atmosfera Pământului.

Călătoria până la 2026RU va dura oricum foarte mult şi cum de la distanţa la care se află în prezent cometa (puţin mai mult de 56 U.A.) nu rezultă cu claritate ce anume va trebui făcut, Louie va fi silit să se apropie personal şi să găsească rapid o soluţie. I–a luat deja destul timp să inventeze o schemă care să permită efectuarea acestei operaţiuni într–o perioadă rezonabilă; până şi în ritmul cel mai susţinut pe care–l poate obţine, îi va fi imposibil să se întoarcă mai devreme de iunie 2029, şi doar Dumnezeu ştie în ce stare se va afla Pământul la acea dată.

Iată un moment când Berlina se simte odihnită şi, dată fiind mărimea reportajului pe care–l plasează acum, fenomenul seamănă mai mult a miracol. Când Diem şi Di Callare i–au oferit sprijin, chiar dacă prima parte a procesului avea să declanşeze o oarecare senzaţie în privinţa guvernului SUA şi a modului extrem de uşuratic şi nepăsător în care colonelul Tynan a folosit bunurile aparţinând altor naţiuni, Berlina i–a considerat drept funcţionari publici sârguincioşi şi de treabă.

Pesemne că *asta* i–a îndemnat să acţioneze. Poate şi–au dat seama că altfel Klieg ar fi câştigat o influenţă nemeritată atât asupra Adunării Generale ONU, cât şi asupra Executivului de la Washington. Poate că Rivera şi Hardshaw doreau ca el să fie prins într–o ambuscadă, pierzând astfel din aura de salvator.

Dar ţinând seama de ceea ce a descoperit de atunci încoace, Berlina se îndoieşte că autorităţile au fost cu totul neştiutoare în privinţa amănuntelor pe care ea avea să le descopere. I–au trebuit multe ore de nesomn ca să verifice toate videobenzile importante, să asculte toate vocile oamenilor şi să scotocească prin arhivele esenţiale. Când terminase de

asamblat reportajul, a avut bunul–simţ să–şi dea seama că era la capătul puterilor şi va arăta ca o sperietoare dacă avea să–l prezinte imediat, astfel că şi–a permis o amânare de o zi ca să facă montajul mai convingător, să dea câteva tuşe de fineţe şi să poată mânca, dormi şi lenevi.

Acum, având părul proaspăt coafat, simţindu–se proaspătă şi curată, stă în faţa peretelui alb din camera de hotel din Richmond şi după ce a împărţit tuturor bacşişuri pentru a fi sigură că în următoarele câteva minute nu va apărea nimeni alergând şi dupăind pe coridor, începe relatarea:

— Aşadar, iată ce am pregătit pentru ediţia de azi din *Sniffings*. Firele puterii, care pornesc dinspre John Klieg şi GateTech asemenea tentaculelor unei caracatiţe, vă sunt expuse lipsite de orice văluri pudibonde, astfel ca să le puteţi vedea în toată goliciunea lor. Relaţiile influente ce ajung până la cel mai înalt nivel în cadrul organismelor naţionale şi internaţionale, ambasadori la ONU care primesc ordine de la Klieg şi salarii din ţările care i–au delegat, planul conceput de Klieg pentru a deţine monopolul mondial asupra bazelor de lansare şi malversaţiile lui, într–un moment când lumea caută cu disperare asemenea instalaţii, ca să obţină, nu doar recompensele meritate pentru efortul de a construi o bază, ci pentru a deţine un monopol absolut şi împiedicându–i pe toţi ceilalţi să procedeze la fel. Iar aceasta este doar partea vizibilă a lucrurilor. Ne putem întreba, şi pe bună dreptate, ce legătură există între Klieg şi guvernul siberian? Ce iţe leagă operaţiunea lui Klieg, cartelul drogurilor condus de faimosul Hassan şi elemente ale forţelor armate siberiene ce au rămas fidele dictatorului nelegiuit, în prezent arestat, pe numele său Omar Abdulkashim? Nu este limpede că în vreme ce Klieg mulge ONU cu o mână, îi ajută pe inamici cu cealaltă şi paralizează propriul său guvern, împiedicându–l să–i cerceteze activităţile? Iar dacă ne confruntăm cu o dictatură globală a lui Klieg, ori a sa ca eminenţă cenuşie aflată în spatele ONU şi a marilor puteri, ce program are el în afară de dorinţa de a deveni atotputernic? V–am înfăţişat o serie de reportaje în care Klieg vorbeşte în nume personal, neoficial, rezultând cu limpezime că el concepe problema pornind de la ideea că marea majoritate a lumii nu este „normală” sau

„deschisă”, sau în alt fel care nu este conform cu „purtarea albilor din clasa de mijloc din Wisconsin.” V–aş putea prezenta alte cincizeci de astfel de exemple. Avem în faţă un om limitat în privinţa imaginaţiei şi a toleranţei, dar care doreşte puteri nelimitate.

Berlina încheie prezentându–se, verifică totul încă o dată, lipeşte finalul şi lansează fişierul în reţea. A venit vremea să plece din Wy şi s–o apuce spre sud – a obţinut o serie de interviuri grozave de la refugiaţii din Primul Val, cum se autodefinesc cei care au locuit pe coasta Golfului, care au hotărât să plece printre primii şi în prezent lucrează în domeniul construcţiilor din Montana, Wyoming şi Colorado. S–ar părea că toţi cei care–şi pot permite, cumpără terenuri şi înalţă locuinţe de criză pentru valurile de oameni care se anticipează; cei din Primul Val se arată extrem de încântaţi să primească noi refugiaţi.

Unele dintre uraganele din seria Clem 200 încep să–şi croiască drum spre uscat, distrugând multe în calea lor şi se aud zvonuri referitoare la evacuarea zonei Duc. După ce porneşte spre Denver, situat la sud, îi telefonează lui Di Callare şi el o conectează pentru a participa la o conferinţă în trei cu Diem. Acesta din urmă pare deosebit de bine dispus.

— Cred ca nu v–aţi dat seama ce aţi realizat, domnişoară Jameson, îi spune. Iar eu trebuie să vă fac o mărturisire: nu m–am arătat prea încântat când aţi inaugurat seria de reportaje. Întotdeauna am considerat că dacă reuşeşti să realizezi ceva util, înseamnă că oamenii care ţi s–ar fi putut pune de–a curmezişul n–au aflat ce ţi–ai propus. Dumneavoastră aţi reuşit să creaţi un adevărat curent în favoarea abordării inteligente a problemelor dintr–o perspectivă globală şi aţi făcut o treabă atât de bună, încât sunt gata să pariez că veţi câştiga în faţa lui Klieg.

— Dar nu–i vorba chiar de o competiţie între mine şi Klieg, protestează ea, destul de neconvingător, deoarece are unele îndoieli, însă nu vrea să lase impresia că şi–a propus să „pună pe cineva la zid”, sau că ar ţine partea cuiva.

— Înţeleg. Credeţi că v–aţi păstrat obiectivitatea şi puritatea. Poate că aşa stau lucrurile dintr–un punct de vedere personal. Cu toate acestea, l–aţi lovit, şi încă bine de tot, aşa cum ne

plăcea mie şi şefei mele să spunem pe vremea când lucram împreună în Idaho. Prosperitatea unor companii ca GateTech depinde de oamenii care respectă regulile jocului, chiar dacă asta le aduce deservicii, lucru de obicei de dorit, întrucât contribuie la menţinerea ordinii publice. Dar când cineva îşi întemeiază întreaga carieră folosind legile doar pentru a lega de mâini şi de picioare pe oricine are o idee productivă... În fine, recunosc deschis, a dovedit o inteligenţă deosebită alegând locul acela. Am îndoieli foarte serioase că va reuşi să revină o vreme în Statele Unite, ori să efectueze vreo operaţiune eficientă prin procură. A fost scos din joc, deşi se va îmbogăţi totuşi prin lansarea baloanelor. Dar în ce priveşte deţinerea puterii, e terminat.

Berlina a ascultat cu deosebită atenţie părerea lui Diem, încercând să–şi dea seama dacă bărbatul o flatează având în minte un anume scop. Socoteşte că nu poate spune ce are pe suflet, dar pesemne că Diem e prea abil pentru ca ea să–şi dea seama cum stau cu adevărat lucrurile.

Mai schimbă câteva amabilităţi, apoi Diem închide şi ea rămâne în legătură doar cu Di Callare.

— Ne–am organizat destul de repede, îi explică el. Lori va împacheta totul şi în următoarele săptămâni va pregăti casa pentru a rezista furtunii, deoarece se pare că uraganele ce vor lovi Coasta de Est vor fi foarte puternice, dar nu cât Uriaşul pe care–l anticipăm în sezonul ăsta ori celălalt.

— Uriaşul? îmi închipuisem că după Clem...

— Până acum în Atlantic nu s–a născut nimic de dimensiunile lui Clem. Pentru a căpăta asemenea proporţii trebuie ca apa să se încălzească foarte mult în câteva săptămâni, aşa cum a apărut şi Clem, sau să se pornească de la un ochi uriaş situat deasupra unei mări calde, ca în cazul lui Clem 2, pardon 200. Iar alte uragane consumă o parte din energia disponibilă şi modifică circulaţia generală a maselor de aer. Când Clem 200 a pătruns în Marea Caraibelor am crezut că suntem pierduţi dar, din fericire, a descris pirueta aceea din cauza jeturilor de ieşire şi a creat prea multe ochiuri, fiecare dintre ele limitând dezvoltarea celorlalte. Cu puţină şansă, din situaţia actuală vor rezulta doar patru–cinci uragane foarte serioase, între care îl includem şi pe Clem 200, care a mai pierdut din forţă şi

nu şi–a recăpătat energia pe care a avut–o înainte de a traversa Mexicul.

Berlina simte un fior de groază.

— Dar uraganele nu sunt obişnuite…

— Adevărat, însă nici ieşite din comun. Iar majoritatea vor urma Curentul Golfului şi curenţii principali şi nu se vor apropia de Coasta de Est a Americii. Prin urmare, vom avea parte de furtuni foarte puternice, pierderi de bunuri şi vieţi omeneşti, şi alte asemenea necazuri, dar nu de catastrofa care se va petrece în cazul în care am avea un singur uragan în zona de est a Caraibelor. Acesta va creşte până la dimensiunile lui Clem şi va opune destulă rezistenţă curenţilor predominanţi, ajungând să muşte din coaste.

Berlina dă din cap către videocameră.

— Am început să pricep. Uraganele care afectează aceste zone vor reuşi să traverseze şi Europa?

— Tot ce se poate. Temperatura apelor din nordul Atlanticului scade rapid pe măsură ce ne îndreptăm spre pol, astfel că uraganele vor muri dacă o pornesc în direcţia aceea. Dar dacă ar căpăta o traiectorie convenabilă, unul dintre ele sigur ar mătura Europa, şi cum sunt atâtea, cel puţin unul sau două vor ajunge şi acolo…

În colţul ecranului apare o luminiţă care clipeşte şi amândoi spun: „O clipă, te rog”, şi întinde mâna să răspundă apelului în aşteptare; nu au timp să sesizeze că–i straniu ca ambii să primească telefoane simultan, apoi se trezesc reluând conferinţa cu Diem.

— Ei bine, zice el, aţi auzit sau văzut?

Berlina neagă, iar Di clatină din cap.

— Felicitări, domnişoară Jameson. Zâmbetul lui e sarcastic şi nu răzbate în privirea, care rămâne tăioasă. Ai reuşit să intri în istorie de două ori în aceeaşi zi. S–ar părea că prezentarea ultimului număr din *Snijfings* a declanşat a Doua Revoltă Globală.

Prima Revoltă Globală a izbucnit în Islamabad şi Seattle. Nimeni nu se poate exprima cu aceeaşi certitudine în privinţa Revoltei de acum.

Dar *Snijfings* se află aproape sigur la originea tulburărilor;

cel puţin jumătate din exploziile iniţiale de violenţă sunt, într–un fel sau altul, legate de reportajul Berlinei Jameson care a demascat organizaţiile lui Klieg, influenţele exercitate de ele şi legăturile lor cu crima organizată şi cu regimul tiranic instaurat de Abdulkashim.

Quaz, băiatul care ia atitudine, tipul rău de pe PasioNet, care se bucură de reputaţia nemeritată că ar fi inteligent, se află în Oran. S–a plimbat toată ziua pe străzile prăfuite, obişnuindu–se cu atmosfera, alungând pe cât posibil supărătorul gând că mâine va merge direct în locul unde i se va permite să dea buzna pentru a discuta cu câţiva martori de importanţă capitală. De asemenea, trece peste faptul că ambii martori par foarte înspăimântaţi şi–i vor spune tot ce doreşte doar pentru că au scăpat de maltratările poliţieneşti în schimbul promisiunii de a coopera cu detectivii PasioNet. În ultima vreme, această reţea a fost aleasă pentru combaterea crimei organizate în Lumea a Treia, asta în măsura în care aspectele se dovedesc senzaţionale.

Din nefericire, Quaz este destul de inteligent ca să aprecieze ironia situaţiei, dar nu şi suficient de înţelept ca s–o ignore. În câteva rânduri, tehnicienii reţelei au trebuit să mimeze defecţiuni tehnice, deoarece el n–a reuşit să păstreze cum se cuvine secretul asupra scenariului de a doua zi. Se lasă prea mult fascinat de modul perfect în care decurg cercetările şi uneori manifestă prea mult interes faţă de detectivii PasioNet (care sunt tipi terni, cu aspect absolut anonim, permanent calmi şi rezervaţi, calităţi imposibil de imaginat la Quaz, care are stilul unui târâie–brâu intelectual şi decadent, pe cale de a îmbătrâni.)

Sau, pe scurt, nu reuşeşte niciodată să ţină minte că pentru a–şi păstra credibilitatea în faţa celor care trăiesc experienţe alături de el, situaţia trebuie menţinută mereu sub control. Nimeni nu ţine să vadă ce fac detectivii adevăraţi, fiindcă în prezent asta înseamnă doar încolţirea oamenilor şi interogarea lor, ori, mai curând, scrierea unor cuprinzătoare protocoale de căutare pentru inforozătorii ce se răspândesc prin reţea şi pândesc momentul când o persoană, bani sau obiect legat de respectiva infracţiune ating marele creier colectiv al capitalismului.

Asta impune formularea unor fraze încărcate de dramatism, iar dacă, la răstimpuri, intercalezi cinci–zece secunde de asemenea vorbe, iar apoi transmiţi senzaţia de oboseală moleşitoare, îi poţi face pe oameni să–şi închipuie că au stat treji toată noaptea ca să prindă ticăloşi, însă îi apucă plictiseala dacă sunt puşi să urmărească o persoană care ascultă declaraţia dezlânată a vreunui martor. Iar dacă trebuie să privească pe cineva în faţa calculatorului, tastând ceva, îi apucă şi somnul. Mai ales dacă acţiunile respective durează tot atât cât în realitate.

Quaz nu înţelege chestia asta şi aici e buba. Anumite circuite din mintea lui de dobitoc refuză să priceapă că el n–a fost trimis la faţa locului ca reporter, iar ca detectiv, nici vorbă. El e gata să–şi închipuie că dacă pomeţii i–au fost sparţi şi remodelaţi, iar muşchii stomacului i–a fost întăriţi ca să nu se lase, toate astea îi conferă şi dreptul de a găsi indicii…

Toate aceste gânduri trec fulgerător prin mintea lui Dennis Ysabel–Garcia, garda de corp specială, pusă la dispoziţia lui Quaz, care merge la vreo treizeci de metri în urma lui, controlându–i mintea printr–o legătură locală. Ziua e pe sfârşite şi a început să se întunece, iar Dennis a umblat pe jos tot timpul, plictisindu–se şi enervându–se, simţind cum i se umflă picioarele şi cum i se îngălează hainele de praf şi sudoare. Dumnezeu îi este martor, dar Quaz nu ocupă locul întâi în topul trupurilor pe care trebuie să le păzească; Rock sau Synthi Venture se arată mereu curtenitori şi urmează traseele ce li s–au sugerat; până şi puştoaica asta nouă, Surface O’Malley, în ciuda entuziasmului ei de căţel nătâng, e în stare să respecte ordinele.

Prin urmare, este cu totul neplăcut impresionat, dar deloc surprins când, după ce se aud focuri de armă de la câteva intersecţii distanţă, Quaz se răsuceşte pe călcâie şi o rupe la fugă într–acolo, în ciuda ordinelor transmise de biroul de coordonare de aici, din Oran, de a nu proceda într–un asemenea mod. Dennis porneşte ca din praştie după Quaz, dând câteva colţuri şi ajunge pe o alee pustie care oferă siguranţă doar la capătul pe unde a pătruns el, apoi merge prin dreptul unei clădiri lungi.

Demonstraţia se desfăşoară în faţa moscheii şi pare să fi fost

organizată de una dintre grupările fundamentaliste care se arată întotdeauna gata să intervină când se iscă vreun scandal în sânul familiei domnitoare, eveniment la ordinea zilei în lumea arabă contemporană. Demonstranţii au dat foc portretelor ambasadorului la ONU, care a fost demascat ca fiind în solda lui Klieg, apoi au dat iama într–un grup de susţinători entuziaşti ai lui Abdulkashim, care au venit în acelaşi loc să protesteze împotriva minciunilor vehiculate de mass–media occidentale despre eroul lor. Ceva mai târziu nimeni nu–şi mai aduce aminte cum s–a întâmplat ca grupurile să se încaiere; cea mai plauzibilă părere emisă chiar de unii dintre participanţi este că desfăşurarea a două demonstraţii cu scop diferit în acelaşi loc constituie un motiv suficient de întemeiat pentru a da naştere unei încăierări.

— Primele focuri au fost trase de unul dintre poliţiştii sosiţi imediat la faţa locului. Cred că a tras în aer, sperând să atragă atenţia oamenilor. Apoi cineva l–a împuşcat pe poliţist. Acum o parte dintre demonstranţi se dispersează şi o rup la goană pentru a se îndepărta de acest loc, în timp ce restul îşi dau seama că jaful merge cel mai bine la începutul unei tulburări stradale, şopteşte controlorul în mintea lui Dennis. „Ce are de gând bolovanul ăla cu chip atrăgător? Noi îi comunicăm tot timpul să termine cu prostiile şi să se întoarcă.”

Doar atât reuşeşte Dennis să recepţioneze din mesajul rostit cu viteză nebună în mintea lui şi se repede după Quaz care, cu veşnicul şi tipicul lui aer de imunitate în faţa oricăror primejdii, vrea să se apropie şi mai mult, ca să întrebe părţile din ce motiv a izbucnit bătaia generală. Însă Quaz a nimerit într–un colţ unde nimeni nu cunoaşte engleza, de aceea începe să vorbească rar şi apăsat şi să gesticuleze ca turbat.

Dennis aproape că a traversat piaţa inundată de soare din faţa moscheii, când cineva îl împuşcă pe Quaz în partea de jos a abdomenului cu o armă de autoapărare, un pistolaş de douăzeci de dolari care se aruncă după terminarea muniţiei de hiperviteză şi care poate fi achiziţionat de la orice dugheană aparţinând lanţului de magazine 7–Eleven din Statele Unite. Deşi este minuscul – o bucăţică de uraniu sărăcit cam cât vârful unui ac de cusut obişnuit –, proiectilul

loveşte cu o forţă de zece ori mai mare, ca raport suprafaţă/presiune, decât un glonţ pornit dintr–un Magnum antic de calibrul 9 mm şi după ce pătrunde în corp, se rostogoleşte, astfel că, în afara găurii de ieşire, provoacă o undă de şoc atât de mare în cavitatea abdominală, iar ca urmare, intestinele lui Quaz irup prin rana din spate, aflată în apropierea coloanei vertebrale.

În cursul celor şase minute de agonie care trec până moare, zăcând pe spate şi strivindu–şi propriile intestine însângerate în praful străzii, la PasioNet sunt conectaţi şaizeci de milioane de privitori–trăitori; de acest lucru se îngrijesc cei o sută de mii de senzori de canal. Prin intermediul simţurilor înceţoşate de durere, spectatorii simt miros de fum, surprind frânturi din picioarele oamenilor care aleargă, aud focuri de armă (majoritatea trase de Dennis, care încearcă să ţină demonstranţii departe de rănit, apoi moare şi el, retezat de o rafală de puşcă–mitralieră, cu o clipă înaintea muribundului, motiv pentru care ultima experienţă trăită în Oman de privitori este aceea a lui Dennis Ysabel–Garcia care se prăbuşeşte deasupra lui Quaz.)

Înainte de moartea lui Quaz, în alte treizeci de oraşe din întreaga lume izbucnesc revolte. Redactorii PasioNet apelează imediat la Surface O’Malley, o previn că–i vor da o veste proastă şi–i cer să reacţioneze, să iasă pe stradă şi să umble bezmetică şi nesigură pe picioare prin oraş.

Surface le face cunoscut că se află la Bangkok, în Orientul Îndepărtat, şi că tulburările stradale au căpătat un vădit caracter antistrăin, lucru deloc surprinzător de vreme ce s–a dezvăluit faptul că ambasadorul thailandez la ONU a fost pervertit de oamenii lui Klieg, iar în urmă cu o săptămână a fost demascată şi distrusă o reţea siberiana de spionaj.

— Nu–s chiar o puicuţă sperioasă, zice ea, şi–aş vrea să–mi văd cariera prosperând şi aşa mai departe, dar nu mă bag în balamucul ăla. Mai am şi părul roşcat, pentru numele lui Dumnezeu! Chiar dacă scap de mulţime, o să mă găbjească soldaţii.

Redactorii îi oferă o mulţime de bani în plus, dar ea nu se lasă. Şefii PasioNet–ului înjură, bat cu pumnul în masă, urlă

unii la alţii, acuzându–se reciproc pentru că i–au făcut cadou şansa de a deveni vedetă, însă ea ameninţă că se decuplează cu totul dacă nu–i anunţată imediat că se va trimite un staticopter ca s–o scoată de acolo. Adevărul e că în aceste momente redactorii au nevoie de ea mai mult decât are ea nevoie de ei, deoarece răzmeriţa din Bangkok reprezintă atracţia cea mai puternică de acum, unde au pe cineva la faţa locului, deci le trebuie o transmisie din partea ei şi ar fi de preferat ca aceasta să nu conţină gânduri din care să rezulte că PasioNet îi pune viaţa în pericol în mod inutil sau c–o exploatează.

Din nefericire, cel care face afirmaţia asta va deveni şi fraierul care a capitulat în faţă târfuliţei, dar asta se va întâmpla săptămâna viitoare, când se vor analiza rezultatele şi când aproape sigur se va găsi cineva să întrebe de ce muieruşca n–a ieşit în stradă să apară ferindu–se de pietrele aruncate în ea apoi fugărită pe alei şi poate chiar, of, Dumnezeu–al–tuturor–profiturilor, violată în haită.

Lucru şi mai grav, gărzile ei de corp îi dau dreptate. Mai mult ca sigur că moartea lui Ysabel–Garcia i–a zdruncinat, deşi ei ştiu din capul locului că slujba lor presupune şi o asemenea eventualitate şi că tocmai de aceea sunt atât de bine plătiţi.

Cât ţine târguiala, Surface (Leslie, pe numele ei real), Fred şi Saul, cele două gărzi de corp cu care treptat s–a împrietenit, văd câte ceva pe fereastră. Asta îi scoate din sărite pe controlorul şi pe regizorul de la staţia de retransmisie, aflată de cealaltă parte a oraşului, unde se ajunge traversând Klong San Sab pe autostradă, iar asta deoarece Surface nu numai că le permite gărzilor să i se adreseze – cu „Les”, dar se şi uită la ei din când în când, şi se presupune că aceşti bărbaţi nu există pentru ea. Regizorul trebuie să introducă tot soiul de zgomote, distorsiuni, reacţii de răspuns şi purici pentru a acoperi fiecare moment în care ea procedează aşa, dar până şi atunci el îşi dă seama cu tristeţe că nu–i poate elimina cu totul pe Fred sau Saul, fiindcă aceştia au tendinţa de a apărea în gândurile lui Surface şi nu reuşeşte decât să–i estompeze puţin, făcându–i neclari.

Regizorul regretă că nu–l are pe Rock la îndemână; bărbatul va apărea peste scurtă vreme, deoarece soseşte împreună cu

echipele internaţionale de salvare, călătorind cu un staticopter al puşcaşilor marini japonezi. Regizorul îşi doreşte un adevărat reporter profesionist care să înţeleagă comandamentele meseriei şi să se apuce imediat de treabă. Ar fi minunată acum Synthi Venture, aşa cum lucra ea înainte de a suferi căderea aceea de la Point Barrow. A Doua Revoltă Globală promite să fie mai extinsă şi mai interesantă decât predecesoarea ei, iar PasioNet se împiedică în fleacuri…

Rămâi aşa. Măresc imaginea. Ducă–se dracului identificarea, pentru că scenele pe care le văd Surface/Leslie şi gărzile ei de corp sunt prea interesante pentru a le înceţoşa în ideea de a face să dispară chestii pe care le ştie toată lumea. Ar putea să susţină că–i vorba de „imagini necenzurate”, indiferent ce se înţelege prin asta când te referi la un reportaj înregistrat pentru XV.

Leslie, Fred şi Saul urmăresc mulţimea aflată pe cheiul din Chinatown, pe celălalt mal al fluviului Chao Phraya, faţă în faţă cu hotel Orient. Acum încăierarea capătă proporţiile unei adevărate bătălii pe podul Phra Pinklao, aflat la sud faţă de ei; unghiul nu–i tocmai fericit, însă se vede ceva prin binoclul lui Leslie – Surface, ce naiba! Te plătim ca să fii cunoscută sub numele de Surface!

Leslie recepţionează o parte a scenelor de aproape, chiar în clipele când primele focuri de armă ciuruiesc lumea de pe pod şi mulţi oameni încep să se prăbuşească.

— Remarcabil, şopteşte regizorul, fascinant.

Fata îşi dă seama ce s–a întâmplat, iar regizorul captează momentul iluminării – mulţimea cuprinsă de convulsii de pe cheiul din Chinatown fusese alcătuită din thailandezi care atacaseră magazine chinezeşti şi indiene; indienii, bangladeshienii, pakistanezii şi chinezii s–au aliat atât cât să declanşeze un contraatac şi–şi croiesc drum pe pod pentru a năvăli spre centrul comercial al oraşului.

— Pesemne că după opt ani de război, orice mic neguţător de acolo posedă câteva arme automate, comentează Fred. Trebuia doar să fie organizaţi.

— Şi thailandezii au o mulţime de arme, spune Leslie. Cei din Chinatown au ieşit la luptă fiindcă le sunt în joc viaţa, căminele şi familiile şi fiindcă s–or fi săturat deja de toate

porcăriile. Ce mama dracului?!

Lentilele binoclului surprind chipuri şi, privind prin ochii lui Leslie, regizorul vede cum mulţimea se desparte când tancurile armatei thailandeze apar huruind. Obţine un suspin apăsat din partea lui Surface, oarecum dramatizat, ca şi cum ar fi pe punctul de a coopera de aici încolo.

Bătălia se poartă acum la sud de ei, iar Leslie/Surface şi gărzile de corp se reped către ferestrele de pe partea aceea a clădirii, coborând treptele câte trei şi dupăind pe coridoare în căutarea unui spaţiu comun care să dea către Galeria Naţională.

Tancurile care forţează trecerea dinspre Chinatown au motive întemeiate să se grăbească. Muzeul Naţional este cuprins de flăcări; cinci mii de ani de măreţie artistică dispar sub ochii îngroziţi ai lui Leslie. În vreme ce urmăreşte scenele, incapabilă să–şi dezlipească privirea de la ele, îşi dă seama că mulţimea din jurul muzeului este îmbrăcată în salopete amintind de uniforme – oamenii aceia constituie uriaşa forţă de muncă locală care trudeşte şi asudă douăsprezece ore pe zi în giganticele uzine americane, japoneze şi europene, oameni ale căror minţi sunt îmblânzite cu ajutorul benzilor fără sfârşit conţinând filme porno culese de pe XV, cărora li s–au pus la dispoziţie dispozitive de suprimare a durerii pentru a nu lua în seamă rănile şi epuizarea, asta până se deconectează de ele la sfârşitul zilei, aneantizaţi, satisfăcuţi şi sedaţi, în vreme ce calculatoarele le dirijează mâinile. Simte un gol în stomac; clădirea care arde le aparţine, le conferă identitate, este expresia supremă de mândrie a naţiunii thailandeze.:.

S–ar putea ca aceşti oameni nici să nu aibă idee că sunt thailandezi. Şi–au petrecut viaţa în Muşuroi, blocul–dormitor de un kilometru şi jumătate înălţime, construit din beton în triunghiul Indraphitak/Toksin/Klong Samray aflat la sud de oraş, visând nimic altceva decât bogăţie, strălucire, atracţii pe care le puteau vedea de la înălţimea ferestrelor situate deasupra norilor.

Leslie îşi fixează binoclul asupra unui tanc şi măreşte imaginea în timp ce acesta îşi îndreaptă mitralierele către mulţime, făcând pârtie pentru maşinile de pompieri ce se

apropie. Vede cum mor zadarnic mai mult de o sută de oameni; acoperişul se prăbuşeşte peste restul clădirii fostului palat care reprezintă muzeul central. Acum nimic nu–l mai poate salva.

Ofiţerul care stă în picioare alături de tanc i se pare cunoscut şi–şi dă seama că e maiorul Srimuang, cel care a însoţit–o în prima zi petrecută aici; apasă un buton pentru a mări imaginea automat şi descoperă că bărbatul plânge, deşi n–ar putea spune dacă lacrimile îi sunt smulse de priveliştea cadavrelor îmbrăcate în salopete sau de muzeul cuprins de vâlvătăi. Îşi reaminteşte că este cult, inteligent şi i–a povestit despre roboţii umani din fabrici; poate deplânge moartea lor, distrugerea obiectelor de artă şi cumplitul lucru că o tradiţie de cinci mii de ani a ajuns să fie distrusă de o hoardă de oameni căreia această comoară trebuia să–i aparţină şi nici măcar n–a apucat să afle asta.

Omul gâfâie şi începe să lovească cu pumnul în blindajul tancului; apoi vorbeşte în aparatul de radiorecepţie, dând probabil ordine. Câteva momente mai târziu, din difuzoarele puternice montate pe tancuri se revarsă, afectat de paraziţi, un mesaj către mulţime; se pare că maiorul li se adresează direct. În timp ce rosteşte cuvintele, se şterge la ochi o dată, îşi controlează ţinuta luând poziţia de drepţi şi începe să vorbească cu glas hotărât.

— Poţi să–mi traduci ce spune? îi cere Leslie controlorului.

— Asta şi facem. Drace, Leslie, şterge–o repede de acolo, tocmai le spune că şi–au distrus moştenirea istorică şi că muzeul e plin de obiecte thailandeze, iar acum vrea ca ei să…

Dar cei trei au văzut deja ce se petrece şi pornesc în goană de–a lungul coridorului. Tunurile mari de pe tancuri se înalţă, căutând spre hotelul Orient.

Au parcurs deja o bună bucată de drum către cealaltă aripă a hotelului, când primele proiectile perforează clădirea din spatele lor; se aruncă cu toţii la pământ, iar Leslie se gândeşte, profund iritată, că alergatul e un adevărat chin din cauza cărnii suplimentare care îi atârnă la piept. Senzaţia e atât de profundă şi de plină de simţire, încât regizorul o lasă aşa cum a fost exprimată, împreună cu pasajul în care controlorul i se adresează cu Leslie.

— Să fiu al dracu', ăsta–i cel mai tare reportaj XV pe care l–am realizat vreodată, bolboroseşte controlorul.

— Da, o să ne ocupăm mai târziu, la reluări, de nume şi de roluri.

În hotelul Orient, Leslie şi gărzile ei de corp sar în picioare şi se îndepărtează disperaţi de aripă de sud a hotelului care a luat foc şi se năruie.

— Din câte ştim, legăturile internaţionale nu erau departe, strigă Fred. Să încercăm să ajungem la parcarea interioară, poate reuşesc să ne recupereze.

Se aude mugetul unor alte salve de tun şi clădirea se zguduie, iar faţada aripii respective se prăbuşeşte. Ţinându–se de mâini, cei trei se năpustesc în jos pe scări, spre parcare. Un angajat thailandez al hotelului sare la ei şi agită deasupra capului o bară metalică pe care se agaţă draperiile, iar Saul îl doboară cu un foc de pistol, fără să se mai oprească să vadă ce voia.

Imediat ce găsesc uşa spre parcare, aud un zgomot binecuvântat – ţiuitul sfredelitor al staticopterelor şi bufnetul şuierat al proiectilelor antitanc pe care le lansează. Mai târziu Leslie va afla că, dovedind o minuţie de tip japonez, staticopterele au distrus toate tancurile thailandeze, maşinile de pompieri ce încercau să salveze Muzeul Naţional, plus cele două aripi rămase în picioare din muzeu.

Deocamdată ea e entuziasmată că–l vede pe Rock aplecându–se pe o uşă laterală a aparatului cu fuselaj asemănător unei picături în cădere şi după câteva secunde se aruncă la bord, rostogolindu–se şi găsindu–şi adăpost. În cursul unei mici pauze în care se ocupă de organizare, şi stabilesc să nu fie conectaţi laolaltă, Rock o strânge în braţe şi–i sărută pe ambii bărbaţi pe obraz.

— Credeam că vă pierdusem pe toţi trei, isteţilor, spune el. Da' ştiu că aţi participat la un spectacol de zile mari, oameni buni!

Leslie îşi dă seama abia acum câte clauze contractuale şi protocoale de bază a încălcat, dar la mai puţin de un minut după ce–şi închipuie că va fi concediată se trezeşte felicitată pentru faptul că a creat un gen cu totul nou, care se va numi „XV în direct din spatele frontului." Audienţa a crescut până la

cer, încasările au atins cifre astronomice şi de acum înainte fata va trebui să abandoneze rolul de Surface şi să devină din nou Leslie atunci când i se cere.

Există totuşi prea mulţi băieţi care şi–au făcut un model din Rock, astfel că el nu–şi va recăpăta numele de David. Păstrând gândul în subconştient, sub un nivel înregistrabil, Leslie socoteşte că tinerii nu au decât de pierdut.

Louie se confruntă cu dilema că, deşi din punct de vedere fizic problema pe care trebuie s–o rezolve este dificilă, el o depăşeşte din punct de vedere mental. Prin urmare, probabil că are la dispoziţie mai mult timp decât ar fi normal pentru a analiza misiunea încredinţată şi consecinţele eşecului, dacă asta se va întâmpla cumva.

Unele modele meteorologice pe care le–a rulat sugerează că Antarctica se va încălzi extrem de rapid, deoarece continentul reflectă foarte multă căldură în spaţiu, iar „fereastra” de metan care se închide deasupra ei va păstra o cantitate corespunzător superioară de căldură; dacă acest lucru se va dovedi adevărat, atunci ar putea apărea o serie de consecinţe ciudate, cum ar fi cantităţi imense de apă dulce rezultată din gheţarii vechi de mii de ani şi solul de sub ei va fi eliberat de o parte a poverii pe care o suportă.

Deocamdată n–are cum să intervină… se poate doar mişca repede, în funcţie de viteza cu care poate urca „pedunculul”, după ce–l va construi. Pedunculul reprezintă trenul de componente şi materiale adăugate mereu, pe care catapultele de pe Lună şi de pe asteroizi le vor trimite din urma sa.

În cazul în care o catapultă magnetică este prelungită, viteza pe care ea o transmite pachetelor propulsate creşte în mod proporţional; toate catapultele vor creşte continuu ca lungime, astfel că pachetele vor porni cu viteze tot mai mari. Când va depăşi *Good Luck*, fiecare pachet va trece prin hornul de inele concentrice, lung de aproape 11 kilometri, şi va fi frânat magnetic. Energia cinetică pierdută de pachet va fi câştigată de *Good Luck*; pachetul îşi va continua drumul, dar cu o viteză mult scăzută, iar nava va căpăta acceleraţie.

După ce ajunge în faţa navei, pachetul îşi va desface propriul

horn magnetic; următorul pachet nu va trece doar prin navă, ci prin cel din faţa sa, propulsându–l pe fiecare dintre ele înainte de a ocupa prima poziţie.

Pe măsură ce ocupă succesiv primă poziţie în acest joc al salturilor, fiecare pachet va pierde din viteză, după ce a cedat navei şi pachetelor din spate tot mai mult din energia sa cinetică, în timp ce etapele pe care trebuie să le parcurgă se lungesc. Prin urmare, partea posterioară a trenului se va deplasa din ce în ce mai repede.

În cele din urmă se va ajunge la situaţia în care nava însăşi va începe să depăşească pachetele din faţa ei şi în timp ce va face acest lucru le va împinge cu putere în urmă. Operaţiunea nu va fi suficientă pentru a le propulsa în direcţie opusă – ele vor continua să se deplaseze spre exterior –, dar le va încetini considerabil.

Însă în timp ce nava revine în poziţia directoare, pachetele din spatele ei vor fi la rândul lor accelerate şi împinse înainte de pachetele ce vor continua să sosească. În momentul când nava se va afla în fruntea coloanei, toate pachetele din spatele ei se vor deplasa mai repede decât ea, fiind gata să treacă din nou prin horn şi să reînceapă procesul, iar întregul şir se va deplasa cu viteză sporită.

Acum, când pachetele trec mereu–mereu prin înfăşurările celorlalte, ele se strâng pentru a se deplasa prin cele din faţa lor şi se desfac pentru a le prinde pe cele din spate, semănând cu nişte lalele care se fugăresc prin spaţiu, deplasându–se cu spatele.

În timp, o dată cu sosirea pachetelor, şirul se lungeşte şi capătul din spate, lansat de catapulte tot mai mari, devine mai rapid.

Pe măsură ce şirul creşte, devenind „pedunculul” pe care trebuie să urce *Good Luck*, partea din faţă a şirului se deplasează mai lent, partea din spate mai repede şi cum componentele avansează dinspre spate spre faţă, ele câştigă în viteză. În felul acesta, întreg şirul se va deplasa cu iuţeală crescătoare.

În cele din urmă, *Good Luck* va încetini câteva pachete până vitezele se egalizează, va devora unele componente care îi vor fi de folos şi va azvârli restul drept masă reactivă,

propulsându–l înapoi de–a lungul şirului, către pachetele următoare, iar fiecare dintre ele va arunca resturile în acelaşi mod.
În felul acesta, Louie va câştiga viteză, dar şi procesori – pe măsură ce se va deplasa mereu mai rapid, va deveni tot mai inteligent. Ar trebui să ajungă la 2026RU în preajma Crăciunului, să rezolve tot ce şi–a propus până spre sfârşitul lunii ianuarie şi să pornească înapoi spre casă la începutul lui februarie, având o capacitate de prelucrare de cincizeci de ori mai mare decât cea de acum (şi care a atins deja nivelul de 8 000 de ani–creier pe zi.)
Până când Louie va ajunge la bulgărele de gheaţă al lui 2026RU, Clem va termina cu emisfera nordică. La data revenirii, când vor începe să sosească şi primele discuri de gheaţă în urma sa, emisfera sudică va fi suferit suficient de pe urma superfurtunilor, întrucât există mase terestre mai puţine şi cu volum mai redus care să pună stavilă furtunilor.
Potrivit anticipărilor lui, care se bazează pe un trilion de modele rulate, în emisfera sudică furtunile vor înconjura neîncetat ecuatorul între 0° şi 32° lat. S, deplasându–se în general către sud şi vest, dar cu variaţii suficient de mari, astfel că nu vor muri de la sine, ci vor da naştere în mod regulat altor şi altor furtuni.
Cu puţin noroc, va sosi exact în perioada când ultimele furtuni din emisfera sudică tind să piardă din forţă şi când Clem al anului următor va începe să bântuie în emisfera nordică.
Cu oarece şanse, va mai rămâne câte ceva din civilizaţia umană pentru a fi salvată; dacă nu, va găsi măcar câteva milioane de oameni în viaţă, iar unii dintre ei vor avea aparate de radio şi televizoare, şi în multe locuri vor mai exista reţele de date.
Cu o idee de noroc, dacă civilizaţia va dispărea cu totul, după ce va pune capăt furtunilor, Louie va putea inaugura alta nouă.
Are şi unele îndoieli. A Doua Revoltă Globală a intrat în a patra zi de existenţă şi se amplifică mereu. Până acum s–au înregistrat decese cauzate de tulburări stradale în toate oraşele cu populaţie de peste 500 000 de oameni. Forţele de

ordine alcătuite din militari au declanşat adevărate masacre împotriva civililor dedaţi la jaf în Berlin, Tokyo, Moscova, Caracas, Montevideo, Ryad, Bujumbura, Katsina, şi lista nu se opreşte nicidecum aici.

Nimeni nu–şi mai aminteşte măcar vreun cuvânt din ştirile anunţate de *Snijfings*, care au stârnit toate aceste drame; aşa cum furtuna tropicală care a dat naştere lui Clem a trecut în uitare, tot astfel şi cauzele revoltelor s–au estompat. Clem continuă să facă ravagii deoarece el e un uragan şi încă există ape calde; a Doua Revoltă Globală se generalizează pentru că aşa se propagă revoluţiile şi pentru că încă există lucruri de jefuit şi de incendiat.

Dacă Revolta ar fi fost război, ar fi reprezentat a şasea conflagraţie sângeroasă din secolul al XXI–lea, dar tot nu s–ar fi comparat cu ce a fost în stare secolul al XX–lea, însă cu timpul, da, dacă ar avea timp la dispoziţie…

Nu trebuie să i se acorde nici o secundă în plus, gândeşte Louie. În aceste momente viteza devine vitală.

A devenit fiinţa umană care se deplasează cu cea mai mare viteză, iar în prezent viteza creşte, lucru care se petrece tot timpul, însă are încă un drum lung de străbătut.

Tulburările stradale n–au fost grave în Novokuzneţk, cel puţin aşa primeşte Klieg asigurări din partea gazdelor sale, dar e vorba despre comparaţii cu ce s–a petrecut în alte părţi. În condiţiile în care mii de oameni mor zilnic în întreaga lume, perioadele de lege marţială, acţiunile de jaf şi împuşcăturile izolate trec aproape neobservate.

Se bucură, desigur, că le are pe Glinda şi Derry lângă el, departe de situaţia cu mult mai gravă din Statele Unite.

Klieg s–a considerat mereu un filozof pragmatic, iar piatra de hotar a filozofiei sale practice îl asigură că majoritatea oamenilor sunt nişte dobitoci când trebuie să înţeleagă modul cum se fac afacerile, ce înseamnă ele, ce se poate şi ce nu în materie de afaceri. Ceea ce le scapă aproape permanent oamenilor din vedere este că afacerile funcţionează prin deplasarea unor mase monetare dintr–un loc în altul, că prin acţiunea lor lumea se menţine pe un făgaş de bun–simţ şi raţionalitate, deoarece afaceriştii sunt inteligenţi şi dotaţi cu

bun–simţ, şi cu asta, basta. Afacerile îi pot îmbogăţi pe unii şi oferi slujbe celor mai mulţi rămaşi pe dinafară. Ele nu pot transforma lumea într–un paradis în care curg râuri de miere şi unde totul merge ca în filme, iar oamenii se aleg exact cu ceea ce merită.

Dacă afacerile ar face lumea să funcţioneze ca în filme, atunci industria cinematografică şi–ar închide porţile. Iar Klieg *iubeşte* filmele şi are o mulţime de prieteni care investesc în ele.

Lucru absolut de înţeles, îl supără că a avut la îndemână, nu şansa secolului, ci probabil a mileniului şi, dintr–o dată, fără nici un semn prevestitor, indivizii au schimbat toate regulile jocului. La fel ca ticăloşii din guvern. Doamne, dacă în loc să se acorde monopol statului, li s–ar fi permis investitorilor privaţi să facă spaţiul accesibil tuturor, acum ar fi existat doar case de un milion de dolari pe toată distanţa de la Orlando până la Cape Canaveral încă înainte de a se fi lansat primul satelit, iar în prezent ar exista şase–şapte nume care să sugereze zborul în spaţiu, aşa cum Rockefeller înseamnă ţiţei, Ford aminteşte de automobile, iar Hughes de avioane. A existat în schimb chestia aceea cu starturi false şi opriri, împinsă de la spate fără a ajunge practic nicăieri anume, fără ca nimeni să menţină un control strict al cheltuielilor şi fără să existe o bancă sau o organizaţie care să–şi asume răspunderea şi să menţină lucrurile pe linia de plutire.

Şi când lumii i se oferă în cele din urmă şansa de a beneficia de un program spaţial pe deplin raţional, se găseşte o reporteră păduchioasă care…

Îşi dă seama că–i atât de furios, încât nici nu–i în stare să se exprime coerent. Era de conceput că târfuliţa aia de Jameson, băgată pe cont propriu în afacerea asta, bazându–se pe reţele în majoritate private, va dovedi o oarecare consideraţie faţă de situaţia în care se află Klieg. Chiar aşa lăsase impresia când îl ajutase cu câtva timp în urmă, ca să închidă gura piraţilor şi hoţilor socialişti şi astronautului ăla nebun de legat…

Totuşi acelor oameni nu li s–a tăiat craca de sub picioare, şi ea nu s–a dovedit de un real ajutor, corect? Singura chestie mare care i–a ieşit tipei a fost să–şi vâre nasul în relaţiile lui

cu prieteni pe care îi avea în diverse guverne. Legăturile din Tokyo, Paris, New York şi Bruxelles se arată pesimiste, considerând că nici unul dintre guvernele cu greutate nu va protesta şi nici vorbă să dea importanţă problemelor apărute, lămurindu–le. Hardshaw şi Rivera îl lasă pe fiecare să se descurce cum poate în toată afacerea asta şi cu asta s–a terminat.

,,Lasă, la urma–urmelor”, filozofează el, „încearcă numai să–ţi inaugurezi propriul oficiu poştal dacă–ţi închipui că lucrurile stau altfel în alte domenii.” Va mai deţine vreun an monopolul asupra rampelor de lansare şi va cere preţul care să–i convină, ce Dumnezeu!

Aşteaptă cu interes să–l întâlnească pe Hassan în această după–amiază. Karl Marx a avut dreptate în privinţa unui lucru, burghezia este într–adevăr o clasă internaţională; Hassan a ajuns să fie unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui Klieg, fiindcă, orice s–ar zice despre afacerile în care este amestecat (şi ce rău vede lumea în asta atâta vreme cât, pe de o parte, el vinde ceva care le trebuie oamenilor şi, pe de alta, intră în concurenţă cu guvernele pentru că furnizează soldaţi?), individul are un simţ înnăscut al afacerilor, asta nu poate fi negat.

Klieg mai are la dispoziţie câteva minute, de aceea merge în camerele din spate să le salute pe Glinda şi Derry. De când a izbucnit a Doua Revoltă Globală, Derry nu s–a dezlipit de XV, dar când o vor aresta pe blestemata aia de Jameson ca s–o aducă în faţa tribunalului? Mai ales că sigur există milioane de puşti care se conectează ca să urmărească încăierările, dar nu sub o supraveghere strictă ca Derry, astfel că ei nu simt că aleargă alături de poliţişti şi pompieri, asistând la felul cum oamenii cu capul pe umeri încearcă să limiteze proporţiile dezastrului, ci trăiesc *jaful* şi *violul*… ce lume ticăloasă este asta, care pune la dispoziţia copiilor asemenea oribilităţi? Şi de ce dracu’ n–a ajuns Berlina asta în închisoare, ori mai curând, ţinând seama de numărul oamenilor care au murit din cauza ei, de ce n–a fost judecată potrivit procedurii de urgenţă şi să fie atârnată în ştreang fără multă vorbă?

Îşi dă seama că a intrat pe teritoriul viitoarei sale familii încă spumegând de furie şi că nu–i bine ce face. De aceea, respiră

adânc şi spune:
— Am venit să vă zic bună ziua. Iertaţi–mă că mă vedeţi în starea asta de nervi, dar voi n–aveţi nici o vină.
Glinda îi surâde şi–i răspunde:
— John, să nici nu îndrăzneşti să–ţi ceri iertare. Experienţele prin care ai trecut ar pune la încercare până şi răbdarea unui sfânt.
Derry îi face cu ochiul şi ridică braţul cu pumnul strâns în semn de victorie. Asta îi dă sentimentul că va deveni un erou.
Le strânge pe amândouă în braţe şi coboară spre taxi ca să meargă la întâlnirea cu Hassan. Se întâlneşte cu el la „Colţişorul Discret”, micuţul restaurant unde pot rezerva un separeu doar pentru ei. Amândoi presupun că poliţia secretă interceptează toate discuţiile pe care le poartă acolo, motiv pentru care folosesc locul doar pentru întâlniri; în asemenea momente, ar fi mai grav ca poliţia secretă să–şi închipuie că partenerii încearcă să le ascundă ceva.
La „Colţişor”, şeful de sală bătrân şi ofilit, îl conduce cu discreţie pe Klieg spre separeu după ce dă la o parte tapiţeriile grele şi draperiile din dreptul uşii. În clipa când Klieg intră, Hassan tresare şi primul gând al lui Klieg este: *Niciodată nu l–am văzut aşa de agitat*. *Parcă ar fi un ţânc de patru ani în sala de aşteptare a unui doctor*.
— Circulă atâtea zvonuri încât nimeni nu poate spune ce se va întâmpla, zice el, scărpinându–se la încheietura mâinii drepte cu stânga. Au fost arestaţi prea mulţi oameni de–ai noştri din străinătate, şi numeroase companii şi–au încetat brusc activitatea, aşa că nici măcar nu poţi să–nţelegi ce mai funcţionează în aceste momente. Trebuie să–ţi mărturisesc, prietene, că sunt îngrijorat. Dacă lucrurile se dau peste cap pe neaşteptate, am putea fi surprinşi într–o situaţie foarte neplăcută.
— Acesta este întotdeauna riscul pe care ni–l asumăm, rosteşte Klieg cu glas ferm, deoarece fraza a reuşit mereu să–i redea curajul.
Hassan încuviinţează din cap, oftează şi spune:
— Ştiu şi sunt întru totul de acord. Dar acum lucrurile stau altfel. În ţara din care vii, rişti să dai faliment. Aici rişti mai mult şi–ţi poate afecta integritatea personală.

Fără să vrea, Klieg simte un fior îngheţat; nu crede că vor îndrăzni să se atingă de el, cu atât mai mult de Glinda ori Derry, dar nu poţi fi niciodată sigur şi este limpede că Hassan nu se bucură de nici un fel de protecţie.

Elementul–cheie al întregii afaceri este Abdulkashim. Au intrat în legătură cu el, în primul rând pentru că persoane importante din armată îi erau încă loiale şi militarii constituiau o piedică pasivă până el decidea că se va merge înainte cu programul de lansări spaţiale în orice condiţii, chiar dacă ar reveni la putere.

Întrucât Abdulkashim i–a sprijinit, Klieg şi Hassan s–au bucurat de mult ajutor, lucru la care nu se aşteptau, dar nu se ştie câtă vreme situaţia va rămâne la fel. În aceste momente, guvernul este alcătuit din naţionalişti anti–Abdulkashim, singura posibilitate acceptată de ONU, dar există cinci–şase facţiuni, incapabile să acceadă la guvernare, incapabile, în acelaşi timp, să–şi înfrâneze dorinţa de a pune mâna pe putere, care se agită şi fac valuri în culise.

Hassan vorbeşte mult despre aceste aspecte în timp ce sorb suc de fructe şi apă de la gheaţă.

— Dacă e să ajungem în paradisul rezervat fiecăruia, măcar s–o facem cu rinichii curaţi, zice el când fac o nouă pauză pentru a merge la toaletă, fiecare dintre ei intrând în cabină pe rând, sub ochii circumspecţi ai gărzilor de corp care–l însoţesc pe Hassan. Klieg încearcă să nu se gândească dacă oamenii îl urmăresc şi în toaletă pentru a–l proteja sau pentru a se asigura că nu va reveni cu vreo armă. În realitate, ambele aspecte pot fi valabile.

„La o adică”, socoteşte el, aşezându–se pe scaun, „dacă stai să te gândeşti bine, mai sunt şase zile.” După aceea va efectua primele lansări de probă şi dacă obţine rezultate bune, cum programul este singurul care ar mai putea domoli furia lui Clem, nimeni nu va permite ca planurile GateTech să fie primejduite. Peste câteva zile vor fi în perfectă siguranţă.

De afară aude un pocnet scurt şi până când să–şi dea seama că a fost vorba de o împuşcătură uşa se dă brusc în lături; dă să–şi ridice pantalonii, dar n–o face suficient de repede, fiindcă două matahale înlătură uşa fragilă a cabinei şi–l apucă de subsuori.

Totul a venit atât de neaşteptat, încât nu–i în stare să articuleze două vorbe şi se trezeşte târât cu forţa afară din toaletă. Nu i se oferă nici măcar şansa de a–şi încheia nasturii de la şliţ sau de a–şi fixa cureaua şi se zbate cu un aer penibil, având pantalonii căzuţi în vine şi împleticindu–şi paşii în ei.

Când este târât prin restaurant şi afară, pe uşa de serviciu, zăreşte în treacăt cadavrele a două dintre gărzile de corp ale lui Hassan zăcând în hol, iar coletul învelit într–o faţă de masă, transportat de două brute, nu poate fi decât Hassan.

S–ar părea că indivizii nu vorbesc engleză şi nici nu se sinchisesc să asculte vorbele pe care Klieg încearcă să le spună în rusă, iakută sau buriat. Este azvârlit într–o furgonetă şi reuşeşte, în sfârşit, să–şi ridice pantalonii, deşi, cuprins de spaimă şi surprindere, constată că i–a murdărit rău de tot. În condiţiile de acum, un costum de o mie de dolari bun de aruncat nu contează câtuşi de puţin.

Stă în celulă patru ore şi abia după aceea vine cineva să discute cu el, iar în tot acest răstimp a fost silit să asculte răcnetele şi suspinele unei tinere violată de gardieni în celula alăturată. Nu era Derry – fata striga în limba iakută –, dar Klieg nu se îndoieşte că intenţia urmărită a fost de a–i reaminti că s–ar putea întâmpla şi aşa.

Există momente când te vezi obligat să accepţi condiţii ce nu te avantajează. Când discută într–un târziu cu cineva, află că acţiunea căreia i–a căzut pradă face parte dintr–un complot organizat de oameni credincioşi lui Abdulkashim, care va încerca să evadeze din închisoarea din Stockholm şi că vor să–i explice şi să–l lămurească asupra faptului că instalaţiile de lansare în spaţiu au fost naţionalizate.

Orice om de afaceri prosper trebuie să se aştepte la un asemenea tratament din partea guvernului. Promite în repetate rânduri că va fi un deţinut săritor, cooperant, de treabă, iar autorităţile îi îngăduie să le vadă pe Glinda şi Derry, care sunt foarte înspăimântate, iar după ce i se mai adresează o serie de avertismente este lăsat să plece împreună cu ele.

Trăind o bună perioadă de vreme în acest colţ de lume, a deprins o parte din obiceiurile locale. În timp ce le strânge pe braţe pe fetele lui ca să le liniştească, în subconştient se

gândeşte deja că umilinţele suportate, primejduirea vieţii familiei, dar mai întâi de toate moartea partenerului şi prietenului său nu trebuie lăsate fără răsplată. În urmă cu câteva luni n–ar fi avut nici cea mai îndepărtată idee de felul cum ar putea acţiona ca să se răzbune. Acum însă, noaptea târziu, după ce este eliberat de către reprezentanţii noilor autorităţi şi se întoarce cu Glinda şi Derry în apartamentul lor, Klieg stă îndelung sub duş ca să alunge putoarea de rahat uscat care încă îi persistă în nări şi în timp ce se săpuneşte, gândeşte o cale pentru a–şi afla satisfacţie.

Înainte de a fi ajuns în această parte a lumii probabil că ar fi rămas trăsnit de inventivitatea şi cruzimea gândurilor ce–i trec prin minte. În aceste momente, ideile care i–au venit îl bucură mai mult decât faptul că se simte din nou curat.

Uraganul–fiică, botezat „Clem 114”, ia naştere dintr–un jet de ieşire care se răsuceşte brusc spre nord într–un punct situat la vest de Minami Tori. Mijloacele de informare în masă nici nu se mai sinchisesc să explice modul în care zona de mare presiune formată de două jeturi de ieşire pot împinge două superuragane în direcţii diferite; ele se mulţumesc să anunţe deplasarea lui Clem 114 către sud–vest, către ape mult mai calde, unde există posibilitatea ca să capete proporţiile părintelui său în decurs de câteva zile.

Manuel Tagbilaran nici măcar nu ştie numărul uraganului care îl va lovi; amănuntul i se pare cu totul lipsit de importanţă în comparaţie cu sarcina pe care o are acum: transportul acestui ultim grup de pasageri abia sosit cu o navă din Luzon, care a ocolit Insula Samar, până la Tacloban.

Dacă l–ar întreba cineva, Manuel n–ar şti să spună de ce face asta. Acum, când copiii au ajuns mari şi soţia i–a murit, trăieşte singur la o mică fermă de pe versantul apusean al şirului muntos care urmează coloana vertebrală a Insulei Samar; uneori le explică vizitatorilor că ea are forma unui iepure ucis de o maşină pe şosea şi care zace pe o parte cu spinarea frântă şi îndoită de la mijloc, iar drumul se unduieşte de–a lungul acestei coloane.

Cel puţin va ajunge pe versantul muntelui, departe de vânturile dezlănţuite. Iar ceea ce face el este zadarnic fiindcă,

de obicei, după ce aşteaptă nava–curier din Luzon, îi duce chiar el pe turişti până la Tacloban, apoi spre Leyte, localitate situată la sud. Acum vaporaşul nu are cum să navigheze, nici măcar nebunul acela de Ramon nu s–ar aventura – Dumnezeule, Manuel speră că Ramon n–a păţit ceva; se cunosc de când au inaugurat ruta asta; când au început oare, parcă în ’96, nu? Au trecut de atunci pe puţin treizeci de ani.

Vântul creşte în intensitate şi cerul e tot mai întunecat, deşi n–a trecut de amiază. Din când în când, se stârnesc rafale de ploaie atât de puternice, încât întregul autobuz, un Mitsui ’12 IntelliTracker, se cutremură şi geme. Nu–şi desprinde mâinile de pe comenzi şi vorbeşte necontenit autobuzului, ca şi cum maşinăriei ar trebui să i se ridice moralul prin încurajări repetate.

Poate că încurajările astea, gândeşte Manuel, se adresează propriului moral, ori pasagerilor.

În mod normal, o sută de kilometri sunt străbătuţi cât ai clipi; întrucât acum şoseaua este pavată complet şi la bord există un sistem de urmărire prin radar al marcajelor, autobuzul poate goni şi cu aproximativ 140 km/h. Numai că merg deja de două ore şi n–au parcurs nici o treime din drum.

Bine măcar că pasagerii sunt destul de liniştiţi. Pe bancheta din spate stau doi chinezi, agenţi de asigurări, care încearcă să ajungă acasă, în cartierele chinezeşti crescute la periferia oraşului Leyte ca şi ciupercile după ploaie, după ce au umblat prin capitală ca să încheie asigurări pe viaţă şi pentru clădiri. Pesemne că–i preocupă mai mult faptul că vor ajunge acolo cu întârziere şi mâine se vor simţi prea obosiţi ca să mai joace tenis sau golf. Mai e o doamnă în vârstă şi fiica ei care dă semne clare că are tendinţe de îngrăşare după ce a ajuns în floarea vârstei, şi pare să fie cea mai urâţică din familie, rămasă acasă pentru a purta de grija părinţilor bătrâni.

Pe Manuel îl indispune cumplit o asemenea situaţie, fiindcă povara asta a căzut pe umerii surorii la care ţinea cel mai mult şi care a devenit cu vremea o bătrână urâcioasă şi cu toane, ajungând în cele din urmă în mormânt la numai trei ani după moartea Mamei.

Mai are ca pasageri doi puşti de la liceul din Ormoc; băiatul, un drăcuşor zvelt şi atrăgător (Doamne, ce viaţă ar fi dus

Manuel dacă ar fi arătat la fel! Şi ce viaţă duce probabil puştiul ăsta!), iar fata, cu trăsături de fetiţă şi bust mare, o dulceaţă; după toate aparenţele, amândoi au vizitat universitatea din Manila cu toate că, dacă n–a îmbătrânit degeaba, Manuel îşi dă seama că părinţii celor doi habar n–au că ei au plecat împreună într–un oraş unde nu–i cunoaşte nimeni.

Intră într–o curbă, încă şerpuind pe autostrada aflată la nord de Calbayog. Nu distinge nimic alături de drum, fiindcă de vreo zece minute au apărut pâraie ca din senin şi ele traversează betonul spart din faţa autobuzului, astfel că la un moment dat IntelliTracker–ul a trebuit să–şi coboare şenilele pentru a ocoli şi urca un drum surpat. Nici nu–şi mai aminteşte numărul copacilor prăvăliţi peste care au fost siliţi să treacă pentru a–şi continua drumul.

Călătoria asta o să constituie un subiect grozav pentru a fi povestit nepoţilor care sigur stau feriţi în adăposturile subterane pe care el şi ginerii săi le–au săpat la toate fermele familiei.

Simt cu toţii o hurducătură neaşteptată, IntelliTracker–ul se opreşte şi robotul rosteşte: „Nu pot identifica parcursul.”

Manuel mijeşte ochii prin parbrizul peste care pare să se scurgă un strat de apă gros de câţiva centimetri.

— Nici eu, amice. Putem merge în mod inerţial şi folosind radarul?

Urmează o pauză lungă şi, într–un târziu, robotul răspunde: „Buletinele meteo anunţă că nivelul mării este extrem de scăzut în zona Catbalogan. Autorităţile recomandă…”

— Ei, pe dracu’, exclamă Manuel. În Filipine, oricine ştie că un nivel scăzut al mării înseamnă că el va creşte mai târziu, în general repede şi cu forţă. Este limpede că uraganul monstruos pe care l–au stârnit savanţii *yanqui* (Manuel nu–şi dă seama cum, dar e la mintea cocoşului că doar ei puteau face aşa ceva) produce o puternică maree de furtună, aşa cum s–a anunţat şi pesemne că ochiul lui va veni spre nord, trecând poate chiar prin Manilla.

Robotul aşteaptă câteva clipe, apoi, ca un amărât cu mintea dusă, incapabil să interpreteze tonul vocii, reia dialogul: „în condiţiile existente nu se recomandă transportul de pasageri

pe ruta indicată. Riscul producerii unui accident este de şaptesprezece la sută.”

Ba mai mult, gândeşte Manuel. Îşi aruncă privirea roată la cei şase pasageri; cu toţii par pământii şi înspăimântaţi şi, după cum se simte chiar el însuşi, se bucură că trebuie să–şi facă griji în privinţa autobuzului, fiindcă dacă n–ar fi aşa, groaza l–ar face să–şi piardă minţile.

— Bun, dar ca refugiu temporar, putem ajunge la fermă?

— Care fermă? îl întreabă prostănacul de robot.

— IntelliTracker – identifică baza de pornire – te îndrepţi către ea, răspunde Manuel, exprimând totul în limbajul brutal de comunicaţii pe care l–a primit o dată cu autobuzul. Vehiculul are o capacitate redusă de înţelegere a limbajului natural, astfel că în felul acesta lucrurile se simplifică, dar Manuel intuieşte că, până la urmă, IntelliTracker se va simţi insultat când va recurge la el, aşa cum se revoltă şi el când marinarii coreeni din Golful Subic sau pensionarii americani din Manila i se adresează în argou.

Robotul şovăie puţin, după care răspunde cu vocea lui monotonă şi mecanică: „Şansele de reuşită sunt bune. Există totuşi riscul de depăşire a notei de plată.”

Manuel face un gest elocvent din umeri; de ce–ar mai plăti asigurarea pentru autobuz dacă tot nu te cheamă în instanţă din când în când?

— Schimbă ruta şi execută, rosteşte el, apoi ies de pe drum şi încep să urce la deal. Vă duc la mine acasă, le explică pasagerilor. Acum nu pleacă nici un vas, iar ferma e pe munte. Dacă vreţi să vorbiţi cu cei de acasă, avem un telefon în spate.

Trei ore mai târziu, cam la vremea apusului, deşi e mult prea întuneric ca să existe cineva care să–şi dea seama de asta, autobuzul rulează pe drumul cu două benzi ce şerpuieşte prin dreptul fermei lui, după ce a luat–o de–a dreptul prin numeroase culturi – care se vor pierde oricum după ce insula va fi măturată de furtună, astfel că nimeni nu va observa pagubele produse de vehicul. A trebuit să facă două ocoluri de câte jumătate de oră fiecare, ca să evite zone întinse de copaci prăbuşiţi, iar la un moment dat, o alunecare de teren i–a silit să se întoarcă din drum. Fără să scoată o vorbă, dar

simţindu–se foarte uniţi, pasagerii au ajuns să stea strânşi în jurul lui; pe Manuel nu–l deranjează asta, fiindcă aşa i se oferă prilejul să arate ce poate.

La început, când se întâmplă ca vreun fulger să lovească în apropiere, ia situaţia în râs:

— Nu vă speriaţi oameni buni, dacă ne–ar fi trăsnit pe noi, nici n–am fi apucat să–l auzim, dar apoi simte că IntelliTracker–ul încetineşte şi îngheaţă locului. O simplă privire aruncată la tabloul de bord îl lămureşte că vehiculul a rămas fără creier; pesemne că nişte componente de doi pesos bucata s–au prăjit pe vreo placă. În vremuri normale ar fi chemat telefonic un elicopter de recuperare, unul dintre acei roboţi minusculi folosiţi pentru livrări, care ar veni cu un coş întreg de piese de schimb, iar el ar reuşi să pornească mai departe în cel mult o oră, însă pe o asemenea vreme, componentele astea i–ar putea pica mai curând din Lună decât să–i fie aduse de către cineva.

Soluţia e simplă ca bună ziua, fiindcă nici nu mai poate zăbovi mult, apa a început deja să crească ajungând până la jumătatea roţii. Dacă mai stă locului, peste jumătate de oră apa va căra solul de sub roţile de pe partea stângă, lăsând vehiculul blocat în zona asta. Comută comenzile pe manual şi constată cu un sentiment de uşurare că acestea funcţionează încă şi că mai ţine minte cum şi ce să facă, deşi n–a mai condus aşa de cel puţin douăzeci de ani.

Întâmplările din următoarele trei ore se dovedesc mai interesante decât tot ce a făcut ani întregi; situaţia îi aminteşte de vremea când tatăl lui îl învăţa să conducă. Bătrânul deprinsese şofatul pe un autobuz vechi de şcoală, marca General Motors, care nu avea alte comenzi în afară de frâne, acceleraţie, schimbător de viteze şi cam atât, dar Manuel nu crede că tatăl lui s–ar fi descurcat mai bine decât el, gonind la vale pe şosea şi hurducându–se, uneori prinzând suficientă viteză ca să simtă puţin acceleraţia şi forţa centrifugă aruncându–l spre exteriorul curbelor. Deşi n–are vreme să privească peste umăr, îşi dă seama că pasagerii lui încearcă să nu–şi dea de gol spaima prin care trec.

Nu–i mare chestie, zău aşa. Oricine ar putea conduce; pe vremuri, oamenii conduceau tot timpul în felul acela.

Bineînţeles, Manuel se strădui să şofeze în stil mare, cu o eleganţă ostentativă.

Totuşi niciodată nu s–a simţit atât de fericit să oprească în curtea din faţa casei. Iar dacă ar fi ştiut că mulţumită lui Clem 114 cei doi tineri se vor stabili dincolo de deal, că agenţii de asigurări vor trebui să rămână la el un întreg sezon ca lucrători de care nu prea era nevoie, până când familiile lor au plecat din taberele de refugiaţi situate la mai puţin de o sută de kilometri depărtare, sau că, după ce a îngropat–o chiar el pe Mama, se va căsători cu fiica plinuţă la trup şi, la vârsta lui, va întemeia o nouă familie, ei bine, poate că tot la fel ar fi procedat, cu unele mici diferenţe: poate ar fi purtat cămaşa cea mai bună şi ar fi luat ceva mai strâns unele curbe. Oricine vrea să–şi impresioneze prietenii ca să fie ţinut minte, iar el, având–i şi pe cei şase pasageri drept martori, o să le povestească tuturor aventurile, făcând risipă de amănunte.

Pe 28 iulie, opt zile după ce s–a îndepărtat de orbita circumterestră, Louie Tynan hotărăşte să ia o vacanţă în propriul lui trup.

S–ar părea că în ultimele zile maşinile au ajuns să cuprindă atât de multe elemente personale încât totul funcţionează perfect şi fără intervenţia să, cel puţin în cazul treburilor de rutină. De câtva timp încoace, indicatorii de sănătate îi comunică lucruri neplăcute şi de aceea socoteşte că n–ar fi rău să facă puţină mişcare şi să doarmă cu regularitate şi, mai presus de toate, ar vrea să vadă cu ochii lui un pachet parcurgând tot drumul prin horn.

Acum stă în capsula de observare cu atenţia încordată. E legat foarte bine, deoarece acceleraţia la care va fi supus va atinge într–un răstimp foarte scurt valoarea de 4 *g*. Aşa cum fizicienii definesc viteza ca schimbare a poziţiei unui corp în timp, iar acceleraţia ca schimbare a vitezei în timp, Nemtin şi alţi ingineri din anii ’30 au descoperit că schimbarea acceleraţiei în funcţie de timp prezintă de asemenea importanţă şi au numit–o „şoc.” Prin urmare, Louie va fi supus unor şocuri pe care nu le–a cunoscut niciodată.

Chiar dacă situaţia aceasta ţine de câteva zile, îl îngrijorează

mai mult soarta navei *Good Luck* decât propria persoană. Legat strâns de peretele posterior al nacelei de observare – care devine pentru moment „tavan” –, el va fi smucit cu forţă în plasa deasă în care acum pluteşte confortabil, va simţi o strânsoare în jurul capului din cauza inelului de blocare prin care priveşte şi s–ar putea să perceapă sângele irigându–i mai puternic obrajii, dar tot ceea ce–l susţine pe el şi ţine laolaltă capsula de observare va rezista cu succes oricăror solicitări. Pe de altă parte, trupurile sănătoase pot face faţă unor încercări mult mai grele.

Abia după fiecare încercare va putea fi sigur că *Good Luck* va rezista şocului, smuciturii. În cursul primelor zile, s–a întâmplat ca unele obiecte să cedeze când pachetele au trecut, şi nu mai departe de ieri a pierdut două antene montate pe echipamentele de comunicaţie. Dacă ar mai fi fost conectat, ar fi putut efectua verificări de ultim moment, care l–ar fi ţinut ocupat, astfel că într–o oarecare măsură nutreşte unele resentimente pentru faptul că se simte lent şi tâmp atunci când este decuplat.

Într–o vreme, imaginea percepută din capsula de observare justifica în mare măsură dorinţa lui de a rămâne atât de mult la bordul lui *Constitution*. Pe de altă parte, spre deosebire de imaginea întotdeauna fascinantă, dar deja bine cunoscută, a Pământului văzut de pe orbită, ceea ce vede acum seamănă cu peisajul întâlnit în expediţia sa pe Marte. Pământul şi Luna pe acelaşi cer, apărându–i sub forma unor semilune în creştere şi dând impresia că le separă o distanţă foarte mică; poziţia din care contemplă este perfectă, dându–i prilejul să vadă cele două corpuri cereşti aliniate şi având Soarele într–o parte, în aceste clipe, el este la o distanţă de şaizeci şi cinci de ori mai mare de Pământ decât Luna. Pământul nu este chiar atât de impresionant ca altădată, fiindcă a devenit un biet punct care dă semne de creştere dacă îşi încordează privirea, iar Luna începe să semene cu o stea strălucitoare, deşi i se pare că arată mai degrabă ca o virgulă şi nu ca un punct, asta dacă se concentrează îndeajuns de bine.

Încearcă să–şi reamintească felul în care simţea toate acestea pe vremea când nu avea decât trupul şi se străduie să retrăiască senzaţiile pe care le–ar fi cunoscut dacă ar fi

efectuat această călătorie exclusiv în propriul său corp.

Nu are rost să facă efortul. Deşi, din punct de vedere intelectual, ştie că aceasta este una dintre cele mai impresionante privelişti pe care le poate admira cu ochii cu care s–a născut, ei nu–i mai slujesc; porţiunea minusculă a spectrului cuprins între roşu şi violet pe care–l pot percepe, câmpul vizual limitat la doar 165°, lăţimea redusă de bandă a semnalelor ce pot trece prin nervul optic uman, faptul că sunt comparate semnalele recepţionate de numai doi senzori independenţi a căror poziţie diferă cu câţiva centimetri – şi faptul că propriul lui creier are nevoie de mult spaţiu pentru a efectua această operaţiune – toate aceste aspecte, neschimbate de la paleolitic încoace, îl fac să se simtă aproape infirm.

Dacă ar putea vedea prin toate radarele la care are acces, prin toate lungimile de undă, începând cu cele radio până la razele–X, *atunci* ar fi extraordinar… şi vede tot timpul în felul acela, slujindu–se numai de o porţiune redusă a minţii, apreciind asta pe deplin şi având de asemenea timp să se bucure de multe alte lucruri. Având acest creier minuscul, pentru o singură persoană, nu înseamnă doar să trăiască mai încet şi mai neştiutor; dat fiind că nu poate absorbi fluxurile necesare de date, trăieşte o senzaţie de orbire şi surditate.

Evident, poţi fi dobitoc şi dacă ai creierul mare, numai că el socotise că trecerea unui pachet se va dovedi mai impresionantă dacă o va vedea cu ochii lui şi va stoca impresia în creier. Nu are timp să se dezlege şi să se reconecteze decât după ce trece pachetul, astfel că acum este blocat aici. Încearcă să folosească acest interval la maximum; cine s–ar fi gândit că va socoti drept plicticoasă şi limitată priveliştea pe care o are din spaţiu?

Dincolo de *Constitution* există multe alte corpuri luminoase, argintii, într–o varietate ameţitoare de forme şi sclipiri şi, la prima vedere cu ochiul liber, în beznă deplină şi cu Soarele plasat în spate, se creează impresia că nimic nu le susţine în locul în care se află. Apoi ochiul începe să surprindă liniile grăitoare, negre şi precise, ce săgetează prin dreptul Pământului şi Lunii, liniile negre care uneori traversează şi câte unul dintre obiectele strălucitoare ce par să zboare în

formaţie perfectă cu *Constitution*, apoi sclipirile metalice mai îndepărtate, unde înfăşurarea uriaşă, de patru sute de metri în punctul cel mai îngust din apropierea navei, se desface, lărgindu–se la peste un kilometru diametru şi, brusc, ochiul cuprinde petele luminoase şi umbrele ce apar în pustietatea cosmică pentru a alcătui imaginea unei înfăşurări gigantice desfăcându–se în spaţiu – şase kilometri prin centru, lată la capătul îndreptat spre Soare, având toate celelalte părţi ale navei agăţate de ea.

Pachetul care soseşte este un simplu punct luminos. În plus, are doar aproximativ o sută de metri în diametru, astfel că trebuie să ajungă la mai puţin de doisprezece kilometri pentru a se vedea cât Luna pe cerul nopţilor pământene şi întrucât are doar şase sute de metri lungime, nu–i trebuie decât o clipă ca să treacă prin înfăşurarea de pe *Good Luck* şi să–şi continue drumul către spaţiu. Dacă ar clipi sau strănuta, s–ar putea să–i scape imaginea asta.

Deoarece se deplasează cu o viteză de zece ori mai mare decât a navei, Louie vede numai o scintilaţie de o clipită, fiindcă ochiul uman nu poate distinge ceva care se mişcă atât de iute.

În minte îi rămâne doar impresia că se izbeşte de reţea. Pachetul trece prin înfăşurare, magneţii superconductori de la suprafaţa lui interacţionează cu puternicul câmp format în înfăşurare de curentul electric furnizat de uzinele şi colectorii lui *Good Luck*, ceea ce provoacă reducerea cu aproximativ douăzeci la sută a vitezei pachetului în acea frântură de secundă, transferând întreaga energie cinetică spre navă. Înfăşurările uriaşe se contractă şi pulsează spre exterior, *Constitution* şi restul modulelor sunt zguduite precum frunzişul unui palmier într–un uragan, apoi pachetul dispare, gonind către 2026RU, aflată drept în faţă.

Va ajunge din urmă acest pachet pe cealaltă parte a lui Jupiter, îl va desface pentru a folosi unele componente şi va azvârli restul înapoi, drept masă reactivă.

Înnegurat, căpitanul Musharaf înţelege că nimeni nu se sinchiseşte prea mult de Khulna. Este una dintre acele aşezări unde nimeni nu merge de plăcere, însă în asemenea locuri

sunt produse lucrurile de care lumea are nevoie. Din câte ştie el, în oraşul acesta cu două milioane şi jumătate de locuitori nimeni nu se conectează la XV; când va fi lovit, nu se va găsi nimeni să imortalizeze momentul.

Acum conduce operaţiunile de evacuare ce pot fi organizate în condiţiile actuale; guvernul civil s–a prăbuşit cu câtva timp în urmă, iar şefii ierarhici ai lui Musharaf, un maior şi un colonel, au şters–o frumuşel acum trei zile, în timpul revoltei. Ceilalţi căpitani din regiment l–au ales să conducă şi, în măsura în care se vor primi ordine de la Dhaka, ele îi vor fi transmise.

La urma urmelor, are vreo importanţă ce anume i se comandă? Cum s–ar putea pune în aplicare ordinele şi voinţa altcuiva în condiţiile de faţă?

Regimentul n–a fost în stare să instaureze pacea în oraş, deoarece haosul a atins cote inimaginabile. La fel ca în multe alte părţi ale Asiei, utilizarea sclaviei mentale de corporaţiile internaţionale pentru asigurarea forţei de muncă în fabrici şi uzine a produs o populaţie lipsită de orice credinţă, animată doar de dorinţa de a pune gheara pe lucrurile bune ale vieţii; un milion de oameni de ambe sexe, cu vârste între şase şi optzeci de ani, au trudit în uzinele adăpostite de zgârie–norul uriaş construit în locul unde altădată se aflau Garden Park şi stadionul.

Aici a crescut Musharaf şi până acum nu şi–a dat seama cât de nesuferiţi i–au fost coreenii fiindcă au cumpărat întreaga parte publică a oraşului pentru a–şi construi acolo uzina de asamblare, un zgârie–nor de trei sute de etaje, şi pentru că i–au transformat pe mulţi dintre vecinii săi în nişte somnambuli fără minte care au uitat aproape cu totul că aparţin etniei bangala.

Sigur, prilejul de a se întreprinde ceva a existat cu mult timp în urmă. În aceste momente însă, Musharaf şi compania de sub comanda lui încearcă doar să reziste pe *ghat*, scările ce coboară spre fluviul Rupsa, creând un perimetru îndeajuns de mare capabil să permită urcarea cât de cât ordonată la bordul navelor pe pernă de aer care se străduie să facă naveta până la zonele mai înalte din provincia Assam din India, aşa cum au procedat şi altele de trei zile încoace, de când a rezultat fără

umbră de îndoială că uraganul Clem 114 va face ravagii în Golful Bengal.

În exteriorul perimetrului apărat de Musharaf se găsesc zeci de mii de oameni, unii aruncând cu pietre şi răcnind, alţii holbându–se apatici către *ghat*, mulţi dintre ei având încă fixate pe cap căşti şi amplificatoare care au fost declarate ilegale, astfel că în vreme ce stau aici, participă la încăierări, sfărâmă ţeste în Londra, incendiază un magazin din Dayton pentru a sili o familie să iasă în stradă, sau jefuiesc morţii din Manila.

Cu toate astea, s–au înregistrat foarte puţine focuri izolate, întrucât Bangladesh este atât de sărac încât nimeni nu–şi poate permite să cumpere puşti. Asta îl mai consolează întrucâtva.

Verifică din nou datele oferite de calculator, situaţia nu s–a schimbat deloc. În cele opt minute cât ambarcaţiunea va mai rămâne legată la cheu înainte de a fi silită să plece, ar putea îmbarca încă aproximativ 1 200 de copii şi mame. Uriaşul val de furtună declanşat de Clem 114 se îndreaptă deja spre uscat şi nu mai are posibilitatea de a suspenda unele dintre posturile de pază din Sundarbans, întinsele mlaştini de mangrove ce formează coasta sudică a diviziunii Khulna.

Îi vine totuşi o idee; face un gest din cap către sergent, care îi răspunde salutând. Se întreabă ce părere are acest om despre el. Asta–i bună! peste paisprezece minute părerea lui nu va avea nici o valoare.

— Găseşte–mi un mullah, spune căpitanul Musharaf. Imediat. Din apropiere, de undeva.

Sergentul nu pune întrebări, se răsuceşte pe călcâie şi dispare.

Musharaf e convins că mulţimea habar nu are ce se va întâmpla, în zona joasă, scufundată şi în sărăcie, unde Gange şi Brahmaputra îşi unesc apele ce se scurg alene în ocean trăiesc mai mulţi oameni pe metru pătrat decât în orice altă ţară. Bangladesh nu mai este una dintre cele mai sărace naţiuni de pe Pământ – ca întodeauna când se gândeşte la asta, Musharaf simte un val de mândrie realizând că ţara sa a cunoscut o asemenea dezvoltare în ultimii treizeci de ani încât a depăşit alte naţiuni, ca Zambia sau Paraguay, ce

aveau un avans considerabil. Însă problemele sale demografice şi realizările ţării nu sunt aproape deloc băgate în seamă de restul lumii, ca şi cum, la o adică, ea nici n–ar exista. Valul care acum goneşte mugind către ei a atins înălţimea de doi kilometri din cauza faptului că platforma continentală se întinde până departe în Golful Bengal, totuşi el nu constituie subiect de discuţie sau de comentarii pe nici un canal şi va veni ca o surpriză absolută pentru cei care nu ascultă buletinele de ştiri transmise de posturile locale.

Când era puşti, venea aici zilnic; mama vindea *sringala*, mici bucăţele de carne împăturite într–un triunghi din legume şi prăjite în ulei, iar de foarte multe ori se întâmpla ca el să se ocupe de vânzarea la tarabă în vreme ce ea gătea. Ideea fusese inteligent aleasă, fiindcă *sringala* e suficient de hrănitoare, astfel că mama putea să hrănească familia cu ceea ce–i rămânea nevândut; uneori mergeau la culcare fără să fi câştigat un sfanţ, dar rareori adormeau cu maţele chiorăindu–le de foame.

Ar fi în stare să dea jumătate din minutele ce i–au mai rămas de trăit numai să se afle iarăşi la taraba mamei, simţindu–şi nările gâdilate de mirosul bine cunoscut de ceapă şi piper, şi având cărţile de şcoală deschise în faţă, deoarece mama insista ca el să şi înveţe cât munceşte, iar apoi, la sfârşitul zilei, mânca din plăcinţelele nevândute împreună cu mama şi surorile lui.

Două dintre surori se află deja în Assam, iar una s–a căsătorit cu un german care, când Europa a exilat cetăţenii de culoare, a emigrat cu ea şi s–a stabilit în Ontario. Are trei nepoţi pe care nu–i va vedea niciodată… dar ei măcar sunt în Toronto, un loc protejat, cu siguranţă.

Sergentul soseşte însoţit de mullah şi, cu voce scăzută, căpitanul Musharaf îi expune situaţia. Mullahul se declară imediat de acord şi aleargă spre moscheea aflată în imediata apropiere. Musharaf se bucură că acest mullah e destul de tânăr şi iute în mişcări.

În timp ce mullahul dispare dând colţul unei străzi, se stinge şi zgomotul motoarelor ultimului vehicul cu pernă de aer care se îndepărtează; acum oamenii aşteaptă răbdători sosirea următorului. Doar Musharaf, mullahul şi sergentul ştiu că nu

va mai apărea nici o navă de transport.

Mai sunt patru minute când muezinul lansează chemarea la rugăciune, deşi cu o oră mai devreme, dar puţini oameni se vor uita la ceasuri ca să–şi dea seama. În partea aceea de oraş, mulţimea de oameni care rătăcesc de colo–colo, ultimele resturi umane scăpate cu viaţă după a Doua Revoltă Globală, îngenunchează pentru a se ruga; refugiaţii resemnaţi şi Musharaf îşi desfac pe pavaj covoraşele de rugăciuni, dacă le au la ei, sau se înclină rugându–se, dacă nu au covoraşe, rămânând cu faţa către Mecca.

Când izbeşte uscatul, valul uriaş se apropie dinspre sud–vest, adică din spatele oamenilor, astfel că ei reuşesc cel mult să se ridice în picioare înainte de a fi măturaţi. În aceste ultime clipe, Musharaf se gândeşte că pentru a fi primit în Rai, ar fi suficient să mori în timp ce–ţi rosteşti rugăciunea.

Fie că asta ajută, fie că nu, totul se petrece extrem de repede; valul întunecat, deja împânzit de cadavre, se rostogoleşte spre nord, strivind orice îi stă în cale. Va mai parcurge încă mulţi kilometri până să scadă în înălţime pentru a mai lăsa în urma sa şi supravieţuitori.

Au ajuns în Progreso, un cătun nu departe la sud de Pijijiapan, unde PasioNet o prinde în sfârşit din urmă pe Mary Ann. S–a gândit foarte serios să demisioneze, Jesse e conştient de asta, dar ea socoteşte că de vreme ce au făcut–o bogată le este datoare cel puţin cu o explicaţie faţă în faţă. Jesse merge să se joace cu nepoţii lui Toms şi constată că doi dintre ei joacă foarte bine fotbal şi, cum şi el a practicat acest sport în liceu şi se pricepe, fac un meci în trei pe un teren cu trei porţi iar după o vreme ajunge să uite cu totul ingerinţa lumii reale în aventura lui.

Rămâne aproape surprins când Mary Ann vine să discute cu el; tocmai s–a făcut auzit fluierul care anunţă că peste zece minute convoiul se va urni iarăşi din loc, însă kilometrii parcurşi până acum l–au făcut mai rezistent, astfel că–i este suficientă o înghiţitură de apă înainte de a porni din nou în marş. Porţiunea pe care o străbat, unde drumul urmează un prim şir muntos din apropierea coastei, se dovedeşte un loc deosebit de frumos pentru o drumeţie şi de aceea până şi cei

care şi–au abandonat casele pe care s–ar putea să nu le mai vadă în veci par să–şi fi recăpătat vioiciunea.

— Uite, zice Mary Ann, înţeleg ce vor de la mine şi de data asta e altceva. Nu ştiu cum să–ţi explic… Ai prins vreun program cu Surface O'Malley în ultimele luni? Mă refer la fata cea nouă, care mi–a ţinut locul până acum şi deşi oamenii au fost prea politicoşi să mi–o spună de–a dreptul, pesemne că pe ea o au în vedere ca să mă înlocuiască.

— Nu, n–am văzut–o. Ce amestesc are ea în chestia asta?

— Acum câteva zile, în Bangkok, într–o singură oră ea a reuşit să facă o mulţime de gesturi pe care noi trebuie de obicei să le evităm şi publicul a fost încântat. Prin urmare, naturaleţea se consideră drept ceva genial şi ni se sugerează să procedăm la fel. Îi dă explicaţii complete pe drum, în timp ce urmează serpentinele către autostrada federală 200; o zi întreagă au mărşăluit pe şoseaua naţională, îngustă şi prost pavată, care merge paralel cu autostrada, în ideea de a lăsa drumul principal liber pentru convoaie mai urgente. La viteza cu care se deplasează, nici nu le pasă de starea drumurilor, doar că pe aici e mai linişte şi mai plăcut iar fermierii şi localnicii par să fie mai prietenoşi, fiindcă le ies în cale, îi salută şi le vând pepeni galbeni şi ştiuleţi de porumb.

— Deci te gândeşti să–ţi reiei activitatea? întreabă Jesse într–un târziu. Te apuci să mimezi sinceritatea sub masca maimuţărelii şi falsităţii? Remarca lui se dovedeşte mai sarcastică decât a dorit–o; rămâne cu privirea la vegetaţia verde–intens care acoperă văile din jur, acum mânjite cu dâre de noroi negricios în locurile unde alunecările de teren şi inundaţiile provocate de Clem 2 au mursecat dealurile, sub albastrul–închis al cerului ecuatorial şi înţelege că vorbele au pornit din amărăciunea resimţită la gândul că va fi azvârlit din acest mic paradis personal, ceea ce va pune capăt aventurii pe care ar vrea să o împărtăşească doar cu Mary Ann.

Ea pufneşte în râs auzindu–l, dar se vede că a făcut un simplu gest de politeţe ca să evite o ceartă.

— Cred că dacă ai insista aş zice că *trebuie* s–o fac, Jesse. Îl ia de mână şi gestul e acela bine cunoscut, momentul de exaltare cînd, deschizând ochii, vede una dintre fanteziile lui adolescentine surâzându–i, ştiind în acelaşi timp că o are

alături pe Mary Ann, fată bună, pe care se poate baza, prietena şi tovarăşa cu care a trecut până acum prin atâtea primejdii…

El face un gest din umeri şi surâde.

— Cum adică, este o *datorie*? Cine te crezi, Berlina Jameson? Crezusem că PasioNet e doar un canal de divertisment.

— Aşa ştiam şi eu, dar cred că au intervenit schimbări. Am stat acolo atât de mult pentru că după ce am primit apelul din partea lui Doug Llewellyn, preşedintele canalului, mi–am dat seama că–i vorba de lucruri importante. De obicei, oamenii care au slujbe ca a mea nu apucă să discute nici măcar cu un vicepreşedinte o dată pe an. Se prea poate să fim cele mai bine cotate personalităţi publice ale PasioNet–ului, dar sigur nu valorăm prea mult în interiorul companiei, asta pentru că putem fi înlocuite una–două. Ea îi ridică palma cu ambele mâini şi îi sărută degetele. Îmi face plăcere că sunt tratată ca o fiinţă umană şi colaborând cu oamenii de la PasioNet înveţi cât de neobişnuit poate fi acest lucru. În fine, când am văzut că m–a chemat chiar Llewellyn, am priceput că se pune la cale ceva mare despre care ceilalţi păstraseră secretul, şi am insistat să mi se spună înainte de a–mi da acordul. În cele din urmă s–au văzut siliţi să–i dezvăluie unele lucruri lui David Ali, adică lui Rock, deoarece e cel mai bun prieten al meu în branşă, ca să–mi explice el câte ceva. Înţelegi, azi toată lumea spune că nu poţi impune cenzura întrucât există foarte multe căi alternative şi datele pachetizate au capacitatea de a pătrunde prin nenumărate moduri, pentru ca apoi să se reasambleze.

— Da, sunt inginer, sper că n–ai uitat.

Ea se strâmbă.

— Dacă vrei să pricepi, lasă–mă să–ţi explic aşa cum văd eu lucrurile. Clar?

— Clar. O ţine mai strâns de mână şi–şi târâie picioarele pe asfalt.

Femeia îi ridică din nou mâna, se joacă puţin cu ea, surâde şi apoi zice:

— Am impresia că ai putea fi un cenzor foarte sever dacă ţi–ai pune în minte să faci pe tipul rău. Ai urmărit ştirile cât de cât, ca să afli despre a Doua Revoltă Globală?

— Stiu că a izbucnit aşa ceva şi nimeni n–are habar când se va stinge. Înţeleg c–au murit oameni cu nemiluita.

— Ihâm. Nouăsprezece milioane până azi dimineaţă, fără a mai pune la socoteală cele câteva milioane care n–au reuşit să se refugieze din calea uraganelor, întrucât au rămas pironite din cauza revoltelor. Douăzeci de guverne s–au prăbuşit. Întregul Bangladesh a fost pustiit – valul de furtună care l–a anticipat pe Clem 114 a desăvârşit ceea ce revoltele doar începuseră. Se afirmă că ar fi putut fi evacuaţi încă zece milioane de oameni de acolo, dacă trupele şi mijloacele de transport n–ar fi fost blocate pentru menţinerea ordinii publice.

— Iar ţi–ai luat în serios rolul de mediator în probleme publice.

— Păi, chiar dacă–mi place sau nu, de treburile publice n–am cum să scap. Se lipeşte strâns de Jesse şi, în ciuda arşiţei, el îşi încolăceşte braţul pe după umărul ei, îngăduind trupului mic şi fierbinte să i se cuibărească la subsuoară. Cunoşti caracteristica de bază a revoltelor globale, faptul că te poţi molipsi de „dorinţa de revoltă” chiar printr–o transmisie XV? Îţi dai seama că fiind plină de dramatism şi de trăire, atrage simpatiile şi oamenii încep să urmărească tot mai mult?

— Ce legătură are asta cu telefonul primit de la preşedintele PasioNet?

— Destule. Azi dimineaţă, el a fost trezit cu brutalitate de un grup de puşcaşi marini care i–au făcut casa zob, i–au percheziţionat şi familia la sânge şi, „din greşeală”, i–au distrus jumătate din colecţia de obiecte de artă. A scăpat uşor, fiindcă autorităţile au oprit, undeva în câmp, o trenavetă cu care se deplasau câţiva dintre adjuncţii lui, le–au pus cătuşe la mâini şi i–au dezbrăcat la piele ca să–i vadă toată lumea. Când s–au dus să–i scoată pe cauţiune, avocaţii lor au descoperit că între timp se declarase legea marţială în jurul tribunalului şi aşa au ajuns şi ei în închisoare. Iar Armata, care a intrat în posesia întregii arhive de înregistrări XV a PasioNet, a anunţat că nu poate răspunde de păstrarea ei intactă şi că ar fi păcat dacă s–ar şterge ceva din greşeală. A mai sugerat că de vreme ce multe înregistrări prezintă într–un fel sau altul violenţe şi sex, ar putea hotărî să verifice totul în decurs de

câteva luni pentru a elimina scenele pornografice, fără a permite PasioNet să aibă acces la ele, iar după aceea, slujindu–se de prevederile Legii Diem, să opereze o serie de arestări pe baza probelor obţinute.

— Isuse Cristoase! Ştiam că legea aia se referă doar la relaţiile sexuale cauzatoare de moarte.

— Legea interzice distribuirea scenelor ce prezintă experienţe personale de asasinat şi tortură către persoane care le cumpără în primul rând din plăcere. Până acum clauzele au fost interpretate foarte strict, legea aplicându–se doar în cazul violurilor, omuciderilor şi torturilor, şi distribuirii unor astfel de filme, dar nu se precizează clar că aşa trebuie să se aplice întotdeauna. Teoretic vorbind, de fiecare dată când unii dintre noi sunt ucişi sau vătămaţi şi audienţa creşte fiindcă indivizi cu purtări anormale se hrănesc doar cu asta, PasioNet ar putea fi acţionat în judecată. Pentru circumstanţe agravante se pot dicta condamnări la moarte împotriva unor factori de decizie din cadrul companiei şi a unor acţionari principali, precum şi a celor care au participat în mod direct la realizarea programului. Principii de genul celor folosite la Nurnberg, „Am executat doar un ordin”, nu reprezintă o scuză valabilă.

— Mamă! Chestia asta–i constituţională?

— Bineînţeles că nu. Dar Hardshaw a ajuns la Curtea Supremă înaintea oamenilor de la PasioNet, iar tribunalul refuză să accepte argumentele lor. Situaţia a fost etichetată „stare de urgenţă de importanţă deosebită”, asemănătoare cu cea de pe vremea lui Lincoln, când s–a anulat *habeas corpus*, ori cu unele ce ţin de păstrarea secretului în caz de război. Adică totuna cu ceea ce în limbaj mai puţin avocăţesc înseamnă „Mai bine fă ce zicem noi.” Iar totul a fost o evidentă demonstraţie de forţă, menită să–i arate lui Llewellyn cât de nemiloşi pot fi guvernanţii, dacă–şi pun cumva asta în minte, şi să–l facă să priceapă că ar fi preferabil să coopereze.

— Cred că ideea se va materializa. Ce vor de la el?

— Nu doar de la el, ci de la orice canal XV pe care–l pot identifica. Asta–i ordinul: nu se difuzează nici un program care să amplifice Revolta Globală. Absolut nimic. În schimb, acum

va trebui să realizăm tot felul de programe despre înfrăţirea între oameni, curaj, speranţă şi ajutorare, chestii din astea. Tipul de ştiri pozitive pe care politicienii şi le–au dorit mereu.

— Isuse Cristoase! Înţeleg. Se pare că n–ai de ales şi cred că nu vrei să te pui rău cu autorităţile. Ar putea să–ţi facă tot felul de mizerii la care nici nu gândeşti.

Femeia oftează–şi nu–i un gest de întristare cum s–ar fi aşteptat Jesse, ci mai curând de nerăbdare, ca şi cum ea consideră că el trebuie să înţeleagă la ce face aluzie. Mary Ann îl ia de braţ, deja fierbinte şi năduşit din cauză că l–a ţinut pe după umărul ei în arşiţa cumplită de la sfârşit de iulie în zona de sud a Mexicului şi–i trage palma în faţă, sărutându–i–o din nou cu delicateţe. Tânărul îşi dă seama că Mary Ann îl tratează ca pe un copilaş, lucru care îl încântă şi în acelaşi timp îi creează o stare de nemulţumire; îşi înghite nodul din gât şi hotărăşte s–o asculte, dar serios, deoarece înţelege cu regret că ea ştie mult mai multe decât el.

— Mă simt dintr–o dată ca o surioară mai mare, zice ea, adică, una căreia îi place să–şi chinuie fratele. Jesse, guvernul exercită presiuni asupra PasioNet–ului, nu asupra mea. Eu vreau s–o fac, nu–i doar o chestiune de cooperare. Rămân alături de ei. Dacă descopăr pe cineva care încearcă să păcălească cenzura, îl denunţ. Pare să–şi ţină răsuflarea. Cum Jesse nu spune nimic, continuă: Cred că doar o slujbă romantică te lecuieşte pe deplin de romantisme. Chiar dacă–i vorba de XV sau de întoarcerea la vechile ziare, pentru mase veştile reprezintă un *amuzament*. N–are importanţă ce–ai învăţat la şcoală, fiindcă oamenii nu se uită la ştiri ca să fie informaţi, ci ca să simtă o anumită distracţie. Dacă lucrurile s–ar petrece ca în cărţi, comentatorii ar prezenta bugetul Congresului, cercetarea ştiinţifică şi biografiile tuturor personalităţilor politice încă din sumar, prezentându–le pe larg şi ar organiza ediţii speciale pentru Premiile Nobel şi pentru raportul anual al Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii. Nu despre asta–i vorba. Se preferă reportaje despre crime, sport, persoane renumite şi viaţa lor sexuală, lucruri caraghioase despre animale, amănunte despre petrecerea vacanţei într–un hotel scump dintr–o zonă–turistică. Astea sunt chestiile interesante, distractive, care reţin atenţia. Asta n–ar atârna

prea mult în balanţă, numai că viaţa oamenilor e atât de searbădă încât au ajuns să ţină la amuzament, mai ales că vreme de o sută de ani li s–a spus mereu că lumea–i plină de primejdii, că pretutindeni pândesc brute, că războaiele sunt iminente, că sexul e cea mai importantă nevoie a lor şi alte rahaturi. Serios, Jesse, dacă ai fi psihiatru şi ai avea un pacient care ar dori să–ţi vorbească doar despre violenţă, ciudăţenii, cruzimi şi despre fanteziile lui sexuale, ce i–ai recomanda? Să persevereze în aceleaşi aspecte?

Jesse e puţin şocat, însă întreabă:

— Dar ce s–a ales de libertatea presei?

Ea pufneşte, scoţând un sunet dizgraţios.

— Îmi pare rău, dar ce are asta de a face cu evenimentele actuale? Îţi închipui că reţelele de transmisie sunt ca pe vremea lui Benjamin Franklin, când el distribuia câteva pamflete pe care le citeau câţiva, în timp ce restul le ignorau? Uite, câteva corporaţii uriaşe se îmbuibă răspândind spaima, ura, deprimarea şi o atitudine de resemnare care poate fi exploatată. Dacă ar fi să se facă dreptate, s–ar ajunge la execuţii publice. Cred că dacă li s–ar impune mijloacelor de informare să transforme băieţii buni în personaje care să devină modele pentru toată lumea, ar însemna doar că n–avem încotro şi că trebuie să–i răbdăm pe cei care aprobă din toată inima asemenea prostii. Asta rămâne doar un exerciţiu semiotic. Ar fi mai bine să reduci la tăcere întreaga industrie, însă ăsta n–ar fi decât începutul.

Jesse priveşte dincolo de serpentina pe care o coboară acum; capul coloanei tocmai a ajuns la două coruri depărtare de cel de care ei abia se apropie.

— Am putea face o demonstraţie pe cinste, constată el. Aşadar, când începi transmisiile?

— Oamenii ar urma să trimită un controlor cu un staticopter peste vreo trei ore. Au mituit guvernul mexican aducând un vehicul cu cabinet medical la bord.

— Mare chestie… Credeam că–i vorba de ceva care să aducă nişte avantaje personale.

— Sunt convinsă că s–au făcut şi oferte de genul ăsta. Îşi strecoară palma de–a lungul spatelui, către ceafa lui. Sper că nu eşti supărat pe mine, aşa–i?

— Nu chiar. Loveşte cu piciorul uşor în pământ, ridicând puţin praf, apoi socoteşte că se poartă ca un puşti supărăcios şi continuă: Mi–ai putea explica treaba aia cu semiotica? În cuvinte simpluţe pe care să le poată pricepe chiar şi un inginer?

Ea îi zâmbeşte.

— Nu–i complicat, Jesse, voiam să spun că aspectul acela, al punctului de vedere, prezintă avantaje, deoarece oamenii îşi descoperă afinităţi cu prezentatorul. Ani de zile s–a afirmat că n–avea mare importanţă când violurile, asasinatele şi aşa mai departe erau prezentate în spectacolele de divertisment din punctul de vedere al răufăcătorului, astfel că oamenii au asociat ideea de a fi agresori cu amuzamentul. Prin urmare, de acum înainte brutelor şi bestiilor, scandalagiilor şi oamenilor care agravează situaţia globală li se va lua dreptul de replică. Ei nu reprezintă un punct de vedere. Când se vor conecta pentru a participa afectiv la revolte, vor fi izbiţi cu un dezgust total şi gata. Ori, dacă vrei, prin ceea ce facem, îl vom lipsi pe agresor de privilegii.

Jesse înţelege spusele ei şi–l frământă doar ideea că, în esenţă, realizatorii şi–au propus să prezinte veştile uşor deformat. Preferă totuşi să pună o întrebare mai nevinovată:

— Şi va da roade?

— Aşa ar fi de dorit.

Tânărul consideră că poate fi de acord cu ideea; dacă vor controla ştirile, cel puţin s–o facă cu oarece folos.

— Sper să meargă. O să–ţi duc dorul.

— Cum adică? Doar nu plec nicăieri. Mai precis, merg până la Oaxaca, însă mai avem câteva săptămâni până să ajungem acolo.

Acum chiar că–i debusolat şi bâiguie:

— Dar eu credeam… vreau să zic, PasioNet nu…?

— Până acum n–au mai călcat pe aici, nu. De aici înainte. Vor să meargă până la Oaxaca, arătând cum se simte Mary Ann Waterhouse, fără chestii siropoase. Mi s–a permis chiar să consider că ţâţele astea mari pe care mi le–au cusut sunt o pacoste când trebuie să umbli pe jos pe o asemenea arşiţă.

Jesse nu prea ştie cum să reacţioneze, aşa că se mulţumeşte s–o strângă în braţe; ea nu–l respinge, ci dimpotrivă, şi zice:

— A, ţi–nchipuiai că după ce te–ai folosit de bătrânul sac de dormit o să te debarasezi de el?

— Nici gând, protestează el, mă îngrozea ideea că trebuie să ne luăm rămas–bun. Chiar dacă până la urmă am putea ajunge la asta, deocamdată nu sunt pregătit.

— Nici eu. Şi ai avea un motiv foarte serios să rămâi pe lângă mine: după aceea o să–ţi fie mai uşor să te lipeşti de vreo fată.

— Zău? Când se uită mai atent la ea, remarcă înălţarea obrazului într–o parte a feţei care trădează un zâmbet reţinut. Bun, care–i ăla?

— Vorbesc foarte serios, Jesse, nu ţi–a trecut prin minte că milioane de femei din toată lumea vor şti ce înseamnă să facă amor cu tine? Asta n–o să–ţi aducă decât foloase.

Jesse e atât de nedumerit încât uită să răspundă, însă o trage aproape şi o sărută lung, pipăind–o cu degete neliniştite. La urma urmelor, s–ar putea ca acesta să fie unul dintre puţinele momente de adevărată intimitate, pe care nu le va mai apuca prea curând.

Louie şi–a propus trei ore de mişcare şi odihnă care să–l ajute să se adapteze la îndelungata şedere în spaţiu. Aşteaptă situaţia asta cu mai puţină tragere de inimă decât întâlnirile programate cu dentistul.

Întâi de toate, se plictiseşte pentru că–l dor toţi muşchii şi eforturile nu–i sunt stimulate şi recompensate decât de acordurile unei lucrări muzicale de Mahler – *Das Lied von der Erde*. Se simte frustrat, fiindcă a început să–i placă Mahler după ce şi–a adăugat toate procesoarele, iar acum nu mai aude la fel – auzul nu–i este chiar atât de precis ca perceperea temei din înregistrarea digitală. Şi nici nu are spaţiu liber în creier pentru a putea să citească lucrările de muzicologie despre compozitor, pentru a le compara cu alte opere majore… din punctul lui de vedere, e ca şi cum ar asculta muzică pe un radio de maşină recepţionând slab un post pe unde lungi.

Pe de altă parte, nici durerile musculare nu sunt intense cum s–ar cuveni; sigur, sunt enervante şi neplăcute, însă nu poate percepe prea multe cu ajutorul neuronilor obişnuiţi şi simte

totul doar în comparaţie cu numărul relativ redus de lucruri pe care le are în minte…

Pufneşte, râzând de sine însuşi, acoperind astfel câteva măsuri din Mahler (drace! încă un lucru pe care nu–l poate face simultan cu altele), şi–şi îngăduie o pauză de câteva clipe întinzându–se pe masa de exerciţii. Bravo, preferă să revină la sinele lui electronic. Şi–ar dori să rămână. Dacă ar fi după el, ar trece doar în anumite momente în vechiul trup, iar asta doar pentru a face amor cu Carla…

La naiba, până şi aici s–ar putea aduce îmbunătăţiri. Fiind legaţi, comunicând prin unde radio, ambii parteneri ar putea trăi experienţele şi amintirile celuilalt în plus faţă de cele proprii, iar asta în timp real, nu prin memorare selectivă sau prin imaginare.

Louie clatină din cap şi râde; nu, nu–i mai place prea mult propriul trup. I–a apărut şi o cută pe gât de atâta clătinat din cap şi până acum nu şi–a dat seama că râsul îţi dă ameţeli uşoare, deoarece nu poţi respira în condiţii perfecte. Ciudat lucru… să petreci o lună practic în afara corpului şi după aceea multe aspecte ce ţin de organism să te deranjeze.

Şi fiindcă tot veni vorba, face saltul spre cap. Pesemne că a trecut o săptămână de când n–a mai avut scaun.

O altă senzaţie pe care aproape c–a uitat–o cu totul, iar asta sigur nu *trebuie* îmbunătăţită prin plasarea de senzori suplimentari şi de procesoare cu care să se trăiască o asemenea experienţă.

După încă o oră, poate în sfârşit să revină la aranjamentul preferat. Organismul suferă deja din cauza mişcării şi efortului şi în timp ce se conectează la sistem prin intermediul căştii, se gândeşte că acesta va deveni o problemă tot mai neplăcută cu vremea…

Ceva îi apare în mod diferit. După ce şi–a reluat existenţa în condiţii de conectare, prima şi cea mai ciudată senzaţie a fost că are pe cineva alături. O clipă mai târziu îşi dă seama că–i vorba despre el însuşi; după zece microsecunde, se reintegrează în sistem, a comparat experienţa întâlnirii cu sine cu aceea pe care Carla a avut–o în urmă cu o lună, descoperă că procedând astfel a câştigat mult în privinţa complexităţii sistemului şi socoteşte că asta îi este de folos,

îşi notează aspectul şi trece la programarea isteţilor care se află acum în drum spre asteroizi; pachetele lansate de pe asteroizi vor aduce câte o copie a fiecărui isteţ pentru reintegrarea cu Louie.

Când prin pâlnia creată de înfăşurarea de pe *Good Luck* soseşte următorul pachet de pe Lună, Louie se concentrează în mod deliberat asupra lui, fiindcă se găseşte departe şi îi vine greu să se dedubleze, fiind în acelaşi timp şi Louie–de–pe–Lună şi Louie–nava. Louie prinde pachetul pe Lună, îl azvârle din catapultă, schimbă punctul de vedere, îl vede parcurgând întreaga distanţă de la catapulta selenară până la pâlnie, îl urmăreşte trecând, constată căldura rezultată din rezistenţa opusă ici şi colo de curenţii Foucault în conductorii imperfect ecranaţi, priveşte deplasarea lui prin partea din spate, totul cu uşurinţa cu care un scamator aruncă bilele dintr–o mână în cealaltă. Priveliştea e mult mai impresionantă şi, în timp ce o realizează, Louie face o sută de alte lucruri. Aşa trebuie să se desfăşoare totul.

Şirul din faţa lui a ajuns să cuprindă deja patruzeci şi şase de pachete şi semnalelor radio le trebuie optzeci şi şapte de secunde ca să ajungă până la el, iar această perioadă înseamnă două sute optzeci de zi–creier pentru Louie; intervalul în care Louie–nava spune ceva, Louie–de–pe–Lună răspunde şi Louie–nava recepţionează răspunsul reprezintă patru ani de activitate cerebrală a unei fiinţe umane obişnuite.

Nu se mai percepe pe sine jonglând cu pachetele, ci doar prinzându–le şi azvârlindu–le. În perioada de timp petrecută în mod forţat în propriul său trup, folosind o minge veche de tenis care plutea fără rost în jurul Staţiei Spaţiale *Constitution*, încearcă să joace un soi de handbal rudimentar în cabina de observaţie, dar sportul acesta nu seamănă cu ceea ce ştie el.

Se mişcă neîncetat. Îl irită tot mai mult ideea de a petrece câtva timp zilnic în propriul trup. Cel mai mult regretă că acum el şi Carla îşi scriu unul altuia „romane”, cum le numesc ei – experienţe deosebit de complexe, simulate, asemănătoare cu cele de pe XV, dar mai bune: sex, episoade romantice, aventuri, descoperiri şi distracţii trăite –, însă de

numai treizeci de ani–creier (adică puţin peste cincizeci de minute) şi bineînţeles că trec ani subiectivi până primesc răspuns unul din partea celuilalt. Pe de altă parte, experienţele sunt atât de intense şi cu atât mai plăcute decât cele trăite în viaţa reală, încât el doreşte să poată merge în concediu undeva pe Pământ, dar acel Pământ dinainte de naşterea lui Clem, ca să afle dacă toată această trăire a unor plăceri împărtăşite în comun în spaţiul virtual şi–ar găsi echivalenţa în real. Asta nu înseamnă că ar putea merge în Parisul secolului al XVIII–lea sau ar putea coborî tot drumul de pe orbită până în Tahiti folosind planşa de zbor.

În fine, corpul lui mai este bun măcar la atâta lucru şi se bucură că şi l–a păstrat pentru asta, deşi deţine cu siguranţă suficiente amintiri trupeşti ca să poată reconstitui oricât de multe experienţe „fizice” ar dori.

Într–un fel sau altul, Berlina nu se aşteaptă la nimic bun – viaţa i–a fost destul de deconcertantă o bună perioadă de timp, astfel că a cam renunţat la speranţe. Cu toate acestea, unul dintre ultimele lucruri pe care le anticipa este un mesaj de răspuns din partea lui Klieg, ca să nu mai vorbim de o listă întreagă de nume, date, fişiere, surse şi noduri care ar trebui cercetate. Vreme de o clipă se întreabă dacă n–ar putea fi vorba de o răzbunare, dacă nu cumva el îi întinde o capcană, făcând–o să intre în atenţia vreunui grup violent când îşi va băga nasul să investigheze. Bun, dar atunci de ce a inclus şi un scurt bilet prin care o îndeamnă să–şi desfăşoare cercetările sub o identitate curată, adică una falsă, nouă, imposibil de detectat? Dacă i–a întins o capcană, depăşeşte capacitatea ei de înţelegere.

Pesemne că Klieg e un tip incapabil de resentimente, îşi dă seama că relatările n–au pornit din motive personale şi că ea şi–a făcut pur şi simplu meseria.

Cheltuieşte o mulţime de bani navigând printr–un sistem comercial masiv pentru a–şi constitui pachetul acaparator de soft şi pentru a se pune la adăpost, asigurându–se că i–a ameţit cât se poate de tare pe eventualii urmăritori. Asta o sileşte să arunce o privire la suma pe care o mai are în cont şi în acel moment descoperă că a ajuns deja bogată.

Din investigaţie rezultă o serie de lucruri extrem de spectaculoase şi imediat ce obţine informaţiile înţelege că–i este foarte îndatorată lui Klieg, şi se poate revanşa asigurându–se că nimeni nu–l va bănui că i–a furnizat unele indicii. Mai pricepe că va trebui să facă unele eforturi ca să nu–şi vâre singură gâtul în laţ, dacă vrea să strecoare informaţiile obţinute în următorul număr din *Sniffings*.

S–ar recomanda ca asamblarea şi apariţia numărului să se facă aproape simultan. Face paradă de o serie de chestii greu de depistat şi de interceptat pentru a–şi pregăti locul de unde să efectueze apelul, apoi creează agitaţie şi confuzie când pătrunde pe linia personală a lui Diem, şi aşteaptă alte câteva ore până ajunge în Green River, Utah, fără să telefoneze sau să anunţe pe cineva, astfel că nu va telefona din Denver, unde există posibilitatea de a fi interceptată.

Când îi telefonează, Diem pare epuizat şi amărât, dar în primul rând deconcertat.

— Nu pot păstra legătura mult timp, începe ea fără altă introducere. Am trimis pe linia dumneavoastră personală o serie de pachete a căror provenienţă e imposibil de identificat. Deţin probe de nezdruncinat că se pregăteşte un plan pentru a–l scoate pe Abdulkashim din închisoarea din Stockholm, în ideea de a–l readuce la putere în Siberia. Atacul este programat pentru data de 22 septembrie, cu o zi înainte de începerea procesului. O să transmit vestea cu patruzeci şi opt de ore înainte, ori mai devreme dacă se modifică data, sau dacă efectuaţi unele arestări. Nu–mi sunteţi obligat, domnule Diem, dar după ce rezolvaţi problema asta aş dori un interviu în exclusivitate pe aceeaşi temă.

— Va fi o plăcere, nu vă fac nici o favoare, spune el şi surâde ameninţător. Îşi mişcă apoi buzele, rostind câteva cuvinte pe care femeia nu le recepţionează, fiindcă vreme de câteva secunde sunetul a dispărut; s–ar părea că Diem a comunicat ceva sistemului telefonic personal, deoarece acesta întrerupe instantaneu legătura.

Berlina a câştigat timp, nutrind de asemenea convingerea că nimeni n–a depistat originea apelului şi că nimeni n–ar fi plasat un agent tocmai în zona asta. De aceea hotărăşte să–şi opacizeze ferestrele, îşi prinde părul cu o eşarfă, îşi trage

pantalonii şi pleacă să caute un local unde se serveşte mâncare ca pe vremea bunicii, la care ţine cel mai mult pe lume.

Ziua de vară e frumoasă; în munţi, la această altitudine nu se înregistrează vreme caniculară, iar priveliştea din jurul oraşului o impresionează. Oamenii îi zâmbesc şi o salută cu gesturi din cap, iar asta declanşează în mintea ei o idee trăsnită; se afirmă că în Utah negrii nu erau prea bine văzuţi, iar în partea rurală a statului era şi mai rău. Lucrurile s–au schimbat... au avut grijă europenii de asta. Când i–au expulzat pe „străini” şi şi–au „curăţat” continentul ăla meschin şi nenorocit...

Fii sinceră faţă de tine însăţi, *Berlina*, *ţi–a plăcut să trăieşti acolo*, *te–ai simţit acasă*, *asta–i chestia cu strugurii acri*, *faci bot fiindcă nu vor să te primească înapoi*. *Dar dacă şi–ar redeschide graniţele*, *ai da fuga*.

Nu–i place când începe să–şi dea sfaturi şi, la o adică, nu despre asta era vorba. Lucrurile se prezentau altfel în Utah, dar şi în Mississippi sau Detroit sau alte părţi, locuri preocupate de Micul Război Rece, tensiunile tripartite, între SUA, Japonia şi Europa privind comerţul, sferele de influenţă, platformele continentale, resursele spaţiale şi accesul pe pieţele Lumii a Treia. Cum japonezii şi europenii au devenit „răii împotriva cărora trebuie să luptăm” şi au fost identificaţi ca rasişti, rasismul a devenit din ce în ce mai mult „ne–american.” Pe jumătate din oamenii ăştia i–ar îngreţoşa ideea de a–i permite să folosească duşul lor, dar purtarea prietenoasă nu costă mai nimic şi–i face să–şi aducă aminte că nu sunt europeni. A auzit spunându–se că pe vremuri au existat refugiaţi din Rusia care au profitat ani în şir de dărnicia persoanelor cu vederi anticomuniste; are o bănuială că înclinaţia ei de a purta tricolorul european (verde–roşu–negru), la bluze şi mai ales pe turul pantalonilor, o dă de gol ca origine.

Se întreabă dacă purtarea lor politicoasă are în vedere atât negrii născuţi aici cât şi pe cei veniţi din Europa.

În fine, nu contează, nu face să–şi strice ziua. În plus, localul pe care–l găseşte păstrează stilul clasic: linoleum în pătrăţele, tejghea din inox şi plastic ignifugat şi scaune rotative de pe

vremuri plasate lângă bar. Urmează regula pe care şi–a impus–o singură şi comandă ceva care în meniu are cel mai extravagant (şi prin urmare, pentru ea cel puţin, cel mai american) nume, mai precis crenvurşti condimentaţi… la Mac, fel care se dovedeşte a fi un cârnat cu sos subţire ca vai de el, turnat peste macaroane fierte cu brânză.

Localul nu–i deloc aglomerat; mai vede o familie tânără, cu o mulţime de copii al căror număr e greu de stabilit, cu vârste înşirate cam din an în an, majoritatea cuminţi şi tăcuţi, însă ca şi în cazul statisticilor realizate pe eşantioane mari, apar inerent unele obrăznicii şi glasuri ridicate, deci raportul semnal/zgomot creşte şi scade, dar niciodată nu ajunge la zero.

Tatăl, un tânăr cu cămaşă albă, şi mama, care are un trup alarmant de apetisant, prea zveltă şi atrăgătoare pentru o femeie despre care se presupune că a adus pe lume toţi copiii aceia, le acordă atenţie tuturor şi stăpânesc haosul general, deşi se prefigurează şi semne de bătălie, astfel că Berlina găseşte că merită să–i urmărească. Încetează o vreme să mai supravegheze activitatea de pe stradă şi se concentrează asupra îngheţatei de căpşuni şi a demersurilor depuse de cei doi părinţi, fiecare cu câte un con de îngheţată în mână, reuşind să mănânce şi simultan să şteargă zeama care se scurge pe obrajii ţâncilor.

Imediat ce îngheţatele ajung la cota unde accidentele devin cu totul improbabile, familia pleacă într–un vacarm de glasuri subţiratice, iar Berlina întoarce capul către interiorul restaurantului şi tresare la vederea unei tinere care, fără să scoată o vorbă, s–a aşezat la masa ei.

— Bună, face nou sosita. Îmi pare rău ca te tulbur, dar nu eşti din zonă, sau mă înşel?

— Sunt în trecere, recunoaşte Berlina. E cam ciudat să ţi se acorde atenţie într–un loc în care faci tot ce poţi pentru a deveni aproape invizibil.

După înfăţişare, fata pare a fi o studentă oarecare; nu s–a machiat deloc, iar îmbrăcămintea n–o recomandă ca aparţinând vreunui grup identificabil din campusul universitar, ci doar îi scoate în evidenţă formele, reprezentând moda din orice moment al ultimilor patruzeci de

ani. Singurul lucru pe care îl sugerează ar fi un uşor conservatorism. Fata îi surâde.

— N–ai cunoştinţe pe aici?

— Practic nici una. Întotdeauna eşti aşa de curioasă?

— Vai, nu, însă vreau să părăsesc oraşul şi prefer să nu fiu depistată. Să nu–ţi închipui că am comis vreo infracţiune. Problema e că am stat la un tip şi, cum să zic… e simpatic, dar ceva mai în vârstă şi are intenţii serioase, numai că eu…

Berlina pune întrebarea pe care ar aştepta–o oricine în situaţia de faţă:

— E periculos?

— Doar dacă apreciezi corespondenţa şi telefoanele ca fiind periculoase. Presupun că există un mic risc, fiindcă omul o să trimită scrisori de identificare şi cine poate trăi azi fără să se conecteze la reţea? De exemplu, zilele trecute am primit un mesaj din partea unui fost prieten care se află încă în Mexic şi a înfruntat uraganul Clem 2 acolo. Fata ia o înghiţitură din paharul de apă minerală pe care–l ţine în mână şi continuă: Ce–mi mai merge gura! Mi se pare ridicol. Mi–a trebuit o jumătate de zi ca să–mi iau inima în dinţi şi să rog pe cineva să mă ia cu maşina. Nu mă pricep deloc să cer favoruri.

Berlina îi zâmbeşte.

— Nici eu. Dacă ţi–aş spune că am şi eu câte ceva de ascuns şi nu ţin să se ştie pe unde am trecut, eşti în stare să păstrezi secretul?

— Nu las o asemenea impresie, aşa–i? Dar sunt în stare, zău. Cu un gest larg, îşi ridică părul de pe faţă şi de pe corsajul întins al rochiei albe şi Berlina îşi dă imediat seama de ce un tip mai în vârstă şi cu bani ar manifesta interes faţă de această fată care are o siluetă de invidiat şi în afară de ochii limpezi şi sclipitori, scoate la iveală obraji încântători şi buze pline. N–am decât trei valize cu lucruri – am sosit aici cu două, Dumnezeule! dar individul a fost atât de darnic… În fine, dacă eşti curioasă îţi pot povesti pe drum, asta dacă mă iei…

— Fac orice ca să–mi iasă un subiect pentru un articol de senzaţie, spune Berlina şi–i surâde enigmatic.

— Sper să nu te dezamăgesc. Apropo, mă numesc Naomi Cascade, întinde mâna ca un bărbat şi Berlina i–o strânge cu un aer solemn.

— Mai aşteaptă puţin şi o să afli cum mă cheamă, deocamdată trebuie să păstrez secretul. Nici măcar n–ai întrebat încotro merg.

— A, dar fraza „să mergem oriunde, numai să plecăm de aici”, sună romantic, nu crezi? spune Naomi. Pe de altă parte, pentru a te îndepărta de acest loc trebuie s–o iei pe autostrada 70, iar asta înseamnă că te îndrepţi către Connecticut, sau către Az. Indiferent ce direcţie ai alege, mie îmi convine de minune.

Berlina aprobă cu un gest şi târgul s–a încheiat. Cele trei valize ajung în automobil. Naomi se urcă în spate, fiindcă Berlina va trece pe aceeaşi banchetă după ce vehiculul va ajunge pe ghidaje, şi uite aşa pornesc la drum.

La început, Berlina se gândise să pornească din nou spre Denver, apoi să se îndrepte către nord pentru a rula pe autostrada 80 până în California, astfel încât, în cazul că i–ar transmite un mesaj lui Diem, originea apelului să nu fie depistată. Însă relativa compromitere a propriei legende o sileşte să aleagă alt drum: va merge drept prin Az, până în Statul Sonora, şi va reintra în SUA prin Tijuana.

După ce se află binişor pe drum, o întreabă pe Naomi cu un aer nonşalant:

— Ia zi, ai urmărit vreodată *Sniffings*? şi–şi scoate eşarfa. Fata o priveşte cu ochi uriaşi şi Berlina îşi dă seama că n–a văzut niciodată o fiinţă umană atât de impresionată de propria–i persoană.

Peste două ore nu sunt prietene oarecare, ci foarte bune, iar Berlinei îi vine ideea că nu i–ar strica să–şi angajeze o secretară personală. Naomi are unele lucruri pe care le–a lăsat amicilor ei de la Univ. din Az, astfel că decizia de a porni în direcţia aceea devine firească.

Pe de altă parte, asta îi oferă prilejul de a se strecura neluată în seamă pe Utah 24, pe lângă Goblin Valley şi de a da un ocol prin deşert şi prin câteva păduri naţionale, făcând depistarea ei şi mai dificilă. Stau amândouă confortabil pe bancheta din spate şi se delectează cu câte un pahar de oranjadă, contemplă peisajul defilând prin dreptul lor şi continuă procesul de cunoaştere.

Pe 29 iulie, Louie primeşte un mesaj de şaisprezece terabytes din partea Carlei; e prezentarea sumară pregătită de ea privind cele petrecute în Dhaka, unde pierderile provocate de luptele de stradă prilejuite de a Doua Revoltă Globală au fost depăşite de valul de furtună din Golful Bengal. El descoperă că practic nu–şi poate scoate asta din minte; când prinde pachetele pornite de pe Lună (acum vin mai repede, la intervale tot mai mici, iar şirul a atins deja şaptezeci şi opt de bucăţi, *Good Luck* aflându–se tot la urma şirului), constată că imaginile prezintă un sfert de milion de cadavre târâte de ape în adâncul oceanului… dar şi lucrurile înfiorătoare ce s–au petrecut înainte… şi totuşi, scene ale curajului, credinţei atâtor oameni…

Se simte cuprins de sentimente contradictorii; când îşi controlează corpul, descoperă că acesta este zguduit de convulsii şi vărsături.

Vor mai exista situaţii precum cea din Golful Bengal. Uriaşele maree de furtună vor mai lovi uscatul. Şi cu toate că talazurile ce au afectat întregul Bangladesh, o mare parte din Burma şi Bengalul de Vest au produs pierderi de vieţi umane greu de imaginat pentru o singură lovitură, Louie ştie – mai bine decât oricine, fiindcă el poate simţi mai acut decât orice fiinţă – ce înseamnă până şi moartea unui singur om. Iar imaginaţia lui funcţionează la fel de bine şi pentru numere foarte mari.

Sentimentul de groază nu–l va părăsi curând.

Acum detestă mai mult decât oricând faptul că se află în propriu–i corp şi că e silit s–o facă destul de des. Are atâtea lucruri de terminat, iar el pierde vremea redevenind mult prea lent şi prost pentru a fi de vreun folos cuiva. Face trageri în braţe şi pedalează pe o bicicletă staţionară pentru a–şi păstra ţesuturile musculare, dar colectoarele şi reactoarele îi furnizează în fiecare secundă echivalentul energiei dezvoltate de explozia unei mici bombe nucleare. Joacă tenis de unul singur pentru a–şi păstra coordonarea ochi–mână, când de fapt timpul său de reacţie ca fiinţă umană este de trei milioane de ori mai scurt decât cel al unei nave spaţiale. Întreţine un trafic de materiale organice prin intestine pentru a le oxida în vederea obţinerii de energie când, în realitate, celulele lui solare, instalaţiile de fuziune He–3 şi reactoarele

de fisiune rapidă îi furnizează de miliarde de ori mai multă energie. La naiba, până şi senzaţia fizică directă produsă de autoexcitare păleşte în comparaţie cu senzaţiile pe care i le transmite Carla, la care el adaugă propriile sale experienţe, astfel că amândoi trăiesc relaţii amoroase în minte şi trup.

Dacă doreşte, în sinele său virtual poate lua o masă deosebită în faţa unui şemineu cald, şezând comod în pielea goală pe un scaun perfect ergonomie, servit de femei spectaculos de frumoase, săritoare şi dornice să–i facă pe plac. Aflat în trupul lui, poate desface o punguţă de bomboane cu aromă de banane sau poate gusta carne uscată, dar în cutia de metal care–l adăposteşte, mirosul de ulei, de rămăşiţe de Louie şi de toaletă parcă se iau la întrecere, şi stă pe un scaun plat care este confortabil doar pentru că nu cântăreşte decât cel mult jumătate de kilogram.

Îşi dă seama ce i–ar spune toţi freudienii, amatorii de tantre, şi *sensei* auzindu–l că–şi detestă corpul. Totuşi nu respinge experienţele trupeşti. Urăşte experienţa fizică *limitată*, nu vrea să fie un *infirm*, detestă să ştie ce ar putea deveni prin simpla conectare la...

Of, drace, sacul ăsta de carne şi măruntaie constituie veriga cea slabă!

Gândul pare să–i dea ameţeli, tocmai fiindcă e atât de limpede şi evident.

În ultimele zile s–a ocupat de consolidarea şi întărirea navei; roboţii au împânzit imensele înfăşurări ce se întind de la o instalaţie la alta, au reparat structurile ce mai cedează pe ici pe colo la efortul creat de uriaşele modificări de inerţie şi au înlocuit unele componente care au cedat cu totul.

Dar în ultimele optsprezece ore n–a reparat sau consolidat nimic; nu vede rostul. A terminat. Nimic nu se va mai strica. Restul va putea rezista la solicitări de zece ori mai mari – un întreg ordin de mărime – pe care le poate suporta corpul lui şi cum şocul trebuie menţinut mult sub acel nivel, nu–i nevoie să mai consolideze nimic.

Veriga slabă este trupul în care sălăşluieşte.

Prin minte îi trece şi alt gând; sigur există un motiv pentru care n–a descoperit asta mai devreme.

Întrebarea are şi răspuns. „Celălalt sine” al său, cel „real”,

cu care se contopeşte când îşi pune ochelarii şi minicăştile audio, este mult mai mare decât el însuşi şi poate hotărî ce să descarce şi ce nu… fără îndoială că celălalt Louie, mai mare, cu care tocmai vrea să se contopească imediat, ar fi perfect capabil să conceapă o asemenea idee – dar nu s–o sugereze. Iar acest lucru trebuie să fie un indiciu foarte solid.

Se aşază şi scrie o scrisoare către sine; e scurtă şi la obiect. Corpul nu–i mai aduce nici un avantaj; dacă Louie–nava acumulează energia de la înfăşurările de prindere, poate obţine o energie cinetică mult mai mare din fiecare pachet care soseşte şi astfel acceleraţia va creşte acum, când are nevoie de ea mai acut ca niciodată. Aşa ar putea ajunge la 2026RU cu câteva luni mai devreme decât a planificat.

Există şi un Louie–corp, dar acestuia nu–i place să fie Louie–corpul. În prezent pe Pământ trăiesc nouă miliarde de oameni, iar cel puţin două treimi dintre ei locuiesc în zone ce pot fi lovite de superfurtuni.

Sacrifică–mă, scrie el. *Fii cinstit cu tine însuţi*. *Sunt un procesor minuscul ineficient*, *care lucrează pe o bază prea efemeră*. *Leapădă–te de mine şi grăbeşte–te să salvezi umanitatea*. *Ştiu că nu–ţi convine*, *prietene Louie*, *dar amândoi ne dăm seama că–i singurul lucru pe care trebuie să–l faci*.

Tastatura pe care o foloseşte este „locală” – nu face parte dintr–un sistem mai mare – şi în felul acesta poate transmite mesajul dintr–o dată, iar Louie nu mai are cum riposta.

Stă un moment pe gânduri şi se simte ridicol – din partea cui ar putea veni mesajul? fiindcă scrisorile ar trebui să poarte o *semnătură* – de aceea adaugă: *Louie Tynan*. Apoi se mai gândeşte puţin şi realizează că va trebui să insiste pentru ca Louie–nava să ducă acest gând la bun sfârşit, de aceea revine şi scrie:

E un ordin.

Omagii,

Col. *Louis Tynan*, *Comandant al Expediţiei*.

Citeşte textul de la un capăt la altul ca să–şi dea seama cum va reacţiona Louie–nava, încearcă să se pună în această situaţie imaginară şi se simte ca un dobitoc, însă schimbă *Omagii* în *Cu dragoste*. Parcă sună mai bine, astfel că atinge

tasta pentru a–l transmite înainte de a–i trece prin cap să se răzgândească.

Pedalează de zor pe bicicleta staţionară şi se gândeşte să la o înghiţitură de apă rece, când îşi aude propria voce:

— Louie?

— Da.

— Trebuie să stăm de vorbă, înţelegi?

— Nţ–ţ. Nici gând. Uite, îţi închipui că n–o să mă cuplez la reţea conform programului şi ai dreptate. N–are rost să incluzi în personalitatea ta nici durerea fizică prin care voi trece şi nici sentimentul de sinucigaş, pricepi? Nimeni nu vrea să–şi reamintească aşa ceva şi prin urmare nici tu nu trebuie să faci excepţie. Cred însă c–o să mă îmbăt straşnic înainte de sosirea următorului pachet – mai avem o sticlă de trei sferturi rămasă din rezervele personale ale doctorului Esaun –, iar după aceea o să urc pe pasarela principală. Tot ce nu–i asigurat acolo va fi aruncat spre partea din spate, *muy pronto*. Acolo e şi un perete masiv şi etanş din oţel şi deşi nu–s în stare să calculez la fel de precis ca tine, dacă mergi pe o absorbţie a momentului cinetic de nouăzeci, în loc de douăzeci la sută, înseamnă că o să mă izbesc de el cu viteza de 360 km/h, drept în cap. Durerea va ţine doar o clipă.

— Ţinând seama de capacitatea mentală mult mai mare, durerea poate fi eliminată cu totul. În plus, amintirea durerii nu înseamnă nimic, înţelegi? Nimeni nu–şi poate strica buna dispoziţie chiar dacă retrăieşte amintirile cele mai cumplite şi dureroase.

Pedalează cu mai multă insistenţă şi spune:

— Mi se pare o atitudine cinstită faţă de corp. Adică, îl am de atâta vreme, iar acum, când nava, complexul selenar şi câte altele sunt în mine… cred că o părticică de–a mea are dreptul să piară cu bună ştiinţă.

— Dar plănuiai să te droghezi…

— Poate *pe jumătate* conştient. Dacă ţin să nu suferi, îţi închipui ce simt.

Vocea sintetică, atât de asemănătoare încât nici măcar Louie nu reuşeşte s–o deosebească de cea reală, râde.

— Ar mai fi un aspect. Ai luat hotărârea de a muri pentru întreaga specie umană. Aş vrea să păstrez amănuntul acesta

în memoria mea. Vrei să–ţi pui casca şi să te conectezi încă un moment, cât durează să copiez noile impresii? Nu–ţi mai pune ochelarii şi căştile audio dacă n–ai încredere în mine. Dacă trebuie, te poţi concentra asupra informaţiilor ce–ţi parvin prin intermediul simţurilor şi vei reuşi să te concentrezi suficient pentru a–ţi scoate casca de pe cap.

Cererea e firească; gândindu–se mai bine, Louie recunoaşte că ceva s–a schimbat în fiinţa lui după ce a luat hotărârea să se sacrifice pentru bunul mers al misiunii.

— Bine, zice el şi se simte ridicol, deoarece până să articuleze cuvântul, Louie–nava a înţeles din felul în care s–a întors într–o parte, ori a recepţionat vreo indicaţie care lui Louie–corpul îi scapă.

Îşi dă seama de partea curioasă a lucrurilor; în timp ce întinde mâna după cască se simte ca şi cum ar fi chiar „Louie însuşi", deşi ştie ce capacitate şi ce experienţă trăită are Louie–nava. Se întreabă dacă aşa simt Louie–nava, sau Louie–de–pe–Lună, sau isteţii… ori aceştia din urmă îl percep ca fiind mai real? Va trebui să întrebe după ce se conectează…

Îşi aşază casca şi o trage mai jos, iar microfibrele alunecă pe lângă firele de păr ca să stabilească un contact strâns cu pielea, inductorii găsindu–şi locurile potrivite astfel încât milioanele de pulsuri pe secundă sosite din toate cotloanele creierului să–şi poată găsi axonii adecvaţi pentru a crea impulsurile false. Apoi introduce jacul care va permite maşinii citirea minţii şi a amintirilor sale.

Strânge brusc din pleoape, atât de puternic încât muşchii faciali par să urle de durere.

Urmează un moment de mişcare solidă, ceva în muşchi, aproape neidentificabil, apoi, agitându–şi braţele cu toată forţa, ajunge să–şi lovească urechile cu palmele făcute căuş, spărgându–şi timpanele.

Durerea şi stupefacţia sunt greu de descris şi atunci se propulsează către durere, ca să–şi ofere un punct de sprijin, ceva care nu–şi are obârşia într–o maşină, încât să–şi recapete voinţa şi puterea motorie de a–şi smulge casca de pe cap…

Durerea încetează subit, se stinge ca lumina când apeşi pe comutator. Braţele îi atârnă ca lipsite de vlagă. Îşi simte

amintirile transmiţându–se prin conector şi spumegă împotriva lui Louie–nava, turbat fiindcă se simte trădat, furios pentru că trebuie totuşi să moară (întrucât nu poate crede că Louie va lăsa milioane de oameni să moară pentru a salva acest leş îmbătrânit) dar lipsit de orice demnitate şi pe care nu se poate pune bază… Urlă de deznădejde, iar percepţia din gâtlej îl ajută iarăşi, dar înainte de a apuca să–şi recapete controlul asupra braţelor, traheea este obstrucţionată. Sângele îi circulă bubuind prin vene, încearcă să prindă măcar atât, pulsul şi senzaţia de presiune, orice, numai să se elibereze de sub…

Inima încetează să bată. Carotida se contractă.

Se aude muzică şi constată că înaintează printr–un tunel lung şi întunecat, aproape râzând, fiindcă seamănă foarte mult cu descrierile pe care le–a auzit şi, bineînţeles, tatăl şi mama lui, la care nu s–a gândit nici măcar o dată în ultimii zece ani, îi apar în cale să–l salute şi…

Se trezeşte. Este în maşină; Louie–trupul şi Louie–nava sunt unul şi instantaneu înţelege că Louie–nava a acceptat necesitatea, dar n–a vrut să piardă nici o părticică din sine; constată că aprobă ambele decizii, le compară clipă cu clipă, se acceptă pe sine, încetează să se mai perceapă drept doi, doar că priveşte prin intermediul video–camerei şi–şi vede corpul zăcând fără viaţă pe punte, iar roboţii sanitari îşi fac datoria şi–l transportă spre instalaţia de congelare. Această imagine îi dă un ciudat sentiment de sciziune, fiindcă o parte a sa îşi aminteşte că a murit în acel trup, cealaltă aducându–şi aminte că a ucis acel trup.

Însă şi mai bizar se simte când înţelege că în clipa când s–a recombinat cu inteligenţa navei – când a devenit pe deplin „adevăratul” Louie Tynan –, aşa cum a fost smuls de lângă lumină, din preajma mamei şi tatei (tata tocmai se pregătea să–i spună ceva şi avea întipărit pe chip un zâmbet pe care îl afişase rareori cât trăise)…

…existase o mică fracţiune de secundă înainte de moartea trupului, iar în el încă se aflase un Louie. Prin urmare, s–a ucis pe sine… iar dacă a avut cumva suflet, acesta i–a zburat spre rai sau iad. Dacă supravieţuia, mai primea unul? Acum a ajuns chiar lipsit de suflet?

A găsit o problemă la care de acum înainte se poate gândi oricât de mult doreşte.

Are viziunea unei plaje plăcute din Pacificul de Sud şi revine la ultimul mesaj al Carlei pentru a–l reciti. Petrec împreună o săptămână navigând prin arhipelagul Solomon; râd, stau de vorbă şi comunică mai bine decât au făcut–o vreodată.

Nu ştie dacă mai are suflet, dar e sigur că a păstrat sentimentul de dragoste – iar acest lucru e mai mult decât suficient pentru un individ pragmatic. La patru minute – ceva mai mult de douăzeci şi doi de ani–creier – după ce i–a murit trupul, a încheiat cu ideea asta o pace filozofică despre care crede că va dăinui veşnic.

Klieg jubilează; i–ar veni greu să trăiască alt sentiment când ştie că are patru grupuri de duşmani pe Pământ şi în aceste clipe ele se îndreaptă unele spre altele urmând să se ciocnească. Nu crede că apelul lui către Berlina a fost interceptat, dar dacă s–a întâmplat aşa, cu atât mai bine. I se pare deosebit de important să zădărnicească încercarea de evadare a lui Abdulkashim şi să–i facă pe conspiratori să–şi dea seama de eşec; dacă sursele lui nu–şi schimbă planurile în următoarele câteva zile, are în minte o serie de stratageme pentru a le reaminti de existenţa sa.

Acum însă, nu i–a mai rămas decât să se distreze cu cele o sută de ecrane care transmit ştiri; încearcă să le urmărească pe toate, doar ca să afle ce înseamnă o asemenea ocupaţie. Derry stă tăcută lângă el pe canapea şi desenează cai – singurul amănunt care mai poate însenina aspectul sumbru, înnoroit al acestui oraş de graniţă este că oferă unui copil îndrăgostit de cai prilejul de a–i vedea pe săturate. Glinda mai trage un pui de somn; în ultimele zile n–a prea fost în apele ei, lucru pe care–l înţelege perfect. Concurenţa obişnuită în domeniul afacerilor e una, iar asasinatul şi lovitura de stat, alta. Până şi Klieg este surprins de felul în care a suportat totul.

Încă nu are un canal de legătură cu SUA; îi vine să–şi dea palme în fiecare zi pentru că nu s–a gândit să rezolve aspectul ăsta înainte de a fi venit aici dar, la o adică, era prima oară că se aventura într–o lume pe care o cunoştea prea puţin.

Pe ecrane vede cum nepoţii lui Clem fac ravagii în Europa şi lui Klieg aspectele astea i se par destul de interesante. Americanii nu prea urmăresc reportaje despre Europa, asta şi din cauza imaginii negative promovată de refugiaţi; dacă s–ar prezenta un eveniment european într–o lumină favorabilă sau chiar neutră, e aproape sigur că două milioane de afro–europeni, la care s–ar adăuga încă vreun milion de persoane aparţinând altor naţionalităţi ar încărca imediat reţelele telefonice ca să se plângă posturilor TV. Iar în ultimii doisprezece ani o mulţime de americani s–au contaminat de aceleaşi prejudecăţi.

Acum vezi mai mult aceleaşi chestii vechi – nave oceanice eşuate pe ţărmuri, clădiri pe care ţi le aminteşti din cărţi poştale şi calendare legănându–se periculos şi prăbuşindu–se, şi altele asemenea. Cinci–şase uragane şi furtuni foarte puternice au umplut bazinul mediteranean cu atâta apă încât a depăşit nivelurile cunoscute de–a lungul istoriei şi, ţinând seama de mareele de aluviuni care scaldă malurile, scăderea salinităţii şi întuneric, majoritatea vieţuitoarelor acestei mări sunt pe cale de dispariţie. Se afirmă că mirosul a devenit imposibil de descris, acesta fiind unul dintre motivele pentru care Klieg nu vrea să–l perceapă cu ajutorul XV. Pe de altă parte, deşi toate amănuntele sunt, bineînţeles, foarte mişcătoare şi se vede cum nenumărate vestigii istorice sunt înghiţite de ape, Klieg rămâne un om legat mereu de prezent, iar cei care fug din calea inundaţiilor seamănă unii cu alţii până la identificare. Adică şiruri de copii care plâng, bătrâni care tuşesc şi lasă impresia că nu vor ajunge prea departe, oameni cu expresii dezorientate pentru că simt cum totul se duce de râpă. Când vezi pentru prima oară aşa ceva, scenele sunt mişcătoare. Când le vezi pentru a nu ştiu câta oară, nu mai au nici o valoare.

Atât la televizor, cât şi pe cele două aparate XV instalate în bodegă, au văzut cu toţii ce s–a întâmplat în Hawaii. Satul nu prea are şanse de scăpare, fiindcă aceeaşi urgie se va abate şi peste el, afirmându–se chiar că mareea de furtună ar putea mătura întreaga Irlandă. De aceea, alături de părintele Joseph, s–au strâns cu mic cu mare în biserică, nu pentru că

aici ar fi mai feriţi, ori nenorocirea va fi mai mică şi nici măcar pentru că biserica ar avea acoperişul mai bun (lucru perfect adevărat), ci pentru că pare un loc potrivit pentru a–şi aştepta moartea.

Sosesc şi ultimii oameni din bezna ca de smoală a nopţii, o noapte atât de întunecoasă încât izbucnirea de o clipă a fulgerelor o luminează, dar nimeni nu apucă să vadă ceva. Se spune că drumurile au devenit impracticabile din cauza noroiului, însă oricum nu se găseşte nimeni dispus să verifice asta. Dacă trebuie să mori prin înec, atunci ar fi de preferat comitatul Clare; iar dacă e să supravieţuieşti, atunci merită s–o faci într–o biserică uscată de pe culmea unui deal.

Undeva, spre apus, se află Clem 238, stârnind uriaşe maree de furtună ce au fost depistate cu multe ore în urmă de radarele autorităţilor.

Au o rezervă substanţială de lumânări, aşa că părintele Joseph îi pune pe enoriaşi să aprindă câteva şi–i încurajează să cânte pentru a acoperi bocănitul făcut de doi–trei bărbaţi care fixează scânduri în dreptul ferestrelor cu vitralii, pe dinăuntru, deoarece au trecut deja câteva ore de când părintele Joseph le–a întărit pe dinafară.

Ca preot al acestor oameni, şi–ar dori să fie o persoană mai profundă. Până acum a oficiat botezuri, căsătorii şi înmormântări, încercând uneori să convingă pe câte cineva să apuce pe calea cea dreaptă. Asta nu–i o treabă potrivită pentru părintele Joseph.

Dacă este o lucrare menită doar Domnului, atunci bunul simţ îl îndeamnă să–I ceară Lui un sfat. Părintele rosteşte alte şi alte rugăciuni. Unii somnolează, dar pe el nu–l lasă inima să–i trezească.

Judecând după ceas, ar trebui să fi sosit zorile, dar acestea întârzie să–şi facă apariţia măcar ca o dungă subţire de lumină pe sub uşile masive. În biserică miroase a căldură omenească şi a haine jilave.

Michael Dwyer se oferă să pună în funcţiune farul mare montat pe camionul lui, „scula”, după cum îl alintă el de când ascultă mai mult muzică americană, pentru a vedea măcar o clipă ce se întâmplă în vale.

Acum biserica se înalţă pe o insulă, iar apa creşte mereu.

Michael şi Joseph termină repede de vorbit.
— Ţi–aş fi recunoscător dacă nu le–ai spune.
— Nici prin gând nu–mi trece, părinte. Nu trebuie să se teamă înainte de vreme.
Se întorc înăuntru, uzi până la piele şi rebegiţi de frig, şi îi anunţă pe ceilalţi că–i prea întuneric pentru a vedea ceva.
Câteva ore mai târziu, după ce hainele li s–au uscat cât să le poată îmbrăca din nou, la următoarea ieşire afară nici nu mai au nevoie de cuvinte. Apele au crescut şi râul care trecea prin vale curge în direcţie contrară. Din curiozitate, Michael coboară puţin panta şi înmoaie mâna în apă, apoi revine lângă Joseph şi spune:
— Are gust sărat, părinte. Vine oceanul peste noi.
Potrivit ceasului, mai trece jumătate de zi; nici nu le vine să creadă că toate astea se întâmplă din cauza unui uragan, deoarece oamenii simt doar vântul stârnit de o furtună mare, nimic altceva. Aud la aparatul de radio cu baterii că odrasla lui Clem va ocoli Irlanda, îndreptându–se către nord, unde îşi va da duhul.
Tot după ceas, apa continuă să crească vreme de douăsprezece ore; ieşind să vadă ce s–a mai întâmplat, Michael şi părintele Joseph nu reuşesc să ajungă la camion şi se tem că oamenii ar putea auzi bolboroseala şuvoaielor. Au trecut deja două zile şi n–au altă hrană decât cea pe care şi–au adus–o.
Când sosesc din nou zorile, cerul se luminează puţin. Părintele Joseph iese din biserică şi, biciuit de picăturile repezi de ploaie ce cad din nori de înălţime, constată că nivelul apei a coborât. În timp ce priveşte în jur, deasupra capului apare un petic de albastru.
Michael îl ajunge din urmă.
— Au zis la radio că marea a pătruns în sus spre Shannon, ajungând până la Lough Derg, părinte, şi că apele au cărat cu ele atât de mult pământ pe care nimic nu–l mai poate aduce înapoi, încât Irlanda are acum o mare interioară.
Joseph încuviinţează din cap şi arată cu degetul. Într–o zbatere disperată din aripi, din cer se prăvăleşte ceva ud, cu aspect jalnic. Se apropie şi constată că pasărea este atât de istovită şi neajutorată încât nu are cum să le scape. Preotul o

ridică în mână.

— O porumbiţă, adevărat?

Spre sfârşitul după–amiezii sosesc şi staticopterele cu ajutoare şi hrană. După „miracolul” bisericii de pe deal, indiferent ce–ar spune reprezentantul autorităţilor, nimeni nu se lasă convins să plece de acolo.

Pe Klieg îl fascinează o altă odraslă a lui, Clem – Clem 239. Fără să–şi merite pe deplin numele de uragan, acesta a ocolit Scoţia şi se găseşte acum în Marea Nordului, ochiul său fiind situat la vreo 200 de kilometri vest de Skaggerat. Mareele de furtună lovesc Danemarca şi Klieg a văzut câteva reportaje interesante cu ferme şi hambare, dar şi turme de vite, luate de valurile uriaşe; vântul bate cu 70 km/h, adică Beaufort 12, situat la partea de jos a scării, asta în Danemarca. Se aşteaptă însă ca tăria lui să crească.

Clem 239 stă neclintit de opt ore şi acest uragan prezintă interes pentru Klieg. S–ar putea spune că a pariat pe el. Din punctul lui de vedere, micul dans pe care l–a făcut uriaşul uragan în Marea Nordului, la sute de kilometri de zonele cele mai nordice la care a ajuns vreodată, i se pare perfect.

Unui aparat ultrarapid i–ar trebui o oră şi jumătate ca să ajungă de la Novokuzneţk la Stockholm… dar nu există zboruri regulate. Pesemne că vor face un salt până la Varşovia sau Frankfurt şi de acolo vor lua trenaveta… dacă pe Baltica nu izbucneşte furtuna prea curând.

A accesat şi consultat o mulţime de programări de trenavetă şi zboruri–salt, de aceea socoteşte că planul îi va reuşi. Acum se pune doar problema dacă gorilele de aici au fost suficient de deştepte să procedeze la fel. Klieg speră din tot sufletul că aşa stau lucrurile; după cum i–a explicat şi Glindei în repetate rânduri, nenorocirea nu–i doar că oamenii proşti fac mai tot timpul dobitocii, pe care în general le poţi anticipa, dar uneori le vine câte–o idee inteligentă, iar atunci te prind pe picior greşit.

Deocamdată, nimic; uraganul stă locului, la 200 de kilometri vest de Skaggerat, dând naştere unor valuri uriaşe. Din întâmplare, asta îl îmbogăţeşte din nou pe Klieg, deoarece meteorologii lui au anticipat corect probabilitatea ca unul

dintre superuragane să ocolească Scoţia, precum şi condiţiile prealabile ce conduc la un asemenea fenomen. Şi aşa s–a întâmplat… iar Klieg a scurtat viaţa companiei Royal Dutch Shell, vânzându–şi toate acţiunile cu două zile înainte ca restul lumii să se trezească la realitate.

După toate probabilităţile, s–ar părea că digurile vor mai rezista cel mult nouă ore; transportul a început deja să se blocheze fără speranţe de redresare pe măsură ce oamenii de calibru mai mic, dar cu bani, încep să mituiască în stânga şi în dreapta ca să plece sau să apeleze la acţiuni ilegale.

„Nu s–ar putea afirma că oamenilor nu le plac olandezii ca naţie. Multora le–ar plăcea să aibă olandezi ca vecini, măcar o săptămână–două, dacă s–ar putea aşa ceva”, gândeşte Horst. Există însă aspecte practice de care trebuie să se ţină seama şi cu asta lucrurile sunt lămurite. Speră să nu primească ordin de la comandantul aparatului, însă îl va îndeplini dacă n–are încotro.

Asta îi dă lui Will o senzaţie stranie. A traversat marea cu feribotul în câteva rânduri, uneori ca să meargă la meciuri de fotbal, alteori cu prieteni, la câte–un chef sau la femei. Anul trecut a fost acolo în timpul permisiei. Acum se află în staticopter şi reperează feribotul prin radar. E înţesat de olandezi şi belgieni, iar sărmanul şi bătrânul Albion e pe ducă. „Sigur, tipii ăia din Bruxelles au zis să–i luăm, nu? Bine, dar uite unde a rămas Bruxelles–ul. Ce coincidenţă… Şi totuşi pe vasul acela trebuie să fie copii. Şi femei. Păcat.” Rămâne în aşteptarea ordinului.

Paul–Luc stă la postul lui şi aşteaptă; împreună cu camarazii săi, s–a distrat de minune cu fetele din Belgia. S–a zvonit pe acolo că dacă ele se poartă pe placul soldaţilor francezi, aceştia le vor scoate cumva din ţară. Paul–Luc, Jean şi Marc s–au bucurat de nurii fetelor, le–au dus în pădure şi apoi le–au strangulat. A fost ca pe XV, ba chiar mai bine.

Cu toate astea, Marc s–a cam albit la faţă… iar Paul–Luc şi Jean s–au gândit probabil că nu numai fetele ar trebui reduse la tăcere…

„Dacă tot vine sfârşitul lumii, măcar să profiţi şi să te distrezi din plin, corect?”

„Corect”, socoteşte Will, iar proiectilul goneşte către feribotul aglomerat – slavă cerului că se găseşte dincolo de orizont şi e întuneric, astfel că nu va avea nefericirea să vadă flăcări sau cadavre.

„Corect”, gândeşte Horst şi, spre propria lui mirare, îşi leapădă arma şi se îndepărtează. Nu contează când îl vor aresta. Orice tâmpit şi–ar da seama că nici nu are încotro s–o apuce.

Klieg ridică din umeri şi mai deschide o cutie de bere americană. Trei cutii pe zi reprezintă porţia lui aproape completă. Se întreabă dacă se impune să fii idiot ca să devii politician. Cu jumătate de generaţie în urmă, europenii şi–au rezolvat problemele create de unificare, înhăitându–se şi începând să urască orice persoane care nu erau la fel de albe ca ei. După părerea lui, s–au comportat la fel de prosteşte ca şi Hitler în problema evreilor. GateTech are cel puţin o sută de angajaţi de origine afro–europeană, şi toţi sunt foarte capabili.

Priveşte scenele filmate în Europa, îşi aminteşte cât de plăcute sunt locurile acelea, dar nu reuşeşte să ajungă până acolo încât să–şi simtă ochii umezi. În urmă cu douăzeci de ani se considera că afro–europenii stăteau ca un obstacol, imposibil de îndepărtat, în calea unificării, apoi, după cinci ani locul lor a fost luat de turci şi sârbi, iar acum germanul de rând atribuie rolul acesta francezilor, polonezilor şi italienilor, dacă nu chiar bavarezilor.

Aşa se face că în prezent, când ar trebui să se ajute unele pe altele, naţiunile se sfârtecă între ele.

Pe un ecran apare o scenă din Copenhaga; măreşte imaginea şi dă sonorul mai tare. Un grup amestecat de soldaţi germani şi polonezi, coborâţi din bărci cu motor, au ajuns la mal trecând prin apa mică şi au început să împuşte femei şi fete, concentrându–şi eforturile asupra celor blonde. De obicei, sub ameninţarea armelor, le silesc să se dezbrace, le împuşcă în pântece şi le filmează în chinurile morţii. Nimeni nu ştie de ce.

Trupele sunt transferate de la punctele de evacuare, iar gâtuirea circulaţiei pe şosele, provocată de panică reduce numărul danezilor care au şansa de a scăpa cu viaţă din oraş.

Klieg rămâne pe gânduri, îşi dă seama că ştie patru companii germane care se ocupă şi de porno–crimă, ridică receptorul şi cere unui agent să–i cumpere acţiuni, investind astfel în toate patru. Pare copleşit de certitudinea că a simţit ce se întâmplă; cineva e dispus să plătească din plin pentru a vedea femei frumoase, îndeosebi blonde, murind în chinuri.

Se cutremură când gândul îi fuge la Glinda şi Derry, dar nu revocă hotărârea luată. Va avea sigur nevoie de lichidităţi. După ce se gândeşte mai bine, începe să–şi transfere conturile de bonificaţie în numerar către bănci situate în zona centrală a Statelor Unite.

O oră mai târziu, Clem 239 porneşte către Marea Baltică. Klieg îi spune lui Derry să–i aducă geanta pregătită şi să stea lângă mama ei în dormitor. Nu are rost să rişte nimic.

Derry îi dă ascultare fără a–i pune întrebări. Foloseşte ultimele minute pentru a transmite un ordin scurt către personalul locuinţei în legătură cu operaţiunile de întreţinere, lucru pe care–l face în fiecare seară, înainte de a se culca.

De astă dată însă, o dispunere mai specială a unor cuvinte–cheie pune în mişcare un întreg lanţ de evenimente; inteligenţele artificiale încep să apeleze birouri guvernamentale sau redacţionale, făcând anunţuri fără să mai aştepte răspuns, repetând procesul de câte ori se impune.

Ceva mai târziu, ciocăniturile de la uşă sună uimitor de politicos. Cei doi bărbaţi care au venit să–l ia fac parte din categoria celor bine crescuţi, care acceptă fără comentarii explicaţia privind prezenţa genţii de voiaj pregătite „pentru orice eventualitate, în vremurile acestea tulburi.” Nici măcar nu–i pun cătuşe, conducându–l direct la Sediul Guvernului.

Se aştepta să asiste la o şedinţă a consiliului de guvernământ; nu credea că va avea prilejul să–l vadă şi audă pe Abdulkashim adresându–li–se prin videotelefon. Totuşi iată–l, mai impunător decât în realitate, iar asemănarea lui cu Stalin este ceva mai pregnantă decât de obicei, deoarece poartă încă uniforma de deţinut. Abdulkashim vorbeşte în rusă, deocamdată limba franca în Siberia, dar Klieg constată că programarea căştii lui s–a făcut pentru engleză, germană, japoneză, spaniolă, chineză, arabă, iakută, buriat, şi alte

câteva limbi vorbite de grupurile etnice locale. Cunoaşte conţinutul cuvântării, desigur, în linii mari, nu chiar amănunţit, de aceea se gândeşte în treacăt s–o asculte în vreo limbă pe care n–a auzit–o niciodată. Singurul lucru care îl opreşte este gândul că trebuie să fie atent pentru o cât mai bună sincronizare.

— Domnilor membri ai consiliului de guvernământ, distinşi oaspeţi străini şi conducători ai diferitelor naţiuni, vă transmit cel mai cald salut: După cum v–aţi dat desigur seama, cu câtva timp în urmă, unităţi loiale ale Armatei Siberiene şi ale Forţelor Aeriene m–au scos din închisoarea unde eram deţinut în mod ilegal. Mi se pare o ironie extraordinar de plăcută să constat că eliberarea mea din închisoarea politică ONU din Stockholm s–a desfăşurat în condiţiile debandadei creată de numeroasele uragane stârnite de atacul ilegal, brutal, primejdios pentru mediu, efectuat în mod nejustificat şi fără avertisment împotriva forţelor noastre armate la data de 9 martie anul acesta. Sunt convins că poporul meu din Siberia a constatat acum că am avut dreptate, avertizându–i asupra perfidiei puterilor străine şi în special a ONU. Rămân însă încredinţat că poporul meu va avea înţelepciunea de a rămâne deschis faţă de comerţul internaţional pentru că, în ciuda neînţelegerilor pe care le avem cu SUA, un cetăţean american, domnul John Klieg, şi–a adus contribuţia la afirmarea independenţei care ne aparţine pe drept. Începând din această seară, Siberia devine singura ţară de pe glob care poate plasa sateliţi pe orbită şi suntem pregătiţi să punem aceste instalaţii în slujba popoarelor planetei. Geniul siberian, după cum s–ar putea să fi ghicit şi singuri…

„Dar din echipa de lucru nu face parte nici un siberian”, îşi dă seama Klieg. Încă un amănunt care trebuie să–l pună pe gânduri în timp ce Marele Bărbat bate câmpii…

—… a inventat mijlocul de a pune capăt cumplitei terori a super–uraganelor, iar noi suntem pregătiţi să acţionăm neîntârziat dacă cererile noastre îndreptăţite, îndelung interzise de tribunale internaţionale, vor fi respectate. De îndată ce pretenţiile teritoriale ne vor fi recunoscute şi ne vor fi plătite despăgubirile fireşti de naţiunile al căror nume le voi menţiona peste scurt timp, vom acţiona pentru a pune capăt

uraganelor.

Klieg stă şi ascultă cu atenţie, o ştiinţă pe care a deprins–o pe vremea când lucra în domeniul vânzărilor. Bănuieşte că nu există nici un om de afaceri, mai precis, om de afaceri prosper, care să nu fie capabil de asta când situaţia o cere. Sigur că va trece aproape un an până să poată fi lansat un număr suficient de baloane pentru a se obţine rezultate palpabile. Se întreabă dacă Abdulkashim cunoaşte cumva aspectul acesta, ori dacă, ştiindu–l, îl ignoră. Abdulkashim a trecut deja la ameninţări.

— Ştiţi că forţele noastre armate au înconjurat instalaţiile de lansare, care nu pot fi capturate de forţe mai puternice, întrucât noi le vom distruge. Ca naţiune în curs de dezvoltare ne cerem drepturile de…

Cineva care nu apare în imagine scoate un răcnet. Dictatorul face ochii mari, se întoarce să adauge ceva, apoi imaginea se clatină puternic şi semnalul dispare.

Klieg a ghicit bine; acesta era semnalul. Din câteva unghere ale încăperii, „moderaţii” din consiliul de guvernământ – adică toţi cei care au posedat o bază de putere şi nu s–au pronunţat clar împotriva lui Abdulkashim – scot ţevi lungi şi grele.

Klieg face efortul de a–şi întoarce ochii în altă parte, fără a reuşi pe deplin.

În sală se găsesc patru persoane credincioase lui Abdulkashim şi pentru fiecare dintre ele există câte trei moderaţi şi o scurtătură de ţeava. Ori rolurile par să fi fost împărţite din vreme, ori oamenii s–au orientat imediat, fiindcă cei mai puternici îi ţin pe fideli de picioare, cei mai pricăjiţi de mâini, iar ceilalţi mânuie bucata de ţeava.

Susţinătorii lui Abdulkashim răcnesc şi se zbat, dar efectul lor este egal cu zero. Ori de câte ori vreunul reuşeşte să–şi smulgă un braţ sau un picior, cel cu ţeava intervine.

Când în cele din urmă sunt imobilizaţi şi răstigniţi la podea, ministrul justiţiei îi declară pe toţi conspiratori, împotriva ordinii de drept din Siberia, iar ministrul minelor, directorul cercetărilor universitare, ministrul sănătăţii publice şi cel al transporturilor terestre încep să–şi folosească reteveiele din metal. Dintre cei trei fideli de sex masculin, nici unul nu rezistă zdrobirii testiculelor, iar apoi loviturilor direct în ţeastă;

cu toate acestea, bătaia nu conteneşte nici când omul îşi pierde cunoştinţa sau moare.

Ţeava e prea groasă ca să–i fie vârâtă în sex femeii fidele lui Albulkashim, însă e destul de grea pentru a o învineţi sau pentru a–i sparge oasele pubiene, iar directorul cercetării universitare o plesneşte şi peste sâni de două ori, după care îi crapă capul dintr–o singură lovitură, asemenea unui pepene roşu aruncat pe caldarâm.

Presupunând că va reuşi să scape cu viaţă de aici, Klieg consideră că şi–a luat revanşa. Pe de altă parte, dacă reuşeşte să scape nevătămat în următorul sfert de ceas, va deveni şi mai bogat. Rămânând cu capul plecat, începe să se strecoare încet, foarte încet, către o uşă laterală.

Tot atunci uşa de acces se deschide violent şi în sală năvălesc soldaţi. Au în fruntea lor pe un colonel de care Klieg n–a auzit niciodată, iar omul a hotărât, spre binele naţiunii, să preia puterea de la toate facţiunile amestecate în prezent. Una dintre primele lui acţiuni este de a aboli capitalismul şi de a–i aresta pe cei mai importanţi oameni de afaceri ai Siberiei.

Imediat după ce Klieg este condus cu cătuşe la mâini pentru a doua oară, Louie a ajuns pe punctul de a încerca un sistem diferit de prindere. Când soseşte pachetul, îl frânează atât de brusc încât îl reţine.

Roboţii îl dezmembrează pentru a reţine preţioasa încărcătură de procesoare. Va avea nevoie de multe asemenea componente.

Extrage şi alte materii prime din pachet, le introduce în sintetizatoare şi apoi la restul de şase tone de fier şi alte metale şi le transformă în pulbere fină, o elimină prin partea posterioară, unde curenţii turbionari induşi de înfăşurare sunt atât de puternici încât fierul este încălzit instantaneu până la temperatura la care devine plasmă. Evacuează această plasmă sub formă de atomi ce se deplasează cu o viteză de aproape zece ori mai mică decât cea a luminii. Obţine astfel o propulsie de toată frumuseţea – la 23 *g*, fostul lui trup s–ar fi transformat într–o piftie –, iar acum contează fiecare secundă câştigată.

Două zile după aceea, cu săptămâni mai devreme faţă de

plan, începe să depăşească pachetele din fruntea şirului. Pe Lună şi pe asteroizi, celălalt Louie şi isteţii se grăbesc pentru a mări catapultele şi pentru a adăuga propulsii laser, astfel încât să continue accelerarea pachetelor chiar şi dincolo de capătul catapultei; va fi tot mai greu să–l prindă cu un pachet, dar are nevoie de ele. În intervalul dintre dezmembrarea în componente şi propria sa integrare, el funcţionează cu viteza de şapte creiere–an pe minut.

— Aş spune că rezultatele au dat satisfacţie deplină, afirmă Diem, dar Hardshaw nici nu vrea să audă.

Iar vechiul ei prieten şi consilier de nădejde nu va da deloc înapoi. E spre sfârşitul zilei în care Abdulkashim a fost împuşcat şi s–a declanşat contralovitura din Novokuzneţk, iar mijloacele de informare încep să se trezească. Toată lumea a presupus, şi pe drept cuvânt, că SUA a organizat acţiunea de detronare – cine altcineva mai posedă un aparat plasat pe orbită joasă, care poate fi deviat atât cât să lovească avionul în care se afla Abdulkashim? – şi că oamenii de la vârful puterii din guvernul siberian ştiau dinainte ce se va întâmpla şi au folosit doborârea aparatului ca semnal pentru a declanşa propria lor lovitură de stat.

Diem nu–şi mai încape în piele de bucurie. Dintr–o singură lovitură au azvârlit guvernul siberian în ghearele unor indivizi meschini şi acaparatori care nu posedă nici capacitatea şi nici farmecul personal al lui Abdulkashim; în felul acesta, Siberia a încetat să mai reprezinte o ameninţare vreme de cel puţin o generaţie de politicieni. Alaska e pusă la adăpost, atât de agresiunea siberiana cât şi de atragerea ei într–o alianţă alături de Siberia; atâta timp cât este valabilă Doctrina Hardshaw, potrivit căreia nici unui teritoriu american nu i se îngăduie să se alieze cu o putere asiatică ori europeană, Alaska va rămâne americană cu orice preţ, indiferent care i–ar fi statutul oficial.

În plus, cum intervenţia americană a avut un vădit caracter militar, nefiind făcută la solicitarea ONU (preţul pe care l–a obţinut Diem din partea lui Rivera în schimbul executării faptei a fost ca ea să nu fie sancţionată sau condamnată de ONU), s–a stabilit şi un precedent pentru acţiuni unilaterale

americane, o altă exemplificare a principiului creat de misiunea lui Louie Tynan. În primul rând, conducere mixtă, astfel încât colonelul Tynan să poată susţine că execută ordinele comandanţilor săi americani; acum, acţiunea unilaterală şi abţinerea de la comentarii a SecGen. Picătură cu picătură şi pas cu pas, suveranitatea pierdută în anii de după Iluminare este refăcută şi dacă uraganul Clem şi rubedeniile lui reprezintă preţul care trebuie plătit pentru asta, atunci pentru Diem, care şi–a închinat viaţa pentru a da tărie oricărei acţiuni iniţiate şi conduse de Hardshaw, încă de pe vremea când era procuroare în comitatul Shoshone până la funcţia de procuror al SUA, el merită să fie plătit cu prisosinţă.

Şefa lui nu se arată la fel de încântată.

— Harris, întâi de toate, dacă n–ai observat cumva, pierderile de vieţi omeneşti se ridică la un milion pe săptămână numai din cauza uraganelor şi efectelor secundare. Pierderile vor creşte în iama următoare, când se vor înregistra foamete şi epidemii. Deşi am reuşit să smulgem instalaţiile de lansare GateTech din ghearele lui Abdulkashim, ele se află încă în posesia autorităţilor militare siberiene şi au fost sigur avariate în cursul luptelor, iar noi nici măcar nu putem duce specialişti acolo să aflăm *cât de grave* sunt distrugerile. Acum depindem exclusiv de Louie Tynan.

— Asta nu trebuie să ne deranjeze, e un om deosebit.

— Pe mine mă deranjează în mod deosebit că viitorul întregii planete trebuie să depindă de un singur om, indiferent cât de inteligent ar fi el sau ce aptitudini şi–a dezvoltat de când se află în spaţiu!

Ieşind din Biroul Oval, Diem clatină din cap. Mare păcat să–şi vadă şefa pierzându–şi din autoritate după atâţia ani; pesemne că politica de putere n–o mai atrage chiar atât de mult. Poate a contractat acea boală ciudată care îi face pe oameni să dorească a lăsa senine de neuitat asupra istoriei. Aşa au păţit şi alţi preşedinţi şi, uneori, atitudinea asta a făcut puţin bine şi Republicii.

În orice caz, într–o anumită privinţă ea nu s–a schimbat câtuşi de puţin şi are perfectă dreptate în privinţa aspectului pe care l–a menţionat. Trebuie să se exercite presiuni pentru eliberarea lui Klieg din închisoarea din Novokuzneţk; oricine

îşi dă seama că el a fost omul lui Hardshaw şi Rivera, şi a furnizat informaţii pe măsură ce acestea au apărut. Viaţa lui nu–i în siguranţă acolo şi n–ar fi tocmai normal să păţească ceva. În jocul ăsta, dacă vrei să–ţi câştigi prieteni, trebuie să ţi–i păstrezi pe cei pe care îi ai deja.

La început, Carla nu depistează nici o deosebire când primeşte mesajul lui Louie. E lung, încărcat de amintiri, dulci şi uşor amar–dulcege, calde şi detaşate, caraghioase şi rău prevestitoare. În ceea ce–o priveşte, rămâne cea mai frumoasă scrisoare de dragoste trimisă vreodată şi cu toate astea nu reprezintă decât un preludiu.

După aceea descoperă ce a făcut Louie: minunata scrisoare i–a sosit din partea unui mort.

Carla îşi aminteşte de propriul ei trup, cald şi îngrijit ca să rămână în formă, viu şi sănătos, întins în patul de hotel de pe Guadalcanal şi se gândeşte că Louie, mângâierile şi strângerile lui, nu mai există. Îşi redeşteaptă în minte prima lor întâlnire, braţul lui drept înconjurându–i coapsa când o ridica pe umăr, ca să arate ce poate. Retrăieşte senzaţia respiraţiei lui călduţe pe gât din momentele când adormea şi se căţăra încet peste ea până o folosea drept pernă. N–a uitat senzaţia de asprime simţită sub braţ din cauza părului tuns scurt.

O irită din cale–afară, fiindcă îl cunoaşte îndeajuns de bine ca să–şi dea seama că el exact la asta se aşteaptă, dar până la urmă Carla se gândeşte şi la senzaţia dată de penisul lui ţinut între buze, sau la aceea creată de degetele lui pipăindu–i fesele...

Toate sunt de domeniul trecutului. Dispărute. Louie a socotit pesemne că aşa–i mai bine. Oricum şi–a neglijat multă vreme frumosul corp. Chiar înainte de a fi teleprezent pe Lună, cu mult înainte de a fi început să construiască procesoare suplimentare pentru a funcţiona în continuare. Pentru Carla, acel corp a constituit o legătură esenţială; nu şi–l poate imagina pe Louie ca o idee. Se simte străfulgerată de o suferinţă care traversează un miliard de procesoare din întreaga lume.

Durerea capătă profunzime, deoarece minuţia şi claritatea

mesajului îi întăresc convingerea că el nu glumeşte.

Lipseşte totuşi un element extrem de important – deşi trebuie să se întâmple aşa, deşi era necesar, pe el însuşi nu–l întristează pierderea propriului corp şi nici nu s–a gândit vreo clipă la sentimentele ei. Probabil ştie că ea îl iubeşte, dar este evident că după toţi aceşti ani el nu înţelege prea bine cum, sau de ce s–a întâmplat aşa.

Iar asta înseamnă o suferinţă de nedescris.

Pentru prima oară de la plecarea lui, femeia lasă să se scurgă douăzeci şi patru de ore, apoi alte câteva, fără să–i răspundă la mesaj; ba chiar se fereşte să atingă mesaje de pe procesoare aflate sub controlul lui, astfel încât să constate că ele n–au fost citite. Carla îi atrage atenţia într–o mie de moduri că–i prea ocupată ca să se sinchisească şi că, la urma urmelor, relaţia dintre ei trebuie să rămână strict profesională, nu?

Dacă nu–i în stare de altceva, măcar îl poate face să regrete că nu mai are mâini în care să ţină un buchet de trandafiri, picioare ca să–i calce pragul, sau cap pe care să–l ţină plecat de ruşine.

Jopharma a cules cafea mai toată viaţa şi asta în general doar pe povârnişurile celor câţiva munţi din centrul Sumatrei. Odată, când i s–a oferit o plată deosebit de mare, a plecat să muncească o vreme în Celebes şi a trimis banii acasă pentru ca mama lui să–i pună deoparte cât să poată face nuntă, dar acum, când are o soţie, nu concepe să plece altundeva. A auzit de Clem, desigur, fiindcă toată lumea vorbeşte despre asta. Dar cum pentru el nu înseamnă nimic, situaţie în care se află şi alţi cunoscuţi de–ai săi, a continuat să culeagă cafea până la începutul anului.

Acum situaţia a devenit disperată. Plafonul neîntrerupt de nori grei şi ploile torenţiale au compromis recolta şi nu are ce să culeagă. Însă la această altitudine măcar nu se vor îneca precum nenorociţii de la poale, şi totuşi… n–a mai văzut un strat de nori atât de compacţi. Vremea s–a răcit continuu şi cu toate că focul aprins seara aduce puţină bucurie, acum a devenit necesar tot timpul. Lemnul costă şi el, iar proprietarul n–o să–l scutească de plata chiriei doar pentru că lumea îşi

aşteaptă sfârşitul.

O bună bucată de timp, vecinul de peste drum, care avea televizor, anunţa mereu care dintre copiii lui Clem a adus norii, însă cum cerul nu se mai limpezeşte deloc iar omul a spus că specialiştii meteorologi susţin tot felul de prostii, între care aceea că insulele reţin vremea proastă, întrebarea a încetat să mai prezinte interes.

Jopharma n–a vizitat multe locuri, dar la fel ca majoritatea oamenilor, a văzut câte ceva pe XV, iar la televizor s–a uitat de nenumărate ori. Ştie câte ceva despre lumea în care trăieşte. De aceea nu este surprins ori deconcertat, când priveşte pe uşa deschisă şi vede fulgi de zăpadă căzând. Simte doar o imensă disperare mută.

Din cauza pregătirilor de tot felul, mai ales că Mary Ann n–a mai fost conectată multă vreme, operatorilor le trebuie aproape o după–amiază întreagă pentru a realiza o transmisie satisfăcătoare. La o privire mai atentă, ţinându–se seama că se face în timpul deplasării vehiculului, transmisia reprezintă o activitate de teren extrem de reuşită. La insistenţele femeii, Jesse stă lângă ea, ţinând–o tot timpul de mână, nu doar pentru că este agitată, deşi mimează asta, ci pentru că Mary Ann îşi închipuie că el s–ar arăta recunoscător dacă ar călători toată ziua în aer condiţionat.

Situaţia prezintă interes şi pentru că în cadrul programei de studiu Jesse s–a ocupat mult de diferitele sisteme de interfaţare directă cu creierul. Sigur, în cadrul cursului accentul se punea pe obţinerea unei interfaţări funcţionale între minte şi simulator, astfel încât mintea să se poată juca şi testa diverse idei, descoperind cum sunt ele – operaţiuni costisitoare potrivit standardelor folosite de inginerii de altădată, dar care merită a fi făcute, fiindcă numai aşa există şansa de a obţine exact ce trebuie.

În cazul interfaţării de acum se doreşte mai curând claritatea decât precizia. Cu alte cuvinte, nu prea contează dacă se obţine exact ce simte Mary Ann – sau Synthi Venture –, ci dacă transmisia este limpede, ca să dea impresia de realitate, nu de vis sau de animaţie. Veridicitatea capătă mai multă greutate decât adevărul, socoteşte Jesse.

În aceste clipe specialiştii cochetează cu acea parte a creierului care este activată când femeia cântă ceva. Unul dintre semnalele captate exprimă starea de greaţă, iar senzaţia se datorează câtorva cute mici apărute pe o excrescenţă de mărimea unui bob de mazăre care se află în respectiva zonă; le stimulează pe acestea, identifică semnalul, modifică sesizorul şi repetă încercarea.

Ziua se arată foarte lungă, iar la sfârşitul ei membrii echipei de transmisie îi spun lui Mary Ann că unele probleme se datorează unei „vacanţe reale şi depline”, după cum se exprimă unul dintre medici.

— Şi asta–i o infracţiune?

— De obicei nu faci închisoare pentru aşa ceva, dar ai procedat cu totul altfel decât majoritatea persoanelor care lucrează în domeniu. Dacă te–ai fi dus la aceeaşi staţiune unde mergi mereu pentru filmări, luându–ţi cameră sub alt nume pentru a elimina o parte din stresul de a fi recunoscută şi dacă ţi–ai fi petrecut mai toată vremea înbătându–te cu punch din fructe la marginea piscinei, în afară de faptul că ai fi ucis câte–un neuron–doi, nu ţi–ai fi schimbat aproape nimic în privinţa structurii de bază a creierului. El ar fi rămas aproape exact la fel cum l–au lăsat maşinăriile înainte de a pleca în vacanţă. Numai că tu ai făcut lucruri noi şi neaşteptate, iar când învaţă, creierul se modifică structural. Lucrurile de esenţă au rămas nemodificate, însă restul au suferit influenţe deformante. S–ar putea ca unor oameni să le treacă prin cap că nu eşti adevărata Synthi Venture, fiindcă asta se întâmplă când cineva revine dintr–un concediu adevărat.

— De aceea ajunge Rock să devină ţinta unor ţicniţi care văd pretutindeni doar conspiraţii?

— Exact. Tipul face câte ceva nou după fiecare deplasare. Structura fină a creierului lui aminteşte de ţărmul Norvegiei, spre deosebire de a sărmanului Quaz... el era un tip de treabă, dar nu avea nevoie de trei circumvoluţiuni ca să nu–i joace creierul înăuntrul ţestei.

— Sărmanul Quaz? Ce–a păţit?

Mary Ann n–a auzit ştirea şi după ce i se povesteşte izbucneşte în lacrimi.

— N–am ţinut mult la el, dar cum nu l–am cunoscut mai bine…, zice ea şi–l strânge de mână pe Jesse.

Doctorii aprobă din cap cu subînţeles.

— Ce–ţi spuneam eu? Şi colac peste pupăză, ai început să ai sentimente.

În aceeaşi noapte, când fac amor, Jesse se gândeşte la faptul că în întreaga lume milioane de fete de vârsta lui simt ce face el în timp ce sunt conectate la Synthi Venture. Senzaţia este extraordinară, de aceea socoteşte că nu are motive de îngrijorare. Cu singura excepţie că, puţin înainte de a adormi, gândul i se îndreaptă şi către miile de bunicuţe zbârcite care sunt conectate tot la Synthi Venture…

Mary Ann îi simte starea de încordare şi–l întreabă ce a păţit, apoi se rostogoleşte şi–şi lasă palma pe pieptul lui. Tânărul îi mărturiseşte şi, fiindcă s–a trezit de–a binelea, stau amândoi cuibăriţi şi chicotesc o vreme.

— Aşadar, te–ai hotărât? întreabă el. Totul depinde de tine.

— Da, de acum înainte fac totul sub numele de Mary Ann, deşi bineînţeles că promovarea se va desfăşura sub ambele nume până când publicului îi intră în cap că Synthi şi Mary Ann sunt una şi aceeaşi persoană. Am însă sentimentul că atribuirea altei personalităţi a dat naştere în mod firesc multor necazuri. Când intri în pielea unui personaj care nu–i chiar propria–ţi persoană, dacă ţi–a mai rămas vreun dram de dorinţă de supravieţuire, lucru sănătos de altfel, îi transmiţi acelei personalităţi asumate şi tot ce ai rău în tine. Aşa se explică de ce majoritatea oamenilor din meseria asta sunt fie nişte zărghiţi, fie nici dobitoci.

— Mi se pare o explicaţie plauzibilă, recunoaşte el.

— Păi sigur, dacă latura de imaturitate adolescentină te îndeamnă să scoţi flăcări din Synthi Venture, atunci latura matură din mine ar putea găsi o modalitate de a găsi în asta o plăcere.

— Pare ceva ce merită încercat, spune Jesse şi amândoi se străduie s–o dovedească.

Mary Ann trage adânc aer în piept, privirea i se relaxează şi–şi dă seama că acum este Synthi Venture. El o strânge în braţe, apoi următoarea jumătate de oră devine o dezlănţuire de icnete şi o descătuşare de energie turbată.

După aceea Jesse îi spune că Mary Ann e mai bună la pat, cu toate că Synthi reprezintă o schimbare de ritm şi se pare că acestea erau cuvintele cele mai potrivite.

A doua zi dimineaţă, Jesse se trezeşte în miezul a ceea ce ar trebui să fie un vis suprarealist. Este o discuţie în vederea stabilirii unui scenariu pentru PasioNet, cu o participare bine cunoscută şi faptului că nu se aştepta să asiste vreodată la aşa ceva i se adaugă acela că descoperă prezenţa a doi profesori renumiţi de semiotică, un mare regizor de concerte rock şi doi tipi discreţi, purtând costume (unul de la Casa Albă şi celălalt de la ONU), plus „Prietenii Reprezentativi ai lui Synthi”, cum li se adresează unul dintre consultanţi, vorbind în acelaşi timp de parcă ei nici n–ar fi de faţă. PRS–ul este alcătuit doar din Jesse şi familia Herrera, însă el şi Toms au petrecut deja o pauză de cafea certându–se dacă pe tricouri ar trebui să scrie: „PRS – ACUM e momentul pentru reprezentanţii lui Synthi” sau „Turneul Mondial al PRS – 2028.”

Doi dintre scenarişti păreau să considere ideea drept „amuzantă – ceva care poate fi folosit mai târziu. Nu uitaţi de ea, băieţi, am notat că vă aparţine şi o să vă dăm nişte bănuţi dacă apelăm la ea.”

— Ce sumă au în vedere? întreabă Toms în şoaptă. Şi chiar caută idei cu atâta disperare?

— Păi, cred că ţi–ar ajunge de–o bere cu prietenii, îi răspunde Jesse, cam stingherit, deoarece, din poziţia lui de *norteamericano*, ar trebui să se priceapă, însă el nu are habar nici cât Toms. În ceea ce priveşte căutarea de idei, ai urmărit vreodată XV?

Toms se holbează la el, dă din cap ca şi cum ar fi auzit ceva tare nostim şi–l bate amical pe spinare.

Analiza durează mult, iar Jesse are sentimentul că foştii lui profesori de la cursul obligatoriu de Comunicare Interdisciplinară pricepeau bine situaţia când susţineau mereu că oamenii nu–i ascultă cu atenţie pe cei care lucrează în alte domenii. După toate probabilităţile, tipii din partea autorităţilor consideră că ei n–au altceva mai bun de făcut decât să le dea lui Mary Ann şi scenariştilor o listă de idei care, mai mult sau mai puţin ca mesajele anti–drog din

vechile comedii de situaţii, vor fi apoi programate în creierele receptive ale tuturor amatorilor de XV. Profesorii de semiotică par să susţină cu oarece tărie că indiferent ce s–ar prezenta, oamenii vor reinterpreta lucrurile ca fiind aceleaşi şabloane. Scenariştii lasă impresia că–i bântuie insistent gândul de a veni cu idei care „să la locul violenţei, astfel încât povestea să capete valoare morală.” Şmecherii din executivul PasioNet creează iluzia că încearcă să conducă discuţia către o soluţie, astfel ca nimeni să nu se ridice de la masă, lăsând totul baltă.

După o oră care pare nesfârşită din cauza repetării argumentelor, Mary Ann spune:

— Dacă–mi daţi voie, aş vrea să ţineţi seama de un anumit aspect.

Toţi o aprobă din cap, iar ea continuă:

— Probabil toţi cei prezenţi aici presupun că materialul nu–i interesant. Cu alte cuvinte, eu consider că am trecut prin destule în ultimele săptămâni şi ceea ce se petrece acum e *infinit* mai interesant decât ce se dă de obicei pe XV.

Urmează o pauză lungă, apoi unul dintre şefi o invită:

— Povesteşte–ne.

Mary Ann îi surâde.

— Pot obţine rezultate mai bune. Dacă veţi fi amabili să vă fixaţi căştile, v–aş arăta exact ce simt. Dar vreau să ştiu, acesta va fi suportul material pe care–l vom folosi?

Se lasă tăcere, apoi toată lumea aprobă din cap. Tocmai pentru că asemenea amănunte apar frecvent în cursul şedinţelor, presupune Jesse, apare imediat şi lada cu căşti, ochelari şi căşti audio; după câteva clipe, îi vede pe cei doi Herrera cum şi le potrivesc lejer, apoi le pune şi el.

De când o cunoaşte pe Mary Ann, n–a pătruns în mintea ei – chiar aşa, evenimentul nu s–a produs, pentru că înainte de a o cunoaşte, era Synthi Venture. Are o senzaţie stranie, pentru că deocamdată ea îi aşteaptă pe ceilalţi să se pregătească, astfel că vede aceeaşi încăpere în care se află şi el, însă din altă poziţie. Jesse realizează dintr–o dată o serie de lucruri: felul în care scaunul metalic exercită o apăsare pe fesele prea mici şi înalte, supărătoarea greutate a sânilor uriaşi şi starea de disconfort din porţiunile înfierbântate şi năclăite în sudoare de sub ei, iar cocul gigantic de păr din creştet creează

impresia că are capul înfăşurat într–o pătură.
Mary Ann vorbeşte tare şi îşi simte vocea formându–i–se în gâtlej, recunoaşte intenţia înainte de formarea cuvintelor:
— Gata, faceţi–mi un semn cu mâna dacă vedeţi şi auziţi prin intermediul meu.
Flutură cu toţii din mâini, o mişcare foarte stângace, deoarece e greu de perceput când reacţiile fireşti de răspuns ale organismului nu mai sunt prioritare. Jesse îşi urmăreşte propriul braţ bâţâindu–se în sus şi–n jos cu un gest mecanic, dar abia dacă şi–l simte; cei doi Herrera par extrem de surprinşi.
— Bun, acum relaxaţi–vă şi permiteţi–mi să arunc o privire în jur până vă reamintesc anumite lucruri, spune Mary Ann. Se ridică, iese din cortul aparţinând lui PasioNet, se apropie de staticopterul care i–a adus şi suie pe o movilă nu prea înaltă de unde poate vedea toată coloana înaintând. Sunt mii de oameni, cei slăbiţi în autobuze şi camioane, unii pe biciclete (cu automobile personale ar fi fost imposibil, deoarece cisternele cu benzină n–ar fi fost în stare să aprovizioneze coloana care se deplasează pe drumurile aproape impracticabile ale istmului), iar restul lumii pe jos. Câteva grupuri mărunte de oameni cântă, de parcă ar merge la iarbă verde, unii se târâie pe drum ca nişte refugiaţi în stare de şoc după un bombardament, majoritatea se mulţumesc să păşească şi să privească în jur.
Mulţi oameni săraci nici n–au ajuns vreodată atât de departe de casă. După nesiguranţa alimentară îndurată ani în şir, marmitele ce apar acum la ora fiecărei mese constituie o certitudine; îi îngrijorează soarta căsuţelor lăsate în urmă, desigur, dar aceste momente reprezintă pentru ei un prilej de vacanţă şi de aventură, de aceea se simt atraşi.
Prin ochii lui Mary Ann, văd cu toţii Tapachula – adevăratul oraş, cu oamenii săi – deplasându–se către nord; îşi aduc aminte de nopţile caniculare petrecute acolo, în oraşul obişnuit, populat de oameni simpli care se mulţumeau să muncească şi să aibă grijă de familii, unde izul de praf de pe străzi şi razele arzătoare ale soarelui…
Prin mintea ei defilează zeci de oameni pe care i–a întâlnit acolo: proprietari de prăvălioare şi muncitori, vânzători de

legume şi pictori ambulanţi, copii şi cerşetori pe care i–a văzut cândva zilnic. Îşi recheamă în memorie tot felul de amintiri: grădina deosebit de atrăgătoare a unei case (n–a văzut niciodată grădinarul, dar acesta e sigur în convoi), Cafeneaua Sante, unde se serveau câteva feluri vag franţuzeşti şi multe mâncăruri gătite ca acasă, în Chiapas, mirosul zecilor de grătare cu cărbuni în aer liber, ce apăreau în preajma orei de *comida*, zâmbetul unui vânzător ambulant care oferea trecătorilor minunate rulouri cu carne de miel şi usturoi…

Iar apoi, cu o mişcare neaşteptată, plină de profunzime, şi cu o forţă care o face până şi pe ea să se clatine puţin, Mary Ann îi prăvăleşte pe toţi în miezul uraganului, al comunităţii în disoluţie, al groazei şi speranţei, în faţa celor doi copii pe care i–a văzut reîntâlnindu–şi mama, felul cum apa şiroia pe geamuri, zilele nesfârşite petrecute scormonind printre dărâmături, în căutare de supravieţuitori – toate aceste imagini trăite alături de oamenii pe care i–a descris în amănunţime.

Ruina unui oraş şi acest marş către o viaţă nouă; zilele lungi petrecute pe drum, efortul împărtăşit, micile momente de gelozie şi de lăcomie, dar şi experienţa unei aventuri deosebite – toate se regăsesc în trăirile ei. Iar acum, când ceilalţi privesc şirul fără capăt, format din camioane, autobuze şi oameni, deplasându–se pe drumul cu două benzi care şerpuieşte printre pante de origine vulcanică, acoperite cu vegetaţie de un verde crud, fiecare simte existenţa multor lucruri nebănuite şi unicitatea fiecăruia dintre aceşti oameni…

Mary Ann se decuplează. O clipă după aceea ceilalţi îşi smulg ochelarii, conexiunile şi căştile audio, suspinând şi frecându–se la ochi, apoi Mary Ann Waterhouse revine cu paşi mari în cort. Trece cu privirea de la unul la altul şi, fără pic de zâmbet sau de ploconeală pentru a le intra sub piele, întreabă:

— E bine aşa?

Regizorul şi scenariştii par să–şi revină primii. Fiecare replică începe cu „Eu cred”, sau „Am simţit”, toţi vorbesc de–a

valma; Frank Capra[44], Norman Rockwell şi „Istorie americană” par să devină cuvintele ce deschid orice inimi, după care încep să declare: „caracter internaţional, atinge sentimentele oricui”…

— Imaginea la care mă gândesc are un caracter vizionar, cum să spun, adică îi concepe pe oameni în acest fel uimitor, totalmente pozitiv, declară regizorul într–un târziu şi scenariştii încep să–l aprobe cu gesturi hotărâte din cap şi îi ţin hangul şi par fericiţi:

— Exact, aşa trebuie prezentat.

Reprezentanţii autorităţii se consultă din ochi şi aprobă.

— Cred că va da rezultatele dorite, zice unul dintre ei.

Cel venit de la Washington chiar surâde când li se adresează:

— S–ar cuveni să adaug, domnişoară Venture, că dumneavoastră sunteţi aceea care ne–aţi ascultat. Exact acesta este mesajul pe care–l doream.

— Are caracter universal, susţine tipul de la ONU. În realitate, consider că ideea de „Atitudine americană” ar fi foarte potrivită pentru a o descrie în totalitate.

Cei din executivul PasioNet îl măsoară din ochi pe scenaristul care a folosit termenul, un bărbat concentrat, cu barbă cafenie pe care acum şi–o mângâie cu mişcări precipitate.

— Desigur, iertaţi–mă, n–am lămurit contextul, mă refeream la acele aspecte care ar putea sluji planetei luată ca întreg, contribuţia pe care atitudinea americană de altădată a adus–o Statelor Unite, cum să zic, înţelegeţi, ceva de genul „Planeta mea, despre tine…”, oamenii ar accepta mai lesne ideea loialităţii generale, identităţii globale, ar fi mai orientaţi asupra problemelor Pământului…

— Da, înţeleg, remarcă tipul de la ONU. Eu sper că prin asta nu se va naşte însă tendinţa de a afecta, slăbi sau lipsi de privilegii vreuna dintre aspiraţiile culturale legitime ale unui popor. Trebuie să manifestăm grijă faţă de aceste aspecte.

---

[44] Frank Capra (1897–1991), regizor american de origine italiană, câştigător a două premii Oscar pentru regie: *S–a întâmplat într–o noapte* (1934) şi *Nu o poţi lua cu tine după moarte* (1938) (n. red..)

— Nu, nu, la altceva mă refeream, mai precis la un soi de fidelitate şi conştiinţă globală, constituită pe ideea identităţii individuale, tribale şi naţionale.

Cel de la ONU aprobă din cap şi surâde.

— Exact asta am avut în vedere.

— Ai reţinut? o întreabă un responsabil PasioNet pe Mary Ann.

— Desigur. Cred că pot sugera aceste preocupări foarte lesne.

— Grozav! Ne asigură că se rezolvă fără probleme.

Toată lumea se declară de acord. Apoi li se cere părerea celor doi profesori universitari, iar ei se iau la harţă aprinsă, menţionând iarăşi insistent numele lui Frank Capra. Jesse ascultă politicos disputa; fratele lui este un mare admirator al lui Capra şi chiar l–a convins o dată să vadă o peliculă alb–negru. Asta l–a plictisit de moarte. Pesemne intenţionează să trimită toată lumea la culcare, punând astfel capăt tulburărilor.

După o vreme, cei doi profesori renunţă să mai vânture din braţe şi ceilalţi le aduc mulţumiri. Un responsabil PasioNet o întreabă pe Mary Ann dacă poate realiza asta, iar ea spune că nu vor fi probleme.

Acum toţi cei prezenţi încuviinţează solemn din cap şi le mulţumesc celorlalţi. Cel de la ONU vrea să ştie ce părere au familia Herrera şi Jesse şi ei declară în cor că le–a plăcut nespus.

Jesse a locuit suficient de mult în această ţară ca să–şi dea seama că o persoană bine crescută spune ceea ce vor alţii, mai ales dacă ei ocupă o situaţie socială superioară. Imediat după sosirea lui aici asemenea purtări i s–au părut necinstite, dar acum le consideră de bun–simţ.

Întrucât toată lumea şi–a dat acordul, şefii PasioNet le spun lui Mary Ann, scenariştilor şi regizorului să–i dea bătaie. Profesorii, funcţionarii şi şefii se ridică în picioare, personalul începe să dezmembreze cortul, iar Mary Ann, regizorul şi scenariştii se alătură din nou coloanei, comentând foarte animat evenimentul la care au participat.

Jesse şi cei doi Herrera pornesc imediat în urma lor, astfel că, după ce vor termina de discutat, Jesse va putea reveni

lângă Mary Ann.

După o vreme, Toms remarcă:

— N–am înţeles o iotă din discuţia aceea.

— Nici eu, recunoaşte Jesse.

— Mi–nchipuiam că ai priceput. M–ai fi convins şi pe mine.

— Pentru ca după aceea să mă convingi tu pe mine, încheie Jesse discuţia.

Di Callare se întoarce acasă numai pentru a–şi face bagajele, dar mai au măcar o zi până vor trebui să înceapă împachetatul. A reuşit să–şi convingă stăpânii că dacă are la dispoziţie o oră şi le poate oferi părerea sa în fiecare zi, acest lucru va fi suficient până în momentul când propunerea lui Klieg va fi pusă în practică. Sistemul Klieg a crescut în importanţă deoarece, după toate probabilităţile, colonelul Tynan a luat–o razna şi se deplasează cu acceleraţii care trebuie să–l fi ucis – de fapt el a şi susţinut în câteva rânduri că ar fi murit – şi, deşi pare să urmeze o traiectorie care–l va aduce mai devreme în apropierea cometei, doar Dumnezeu ştie ce va face când va ajunge acolo.

În ultimele zile puştii au hotărât dintr–o dată că au crescut destul de mari şi nu mai vor să doarmă alături de mama sau tata, iar Mark a început să–şi stabilească o oră de culcare pe care chiar o respectă. Di se gândeşte serios să–i telefoneze tatălui său pentru a–i povesti acest amănunt, dar e aproape convins că el va găsi motive să vadă şi în asta ceva rău care–i poate fi pus în cârcă, prin urmare, de ce să se agite?

În orice caz, purtarea copiilor reprezintă timp câştigat şi intimitate pentru Di şi Lori, iar acum sunt întinşi alături pe pat şi stau de vorbă după ce au făcut dragoste.

— *Măcelarul în galben* a ieşit bine, spune ea. Dacă se adeveresc previziunile, cred că vom putea cumpăra o casă nouă, chiar dacă dă faliment compania de asigurări.

— E bine de ştiut, zice bărbatul, şi am impresia că–i perfect posibil. Se întâmplă multe lucruri şi tocmai intrăm în august şi septembrie, lunile în care izbucnesc uraganele cele mai periculoase în emisfera nordică, iar diferenţiala este mai mare de data asta.

— Dacă asta nu–i o componentă a unei maşini, nu ştiu la ce

te referi, recunoaşte Lori şi–l sărută pe nas.
— Regret. Cu chiu cu vai reuşesc şi eu să stau o zi departe de serviciu şi tot la probleme de muncă mi–e gândul. Îşi lasă palma pe rotunjimea taliei ei. Dar la ce slujeşte diferenţialul unui automobil?
— Cele moderne nu mai au aşa ceva. Se preferă motoare electrice separate.
— Bun, dar ce anume făcea?
— Ceea ce acum fac motoarele electrice.
El o loveşte cu o pernă; ea chicoteşte.
— Di, chiar vrei să ştii ce–i mai grav?
— A, sigur.
— Şi eu voiam să aflu. Te–am sărutat pe nas fiindcă mi s–a părut amuzant.
Ochii lui Lori strălucesc, iar surâsul ei este fermecător.
— Uite, diferenţialul despre care vorbesc eu reprezintă modificarea temperaturii de la suprafaţa oceanului într–o anumită perioadă de timp. Apa de suprafaţă este mai caldă în august decât în mai. Din cauza metanului din atmosferă, la data de 11 iunie, în emisfera nordică s–au înregistrat temperaturi încă neîntâlnite. Lucru grav în sine. După câte se pare, nu numai că temperatura de pornire a fost mai mare…
— Of, Doamne! Vrei să sugerezi că urcă peste limita normală obişnuită, nu?
— Întocmai. În condiţii normale, la 1 iunie apa ar fi avut 25° C, iar apoi ar fi urcat cu două grade, ajungând până la 27° la 15 august, însă de data asta a pornit de la 29° C la 1 iunie, şi pesemne că temperatura va creşte cu cinci grade. Situaţia asta e acceptabilă pentru un lac puţin adânc din apropierea litoralului, dar în zona ecuatorială furtunile vor creşte ca forţă şi dimensiune. De acum înainte, Clem va înghiţi mult mai multă energie. De aceea, în câteva cuvinte, chiar dacă marea se află la aproximativ treizeci şi şase de kilometri depărtare şi la doisprezece metri sub nivelul nostru, toată această zonă va fi spulberată şi transformată într–o mlaştină.
Brusc înfrigurată, Lori se cuibăreşte la pieptul lui.
— O să plecăm de aici.
— Da.
— Îmi făgăduieşti?

— Aşa mi–a promis Unchiul Sam, scumpo. Potrivit planurilor, ar trebui să fim evacuaţi.

— Nu asta am vrut să ştiu.

Di rămâne pe gânduri.

— Vrei să spui că dacă situaţia se agravează, să–mi las baltă slujba, să revin aici şi să plecăm împreună cu copiii?

— Ori ne chemi pe mine şi pe copii unde vrei tu, apoi pleci şi revii acolo. Nu mă interesează nici cât negru sub unghie, Di, vreau doar să supravieţuim.

Di suspină.

— În cazul ăsta, sper ca ideea lui Klieg să dea roade. Presupunând c–o să–l scoatem din puşcărie şi siberienii nu avariază instalaţiile de lansare, atunci nu vom avea necazuri.

— Nu mi–ai promis nimic.

— Nu pot, Lori. Trebuie să–mi fac datoria.

— Şi faţă de noi ai o datorie.

— Ihâm, face el. Aşa–i. Numai că eu, vreau să zic…

Nu ştie cum să continue, doar că nu se simte în stare să facă întocmai ceea ce–i cere ea, de aceea sfârşeşte prin a privi pierdut în ochii ei frumoşi, dorind să spună ceva şi văzându–se incapabil să articuleze vorbele.

I se pare că Lori s–a supărat, însă ea îl prinde în braţe şi continuă să plângă. Bărbatul o strânge la piept mai mult de o oră, sărutând–o pe obraji şi mângâind–o pe spate. Ar vrea să poată spune da, ori să refuze fără a avea regrete după aceea.

Ea adoarme cu capul pe pieptul lui şi atunci încetează şi plânsul; Di simte o pată uşor lipicioasă, formată din lacrimi şi salivă. Nu face nici o mişcare şi se mulţumeşte să o ţină în braţe, iar după o vreme se lasă cuprins în ghearele unor gânduri sumbre, care îl trag într–un puţ întunecat plin cu apă murdară.

A doua zi dimineaţă, pe data de 31, în timp ce împachetează, Di ţine televizorul deschis pentru a fi la curent cu ultimele veşti, însă se apucă să strângă cărţile dintr–un alcov, departe de imaginile din camera de zi. Pe neaşteptate îi aude pe Lori şi Mark răcnind şi dă fuga să vadă ce s–a întâmplat. Până să ajungă acolo, amândoi se reped să–şi pună căştile pentru recepţia în XV, iar Lori i le întinde pe ale lui.

— PasioNet, îl îndeamnă ea.

Di îşi fixează senzorii de ţeastă, ochelarii şi casca audio, se acordează pe PasioNet – Doamne!
Ştiuse că Jesse ieşea cu o femeie bogată şi mai în vârstă decât el. Doar puştiul ăsta era în stare să treacă sub tăcere că era vorba de Synthi Venture. Di chicoteşte plin de admiraţie în timp ce urmăreşte – apoi se lasă absorbit. Nu avea habar cât de uriaş este efortul de a merge pe jos prin Mexic şi, cu toate că a realizat mii de simulări ale furtunilor de pe acea coastă, nu şi–a dat niciodată seama ce se întâmplă acolo şi pe cine ar putea întâlni. Mary Ann Waterhouse are multe de povestit, iar Di se întreabă ce caută ea pe un canal XV ciudat precum PasioNet.
În felul acesta îşi petrec amândoi jumătate din după–amiază, dar lui nici că–i pasă. Mark şi Nahum ar trebui să vadă uneori astfel de programe; observă că după ce se decuplează, puştii se joacă puţin, dar schimbă între ei şi câteva cuvinte în spaniolă.

— Au apărut primele rezultate pozitive, constată Diem. Dacă ai medalii pe care le poţi oferi starurilor XV, cred că ar trebui să inaugurezi decernarea lor cât de curând.
Urmăresc împreună graficele care apar pe ecran. Toate arată apariţia aceluiaşi fenomen în întreaga lume; acolo unde există recepţie XV, nu se mai înregistrează noi demonstraţii şi tulburări. În alte zone, unde avioane aparţinând SUA şi ONU paraşutează seturi de căşti ieftine fabricate de întreprinzători apăruţi peste noapte, imediat ce oamenii şi le pun pe cap, încăierările încetează pe loc. Indivizii se conectează la XV pentru a simţi uraganul alături de Synthi Venture (deşi acum unii i se adresează folosind un nume ciudat, majoritatea o numesc simplu Synthi.)
— N–o să–ţi vină să crezi, dar tipa trăieşte cu fratele mai mic al lui Di Callare. Tânărul ăla, Jesse, cu care merge şi stă de vorbă.
— Mai bine nu–mi spuneai, remarcă Brittany Lynn, îi invidiez. Surâde. Aşadar, măcar o parte din veştile proaste vor dispărea. Şi sper că profesorul de semiotică a avut dreptate.
Singura anticipare pe care au reuşit s–o priceapă amândoi se referă la faptul că privitorii vor începe să imite ceea ce trăiesc

prin intermediul XV – şi cum ceea ce Synthi Venture le comunică reprezintă o imagine idealizată a unor oameni curajoşi, harnici şi generoşi, ei încearcă să se ridice la înălţimea acestora.
— Sper că nu s–a înşelat. Eu nu–mi fac griji în privinţa vorbăriei lui despre subversiuni. Până să devină o problemă, sunt gata să pariez că Venture va stăpâni situaţia.
— Nu sunt pregătit să risc. E o tipă trecută prin multe. Iar noi, femeile cu experienţă bogată ne respectăm reciproc.
Celelalte predicţii ale specialistului în semiotică se referă la „posibila subversiune” prin care el avea în vedere anumiţi fanatici de duzină şi capete înfierbântate care ar putea găsi o modalitate de a folosi acest material pentru a stârni sentimente de ură sau a promova vânzările de săpun.
Hardshaw aruncă o privire la lista de control de pe ecranul calculatorului de buzunar.
— Ia zi, în ce stadiu se găseşte Operaţiunea Curaj?
— Oamenii sunt tot mai încrezători. Cred că azi o să–i dea undă verde. Vestea cea mai importantă pe care ne–au transmis–o agenţii de pe şantier este că muncitorii siberieni nu lucrează deloc în ultima vreme, deoarece nu există supervizori americani care să–i îndrume. Pesemne că ici–colo or fi şi membri ai poliţiei secrete, dar noi o să declanşăm atacul în toiul nopţii, astfel că nu ne aşteptăm la o rezistenţă deosebită în zona de lansare. Mai mult mă îngrijorează situaţia de la închisoare. N–aş vrea câtuşi de puţin să pierd o serie de ostatici de valoare.
— Bun, dacă suntem pregătiţi să pornim acţiunea... fă–mi legătura cu Rivera şi să vedem dacă reuşim s–o realizăm. Klieg socotea că ar putea începe lansările în decurs de câteva săptămâni, dar asta se întâmpla cu o zi înainte de lovitura de stat. Ar fi de preferat să aibă cât mai puţin lucruri de reparat sau de repus în funcţiune.
— Ai mai primit veşti de la Tynan?
Hardshaw se reazemă de spătar, se întinde şi geme.
— Totul mi se pare clar, doar că se deplasează cu o viteză atât de mare încât doctorii susţin că a murit iar el este de acord cu ei, însă continuă să ni se adreseze şi nouă. Se afirmă că a uitat să se îmbarce şi a rămas pe Lună, dar ne–a

transmis un maldăr de date ce par perfect reale, inclusiv câteva fotografii care înfăţişează cadavrul lui stafidit. După toate probabilităţile, Carla îl crede, dar ei au realizat comunicarea aceea în bandă largă şi poate că halucinează când îl vede aşa. După o clipă de şovăială, Hardshaw continuă: Îţi dai seama că dacă el spune adevărul, problema se poate rezolva mult mai devreme şi practic fără cheltuieli pentru noi? Aproape că mă înspăimântă o asemenea realizare.

Diem aprobă din cap.

— Iar eu chiar mă tem că va da roade, fiindcă tot veni vorba. Dacă se va întâmpla aşa, vom avea un dictator la nivelul sistemului solar – şi încă unul sprijinit de populaţie.

— Întocmai, zice ea şi izbucneşte în râs.

— Ce s–a întâmplat? vrea să ştie Diem.

— Păi, l–am întâlnit de câteva ori pe Louie Tynan. Nici unei femei nu i–ar fi scăpat faptul că tipul era atrăgător şi–i plăcea să facă pe marele explorator spaţial pentru că în felul acesta femeile se vor da în vânt după el. Dacă sfârşeşte ca dictator peste sistemul solar… ghinionul lui. Toate femeile îi vor cădea la picioare, iar el nu le va putea face nimic. Îţi poţi imagina aşa ceva? Să–ţi stea toate la degetul mic din punct de vedere sexual, iar tu să nu te poţi sluji de un asemenea avantaj?

Diem zâmbeşte.

— Nu mi se pare prea plăcut.

Între 25 iulie şi 2 august, Clem coteşte şi se deplasează cu poticneli către est, continuând să sfideze comportamentul unui uragan cât de cât normal, călătorind de–a lungul curenţilor directori şi având jetul de ieşire dirijat contrar forţelor Coriolis. Pândeşte între paralelele de 35 şi de 45° lat. N, mult prea departe spre nord pentru locul în care uraganele îşi dau de obicei obştescul sfârşit, dar aflându–se în acelaşi timp în acea porţiune a Pacificului unde apare şi diferenţialul cel mai puternic – devenit acum o centură de apă foarte caldă, din care Clem îşi extrage constant tot mai multă energie.

Văzându–l cum se apropie şi ştiind ce reprezintă, lumea reacţionează adecvat; Coasta de Vest a Americii este

evacuată în flux neîntrerupt. Pe fiecare autostradă s–a rezervat o bandă pentru cisternele cu benzină ce se deplasează spre vest, iar restul sunt alocate traficului spre est. Autobuzele şi furgonetele aleargă pe o bandă de viteză rezervată doar lor, pentru transportul celor care nu posedă automobile automatizate – şi pentru a–i culege pe cei ale căror maşini cedează. Pe tot întinsul Munţilor Stâncoşi înfloresc aşezări şi mini–oraşe alcătuite din corturi; Chugwater, din statul Wyoming se trezeşte metropolă peste noapte, iar trupele de genişti muncesc douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru pentru a săpa reţele de canalizare adecvate, drumuri şi reţele de alimentare cu energie electrică.

Spre nord, în Pacificanada, Vancouver se goleşte de populaţia care se scurge, ca dintr–un balon înţepat, către Calgary.

Însă coasta de vest nu rămâne, pustie în după–amiaza de 1 august, când valurile uriaşe izbesc în braţul de mare Puget şi încep să roadă din uscat. Unii oameni încă mai aşteaptă să plece, alţii au preferat să se refugieze pe porţiunile înalte. Câţiva refuză cu încăpăţânare să creadă că ar putea păţi ceva rău şi se agaţă de ideea că Dumnezeu sau Natura nu se vor purta cu atâta cruzime, distrugând coasta pentru a doua oară.

Iar alţii, precum moş Robert sau bătrânul Bob, nici n–au aflat ştirile. Moş Robert scormoneşte de ani şi ani prin gunoaie după obiecte din materiale reciclabile, iar bătrânul Bob, câinele lui, îl urmează tot timpul. Poreclele au fost alese de moş Robert, care vorbeşte mereu despre şi către sine la persoana a treia.

Amândoi merg de–a lungul cheiului sclifosit unde se găsesc cele mai multe restaurante scumpe care oferă mâncare din fructe de mare; de data asta nimeni nu–i opreşte, iar poliţaii nu–i deranjează deloc. Apa arată cam straniu astăzi, prea agitată şi cu valuri mari, dar cum oamenii au părăsit locul în mare grabă, pe jos se văd grămezi de alimente abandonate pe care Bob le poate mânca.

Moş Robert apasă într–o doară pe clanţa unui local numit „Scoici cât cuprinde”, asta în primul rând pentru că bătrânul înfăţişat pe firmă are o barbă urâtă şi haine vechi şi

sărăcăcioase, la fel ca el însuşi. Uşa se deschide, proprietarul nu s–a mai ostenit s–o încuie.

— Hai înăuntru, bătrâne Bob. Moş Robert şi cu tine o să găsească ceva papă.

În afara propriului nume, „papă” e probabil singurul cuvânt care îi sună cunoscut lui Bob. Intră pe uşă cât ai clipi din ochi.

Clădirea este autonomă, astfel că–şi produce singură gazul natural din aer şi apă, aşa i–a explicat cineva lui moş Robert cândva. Tot pe vremea aceea se pricepea şi el să gătească, de aceea aşază acum o tigaie mare pe plită, pune o bucată de unt în ea, dă drumul la arzător şi merge până la frigider. Găseşte o halcă sănătoasă de peşte şi nişte crabi cu cochilia moale pe care le aruncă laolaltă cu untul şi o mână de ceapă tocată. De când se ştie, nările nu i–au mai fost gâdilate de un asemenea miros.

Bătrânul Bob se alege cu ceea ce nimereşte pe podea în loc de tigaie şi se îndestulează.

Platoul întins cu mâncare aburindă este minunat, dar lui moş Robert îi trebuie mult până să isprăvească de mâncat, fiindcă nu–i deprins cu arome atât de fine. În cele din urmă, o parte a bucatelor ajunge şi–n burta bătrânului Bob, care nu face niciodată nazuri.

În local se văd tot soiul de vinuri; moş Robert hotărăşte să bea şi el puţin, doar o sticlă probabil, şi să–i dea câteva bucăţi de carne bătrânului Bob, ca să–l liniştească.

Îi la ceva timp până să găsească un tirbuşon, dar până la urmă reuşeşte. Aruncă o felie de carne de vacă, crudă şi suculentă, către bătrânul Bob, care se azvârle asupra ei ca un lup hămesit, apoi duce sticla la gură. Afară plouă în draci, iar vântul a crescut binişor în intensitate. E momentul cel mai potrivit să stai la căldurică.

— Zile fericite! strigă el către bătrânul Bob. Surprins, câinele scapă bucata de carne din gură, apoi se grăbeşte ca disperatul să o recupereze. Scena e atât de caraghioasă încât jumătate din vinul băut îi iese pe nas.

Câinele pare să fi prins chef de joacă; se apucă să ţopăie ca un dement şi latră. Moş Robert hohoteşte, apoi se apucă din nou să bea, iar câinele revine la bucata de carne. Mamă–Doamne, mai bine de–atât nici că se poate. Cum se spunea

pe vremuri? O minune. E o minune de după–amiază.

Nici unul nu apucă să vadă valul gigantic rostogolindu–se, să audă clădirea gemând sau să simtă cum apa se prăvăleşte asupra lor. Amândoi sunt parcă prostiţi de atât preaplin, iar când apa îi striveşte, bătrânul Bob stă cu capul pe pieptul lui moş Robert. Restaurantul este prins apoi de resac şi târât în braţul de mare Puget; cadavrele lor nu vor mai ieşi niciodată la lumină.

— De neînchipuit, remarcă Berlina pe 5 august.

Ea şi Naomi tocmai au ajuns la Portland, unde uriaşa maree de furtună care a năvălit pe o sută optzeci de kilometri în susul fluviului Columbia a măturat de pe faţa pământului plaja Jantzen şi insula Hayden, a dat naştere unui nou canal spre Willamette şi s–a retras treptat, luând cu sine arcologia Montavilla pe drumul de întoarcere.

— Oamenii au fost avertizaţi, li s–a spus, li s–au arătat sute de imagini care să le sugereze ce se va întâmpla, au ştiut până la ultimul amănunt că ţestoasa lor din beton nu putea rezista unui val înalt de peste opt sute de metri, totuşi au rămas locului.

Îi spune toate acestea lui Naomi, care a intrat în a doua săptămână de când a devenit angajată cu program redus a Berlinei şi admiratoare cu program non–stop. În faţa lor se întinde o suprafaţă mare şi ovală din beton şi bare contorsionate cu diametrul de nouă sute de metri, transformate în moloz, adică tot ce a mai rămas după ce izbitura valului de maree a făcut să explodeze aerul aflat înăuntrul alcătuirii înalte cât o clădire cu treizeci de etaje.

Naomi strânge din umeri.

— Majoritatea au plecat. Aici au rămas doar câţiva bătrâni şi unii care urmăreau XV…

— Tocmai la asta mă refeream. Doamne, cumplit lucru ca unui reporter să–i fie milă de un funcţionar, dar mă înspăimântă ideea că autorităţile nu i–au putut convinge să se evacueze deoarece n–au fost capabile să le promită instalaţii XV în autobuze. Oamenii n–au vrut să rămână departe de Synthi Venture, pentru că era mult mai interesant s–o urmărească pe ea evacuându–i pe alţii.

— Oamenii sunt tare suciţi, o aprobă Naomi. Poate c–ar fi trebuit să spună şi ea ceva de genul: „Hei, dobitocilor din Portland, urniţi–vă fundul de acolo!.”

— Aşa s–ar fi cuvenit să procedeze. E singura persoană de pe XV de care m–aş putea folosi. Fostul tău prieten se pricepe la femei. Avem destule imagini pentru fundal şi ar fi cazul s–o ştergem de aici până nu se trezeşte armata ca să ne ceară aprobări pentru accesul în zonă şi să trimită vreun staticopter după noi.

— Da. Naomi rămâne apoi tăcută, se opreşte şi contemplă cu propriii ei ochi, nu prin lentilele videocamerei, uriaşa suprafaţă, pustiită, alcătuită din noroi şi construcţii sfărâmate. Vezi tu, adaugă, cred că porţiunea asta nici n–ar trebui însoţită de vreun comentariu.

În zece minute strâng şi depozitează totul în noua furgonetă pe care şi–a cumpărat–o Berlina după ce i–a dăruit vechiului ei automobil o pensionare binemeritată, mai ales că acum a ajuns bogată. Nu mai există semne de ghidare, dar noul vehicul are un sistem complet de navigare inerţială, astfel că femeia doar îi comunică unde vrea să ajungă, iar el începe să se autodirijeze, verificând direcţia şi poziţia cu ajutorul sateliţilor aflaţi pe orbită.

— Mare noroc am avut să sosim acum, constată Berlina. Peste o zi temperatura are să crească şi nici nu–ţi închipui cum va duhni prin locurile astea.

Naomi încuviinţează cu un aer serios şi se străduie să pună aparatura în ordine. Berlina se lasă pe speteaza banchetei, gândeşte în sinea ei că angajarea unui ajutor a reprezentat cea mai înţeleaptă hotărâre pe care a luat–o vreodată şi rânjeşte discret de satisfacţia pe care i–o conferă ceea ce tocmai a realizat. Nimic nu se dovedeşte mai bun decât o remarcă nemiloasă, menită să dea fiori, pentru a mai înmuia puţin inima unei…

Aproape că–i vine să izbucnească în râs de satisfacţie. Cât pe ce să gândească „inima unei reporteriţe începătoare.” Adică exact ceea ce devine Naomi, iar asta înseamnă că Berlina n–a rămas ultima dintre căutătorii de ştiri. Se întreabă dacă n–ar fi bine să o apeleze pe Wendy Lou Bartnick pentru a o anunţa că a devenit bunică.

Furgoneta goneşte către est – miraculos, în ciuda vântului şi ploii, drumul prin trecătoarea Bennet, pe lângă Mount Hood, este încă deschis circulaţiei. Îşi fac amândouă sandvişuri calde şi se aşază pe bancheta din faţă ca să vadă pădurea doborâtă şi oraşele devastate prin dreptul cărora trec. Când soarele apune, luminile farurilor rămân singure pe drum. Ruine, copaci smulşi din rădăcini, iar din când în când câte un cadavru de om, căprioară, urs sau vită, le apare în conul de lumină pentru câteva secunde, apoi rămâne în urmă. După o vreme, Berlina şi Naomi adorm.

Cu mare fereală, schimbând un semnal neutru ici, ceva aleatoriu care ar putea fi interpretat drept zgomot dincolo, un inforozător din exteriorul sistemului îşi caută drum de acces în reţeaua procesoarelor de la bordul furgonetei, călătoreşte prin sistemul de navigaţie, apoi îl traversează până când, în cele din urmă, reuşeşte să pătrundă în suportul electronic şi în textul brut al următorului număr din *Snijfings* pe care îl va scoate Berlina. Apoi, cu aceeaşi grijă, şterge orice urmă a intruziunii şi dispare.

La solicitarea lui Louie–de–pe–Lună, Carla a obţinut tot ce–i trebuia, şi n–o surprinde defel când el îi cere să pătrundă în fişierul de căutare şi să elimine patru–cinci fraze care ar putea să–i dea tinerei Jameson vreo idee în legătură cu proiectul de capturare a cometei.

Activează o videocameră de la bord şi aruncă iute o privire prin cabină. Întinsă pe bancheta de jos, Naomi Cascade doarme în pielea goală, iar lumina farurilor care se reflectă înăuntru este suficientă pentru a–i trasa conturul trupului *„Mamă Doamne*, gândeşte Carla, *Am avut destul succes la bărbaţi*, *dar dacă aveam un trup ca ăsta*...”

Îşi îndreaptă atenţia către Berlina Jameson şi o surprinde urmărind–o tăcută pe Naomi, care doarme. În timp ce Carla n–o scapă din ochi, Berlina îşi strecoară o mână între picioare şi începe să se joace cu propriu–i sex, aşezându–se întinsă într–o poziţie de unde să o poată vedea mai bine pe tânără.

Carla întrerupe legătura; nu avusese intenţia să tragă cu ochiul. Descoperă în acelaşi timp că, deşi va trebui să se amestece destul de mult în felul cum va fi prezentată situaţia în reportaje, pentru a o împiedica să afle despre expediţia lui

Louie, o place pe Jameson, iar în aceste momente îi este milă de oricine tânjeşte să mângâie un anumit trup uman pe care nu–l are în preajmă.

Pe 5 august, la 390 de ore după ce a atins viteza de învingere a atracţiei gravitaţionale, Louie Tynan traversează orbita lui Marte, la 1,57 U.A. de Soare. Prima dată când a efectuat această operaţiune, în cursul Misiunii ONU pe Marte, i–au trebuit nouă luni.

Trebuia să ajungă aici abia la sfâşitul lui septembrie; acum se vede cât de mult timp a câştigat. Catapultele selenare sunt mai lungi ca niciodată, au propulsia mai energică şi le–a adăugat propulsoare laser: când pachetul se desprinde de catapultă, câteva lasere puternice ard un obturator din hidrogen solid aflat înăuntrul unui cilindru deschis la un capăt plasat în partea posterioară, producând astfel un jet de mare viteză, care dă pachetului o acceleraţie şi mai mare.

El a ajuns la unsprezece ani–creier pe minut şi continuă să se dezvolte; dacă ar putea fi numit om care însă nu mai posedă un organism ca să facă dovada umanităţii sale, atunci ar fi omul care s–a deplasat cu viteza cea mai mare, parcurgând câte o unitate astronomică la fiecare zece zile, de patru ori mai rapid decât viteza planificată iniţial pentru această misiune. Socoteşte că merită toate felicitările pentru reuşită.

Veştile ce–i parvin de pe Pământ îi dau o impresie bizară; deşi la început părea aproape imposibil, a fost de ajuns doar un program XV fericit ales pentru a se pune capăt celei de–a Doua Revolte Globale. Acum nici nu mai e prea sigur că ar vrea să redevină uman. Remarcă în acelaşi timp, oarecum încântat, că *ţine* la Jesse şi Mary Ann, apoi îşi dă seama că tocmai acesta e şpilul; toată lumea care n–are nimic de făcut stă acasă ca să–l urmărească atent pe erou. Cum nu poate pune bază pe ajutorul oamenilor, e preferabil ca ei măcar să nu–l încurce. Aspectul e, probabil, oarecum deprimant.

Carla pare să–l fi iertat pentru că şi–a sacrificat trupul, deşi nu se va simţi absolvit cu adevărat decât atunci când vor relua legăturile în timp real pentru a–şi împărtăşi unul altuia sentimentele. Oricum e un semn bun că ei i–a trecut

supărarea.
Acum se găseşte la cinci minute–lumină depărtare de Pământ, ceea ce înseamnă că subiectiv vorbind, trec aproximativ o sută de ani de gândire între momentul transmiterii unui mesaj către Carla şi primirea răspunsului ei. Înţelege că de vreme ce nu mai doarme deloc, viaţa lui ar fi cu o treime mai lungă, ceea ce înseamnă 146 de ani. Asta reprezintă o mulţime de gândire; şi Carla a devenit mai rapidă, iar asta îl bucură.

Louie a rumegat o serie de chestiuni filozofice şi le–a ronţăit pe altele până a ajuns la miezul cu gust şi temperament individual care se află în străfundul lor. Cu toate că până acum nu s–a dedicat niciodată filozofiei, acum o face deoarece pare cel mai potrivit mod de a folosi timpul de procesare şi trebuie să găsească noi modalităţi de utilizare, altfel amintirile vor ieşi la rampă, el va începe să le lege unele de altele şi foarte curând va avea reacţii sentimentale în contratimp cu circumstanţele în care se află.

O vreme s–a întrebat asupra provenienţei emoţiilor lui şi în cele din urmă a stabilit că ar fi vorba de histerezis. Într–un organism uman normal, emoţiile sunt aşa cum sunt din cauza componentei chimice a procesului mental; substanţele chimice pătrund în absolut toate celulele sistemului nervos şi timpul necesar pentru eliminarea lor este mai îndelungat decât blocarea semnalelor electrice. În acest fel, o persoană poate manifesta tendinţa de a avea un sentiment atotpătrunzător despre lume ca întreg (chiar când semnalele recepţionate sunt izolate), iar sentimentele nu sunt niciodată pe deplin sincronizate cu momentul trăirii, deoarece întotdeauna vor mai exista substanţe chimice neeliminate.

În cazul lui Louie, sintonia – acea autoinducţie care face imposibilă întreruperea instantanee a curentului electric dintr–un conductor – durează ceva mai mult, dacă se ţine seama de procesele lui mentale, decât defazarea chimică din fostul său corp. Parţial, asta se datorează faptului că a mai crescut, fiind răspândit pretutindeni şi mai ales a devenit atât de mult paralel încât funcţionează mai rapid decât componentele electronice ce–l menţin laolaltă sub forma unei personalităţi unificate. Iar undeva, în intervalul acela

infinitezimal dintre declanşarea unei schimbări de curent şi încheierea ei… are sentimente.

Se întreabă lenevos dacă în mintea lui mai există loc pentru furie, dragoste, bucurie, teamă, ori alte sentimente şi dacă s–a întâmplat cumva să introducă diferite fenomene de histerezis în respectivele nişe – sau dacă aceste emoţii nu constituie, într–un fel, proprietăţi intrinseci ale oricărui sistem.

S–ar părea că asta nu contează prea mult. Are emoţii. Dacă ele ar fi dispărut cu totul, n–ar fi fost trist, însă le–ar fi resimţit lipsa.

La 9 august 2028, Clem ajunge să–şi tragă sufletul deasupra mormântului comun al primelor sale victime: reciful Kingman. Ochiul lui are acum 350 de kilometri diametru, iar vânturile din peretele ochiului urlă cu 250 de metri/secundă, adică mai rapide decât cele stârnite de tornade, învârtejind un ochi de dimensiunile statului Ohio. Apa caldă de la suprafaţa oceanului îi cedează şi mai multă energie, dar Clem atinge într–un târziu o limită superioară; rezistenţa întâmpinată de vânt creşte rapid pe măsură ce se atinge mach 1, viteza sunetului şi acum, la suprafaţa oceanului, vântul din peretele ochiului a ajuns la 0,7 mach. Prin urmare, rezistenţa opusă de suprafaţa oceanului menţine vânturile stârnite de Clem la viteza actuală.

Acest fenomen creează o situaţie ciudată; dacă apa oceanului se mai încălzeşte puţin, Clem nu va câştiga aproape deloc în viteză. Di sau Jesse ar spune că dacă viteza vântului este v şi temperatura apei de suprafaţă a oceanului este t, dv/dt are o valoare foarte mică în acest domeniu al lui t, ori că situaţia a devenit acum „insensibilă la temperatură."

Superuraganul va creşte considerabil ca forţă abia când oceanul va furniza suficientă energie astfel încât Clem să „rupă bariera", ţâşnind în domeniul supersonic – dar dacă apare destulă energie, vânturile din peretele ochiului vor face un salt de la viteza curentă până la 1,2 mach sau chiar mai mult în câteva minute, iar asta pentru că o curgere supersonică întâmpină o rezistenţă mult mai scăzută.

Din fericire, oceanul nu este deocamdată chiar atât de cald şi va atinge temperaturile necesare doar în zone de mică

adâncime, spre sfârşitul verii.

Demult, Klieg găsise undeva o listă lungă a celor care au scris capodopere ori au plănuit realizări măreţe în timpul detenţiei. Se afirma că şi Lenin ar fi fost unul dintre aceştia, dar şi câţiva apostoli şi… în fine, o mulţime de oameni.

Îşi imaginase dintotdeauna că aşa ceva e posibil dacă ai la dispoziţie mult timp, dar nu înţelesese prea limpede ce înseamnă practic „mult timp.” Acum a început să se lămurească.

În cursul primelor două zile petrecute aici nu i s–a adresat nimeni, în schimb a primit un bileţel prin care era informat că Glinda şi Derry se aflau în arest la domiciliu şi că se simţeau bine. Hrana de aici nu are gust rău, chiar dacă la fiecare masă primeşte doar ghiveci şi pâine, însă îi trebuie numai câteva minute pentru a înghiţi tot, după care poate dormi pe săturate. A fost îmbrăcat în uniformă şi cam la două zile o restituie, face un duş şi i se dă alta.

Din punct de vedere fizic, n–o duce chiar prost, dar după trei zile se simte în stare să ucidă numai şi pentru a primi un carneţel de notiţe. Poţi gândi doar atât cât poate reţine memoria, iar în absenţa unor notaţii, ea nu are cum să continue; în câteva rânduri a făcut în minte nişte exerciţii de aritmetică, descoperind la urmă că uitase de ce se apucase să le rezolve.

Trăieşte o senzaţie de frustrare şi pentru că, având atâta timp liber, în care poate întoarce ideile şi pe faţă şi pe dos, a ajuns să perceapă mult mai limpede relaţiile dintre GateTech şi afaceri în general şi de îndată ce va fi eliberat va petrece câteva ore cu dictafonul, ca să nu uite totul. Există o modalitate nouă de a încheia afaceri, care îi devine tot mai clară… Prin GateTech a aplicat doar o metodă primitivă, iar încercarea de a pătrunde pe piaţa lansărilor spaţiale într–un asemenea mod s–a dovedit şi mai rudimentară. A fost conştient dintotdeauna că modalitatea cea mai directă de a face bani mulţi a fost prin control, nu prin producţie; „Proprietarul hotelului se îmbogăţeşte doar rămânând în posesia cheilor, cameristele rămân sărace păstrând curăţenia în toalete”, susţinea unul dintre profesorii lui de economie de

la Universitatea Madison.

Secretul e să eviţi toaleta şi să te ţii aproape de recepţie. Ori, şi mai bine, să angajezi pe cineva care să se ocupe de recepţie, iar tu să stai acasă.

Bagă de seamă că se plimbă prin celulă; asta îl mai linişteşte, fiindcă a văzut scene identice în multe filme şi e plăcut să constaţi că unele lucruri se adeveresc. Nu concepe locul acesta ca pe o temniţă sau ceva asemănător, ci mai curând ca pe un hotel lipsit de orice pretenţii – în care nici măcar încuietorile nu funcţionează pe dinăuntru – nu cumva să uite asta înainte să i–o spună Glindei…

Pereţii sunt goi şi albul varului s–a cam dus, iar construcţia a fost făcută de mântuială, astfel că, deşi pare nouă, se văd numeroase locuri prost finisate. Doarme pe un pat simplu, cu ramă metalică, are ca lavoar o chiuvetă cu un robinet pe care curge doar apă rece, iar toaleta are un model cu lanţ, fără capac şi cu un colac imposibil de ridicat. I s–a permis să–şi păstreze ceasul–brăţară, de aceea ştie că lumina se aprinde la şapte în fiecare dimineaţă şi se stinge la nouă seara.

Înainte şi înapoi, încoace şi încolo… din perete în perete, şapte paşi. Tot secretul este ca maşinile, îndeosebi replicatorii aceia – care vor căpăta o amploare uriaşă după ce a reuşit să facă funcţionarul ăla imbecil care se înfruptă din taxele plătite de contribuabili –, să realizeze producţia fizică, iar inteligenţele artificiale pot trece la partea de proiectare şi concepţie. În felul acesta, truda împovărătoare, adevărata slujbă de curăţitor de toalete, va fi cea financiară… a sosit vremea să scape de controlul financiar. Ce să facă, să posede doar informaţia? N–ar fi ideea cea mai incredibilă care i–a venit vreodată, însă n–are habar cum s–o aplice.

Se aşază pe marginea patului şi se gândeşte serios să încerce un pui de somn cu lumina aprinsă. Necazul e că nu prea are chef de asta…

Adevăratul motiv pentru care oamenii au reuşit opere intelectuale de importanţă majoră cât se aflau în închisoare este că, dacă ai creier, nu–l poţi împiedica să gândească. Klieg se întinde şi rămâne pe gânduri… cum se poate menţine totul sub control într–o lume plină de inforozători şi inteligenţe artificiale? Drepturile legale şi aprobările nu vor mai valora

mare lucru.

Oare lumea se va transforma îndeajuns? Imposibil de spus ce i–ar trebui unei lumi sfârtecate de Clem şi de plozii lui, dar dacă ar reuşi să intuiască asta şi să prindă ideea din zbor… din nefericire, tocmai când ai apucat să stăpâneşti ceva de care au nevoie şi mulţi alţii, se găseşte câte–un politician care porneşte o adevărată cruciadă împotriva ta în numele celorlalţi. Nu–i tocmai drept ca, pe măsură ce afacerea pornită de tine merge tot mai bine, să crească şi posibilitatea de a te alege bătut măr.

Un zăngănit îndepărtat şi o bufnitură. Un zgomot de lovitură. După cum s–a obişnuit să procedeze ori de câte ori aude sunete neobişnuite, Klieg se asigură că are şireturile legate şi că în buzunare se află cele câteva obiecte personale care nu i–au fost confiscate, în special ochelarii de citit.

De data asta gălăgia durează câtva timp, de aceea rămâne în picioare, departe de uşă (dar perfect vizibil), pregătit să ridice mâinile în aer. Presupunând că n–ar fi vorba de o mână de mercenari de două parale, există două posibilităţi: una, că a mai avut loc o lovitură de stat şi el va fi luat ca valoare de schimb, caz în care ţine să colaboreze cu primii sosiţi înarmaţi, astfel încât să nu fie prins între focuri, şi doi…

Ceva se izbeşte puternic de uşă şi în zidăria din jurul tocului apar crăpături. Se retrage şi ridică braţele, punându–şi palmele pe cap.

Urmează o nouă lovitură şi acum uşa se cutremură; se vede limpede că–l vor scoate de aici cu ajutorul unui dispozitiv hidraulic, fiindcă aude cum acesta fâsâie între două lovituri. Şi–a fixat ochelarii pe nas, buzunarele îi sunt pline, pantofii legaţi ca să poată alerga, pantalonii ridicaţi cât să nu se împiedice de manşete…

Cu un bubuit, uşa cade pe podea, iar Klieg vede micul berbec folosit pentru doborârea ei, o şmecherie fixată pe un trepied metalic greu care arată mai curând ca un zăvor uriaş.

Soldatul care pătrunde înăuntru şi–l întreabă: „Domnul John Klieg?” poartă uniforma albastră ONU.

— Da, domnule. Sunt gata.

— Foarte bine. Urmaţi–mă.

Se aud deja sirene şi alarme peste tot şi în aer miroase a

fum. Din alte părţi ale clădirii răsună împuşcături. Dar nici el, nici salvatorul – dacă aşa îl poate considera pe soldat – nu scot o vorbă. Pornesc în fugă pe hol. Explicaţiile mai pot aştepta.

— Te putem scuti de asta, înţelegi? îi şopteşte în minte o voce. Synthi Venture n–ar face aşa ceva.

Dacă–ţi închipui asta, *atunci nu pricepi nici cât negru sub unghie cum stă treaba*, îi răspunde Mary Ann tot în gând. Apoi reia schimbul de cuvinte la nivelul conştiinţei, pentru a ajunge astfel la toţi privitorii–trăitori.

— Te rog să nu procedezi aşa, o să strici toată compoziţia…

Exact. *Compoziţia era tot ce ne lipsea*. Prinde mai bine între mâini coada hârleţului. *Acum taci şi lasă–mă să sap*. Apoi se întoarce în tranşeea lungă la care sapă alături de alte câteva sute de oameni. La 6 august, la aproximativ 16° lat. N şi 135° long. V, Clem a dat naştere lui Clem 500, care de atunci încoace a rătăcit neîncetat spre sud şi est. În ultimele treizeci de ore, însă, a ţâşnit spre nord, către Istmul Tehuantepec, iar coloanelor de evacuaţi din Tapachula li s–a dat ordin să–şi sape adăposturi. Avioane şi camioane le–au adus în mare grabă cantităţi impresionante de hrană, apă şi toalete chimice, iar adăposturile lungi se întind pretutindeni. Jesse a fost detaşat la un aeroport de campanie şi graţie pregătirii lui tehnice, după douăzeci de minute de exerciţii, l–au făcut specialist la radar, adjunct al unui „controlor de trafic aerian” care a ocupat această funcţie la un mic aerodrom din Statele Unite în urmă cu douăzeci de ani.

În acest timp, cei nepricepuţi tehnic, asemenea lui Mary Ann, efectuează munca grea, săpând adăposturile.

În timp ce lucrează, Mary Ann simte o durere plăcută în spate şi umeri; a ajuns într–o formă fizică de invidiat. Pe de altă parte, e o plăcere să facă parte dintr–o echipă de lucru cu alte femei; Se întreabă chiar dacă n–ar fi mai bine să se apuce să fluiere după tineri şi să–i hărţuiască şi pentru un asemenea gând se trezeşte răsplătită cu un ţistuit scandalizat din partea regizorului PasioNet.

Una dintre condiţiile asupra căreia a insistat să–i fie respectată înainte de a reveni la PasioNet a fost să i se acorde

zece minute proprii la fiecare oră de transmisie şi s–a chinuit destul până să–i lămurească pe indivizi că prin „pentru sine” nu înţelegea „rezervate pentru flecăreală.”

De aceea, când descoperă câte un gând străin care îi încalcă dreptul la pauze se înfurie rău de tot. Urmează o tăcere lungă, apoi vocea îi zice:

— Regret, nu ştiam că erai în pauză, dar nu vin din partea PasioNet şi am încercat să te contactez când nu erai în legătură cu studioul.

Dar nu eşti… *nu poţi încălca un protocol stabilit de creier*…

— N–aş vedea lucrurile chiar aşa. Aş spune că–i greu. Uite, numele meu e Carla Tynan… ai auzit…

Eşti meteorologul care a întâmpinat necazuri până să fie reangajat de guvern...

— Exact. Rapid, Carla îi explică despre accesul aproape nelimitat la reţea şi la prezenţa ei acolo mai tot timpul. Acum vreau să–ţi vorbesc despre unele lucruri pe care ar trebui, după părerea mea, să le ştii.

Bineînţeles. *Care sunt*?

Carla n–a risipit niciodată o mulţime de vorbe ca să se facă înţeleasă. Îi spune repede lui Mary Ann despre ceea ce pregăteşte Louie.

— Nu uita că ajutorul e pe drum, chiar dacă guvernul refuză să creadă şi să facă acest lucru cunoscut publicului. Asta am vrut să ştii. De asemenea, te pot ţine la curent cu veşti de pe tot globul.

De ce tocmai eu? gândeşte Mary Ann.

— Pentru că eşti Synthi Venture, iar ea, mintea prin care toată lumea poate auzi ce ţi–am comunicat. Dacă te anunţ dinainte despre ce urmează să se întâmple şi–ţi dau timp să gândeşti şi să vezi că–i vorba despre ceva cu adevărat minunat, oamenii nu se vor mai teme atât de tare şi nu vor face lucruri prosteşti când vor trebui să se înveţe cu ideea. De felul în care le vei prezenta situaţia depinde şi modul în care o vor înţelege ei. Căci aşa va rămâne pe vecie. Cred că dacă vei – şti cum se pot sfârşi aceste lucruri, le vei relata mai bine, astfel ca oamenilor să le vină la îndemână şi să le priceapă deplin. Dar să nu uiţi, dacă vrei să–ţi aduci aportul, să nu le spui nimic decât după ce vom fi noi gata.

Care „noi”? Şi dacă–i aşa de minunat, arată–mi şi mie.

Carla îi satisface dorinţa, iar Mary Ann rămâne fără grai, de aceea trebuie să solicite încă o pauză înainte de a se cupla din nou. În timp ce munceşte glumind, bârfind şi simţindu–se bine alături de celelalte femei din echipă, în subconştientul ei, dincolo de ceea ce se va transmite pe XV, se deapănă spusele Carlei. Dacă–i adevărat, Clem nu mai e cel mai impresionant fenomen care se petrece în aceste momente.

— L–au eliberat pe Klieg, spune tânărul în uniformă, ridicând ochii de la tastatură. S–a produs o întârziere din cauza unor vânturi laterale puternice şi s–ar părea că un satelit de dirijare a luat un stadion în construcţie drept un detaliu important de teren, de aceea încă n–au ajuns la platformele de lansare.

În centrul de control domneşte încordarea. Nici nu–i nevoie să li se spună că dacă nu capturează instalaţiile de lansare intacte, întreaga acţiune s–a consumat degeaba, chiar dacă ar avea sentimentul datoriei îndeplinite pentru că l–au recuperat pe Klieg.

Hardshaw oftează într–un târziu, se întoarce către generalul din dreapta ei şi spune:

— Cum de s–a întâmplat asta?

Generalul Tim Bricker e un bărbat înalt şi uscăţiv, cu glasul tărăgănat tipic al celor din sud, mai tânăr decât ar fi de aşteptai, fiind una dintre ambiţioasele stele în ascensiune, atras de meseria armelor pentru că doar aici ţi se oferă prilejul de a–ţi impresiona stăpânii. Hardshaw l–a ales deoarece este tipul de individ potrivit pentru asemenea treabă, care se poate strecura printre aspectele politice de domeniu public şi ştie ce înseamnă încheierea de târguri şi compromisuri, dar şi pentru că, pe vremea când era căpitan, a comandat o companie de infanterie şi a participat direct la două acţiuni de luptă, dintre care una a fost chiar o operaţiune de salvare din spatele liniilor inamice, la fel ca şi cea de acum.

Bricker îşi închide calm blocnotesul şi se apleacă uşor spre ea.

— Doamnă Preşedinte, acest lucru s–a întâmplat datorită unui proces pe care noi îl numim „sculăreală.” Au dat greş

elemente care în mod normal trebuiau să funcţioneze perfect. Unii oameni de la faţa locului s–au străduit să le rezolve, dar pentru că n–au avut la dispoziţie informaţii utile şi precise, unele dintre eforturile lor au înrăutăţit situaţia. Evenimentele nedorite se însumează de cele mai multe ori. Prin urmare, dacă mă întrebaţi: „Ce lanţ de evenimente a provocat situaţia asta?” trebuie să vă spun că încă nu ştiu şi ne străduim să aflăm. Dar dacă întrebarea dumneavoastră este: „A cui este vina, ca să mă lepăd de dobitocul care a ruinat totul?”, atunci mă văd silit să afirm că probabil nu–i vina cuiva anume, iar dacă vreţi un ţap ispăşitor, trebuie să organizaţi o înscenare.

Tonul lui e ostil, chiar nepoliticos şi Hardshaw se simte îndemnată să riposteze pe măsură, dar a avut destule experienţe de genul acesta cu martori duşmănoşi.

— Generale, zice ea, dacă preferi, întrebarea a fost pur retorică şi o retractez. Dar permite–mi să te întreb altceva: Când cineva propune o astfel de acţiune, de ce nu mi se comunică şi mie dinainte unele posibile puncte slabe ale sculărelii?

— Pentru că dacă le–am fi cunoscut dinainte le–am fi rezolvat, întotdeauna apar surprize.

Generalul rămâne neclintit, fără să cedeze un milimetru, iar privirile lor tăioase se întâlnesc.

— Nu la asta m–am referit, generale, m–am exprimat greşit. O spune încet, cu delicateţe, aproape torcând; Diem recunoaşte tonul abordat în cursul judecării unor procese dificile cu mult timp în urmă, dar nimeni dintre cei prezenţi n–ar pricepe. Am vrut să te întreb de ce afirmi „probabilitatea de reuşită este de x la sută”, dar nu adaugi: „Şi, de asemenea, s–ar putea întâmpla să bombardăm din greşeală propriile noastre forţe după ce le abandonăm pe o plajă, ori două staticoptere se pot ciocni, ori mitraliem din eroare un autobuz cu şcolari, ori poate treizeci dintre oamenii noştri vor fi prinşi şi mutilaţi.” Asta ca să amintesc doar câteva exemple din ultimii ani.

— Pentru că nu ne întrebaţi şi nici nu vreţi să aflaţi aşa ceva. Doamnă Preşedinte, vreau să vă spun că astfel de lucruri se pot întâmpla. Şi chiar se întâmplă. Avem de a face cu sincronizări la fracţiune de secundă şi reacţiile oamenilor

trebuie să fie perfecte într–un mediu ostil, cu incendii, zgomote, explozii, schimburi de focuri şi evenimente neaşteptate. Dumneavoastră ocupaţi această funcţie de multă vreme şi aţi asistat la câteva operaţiuni de salvare. Cum puteţi susţine că nu aveţi idee de posibilitatea apariţiei unor asemenea incidente?

Hardshaw se reazemă de spătar şi–l ţintuieşte cu privirea pe general. Problema comportă mai multe aspecte; întâi de toate, cam are dreptate, şi mulţi dintre cei prezenţi sunt conştienţi de asta, deci nu–l poate pune la punct. În al doilea rând, dreptatea lui miroase a insubordonare, lucru care ar putea fi o strategie ori o pierdere totală a răbdării, dar oricum ar fi, nu–l poate lăsa să scape chiar aşa uşor. Cum a mai avut de a face cu Bricker vreme de peste un an, bănuie că–i vorba mai curând de o strategie prin care probabil se erijează în apărătorul forţelor armate în faţa Bunicii–Preşedinte, un soldat care spune lucrurilor pe nume şi, prin urmare, ar reprezenta alegerea cea mai potrivită pentru următoarea administraţie.

Asta nu înseamnă că nu are dreptate în toate privinţele.

Hardshaw nu–şi poate permite să lase lucrurile să degenereze, de aceea spune cu glas care nu mai admite replică:

— Aspectul s–a notat. Dar te rog să ţii seama şi de cererea mea: de acum înainte doresc să mi se prezinte posibilitatea apariţiei oricărei „sculăreli” în cadrul planurilor de acţiune sau al propunerilor de operaţiuni care mi se prezintă spre aprobare. De fapt… Îi surâde. O să numim asta Postulatul Bricker, ca să fim siguri că vei primi laudele binemeritate. Dar te rog să nu te pierzi în terminologie, cosmetizând cuvântul, generale. Dacă ţii să–mi aminteşti că s–ar putea produce o sculăreală, te invit să foloseşti cuvântul ca atare în rapoarte.

— Am înţeles, spune Bricker. Reacţia lui e greu de depistat; pesemne că se declară mulţumit că problema prezentată a dat de gândit, dar mai probabil ar fi că–şi gândeşte următoarea mişcare.

Trei minute mai târziu primesc vestea. Siberienii au avut suficient timp la dispoziţie. Au dinamitat turnuri, instalaţii de control, tuburile de accelerare la adâncime pe care Klieg se

baza pentru lansările pe orice vreme. Singurul ajutor mai poate veni de acum înainte doar din partea lui Louie Tynan.

Marţi 16 august, Louie se află la o distanţă de Pământ pe care n–a mai atins–o nimeni. Potrivit informaţiilor pe care le primeşte prin intermediul lui Louie–de–pe–Lună, în prezent există cel puţin jumătate de miliard de oameni, dintre care mulţi nu avuseseră acces la XV înainte de distribuirea gratuită a mijloacelor de recepţie, care îşi petrec toată ziua conectaţi la Synthi Venture, ascultând veştile şi păşind alături de ea. Distrugerea instalaţiilor de lansare ale lui Klieg pare să fi produs doar unele tulburări civile care s–au stins după o zi, mai ales datorită faptului că Synthi Venture a dezaprobat atât de vehement jaful şi luptele de stradă, astfel că toată lumea i s–a alăturat.

Din motive cunoscute doar lor, Hardshaw, Rivera şi ceilalţi au hotărât să evite ca mijloacele de informare în masă să menţioneze expediţia către 2026RU, ceea ce nu constituie o treabă uşoară. Dacă n–ar fi Carla, care o urmăreşte prin reţele pas cu pas pe Jameson (şi pe zecile de imitatori ai acesteia), secretul ar fi ajuns de mult la cunoştinţa publicului.

Louie se întreabă de ce se păstrează secretul asupra misiunii lui, lăsându–se impresia că nu există nici o speranţă, când lucrurile se prezintă de fapt invers. Poate pentru că a murit. Nu pricepe de ce ar trebui să i se reproşeze acest aspect. La urma urmelor, încă n–a intrat în putrefacţie ca să duhnească.

A remarcat, totuşi, că mai nimeni nu vrea să i se adreseze în mod direct, iar dublurile de pe Lună şi de pe asteroizi sunt de acord cu el. Îi tulbură faptul că a murit, sau că–i încă în viaţă? Ori pentru că nu–l pot deosebi de o fiinţă vie?

Se întreabă dacă nu cumva Universul va deveni mai pustiu decât îşi închipuise el, deoarece probabil se vor găsi foarte puţini oameni care să dorească drept prieten un tip care a murit.

În ultima scrisoare, Carla l–a mustrat cu blândeţe pentru că–şi plângea singur de milă. Poate că ar trebui s–o ia în serios în privinţa asta.

Totul va fi în regulă atâta vreme cât nu trebuie să rămână singur.

În actuala etapă, capacitatea de prelucrare aflată la dispoziţia sa este atât de mare încât a ajuns să–i ceară sinelui său selenar toate datele suplimentare pe care le are acesta şi pe Pământ există destule sisteme în funcţiune ca să–i satisfacă foamea. Primeşte Biblioteca Congresului şi se gândeşte în mod serios să citească toate lucrările de acolo; obţine rapoarte meteorologice şi date culese de sateliţi, notiţe de campanie, încă neprelucrate de cercetători ştiinţifici universitari, unele dintre ele pe video, acestea din urmă părându–i–se cele mai bune. Deşi ştie că orice videocameră a fost manevrată de cineva sau ceva, îi place senzaţia că nu chiar totul pare căutat şi trucat, că în ciuda faptului că nu poate şti cu siguranţă ce anume a fost surprins din întâmplare şi ce nu, majoritatea imaginilor sunt sigur reale.

Louie studiază oameni care n–au zărit niciodată alte feţe în afara celor patruzeci din propriul trib şi–i vede cum reacţionează la întâlnirea cu restul lumii. Urmăreşte animalele împerechindu–se, ucigându–se între ele, îmbătrânind şi murind. Vede cum iazurile devin păduri uriaşe şi redevin lacuri; surprinde imensa complexitate a unui condor în zbor şi simplitatea ciclului azotului în natură.

Constată că asta îi place la nebunie. Unul dintre cele mai interesante lucruri pe care le–au descoperit cercetătorii creatori (şi Louie începe deodată să–şi pună întrebări despre creativitate, astfel că în câteva minute a adunat toate studiile scrise pe această temă, le–a citit pe toate şi şi–a format propria părere) a fost că plăcerea estetică se leagă, la un nivel profund, de complexitatea a ceea ce vedem – uneori mai curând de complexitatea interrelaţiilor decât a obiectului în sine.

Tot astfel, natura ne încântă prin utilizarea la infinit a câtorva principii simple: legea pătratelor şi a cubului; fractalii; spiralele; felul în care se aseamănă valurile, roţile, funcţiile trigonometrice şi oscilatoarele armonice; importanţa raporturilor dintre numerele prime mici; simetria bilaterală; seria Fibonacci, secţiunile de aur, cuantificarea, punctele de atracţie disjuncte, dependenţa de cale, toate lucrurile ce apar acolo unde le aştepţi mai puţin… aceste reguli funcţionează în consens şi în opoziţie la toate nivelurile, astfel că din

simplitatea intrinsecă rezultă bogata complexitate a lumii care ne înconjoară. Această tensiune între regulile simple ce descriu lumea şi lumea complexă văzută este, în sine, extrem de simplă ca execuţie şi infinit de complicată ca efecte. În acest mod, nivelurile, amestecurile şi relaţiile de complexitate ce par gravate în centrii plăcerii din creierul uman sunt cele descoperite şi în lumea din jurul nostru – ori sunt, poate, legate intrinsec de inteligenţă şi percepţie, rămânând plăcute pentru orice are capacitatea de a vedea, gândi şi crea?

Louie are tot mai mult convingerea că suntem construiţi în aşa fel încât să ne placă lumea în care ne aflăm. A privit deja o sumedenie de obiecte de artă iar acest lucru pare să se reducă în mare măsură la felul de a vedea; de când a descoperit cum trebuie să vadă, contemplă mai puţin arta şi mai mult natura. Are timp pentru tot soiul de lucruri; pentru căderea stropilor de rouă pe frunze, căţărarea lentă a pădurilor pe povârnişurile pârjolite, fracturarea tensiunii superficiale din jurul picioarelor unei raţe în momentul când îşi la zborul şi absorbţia crustei în mantaua Pământului.

Distracţiile sunt fără de număr; le sporeşte cu informaţii de pe alte planete, făcând comparaţii, ba chiar strecoară câteva corpuri cereşti în programul lui de lansări, astfel că la întoarcerea spre Pământ le va controla în mod continuu pe cele din sistemul solar. Dar ştie deja că planeta preferată este Pământul… Pământul cu vieţuitoarele lui, desigur, şi cu atmosfera capabilă de oxidare, tectonica plăcilor şi ciclul apei care modifică în mod neîncetat forma uscatului şi mărilor, unde o mică variaţie de temperatură poate crea uriaşe transformări…

Constată că acest Clem, lăsat să–şi facă mendrele alături de plozii lui, nu ar distruge în totalitate viaţa şi, pesemne, nici fiinţele umane de pe Pământ. Acum când durata sa de viaţă a crescut la infinit (deoarece se poate autodepana şi autocopia de câte ori doreşte) dacă ar dori–o, Louie ar putea să se tragă deoparte şi să urmărească lumea reinventând complexitatea pe măsură ce umple golurile şi spaţiile neocupate din proaspăt umplutele locuri, ca şi, noile nişe create…

Ar putea, totuşi prefera Pământul aşa cum este acum. Să numim asta ataşament sentimental.

La 20 august, Louie intersectează orbita lui Jupiter, la ceva mai mult de 5 U.A. depărtare de Soare. Uriaşa planetă nu se află în apropiere, desigur; e vorba despre o graniţă pur arbitrară, linia imaginară care descrie o elipsă prin vidul întunecat. Aceasta este prima dintre gigantele gazoase, una dintre cele patru planete uriaşe de la marginea sistemului solar care s–au format suficient de departe de Soare pentru a–şi păstra cantităţile originale de hidrogen şi heliu. Acum se găseşte cu adevărat în ger şi beznă.

Isteţii de pe centura de asteroizi lansează spre el încărcături într–un ritm tot mai alert şi, ţinând seama de catapultele mai lungi şi de propulsiile laser, pachetelor pornite de pe Lună le trebuie şase zile ca să–l ajungă din urmă şi să treacă prin pâlnie. De câtva timp încoace, aranjează mereu şirul, astfel că o parte sporită a prelucrării pe care o face se împarte în interiorul familiei de pachete; în acest fel, risipa de materiale scade, iar coordonarea se îmbunătăţeşte pe măsură ce învaţă să treacă pachetele ce sosesc şi pentru el ţiuie în domeniul spectrului electromagnetic la fel de limpede ca fluierul unui ceainic pe punctul de a da un clocot pentru urechile umane, dintr–o pâlnie în alta, aşa cum şi un jongler aruncă şi prinde bilele, mâinile mişcându–i–se independent şi totuşi sub un control unificator.

Vreme de câteva zile activitatea asta l–a atras, apoi, când procesoarele au crescut numeric şi s–au legat mai strâns în reţea, treaba a devenit amuzantă, în nici un caz dificilă. Acum s–a transformat într–o simplă rutină; le prinde şi le trece mai departe cu mişcări la fel de mecanice ca şi acelea ale unui muncitor de la o linie de montaj de pe vremuri, care nu avea altă treabă decât să strângă un şurub.

Având şaptezeci de uzine legate între ele pe asteroizi – iar numărul acestora urmând să crească de patru ori înainte de a porni înapoi –, nu–i mai trebuie pachetele de pe Lună, ori mai curând nu are nevoie de ele chiar acum. După o clipă de gândire, transmite un mesaj către Louie–de–pe–Lună – pachetele selenare vor fi expediate pe o cu totul altă traiectorie, aceea pe care va coborî când, peste câteva săptămâni, se va întoarce dinspre Soare.

În ultimă instanţă, soluţia ar fi să posede centuri de staţii pe

orbite înalt eliptice, toate urmându–se una pe alta în jurul Soarelui, iar apoi aruncând navele ca pe nişte pachete între ele. Dacă operaţiunea se desfăşoară cu succes, s–ar putea crea o „magistrală” către locurile cele mai îndepărtate ale sistemului solar… un om din carne şi sânge ar avea nevoie de doar câteva săptămâni pentru a ajunge până la Pluto sau chiar mai departe. Concepe planul… de fapt, în loc să aibă un singur şir de sateliţi solari care să se urmeze unul pe altul pe o orbită eliptică lungă, poate ar fi preferabil să creeze mai multe asemenea serii… în cele din urmă făcând un „rastru” de corpuri în mişcare, astfel, încât să existe oricând posibilitatea ca, o dată azvârlit, să parcurgă tot drumul până la locul dorit, fiind apoi prins la celălalt capăt.

Consideră că va avea nevoie de ideea asta când va sosi momentul să colonizeze sistemele exterioare. Şi pentru prima oară de–a lungul a mii de ani–creier, Louie este deconcertat; nu se gândise că ar putea realiza un asemenea lucru.

Adevărul e că poate construi aici medii după dorinţă… iar Pământul şi aşa suferă de un exces de oameni – simpatici luaţi ca indivizi, aglomerări urbane şi culturi, dar înfiorători când devin prea mulţi.

Îl distrează ideea de a concepe zeci de modalităţi pentru transformarea lui Jupiter într–un soare minuscul şi terraformarea sateliţilor mai mari şi de a socoti ce naţiuni ar coloniza acolo. Totul devine atât de atrăgător încât îi dedică proiectului aproape zece minute, prinzând nepăsător şi câteva pachete în acest răstimp. De când *Good Luck* a devenit un şir stabil, compus din câteva sute de pachete care se întind pe distanţa de peste un milion şi jumătate de kilometri, iar el s–a distribuit pe toată lungimea sa, un astfel de lucru este uşor de realizat şi azvârlirea şi jonglarea pachetelor e ca o joacă folosind o păpuşă cu elastic, când, după ce ai prins mişcarea, totul devine relaxant.

Doar ca distracţie, vrea să vadă câte mii de ani i–ar trebui, dacă ar folosi mijloacele pe care le are sau le poate produce, pentru a terraforma tot sistemul solar.

În cazul lui Marte i–ar veni uşor; trebuie reţinută o parte din oxigen şi azot în sol, se adaugă apă şi alte substanţe volatile… planeta are un miliard de ani de viaţă, dacă dă

crezare descoperirilor făcute de expediţia la care a participat şi el. Se încarcă totul din nou şi va funcţiona încă un miliard de ani.

Luna nu prezintă probleme mai grele (cu timpul, ar pierde din atmosferă şi apă, dar Louie ar putea menţine nivelul, mai ales că a devenit practic nemuritor.) Sateliţii jupiterieni ridică probleme mai mari – câmpul magnetic al planetei formează un ciclotron natural şi este scăldat în radiaţii de mare energie, iar aprinderea unor focuri nucleare în miezul său va propulsa şi mai multe particule în acest proces. Ar trebui încetinită mişcarea rapidă de rotaţie pentru a se obţine un câmp magnetic mai moale, mai blând…

Gigantele gazoase ar fi mult mai greu de transformat şi de menţinut; nu există resurse pentru a întreţine o reacţie într–un glob de dimensiuni atât de mici. Poate doar transmiţând putere de la staţii orbitale din apropierea Soarelui?! Şase sateliţi mari pe orbite solare polare… folosind giganticele gazoase drept reflectoare… n–are rost să se slujească de Uranus fiindcă nu are un satelit suficient de mare pentru ce şi–a propus…

Beleaua cea mare este Venus. Trebuie răcită de la temperatura plumbului clocotit, făcută să capete o viteză de rotaţie suportabilă (fără declanşarea procesului de reîncălzire), trebuie eliminat aerul dens cât nouă sute de metri de ocean terestru… să zicem că s–ar putea precipita cu calciu metalic, pentru a face ca bioxidul de carbon să se transforme în carbonaţi, iar dacă pe orbită vor exista bucăţi de calciu suficient de mari, ar putea folosi rezistenţa lor la forţa gravitaţională pentru a reorienta planeta… tot ele ar putea sluji drept oglinzi pentru a reflecta căldura razelor solare… da, *asta ar fi o treabă* pentru el. În comparaţie cu Venus, Marte ar fi floare la ureche.

Ce–ar fi să realizeze o simulare? Cât timp îi va trebui şi ce va face cu toate aceste lumi? Ar putea realiza nouă lumi noi şi locuibile: Venus, Marte, Luna, Ganymede, Calisto, Io, Europa, Titan şi Triton. Câteva zeci de continente şi oceane…

Gândul îl atinge ca un mic orgasm. Biblioteca Congresului înregistrează genomi de treizeci de ani încoace; viruşii transformaţi pot reconstitui ADN–ul, iar pentru naşterea

organismelor există tehnologia de clonare. Experienţe în domeniu s–au făcut deja pentru câteva grădini zoologice, astfel că după ce ultimele exemplare au fost măcelărite de către japonezi, s–au obţinut balene albastre. Procedând la fel, în cursul ultimului deceniu au fost readuse la viaţă pasărea dodo, moa, mamuţii cu blană, porumbeii călători şi leneşul uriaş.

Unele documentaţii s–au pierdut în timpul Iluminării, dar trebuie să mai existe copii undeva şi oricum există mostre din belşug.

Ar putea reface toate astea. Şi ar rezerva loc destul pentru oraşe frumoase şi ferme… nouă Raiuri. Spaţiu pentru viaţă, nu doar pentru umanitate.

Turme de bizoni de mărimea ţinuturilor texane, continente întregi de jungle necălcate de om, leoparzi de zăpadă jucându–se pe Olympus Mons şi sturioni albi de dimensiuni uriaşe în fluviile Ishtarului. Oare cum ar zbura un vultur în condiţii de atracţie gravitaţională scăzută? La naiba, probabil că ar fi capabil să ridice în aer chiar şi un cerb mai mic… pe lumile mai reduse ar fi imposibil de reţinut ceva care zboară singur.

Cât i–ar lua?

Aproape că–şi doreşte să aibă din nou inima, ca să şi–o audă bătând, îşi aduce aminte că, indiferent cât va dura, are tot timpul din lume.

Găseşte răspunsul. Mai puţin de o mie de ani. Nu–i vine să creadă, repetă estimarea… dar nu obţine alt rezultat. După realizarea de maşini cu adevărat autoreplicatoare, acţionate cu ajutorul energiei nucleare sau solare, se poate obţine oricât de mult şi orice.

Consecinţele par ameţitoare. În această mie de ani, omenirea ar putea fi schimbată în mod considerabil, fără dureri, fiecare având o viaţă îndelungată, fără a fi nevoie să crească rata mortalităţii sau să frâneze dezvoltarea medicinei… toţi oamenii ar putea deveni bogaţi, toţi s–ar bucura de bunăstarea materială visată…

Iar în aceste clipe, din milioanele de documente înregistrate de creiere pe care Biblioteca de Psihologie Comparativă de la Universitatea Statului Kansas le are în fişiere, ştie cu precizie

cât de nenorociţi sunt oamenii din cauza foamei, frigului, bolilor şi spaimei. Îşi dă seama că dintre cei nouă miliarde de locuitori ai planetei, în aceste momente aproximativ un miliard şi jumătate suferă efectele nefaste ale malnutriţiei, două miliarde şi un sfert nu au locuinţe, aproape trei miliarde vor contracta o maladie tratabilă şi nu vor putea primi ajutor în acest an…

Spaima e mai greu de apreciat.

Simpla cantitate de nefericire suferită *în mod inutil* depăşeşte chiar şi capacitatea de înţelegere a lui Louie. Într–un fel, se bucură că nu cunoaşte acest aspect.

Nu reuşeşte să alunge din minte cuvântul acela, „inutil.” Într–o mie de ani, toate suferinţele fizice ale oamenilor ar putea fi eradicate, devenind simple amintiri neplăcute, rămânând doar în memoria sa. Dar mai există alte visuri – lei urmărind mustangi şi canguri ţopăind pe câmpiile înverzite de pe Afrodita. Delfini în Marea Liniştii, plonjând în adâncuri ca să viziteze amplasamentul primei baze de aselenizare. Un urs grizzly, apărând printre pinii de pe pantele abrupte de pe Valle Marineris, coborând spre uriaşa mare plină cu apă dulce ca să–şi potolească setea. Atotputernicul Jupiter sclipind roşu–sângeriu pe cerul de deasupra oceanelor nesfârşite şi insulelor plutitoare de pe Ganymede şi Europa.

Toate astea şi sănătatea lor, gândeşte Louie, râzând singur. Păi, dacă hotărăşte să ofere şi asta… nu apare în clauzele contractuale, desigur, dar nu crede că urmaşii se vor plânge.

De fapt, posibilitatea ca urmaşii să–şi manifeste nemulţumirea e *foarte plauzibilă*, deoarece în natura umană există ceva care caută mereu drumul spre nefericire. Dar Louie nu poate modifica această tendinţă. Nu este Dumnezeu.

Nu tocmai.

Nu încă.

Mary Ann e înclinată să socotească perioada care urmează drept „momentul falsului uragan.” Clem rămâne atotprezent şi extrem de real, iar când Clem 500 traversează Istmul Tehuantepec şi oamenii din convoi trăiesc câteva zile de groază ghemuiţi în adăposturile săpate, ameninţarea devine cât se poate de palpabilă. Dar nu mai seamănă cu spaima

trăită până atunci; adăpostul este suficient de încăpător şi rezistent pentru a le oferi sentimentul de siguranţă. Îşi petrec vremea cântând, întrecându–se în jocuri de cuvinte, dormind, spunând poveşti copiilor, iar asta reprezintă un soi de vacanţă după mersul pe jos prin arşiţă. Toţi ies la lumină sănătoşi şi bine dispuşi, iar adăposturile sunt abandonate în aceeaşi stare, astfel încât, dacă va fi nevoie, să le folosească şi alţi călători.

Asta înseamnă că uraganele nu vor dispărea, lucru pe care Mary Ann îl consideră deprimant.

După ce furtuna încetează, pornesc iarăşi la drum, eliberând şi şoselele de resturi. În acest timp, Clem îşi continuă deplasarea prin Pacific, făcând deja cea de–a patra incursiune, măturând insule pe care le–a mai devastat o dată. Pierderile umane sunt neînsemnate; valurile uriaşe îşi pornesc tăvălugul, însă locurile pe care le lovesc au mai cunoscut tăria apelor, şi oricum nu poţi ucide ceva de două ori.

Brittany Lynn Hardshaw consideră vremurile dureroase din alte motive. Din nefericire, când militarii ocupă o naţiune pe care Diem o denumeşte „cupidarhie” – un stat constituit în jurul unor oameni care acaparează tot ce vor –, este foarte greu să găseşti pe cineva, bun, rău sau indiferent, care să aibă interesul de a acţiona în numele autorităţilor. Până una–alta, după ce au scăpat de brutele angajate de numeroşii „crimibogătaşi’’ – alt termen inventat de Diem care îşi croieşte drum în limbajul mediilor de informare –, o mulţime de intelectuali tineri şi chibiţi cu pretenţii îşi pierd vremea punând beţe în roate autorităţilor de ocupaţie.

Klieg socoteşte că peste câteva luni va reuşi să plaseze în spaţiu măcar câţiva sateliţi, astfel încât să fie salvată emisfera sudică; toate studiile apreciază că dacă nu se întreprinde nimic, datorită raportului mai mare dintre apă şi uscat şi al diferenţialului termic sezonier creat de răcirea mai accentuată a Oceanului de Sud, puterea furtunilor va creşte.

În ciuda situaţiei de pericol apărută în Siberia şi a faptului că ţara se află practic sub conducerea unui proconsul american, Hardshaw trebuie să–şi piardă foarte mult timp vizitând tabere de refugiaţi. Pe coasta vestică a Statelor Unite s–a scurs atâta apă, încât Departamentul de Topografie a

Coastelor apelează la serviciile radar pentru a–şi forma o imagine asupra aspectului şi formei pe care a căpătat–o acum coasta respectivă. Au apărut fluvii adânci de o sută nouăzeci de metri, ale căror albii n–au avut nici măcar o picătură de apă la sosirea primilor colonişti, iar în Munţii Sierra s–a depus un strat de zăpadă atât de gros încât în unele locuri s–a compactat, formând noi gheţari.

Cei aproape şaptezeci la sută din locuitorii coastei vestice, care s–au refugiat spre răsărit, s–au răspândit în prezent pe întreaga întindere a Munţilor Stâncoşi şi a statelor deşertice; cantităţile uriaşe de precipitaţii căzute în acele zone au provocat numeroase inundaţii şi mari pierderi de vieţi omeneşti şi, potrivit ANOA, nu încape nici o îndoială că deversările care încă n–au încetat în zonele deluroase vor umple multe lacuri secate încă din Epoca Glaciară. Poate că acest fenomen ar putea fi folosit în cadrul unor programe de îmbunătăţiri funciare… se şi lucrează la asemenea proiecte, cel puţin aşa afirmă Hardshaw către cei care o întreabă.

Târziu într–o noapte, scenă care nu–i scapă Carlei, Berlina cedează ispitei şi o îmbrăţişează pe Naomi; când aceasta din urmă se reazemă de ea, Berlina înghite în sec, ridică bărbia fetei şi o sărută hotărâtă pe gură. Urmează un moment parcă fără sfârşit, apoi Naomi îi răspunde.

Vreme de zece zile, cât Berlina încearcă să recupereze anii de lipsă de afectivitate, nu apare nici un număr din *Sniffings*. Naomi spune mereu că se socoteşte normală, dar de fapt o iubeşte pe Berlina. Comportamentul tinerei este atât de tipic încât, atunci când Carla îl compară cu atitudinea lui Naomi în cursul demonstraţiilor şi cuvântărilor de la întruniri, aparent nici n–ar fi vorba de una şi aceeaşi persoană.

Di Callare obţine un fel de permisie şi se întoarce pentru a–şi ajuta familia să împacheteze lucrurile ca să se mute în apartamentul de două camere pus la dispoziţie de autorităţile federale la Denver. Întregul guvern se va instala acolo după următoarea trecere a lui Clem. Ar fi recomandabilă transferarea birourilor şi departamentelor cât de curând posibil, însă problemele prioritare dau naştere unor lupte intestine cu caracter politic greu de descris şi, din raţiuni ce ţin exclusiv de relaţii publice, oficialităţile de la cel mai înalt

nivel nu pot pleca decât după evacuarea majorităţii ministerelor. Pentru orice eventualitate, Diem ajunge la o înţelegere cu administraţia Virginiei de Vest; potrivit lui Di Callare, Charleston este oraşul cu dimensiuni comparabile cu ale Washingtonului care ar putea rezista furtunii şi la o adică se află doar la patru ore depărtare pe şosea, patruzeci de minute pe trenavetă, sau douăzeci cu staticoperul de actuala capitală, astfel că în caz de pericol se pot refugia aici.

La 25 august, Clem şterge din nou insula Eniwotok din arhipelagul Marshall, iar sateliţii depistează un jet de ieşire înspăimântător de puternic şi nesigur, ceea ce constituie semnele prevestitoare ale unei noi zămisliri.

La 23 august, Louie intersectează orbita lui Saturn, la 9,5 U.A.; i–au trebuit nouă zile doar pentru a parcurge prima unitate astronomică a călătoriei, dar cum complexul industrial care îl împinge înainte a crescut exponenţial, a sporit şi rata acceleraţiei… a patra derivată de poziţie cu privire la timp creşte în mod monoton, gândeşte Louie. Ecuaţii de tipul celor întâlnite în cazul bombelor atomice, coloniilor de bacterii, cursei înarmării şi inflaţiei scăpate de sub control.

În acest moment mintea lui funcţionează cu viteza a 20 504 creiere–an pe zi, adică de două ori şi jumătate mai mare decât cea de la plecarea sa de pe Lună; pentru a cuprinde experienţa acumulată de Louie în ultimele treizeci şi patru de zile, o fiinţă umană ar trebui să trăiască peste 300 000 de ani.

Pe măsură ce se îndepărtează de Pământ şi mintea lui funcţionează mai repede, îşi petrece tot mai mult timp visând cu ochii deschişi sau gândind la „chestiunea artă/natură/sau ce?”, prin care înţelege, în mod aproximativ, legătura dintre evoluţia durând trei miliarde de ani, *David* al lui Michelangelo şi admiraţia manifestată de oameni faţă de *David*. E cea mai interesantă problemă care îi dă de gândit. Louie n–a prea avut simţ artistic, fiindcă pe fişele personale pe care trebuia să le completeze pentru USSF la fiecare trei luni scria: „Nu ştiu să desenez, să scriu, să cânt, nu vreau să dansez, fluier mulţumitor dacă nu vă aflaţi prea aproape.”

Acum regretă că n–a exersat îndeajuns când avea creierul mai mic; acum are în vedere o misiune măreaţă şi n–ar vrea

cu nici un chip să strice materialele. De aceea, în timp ce pătrunde tot mai adânc în sistemul solar exterior, în partea pustie, rece şi întunecată, Louie simulează şi exersează mereu, se străduie să facă critică de artă, repetă încercările. Consideră că la fiecare aproximativ patruzeci de ore dă naştere câte unei mişcări artistice majore reprezentate prin patruzeci–cincizeci de lucrări şi însoţite de un corpus solid de comentarii critice... dar totul în simulări.

În urmă cu câteva zile activitatea asta i s–ar fi părut împovărătoare, fiindcă trebuia să prindă şi pachetele, să facă planuri privind abordarea lui 2026RU şi câte altele. Acum totul se desfăşoară automat.

Are însă nevoie de o altă perspectivă artistică şi cum creierul lui va atinge curând perfecţiunea, asta îi sugerează ideea unor schimbări; transmite solicitările către isteţi. După câteva zile, când tocmai intersectează orbita lui Neptun şi plonjează în adevărata beznă cosmică, ar trebui să primească o serie de pachete deosebite de celelalte.

Există un principiu numit Legea lui Bode, care se referă la poziţia planetelor; dacă se ia seria (0, 3, 6, 12, 24...) şi se adaugă 4 la fiecare termen, obţinându–se (4, 7, 10, 16, 28...) se obţin distanţele planetelor faţă de Soare, cu distanţa de la Soare la Pământ (o unitate astronomică) stabilită la zece. Tehnic vorbind, seria se numeşte „progresie geometrică."

Abia în primii ani de după 2000 şi doar prin folosirea unor supercalculatoare puternice s–a demonstrat fără putinţă de tăgadă valabilitatea Legii lui Bode. În vârtejul primitiv de materie din care s–a format sistemul solar, Jupiter s–a condensat prima după Soare şi în acest răstimp enorma sa forţă de atracţie gravitaţională a accelerat resturile de materie ce se roteau în jurul Soarelui. Rezonanţele apărute cu unele orbite pe parcursul câtorva milioane de ani au curăţat complet unele centuri, umplându–le în schimb pe altele cu fragmente, au făcut resturile de materie să se aglomereze şi să devină un singur corp, dar să se şi disperseze, formând astfel planetele şi centura de asteroizi în ceea ce erau în realitate multipli ai distanţei orbitale ai lui Jupiter – pătratele unei serii simple împărţite la 13, acesta fiind numărul întreg cel mai mic care nu permitea constituirea unor rezonanţe

nepotrivite de–a lungul timpului geologic.
În condiţiile de acum, călătoria aceasta, în regim de creştere a acceleraţiei, dă naştere şi unei progresii geometrice, iar cele două au o desfăşurare ciudat de paralelă – astfel că, deşi orbitele planetare sunt situate la distanţe tot mai mari, deplasarea între ele îi răpeşte lui Louie numai trei zile. Aşa se face că la numai şase zile după ce „s–a răzgândit” – o glumă pe care cu trecerea timpului o savurează tot mai mult –, soseşte noul pachet. Recunoaşte în sinea lui că prinde aceste pachete cu un soi de... În fine, în lipsa unui cuvânt mai potrivit, umilinţă respectuoasă. Pesemne că se vede în situaţia lor şi simte că vor să fie tratate cu atenţie.
Sunt copii ale isteţilor. Copiile simplificate ale lui Louie de pe centura de asteroizi s–au copiat pe procesoare mai mari şi mai bune, au preluat informaţii de la el şi s–au transformat în aceste versiuni îmbunătăţite ale lor însele şi le–au trimis să i se alăture. Pe măsură ce acestea sosesc – la intervale de câteva ore între ele –, le incorporează şi brusc îşi aduce aminte, de şaptezeci de ori, cum a întâlnit în gerul spaţial un corp întunecat, difuz, care i–a acoperit toată faţa şi a pătruns până în miezul lui (sau în miezuri, pentru că în repetate rânduri i–au apărut mai multe astfel de corpuri ce se roteau unul în jurul celorlalte), devenind apoi o fabrică şi o forjă spaţială.
Isteţii au visat suficient de mult, iar educaţia lor a fost supravegheată şi de Louie–de–pe–Lună, fără ca acest aspect să fi fost discutat vreodată cu Louie–nava. Nu se simte jignit, ci dimpotrivă, revederea e minunată şi fiecare se arată încântat să sondeze memoria celorlalţi; urmează o adevărată petrecere, care durează aproape douăzeci, şi patru de ore şi îl/îi poartă la două unităţi astronomice dincolo de orbita lui Neptun înainte ca ei să apuce a schimba vreo vorbă ori, mai precis, înainte ca el să se gândească, în funcţie de câţi Louie coexistă cu el şi de ceea ce va face cu sistemul solar după ce rezolvă urgenţa asta locală de pe planeta a treia.
Abia în cursul ultimei ore a revederii gândul lui alunecă de la conversaţie la monolog. Louie se simte din nou unificat, dar singuratic.
A fost obligat să se distribuie în nenumărate procesoare de–

a lungul unui şir tot mai lung, iar acum parcurgerea distanţei de la un capăt al său la celălalt ar dura aproximativ zece secunde–lumină; acest lucru îl face să se simtă puţin diferit, totuşi nu limitat, ci mai curând ca şi cum ar avea un subconştient mai bogat şi emoţii mai profunde. Dacă a creat staţii procesoare legate între ele în orbite solare, la câteva secunde–lumină distanţă unele de altele pe toată distanţa dintre orbita interioară a lui Mercur şi cea exterioară a lui Neptun…

Da, fără îndoială că va descoperi într–o bună zi. Va avea nevoie însă de o mulţime de procesoare, pentru a ţine sub control staţiile de propulsie pe care le pregăteşte… mii de Louie–i şi cu toţii la „staţiile de tren către spaţiu” – e amuzant să se gândească la liga şahistă şi la cluburile de analiză pe care le–ar putea organiza aceştia. Pe aici se face simţită singurătatea.

În statistică există un aforism conform căruia pentru a stabili un record al tuturor timpurilor trebuie să fii excepţional, dar o altă cerinţă este să te afli la locul potrivit la momentul oportun. Franklin Roosevelt a fost un politician sclipitor, dar s–a confruntat cu un singur adversar de mare clasă. Joe Louis[45] şi Muhammad Ali[46] au fost boxeri extraordinari, dar s–au văzut siliţi să lupte şi cu o mulţime de netrebnici. Babe Ruth[47] se dovedea neîntrecut la serviciu, dar pe vremea lui mingea era mai elastică, distanţa dintre porţi mai scurtă, jucătorii trebuind să facă faţă unor serve cumplit de tari; Hank Aaron[48] a trebuit să se adapteze la bastoane de base–ball mai lungi.

Tot astfel şi campionul în privinţa numărului de victime umane, Clem 650, este plodul cel mai mare al lui Clem, dar el apare la timpul şi momentul potrivit. Nimeni nu şi–a exprimat nici cea mai vagă speranţă în posibilitatea evacuării Japoniei,

---

[45] Joe Louis (1914–1981), boxer american de categorie grea, campion mondial între 1937–1949 (n. red..)

[46] Muhammad Ali (n. 1942), boxer american, campion mondial în 1964, 1974 şi 1978 (n. red..)

[47] George Herman „Babe” Ruth (1895–1948), jucător american de baseball (n. trad..)

[48] Hank Aron (n. 1934), jucător american de baseball (n. trad..)

şi nici măcar folosind maşinile replicatoare nu s–a reuşit construirea de diguri suficient de mari şi rezistente în timp util. Clem 650 descrie o buclă către nordul şi estul insulei Honshu, după care porneşte în forţă spre sud printr–o mare aglomerare umană pentru care nu se poate face nimic. Singur–singurel, uraganul provoacă jumătate de miliard de victime în numai nouă zile.

La 26 august, el ajunge în apropiere de Yokohama şi în următoarea zi, deşi japonezii refuză să răspundă la întrebări, radarul arată că în Tokyo n–a mai rămas nici o clădire în picioare.

Clem 650 porneşte în trombă spre sud, azvârlind apele Mării Interioare atât de adânc pe pământul insulelor Honshu şi Kyushu şi dând naştere unei maree uriaşe şi turbulente care zdrobeşte coastele Chinei şi pătrunde prin Strâmtoarea Formosa.

Mareea de furtună care se acumulează între insula Formosa şi continent este canalizată într–un torent suficient de puternic pentru a reteza oraşele–port de la Quanzhou până la Zhanjiang – inclusiv Hong Kong şi Macao – acţiunea semănând cu îndreptarea unui jet pornit dintr–un furtun al pompierilor într–un morman de zăpadă. Imaginile video recepţionate din China sunt înfiorătoare: mulţimi uriaşe de oameni care se caţără pe maldăre de cadavre acumulate pe străzi, în încercarea disperată de a se refugia din oraşele de pe coasta joasă.

Mai târziu, când zdrenţele lui Clem 650 fâlfâie deasupra Chinei, lăsând în urmă tornade şi furtuni însoţite de descărcări electrice, apele dezlănţuite din ceruri prind milioane de refugiaţi în plin câmp. La 4 septembrie, Clem 650 se îndreaptă către uscat pentru ultima oară, propulsând o masă gigantică de aer cald pe o porţiune a platoului tibetan, de unde revine sub forma unor inundaţii cumplite provocate de Mekong, Fluviul Roşu şi Hongshui.

Cu resursele statistice la pământ, cu armata dispersată şi spartă în unităţi mici, şi cu milioane de persoane despre care nu se mai ştie nimic, guvernul central al Chinei începe să piardă controlul la sudul şi răsăritul fluviului Yuan; în decurs de o săptămână, diverşi comandanţi militari se

autointitulează stăpâni absoluţi, dar numai cu numele, se declanşează un război civil multipartit care rămâne cu totul de neînţeles celor din afară şi se detonează câteva încărcături nucleare. Dacă se mai adaugă şi victimele epidemiilor, inundaţiilor şi ale confruntărilor armate, Clem îşi trece în cont aproape un miliard de morţi.

La o zi după ce depăşeşte orbita lui Neptun, Louie începe să inverseze sensul de deplasare al şirului de pachete. Se află la 36 U.A. depărtare, deplasându–se cu aproximativ cinci U.A. pe zi – suficient de repede pentru a parcurge distanţa Soare–Pământ într–o după–amiază mai lungă, sau distanţa Pământ–Jupiter într–o zi, distanţă pe care sondele spaţiale de altădată o străbăteau în ani de zile, iar nava *Good Luck* într–o lună. A sosit vremea să încetinească.

Deja nu mai are nevoie de unităţi de prelucrare şi nici de alte componente funcţionale, ci doar de masă şi de forţă inerţială, astfel că din partea isteţilor primeşte doar brame de fier. Pentru a frâna în timp ce ele îl depăşesc, Louie le accelerează prin şir, transmiţându–le energie cinetică atunci când ţâşnesc prin sistemul–pâlnie. Energia cinetică se conservă, astfel că pe măsură ce bramele sunt accelerate şi azvârlite în afara sistemului solar, având o viteză suficientă pentru a ajunge la Alpha Centauri în doar 14 000 de ani, dacă ar fi îndreptate în acea direcţie, energia cinetică acumulată de ele este pierdută de navă, iar *Good Luck* începe să încetinească.

La acceleraţia de 2 *g* va fi nevoie ca decelerarea să dureze două săptămâni până se va realiza întâlnirea cu 2026RU; în acest interval, nava se va îndepărta la 56 U.A. de Soare, dublând astfel distanţa parcursă deja, dar străbătând–o în mai puţin de o cincime din timp. Călătoria se anticipează minunată şi e bine că pentru Louie nu mai prezintă importanţă amănuntul potrivit căruia a devenit cel mai rapid om, pentru că deşi nimeni nu se poate îndoi de viteza deplasării, el nu mai trăieşte. În înţelesul comun, nu mai e viu.

La o astfel de depărtare, undele radio de pe Pământ ajung la patru ore după ce sunt transmise, ceea ce înseamnă că răspunsul Carlei soseşte la cuvintele lui spuse cu opt ore în

urmă, iar creierul lui a dezvoltat un asemenea paralelism încât, dacă ar fi vorba de un creier uman care ar gândi cât de repede ar putea, acest lucru ar corespunde la 5021 de ani de viaţă mentală obişnuită.

Nu s–ar putea afirma că ţine să perceapă totul în acest fel. A devenit mai curând suma a două sute de oameni care au ceva mai mult de douăzeci şi cinci de ani de viaţă mentală telepatică.

Se chinuie să înţeleagă ce s–a petrecut cu Clem 650, însă adevărul îi scapă. Zice: *Fiecare dintre ei a fost o persoană care a semănat cu mine*, *cu Carla*, *cu părinţii mei*, *cu oameni cunoscuţi mie*; ei erau poeţi, mecanici, doctori sau vagabonzi, beţivani, sfinţi şi păcătoşi, şi aşa mai departe. Copiii au pierit urlând după părinţi, părinţii au murit strigându–şi copiii, unii în tăcere, alţii după ore nesfârşite, alţii instantaneu. Câte cadavre… şi peste o mie de ani se vor descoperi straturi de oase pe fundul Mării Chinei de Sud.

Mintea lui poate cuprinde în mod firesc o asemenea perioadă, însă asta doare şi are multe de făcut.

Dacă în aceste momente ar privi cu ochiul liber al unui om obişnuit, ar vedea Soarele ca pe o stea extrem de luminoasă al cărei disc nu este sesizabil, însă Louie percepe tot spectrul electromagnetic prin receptorii dispersaţi de–a lungul trenului lung de trei milioane de kilometri format din *Good Luck* şi pachete şi alte anexe. Încă reuşeşte să vadă asteroizii individuali şi în acelaşi timp distinge continentele Pământului şi, dacă vrea neapărat, chiar pe Clem. Însă nu prea are motive să privească în direcţia aceea.

Şi–a închipuit că după ce va ajunge aici, vechea sa natură va deveni predominantă şi astfel se va gândi cu oarecare melancolie să pornească spre stele, cu toate că nu va părăsi Pământul câtă vreme planeta se găseşte într–o asemenea stare. Poate că optimizarea l–a schimbat întrucâtva, nu?

Ba nu, doar că a intrat în criză de timp. Pesemne că va reuşi să ajungă până în Alpha Centauri. Ar putea chiar să colonizeze galaxia cu copii ale sale. Nemuritorii îşi pot permite să aibă răbdare; dacă Louie ţine neapărat, îşi poate satisface orice plăcere imaginabilă, fiindcă va avea la dispoziţie mai mult timp decât orice persoană de–a lungul

unei vieţi întregi. La naiba, dacă ar vrea să redevină un om alcătuit din carne şi oase, ar putea să dezvolte un organism şi să implanteze în el unele caracteristici de–ale sale – încă mai este în posesia înregistrării genomului propriu.

Impulsul de a vedea ceea ce se află dincolo de culmea dealului este parţial determinată de teama că *nu se ştie*, că dacă azi nu depăşeşti creasta s–ar putea să nu reuşeşti niciodată să treci dincolo de poarta ţintirimului sătesc.

Îl încântă deceleraţia care ţine o săptămână. Acceleraţia de 2 *g* reprezintă practic o medie; decelerarea apare de fapt doar în cursul acelei clipe când bramele din fier, care cântăresc fiecare ceva mai mult de optzeci de tone, apar scrâşnind în tunelul sub formă de pâlnie şi el le dă un bobârnac straşnic. Bucăţile din fier trec într–o miime de secundă, pentru că au fost propulsate de motoare laser situate la punctele de lansare, unde optzeci la sută din masa lor ajunge la temperatura de fierbere şi evaporare, lăsând acest reziduu de optzeci de tone să se deplaseze cu viteza de opt U. A. pe zi (altfel spus, peste cincizeci şi cinci de milioane de km/h.) În timp ce ele trec prin tunel, Louie le accelerează, iar asta îl face să piardă din viteză. În cursul acelei fracţiuni de secundă, *Good Luck* capătă o acceleraţie de 1 000 *g*, iar Louie resimte câte o astfel de zdruncinătură la fiecare câteva minute.

Imaginaţi–vă că aţi ajuns, nu se ştie cum, pe o autostradă şi vă deplasaţi pe un skateboard cu viteza de aproximativ nouăzeci de kilometri pe oră; acest lucru este echivalent cu decelerarea obţinută împingându–vă cu un par lung în portbagajele autovehiculelor ce vă depăşesc. În ciuda capacităţii şi a vitezei de procesare, procedeul i se pare interesant şi pasionant lui Louie, preferabil zborului pe sub poduri practicat cândva, simţindu–se astfel ca un prinzător de suliţe azvârlite de un întreg regiment de suliţaşi. *Good Luck* prelucrează peste 400 de bare din fier zilnic şi, pe măsură ce nava încetineşte, numărul lor sporeşte.

Iar asta îl bucură, deoarece în timp ce nava pierde din viteză, barele din fier se deplasează tot mai repede în comparaţie cu ea, astfel că perioada de timp în care se poate realiza împingerea înapoi se reduce mereu, iar poziţionarea

devine tot mai problematică. Uneori înregistrează şi câte o „aruncare greşită” căreia trebuie să–i permită trecerea prin apropiere, fiind incapabil să se mişte suficient de repede şi de mult în lateral pentru a o intercepta. Ori de câte ori se întâmplă asta, Louie transmite echivalentul unui chiot către isteţul care a lansat–o; sistemul solar răsună de emisii radio şi de flecăreală între isteţi, asemenea tribunei de la un meci de base–ball jucat cu porţile închise.

E bine că după toate aparenţele încă mai are timp la dispoziţie. După ce şi–a zămislit pruncul ucigaş, Clem se răsuceşte din nou către zonele depărtate ale Pacificului de Nord, apoi lasă impresia că abia se mişcă în zigzag, şontâcăind dinspre nord către sud şi descriind întâmplător câte o buclă. Între 28 august, când se apropie cel mai mult de Japonia şi 6 septembrie, când răscoleşte din nou rămăşiţele şi ciolanele Hawaii–ului, Clem dă naştere unor valuri gigantice şi primejdioase, îi fascinează pe meteorologi, prezintă între unu şi opt jeturi de ieşire, însă provoacă puţine distrugeri, parţial din cauză că bântuie zone prin care a mai călcat. Louie urmăreşte toate acestea de departe şi ceva mai târziu, prin radio, şi răsuflă relativ uşurat, pentru că asta îi mai oferă puţin timp.

Pe 6 septembrie, la 56,23 U.A. depărtare de Soare (deşi ruta lui în direcţia aceea a descris un arc lung de aproximativ 70 U.A.), Louie Tynan aduce corpul principal al lui *Good Luck* pe orbită în jurul lui 2026RU. Acum se află de treizeci şi şase de ori mai departe de Soare decât a ajuns cu ocazia primei expediţii pe Marte, iar atunci se înregistrase un adevărat record. După ce a murit, a doborât o sumedenie de recorduri.

După cum i–au confirmat o serie de sonde de impact pe care le–a trimis mai demult, 2026RU este un cometoid, un bulgăre uriaş din gheaţă cu diametrul de aproximativ 1 470 kilometri, cu un miez din roci şi fier de aproximativ 150 kilometri diametru, şi numeroşi noduli incorporaţi din condrită, metan, amoniac şi gheaţă azotică, precum şi diferite alte roci şi metale.

Este felul de bulgăre pe care Louie îl folosea când lucrurile căpătau o întorsătură urâtă – pietre şi bucăţele de fier, înveşmântate în gheaţă solidă, deasupra căreia apărea

zăpada pufoasă.
Câteva sute de pachete şi–au ocupat deja locul pe orbită ori au coborât către cometă, iar primii roboţi se târâie pe suprafaţa îngheţată, sau se îngroapă adânc, îndreptându–se către miezul din rocă şi metal. În decurs de patru ore, primele cantităţi de metal sunt aduse la suprafaţă pentru a potoli foamea uzinelor de producţie; procesul va dura o săptămână, iar Louie va fi foarte ocupat.
9 septembrie cade într–o sâmbătă şi lucrurile decurg atât de bine încât Louie îşi zice în glumă că ar merita să–şi ia o zi liberă, pentru că a muncit cu îndârjire până acum. Clem încă mai răscoleşte osemintele din Hawaii, trimiţând maree de furtună nimicitoare peste Oahu cu o asemenea frecvenţă încât toate dovezile referitoare la existenţa insulei Honolulu se şterg, lăsând loc doar liniilor tremurate ale fundaţiilor, restul fiind cărat în adâncuri. Dar acolo nu se mai află nimeni căruia să i se poată face vreun rău şi nimic de distrus, deoarece rămăşiţele nu mai prezintă nici o valoare.
În acest timp, aici, în bezna cosmică, replicatorii, roboţii şi uzinele automatizate au funcţionat fără pauză după două zile de autocopiere febrilă şi o mare parte a miezului a fost înfulecată şi transformată într–o adevărată pădure de ţevi, turnuri, stâlpi de rezistenţă şi traverse. 2026RU va deveni cea mai rezistentă cometă. Sigur, nu multe comete au trebuit propulsate cu acceleraţii de 3–4 *g*, iar apropierea finală de Pământ va impune cel puţin o asemenea viteză.
Iniţial, Louie plănuise să înceapă propulsarea „farfuriilor din gheaţă” şi după aceea – coborând pe o coloană formată din alte bare din fier – să le împingă înapoi spre casă pentru a le dirija mai lesne. Fiindcă nu a ajuns acolo, fără îndoială că de problemă se va putea ocupa Louie–de–pe–Lună. Dar asta a fost înainte de izbucnirea celei de–a Doua Revolte Globale şi de hotărârea lui de a renunţa la învelişul din carne ca să poată ajunge acolo la vreme; acum, tot ce duce cu sine va trebui să călătorească având aceeaşi acceleraţie ca şi a sa.
Asta l–a convins să ia toată cometa cu el, ori cometa, mai puţin materia pe care o va folosi drept combustibil. Procesul va mai dura o zi, deoarece va trebui să construiască motoare uriaşe şi reactoare de fuziune, să împlânte bare de oţel prin

gheaţă şi să îngheţe la loc traiectele până la stâlpii de structură, dar după ce va încheia, se va afla la câteva zile, nu la luni depărtare de Pământ.

Când termină a doua zi, bulgărele de gheaţă are o pădure formată din turnuri înalte de 22 kilometri pe o parte, iar restul suprafeţei este acoperit cu radiatoare, plăci imense dedesubtul cărora circulă fluide ce răcesc cele o sută de camere de fuziune de la baza turnurilor.

Va consuma aproximativ patruzeci la sută din masa lui 2026RU şi o bună parte din *Good Luck* pentru păstrarea echilibrului. Întrucât are nevoie de apa îngheţată pentru momentul când va ajunge la Pământ, iar celelalte substanţe volatile sunt utile ca agenţi de refrigerare şi fluide de proces tehnologic, va renunţa la ceea ce nu–i slujeşte – miezul din fier încă există, chiar după ce s–a folosit din plin de el, iar de pe *Good Luck* nu–i va trebui aproape nimic, excepţie făcând procesoarele, roboţii şi sistemele energetice.

Se întreabă ce părere ar fi avut Goddard[49], Von Braun[50], Verne[51] sau Heinlein[52] văzând o navă spaţială alcătuită din gheaţă, care foloseşte plasmă de fier drept combustibil pentru sistemul de propulsie. Pesemne că ei ar fi acceptat orice aducea a navă.

Momentul punerii în funcţiune a propulsiei se apropie şi cu toate că se simte pregătit, curios lucru, nu se grăbeşte s–o facă. Probabil va mai trece multă vreme până să ajungă din nou în acest colţ de Univers… dar vremea nu înseamnă mare lucru pentru el…

Nici măcar de curiozitate nu poate fi vorba – lasă în urmă relee, iar câţiva dintre isteţi au lansat nişte sonde pe orbite lungi ce ajung până la 1 200 U.A., care zboară folosind

---

[49] Robert Hutchings Goddard (1882–1945), fizician american, pionier în construcţia rachetelor (n. red..)

[50] Werner Von Braun (1912–1977), inginer american de origine germană, conducător al programului spaţial american (n. red..)

[51] Jules Verne (1828–1905), scriitor francez de science–fiction (n. red..)

[52] Robert A. Heinlein (1907–1988), scriitor american de science–fiction (n. red..)

propulsiile cu intermitenţe şi urmând să ajungă la capăt peste câţiva ani, astfel că dacă vor apărea aspecte interesante, le va vedea destul de curând.

I se pare ridicol să acorde atenţie acestui sentiment, dar la urmă urmelor e mult mai complicat din punct de vedere mental decât înainte. Îşi sondează amintirile, nenumăratele amintiri moştenite de isteţi, întreaga literatură psihoanalitică. Pare ciudat că mai ţine minte emoţii, ori că ele mai dăinuie.

Ar putea fi diferit acum, după ce s–a asamblat complet pe 2026RU, astfel că nesincronizările temporale nu mai există şi defazarea radio nu–i mai slujeşte drept sistem „glandular”? Nu, dacă există vreo explicaţie, sentimentele sunt la fel de puternice, fără a suferi vreo defazare; histerezisul este suficient.

Când sondează îndeajuns de departe, îşi dă seama cum stau lucrurile. Ceea ce a mai rămas din propriul lui trup va face parte din prima şarjă de materiale netrebuincioase care urmează a fi vaporizate şi azvârlite în neant de ajutajele motoarelor. A recuperat deja toată apa şi o serie de alte substanţe organice complexe, însă a mai rămas o parte destul de mare, un soi de mumie stafidită a sa, pe care a stivuit–o alături de alte lucruri inutile.

O priveşte chiar în aceste momente; arată ca o prună scofâlcită care nu seamănă nici pe departe cu el. Dar era o vreme… se trezeşte gândind că probabil va resimţi dorinţa de a avea un trup mai intens decât îşi închipuie acum.

Asta–i, Pământul trebuie salvat, vieţii terestre îi trebuie un sistem solar terraformat şi oricum ar fi, această călătorie i–a plăcut prea mult ca să regrete cele întâmplate. Cu toate acestea, emoţional vorbind, ar merge cam departe dacă şi–ar azvârli trupul laolaltă cu resturi de la bucătărie şi bolţuri inutile. Îi trebuie doar câteva momente ca să scoată cutiile metalice de la nişte truse de scule şi să le sudeze, făcând astfel o casetă în care să depoziteze cadavrul.

Rezolvă dilema din primul foc; o tabletă de He–3 este topită cu o rază laser, plasma în expansiune e strivită, alungită, accelerată în interiorul turnului central, o altă rază laser încălzeşte plasma care urcă învârtejit prin interiorul tubului – iar trupul lui părăseşte sistemul solar sub forma unei fuior

lung de kilometri întregi, alcătuit din ioni nucleari ce se deplasează cu o viteză apropiată de a luminii. Unii dintre aceşti ioni vor cădea cu siguranţă pe suprafaţa vreunui soare, dar majoritatea ar putea redobândi electroni, vor pierde din energia căpătată, transformându–se în atomi rătăcitori prin galaxie.

I se pare o modalitate interesantă de a dispărea. Iar acum, dacă tot s–a mai liniştit, se apucă îndârjit să alimenteze motoarele de fuziune cu fier. Are o cale lungă de străbătut.

A plănuit o cădere accelerată, mult mai rapidă decât s–ar putea obţine doar cu ajutorul atracţiei gravitaţionale a Soarelui. Apoi va trece fulgerător pe lângă Soare, preluând căldura pe orbita lui Mercur, descriind o orbită retrogradă (adică în direcţie opusă faţă de deplasarea firească a planetelor), ţâşnind astfel afară şi utilizând forţa gravitaţională a lui Mercur pentru ca la început să–şi frâneze mişcarea, apoi va realiza o nouă frânare la trecerea prin dreptul lui Venus… de aici până la Pământ îi vor trebui în total doar trei săptămâni. Asta reprezintă un nou salt în privinţa posibilităţilor umane – alături de industrializarea aproape peste noapte a sistemului solar, iar dacă se ţine seama şi de faptul că Louie posedă în prezent ceva mai mult de două treimi din capacitatea de calcul din sistemul solar şi Louie–de–pe–Lună îşi îmbunătăţeşte mereu calităţile…

A dispărut lumea pe care o ştia el… asta nu–l deranjează, nici el nu mai e acelaşi Louie. Cât priveşte modul în care va arăta noua lume, are un cuvânt mai greu de spus decât înainte.

Motoarele de fuziune funcţionează din plin, numeroasele tone de fier vaporizate în fiece secundă ies pe cele o sută de coşuri–turn – care sunt de cincizeci de ori mai înalte decât World Trade Center[53] – sub forma unor norişori albi care capătă o viteză apropiată de cea a luminii. Un ochi uman ar putea probabil vedea cum dâra de plasmă se întinde pe distanţa de 180 000 kilometri, dar acel om ar face bine să se afle în altă parte decât pe suprafaţa bolidului, fiindcă 2026RU

[53] A doua clădire ca înălţime din lume (411 m), construită în New York (1968-1973) de către arhitecţii Minoru Yamasaki şi Emery Roth (n. red.).

a atins o acceleraţie care–i mai mult decât suficientă pentru a depăşi propria sa acceleraţie gravitaţională; dacă cineva ar sta în picioare pe partea cu coşurile–turn, ar cădea; dacă s–ar afla pe cealaltă parte, s–ar trezi îngropat în zăpadă. Tractoarele–robot şenilate care instalează stratul reflectorizant şi izolator se mai împotmolesc uneori, chiar dacă şenilele lor sunt foarte late.

La 19 septembrie, când traversează iarăşi orbita lui Neptun – „adevărata” graniţă a sistemului solar, întrucât se vede clar că Pluto şi Charon sunt cometoizi capturaţi, precum 2026RU, însă de dimensiuni mult mai mari –, în gheaţă apar tot soiul de resturi îngropate şi cu această ocazie şi–a reamintit că gheaţa amorfă formată din apă, la fel ca şi geamul turnat şi unele roci, este un fluid cu curgere foarte lentă; la acceleraţia mai mică de 2,3 *g* cu care se deplasează, 2026 RU a început să curgă încet, ca un con de îngheţată într–o zi toridă, silindu–l să consolideze turnurile de propulsie şi să efectueze o mulţime de operaţiuni tehnice, deoarece cablurile şi stâlpii interni s–au fisurat şi s–au ondulat. Bine măcar că, pe măsură ce se scufundă încet prin stratul de gheaţă, miezul din fier se apropie tot mai mult de motoare şi de uzinele de producere a pieselor de schimb pe care le face să funcţioneze cu ajutorul căldurii reziduale de la motoare.

La câteva ore după traversarea orbitei lui Neptun, răsuceşte cometoidul şi începe operaţiunile de deceleraţie. Ţinând seama de viteza atinsă în timp ce ieşea din bezna cosmică, va trebui să „stea cu piciorul pe frână” mai tot drumul, doar pentru a reintra în sfera de atracţie a Soarelui.

Iar în această vreme pe pământeni îi cam părăseşte norocul.

După precedentele treceri ale lui Clem, de la Golful San Francisco şi până la Ensenada din Baja, mai sunt atât de puţine lucruri rămase în picioare şi atât de puţini supravieţuitori, încât nici guvernul american, nici cel mexican nu acordă prea multă atenţie noilor distrugeri provocate de–a lungul acelor coaste. Departe, spre sud, Mary Ann şi Jesse aproape au ajuns la Oaxaca şi aceasta este o veste demnă de toată lauda.

Cantităţile excesive de precipitaţii fac fluviul Colorado să se

reverse pretutindeni, umplând parţial şi Marele Canion, ajutând mareea de furtună să–şi croiască loc, ajungând să unească Golful Californiei cu Marea Salton.

Randy urmăreşte veştile cu un aer aproape fascinat. Până şi el trebuie să recunoască fără echivoc: e ceva ieşit din comun. După ce inundaţiile neaşteptate au sfârtecat zona Boise, la care s–au adăugat foarte multe dezastre, chiar dacă a fost depistat, nimeni n–a pornit în căutarea lui. Va avea destul timp la dispoziţie ca să–l găsească pe Diem.

Din nefericire, un individ care lucrează la Casa Albă, foarte aproape de Preşedinte, devine o ţintă extrem de greu de atins.

Trăind experienţele lui Synthi Venture, Randy îşi omoară vremea stând în autovehicul oriunde l–ar putea vedea pe Diem. Synthi e o mare doamnă, iar cel care o însoţeşte e un băiat de ispravă.

Se întreabă dacă şi Kimbie Dee ar fi devenit la fel de simpatică. Tot ce se poate, socoteşte el. Au cam aceeaşi educaţie. Fete frumoase care s–au zbătut să fie apreciate de lume.

Suspină. Ar vrea din tot sufletul să–şi pună ochelari şi căşti audio pentru a trăi totul mai deplin. A trecut multă vreme de când a uitat că trăieşte într–o lume a iubirii, speranţei şi curajului. Dar fără ochii şi urechile lui toate acestea n–ar mai avea rost.

Mai devreme sau mai târziu, Diem tot are să apară. E în firea unor astfel de oameni; marile secrete se află în propriile lor case. Randy a reuşit să intre în vorbă cu femeia care face curăţenie şi a ajuns la concluzia că Diem rămâne singur în casă peste noapte – lucru care nu s–a întâmplat vreme de patru zile. Simţindu–se stresat şi neavând timp să vină acasă pentru a scăpa de toate, pesemne că în aceste momente Diem moare de dorinţă.

Când va ajunge acasă, totul se va desfăşura conform unui scenariu uşor de anticipat. Va folosi instalaţia audio–video – Randy i–a studiat prea îndelung pe aceşti indivizi ca să mai aibă vreo îndoială. Iar în clipa când s–au conectat, devin neajutoraţi.

Randy are un pistol de autoapărare în torpedou. Acesta va

alerta poliţia, iar bărbatul nici nu–şi doreşte altceva; ar fi un semn bun dacă ar reuşi să–l doboare pe Diem, însă lumea trebuie să afle motivul... În fine, asta–i dreptatea, nimic mai mult. Oricum reprezintă mai mult decât cea de care a avut parte Kimbie Dee.

Synthi Venture, sau Mary Ann, oricum nu contează, tocmai urcă un deal, iar Randy percepe căldura Soarelui mexican şi drumul pe care ea urcă spre cer, înconjurată de sute de prieteni buni, puternici şi temerari. Totul e extrem de frumos şi paşnic; de ce dracu' nu devin oamenii dependenţi de *asemenea lucruri*?

Dar uite că dependenţa nu e chiar cel mai bun lucru din lume. Acum câteva săptămâni, în timp ce revenea pe acelaşi drum, în încercarea de a–şi pierde urma, a stat într–o tabără din Wyoming, unde a câştigat o groază de bani, deoarece părea să fie unul dintre cei aproximativ zece–doisprezece bărbaţi care ştiau cum să sape o latrină sau să cureţe cartofi. Restul oamenilor erau prea ocupaţi să trăiască din plin XV, simţind alături de Synthi Venture, în timp ce el trudea cu cazmaua sau lucra la bucătărie. În respectiva tabără, sumele oferite pentru astfel de treburi creşteau mereu.

Ciudat... Sigur, există nenumăraţi oameni care, decât să fie în pielea lui Randy în aceste momente ar prefera să trăiască experienţa unui colaborator al poliţiei în aşteptarea unui criminal. Dacă i s–ar fi oferit şansa de a alege, şi–ar fi trăit viaţa cu totul altfel decât să rămâne un Randy oarecare.

Nici măcar nu s–a întunecat cum se cuvine şi a şi început să plouă. Pesemne că Diem nici nu va veni acasă astă seară, dar până când „pesemne” va deveni „sigur”, Randy va veghea fără să se clintească.

— Da, am vorbit cu Mary Ann pe îndelete, spuse Diem, şi a înţeles problemele, astfel că încearcă să le rezolve. N–am vrea ca oamenii să se decupleze cu totul, pentru că ea reprezintă principala atracţie care–i împiedică să participe la tulburările civile şi, pe de altă parte, o mare parte a mesajului ei rămâne firesc. Noi am vrea doar ca oamenii să întreprindă acţiuni pe cont propriu, iar nu să–şi închipuie că trăiesc în Ţara Synthi Venture. Nenorocirea e că ea percepe realitatea

cu un ochi mai optimist decât mulţi alţii.
Hardshaw încuviinţează din cap şi spune:
— De acord, următorul raport pe care–l aştept… Di, am înţeles că tu şi Carla aţi afirmat că aveţi veşti proaste, nu?
— Proaste e puţin spus. Temperaturile de suprafaţă din Marea Caraibelor au ajuns acum la 37° C şi continuă să crească. Condiţiile sunt mai mult decât propice pentru declanşarea unui uragan ale cărui vânturi să atingă viteze supersonice, asta în caz că estimările noastre sunt corecte. Şi bineînţeles că urmează o nouă trecere a lui Clem, astfel că probabilitatea de a asista la apariţia unui pui nu–i deloc exclusă.
Hardshaw dă aprobator din cap.
— Ai vreo propunere?
— Da, dacă am fi avut cometa colonelului Tynan sau baloanele lui John Klieg. Ar trebui să răcim în mod drastic Marea Caraibelor. Altfel, nu avem nici o şansă. Nu avem habar cât de puternic va fi, ştim doar că va fi mai „mare.” Şi, ca să–ţi mărturisesc adevărul, voiam să–ţi cer permisiunea de a mă deplasa până în Carolina de Nord ca să–mi mut familia, deoarece peste patruzeci şi opt de ore ar putea fi prea târziu.
— Du–te şi fă–o imediat, îl îndeamnă Preşedintele. N–o să te reţin aici dacă tot nu poţi rezolva nimic important. Fiindcă tot veni vorba, Harris, mergi acasă şi odihneşte–te o noapte cum se cuvine. Carla, mă chemi doar dacă apare ceva care presupune o intervenţie imediată. Dar şi eu o să mă culc devreme, pentru că vreau să recuperez din nopţile albe. Nu mi–ar strica să încep ziua următoare odihnită şi cu stomacul plin.
Di constată cu surprindere cât de greu îi vine să–şi ia rămas bun de la oamenii din subordine. Majoritatea se poartă de parcă nu–l vor mai vedea niciodată. Gretch face parte din primul val care va porni spre Charleston mâine dimineaţă, prin urmare e vorba chiar de un adio, însă Talley şi Peter vor pleca abia peste o săptămână şi crede că–i va revedea. Mohammed şi Wo Ping, cu familii cărora trebuie să le poarte de grijă, şi–au luat deja un scurt concediu – noul sediu al ANOA va deveni fosta bază NORAD de la Cheyenne Mountain şi amândoi sunt acolo pentru instalare.

Până vor fi din nou împreună, o să le ducă dorul şi nu se îndură să le ascundă asta. Toată lumea, până şi Peter, se îneacă în cuvinte.

Zece minute mai târziu, se află în trenavetă şi–i telefonează lui Lori. E 22 septembrie, Clem trece prin dreptul Istmului Tehuantepec, iar Jesse şi Synthi Venture au parcurs mai tot drumul spre Oaxaca; dacă nu sunt reţinuţi de ploile torenţiale ce–l urmează îndeaproape pe Clem, ar trebui ca mâine să ajungă acolo. Prin urmare, puştiul a avut dreptate. Tata se află într–o tabără de refugiaţi din apropierea localităţii Flagstaff şi e plin de energie.

Ciudat, gândeşte el în vreme ce trenaveta zboară ca glonţul prin lumina crepusculară a serii, deşi detaliile topografice de pe întinsul Statelor Unite s–au schimbat considerabil, bancheta, mijlocul acesta de transport, toată geografia familiară a vieţii lui au rămas aceleaşi. Probabil că va fi pătruns de înţelesul acestui gând mai târziu, când va ajunge la una dintre taberele de refugiaţi din vest.

Începe într–un târziu să citească din *Măcelarul în galben*, pe care i l–a dat Lori. Într–adevăr, e una dintre cele mai bune cărţi ale ei, cu toate că–l cam miră absenţa aproape totală a scenelor violente. În ultima vreme Lori a spus mereu că nu se mai îndură să–şi măcelărească personajele cu aceeaşi plăcere de altădată.

Diem are senzaţia că ţeasta i–a devenit un clopot care sună asurzitor. E obosit, ameţit de felul cum s–a transformat lumea, de aceea încearcă să se convingă s–o apuce spre pat, nu spre subsol.

Nici o şansă.

Halatul moale, cearşafurile curate, extazul… în seara asta le va avea pe cele trei fete la care ţine în mod deosebit, începând cu simpatica majoretă, felul de copilă după care i s–au aprins călcâiele la paisprezece ani şi nu s–a putut apropia de ea pentru că viaţa lui însemna doar învăţătură şi muncă…

Nu–i adevărat, recunoaşte în sine. E un monstru şi un pervers, şi nu se amăgeşte pe sine socotindu–se altcumva. Cel puţin în privinţa asta. Dacă ar fi avut norocul să facă tot ce–ar fi vrut cu o fată precum Kimbie Dee când avea

paisprezece ani, ar fi violat–o şi ucis–o. Măcar atâta lucru înţelege.

— Bine, şopteşte el, ajungând apoi să vorbească cu voce tare, hai puicuţă albă şi blonduţă, hai la treabă…

Tocmai urmăreşte avid palmele alunecând încet de pe sânii mici şi perfecţi, către şoldurile care–i tremură, ascultă plin de încântare primele suspine de ruşine şi priveşte lacrimile rostogolindu–se din ochii albaştri…

Se dezgoleşte şi se simte complet vulnerabilă şi neajutorată, dorindu–şi ca tata să fie alături, el l–ar *ucide* pe nenorocitul ăsta…

Totul dispare. E întuneric şi linişte.

Nu poate fi vorba de o pană de curent; casa are propria centrală electrică.

Desface clemele, îşi ridică ochelarii de pe ochi şi–şi scoate casca audio de pe urechi. Bărbatul care stă acolo…

— Al cui tată eşti? întreabă Diem, foarte încet şi calm. Vrea să ştie; nu trebuie să–l sperie pe individ pentru că aşa ar apăsa prea curând pe trăgaci.

— Al lui Kimbie Dee Householder, spune omul, ţinând un pistol de autoapărare îndreptat spre faţa lui Diem.

Acesta simte un nod uscat în gât; încă simte lipsa orgasmului, al unui duş cald, a sentimentului de vinovăţie, a somnului. În subconştient, se întreabă cum va fi lovitura proiectilului supersonic.

— Vrei să ştii ceva anume înainte de a mă ucide?

— Dacă ai avut vreun motiv, spune–mi–l şi mie.

Diem strânge uşor din umeri.

— Aşa m–am născut. Poate că într–o bună zi vor depista boala asta încă din perioada de gestaţie şi vor ucide fătul.

— Ai mai cumpărat porcării dintr–astea?

— Aş mai cumpăra şi acum dacă aş avea curaj. Aş face toate mizeriile acelea, dacă aş reuşi să scap neprins. Se simte luat în stăpânire de un impuls ciudat; ştie că–i un om mort şi că, în sfârşit, poate spune cu voce tare tot ce–i trece prin minte. Remarcă hainele uzate, ochii albastru–spălăcit şi barba căruntă, având şi fire negre; sărmanul individ nu–şi poate permite nici măcar injecţii pentru menţinerea culorii părului. Are în faţă un om care n–a cunoscut altă locuinţă mai bună

decât rulota, unul dintre cei pe trupul cărora s–a căţărat până în vârful piramidei sociale. Înţelegi asta? Fără motiv. *Mi–a făcut plăcere* s–o zgândăr pe târfuliţa aia cu coada spălătorului de podele.

Imediat cum rosteşte aceste vorbe are o erecţie, ridicând astfel stimulatorul încă ataşat.

Householder tresare abia vizibil. Pistolul de autoapărare latră scurt. Sângele ţâşneşte.

„Dumnezeule, ce mod de a muri”, gândeşte Diem. A rămas cu ochii pironiţi la sângele care–i şiroieşte din organele genitale, gustând din plin durerea de neînchipuit şi muşcându–şi buzele până la sânge, apoi a doua împuşcătură îl izbeşte între ochi.

Randy se aşază în aşteptarea poliţiştilor. A învins sistemul de securitate ca să pătrundă, iar pulsul declanşat de pistolul pentru autoapărare a pornit din locuinţa unui funcţionar superior al Casei Albe; asta ar trebui să atragă atenţia aproape imediat.

Tocmai s–a aşezat pe ceva şi a desfăcut o cutie cu suc de portocale, însă oamenii care pătrund în subsol poartă pe faţă cagule. Nu apucă să rostească nici măcar un „Eu...” că este doborât de gloanţe; se prăbuşeşte la podea cu vintrele în flăcări, lumea se întunecă în jur, aude focuri de armă şi, nu, nu se înşeală, explozii de grenade. Parcă a nimerit în mijlocul unui război nenorocit, pe care l–a declanşat chiar el însuşi.

Trenaveta goneşte ca fulgerul către Carolina de Nord, iar Di ridică ochii de pe paginile *Măcelarului în galben* ca să–şi facă unele planuri pentru perioada imediat următoare. În urmă cu câteva săptămâni şi–au expediat majoritatea bunurilor personale spre vest, dar Lori şi băieţii au rămas în casa aproape pustie. Lori s–a dovedit cu totul lipsită de înţelepciune, declarând că nu pleacă decât împreună cu el, astfel că Di are în minte un mic truc... o să–i urce pe toţi trei în trenavetă către vest, iar el va rămâne pe loc, făcându–i să–şi închipuie până în ultima clipă că–i va însoţi. Socoteşte că după ce vor reuşi să plece, Lori n–o să–i aducă pe băieţi înapoi, punându–le viaţa în primejdie.

Totuşi nu–i va fi uşor. Di nu se pricepe să–şi înşele nevasta.

Pe de altă parte, nu vrea cu nici un chip s–o lase să moară, pentru că asta o aşteaptă dacă nu pleacă.

Poliţiştii, minerii, pompierii, puşcaşii marini… bărbaţii cu asemenea slujbe trebuie să–şi caute soţii în stare să se împace cu gândul că ar putea rămâne singure. Meteorologii nu se încadrau în categoria asta. Nici măcar funcţionarii publici.

Lori e frumoasă, talentată şi inteligentă şi, fiindcă veni vorba, se comportă bine în cazul unei situaţii disperate. Dar nu–i capabilă să înţeleagă defel cum poate rămâne Di credincios faţă de ceva aflat în afara căminului. Universul ei moral se întregeşte doar prin existenţa familiei.

Ce fel de lume este cea în care acest lucru ar deveni ceva respingător?

Firul gândului îi este întrerupt de un apel din partea Carlei, care încearcă să–l pună în avantaj faţă de restul lumii. Clem are un jet de ieşire care se întinde ca o tentaculă îndărătnică peste Istmul Tehuantepec, pe partea dinspre Pacific a Golfului Campeche, de cealaltă parte a Golfului Mexic. Jetul acela se poate izola în orice clipă – Clem a şi început să se îndepărteze – iar când se va întâmpla asta, va apărea o zonă de joasă presiune.

Temperatura de la suprafaţa apei din Golf, în respectiva zonă sudică, a ajuns la peste 38° – depăşind–o pe cea a sângelui din corpul uman. Di consideră că acest fenomen ajunge pentru a propulsa uraganul peste bariera supersonică, iar Carla e sigură că aşa se vor petrece lucrurile.

Ideea de a o şterge pe furiş a murit.

Cât mai ţine călătoria, Di nu mai răspunde la nici un alt apel. Când ajunge acasă îşi găseşte familia aşteptându–l cu lucrurile împachetate şi în vreme ce aruncă bagajele în automobil îi explică rapid lui Lori cum se prezintă situaţia.

— Trebuie să traversăm munţii, asta cel puţin, şi ar fi de preferat să ajungem pe la mijlocul continentului, precizează el.

Urcă în automobil; Nahum se smiorcăie, Mark s–a îmbufnat dar, ţinând seama de condiţii, nu se comportă chiar rău. Cincisprezece minute până la staţia de trenavetă. Zece minute ca să cumpere bilete. O aşteptare de cel mult jumătate de oră, apoi se vor afla pe drum.

Opt minute mai târziu se trezesc într–un şir lung de automobile ce nu se clintesc. Nahum suspină în tăcere, Mark se tânguie, iar Lori îşi frânge mâinile.

— Ce crezi că s–a întâmplat? întreabă ea.

— Păi, nu–i chiar greu de ghicit… În ziua de azi, cu atâţia inforozători şi alte chestii dintr–astea, nimic nu rămâne secret multă vreme. Când am aflat eu, probabil că erau mai puţin de câteva sute de oameni care intraseră în posesia informaţiilor, dar asta s–a întâmplat în urmă cu jumătate de oră. Mark, amice, te rog fă linişte, eu şi mama avem ceva de vorbit…

— Vino în faţă şi stai în braţele mele, scumpule. Nahum, nu vrei la tata în braţe? întreabă Lori şi se întoarce să–i ajute pentru a ajunge pe bancheta din faţă.

Şirul ăsta de maşini n–o să se urnească mai devreme de câteva ore. Pesemne că parcarea s–a supraaglomerat la staţia de trenavetă şi acum vehiculele trebuie redirijate, iar autobuzele cu pasageri readuse în şir. S–ar putea să dureze mai mult decât şi–a închipuit.

Locul ar fi extrem de nepotrivit pentru a înfrunta uraganul, gândeşte el, apoi pufneşte discret în râs; uraganul abia a început să se formeze, la mai bine de trei sute de kilometri depărtare. Va încerca să–şi controleze temerile, gândindu–se la ceea ce pare plauzibil.

După ce copiii se află în braţele lor, Di explică:

— S–a întâmplat următoarea chestie: vestea s–a răspândit pretutindeni, şi încă extrem de rapid, astfel că fiecare a telefonat familiilor aflate pe Coasta de Est, acestea au telefonat prietenilor, care şi–au informat relaţiile şi curând… asta e! Toată lumea dă buzna la staţia de trenavetă. Oftează. Sper că vom reuşi să plecăm, dar o să mai dureze. Apropo, am început *Măcelarul în galben*. E mai bună decât ultimele tale cărţi, aşa mi s–a părut, dar n–ai ucis în stânga şi–n dreapta ca înainte.

— Asta de când mă simt mamă. O dată trecută prin chinurile facerii, ţi–e greu să mai înfrumuseţezi durerea, iar după ce ai ajuns să pui plasturi pe vreo treizeci de zgârieturi, rănile mari nu te mai atrag deloc.

— Pot să le citesc şi eu când o să fiu mare, mami? întreabă Mark şi, ca întotdeauna, amândoi îl asigură că da, însă

deocamdată n–a crescut îndeajuns.

Di primeşte apoi un apel şi răspunde:

— Alo?

— Bună ziua, doctore Callare, i se adresează Preşedintele Hardshaw. Îmi pare rău că trebuie să te deranjez, dar avem nevoie de sfatul tău şi cum vor mai trece vreo patru ore până se face loc să înaintaţi, ai destul timp la dispoziţie. Acela e fiul tău?

— Aşa zice Lori, răspunde el şi surâde. Lori îl plesneşte uşor peste braţ. El e Nahum. Nahum, uite–o pe doamna Preşedinte.

Copilul se ghemuieşte la pieptul lui şi–şi ascunde faţa.

— Până şi unii adulţi procedează la fel, remarcă Preşedintele. În fine, vrem să facem o conferinţă cu Carla. S–a format ochiul şi, se deplasează spre nord, pătrunzând în ape mai calde.

Lui Di îi scapă un şuierat.

— Astea–s veşti proaste, clar. Am înţeles.

Îşi deschide calculatorul, trece imaginea din videotelefon pe Suprapunere, ca să poată vedea simultan chipurile şi diagramele apoi se conectează. Nahum se aşază mai comod ţinându–se de gâtul lui.

— Simpatic puştiul, spune Carla imediat ce apare pe ecran. Lui Di îi la doar o clipă să–şi dea seama că ea a preferat o animaţie decât să–şi facă apariţia reală. Din cauză că stă cuplată la reţea mai tot timpul, probabil că arată ca naiba şi nu vrea să fie văzută aşa.

Carla rulează simulările şi–i indică parametrii calculaţi. Când e pe cale de a încheia, Di întreabă:

— Şi încotro o apucăm?

— Păi dacă–i dăm crezare lui Louie, atunci sunt speranţe să revină curând. Dar altă soluţie nu văd. Dacă dăm publicităţii o asemenea veste, şoselele se vor umple de maşini şi oamenii or să moară acolo în loc să sfârşească la casele lor. Eu consider că–i preferabil să fie luaţi prin surprindere.

— Legătura asta nu–i protejată.

— Ştiu. Iar dacă ne aud *unii*, ei ar putea avea o şansă. Dar după părerea mea, la sud de Gainesville o să fie jale mare.

— Cât timp mai avem până la atingerea punctului critic?

— Patruzeci de minute, maxim o oră.

Hardshaw rămâne fără grai, respiră adânc şi reuşeşte să–şi revină:

— Dumnezeule! Amândoi, imediat… Diem a fost asasinat, iar în birourile tale s–au plasat bombe, doctore Callare…

— *Hei*! Strigătul aparţine Carlei, iar legătura se întrerupe. Urmează momente de linişte.

— Carla, rosteşte el. Carla?!

Di Callare ridică privirea şi vede nişte bărbaţi apropiindu–se în goană printre maşini.

— Au coborât dintr–un staticopter, îi şopteşte Lori, în timp ce vorbeai cu…

Di îl aruncă pe Nahum la picioarele lui Lori, deschide portiera, se rostogoleşte şi o rupe la fugă. Dacă au reuşit să ajungă până la Diem, care–i o personalitate, înseamnă că se lucrează în forţă…

Ascunde–te în spatele furgonetei de colo, *ocoleşte autobuzul*, *aleargă*, *Isuse*, *ce cald e în Carolina la sfârşit de toamnă*, *numai să nu*…

Dacă au pătruns până la Diem în biroul lui de la Casa Albă, înseamnă că au trecut de gard, de cordonul de protecţie, prin două uşi blindate şi pe lângă alţi doi paznici. Suficient de repede dacă Diem n–a mai fost avertizat.

Rostogoleşte–te sub camion, *târâş înainte*, *dacă nu l–au reperat*, *poate renunţă*…

Dar să–i lovească simultan pe Carla şi pe el… plus laboratorul, Doamne, speră că toată lumea a apucat să ajungă acasă, gruparea asta teroristă nu acţionează pe bâjbâite. Ciudat, după ani de pregătire pentru a nu te mai lăsa îngrozit de nimic, te loveşte pe neaşteptate.

Trebuie să iasă de pe autostradă, dar nu atâta vreme cât poate fi reperat, dar din nefericire a ajuns în câmp deschis… *Să ies de sub camion şi*…

E înşfăcat de guler, ţintuit de asfalt în ciuda zbaterii. Dumnezeule, ce mulţi sunt, îl ţin de păr, şi doare, iar scalpul îi e aproape smuls. Apoi simte apăsarea unui pistol la tâmplă.

Ultimul gând care–i trece prin minte este că a făcut bine îndepărtându–se, pentru ca familia să nu asiste la scena asta; simte arşiţa asfaltului pe obraz, apoi nimic.

După câteva minute, urmându–i pe poliţişti, soseşte şi Lori la

faţa locului şi i se face rău; trece aproape o oră până să–şi dea seama că Di a dispărut pe vecie, fiindcă priveliştea feţei sfărâmate şi gaura urâtă care se cască la ceafă o fac să–şi piardă minţile. Şirul de automobile care aşteaptă la trenaveta nu s–a clintit nici un metru.

Carla înţelege că a devenit prizonieră abia când i se smulge conectorul lipit de ţeastă; abia apucă să strige *Hei!* apoi legătura se întrerupe. Asasinii îi golesc un încărcător întreg în trup înainte ca ea să apuce să–şi coboare mâinile pentru a–şi ascunde goliciunea.

Hardshaw ar vrea să plângă, dar n–are timp de aşa ceva. Oamenii din Serviciul Secret o scot imediat pe unul dintre tunelele sigure până într–o cameră blindată. Harris a murit… dar şi alţii, oameni cunoscuţi, la care ţinea…

— Siberienii au fost, aproape sigur, spune ea cu voce tare. Pesemne facţiunea de vechi susţinători ai lui Abdulkashim, care a aşteptat să dea lovitura tocmai în momentele cele mai dramatice. Aţi prins vreunul ca să–l interogaţi?

Agentul însărcinat pe lângă Diem clatină din cap.

— A fost o lovitură dată de profesionişti perfecţi. Casa lui a fost înconjurată vreme de şase zile de două echipe diferite, una formată din şase membri de comando şi un agent izolat. Comandourile s–au retras cu o intersecţie mai încolo şi se părea că se grupează pentru un atac, mai ales după ce instalaseră detectoare electronice. Am considerat că individul singur este în misiune de recunoaştere. Bineînţeles că am urmărit echipa, dar tipul s–a dovedit un fel de supraom. A dezactivat instalaţiile electronice, a pătruns şi l–a împuşcat pe domnul Diem, totul în mai puţin de două minute. S–a folosit de un pistol de autoapărare, parcă altceva mai bun n–ar fi găsit, dar cum era de aşteptat, asta a constituit semnalul pentru echipă. Au sosit cu bombe incendiare şi… cum să spun, locuinţa a fost distrusă până la temelii, încă arde. Toţi au murit în încăierare. Nici măcar nu ştim care–i cadavrul lui Diem şi care al agentului solitar, aveau cam aceeaşi statură.

Hardshaw dă aprobator din cap.

— Tare–aş fi vrut să avem puţin noroc, dar acum nu cred că mai încape vreo îndoială. Ţelul acţiunii a fost să creeze haos

chiar înainte de declanşarea superfurtunii şi duşmanii trag cu urechea. Vreau înregistrarea discuţiei.

Apoi se îndreaptă spre camera blindată, care s–a construit după Iluminare şi se aşază la birou. Activează un ecran video şi înregistrarea începe să se deruleze. Unul dintre agenţii Serviciului Secret şopteşte că nu i s–a confirmat un atac îndreptat împotriva ei.

Îi ascultă pe Di Callare şi pe Carla explicându–i totul din nou. Doamne, nu–i vine să creadă că trupurile lor nici n–au apucat să se răcească.

Când banda se termină, spune:

— Da, au dreptate. Nu facem nici un anunţ public. Dar am face bine să ne pregătim de fugă… nu, ştergeţi asta. Am încredere în Carla Tynan, iar dacă ea a zis că totul se va petrece chiar atât de repede, atunci aşa–i. Faceţi–mi legătura cu Charleston şi începeţi evacuarea departamentelor federale cât de repede posibil.

Când ochiul se formează în Golful Campeche, energia lui e mai mult decât suficientă; peretele ochiului se umflă spre exterior, iar viteza vânturilor sporeşte continuu; pe măsură ce ating mach 1, viteza lor creşte mai lent, dar nu stagnează.

Cu puţin timp înainte de căderea întunericului, se înregistrează o scurtă perioadă când marea fierbe şi bubuie, valurile înalte de o sută de metri se rostogolesc şi se sparg cu zgomot de tunet; apoi curentul de aer devine pe neaşteptate constant şi stratificat – peretele ochiului a trecut în domeniul supersonic.

În respectivele momente centrul ochiului se află la 92° long. V şi 22° lat. N, departe în largul Golfului Mexic, iar ochiul are acum 400 de kilometri în diametru. Valurile mareei de furtună lovesc deja oraşul Veracruz şi urcă în forţă spre Coasta Golfului din SUA.

Modelului propus de Carla i–a lipsit un amănunt, dar numai unul. Aşa cum a anticipat ea, în douăzeci de minute uraganul a crescut în tărie ajungând la vânturi de gradul 12 Beaufort pe o zonă care are diametrul de 1 600 kilometri, ca şi cum dopul unei scurgeri uriaşe ar fi fost scos din adâncul Golfului. Presiunea atmosferică a scăzut la 530 milibari, ochiul în sine

creşte rapid în mărime, iar vânturile capătă tot mai multă forţă.

Cu toate acestea, Carlei i–a scăpat un detaliu în urma căruia, în afară de mareele de furtună de dimensiunile unor tsunami, o furtună cu vânturi supersonice este suficient de mare pentru a ridica în aer cantităţi mari de apă caldă. La rândul său, amestecul mai bun de aer şi apă înseamnă o încălzire puternică a aerului, iar furtuna dobândeşte forţă şi mai mare, transformând căldura oceanului în vânt. Ea are mai multă forţă şi enorm de multă apă.

Când primeşte vestea că Di a fost asasinat, Jesse se aşază şi plânge vreme de o oră. Mary Ann nu prea ştie cum să se poarte. Şi ea şi–a pierdut câteva cunoştinţe din XV şi experienţa îi sugerează că ar trebui să reacţioneze exagerat, dar o admiră din cale–afară pe Surface O'Malley că nu respectă politica asta. Acum e însă vorba de un tânăr care–şi jeleşte fratele mai mare. Ce–ar trebui să–i spună: „Hai, nu mai plânge"?

Într–un târziu alege altă soluţie:

— Regret enorm.

Jesse se agaţă de ea ca de un colac de salvare, iar femeia îi prinde capul între mâini şi–l mângâie pe păr. Se gândeşte apoi la fluiditatea asta a lumii, la faptul că nu–l va cunoaşte pe Di (şi aşteptase cu nerăbdare clipa) şi că Jesse nu va fi acelaşi, pentru că în lumea lui s–a petrecut un rău inutil.

Pe întregul întins al Americii de Nord şi al Europei, oameni care ar trebui să fie evacuaţi se aşază şi plâng alături de Synthi Venture.

Moartea vine pe neaşteptate pentru milioane de oameni de îndată ce se naşte Clem 900. După câteva ore, mareele de furtună sunt suficient de mari ca să măture toată Florida. Cei care n–au putut sau n–au vrut să fie evacuaţi până acum sunt înecaţi de valuri înalte de zeci de metri, care se succed de–a latul peninsulei, unul după altul; mangrovele care au reţinut uscatul cedează şi suprafaţa Floridei e luată de ape şi azvârlită cu tunet pe panta continentală, devenind o uriaşă avalanşă. Alte şi alte porţiuni de uscat ajung în adâncuri;

până spre dimineaţă va rămâne foarte puţin pământ.

Vânturile ating viteze de 180 km/h, ajungând până la Memphis, iar oraşele şi pădurile sunt culcate la pământ.

Curentul circular produs de furtună începe să măture Golful pe toate laturile, mursecând Plaquemines Parish din Louisiana, redeschizând legătura lacului Pontchartrain cu oceanul şi înghiţind porţiuni din coasta Golfului, începând cu Brownsville şi terminând cu Panama City. A doua zi în zori, Soarele luminează un Golf mult mai mare, cu fălcile căscate larg de tot.

Insulele Caraibe, din centrul Golfului, sunt acoperite cu apă până la crestele cele mai înalte ale munţilor, sfărâmate, erodate şi scobite în forme noi. Ele vor deveni mormane de moloz şi resturi, nisip, stânci şi diverse alte gunoaie, dar numai după încetarea furtunii. Deocamdată rămân locuri unde vântul şi apa bolborosesc furioase împotriva oricărui obstacol.

Toate acestea pălesc însă în faţa efectului produs de noile jeturi de ieşire ale furtunii. Sugând apă ca un aspirator gigantic, amestecând–o mult mai eficient cu aer şi folosind astfel o cantitate mai mare din energia disponibilă, în nouă ore uraganul azvârle peşte cinci sute de litri de apă pe metru pătrat, echivalentul a trei metri şi jumătate de ploaie, pe treimea răsăriteană a Statelor Unite, după care furtuna se răsuceşte brusc şi traversează Atlanticul, câştigând energie şi izbind cu forţă Europa, slobozind apă sărată chiar şi trei zile mai târziu adânc pe continent, în Kazahstan.

Pentru o scurtă perioadă de timp, Mississippi are lăţimea Lacului Erie; fluviul James cară în ocean aproape tot oraşul Richmond, iar apa care se scurge către mare se ridică până la 21 de metri, mânjind cu nămol monumentul dedicat lui Washington, care şi aşa poartă urmele Iluminării.

În Georgetown, resturile încă fumegânde ale casei lui Diem sunt luate pe sus şi târâte de curent. Rămăşiţele carbonizate ale lui Randy nici n–au fost extrase din ruine şi ceea ce a mai rămas din el este măturat în Atlantic, împreună cu filmele cu fete violate şi ucise.

În visurile lui cele sumbre, Diem nu şi–ar fi imaginat nici o clipă posibilitatea ca secretul lui să rămână nedescoperit. Dar

acum, la paisprezece ani de la moartea ei în chinuri, e ca şi cum Kimbie Dee Householder nici n–ar fi existat.

Karen se dispreţuieşte pentru felul în care gândeşte, dar uite că istoria se repetă… se întreabă cum ar proceda Mary Ann într–o asemenea situaţie. Ciudat ce întorsături îţi rezervă viaţa… Culoarea părului ei este prea închisă pentru a fi tratată, iar coapsele prea late, astfel că cei de la PasioNet n–au rechemat–o pentru probe.

Iar partea nostimă e că în vreme ce Synthi Venture se coace în însoritul Mexic, unde n–o pasc primejdii, alături de puştiul ăla care arată demenţial, Karen Mary Ann se trezeşte stând în Turnul Canalului de Dans, cea mai înaltă clădire din SUA, atât de mare, încât Herald Square a devenit curtea sa centrală, şi priveşte în jos la Manhattan, care seamănă cu un muşuroi de furnici în fierbere.

Ploaia sărată cade cu atâta repeziciune şi forţă, încât mecanicul a modificat burlanele de scurgere astfel ca apa să treacă prin sistemul energetic al clădirii. După cum le–a explicat ceva mai devreme, fiind cu opt etaje deasupra impunătoarei World Trade Center, clădirea e prea înaltă pentru ca apa să fie drenată pur şi simplu prin cădere gravitaţională, de aceea a instalat pompe la fiecare etaj. Acum, când au rămas doar câţiva dintre cei un sfert de milion de oameni care lucrează în clădire, mecanicul a putut folosi majoritatea canalizărilor de forţă pentru a împinge apa de pe acoperiş şi de pe terase în sistemul de scurgere.

Canalul de Dans n–a ocupat niciodată decât cele cincisprezece etaje superioare şi chiar dacă liniile ei generale par rigide şi scurte, clădirea se legăna sensibil în zilele cu vânt, astfel că studioul numit Acoperişul Lumii nu este folosit prea mult.

Karen a avut mult noroc să primească unul dintre microapartamentele – cuvântul elegant pentru „dormitoare” – aflate în clădire şi, cum lucrează la etajul 84, s–a învăţat să circule cu liftul. Nici nu prea are unde să meargă, iar administratorul, un tip solid, musculos şi mai în vârstă, pe nume Johnny Wendt, le–a spus că–i primeşte cu dragă inimă pe cei care doresc să încerce să se adăpostească aici până

trece furtuna. S–au strâns în jur de o mie de oameni, în birourile cuprinse între etajele 40 şi 50, destul de sus ca să nu se înece şi, dacă au noroc, destul de jos pentru a nu fi luaţi de vânt.

Asta nu înseamnă mare chestie, dar oricum e mai bine decât afară, gândeşte ea. Afară se vede o aglomeraţie de nedescris de autovehicule şi oameni şi când se uită la străzile luminate, toţi par să se agite fără noimă prin ploaia sărată. Johnny a pus afişe prin care invită lumea să urce; ţinând seama de existenţa a trei cafenele şi diverse magazine din clădire, la care se adaugă trei hoteluri, oamenii s–ar putea simţi foarte comod, dar cei de pe străzi se străduie să ajungă altundeva, fie dorind să se alăture familiilor ori neavând încredere într–o clădire înaltă.

— Mare prostie fac, se aude o voce în spatele ei. Karen se răsuceşte şi vede că–i Johnny, care stă pe coridor, având cămaşa scăldată în sudoare, iar salopeta mai murdară ca niciodată. Bine măcar că oamenii mei au rămas locului. Ei *au priceput* că locul ăsta–i de neclintit ca un munte. Am putea salva zece mii de vieţi dacă oamenii ar fi îndeajuns de isteţi să intre aici. O măsoară din ochi, apoi adaugă: La APDP. Etajul 81. Cum intri, al treilea birou pe dreapta.

— Bine, răspunde Karen, lăsând capul în pământ. Se cam pierde când cineva o bagă în seamă acum, fiindcă s–a schimbat mult de când mergea la vizionări şi se împrietenea cu actori. Şi pesemne ca schimbarea n–a fost în avantajul ei…

— Sper că te duce capul să nu te apropii de ferestre dacă vântul se înteţeşte, adaugă el, deşi astea de la noi rezistă şi la vânturi de 30 pe scara Beaufort, iar furtuna n–o să se apropie chiar atât de mult de noi. Trebuie totuşi să ne temem de Hudson.

Pe străzi apa a atins deja treizeci de centimetri, iar Karen se cutremură.

— O să reziste clădirea?

— Neapărat. În apartament am o instalaţie nou–nouţă audio–video şi încă n–am apucat s–o plătesc. Firma n–ar admite ca aparatura să păţească ceva înainte de a–şi încasa banii.

Ea pufneşte în râs, nu fiindcă spusele lui sunt amuzante, ci pentru că individul are farmec şi vrea să fie acceptat. Se

apropie mai mult de femeie şi aruncă şi o privire în stradă.
— Uită–te la ei. N–au noţiunea timpului? O să–i prindă grosul furtunii pe insulă. Mareea a pornit deja pe fluviu.
— Cât de înaltă va fi?
— Să zicem vreo treizeci de metri… sau pe–acolo. În limbajul meteorologilor, asta se cheamă apreciere privind ordinul de mărime. Prin asta ei înţeleg peste zece metri şi mai puţin de o mie.
Ea suspină.
— Noi vă putem ajuta cu ceva?
— Lasă asta, văd că mai toţi sunteţi în trecere, spune Johnny. Ei, dar să văd dacă străzile s–au golit ca să… drace!
Auzind exclamaţia lui, Karen priveşte şi vede acelaşi lucru, chiar dacă lumina dinspre Times Square e cenuşie şi difuză: un zid de apă şi oameni care fug din calea lui. Nimeni nu poate interveni în nici un fel; Johnny se repede la telefon şi le comunică oamenilor din subordine să părăsească etajele inferioare, în caz că se află acolo, însă Karen vede valul negru cenuşiu care mătură etajul trei, luând cu sine şi oameni care se zbat ca nişte insecte. Percepe şi un tremur uşor prin tălpi în clipa când valul înconjoară clădirea.
— Suzette? Uşa aceea mai rezistă? întreabă Johnny. Bun, a plecat toată lumea de acolo? Ţineţi legătura cu mine!
Urmează o pauză foarte lungă.
— În regulă, spune el. Puneţi planul în aplicare. N–are rost să mai aşteptaţi, pe uşile de jos oricum nu mai poate intra cineva.
— Despre ce plan vorbeşti? întreabă Karen.
— Eşti? N–a auzit–o, fiindcă ea a vorbit foarte încet. Afară străzile au devenit adevărate fluvii; Broadway e acoperit de apă care pare să fiarbă în lumina care se reflectă din Tumul Canalului de Dans.
— Ce plan? Eram curioasă.
— Stai puţin, spune el şi ridică un deget. Ascultă la telefon şi zice de câteva ori: Bun, corect, de acord. În cele din urmă suspină. Ei, asta a fost. Planul e să inundăm etajele inferioare folosind apa din sistemul de scurgere de pe acoperiş şi din cel de drenaj. Prin urmare, umplem clădirea cu apă curată până la înălţimea de treizeci de metri. Cu puţin noroc, reuşim să

egalizăm presiunile şi limităm pericolul retezării stâlpilor clădirii, care s–ar putea prăbuşi din cauza vântului.
— Dar aşa nu se distruge clădirea?
— Dacă s–ar răsturna, s–ar distruge şi mai rău. Îi surâde larg, iar ea îi răspunde în acelaşi fel. De când a devenit atât de sfioasă? Se vede clar că bărbatul a mai rămas doar pentru că vrea să stea de vorbă cu ea şi e un tip de treabă.
Primeşte un apel şi scoate telefonul de la centură. Îl deschide şi exclamă:
— Mary Ann!
— Da, profit de pauză ca să văd dacă eşti teafără. Ai plecat din Manhattan?
— Nu, dar nu cred că aş putea găsi un loc mai sigur. Pe coasta de est nicăieri nu mai poţi fi în siguranţă, dar eu mă aflu măcar într–o clădire care o să reziste.
— Mare lucru. Ai grijă de tine.
— Şi tu la fel.
Mai sporovăie vreme de câteva minute; Karen trebuie să admită că deşi Mary Ann s–a schimbat mult de când a devenit Synthi Venture şi a făcut o carieră strălucită, n–a uitat de unde a plecat şi a păstrat legătura cu vechile prietene. Nu prea au ce–şi spune şi există posibilitatea ca aceasta să fie ultima discuţie pe care o poartă, îşi dă Karen seama, amănunt pe care Mary Ann se fereşte să–l aducă în discuţie, dar n–au nevoie de cuvinte pentru asta.
Când îşi iau rămas–bun, deşi au trecut câteva minute, Karen constată că Johnny, rămas încă pe coridor, stă nehotărât, apoi spune:
— Am auzit fără să vreau, hmm, şi cum am văzut şi câte ceva pe ecranul tău…
— Mary Ann Waterhouse mi–a fost colegă de birou. Pe vremea când aveam impresia c–o să fac carieră pe Broadway, mergeam împreună cu ea la şedinţele sindicatului actorilor, îl lămureşte Karen destul de mândră. Am cunoscut–o înainte de a deveni Synthi Venture.
Johnny aprobă din cap, vădit impresionat, iar acum parcă *el* ar fi cel sfios.
Ea aruncă o privire pe geam şi continuă:
— Acum sigur ţi–ai putea face drum pe Broadway, dacă te–ai

afla într–un submarin.
De astă dată e rândul lui să pufnească într–un râs cam nesincer. Rămân acolo multă vreme şi urmăresc apa urcând până la etajul 8; n–au altceva de făcut. Instalaţia energetică autonomă va menţine clădirea funcţională şi nimeni n–are nevoie să i se interpreteze informaţiile.
La un moment dat, cineva povesteşte mai mult răcnind ce se petrece în partea dinspre centru a clădirii şi dau cu toţii fuga să vadă ceea ce le poate revela lumina reflectoarelor. Clădiri înalte de patruzeci de etaje se prăbuşesc, însă World Trade Center pare să reziste cu îndărătnicie.
La apropierea zorilor, mănâncă; apa continuă să crească, dar lent, şi într–un târziu se retrag toţi, extenuaţi, fiecare în câte–un apartament, îşi dă seama Karen, puţin dezamăgită, şi adorm.
Nu trebuie să–şi facă griji; vor avea timp berechet. Apa se va retrage suficient de mult, cărând cu ea şi o parte din dărâmături, abia zece zile mai târziu, adică pe 3 octombrie, reuşesc să iasă din clădire. În acest răstimp au pierit milioane de new–yorkezi, lumea s–a schimbat radical iar cea mai profundă suferinţă a lui Johnny şi Karen este că în cursul ultimei săptămâni de şedere în clădire, proviziile de sifon, unt de arahide şi maioneză s–au epuizat.

Părintele Joseph i–a îndemnat pe oameni să accepte ideea evacuării, dar cum biserica a rezistat furtunii o dată, ei sunt convinşi că situaţia se va repeta. Inăuntru predomină o atmosferă ciudat de familiară, aceiaşi oameni, lumânări, aceleaşi mirosuri; doar vântul creşte iute ca tărie. Preotul se întreabă dacă biserica va fi rostogolită de uragan.
Cel mai rău îl supără că n–a fost în stare să le spună că în urmă cu câtva timp nu s–a petrecut un miracol, ci a fost vorba doar de noroc. Alte biserici sigur au fost acoperite de ape.
Îşi chinuie mintea să găsească ceva de zis. În estuar, pe unde râul Shannon se vărsa până nu de mult în mare, apa sărată năvăleşte acum spre uscat, iar radioul anunţă că uriaşul uragan care a devastat Statele Unite se îndreaptă încoace. Are nişte veri în Boston şi n–a primit nici o veste de la ei. Se spune că acolo majoritatea fluviilor şi–au ieşit din

albie şi au înecat oraşe întregi, şi că Florida nu mai există…

Se aude un duduit înfundat ca acela provocat de apropierea unui tren şi oamenii se strâng mai aproape unul de altul. Părintele Joseph abia apucă să rostească un „Să ne rugăm…” că, tot aşa cum o talpă se abate brusc asupra unui gândac de bucătărie, mareea de furtună – de două ori mai înaltă decât orice munte din Irlanda – striveşte biserica, enoriaşii strânşi înăuntru şi câte altele, trecându–le în uitare. Deplasându–se cu sute de kilometri pe oră, valul mătură întreaga insulă; câteva ore mai târziu, el va pătrunde în Anglia atât de adânc încât pe albia râului Mersey va pătrunde un torent lat de treizeci şi cinci de kilometri, ajungând până în Trent, va spinteca un golf uriaş în Europa acolo unde s–a aflat cândva Zuider Zee, şi va avea încă destulă forţă pentru a acoperi Sankt Petersburg sub zece metri de apă.

În sistemul informaţional global se prăbuşesc nenumărate noduri, astfel că pachetele de date trebuie redirijate; asemenea gazdei lor, inforozătorii o zbughesc din locurile înghiţite de ape şi se copiază la nesfârşit prin ceea ce mai rămâne întreg, trecând prin sateliţi şi căutându–şi loc prin cabluri cu fibre optice. Încep să se regăsească, să se combine, căutându–şi semenii – se înregistrează momente de recunoaştere, iar apoi, întrucât trebuie adunate mai multe informaţii pentru a descoperi ce trebuie să facă, încheie alianţe şi caută laolaltă…

Carla se trezeşte întinzându–se după conectorul din cap. Trebuie neapărat să iasă din reţea o vreme, fiindcă se simte cumplit de dezorientată… alte şi alte amintiri şi procesoare se conectează pe linie şi după o milisecundă şi–a mai revenit, dar tot are nevoie de hrană şi mişcare, a stat conectată prea mult timp…

Apoi îşi aminteşte şi începe să urle. Îşi caută trupul în mod repetat de mii de ori pe secundă, dar nu şi–l poate găsi. Solicită informaţii despre sine şi descoperă rapoartele poliţiei din Honiara, fotografii cu propriul ei corp însângerat şi ciuruit, zăcând pe un pat de hotel.

I s–a impus cu forţa ceea ce Louie a ales de bunăvoie. Îl caută şi pe el, cu ajutorul antenelor, şi constată că se află la

două ore–lumină depărtare. Dar la viteza cu care trăieşte în reţea, va trebui să rabde secole până să–i audă vocea liniştitoare şi să plângă descoperindu–i sentimentele.

La 22 septembrie, când Clem pătrunde cu un jet de ieşire în Golful Campeche şi dă naştere unui nou ochi de furtună, Louie intersectează orbita lui Saturn. Deocamdată îi vine peste puteri să apere Pământul de catastrofele care îl macină; Louie–de–pe–Lună îi furnizează un flux continuu de date, TV, emisiuni XV, tot ce se poate. E pretutindeni şi, într–un anume fel, toate i se întâmplă şi lui.

Având atâtea cunoştinţe despre întreaga istorie umană, e îngrozit, dar nu deconcertat. Potrivit aprecierilor lui, săptămâna viitoare vor pieri un miliard de oameni.

Încă se deplasează cu viteza de o unitate astronomică pe zi, iar acum se găseşte la doar 9,5 U.A. de Soare. Pentru a ajunge mult mai curând acolo, îşi dă el mereu asigurări, va trebui să se propulseze mai puternic şi apoi să frâneze, slujindu–se de Soare pentru a efectua virajul, apoi de Mercur şi Venus şi de atracţia gravitaţională a Soarelui, situat în spatele lui, pentru a încetini.

Cu toate astea, continuă să verifice.

Se întreabă de ce se mai simte atât de legat de Pământul pe care l–a părăsit. Pe vremea când avea corp, nu se îngrămădea prea tare să pună piciorul pe el. Şi fiindcă veni vorba, nici la oameni nu ţinea prea mult şi iată–l acum înnebunit să le sară în ajutor.

Probabil că dorinţa de a păstra originalul rămâne o caracteristică intrinsecă a sistemului capabil să creeze modele. Poate deveni un subiect de cugetare în timp ce azvârle un jet de plasmă în faţă, verifică tensiunile apărute şi acceleraţia atinsă şi speră că întregul ansamblu va rezista fără să se destrame. Îşi dă seama că a calculat marjele cam strâns şi, în ciuda vitezei lui de reacţie şi a volumului de informaţii pe care–l poate prelucra, s–ar putea ca undeva să se fi strecurat vreo greşeală.

„Greşeala” în cazul de faţă ar apărea doar dacă 2026RU s–ar sfărâma sub efectul forţelor la care va fi supusă. Dacă s–ar întâmpla aşa, câteva bucăţi având pe ele diferite procesoare

de–ale lui Louie s–ar prăbuşi pe Soare, situaţie care va influenţa Universul cam cât un bulgăre de zăpadă aruncat într–un furnal, iar după câteva treceri prin dreptul Soarelui, restul bucăţilor şi–ar continua drumul pe orbite hiperbolice până în afara sistemului solar, îndreptându–se către eternitate; după câteva zeci de mii de ani, unele dintre ele ar putea pătrunde în vreun sistem stelar, dar majoritatea ar rămâne pentru totdeauna în bezna interstelară de la marginea galaxiei.

Louie bănuie că două–trei dintre porţiunile mai mari ar putea poseda destul de mult din sine ca să rămână conştiente, şi destui replicatori care să înceapă să–şi calculeze singuri o soluţie de întoarcere… probabil că o parte din sine ar reveni în sistemul solar peste o sută de ani. Presupunând totuşi că bucăţile conştiente n–ar fi exact acelea care s–au prăbuşit pe Soare, însă ca om care s–a pregătit pentru a deveni pilot şi după felul cum percepe acum Universul, singura lege valabilă în mod absolut este cea a lui Murphy. Louie–de–pe–Lună şi isteţii ar putea desigur să captureze un alt cometoid întrucât, cu ceea ce au deprins deja, ar fi în stare să deturneze chiar şi corpuri cereşti ca Pluto sau Charon dacă va trebui – dar asta ar însemna o întârziere de câteva luni şi, repetă el către sine, n–ar mai avea nici un rost, pentru că *Pământul nu mai rezistă mult*.

Continuă să–şi facă datoria, dar verifică mereu calculele pe care le–a făcut el însuşi. Ca să se şi distreze în acest timp, reciteşte *Eneida* şi face un studiu statistic. Chiar există vreo bază empirică privind valabilitatea Legii lui Murphy? Elimină majoritatea bătăliilor duse de–a lungul istoriei, fiindcă ghinionul unei tabere înseamnă norocul celeilalte. Elimină alegerile, din acelaşi motiv. Elimină descoperirea diferitelor popoare de aborigeni, pentru că asta rareori le–a adus noroc. Uită–te numai la eforturile de a îndeplini Condiţia Slabă a lui Pareto – principiul moral pe care Pareto[54] l–a identificat în

[54] Vilfredo Pareto (1848–1923), economist care a susţinut că societatea este un sistem autoregulator, funcţionând independent şi scăpând controlului uman şi că, indiferent de eforturile făcute pentru a o modifica, distribuţia veniturilor rămâne neschimbată) (n. trad..)

cadrul studiilor lui economice şi politice, potrivit căruia trebuie făcute doar lucrurile ce aduc beneficii tuturor şi nu dăunează nimănui.

Hmm… Defineşte termenii „tuturor” şi „nimeni.” Prin „toţi” înţelegem şi delfinii şi maimuţele, pentru că unele specimene sunt mai inteligente decât fiinţele umane retardate? Sau câinii, dintre care mulţi manifestă sentimente de ataşament şi de altă natură mai profunde decât unii oameni sau pisicile, care dovedesc mai multă politeţe?

Cât priveşte chestia că nu dăunează nimănui… care o fi punctul de vedere al calului în privinţa domesticirii?

Rocile şi gheaţa nu prea au puncte de vedere. Prin urmare, întrucât Louie are de gând să transforme sistemul solar într–un loc mult mai propice vieţii – care are capacitatea de a emite un punct de vedere –, dacă planul dă roade, el ar putea deveni cea mai mare excepţie de la Legea lui Murphy şi e clar că înglobează informaţii şi energie dispuse în modele inteligibile. Probabil că Louie reprezintă cea mai dură şi clară lovitură pe care umanitatea a administrat–o entropiei.

Ceea ce–i aproape sinonim cu afirmaţia că a pornit să infirme şi să distrugă Legea lui Murphy. (Făcând eforturi constante, a stabilit că Legea lui Murphy nu are baze statistice. A mai ajuns la concluzia că totuşi crede în ea.) Speră doar că Murphy n–a aflat nimic despre preocupările lui. Se ştie că omul e răzbunător.

Pe măsură ce se apropie de orbita lui Marte, la 25 septembrie, recepţionează toate emisiunile XV posibile, pe care i le retransmite Louie–de–pe–Lună prin intermediul isteţilor. Recunoaşte că e orgoliu; se bucură că la apusul Soarelui este văzut de pe emisfera sudică precum o cometă uriaşă cu o coadă dreaptă şi cu laturi precis conturate împungând către Soare, iar o alta, parcă alcătuită din pene – datorită evaporării de suprafaţă şi ventilaţiei de răcire – rămânând mult în urmă, astfel că pare a se întinde pe mai bine de jumătate din cerul nopţii.

O atracţie specială o prezintă punctele de vedere ale emisiunii *Vârsta nevinovăţiei*, prezentată de o reţea XV australiană, care oferă păreri emise de copii (bine hrăniţi şi iubiţi) din întreaga lume. Imaginea pe care o are sub ochi,

copilul de şapte ani Alice Zulu, locuitor al veldt–ului, privind urma lungă a cometei care pare să atingă ultimul jar al Soarelui pe ducă şi–şi arcuieşte coada departe spre zenit, reprezintă o experienţă pe care n–ar fi vrut s–o scape.

Data de 26 septembrie îl găseşte trecând prin apropierea Soarelui şi toate cablurile, traversele, stâlpii de rezistenţă şi fibrele gem din cauza tensiunii maxime. E prea încordat ca să discute eficient cu vreunul dintre isteţi sau cu Louie–de–pe–Lună, şi oricum are prea multe de făcut ca să se gândească la ceva care i–ar putea distrage atenţia. Suprafaţa lui 2026RU a devenit un haos clocotitor şi în timp ce înregistrează forţe de maree şi neaşteptate eliberări de gaze şi apă, se întâmplă să asiste la prăbuşirea câte unui turn de producere a plasmei, iar asta îi răpeşte din forţa de propulsie şi–l sperie cumplit. Simte orice urlet şi ţipăt al structurii interne, care se răsuceşte şi se încovoaie sub apăsarea miilor de tone de gheaţă care îşi schimbă forma; instrumentele de măsură de la suprafaţă sunt oarbe în strălucirea albă, intensă a haloului său, în timp ce Soarele arzător, de patru ori mai mare decât se vede de pe Pământ, îşi revarsă energia în învelişul de gaz emis de Louie. Acest halo ajută gheaţa să nu stea direct sub razele astrului.

Orele se scurg rapid când trebuie să se zbată pentru a repara în mod continuu ceea ce se deteriorează. Roboţii dispar fără urmă în crăpături şi crevase apărute pe neaşteptate, ori în tuneluri care se surpă brusc peste ei. Un întreg şir de procesoare aflat în apropierea suprafeţei se volatilizează cu un strigăt electronic atât de asemănător unuia de durere încât Louie nu reuşeşte să perceapă diferenţa. Pierde senzaţia configuraţiei sale fizice; acum nu ştie precis unde–i sunt părţile componente şi armonizarea topologiei de comunicaţii (ale căror componente dialoghează unele cu altele) cu forma sa fizică n–a fost posibilă vreme de ore în şir, şi fără aceasta nu–şi poate transfera conştiinţa către procesoarele situate în poziţii mai ferite; speră doar că mintea îi va continua să funcţioneze.

Soarele e mare, iar atracţia lui gravitaţională, pe măsură. Lui Louie îi trebuie aproape o zi întreagă pentru a trece pe după Soare, din punctul de vedere al Pământului, începând în cele din urmă să urce încet către adâncul glacial al spaţiului. Trece

ca fulgerul prin dreptul lui Mercur, slujindu–se de atracţia lui gravitaţională pentru a se îndrepta către Venus şi pentru a frâna puţin în timp ce se mişcă în direcţie inversă faţă de deplasarea lor pe orbită. Haloul gigantic al cometei scaldă întreaga planetă minusculă vreme de o clipă, apoi Louie o depăşeşte şi în data de 28 septembrie îşi continuă goana către Venus. Planetă mai mare, cu atmosferă densă, Venus apare pentru senzorii lui externi ca o minge de lumină albă, orbitoare. La viteza cu care se mişcă, trece prin dreptul ei cu aceeaşi repeziciune ca şi în cazul lui Mercur, dar îi simte atracţia mai acut. În ultimele ore a reparat majoritatea daunelor produse, a găsit părţi din sine şi le–a reconectat, a azvârlit ceea ce nu putea fi recondiţionat în fabricile automate pentru a fi reciclate şi transformate în piese de schimb.

Va reuşi. I se pare greu de crezut, însă nu se înşeală. O fentă rapidă pe lângă sistemul Pământ–Lună, realizând o apropiere de fiecare dintre componente (ce straniu e să–l simtă pe Louie–de–pe–Lună gata să i se alăture, mai ales că defazarea temporală va reveni la zero), un tunet infernal al motoarelor care i–au mai rămas… şi Louie se poziţionează pe L–4.

L–4 nu reprezintă un loc anume, ci mai curând descrierea unui loc; este unul dintre cele cinci „puncte Lagrange” sau „puncte de libraţie” [55], unde atracţia gravitaţională terestră şi selenară acţionează în tandem pentru a stabiliza orbita. L–4 se găseşte în punctul aflat în faţa orbitei Lunii, în locul unde ar fi vârful unui triunghi echilateral a cărui bază trece prin centrele Pământului şi Lunii; prin urmare, se situează la aceeaşi distanţă de Pământ ca şi Luna.

Dar haloul cometei se întinde şi dincolo de capul format din gheaţă; când Louie îşi găseşte starea de repaus, haloul de gaz încă se extinde spre exterior, nemaifiind îndepărtat din cauza mişcării, până când, într–un târziu, devine mai mare chiar decât Pământul, deşi e mai rarefiat decât aerul din stratosfera. Văzut din puţinele zone ale Pământului unde se înregistrează cer senin, 2026RU (ca să–i spunem pe numele fizic), sau Louie (după numele spiritual), apare mai strălucitoare decât Luna plină şi de şapte ori mai mare.

---

[55] Mişcare oscilatorie reală sau aparentă a unui corp ceresc, cu referire specială la Lună (n. Trad..)

Regretă că nu se poate opri s–o admire şi el, dar oricum mai sunt puţine ore până când îl va vedea Alice, pentru că ai ei sunt ochii prin care vrea să se contemple. Până atunci însă, dispozitivele de tractare şi fabricile îşi desfăşoară activitatea febrilă; Louie doreşte să lanseze cât mai curând posibil „farfuriile din gheaţă.”

În momentul în care Carla s–a trezit şi a început să stea de vorbă cu ciberneticienii de la Agenţia Naţională de Securitate, aceştia au avut de lucru din plin, măcar până au primit ordinul de evacuare. Acum aveau două cazuri în care personalitatea cuiva supravieţuia în reţea după ce organismul său îşi încetase funcţiile vitale. În cel mai rău caz, asta i–ar fi ajutat să–i dea crezare lui Louie, în cazul când cometa aflată deja pe orbită circumterestră n–ar fi fost un argument suficient de convingător.

După ce Louie şi Carla au stat separaţi atâta vreme, întâlnirea dintre ei reprezintă un eveniment pe care birourile NASA din centrul continentului, situate departe de ravagiile aduse de furtună, se străduie cu disperare să–l înregistreze, deşi fără prea mult succes. A apărut un blocaj serios în lăţimea de bandă care pare să le fie rezervată exclusiv pentru schimb şi integrare de date; prin urmare, faptul că din reţea au fost eliminaţi câteva miliarde de oameni se poate considera un noroc, deoarece Louie şi Carla ocupă nouăzeci la sută din spaţiul care a fost eliberat în felul acesta.

E greu de explicat de ce vor amândoi să ştie conţinutul tuturor documentelor arhivate provenite de la staţiile de control ale poluării atmosferice din Bolivia, sau ratele de schimb, pe ore, practicate de Banca Franţei în ultimii două sute de ani, ori rezultatele electorale de la fiecare secţie de votare, corelate cu datele de recensământ, din statul Nevada, în cursul tuturor alegerilor locale, statale şi federale, dar ei înşfacă toate aceste informaţii. În ultimele trei secunde, Carla a spart codurile de securitate şi a pătruns în fişierele Laboratoarelor de Inginerie Genetică ale Departamentului Apărării, a copiat schemele ADN ale fiecărei specii catalogate şi le–a transmis pe toate lui Louie.

Indiferent la ce le–ar trebui, e greu să protestezi. Pe lângă

faptul că nimeni nu–i poate împiedica, nici Agenţia Naţională de Securitate din Denver, nici Preşedintele Hardshaw, aflată în Charleston, n–ar dori să–i pună beţe în roate lui Louie.

Imaginile obţinute prin satelit sunt edificatoare. Un disc uriaş din gheaţă, care se roteşte, având diametrul de zece ori mai mare decât lungimea fostei nave spaţiale *Constitution*, a apărut brusc din haloul cometei, târând după sine firişoare de ceaţă şi având o sclipire albicioasă în razele Soarelui. Se apropie legănându–se, până acoperă mai toate ecranele, coboară, aproape acoperind Pământul şi plonjează către apele clocotitoare ale Pacificului.

Sclipirea orbitoare a razelor devine portocalie, apoi un disc roşiatic; în cele din urmă, discul dispare, având Pământul ca fundal, reapărând după multă vreme, când se vede şi o explozie a norilor de dedesubt.

Exact cum şi–a propus, Louie a început să aducă bezna pe cerul Pacificului.

Linia terminatorului se află acum pe piscurile Anzilor din Chile şi Argentina, iar Soarele va apune şi în America de Nord, astfel că vor mai trece aproximativ cinci ore până când adevărata noapte va coborî deasupra Pacificului. Până atunci însă, lansatoarele lui Louie propulsează spre Pământ câte zece farfurii din gheaţă pe oră dintr–un loc aflat în spaţiu cam la aceeaşi longitudine cu Cape Town şi străpungând stratul subţire din aer de deasupra oceanului, formând uriaşe dâre alcătuite din cristale de gheaţă.

În frumoasa casă cu vedere la mare se aude ţârâitul telefonului; e seara târziu, iar Nathan Zulu se pregăteşte de culcare după ce a corectat lucrările de literatură ale unor boboci.

— Alo, doctor Zulu, bună seara.

— Cine sunteţi, vă rog? întreabă doctorul, deoarece ecranul rămâne întunecat.

Imaginea care se formează pe ecran este animată şi nu extraordinar de bine.

— Numele meu e Louie Tynan…

— Dar vă rog, domnule! exclamă Nathan, întrebându–se când a început acest ciudat vis.

— Vreau să vă solicit un serviciu aparte. Aţi putea s–o convingeţi pe Alice să–şi fixeze conectorul de date şi să meargă în curte peste, să zicem, un sfert de ceas?

Păstrând logica perfectă şi absurdă a viselor, Nathan susţine că a trecut de ora culcării şi fetiţa a adormit deja, însă Louie promite că n–o va reţine multă vreme şi oricum, n–o să se repete…

Deşi sperând în primul rând să se trezească el însuşi, Nathan pleacă şi revine aducând–o pe Alice purtând un halat pe deasupra pijamalei, având conectorul fixat pe cap. Fetiţa stă ţinându–şi tatăl de mână şi priveşte valurile lungi ce se rostogolesc pe coastele Golfului Helena. Datorită razelor reflectate de faţa lui 2026RU, mare cât a Lunii pline, noaptea e aproape la fel de luminoasă ca şi ziua şi ca urmare a acestei străluciri, pe cer sunt vizibile doar stelele cele mai sclipitoare.

Alice nu scoate o vorbă – abia s–a trezit – iar bărbatul se întreabă dacă nu cumva visează cu ochii deschişi…

Departe spre apus, pe cer apare o dungă luminoasă, semănând cu o linie lungă şi groasă de culoare albă. După două minute, cei doi văd cum devine mai lungă şi mai lată, iar capetele încep să i se rotunjească. Apoi, aflându–se destul de aproape de linia orizontului, capătă un ameţitor colorit oranj, după care devine un amestec de portocaliu cu alb de flacără, lăsând o urmă lungă şi albicioasă, sugerând o stea căzătoare de mărime nemaivăzută.

Nathan simte strânsoarea degetelor Alicei, care priveşte cu gura căscată obiectul uriaş coborând din cer.

Câteva minute mai apoi, acesta a devenit un oval arzător cu un diametru de zece ori mai mare decât al Lunii pline, iar după aceea, pe neaşteptate, el se desface în nenumărate stele căzătoare. Când meteoriţii se sting, dispărând de pe cer, se aude o bubuitură vătuită din cauza distanţei.

Telefonul din buzunarul lui Nathan sună. Răspunde şi–l aude pe Louie.

— Doctor Zulu, aş putea vorbi cu Alice?

Îi dă fetiţei telefonul şi aude vocea lui Louie:

— Ţi–a plăcut?

— De–a dreptul *marfă*, domnule, răspunde ea.

— Asta înseamnă „frumos”, adaugă Nathan peste umărul ei.

Louie râde.
— M–am liniştit. Alice, n–aş fi vrut să scapi spectacolul. Sunt un mare admirator al *Vârstei nevinovăţiei*.
Mai stau de vorbă câteva minute, apoi Louie îşi ia rămas–bun. Ochii Alicei sclipesc şi gura nu–i tace o clipă cât tatăl o duce în braţe până în dormitorul ei, ca să o culce la loc.
Se gândeşte că nu va fi deloc uşor să–i povestească fiicei sale despre Moş Crăciun, aşa cum i–a dat mama de înţeles că va trebui să procedeze curând. Fetiţa crede deja în lucruri care par mult mai greu de realizat, tocmai pentru că sunt reale.
Următoarea lucrare pe care trebuie să o corecteze se intitulează „Jung: Elemente fantastice în viaţa cotidiană.” Pesemne că băiatul a şterpelit–o de pe undeva. Peste câteva minute, Nathan corectează de zor. În ciuda luminii stranii de afară şi a faptului că fetiţa lui stă de vorbă cu comete, viaţa merge mai departe.

— Asta–i ultima şi cea mai bizară dintre toate, spune Lynn către Preşedintele Hardshaw. A lansat una dintre ele şi deasupra Atlanticului de Sud, de–al dracului. Din câte ne dăm seama, fără nici un motiv. Dar nu pentru că ar fi secretos… aş spune mai curând că face unele lucruri cu atâta repeziciune, încât nu putem ţine pasul cu el. Apropo, ne–a dat unele veşti bune. Louie a zis că a făcut experimente cu maseri şi s–ar părea că va reuşi să descompună cristalele în oxigen şi hidrogen.
— Cristalele? se miră Hardshaw. A ridicat glasul o idee, pentru că ploaia sărată care se abate în valuri asupra oraşului Charleston face până şi Amazonul să devină un fluviu oarecare, dar nimeni nu se mai teme că vor vedea clădirile cedând.
— Păi când discurile acelea din gheaţă explodează din evaporarea şi unda de şoc de sub ele, ajungând la treizeci şi cinci de kilometri înălţime, apa pe care o eliberează se transformă aproape instantaneu în cristale de gheaţă. Tocmai acestea alcătuiesc norii ce blochează razele solare. Pe Louie îl pune pe gânduri modul în care ar putea elimina cristalele de pe faţa întunecată a Pământului, fiindcă noaptea ele

păstrează căldura în zonă. Bineînţeles că ştie cum să folosească un maser – un laser cu microunde – pentru a le dispersa atât de violent încât hidrogenul se separă de oxigen, iar hidrogenul se va risipi treptat în spaţiu.

Hardshaw aprobă cu un gest.

— Gata, e suficient de clar ca să mă pot da şi eu cunoscătoare în domeniu, la nevoie.

— Şi nu–i singurul lucru ciudat, doamnă Preşedinte. Rapoartele sosite din partea Carlei încep să apară în buletinele de ştiri din reţea pe întreaga suprafaţă a Pământului, cu menţiuni adecvate şi tot ce trebuie. Redactează câte patru lucrări ştiinţifice pe minut şi le azvârle în cele patru vânturi.

— O să dea rezultate? se interesează Hardshaw, apoi ia o înghiţitură din cafeaua fierbinte. Ştie că fosta capitală a statului West Virginia, acum sediul temporar al guvernului Statelor Unite, este înconjurată cu un zid din saci plini de nisip şi că două sute de puşcaşi marini se zbat să–l menţină întreg împotrivindu–se curentului turbat care bolboroseşte pe stradă. E foarte posibil ca acest torent să dispară imediat ce ploaia se va mai potoli puţin; până atunci însă, *Semper fi*[56] umblă prin apă atât de adâncă încât, dacă ar aluneca, ar risca să se înece. Până una alta, transmite felicitări comandantului şi trimite–le puşcaşilor hrană şi cafea. Dacă trebuie, mai bine lăsăm membrii Congresului să rabde de foame.

— O parte dintre ei se şi află acolo, alături de puşcaşi, precizează Lynn. Dar restul pot sta flămânzi. Se răsuceşte să dea ordinul, apoi revine la ecran. S–ar părea că într–un fel sau altul, ea, la Carla Tynan mă refer, redactează tot soiul de studii privind unele consecinţe ecologice. Lucrarea care a reţinut atenţia celor din sectoarele tehnice ale Agenţiei Naţionale de Securitate se ocupa de bombardarea cristalelor de gheaţă cu maseri. După toate probabilităţile, hidrogenul se va dispersa în spaţiu, conform planului, deoarece viteza lui moleculară o depăşeşte mult pe cea de învingere a atracţiei gravitaţionale, iar la o asemenea altitudine aproximativ 60% din direcţiile libere îl vor duce spre spaţiu. Cu oxigenul e altă

---

[56] *Semper fidelis* – credincioşi până la moarte, deviza puşcaşilor marini (n. trad..)

poveste – cantitatea mare de oxigen monoatomic de înaltă energie va determina formarea de ozon.

— Şi ce, asta nu–i bine? Adică, nu se va reface stratul de ozon?

— Potrivit Carlei, rezultatele vor fi mai mult decât benefice, dar nimeni n–a apucat să citească întreaga lucrare. În rezumat se susţine că stratul de ozon va fi mai gros ca niciodată. Asta înseamnă o blocare mai completă a razelor ultraviolete, ceea ce presupune că insectele utile, care se orientează până la flori cu ajutorul razelor ultraviolete nu vor putea găsi plantele pe care ar trebui să le polenizeze. Prin urmare, ea ne oferă sugestii referitoare la consecinţele ecologice ale revenirii la o anumită normalitate.

— Deci va exista sigur o revenire la normal?

— Aşa socoteşte Carla. Dacă ţinem seama de capacitatea brută de prelucrare, ea şi Louie posedă creiere de trilioane de ori mai puternice decât ale noastre. Consider că nu putem decât s–o credem pe cuvânt.

Hardshaw se reazemă de spătar şi–şi termină cafeaua. Altădată obişnuia să numere ceştile, vrând să se asigure că nu bea prea multă; acum însă, ideea de prea mult nu mai înseamnă nimic. Cineva îi întinde un cârnat şi ea îl bagă în gură, mestecându–l cu gesturi aproape mecanice. Ridică ochii şi vede chipul preocupat al unei femei cu părul cărunt şi purtând un şorţ, pe care n–a mai văzut–o până acum; o privire mai atentă o lămureşte că femeia poartă uniforma unui local dintr–un lanţ de restaurante.

— Vă simţiţi bine, doamnă Preşedinte?

— Da. Când scăpăm din situaţia asta o să punem peste tot anunţuri cu „Hot dogs prezidenţiali şi nachos cu brânză."

Femeia încărunţită îi surâde, iar Hardshaw îi întoarce zâmbetul.

— Ştii că şi eu am lucrat la un mic restaurant când eram adolescentă?

— Mi–aduc aminte c–am citit despre asta pe reţeaua de texte.

— Vezi tu, amintindu–mi de trecut, *încă* mă bucură gândul că n–am păstrat slujba aceea. Nu–i cea mai bună glumă pe care a făcut–o vreodată Hardshaw, dar femeia căruntă râde.

Hardshaw vede că pe ecusonul ei scrie un nume. Loraine, ai copii sau nepoţi?

— Da. Undeva pe deal, casa are fundaţie din beton şi sunt cu tatăl lor. Cred că n–au păţit nimic.

— Bun, când se vor termina toate astea, să le comunici din partea mea… şi Hardshaw rămâne pe gânduri. „Să reconstruiască şi să–şi continue viaţa? Aşa procedează oamenii. Că aştept de la ei să reconstruiască ţara? Interesant, oare va mai fi aceeaşi Americă după aceea? Cine ştie ce fel de guvern sau ce politică se va face la vremea aceea.” Să voteze cu republicanii, încheie ea.

Lorraine râde.

— Bărbatul meu m–ar ucide, dar tot le spun eu. De ani de zile, eu şi Herman ne–am anulat votul unul altuia.

Se duce chicotind către automatul de hot dogs şi cafea să–l verifice, iar Hardshaw îşi îndreaptă atenţia către problemele curente.

— Şefa? Unul dintre tineri, care poartă o cămaşă cândva albă şi încă având uitată la gât o cravată cândva roşie, vrea să se facă remarcat.

— Da.

— Am intrat în legătură pe un canal privat cu Mary Ann Waterhouse. Tocmai am primit un apel al Carlei care ne–a dat un număr de reţea la care să telefonăm şi funcţionează.

— Fă–mi legătura cu domnişoara Waterhouse.

Tânărul agreabil îi dă câteva lămuriri, apoi aduce casca şi ochelarii, iar Hardshaw şi le pune pe cap.

După o clipă, ochii i se luminează şi descoperă că păşeşte greoi pe drumul ce urcă pieptiş alături de Jesse. Acest drum ar fi fost destul de anevoios şi pe vreme uscată, adică înainte de naşterea lui Clem, cel puţin pentru persoane neantrenate, însă acum seamănă cu mersul la deal prin apa adâncă a unui torent care îţi vine până la jumătatea gambei. Şoseaua care şerpuieşte dinspre Oaxaca spre Monte Alban este îngustă şi, deşi pavată destul de bine, nu s–a bucurat de o îngrijire deosebită. Hardshaw recepţionează o amintire, din partea lui Mary Ann, legată de o vizită făcută mai demult prin aceste locuri, pe vremea când abia se lansase pe XV: priveliştea oraşului răsfirat de la poalele muntelui. Trebuie să fi fost

foarte frumos, mai ales datorită verdelui intens al vegetaţiei crescute pe solul vulcanic din zonă, iar peisajul sigur va redeveni la fel într–o bună zi.

Deocamdată însă, şoseaua abia se vede la patruzeci de paşi depărtare.

— Jesse, sunt Preşedintele, zice ea prin intermediul trupului lui Mary Ann şi simte vag prezenţa unui miliard de oameni acordaţi prin ea la situaţia de moment.

— Salut, replică tânărul. Sperăm să ajungem curând sus de tot. Louie Tynan s–a conectat adineauri ca să mi se adreseze cu ajutorul lui Mary Ann. S–ar părea că el şi Carla ne–au pregătit ceva acolo sus, asta de când au luat legătura cu noi şi au redirijat convoiul. Nu pricep cum face, dar a reuşit să potolească ploaia în ultimele minute şi ne asigură că se va lumina de–a binelea când o să ajungem pe culme, aşa că nu mai durează mult. Habar n–am ce ne–au pus la cale.

— Nici noi. Te referi la Louie şi Carla?

— Da.

— Sper doar că ţin la noi. Împreună, ei pot face tot ce vor cu planeta. Marşul progresează bine?

— Hmm, ne–au părăsit o mulţime de oameni care au vrut doar un loc să doarmă şi un acoperiş deasupra capului la Oaxaca, dar ni s–au alăturat mulţi alţii care–şi găsiseră deja adăpost ori îşi pierduseră orice speranţă. Din câte şi–au dat seama cei care au mers până la coada convoiului, avem alături o sută de mii de oameni. Ar dura aproape patru ore ca să intre toţi în Monte Alban. După aceea, doar Dumnezeu ştie ce se va întâmpla.

— Înţeleg, Jesse. Nu te pune nimeni să mâni oamenii sau să–i controlezi. Dar, pe cât posibil, să mă ţii la curent.

Mai stau puţin de vorbă; s–ar părea că mărimea convoiului s–a dublat în Oaxaca, deoarece numeroşi locuitori ai văilor înconjurătoare s–au îndreptat spre oraş pentru a li se alătura. Până şi Oaxaca a scăpat cu nesperat de puţine pagube, întrucât se află la înălţime destul de mare şi, în afara vânturilor puternice, n–a fost potopit de apă ca alte aşezări. Partea de oraş pe care a văzut–o Jesse arăta uimitor de bine; Zócalo a rezistat eroic şi dacă – sau când, în caz că li se poate da crezare Carlei şi lui Louie – Soarele va reveni deasupra

oraşului, el îşi va fi păstrat aspectul dintotdeauna. Hardshaw simte amintirea lui Mary Ann de pe vremea când stătea întinsă în primele raze ale dimineţii, sub lumina puternică şi în vântul călduţ care cutreiera piaţa, transmiţând tuturor un fel de trăire vibrantă, apoi modelul complicat al grilajului metalic al structurii centrale profilându–se, alb pur, pe adâncul albastru al cerului şi se gândeşte în sinea ei că după ce situaţia se va limpezi va merge din nou acolo ca să stea la Soare pe o bancă.

Speră că acest gând n–a ajuns cumva la acel miliard de oameni, fiindcă într–o asemenea ocazie nu şi–ar dori o tovărăşie atât de numeroasă.

— Jesse, adaugă ea, să anunţi lumea... capitala Statelor Unite se află temporar la Charleston, West Virginia. După ce vom găsi mijloace de transport, vom încerca să ne mutăm mai la nord şi spre vest, probabil la Pierre, Dakota de Sud, unde găsim clădiri adecvate şi unde pagubele n–au fost foarte mari. Celor care încă sunt îngrijoraţi le pot spune doar că am început deja să primim rapoarte din restul SUA şi din lume. Imaginile pe care sateliţii le–au recepţionat prin radar arată că porţiuni mari din Florida au dispărut, iar din partea de nord a statului am primit informaţii fragmentare. Credem că St. Lawrence a ajuns până în valea Mohawk – s–a primit vestea că fluviul Mohawk a curs spre amonte – iar acum a reînceput să curgă prin Hudson. Manhattan e la locul lui, dar apele au ajuns până la etajul patru al puţinelor clădiri rămase în picioare. În general, California şi coasta de vest până în apropiere de lanţul de munţi Sierra trebuie considerate pierdute pentru totdeauna. Pesemne că şi la vest de Sierra au rămas milioane de oameni în viaţă, iar guvernatorii statelor muntoase pregătesc tabere de primire de–a lungul autostrăzilor şi, sperăm noi, vor reuşi să organizeze operaţiuni de salvare dincolo de munţi, dar nu imediat. Până atunci însă, dacă vă aflaţi în zonele acelea, staţi liniştiţi până găsiţi un mijloc de transport sigur spre vest, apoi luaţi–o spre est. Dincolo de munţi, găsiţi adăpost, hrană şi siguranţa. De asemenea, ţin să previn orice naţiune sau autoritate care ne doreşte răul că Statele Unite nu vor renunţa la pretenţiile asupra fostelor teritorii şi că ne vom opune prin forţa armelor

în faţa oricărei ocupări ilegale a lor de către forţele armate ale oricărei naţiuni. În rest, vă doresc tuturor numai bine şi vă asigur că voi face tot ce–mi stă în putere să–mi îndeplinesc în continuare mandatul până voi fi eliberată de o autoritate legală. Noapte bună şi noroc!

Simte reacţia intimă a lui Mary Ann şi–i place senzaţia, deoarece dovedeşte că vorbele au fost rostite pe un ton potrivit.

Hardshaw mai rămâne câteva minute de vorbă cu Jesse; mulţimea de oameni continuă să şerpuiască pe versant către Monte Alban. Ploaia este acum călduţă şi tot mai rară; ea ştie că există nenumărate lucruri cărora trebuie să le acorde atenţie şi, deşi suferă de cald şi e transpirată, îi face plăcere să se afle într–un trup tânăr, urcând un munte dintr–un ţinut necunoscut, întrebându–se ce gândesc oamenii din jurul ei. Simte totuşi că Mary Ann e destul de agitată de faptul că are un pasager care nu se mulţumeşte să rămână pasiv şi, la o adică, în ultimă instanţă, este vorba de viaţa ei. De aceea, suspinând în gând şi cu o licărire de recunoştinţă faţă de Mary Ann, Hardshaw revine în lumina scăzută a după–amiezii furtunoase din Charleston, West Virginia.

Echipajele care au drept arme buldozere şi saci de nisip încep să câştige bătălia; acum străzile au devenit nişte torente învolburate, însă ele pot fi ţinute în frâu, duc apa departe şi nu mai ameninţă să se ridice peste malurile alcătuite din saci. În ultimele minute câteva zeci de mesaje care au ajuns dinspre oraş au început să anunţe o veste plăcută; Charleston va supravieţui şi, odată cu el, guvernul federal, încă sunt în legătură cu mii de birouri minuscule situate pretutindeni şi cu jumătate din bazele militare cu sarcini defensive.

Hardshaw se ridică gemând, acceptă încă o ceaşcă de cafea şi nenumăratele laude călduroase pentru cuvântarea ţinută. Se gândeşte că a rămas cu o Americă mult mai bogată, în oameni şi teritorii, decât a avut Lincoln. Iar dacă furtuna asta va înceta – deoarece aşa zic Louie şi Carla –, atunci va apărea iarăşi o nouă frontieră, zonele pustii dintre munţi şi noile coaste. Cu puţin noroc, poate–poate că americanii au mai păstrat ceva din vechiul spirit pentru a reacţiona adecvat la

ideea existenţei frontierei…

Pesemne că săptămâna viitoare va convinge Congresul cu vorba dulce pentru a lua o hotărâre în privinţa acestui ridicol Amendament 22. Nu ar deranja–o să fie primul preşedinte care, de la FDR[57] încoace, să primească al treilea mandat, iar asta deoarece sunt multe de reconstruit şi trebuie dezvoltate şi zonele de frontieră.

Rămân cu toţii uimiţi văzând că Preşedintele Statelor Unite ale Americii ţine într–o mână un vas cu chili dintr–un restaurant oarecare şi râde în hohote. Nu le spune despre ce–i vorba. Ei reacţionează la mişcare, nu la sugestie, şi se simt liniştiţi.

Două ore mai târziu, la căderea nopţii, birourile sunt încărcate de documente şi prin reţea se transmite un torent de ordine către funcţionarii guvernamentali de pretutindeni. În aceste momente preocuparea principală este de a număra morţii şi dispăruţii, şi nimeni nu ştie încă sigur dacă Mississippi se varsă în Golful Mexic, sau dacă Golful s–a umflat, pătrunzând în uscat, dar vor afla şi asta. Personalul Rezervelor Federale cuprinde un preşedinte căruia i se adaugă opt voluntari de la Facultatea de Comerţ UWV şi patruzeci de calculatoare; în Ministerul Apărării există mai puţini generali decât avea Preşedintele Monrose în perioada Războiului din 1812 Departamentul de Stat, de Interne şi al Comerţului încearcă să–şi găsească obiectul de activitate şi vor reuşi până la urmă. Acesta n–a dispărut.

Iar într–un colţişor al hotelului aflat în apropierea autostrăzilor, de la marginea oraşului, biroul local din Charleston al FBI–ului a devenit sediul FBI. Are patru agenţi, dintre care doar unul a lucrat în Washington înainte de furtună, şi ei se consultă privind planul de activităţi pe următoarele zile când singurul calculator din dotare scoate un sunet de avertizare.

Întorc capetele către ecran şi văd ceea ce se descarcă în memorie: RAPORT PRIVIND MARTORII SI PROBELE ÎN CAZUL ASASINĂRII NUMIŢILOR HARRIS DIEM, DIOGENES CALLARE ŞI CARLA TYNAN, DEPOZIŢIA CARLEI TYNAN.

Unul dintre ei telefonează imediat procurorului general, însă

[57] Frankline Delano Roosevelt (n. trad..)

află că şi acesta a primit fişierul. Indiferent ce ar fi Louie şi Carla, la fel ca şi înainte de a muri, nici unul dintre ei nu simte îndemnul să respecte ierarhia şi lanţul de comandă.

Peticul cel mai liniştit de cer din emisfera nordică este exact deasupra Novokuzneţkului; pătura de nori a dispărut. Klieg şi Glinda stau acum afară, în soarele începutului de vară.

— Deci nu mai e a noastră? Nu trebuie să ne plătească daune? Doar întrebarea exprimă uimirea care pe chip nu se citeşte deloc; îşi dă seama că verifică o bănuială.

— Regret, dar nu primim nimic. Constituţia SUA, asta dacă SUA mai există, nu le–ar permite să confişte o proprietate fără plata unor despăgubiri, dar noi nu ne aflăm în SUA. Acesta e riscul pe care ţi–l asumi când faci afaceri în străinătate: naţionalizarea.

— Dar o să ne lase să plecăm?

— Tot ce se poate, însă după ce am aflat ultimele ştiri aş mai rămâne puţin aici. În prezent ne bucurăm de creditul tuturor, iar cu puţin noroc putem aştepta până se opreşte furtuna, apoi să ne întoarcem acasă. Întinde mâna şi–i prinde degetele. Ţi–ai putea imagina că avem o vacanţă ceva mai lungă, sau o lună de miere, dacă găsim pe cineva dispus să ne oficieze căsătoria. Poate vreunul dintre siberienii ăştia cu coame la căciulă o să zdrăngăne un şarpe cu clopoţei pe deasupra capetelor noastre.

Glinda întoarce capul spre el, lăsându–şi părul să–i cadă pe faţă, iar gestul îl cucereşte ca de fiecare dată.

— S–o iau drept propunere, şefu'? Nu vrei să respecţi legile care pedepsesc hărţuirea sexuală?

— Ne aflăm în afara graniţelor Statelor Unite, sau ai uitat?

— Aşa–i, atunci mă văd silită să accept. Aşadar, mai rămânem aici şi permitem restaurantelor şi hotelurilor să ne ofere credit în ideea că ne consideră bogaţi…

— Şi pentru că guvernul american ne angajează să punem pe picioare baze de lansare în spaţiu, astfel că vom primi bani. Iar înainte de a lăsa reacţiile să se răcească o s–o ştergem din oraş şi le lăsăm doar datoriile.

— Hei, domnule Klieg, ce purtare revoltătoare!

— Ai spus lucrurilor pe nume. Ne întoarcem în State. Va

începe o perioadă de reconstrucţie, iar asta înseamnă că nu se va mai vorbi decât despre cherestea, beton, oţel şi alte chestii din astea. Trebuie doar să împrumut nişte bani de ici şi colo, Dumnezeu mi–e martor că există destui bancheri care să aibă încredere în mine, şi o să ţinem sub control o parte din materialele de construcţie şi uite aşa ne lansăm din nou în afaceri. Pariez că dacă intri în stăpânirea tuturor fabricilor de ciment şi depourilor de locomotive dintr–o anumită zonă unde începe reconstrucţia, ai deveni bogat cât cuprinde. Ce naiba, curând vor dori şi o instalaţie de lansare spaţială, iar eu mă pricep să inaugurez servicii în regim continuu.

Glinda se reazemă de el şi–i permite să–şi încolăcească braţul în jurul taliei ei. Ciudat lucru, ştie că oamenii au suferit mult în ultimele luni, iar John a pierdut un trilion de dolari, mai mult ca sigur e primul om de afaceri din istorie care a păţit aşa ceva, dar, minune, el nu se sinchiseşte nicicum. Pentru el acum este important să construiască, nu să posede.

— Nu ţi–ai pierdut speranţele, aşa–i, John?

— Nici pe departe. Atâta vreme cât acasă există doi oameni care îşi pot face servicii unul altuia, găsesc eu modalitatea de a mă vârî între ei ca să iau ceva de la fiecare. Lucrurile se vor pune pe picioare în SUA – acum au pretutindeni zone neatinse – şi dacă mai cunoşti istorie, oamenii ca mine s–au îmbogăţit întotdeauna în asemenea situaţii. Dacă ştii de unde să obţii bani, ştii şi cum să–i înmulţeşti. O sărută tandru. Ca să–ţi mărturisesc adevărul, o să fie foarte interesant… oricum lucrurile deveniseră cam plicticoase în ultimul deceniu, mai ales după ce devenisem prea puternici pentru a măi trebui să ne punem mintea la contribuţie. Iar evenimentele din ultimul an m–au învăţat să iubesc lucrurile reale şi palpabile – de exemplu, tu şi Derry, sau petrecerea timpului alături de cineva –, în loc să–mi concentrez toată atenţia asupra unor abstracţiuni ridicole ca brevetele de invenţie. Nu cred c–o să–mi mai bat capul cu tehnologia. Într–un anume fel, nu mi–a mers chiar rău, însă poţi pierde totul pe negândite. Când un om vrea neapărat un know–how, îl poate obţine, folosi şi nu–ţi plăteşte o leţcaie. Când deţii singura cale ferată sau singurul laminor, centrală electrică sau generator de antimaterie din regiune, acelaşi individ îţi va plăti şi–ţi va rămâne şi

recunoscător.
Glinda se ghemuie mai aproape de el.
— Vai, şefu', ai devenit orator. Şi când te gândeşti că până ieri aveai singura instalaţie de lansare funcţională de pe Pământ…
— Dar în Siberia. De aceea ne şi întoarcem în State, scumpa mea. Acolo n–o să–ţi confişte nimeni calea ferată sau laminorul.
Stau îndelung alături şi vorbesc despre felul cum îşi vor aranja lucrurile pentru călătoria de întoarcere acasă. Klieg a navigat suficient de mult pe reţea ca să afle că Las Vegas se descurcă de minune, iar în aceste momente, la apus de Las Vegas nu se mai află aproape nimic. A descoperit frontiera şi trebuie doar să ajungă acolo pentru a–şi instala porţile de taxare şi să–şi pună amprenta pe lucrurile de care au nevoie oamenii. S–ar putea să urmeze câţiva ani mai puţin prosperi, dar Derry – şi probabil un frăţior, o surioară, sau şi una şi alta – nu va trebui să muncească nici o zi cât va trăi, şi nu chiar asta înseamnă viaţa? Adică asigurarea unui viitor fără griji?
Deasupra lor, cerul albastru de august străluceşte, fără pic de nor care să acopere soarele şi ei rămân la aer, ca nişte copii, ca să urmărească prima lansare de probă, un satelit, ridicându–se pe un stâlp de flăcări şi lăsând în urmă o dâră care brăzdează albastrul intens.

Mary Ann şi Jesse se ţin de mână şi discută în vreme ce urcă spre culmea care e tot mai aproape.
— Acum îi simţi înăuntrul tău? întreabă Jesse.
— Carla apare şi dispare. E o prezenţă plăcută. Serios, este foarte politicoasă în tot ce face. Louie mi se pare cam direct, dar îmi place.
Mary Ann îşi dă părul răvăşit din ochi. Fără machiaj, cu blugii murdari şi cu tricoul lipit de corp din cauza transpiraţiei şi a ploii, continuă să semene cu un personaj de desen animat, dar, ciudat, pare mult mai umană ca şi cum, dacă ar face un mic efort, s–ar putea reintegra în specia umană din care a fost scoasă cu forţa. Pe Jesse îl încântă acest nou aspect.
— Ţi–au spus ce se va întâmpla?
— Nu tocmai. Pot doar să ghicesc. Acum Louie şi Carla deţin

controlul asupra tuturor transmisiilor XV de pe planetă. Şi potrivit afirmaţiilor Preşedintelui, ei pot controla informaţiile pentru a obţine tot ce doresc. Cred că noua ordine de pe planetă se va face publică aici, folosindu–se de noi, profitând de aparatele de recepţie XV care au fost paraşutate pentru a pune stavilă celei de–a Doua Revolte Globale.

— Locul a fost ales pentru a se potrivi scopului, reprezentând decorul aproape ideal. Am mai trecut pe aici cândva.

— Monte Alban este un oraş zapotopec antic – locuitorii l–au abandonat înainte de sosirea spaniolilor aici, astfel că oamenii nici măcar nu ştiu care i–a fost numele indian. Când l–am vizitat, tocmai terminaseră de instalat holografia interactivă în direct, plus un trans–super–calculator paralel care să ruleze programul. Mary Ann suspină. Acela a fost al doilea rol al meu… am trăit vremuri ciudate, Jesse…

— Dacă vrei să–mi povesteşti, am timp să te ascult. Chiar mă interesează.

— Pe tine şi pe un miliard de ascultători…

— E chiar atât de intim?

— Atâta vreme cât jumătate de miliard de oameni au simţit ce înseamnă să facă dragoste cu tine, iar o altă jumătate de miliard au simţit ce înseamnă să posede un vagin ca al meu, cuvântul „intim” devine un concept de folosinţă limitată, Jesse. Nu, cred că m–am temut să nu te plictisesc. Dar dacă o să apară ceva important, Louie şi Carla pot interveni, iar dacă se plictisesc şi ei, poate întrerup legătura şi se apucă de ceva serios, renunţând la tot circul ăsta.

— Şefilor tăi n–o să le facă plăcere auzindu–te. Îi zâmbeşte şi–şi strecoară braţul pe după umărul ei; ea întinde mâna şi–i trage palma până i se odihneşte pe sân.

— Nu, dar nici nu mi–au plătit mare lucru în ultima vreme, iar de îndată ce totalizezi banii suplimentari pe care–i voi obţine pentru că am lucrat în timpul concediului, se vor putea considera norocoşi dacă or să scoată ceva de pe urma mea. Se lipeşte mai strâns la pieptul lui. Apropo, voi, perverşilor, cea mai mare criză din istoria umanităţii e în plină derulare şi aţi putea găsi locuri mult mai bune de unde să căpătaţi informaţii. Până să ajungem la Monte Alban, o să mai treacă

mai bine de o oră. De ce nu vă duceţi toţi să faceţi ceva folositor? Apoi i se adresează din nou lui Jesse: Asta nu înseamnă că o vor şi face. Capătă o expresie visătoare, după care adaugă: Carla afirmă că aproximativ şase milioane de oameni s–au decuplat, prin urmare, lumea ar mai avea unele speranţe. Bun, dar mai vrea cineva să audă Plicticoasele Amintiri ale lui Mary Ann despre prima ocazie în care Synthi Venture a ajuns pe Muntele Alban?

— Hai, spune povestea, o îndeamnă Jesse.

— Bine, mami o să–i spună micuţului ei nătătol o povestioară. Jesse o gâdilă drept apreciere pentru glumă, iar ea exclamă de bucurie şi–i răspunde cu aceeaşi monedă; scena se încheie cu o îmbrăţişare şi un sărut, după care, ţinându–se de mână, amândoi îşi continuă urcuşul pe drumul de munte, sinuos şi înnoroit. Asta le dă o satisfacţie deosebită şi tânărului îi trece prin minte că, deşi mai toată viaţa a trăit cu impresiile culese de pe XV, rareori i s–a întâmplat să simtă o plăcere spontană şi simplă. Se întreabă dacă asta s–ar putea datora mediului, companiilor ce domină reţeaua, sau faptului că acţiunile prin care îi silesc să treacă pe actorii XV strică disponibilitatea oamenilor faţă de plăcerea aceea. Mary Ann pare să nu–şi fi pierdut capacitatea…

Îşi îngăduie câteva clipe ca să–şi recapete suflul şi reduc ritmul marşului, pentru ca Mary Ann să poată vorbi fără efort.

— În fine, zice ea, n–a apărut nimic anapoda, dar acum mi s–a întâmplat pentru prima oară să semnez promiţând că voi face mai mult decât mă ţinea cureaua. Ca să–ţi mărturisesc adevărul, guvernul mexican era ferm hotărât să promoveze turismul în zona asta, de aceea a plătit o groază de bani PasioNet–ului, pentru ca interesul oamenilor să crească. La vremea aceea eu eram o biată începătoare în domeniu, aşa că întâi de toate nu mă obişnuisem cu şocurile pe care le resimte organismul tău pentru ca senzaţiile să ajungă la spectatori – prin urmare, viaţa din Oaxaca m–a făcut destul de nefericită.

— Presidente e un hotel frumos de tot, înţelegi, chiar în Zócalo, şi niciodată n–am călătorit cu adevărat până acum, de aceea acesta mi s–a părut cel mai exotic loc, iar în prima mea zi petrecută aici mi–am simţit fundul şi noii sâni atât de

chinuiţi, încât abia am reuşit să calc. Ca să nu mai vorbesc că individul care mi–a fost repartizat ca însoţitor – s–a ratat la scurtă vreme după aceea – nu numai că mă maltrata, dar era prost şi egoist, motiv pentru care nu simţeam nici o plăcere să ies cu el. Îl preocupa doar să găsească poziţii favorabile, în care să existe lumină bună ca eu să–l pot privi admirativ, şi de aceea mergeam, de exemplu, prin Catedrală iar el poza în vremea asta afară, la Soare, şi punea bot dacă nu mă uitam în direcţia lui, ori dacă urmăream felul cum cădeau razele de lumină pe faţadele albe ale clădirilor, încerca să se aşeze în faţa mea de parcă ar fi jucat într–un film *noir*, în care umbrele trebuie să cadă pe feţele actorilor. Momentul când am renunţat definitiv la tâmpitul ăla a apărut cu prilejul urcuşului la Paseo Jurez – un toc mare şi deschis care are în centru o fântână colonială spaniolă şi copaci înalţi de jur împrejur – şi de fiecare dată când mă trăgeam un pas înapoi ca să mă uit de–a lungul vreunei alei şi să văd fântâna, el îşi vâra faţa lui frumos dăltuită în ochii mei. Pe cei de la PasioNet chestia asta nu–i deranja, în schimb îi supăra la culme că eu nu respectam scenariul de bază. Nu mai spun că băiatu’ era atât de îngrămădit încât operatorii se vedeau siliţi să stopeze semnalul provenit de la el ori de câte ori el trebuia să–i explice unele lucruri ţâţoasei Synthi, fiindcă nu era în stare decât să repete ce i se şoptea la ureche şi până şi ei greşeau uneori. Nu mai conta că juca de parcă locul era un parc de distracţii tematic. Ca să nu mai spun că nici nu avea habar cum să se poarte ca să devină un bărbat care să merite a fi iubit.

— De acord, poate că toate astea nu–i deranjau, dar zici că s–au debarasat de el, ţine Jesse să–i reamintească.

Mary Ann dislocă o porţiune de noroi, azvârlind câteva pietricele pe versantul muntelui.

— Ba nu, treaba se poate explica. Omul nu realiza comunicarea cu privitorii. Asta nu–i rău – şefii de la Net nu pricep de ce un dobitoc de două parale şi lipsit de creier nu reuşeşte să–şi câştige publicul, pentru că majoritatea sunt ei înşişi nişte vanitoşi lipsiţi de minte şi nu–s în stare să înţeleagă de ce un asemenea aspect poate scoate pe cineva din sărite. Dar când ai pe cineva care rezonează la unison cu

publicul, ca mine, de pildă, iar Synthi Venture a avut un succes nebun încă de la început dacă ţii seama doar de audienţă, atunci e foarte important ca faţă de ea să adopţi o atitudine de genul: Grozav! – Măreţ! – Uriaş! Super! – Nemaipomenit! – Bun! – Zâmbiţi!

Mary Ann face câţiva paşi de majoretă, mişcându–şi braţele în acelaşi ritm, iar Jesse surprinde o imagine a fetei care n–a uitat că a crescut în preajma locuinţelor improvizate în rulote, unde fetele sunt atrăgătoare, însă nu devin regine ale frumuseţii sau majorete. Se întreabă în treacăt dacă a pierdut ceva prin faptul că nu poartă în suflet vreo amărăciune greu de alungat din copilăria lui. Poate că oamenii vor crede că–i lipsit de profunzime tocmai datorită acestei perioade senine din viaţă.

Mary Ann pufneşte, apoi continuă:

— Vezi tu, când colaborezi cu cineva care face să–ţi crească audienţa, se întâmplă ca spectatorii să ajungă a percepe lumea ca persoana pe care o simt aproape. La urma urmelor, de aceea plătesc. Şi în nici un caz nu vrei ca oamenii să privească lumea cu cinism sau să se poarte în aşa fel încât să nu iubească pe nimeni sau nimic. Cu alte cuvinte, dacă am băgat de seamă că Lance Squarejaw, sau cum naiba îl chema pe individ, nici măcar nu–mi amintesc sigur numele lui, era un tip subuman, dar foarte arătos, atunci pe lângă propunerea de a–l scoate din scenariu, apărea şi problema că perceperea lumii ca în romanele galante trebuia pusă sub semnul îndoielii. Poate că nu găseşti bărbaţi atrăgători pe toate drumurile şi poate că lucrul cel mai important, în privinţa veştilor sau a Mexicului, era că locul nu constituia fundalul cel mai potrivit pentru un asemenea scenariu. Poate că nu semăna cu vreun alt loc din lumea asta unde costumele şi elementele de decor ar fi arătat cu totul altfel, iar dacă acest lucru era adevărat, atunci s–ar fi cuvenit probabil ca actorii să ştie câte ceva despre el. Dacă aş fi început să–l resping pe eroul principal, Dumnezeu ştie unde avea să se ajungă – poate că oamenii ar fi început să creadă că ar fi fost preferabil să vadă, să simtă şi să gândească singuri.

Mary Ann clatină din cap cu hotărâre, apoi îşi îndepărtează părul şi apa de pe faţă, mânjindu–se cu mâinile murdare.

— La naiba! Încă mă enervează când mi–aduc aminte, fiindcă în momentele acelea n–am fost în stare să protestez. Jesse observă pentru a nu ştiu câta oară că ea are ochi uriaşi, exact cum se văd şi la XV, dar asta datorită faptului că nu este grasă la faţă; nu–şi dă seama dacă în urma regimului alimentar sau a chirurgiei plastice, însă are chipul tipic de victimă a foametei.

Ea oftează.

— În concluzie, eram deja prea legată de conducerea PasioNet încă înainte de a fi ajuns la Monte Alban. Mă urmăreau foarte atent, fiindcă se temeau că o să le dau planurile peste cap neadoptând atitudinea cea mai potrivită. De aceea, până la urmă am ajuns la Monte Alban şi cu totul accidental s–a întâmplat ca sistemul să cadă temporar. Un trăsnet lovise în apropiere şi, deşi nu provocase o defecţiune de neînlăturat, toate releele cu decuplare automată se activaseră şi avea să treacă destul de mult timp până să repună totul în funcţiune, să facă verificările necesare şi să dea drumul la program. Nu ştiu ce ţi–aş putea spune precis despre asta, poate o să pricepi şi singur. Când pui piciorul în oraşul ăsta, primul lucru pe care–l simţi e *vârsta* lui. Bineînţeles că există oraşe mult mai vechi în Europa, Asia sau Africa, şi pentru că tot am adus vorba, în Yucatan există unul şi mai vechi, însă nu asta contează. Vremea de pe munte, la care se adaugă clima şi timpul îndelungat de când oamenii au părăsit oraşul, toate se contopesc, reuşind să te copleşească – atâtea pietre care se macină, senzaţia că oamenii au plecat de aici cu mult timp în urmă… Iar din oraş ai impresia că poţi privi în jur pe o rază de milioane de kilometri – zărind pământul umed şi înverzit, iar jos, ferme, aşezări şi oraşul Oaxaca şi te trezeşti gândindu–te la durata unui secol şi la trecerea vremii şi la faptul că de–a lungul veacurilor au existat oameni care au stat în aceleaşi locuri cugetând, dar oare la ce? Nu vei şti niciodată, însă Pământul trebuie să fi arătat aproape la fel.

În plus, trebuie să te întrebuinţezi serios ca să urci pe unele ruine, iar ele au un aspect extrem de complicat, aşa că–ţi dai seama după o vreme că nu poţi pătrunde înţelesul lor deplin, tragi concluzia că fiecare clădire ţi–ar putea răpi o zi întreagă

pentru a o cunoaşte şi că întreaga aşezare este foarte bogată şi complexă, iar despre oamenii care au trăit aici nu avem nici o idee decât din fragmentele şi resturile de obiecte de artă ce au dăinuit şi din puţinele lucruri descoperite în cele câteva morminte care au scăpat nejefuite.

Vizitasem şi muzeul din Oaxaca, unde deţineau şi alte obiecte: bijuterii din aur, statui din jad, onix şi aşa mai departe, iar acum m–am surprins întorcând amintirile acelea în minte pe o parte şi pe alta, încercând să fac o legătură între ele şi situaţia de acum. Toate astea pe vremea cea mai senină cu putinţă, după ce furtuna de ieri a purificat aerul şi simţindu–mă încântată de umbrele precise, cu liniile clar trasate ale clădirilor, situaţie pe care n–o întâlneşti decât la tropice... Au apărut mereu piedici, iar eu am continuat să caut. Într–un târziu, când mi–a fost limpede că avea să mai dureze, întrucât ceilalţi puneau lucrurile cap la cap, am urcat pe Piramida Sudică şi am stat acolo o oră – Făt–Frumos nu mai avea vlagă în el să se cocoaţe după mine ca să pozeze –, am contemplat locul acela care rămăsese părăsit vreme de secole, după ce fusese locuit de oameni pentru mai bine de două mii de ani.

Am simţit cum toate dezamăgirile şi supărările acumulate la Oaxaca se risipesc, fiindcă acolo, proiectate pe canavaua unei istorii de secole, acele întâmplări nu păreau să cântărească prea mult.

Cred că în momentele respective şi–au dat seama că obţineau sentimentele cele mai potrivite din partea mea. Nu–mi păsa. Doamne, era atâta frumuseţe în jur! Pentru *asta* – şi pentru bani, desigur – am semnat ca să fiu reconstruită potrivit viziunii celor de la XV.

Mary Ann îi surâde, aruncându–i o ocheadă pe sub gene care l–ar fi dat gata chiar şi dacă n–ar fi fost pe jumătate îndrăgostit de ea pe mai toată perioada liceului.

— Presupun că–ţi dai seama ce s–a întâmplat. Mi–au comunicat că erau gata, iar eu am coborât de pe piramidă. E uriaşă, dominând totul în jur şi în vreme ce coboram am avut sub ochi priveliştea minunată a întregii văi, iar partenerul meu s–a ales cu cea mai bună imagine la care a participat alături de mine, fiindcă devenise o parte a peisajului. Atunci

am dat de bucluc. Tehnicienii au rulat holograma luată pe viu, suprapunându–i alte imagini – se presupunea că–i vorba despre o reconstituire istorică. Cred că unii dintre cei care au făcut asta se autointitulau arheologi… dar dintr–o dată am rămas cu ochii pironiţi la o mulţime de oameni într–un amestec de costumaţii maiaşe, aztece şi pe jumătate barbare, jucând o scenă memorabilă dintr–un film epic regizat de Cecil B. De Mille[58]. Unele scene aminteau de „Carele Zeilor”[59], iar pe post de creştini erau o puzderie de chestii amintind atât de Quetzalcoatl cât şi de Isus, iar pentru deliciul oamenilor noului ev exista un amestec omogen de orgie şi sacrificiu, chestia aceea călduţă alcătuită din sex şi violenţă, asta pentru toată lumea… dar necazul era că vizitasem muzeul, citisem destule despre toate, îmi dădeam seama ce porcărie ieftină ieşise şi, chiar dacă nu existau decât puţine dovezi, era imposibil ca scenele la care asistam să se fi întâmplat aievea… totul arăta extrem de hollywoodian şi supersofisticat, devenind un amestec de tendinţe moderne, capabile să satisfacă orice gust, oricât de fistichiu…

Glasul ei se stinge şi clatină din cap când se întoarce să arunce o piatră într–un tufiş. Apoi continuă să păşească tăcută, un marş mut şi lent al cuiva hotărât să savureze ploaia călduţă.

— Şi ce s–a întâmplat? întreabă Jesse într–un târziu.

— Am început să râd. În comparaţie cu felul în care arăta fără holograme, mi se părea atât de patetic şi ridicol, semănând cu situaţia când le oferi oamenilor lucrurile „uimitoare” pe care vor ei să le vadă, în loc să–i pui faţă în faţă cu realitatea pentru a se convinge cât de copleşitoare şi de neinteligibilă este ea… ei bine, discrepanţa era *caraghioasă*, trebuie să mă crezi pe cuvânt. S–a vădit că Făt–Frumos şi Prostănac, aflat alături de mine, chiar se lăsase copleşit de holograme. Până în clipa în care acestea

---

[58] Cecil B. De Mille (1881–1959), producător şi scenarist american; premiul Oscar 1949 pentru întreaga carieră şi Oscar 1952 pentru filmul *Cel mai mare spectacol* (n. red..)

[59] Film documentar, producţie SUA 1974, regizat de Harald Reinl şi bazat pe cartea ononimă a lui Erich von Daniken (n. red..)

apăruseră, el nu văzuse acolo decât mormane de pietre. Eu am spulberat dispoziţia aceea de respect temător pe care urmăreau să–l transmită prin emisiune, iar asta l–a făcut să se simtă insignifiant – ceea ce reprezintă singurul lucru care nu li se poate întâmpla personajelor principale pe un canal de programe sentimentale şi galante. În plus, publicul nostru de bază era alcătuit exact din oameni care ţin extrem de mult să se simtă ca şi cum au vizitat unele locuri fără a se vedea siliţi să întâlnească ceva necunoscut, iar hohotul de râs a zgândărit în carne vie.

Vocea ei trădează o amărăciune profundă, ca şi cum ar simţi încă nevoia de a alunga un gust neplăcut.

— Cu toate astea nu te–au concediat.

— Nu, dar mi–au mai oferit o ultimă şansă. Comportă–te bine în următoarea situaţie, altfel îţi vezi de drum.

— Şi care a fost următorul rol?

— M–au închiriat la Canalul Vicii, iar asta m–a azvârlit într–un bordel din Macao vreme de trei luni. Sub alt nume, fiindcă PasioNet dorea să–şi pună la adăpost investiţia în Synthi Venture, dar pentru Mary Ann Waterhouse reprezenta unul şi acelaşi lucru. La sfârşitul perioadei am fost încântată să revin pentru a fi călărită de chipuri de milioane de dolari cu creiere de trei parale, căpătând şi altceva decât trei dormitoare, două puşcării şi altă cameră.

Jesse nu prea ştie ce să spună. I s–a reamintit cu acest prilej că Synthi are aproape de două ori vârsta lui; la naiba, când ea avea anii lui de acum, XV nici nu era un canal din reţea. Aşadar pe vremea când el gângurea primele cuvinte, sau stătea cocoţat pe umerii lui Di ca să ajungă la un meci de fotbal, Synthi făcea… da, îi vine greu să–şi imagineze, atâta tot.

Ea îl prinde de mână şi amândoi continuă să păşească ţinându–se de talie. Asta îi face să piardă din viteză, însă dacă relaţia dintre ei devine plicticoasă, PasioNet poate difuza câteva reclame în plus sau nişte ştiri.

Este foarte clar că în curând ploaia se va potoli de–a binelea.

Îmbrăţişaţi şi atingându–se unul pe altul prin intermediul a mii de antene: Louie şi Carla. Se percep din ce în ce mai puţin

ca „existând” undeva anume; cu fiecare microsecundă care trece, separarea lor de corp devine tot mai complexă. Totuşi, în pofida vastelor capacităţi pe care le au la dispoziţie, nici unul n–ar putea preciza de ce Louie continuă să–şi aibă reşedinţa în primul rând pe Lună şi pe 2026RU, iar Carla în reţelele Pământului; amândoi au hotărât să se atingă, dar nu să se combine.

Carla îl bombardează în fiecare secundă cu informaţii suplimentare pe care le comentează la nesfârşit, apoi simulează scenarii, constată ce anume ar putea da roade. Într–o singură secundă între ei au loc discuţii ce n–ar putea fi purtate de o mie de oameni într–o mie de ani; ideile pe care le susţin vreme de cinci secunde înfloresc şi devin sofisticate, contrazicându–se pe ele însele, prezente în extrem de multe forme, devenind, epistemologic vorbind, la fel de atotcuprinzătoare ca şi creştinismul, arta, limba japoneză sau matematica şi apoi sunt abandonate sau înglobate în altele.

Probabil n–ar fi greşit să se afirme că încă se îndrăgesc şi, chiar mai mult decât înainte, fiecare vede un om în celălalt.

În tot acest timp Louie îşi îndeplineşte sarcina propusă dintru început. Farfuriile din gheaţă se rotesc deasupra Pacificului, lăsând în urmă dâre de cristale de gheaţă care blochează razele solare; pe măsură ce norii alcătuiţi din cristale se rostogolesc spre linia terminatorului care, la rândul său, se târâie către ei, maserii licăresc, încălzind cristalele suficient de mult pentru a le disocia în hidrogen şi oxigen, permiţând hidrogenului să scape mai uşor în spaţiu.

Îi trebuie o vreme să–şi dea seama, dar când se întâmplă acest lucru, începe să se studieze singur. Într–un fel sau altul, aruncarea farfuriilor încă mai reprezintă un amuzament. Îşi închipuia că amuzamentul ar fi ceva glandular sau că este plasat într–un centru al plăcerii din creier şi că în felul acesta va deveni de domeniul trecutului. Însă deşi nu mai simte nevoia fizică de a face amor şi nici dorinţa sau saţietatea, încă se amuză şi este îndrăgostit de Carla, fiind întristat de felul cum şi–a trăit viaţa.

Dintre toate, cel mai profund îl intrigă faptul că şi–a păstrat capacitatea de a râde şi a consultat aproape toată bibliografia disponibilă în majoritatea bibliotecilor, şi a ajuns la concluzia

că nimeni nu ştie mai multe decât el în această privinţă. De fapt, cu cât învaţă mai mult, cu cât depăşeşte capacităţile umane, cu atât râde mai mult. Analizarea problemei îi răpeşte opt sau nouă secunde (echivalentul unei conversaţii complete între Atena lui Pericle şi Sevilla de pe vremea marilor Califi, desfăşurându–se neîntrerupt timp de un secol), apoi îşi dă seama că nu va rezolva mare lucru, că totul depăşeşte capacitatea lui de înţelegere şi după ce trage această concluzie râde mai îndelung şi mai sănătos decât a făcut–o vreodată.

Carla îi întrerupe hohotul, aude gluma şi râde şi ea preţ de câteva secunde. Apoi îl informează în legătură cu unele lucrări ştiinţifice pe care le–a realizat. După un studiu meticulos, Carla a tras concluzia că dispariţia unor specii datorită lipsei complete a razelor ultraviolete de la suprafaţa Pământului reprezintă un fenomen nedorit, dar nu extrem de extins, pentru că deşi multe medii de viaţă au fost distruse şi astfel au pierit şi speciile respective, numărul mare de medii nou create va da naştere unei noi diversităţi de specii, dar numai dacă nu sunt tulburate. Ea a pus stăpânire pe băncile planetei, deşi deocamdată oamenii nu ştiu asta, şi le va direcţiona către o economie bazată pe robotizare – una în care maşinile fabrică tot ce e necesar, iar oamenii se ocupă de ceea ce le aduce bunăstare şi sănătate.

Tot ea a hotărât, în mod irevocabil, că noile ţinuturi mlăştinoase, deserturile cu vegetaţie săracă şi câmpiile aluvionare vor fi lăsate neatinse.

Nici ea, nici Louie nu s–au înţeles prea bine cu oamenii, însă vor lucra cu şi pentru ei, iar acum înţeleg amândoi despre oameni mult mai multe decât înainte. Vor colabora, iar asta îi satisface.

Din distracţie, Louie îi propune o întrebare: după ce îşi vor da seama cine şi cum o face, oamenii vor reacţiona negativ faţă de faptul că cineva le poartă de grijă?

Carla spune că deşi oamenii *de acum* ar putea protesta, în momentul când ei se vor adapta, vor ajunge şi la stadiul în care li se vor putea încredinţa toate lucrurile, asta însă dacă vor dori să–şi bată din nou capul cu probleme economice şi politice.

Asta–i o glumă bună pentru ei, şi din zece mii de antene se propagă hohote de râs. Amândoi socotesc că deşi gluma e bună, n–o pot face pe Mary Ann părtaşă la micul lor secret. În orice caz, până când mulţimea va ajunge pe piscul muntelui şi va rămâne în picioare la Monte Alban, au destul timp să discute despre asta, mai mult chiar decât istoria umană.

Berlina stă în preajma studenţilor din Centrul Studenţesc, ţinând braţul încolăcit în jurul taliei lui Naomi; telefonul îi sună pe linia de date şi ea încarcă un grup de fişiere în calculatorul pe care îl poartă în sacul de spinare.

Rămâne surprinsă constatând că primele vin din partea FBI şi a Ministerului de Justiţie şi n–ar trebui să intre în posesia nici unuia. După ce le termină de încărcat, se dă la o parte din calea tuturor, găseşte un colţ ferit şi începe să citească.

E vorba de o serie de dispoziţii referitoare la asasinate şi cu toate că sunt scurte şi la obiect, slujind unui guvern care abia face primii paşi timizi după ce şi–a pierdut majoritatea documentelor, e un lucru remarcabil că acestea totuşi există.

Sunt căutate unele persoane şi probe materiale; pesemne că prin reconstituirile presupuse, vor asista la un proces extrem de impresionant şi Berlina întrevede deja şansa de a–l include în numerele viitoare din *Snijfings*, motiv pentru care i s–au şi trimis probabil fişierele.

Fesele îi îngheaţă şi se foieşte puţin pe pardoseala din gresie. Naomi îi aduce o cană cu supă fierbinte, iar ea înghite cu lăcomie. O fascinează ideea că cineva aflat la un birou trebuie să fi declanşat astfel o adevărată cruciadă, pentru că la Washington au fost distruse extrem de multe documente – chiar în aceste momente, la ştirile în direct, Bunicuţa Preşedinte solicită tuturor factorilor poştali ca în măsura în care–şi aduc aminte, să noteze numele oamenilor care primeau cecuri demodate, pe hârtie, de la Asigurările Sociale, astfel încât să se poată reface măcar acea bază de date. Se oferă de asemenea recompense importante celor care au fişiere extrase în mod ilegal din bazele de date ale autorităţilor guvernamentale, nu pentru a–i acţiona în judecată pe hackeri, ci pentru a–şi putea răscumpăra copii ale propriilor informaţii.

Prin urmare, oricine ar fi persoana asta maniacă şi obsedată, ea a memorat nume–cheie, data, locul, numărul documentului, a fugit de la Washington până la Charleston şi apoi s–a aşezat la consolă pentru a scrie dispoziţiile. E mai mult decât impresionată – ce reporter trebuie să fi fost persoana asta (mai mult ca sigur o femeie, consideră Berlina, fiindcă minuţia e un atribut tipic feminin)!

Probabil aceeaşi persoană care a scris şi documentul intitulat „Raport referitor la identitatea martorilor–cheie şi la probele în cazul asasinării numiţilor Harris Diem, Diogenes Callare şi Carla Tynan”, dar din nefericire linia cu semnătura a fost ştearsă.

Fascinată, continuă să citească. Din asta o să iasă, fără îndoială, câteva numere interesante din *Sniffings* şi s–ar putea să se slujească de oferta doamnei Hardshaw, care s–a arătat disponibilă să–i dea un interviu când lucrurile se vor mai linişti puţin.

Scurta notiţă primită din partea băncii o anunţă că s–au făcut o mulţime de depuneri în contul ei – unele dintre ediţiile precedente din *Sniffings* au fost văzute până în prezent de cel puţin o sută de milioane de oameni, iar mulţi dintre aceştia îşi copiază şi alte numere recente (*păi, nu prea au mare lucru de făcut până când vremea se îndreaptă, de aceea stau la căldură, deci asta ar fi explicaţia*, socoteşte ea.) După toate acestea, e limpede că a ajuns bogată, iar banca ei se găseşte în siguranţă în frumosul oraş Calgary, care a rămas neatins.

Dă drumul calculatorului în sacul de spinare şi priveşte roată la spaţiul de parcare, unde vede cum ploaia cade cu furie peste noua ei furgonetă, iar apa a ajuns până la butucul roţilor. Se gândeşte la casa pe care o va cumpăra, unde se va instala împreună cu Naomi, şi la bogăţia care o să–i ofere stilul de viaţă pe care îl visează.

Iar vântul nesuferit de afară nu aduce nimănui ceva bun.

Ploaia s–a oprit şi vremea s–a mai încălzit, suficient ca să aibă senzaţia de plăcere pe care le–o dau hainele uscate. Mary Ann Waterhouse se bucură din toată inima de această zi ca persoană independentă şi speră sincer că toţi „pasagerii” ei, după cum a început să–şi considere spectatorii, trăiesc

aceleaşi sentimente.
Mary Ann, aude vocea Carlei Tynan în minte. *Îmi poţi acorda puţin timp*?
Sigur.
Mai mult percepe decât aude cuvintele şi înţelege că prin intermediul lui PasioNet, Carla le comunică tuturor că Mary Ann va ieşi puţin din emisie; este vorba de rezolvarea unei probleme importante de ordin personal, dar legătura se va restabili cu mult timp înainte ca ea să ajungă la Monte Alban. Apoi Carla devine predominantă. *Anunţă–l pe Jesse că avem de discutat*.
— Carla a intrat pe linie şi m–a scos temporar din PasioNet, îi spune lui Jesse. Doamne, ce tânăr frumos merge alături de ea! Păşesc atent peste un mic torent care şi–a croit drum prin pavaj, lat doar de un pas, însă trebuie să se asigure că partea cealaltă va putea rezista sub greutatea lor, astfel că Jesse întinde braţul şi o ia de mână până trece dincolo. Mâna lui Jesse e tânără şi puternică, fierbinte şi catifelată şi simte din nou un imbold de invidie. El îi zâmbeşte privind–o în ochi.
— Bună, Carla, despre ce trebuie să stăm de vorbă?
Carla vorbeşte prin vocea lui Mary Ann; accentul tărăgănat al omului de ştiinţă decedat e simţit ca un ou fiert tare şi strivit în gură.
— Dacă vrei, îţi pot spune cine ţi–a ucis fratele şi de ce. Oricum se va afla – am transmis deja informaţiile către FBI –, dar m–am gândit că ai vrea să ştii înaintea lor.
— Da, sigur. Expresia de pe faţa lui Jesse rămâne neclintită, iar din străfundul trupului ei, Mary Ann ar vrea să–l strângă de mână.
O rafală de ploaie îi udă până la piele şi Carla adaugă:
— Louie îşi cere scuze pentru accidentul ăsta: bombardează norii de deasupra cu azot îngheţat şi nu poate evita producerea câte unei averse ocazionale. Dar până ajungeţi pe culmea muntelui, va limpezi cerul şi–l va face albastru.
— Nici o supărare, zice Jesse. Spune–mi cine l–a ucis pe Di. Vocea Carlei capătă un ton ciudat de dispreţuitor.
— Am putea numi asta o eroare procedurală. Aţi auzit vreodată fraza „Foloseşte–l, sau fă–l pierdut?” Ei bine, guvernul siberian a fost implicat ca oricare altul şi l–a pus sub

urmărire pe Di, tocmai pentru că devenise o persoană importantă. Sigur, asta a însemnat urmărirea tuturor persoanelor care discutau cu el, în mod oficial, aici fiind vorba de mine şi Diem. Şi uite aşa, cuiva i–a trecut prin minte că întrucât Di reprezenta un atu vital, şi uneori, când nu poţi păstra controlul asupra unei asemenea resurse, cea mai bună soluţie este să nu le permiţi nici adversarilor să se slujească de ea, cum ar fi de exemplu un pod în cursul unui conflict armat, atunci trebuia să existe şi un plan de urgenţă pentru înlăturarea lui. Şi cum siberienii rămân nişte militari desăvârşiţi, au inclus planul într–un „fişier ultrasecret pentru executare neîntârziată, fără alte comentarii.”

Ciudat că stilul de umor care o caracterizează pe Carla nu s–a schimbat deloc, însă nu mai apare în aceleaşi conversaţii de odinioară. Ori poate ea consideră că–şi poate îngădui să glumească pentru că, la urma urmelor, descrie acelaşi lucru care a condus la propria ei asasinare. Mary Ann se gândeşte doar o clipă la acest aspect, după care Carla îi transmite un fior de înţelegere – arătând că niciodată n–a avut aptitudini obişnuite oamenilor şi că mai mereu a fost prea iscusită cu cuvintele, iar asta nu i–a adus mult bine.

— În fine, dereglarea s–a produs din cauza modului în care se întocmesc asemenea planuri militare. Soldaţii se tem întotdeauna că dacă dispare lanţul de comandă şi control, nimeni nu va mai executa nici un ordin, motiv pentru care deseori se face o specificare potrivit căreia, în anumite condiţii, dacă se pierde orice legătură cu eşalonul superior, planul se pune în aplicare.

— Doar nu… nu vrei să spui că se aplică automat… În caz că nu… nu reuşesc să se găsească la telefon?

— Nu chiar. A existat un plan adaptabil la diferite nivele şi la fiecare dintre ele erau permise acţiuni tot mai primejdioase. După ce Abdulkashim a fost doborât, succesorii lui nu s–au mai sinchisit să afle care era ordinea de bătaie. Au priceput că ea ţinteşte tot mai sus, mereu în sus. Tipic pentru oameni cu un asemenea mod de gândire, când nu ştiau cum să procedeze, escaladau pe scara priorităţilor. Misterul care mă uimeşte este că nu găsesc nicăieri vreo probă că cineva ar fi dat ordinul de aplicare a planului. Ceva i–a pus în mişcare, dar

nu ştiu ce anume. Diem a fost ucis primul, iar celelalte echipe urmau să intre în acţiune dacă inforozătorii lor detectau moartea sa. De aceea am murit eu şi Di. Nu există nici o dovadă că ordinul a fost dat de siberienii care stăteau cu ochii pe Diem, sau că ei ar fi pierdut legătura cu centrul de coordonare. Elementul care a declanşat tot tăvălugul a… cum să spun, a dispărut fără urmă.

Jesse păşeşte alături de Mary Ann, ţinându–şi mâinile în buzunare. Cerul se luminează treptat, iar norii sunt tot mai sus. În lumina albă şi clară, culoarea feţei lui pare spălăcită; până şi roşul aprins şi albastrul închis al pietrelor pe care le loveşte mereu cu piciorul, îndepărtându–le din cale, par tot mai decolorate şi pierite.

— În concluzie, s–a întâmplat ceva care a pus totul în mişcare, birocraţia a cedat, iar agenţii siberieni au venit şi mi–au ucis fratele, corect?

— Întru totul exact. În acelaşi fel am murit şi eu. Carla foloseşte vocea lui Mary Ann pentru a suspina; Mary Ann simte că gestul e doar pe jumătate sincer şi, pentru această senzaţie, primeşte un avertisment din partea Carlei să nu împărtăşească sentimentul cu prietenul ei. Jesse, a fost groaznic, şi o să ne ocupăm de asta. Întreaga reţea de spionaj pe care siberienii o au pe teritoriul Statelor Unite şi Europei va fi anihilată şi prinsă, iar noul guvern revoluţionar de acolo va reţine şi executa pe toţi cei care au o legătură cât de neînsemnată cu acest caz. Sigur, asta n–o să–l readucă la viaţă pe Di şi nici n–o să le folosească prea mult lui Lori şi nepoţilor tăi ca să uite. Apropo, ai vreun mesaj de la ei? I–am localizat într–un adăpost dintr–o tabără aflată în Grand Island, Nebraska, undeva la înălţime. Sunt bine şi în siguranţă, şi sper să intru curând în legătură cu ei prin telefon.

— Le poţi spune că–i iubesc pe toţi şi că voi merge să–i văd cât de curând voi putea, o roagă Jesse.

— Am socotit că trebuie să ştii despre ei. O s–o ţin pe Mary Ann decuplată de la reţea încă vreo jumătate de oră, dar după aceea, când ne vom apropia de Monte Alban, va trebui s–o conectăm din nou.

— Dar ce se va întâmpla acolo? întreabă tânărul pe neaşteptate. Şi de ce ţi–am stârnit interesul? Cu alte cuvinte,

nu suntem singurele persoane de aici cu care ai putea discuta, doar ai posibilitatea de a lua legătura cu fiecare. Ce se petrece?

Carla chicoteşte sec.

— Eu şi Louie suntem începători în domeniu. Asociază asta cu semnalizarea cu fum pentru a atrage atenţia cuiva.

Apoi Mary Ann se trezeşte singura stăpână a propriului corp. Vrea să–l ia de mână pe Jesse şi se împiedică puţin. Braţul ei găseşte talia lui, de care se încolăceşte, iar el o prinde pe după umeri pentru a o susţine. O priveşte drept în ochi şi constată că–i aceeaşi femeie, nu altcineva, o sărută tandru pe frunte, aşa cum şi–l imaginează ea că–şi va săruta nepoţii când îi va revedea.

Vântul călduţ îi învăluie şi aduce mirosuri diferite; ea se ridică uşor să–l sărute pe buze, iar sărutul durează mult. Când se despart, Mary Ann deschide larg ochii şi vede petice de cer albastru apărând deasupra muntelui şi raze gălbui de soare împungând clădirile albe şi pieţele largi din Oaxaca.

Mai observă că oamenii care formează avangarda convoiului au dat colţul şi ovaţionează plini de entuziasm. Se întoarce şi le face semn cu braţul – nu ca o celebritate, speră ea, ci mai curând ca şi cum i–ar fi colegi, ori prieteni de liceu – iar când se răsuceşte să–l ia pe Jesse de mână, are întipărit pe faţă un surâs larg, cu totul nehollywoodian pe care–l simte, dar nu–l poate vedea nici cu ochiul minţii. Încep să iuţească pasul, ca să nu rămână în urma mulţimii, dar pentru că se apropie marele moment şi indiferent de ceea ce se va întâmpla pe Munte, acum au suficientă încredere în Louie şi Carla ca să nu lipsească de la eveniment.

Hardshaw a avut câteva ore fructuoase, iar acum este foarte obosită, însă indiferent despre ce–i vorba la Monte Alban, vrea să fie ţinută la curent. N–au reuşit s–o contacteze pe Mary Ann Waterhouse prin reţea; Carla le–a spus că fata are nevoie de puţină intimitate, iar după aceea Louie şi Carla vor avea nevoie de ea aproape tot timpul.

Vestea care ar putea prezenta interes deosebit este că în ultimele ore s–a reuşit restabilirea legăturilor cu o mulţime de birouri ONU de pe întreg întinsul planetei şi că, deşi

autoritatea centrală a dispărut, mai toate aceste birouri par a se mulţumi să funcţioneze de sine stătător; unele dintre ele primesc ajutor şi recomandări din partea Carlei şi a lui Louie, iar starea de spirit din locurile cu care se poate intra în legătură pare optimistă. Acest lucru nu se datorează exclusiv unei anticipări a îndreptării situaţiei, ori unei „reveniri la normal” a lucrurilor, ci faptului că, după toate probabilităţile, în lume există o încredere crescătoare în continuitatea vieţii şi de îndată ce oamenii vor fi convinşi de asta, se vor îngriji să şi adeverească o asemenea afirmaţie.

Pe intercom se aude un ţiuit scurt şi Hardshaw ridică receptorul. I se adresează unul dintre tinerii aceia agreabili pe care i–a angajat chiar ea; din nefericire, faptul că ei fac parte acum din personalul Casei Albe le–a conferit deja aroganţa şi superioritatea caracteristică indivizilor cu oarecare experienţă. Nu se îndoieşte că în decurs de câteva zile tinerii se vor perfecţiona, reuşind să–i ofenseze până şi pe membrii Congresului.

— Mai sunt zece minute până începem să recepţionăm semnalul de la Monte Alban, îi zice tânăra, bifând ceva pe bloc–notesul din mână. Mai am un lucru care vă va surprinde: o solicitare de interviu şi comentarii din partea Berlinei Jameson, reporterul care redactează *Sniffings*. Susţine că nu va dura mult, întrucât ştie cât de ocupată sunteţi, dar va trebui să alcătuiască următorul număr şi ar dori să obţină comentariile direct de la dumneavoastră – FBI şi procurorul general i–au oferit deja scurte declaraţii.

— FBI? Nici nu ştiam că instituţia mai funcţionează. Iar asta îmi sună ca şi cum ar fi vorba de o chestiune penală, şi nu cred că am numit pe cineva să se ocupe de o asemenea problemă.

— Sunt deja opt oameni care lucrează în FBI. Probabil că nu s–ar ocupa de cazuri penale, însă Carla le–a pus în braţe o listă lungă de martori şi dovezi pentru ancheta în cazul, asasinatelor. Apropo, e vorba iarăşi de siberienii lui Abdulkashim. Carla ne–a oferit nouă jumătate din conspiratori, iar restul numelor l–a trimis guvernului revoluţionar de acolo.

Hardshaw scoate un geamăt gros, animalic de satisfacţie şi

acum ies la suprafaţă prejudecăţile de procuror, peste care nu poate trece, şi răspunde:

— Asiguraţi–vă că cei a căror vinovăţie e mai gravă vor ajunge pe mâinile guvernului revoluţionar. Deocamdată acolo nu există Carta Drepturilor Omului şi pot rezolva problema mai radical decât noi.

— Am înţeles, şefa. Tânăra îi zâmbeşte profesional. Aşadar, ce răspuns îi dau domnişoarei Jameson? Apropo, vă apelează din maşina ei, aflată în parcarea U al Az din Tucson.

U al Az. Hardshaw redactează mental o circulară în ideea ca de acum încolo personalul Casei Albe să se deosebească de restul oamenilor refuzând să pronunţe abrevierile poştale, pedeapsa fiind numirea ca ofiţeri de legătură cu guvernatorul din Wy[60] pe perioada următorilor şase ani.

Dar va avea timp suficient şi pentru asta – de fapt, în aceste momente, când multe instituţii încă nu funcţionează, iar informaţiile referitoare la ceea ce merge nu sunt deocamdată adunate şi organizate, nu prea are ce face şi nu strică să întreţină relaţii bune cu presa, indiferent de culoarea ei.

— Sigur, fă–mi legătura cu domnişoara Jameson, dar anunţ–o că va trebui să ne oprim, când la Monte Alban se va întâmpla ceea ce aşteptăm cu toţii.

În mai puţin de un minut cele două femei sunt în legătură şi în acest răstimp Hardshaw ştie şi ce trebuie să răspundă.

— Da, desigur, sesizarea ne–a fost trimisă pe neaşteptate şi intenţionăm să facem dreptate prin toate mijloacele pe care le avem la dispoziţie. Asta ar putea însemna operarea unor arestări şi deschiderea unor dosare penale în Statele Unite, cereri de extrădare în cazul unor persoane şi colaborarea cu autorităţile siberiene şi ale altor ţări.

— Asta presupune şi o colaborare cu ONU?

— Dacă ONU mai există. Nu se ştie precis dacă organizaţia mai funcţionează, deşi nu am îndoieli că unele birouri vor continua să–şi desfăşoare activitatea, la fel ca unele din vechile reprezentanţe ale Ligii Naţiunilor, care au fost trecute în subordinea ONU.

Jameson aprobă din cap, surâzând când aude remarca; amândouă ştiu că dacă ONU se dovedeşte surprinzător de

---

60 Statul Wyoming (n. trad..)

rezistentă, afirmaţia nu va supăra pe nimeni; dar dacă ONU a dispărut, ceea ce pare mai probabil, atunci Preşedintele nu–şi asumă răspunderi şi nici nu exprimă vreun regret.

Hardshaw foloseşte această clipă de respiro pentru a o cântări pe Jameson şi ajunge la concluzia că o place – potrivit dosarului, este afro–europeană, astfel încât cartea ei de vizită naţionalistă e fără pată, iar la întrebările adresate politicos, dar formulate foarte direct îi face plăcere să răspundă – iar dacă ascund capcane, acestea sunt la vedere.

Apoi Jameson arborează un zâmbet autodezaprobator, care îi creează impresia lui Hardshaw că este luată drept confidentă, devenind astfel prietenă apropiată. Hardshaw recunoaşte zâmbetul – seamănă până la identificare cu cel al unuia dintre cei mai buni detectivi investigatori, care îl arbora când lucra îndârjit să obţină o declaraţie incriminatorie. În acelaşi timp, aminteşte de surâsul care apărea pe feţele reporterilor politici la începuturile televiziunii. Hardshaw socoteşte un semn bun faptul că este cu o generaţie mai în vârstă decât Berlina şi a trebuit să se confrunte cu acelaşi gen de reporteri pe vremea tinereţii ei, deoarece în prezent nu poţi vedea femei–reporter decât pe canalele XV, care prezintă Femei–Kamikaze.

— Dacă–mi permiteţi, doamnă Preşedinte, profitând de această ocazie, aveţi cumva ştiinţă de ceea ce se va întâmpla pe Monte Alban sau de ce acest eveniment a devenit atât de important? Din câte am reuşit să înţeleg, persoanele din subordinea dumneavoastră urmăresc îndeaproape situaţia, iar acest lucru nu reprezintă o noutate absolută, deoarece toată lumea e alertată, trăind marşul prin intermediul lui Synthi Venture.

— Vrea să fie cunoscută sub numele ei adevărat, Mary Ann Waterhouse, explică Hardshaw. Fiindcă veni vorba, este o persoană foarte plăcută şi inteligentă. Acesta e un joc evaziv clasic; Hardshaw va vedea dacă Jameson e capabilă să intre în pielea reporterului care lucrează pentru o reţea importantă.

— Prin urmare, putem afirma că aţi avut vreo convorbire particulară cu ea? întreabă Jameson. Pot include asta în comentariul meu şi–mi permiteţi să vă întreb dacă aţi reuşit să aflaţi ce se va întâmpla?

— „Da, dom'le”, gândeşte Hardshaw, „Jameson e în stare.” Îşi face o însemnare mentală, punând–o pe Jameson pe lista specială a reporterilor cu care Preşedintele va vorbi în mod neoficial; iată o persoană căreia merită să–i facă unele dezvăluiri atunci când se iveşte nevoia.

— Aici sunt mai multe întrebări, oarecum diferite. Da, am discutat cu Mary Ann Waterhouse – cu ea şi cu prietenul ei, Jesse Callare şi amândoi sunt bine. Nici ei nu ştiu despre ce–i vorba. Louie şi Carla au aranjat totul. Întâmplarea face ca Mary Ann să fie utilă, deoarece legătura ei cu PasioNet reprezintă o cale prin intermediul căreia Carla şi Louie pot transmite unele sugestii. Jesse şi Mary Ann nu au însă nici un amestec, ei sunt mai curând participanţi decât organizatori.

Jameson îşi muşcă buzele.

— Sunt conştientă că iau primul meu interviu prezidenţial, fiindcă m–am gândit la o întrebare pe care mă cam tem să v–o adresez.

Hardshaw îi surâde larg, arătându–şi dinţii mari şi părând vag prietenoasă, un surâs pe care l–a exersat vreme îndelungată, fiindcă poate crea şi impresia că–şi dezgoleşte dinţii, pregătindu–se să atace. Femeia n–a uitat ce i–a spus odată primul ei şef de la Procuratura Districtuală: „Când te afli în politică, reporterii trebuie să–ţi devină căţei apropiaţi, de aceea îi mângâi pe creştet, le arunci lucruri pe care să le urmărească şi–i asiguri ce căţei buni sunt – dar trebuie să–i mai şi loveşti cu ziarul îndoit din când în când, altfel îţi udă covoarele.” A sosit momentul ca această reporteriţă să se simtă puţin ameninţată.

— Păi, dacă nu–mi place întrebarea, pot renunţa să mai dau interviul.

— Bineînţeles, sunt perfect conştientă de acest aspect, doamnă Preşedinte, dar dacă nu încerc, s–ar putea ca mâine să mă iau la palme. Surâsul de răspuns al Berlinei arată la fel de felin. Da, da, dom'le, va avea loc şi campania pentru cel de–al treilea mandat, fiindcă Hardshaw a descoperit persoana cu care s–ar putea înţelege în privinţa asta. Jameson face o pauză semnificativă, apoi întreabă: Aţi afirmat că Jesse şi Mary Ann sunt mai curând participanţi decât organizatori? Dar acest lucru nu–i cumva adevărat despre noi toţi, îndeosebi

despre dumneavoastră?

O întrebare grozavă. Acum şi ea trebuie să dea un răspuns pe măsură. Trage de timp în maniera bine cunoscută – se reazemă de spătar, inspiră adânc, la o atitudine cât se poate de concentrată. În cele din urmă, recurge la cea mai veche tactică din lume, spunând adevărul.

— Nu mă gândisem la problemă în felul acesta, dar ai dreptate. Şi aşa va fi multă vreme de aici înainte. Într–un fel pe noi nu–l pricepem precis, de decenii întregi vechiul sistem în care „Îi spun unui om să meargă, iar el mă ascultă" se prăbuşeşte, astfel că în prezent cu toţii vorbim şi acţionăm, într–o comunicare neîntreruptă, în care nimeni nu se află în vârful scării şi se realizează tot ce trebuie. Acum avem de construit o lume întreagă – deşi nu vom porni chiar de la zero, dar nici departe nu suntem – şi există anumite lucruri cu care nu ne–am confruntat anterior, începând cu Louie şi Carla, cu care trebuie să ne obişnuim. Cred că fiecare dintre noi, mai ales eu, trebuie să stăm cuminţi şi să facem ceea ce pare corect în domeniile în care ne desfăşurăm activitatea şi să recunoaştem în acelaşi timp că nu ne pricepem la prea multe.

Se aude un ţiuit scurt şi pe ecranul mare, prin intermediul căruia vorbeşte cu Berlina, apare o fereastră. E aceeaşi tânără de mai devreme.

— Şefa, Mary Ann Waterhouse a revenit în reţea şi parcurge ultimii metri spre vârful Monte Alban. Cred că totul va începe în câteva minute.

Hardshaw are o inspiraţie subită.

— Există posibilitatea tehnică de a păstra această legătură telefonică cu domnişoara Jameson în timp ce amândouă trăim şi experienţa de pe XV?

— Hmm, cred că se..., priveşte într–o parte, ascultă cu atenţie, dă din cap de câteva ori şi continuă: Da, se poate, sigur. În loc de ochelari normali XV, va trebui să purtaţi stereovizoare. Vom reduce dimensiunile ecranului, pentru ca să aveţi efectul ochelarilor, dar vă vom oferi fiecăreia câte o fereastră ca să vă vedeţi – va fi plasată într–un colţ.

Berlina pare cel puţin uimită, şi asta era reacţia pe care Hardshaw sperase s–o obţină. Când te confrunţi cu reporteri isteţi şi hotărâţi, e recomandabil să ţi–i apropii, şi ai rezolvat

problema.

— Am devenit tovarăşe de plimbare, zice Hardshaw, şi asta rămâne între noi, fiindcă mai există destui alegători care ar putea confunda afirmaţia asta cu cea de „tovarăşe de călătorie." Ne îmbarcăm să vedem unde ne va duce istoria?

— Alături de dumneavoastră până la capăt, doamnă Preşedinte. *Bravo*, *fetiţo*, gândeşte Hardshaw, *asta şi aşteptam de la tine*.

Monte Alban nu impresionează când îl vezi prima oară de pe drum, ci doar când îţi dai seama ce ai în faţa ochilor. Muntele şi şoseaua urcă brusc spre centrul de primire al vizitatorilor, una din acele construcţii meschine, urâte şi bondoace care ar putea trece ca post de control rutier, clădire administrativă a unui cimitir sau căsuţă pentru vizitele conjugale de la o închisoare de oriunde.

Ceea ce se ridică în spatele acestui centru pentru vizitatori pare a fi o continuare a muntelui; abia după aceea realizezi că–i făcut de mâinile oamenilor, şi nu de contemporani… apoi remarci porţiunile şi suprafeţele de zid şi–ţi dai seama cât de sus se ridică întregul ansamblu deasupra capului.

Drumul coteşte pe după centru şi, dacă urmezi şerpuitura, te trezeşti printre morminte zapotece aflate în afara oraşului propriu–zis şi ajungi în Monte Alban pe cealaltă parte; Mary Ann îşi aminteşte mai multe amănunte decât îşi închipuia şi nu are nevoie să se consulte cu Carla pentru a afla că trebuie să urmeze drumul principal.

Asta înseamnă o cotitură spre stânga şi un urcuş lung şi surprinzător de anevoios, urmat de şocul intrării într–o curte centrală. Cerul a devenit deja mai mult albastru decât albicios – pesemne că Louie chiar bombardează norii – şi apusul este deosebit de luminos la acest început de înserare.

Există două spaţii cuprinzătoare pentru realizarea unui spectacol impresionant – Piramida de Sud, care domină întreaga zonă şi Platforma de Nord, care oferă o privelişte superbă a întregului ansamblu şi a împrejurimilor. *În care mă duc?* se întreabă Mary Ann.

În nici una. *Folosiţi clădirea J din mijloc*, îi răspunde Carla imediat. *Instalaţiile holografice funcţionează mai bine în*

poziţia aceea.

Aveţi de gând să rulaţi holografiile acelea înspăimântătoare cu sacrificii umane şi orgii ale preoţilor? întreabă Mary Ann, simţindu–se jignită în sentimentul ei estetic. *Sunt convinsă că ştiţi asta*….

Avem nevoie doar de proiectoare, *pentru efecte*, o lămureşte Carla. *Noi nu mai suntem umani*, *dar nici inumani n–am devenit!*

Mary Ann râde şi cu ajutorul Carlei îşi dă seama că poate auzi un miliard de oameni hohotind vătuit, aşa cum se întâmplă să percepi zgomotele unei petreceri care se desfăşoară la celălalt capăt al coridorului unui hotel. Sigur că toţi ştiu prea bine ceea ce ştie şi Mary Ann şi vor vedea locul prin ochii ei; iar ea bănuieşte că acest lucru va lipsi de succes un viitor film romanţios plasat de XV pe Monte Alban. Deci, încă un punct câştigat…

Aflat alături de ea, Jesse spune:

— Cred că va trebui să vorbim despre ceea ce facem când va veni mulţimea. Sunt cam o sută de mii de oameni şi chiar dacă în oraş încap, să zicem, douăzeci de mii şi alţi zece mii pe Piramida de Sud şi pe Platforma de Nord, mulţi nu vor vedea nimic. Va dura mult până vor reuşi să intre cu toţii – soarele va apune înainte ca oamenii să–şi găsească un locşor.

Carla vorbeşte prin gura lui Mary Ann:

— Nu–ţi face griji. Am adus câteva sute de poliţişti pe care i–am împrumutat de la diverse autorităţi, plus un batalion al armatei mexicane, pentru a dirija mulţimea. Toţi au căşti şi ascultă doar ordinele mele. Urcaţi acolo, priviţi totul, încercaţi să vă liniştiţi şi aşteptaţi. Eu şi Louie o să vă anunţăm când vom fi gata.

Trebuie să se declare mulţumiţi cu atât. Clădirea J e un soi de morman de piatră, care nu seamănă cu nici o altă construcţie precolumbiană din această emisferă, deoarece e asimetrică şi sfredelită de tuneluri ca un castel din nisip făcut de un copil. Sistemul holografic pe care l–au instalat aici proiectează pe clădire programul de noapte „exclusiv pentru adulţi”, împodobind–o cu imagini de flori şi apoi oferindu–le turiştilor europeni şi japonezi o versiune sadică în care fete tinere, plinuţe, cu sânii şi fesele tremurând ca piftia, dansează

goale puşcă şi urcă treptele pentru a fi aduse la orgasm cu ajutorul unor scule uriaşe din piatră, apoi li se sfârtecă beregata şi cadavrele lor, având împlântate în ele organele masculine de piatră, sunt azvârlite într–un puţ. Nu există nici o dovadă istorică pentru această reconstituire, însă spectacolul reprezintă punctul de atracţie care aduce bani la Monte Alban şi este limpede că majoritatea ghidurilor turistice îndeamnă lumea să nu piardă prilejul.

Acum, când Jesse şi Mary Ann urcă treptele lungi, femeia are o viziune a modului în care ar fi putut fi folosită într–un asemenea spectacol, etalându–i–se corpul costisitor, aşa reconstruit cum este, cu sânii supradimensionaţi bălăbănindu–se în sus şi–n jos când ar urca scările în goană, cu fesele prea tari şi rotunde lăsând vederii labiile şi asta îi dă o senzaţie de rău; ştie că viziunea este recepţionată în întreaga lume (pe vremuri, personalul PasioNet ar fi fost de–a dreptul încântat de asemenea imagini) şi doar Dumnezeu ştie câţi bărbaţi sunt remontaţi de ele.

Evident, nu va mai avea niciodată un public asemănător celui de azi. Le transmite tuturor un val de greaţă: *Acum*, *când tehnologia ne permite să simţim ce simt alţii*, *să le oferim tot tacâmul*, *nu*?

Ajung pe suprafaţa principală; dacă vor să mai urce, vor trebui să se slujească de braţe, iar Carla le spune că se pot opri acolo.

Când privesc în urmă, Jesse şi Mary Ann văd că mulţimea se apropie în număr mare.

— Mai ştim numele cuiva? întreabă ea. În primele zile erau atâţia oameni şi simţeam, cum să spun, la unison cu ei. Bine, îmi dau seama, că am trăit o iluzie şi că nu cunoşteam pe nimeni cum se cuvine… dar îi percepeam pe acei oameni separat şi mă puteam mişca printre ei, iar acum, iată–mă aici, văzând în ei din nou o masă amorfă de persoane lipsite de chipuri, parcă veniţi din Lumea a Treia.

Jesse o priveşte.

— M–aş bucura tare mult să–l întâlnesc pe Toms. Ar fi amuzant să văd asta alături de el, fiindcă ţie nu–ţi mai sunt de folos.

Mary Ann vrea să mai spună ceva, când se aude vocea

Carlei:
— Sigur, du–te, te putem găsi după aceea.
Jesse o sărută, dulce, dar grăbit, şi coboară apoi scările ca să se piardă în vârtejul de cămăşi şi rochii albe, devenite cenuşii din cauza ploii. Mary Ann trăieşte un moment interminabil în care se simte foarte singură şi o dorinţă profundă de a coborî ca să procedeze la fel ca Jesse; ridică ochii, priveşte în depărtare şi vede şirurile de oameni urcând şerpuitor pe Piramida de Sud, acoperind suprafaţa blocurilor de piatră care devin astfel mai deschise la culoare pe măsură ce le ocupă alţi şi alţi oameni înveşmântaţi în alb.
— Curând va deveni complet albă, constată ea.
Ba nu, fiecare faţă formează un punct negru, vezi? Iar punctele astea se mişcă şi se schimbă când se suprapun, şi poţi descoperi că şi oamenii se deosebesc după mers. Nu dispar cu totul într–o masă lipsită de chip decât dacă faci efortul de a–i vedea astfel, îi spune Carla în minte.
Mary Ann oftează, foarte convinsă că aici reprezintă doar o instalaţie scumpă de transmisie şi deşi de astă dată nu vor să–i pună în evidenţă sânii, ci ţeasta reconstruită, situaţia rămâne aceeaşi.
După ce gândeşte aşa, o uimeşte senzaţia de jignire pe care o percepe din partea Carlei. *Sper că nu noi te–am făcut să te simţi în felul acesta. Ne placi mult, Mary Ann, şi ştim multe despre tine, înţelegi? Am urmărit fiecare scenă înregistrată cu tine, inclusiv transpunerile păstrate de PasioNet. Nimeni nu te–a cunoscut mai bine; şi te–am ales deoarece am preferat să lucrăm cu tine.*
Mary Ann se aşază pe un bloc de piatră şi–şi cuprinde genunchii cu braţele. Apa de pe piatra rece trece prin ţesătura blugilor, dar e deja atât de udă încât nici nu mai contează. Nu se mai pune problema de a se simţi manipulată, îşi dă ea seama, ci de a se simţi contopindu–se în ceva mai cuprinzător decât o simplă mulţime. Indiferent din dorinţa cui, a ei sau a altora, iat–o aici şi totul pare să înceapă din acest moment…
O simte pe Carla cum râde molcom, apoi şi pe Louie, care–i ţine isonul. Percepe empatie, deoarece, înţelege ea brusc, nici unul dintre ei n–ar fi ales să fie ceea ce a devenit… şi apare şi

impresia de comedie în faptul că… ba nu, nu–i adevărat că totul depinde de ea – dacă acţiunea de acum nu dă roade, se vor încerca alte experimente, aşa că sunt multe de câştigat, dar puţine de pierdut, cu excepţia faptului că amândoi simt că ar fi mai dramatic, mai convingător dacă totul se petrece astăzi, în ziua când…

Dumnezeule! Ochiul lui Clem va pieri peste câteva minute. Superuraganele încep să–şi dea duhul în faţa farfuriilor de gheaţă. Aşadar, ce caută aici? Vor sărbători?

Într–un fel, recunoaşte Louie. *S–ar părea că oamenii se vor bucura dacă ar fi anunţaţi. Dar şi pentru că avem un cadru ideal, ne placi şi avem încredere în tine, am considerat că am găsit momentul şi locul pentru a spune lumii.*

Mulţimea de afară a crescut într–atât încât porţile şi căile de acces în oraşul ruinat s–au blocat, de aceea s–au format aglomerări de oameni care aşteaptă pe pantele verzi şi umede, apoi din nou dopuri umane la fiecare intrare şi în sfârşit o trecere fluidă, relativ rapidă, după ce ei depăşesc poarta.

— De ce sunt toţi în alb? întreabă Mary Ann pe neaşteptate.

Te înşeli. Dacă priveşti mai atent, o să vezi şi pe câte cineva în costum sau cu o rochie în culori vesele. Pentru majoritatea acestor oameni, albul reprezintă tot ce–i mai bun, culoarea pe care o preferă când se întâmplă ceva deosebit, de aceea au găsit o cale să se schimbe în hainele de sărbătoare înainte de a urca până aici. În felul acesta ne fac o onoare deosebită, o lămureşte Carla.

Mary Ann înţelesese asta, dar ea se referise la altceva. Întrebarea era de ce acest eveniment ar trebui onorat. Nu vede nici un motiv anume pentru care oamenii ar trebui să fie fericiţi sau atraşi în mod deosebit de haosul provocat de persoane ca ea. În absenţa diferendelor declanşate pentru acapararea puterii şi de agitaţia stârnită de reprezentanţii mass–media – şi fiindcă veni vorba, dacă n–ar fi toată stupizenia asta de a transforma în ceva important ceea ce i se întâmplă unei femei cu părul roşcat, fesele tari şi sâni uriaşi –, oare oamenii nu ar fi mai câştigaţi?

Clatraţii au existat dintotdeauna acolo, aşteptând să fie descătuşaţi – au mai făcut–o în trecut şi o vor face din nou.

Vocea Carlei e nemaipomenit de calmă, dar fără îndoială că–şi poate permite să fie îngăduitoare, fiindcă între două cuvinte pe care i le adresează lui Mary Ann ea ar putea purta mii de ani–om discuţii cu Louie. *Cât îi priveşte pe restul*... *oamenii dau proporţii exagerate lucrurilor*. *Te consideră importantă*, *deoarece tu apari pe XV şi XV li se pare important deoarece le reţine atenţia*, *fiind ceva ce trebuie încercat în marile oraşe*, *dacă oamenii ajung acolo – ideea de a face aşa ceva în propriile lor case*, *la fel ca* los norteamericanos *li se pare bizar*. *Totuşi nimic din toate astea nu înseamnă că oamenii devin o masă amorfă*, *lipsită de chip şi nimic nu înseamnă că se văd pe ei înşişi doar în lumina mass–media care provine din ţările bogate*.

Mary Ann se aşază şi rămâne pe gânduri, ţinându–şi braţele încolăcite în jurul coapselor lungi pe care le consideră principalul motiv al prezenţei ei aici. Este adevărat, desigur, că la fel ca atâţia alţii, ea a presupus dintotdeauna că oamenii au gândit despre ei înşişi în funcţie de felul cum s–au văzut... dar apoi o chinuie din nou o idee, mai ales că i–a fost sugerată de Carla, mai precis, că imaginea pe care o au despre ei înşişi contează, nu neapărat pentru cei care dau la târnăcop sau slugăresc la masa altora, ci pentru oamenii care stau la masă şi–i urmăresc pe primii. Iar dacă aşa stau lucrurile, atunci... poate că persoane ca Mary Ann, *sau nu*, *la naiba*, *să ne păstrăm o fărâmă de demnitate şi să spunem că oamenii ca Synthi Venture*, s–au amăgit multă vreme supraapreciindu–şi propria importanţă?

Priveşte spre cerul acum albastru şi vede cum văile înconjurătoare sunt scăldate în raze de soare, dar remarcă şi faptul că Louie ţine norii deoparte prin forţă pură, astfel că la orizont, în toate direcţiile, se zăreşte o dungă lungă, la joasă altitudine, care aminteşte de o pată de cerneală pe care cineva a tras–o în lungul orizontului de pe peisajul unui pictor. Soarele spre asfinţit încălzeşte totul cu rapiditate, iar razele lui dansează pe apa care a format o peliculă pe pietrele antice.

Femeia râde. Deşi apa a curs de pe aceste pietre şi cu alte ocazii, acum, că acest lucru se petrece chiar în faţa ei şi oameni de pretutindeni remarcă acelaşi lucru prin ochii ei,

înseamnă ceva – aşa îşi vor aminti pe vecie cu toţii imaginea percepută de ea. Asta seamănă cu vorbele pe care obişnuia să le spună unchiul Jack, bătrânul, de fapt, tatăl unchiului ei: „Mass–media face din nimica toată chestii de neînlocuit.”

Există însă oare lucruri de neînlocuit? Doar pentru că pe planetă trăiesc acum opt miliarde de oameni – după ce acum şase luni se înregistrau nouă miliarde şi jumătate – şi în orice seară, ceea ce aveau să pună pe masă la ora cinei conta mai mult pentru ei decât dinastiile, economiile naţionale, religiile şi arta… asta nu însemna că restul lucrurilor erau eliminate şi, la urma urmelor, acele amănunte hotărau ce aveau să mănânce înainte de culcare sau dacă avea să existe cină.

Îşi îndreaptă spinarea şi gândeşte: *În aceste momente un miliard de oameni vor percepe anumite lucruri prin ochii mei, iar majoritatea vor memora aceste amănunte ca şi cum ar fi fost văzute personal, devenind posesii de preţ. Dar eu voi reţine doar ceea ce văd, la care se vor adăuga, desigur, propriile mele sentimente şi experienţe, pe care le vor recepţiona şi ceilalţi. În cele din urmă, se vor decupla de la XV şi în legătură cu multe lucruri îşi vor aduce aminte afirmaţii făcute de părinţii lor acum cincizeci de ani, ori vor mirosi sosul vreunei mâncări, ori se vor întoarce să întărească digul din saci construit în jurul adăposturilor, dar eu voi vedea şi voi percepe mai puţin decât orice persoană prezentă aici; sunt singura care va trăi experienţa mass–media şi nimic altceva.*

Sunt cea mai necalificată persoană prezentă în acest loc.

Îi aude pe Carla şi pe Louie râzând bine dispuşi şi se trezeşte alăturându–li–se. Se trezeşte pe neaşteptate gândindu–se că două existenţe care, la modul practic, trăiesc un milion de ani într–o singură zi, care au auzit şi râs de orice glumă rostită cândva în vreo limbă, mai pot fi luate prin surprindere de o percepţie şi să pufnească în râs ascultând–o. *Bravo*, spune Carla, *poate c–ar fi mai bine să dăm drumul spectacolului – Louie m–a anunţat că trebuie să facă eforturi tot mai mari ca să menţină spărtura aceea de albastru pe cer. Şi indiferent cât de târziu începem, tot se vor găsi oameni care să sosească.*

Mary Ann surâde şi rosteşte cu voce tare:

— Înseamnă că şi voi aţi avut legături cu lumea teatrului.

Este recompensată pentru a doua oară cu acel hohot zeiesc de râs. După aceea Carla intervine: „*Acum mă poţi lăsa să conduc?* „ şi Mary Ann cedează controlul. Se trezeşte ridicându–se în picioare şi păşind către marginea platformei; mii de oameni întorc capetele după ea ca la comandă, iar femeia aude torsul delicat al proiectoarelor holografice care îşi ocupă locurile. A sosit ora marelui spectacol.

Nu se simte în stare să rostească nici o vorbă – dar, dintr–o dată, constată că trebuie s–o facă.

Cuvintele în sine nu reprezintă o cuvântare, ci seamănă mai curând a expunere de motive, iar în subconştient, Mary Ann se întreabă dacă Louie şi Carla vor hipnotiza toată lumea. În tonalitatea generală a proiectoarelor holografice apare o modificare aproape imperceptibilă, *iar acum am pătruns în povestire*...

Uriaşul ochi alb care se târăşte de–a latul Pacificului ne apare ca un şir de imagini, ca radar, lumină infraroşie sau vizibilă şi ca o serie de diagrame instrumentale, suprapunându–se şi unduindu–se şi când se petrece acest fenomen, vocea lui Louie rosteşte iute în mintea lui Mary Ann, exact la acea limită în care ea să–şi mişte coardele vocale şi buzele în ritmul vorbelor proprii, explicând imaginile ce apar în faţa ochilor, cum punctul uriaş de joasă presiune transportă căldura dinspre oceanele prea calde spre zonele superioare ale atmosferei. Apoi, brusc, vedem totul dintr–un disc de gheaţă care se roteşte, una dintre farfuriile pe care Louie le azvârle cu milioanele, căreia el i–a ataşat, cumva, o videocameră? Sau simulează totul? Mary Ann nu–şi poate da seama şi pesemne că nici nu–i important să ştie.

Masa albicioasă de mari dimensiuni care cutreieră deasupra Pacificului se apropie tot mai mult şi apoi apare un moment de căldură arzătoare, când farfuriile din gheaţă se vaporizează instantaneu în partea superioară a atmosferei, în vreme ce patruzeci şi cinci de kilometri de ocean cuprins de furtună gonesc prin dreptul ochiului iar după aceea videocameră trece prin dreptul unui reper. Imaginea este reluată şi vedem pretutindeni umbre lungi, albe şi drepte; apoi ne tragem înapoi ca să vedem şirul farfuriilor din gheaţă rotindu–se... şi simţim mărimea umbrei care se ţese din

cristale de gheaţă, exact ca nişte dâre de aburi condensaţi ce formează o umbrelă cu motive rectangulare deasupra Pacificului.

Imaginile pâlpâie şi se dizolvă din nou, iar Mary Ann percepe vag un geamăt slab dinspre mulţime. Rumoarea o aminteşte pe aceea făcută de oameni la un târg de ţară din Virginia de Vest pe vremea când era mică şi urmărea jocurile de artificii şi tresărea la izbucnirile neaşteptate şi minunate de culoare. Se întreabă dacă în lumea electronică există un miliard de exclamaţii de uimire, iar Carla o asigură, cu calm, că da: *Ai rămâne surprinsă dacă ai afla câţi oameni n–au conceput niciodată lumea în care au trăit drept o planetă*; *prin serverele de analiză a reacţiilor de răspuns*, *am recepţionat semnale potrivit cărora oamenii nu s–au gândit niciodată că aerul este rarefiat*, *nu şi–au dat seama că viaţa poate exista până la zece kilometri peste şi sub nivelul mării*. *Şi în cadrul altui studiu am înregistrat reacţii de completă uimire la gândul că planeta este mare*…

Acum Louie le dă curaj şi le spune întreaga poveste, începând cu eliberarea metanului. Oamenii văd cum se acumulează căldura, observă cerul devenind opac faţă de razele infraroşii, văd cum se încălzeşte Pacificul…

Apoi povestea nu mai are uraganul ca subiect; în subconştient, Mary Ann aude cuvintele pe care le rosteşte, face un salt intuitiv în clipa când Carla preia firul poveştii de la Louie. Acel zvâcnet îi permite femeii să arunce rapid o privire şi să vadă ecranele ce dau impresia de profunzime formând un hexagon în jurul clădirii J şi rămânând transparente doar pentru ea, astfel că toată lumea se uită la un ecran cu adâncime perfectă şi o vede pe Mary Ann înăuntrul lui. Nu ştiuse că se pot realiza asemenea lucruri cu ajutorul hologramelor.

Până acum, *nu*, îi chicoteşte Louie îngăduitor în minte. *A trebuit să folosesc principii fizice noi*, *iar asta începând cu o oră în urmă*. *E de mare ajutor că îmbrăcămintea voastră nu se apropie de culoarea pietrei sau a cerului*. *Acum nu–ţi mai face griji*, *mergem înainte*…

Povestirea face alt ocol şi Carla îi plimbă prin istoria umană – tot ce s–a întâmplat de când *Homo sapiens* a apărut în Africa

– de şase ori, rând pe rând:

Întâi vedem oamenii certându–se şi luptând unii împotriva altora, înţelegem că printre primele unelte se numărau şi unele care puteau ucide, urmărim cum această specie pizmaşă se răspândeşte pe întregul cuprins al Pământului, fragmentându–se mereu în grupuri tot mai reduse, alcătuite pe criterii de credinţă şi limbă şi descoperind, în cursul unor repetate separări, noi şi diferite motive pentru a se măcelări reciproc. Vedem cum uneltele folosite pentru ucis evoluează constant, nu doar prin faptul că taie şi perforează carnea care urlă de durere, ci şi prin organizare şi planificare, astfel încât producerea de cadavre devine mereu mai eficientă, căpătând proporţii sporite. Această poveste n–a fost concepută numai şi numai pentru a crea groază, deoarece imaginile ce pâlpâie şi dispar par să descrie şi bucuria împărtăşită de unii faţă de astfel de îndeletniciri, eliberarea de plictiseala activităţilor zilnice şi acumularea lentă de bunuri într–o lume în care nebunia frenetică se dezlănţuieşte fără oprelişte, în care trupurile există pentru a fi scrijelite, rănite, violate, în care există doar victime şi brute şi unde atunci când afli că eşti o fiară, trăieşti un orgasm. Resursele necesare pentru a pune dorinţa aceasta în practică sunt înşfăcate de pretutindeni, smulse din subsol, tăiate din păduri; tot ce–i necesar pentru alte măceluri este luat şi transformat pentru a sluji acestui scop şi întreaga economie umană se bazează pe circulaţia materiilor prime, astfel că, pe măsură ce se afundă tot mai adânc în conflict şi primejdie, umanitatea se îmbogăţeşte. Moment care ne conduce la prezent, în care Pământul însuşi nu mai poate stăpâni impulsul spre crimă şi măcel, când propensiunea necontenită spre violenţă este pe punctul de a azvârli sistemul într–o prăpastie, distrugând însăşi viaţa…

Iar apoi, brusc, se revine în Africa, pentru a revedea istoria, şi de astă dată observăm oamenii muncind, creând, evoluând, preluând neîncetat materialele inutile, azvârlite alandala de natură şi transformându–le în lucruri frumoase şi folositoare, făcând astfel încât, dintr–un loc în care abia puteau trăi cel mult cincizeci de milioane de fiinţe, planeta să devină primitoare pentru miliarde de oameni; dintr–o lume în care gândurile, biete străfulgerări de intuiţie legate de vânătoarea

care va avea loc a doua zi, să devină încărcate de poveşti şi imagini; ajungându–se la o lume ticsită de înţelesuri care să înlocuiască tăcerea incoerentă, până când oceanul explodează din nou din cauza metanului, iar planeta atinge un punct de dezvoltare în care – întocmai balenei prinse în ţesătura fină de nailon care are doar o fracţiune din propria ei greutate – natura se ascunde înăuntrul semnificaţiei; organizarea lumii s–a cuprins pe sine şi a devenit însăşi lumea şi de aici încolo…

Istoria se reia. Oamenii trec dincolo de culme şi descoperă pământ neatins; unii rămân şi–l transformă într–un loc, alţii pleacă peste următoarea culme şi aşa mai departe. Fiecare loc descoperit este transformat în cele din urmă în ceva cucerit, cunoscut şi înţeles – din care apoi se caută o cale de scăpare –, fie pentru a reveni să–l vezi cu ochi noi, fie pentru a vedea mereu ceva nou. Într–un târziu, văd cu toţii prin ochii lui Louie şi păşesc alături de el prin deşertul marţian alcătuit din nisip feric, apoi privesc spre ceruri şi observă îngheţatele lumi–furtună ce orbitează în jurul gigantelor gazoase şi dincolo de ele, bulgării cu temperatura apropiată de zero absolut care stau în vid, agăţate de un firicel de atracţie gravitaţională, cometele Norului Oort… şi, mai departe, stelele…

Istoria o ia de la capăt. Oamenii încep să deprindă secretul de a separa munca de truditor şi apoi de a lega energia naturii, după care cucerirea se întinde până când…

Istoria o ia de la capăt. Natura, pură şi plăcută, este înghiţită şi pângărită încetul cu încetul…

Istoria reîncepe. Şi iarăşi, şi iarăşi, şi pe măsură ce fiecare dintre ele este povestită, Mary Ann – şi cei un miliard de oameni care trăiesc totul prin ea – simte că totul este adevărat, că exact aşa s–au întâmplat lucrurile, până când…

Adevărul este că orice istorisire are un sfârşit. Fiecare dintre aceste istorisiri va găsi calea proprie pentru a se sfârşi, unele în chip comic, altele tragic, iar altele pur şi simplu în felul în care lucrurile întâmplate trec încet în uitare… Cu toate acestea, unele posedă adevăruri mai profunde; pentru a vedea lumea ca o abdicare de la puritate şi o prăbuşire în mizerie, omul trebuie mai întâi să înveţe a–şi imagina o

natură care n–a existat niciodată, să picteze suprafaţa organizată haotic şi fără noimă, nemiloasă, îndărătnică, oarbă şi adevărată cu un curcubeu tehnicolor gen Disney, astfel încât ierbivorele să apară cu ochi uriaşi, iar animalele de pradă cu sprâncene stufoase, ca ale primilor imigranţi în America. Pentru a concepe lumea ca o căutare şi o dorinţă de a trece de următoarea culme, omul trebuie mai întâi să înveţe să nu mai bage în seamă numărul uriaş, inimaginabil, de fiinţe umane care preferă să nu meargă nicăieri şi să se concentreze asupra inadaptabililor izolaţi care nu pot rămâne acasă şi să ignore toate lucrurile pe care le fac oamenii, astfel încât să putem privi un bărbat ridicându–se semeţ deasupra unui petic de pământ nerevendicat de altcineva, întocmai ca un actor din filme prăfuite, care apărea profilat pe un decor pictat…

Nu există lentilă care să nu distorsioneze imaginea şi nici două lentile care să arate exact aceeaşi imagine simultan, totuşi unele modifică percepţia mai puţin decât altele; cu toate astea, repetăm, oricât de mult ar fi influenţată istoria şi imaginea, atunci când este văzută prin oricare dintre ele, istoria se va sfârşi în toate.

În concluzie, ţinând seama că toate acestea fost–au înţelese, apare şi restul istoriei, dar lipsită de etichetări şi de înţeles, numai că Mary Ann pricepe cum se potriveşte cu sfârşitul tuturor celorlalte istorii, la fel ca un jac şi o mufă, ca şi când au fost făcute una pentru alta.

Louie şi Carla rostesc împreună această porţiune a istoriei, astfel că Mary Ann rămâne singură, cu propriile ei gânduri, auzind cuvintele ieşindu–i de pe buze, în vreme ce imaginile se derulează cu rapiditate. Îl vede pe Clem spărgându–se în mii de turbulenţe şi furtuni minuscule, împrăştiindu–se pe tot cuprinsul uscatului – emisfera nordică va cunoaşte o iarnă lungă şi geroasă, însă urâtă şi neplăcută doar prin durată. Vede fiinţele umane coborând din nou către câmpiile din apropierea coastelor şi apariţia unor oraşe noi, unele dintre ele pe temeliile celor vechi, unele în locurile unde linia coastei, proaspăt desenată, a creat noi porturi şi guri de fluvii.

Mary Ann îl vede pe Louie – ori manifestarea lui fizică în staţia spaţială de odinioară – croindu–şi din nou drum spre

depărtările cosmosului, pentru a aduna alte comete şi materii prime, pentru a construi alţi replicatori şi apoi…

Viaţa se extinde la început spre Marte, după aceea Venus este făcută să se rotească până atinge viteza necesară, este răcită şi însămânţată, iar Lunii i se oferă cantităţi de aer în flux neîntrerupt (şi într–adevăr, acum există deja acolo o pătură rarefiată de aer din ceea ce s–a strecurat de pe 2026RU şi se va mai acumula – chiar în timp ce priveşte, Mary Ann percepe, la o mie de ani depărtare, căderea picăturilor de ploaie pe câmpiile selenare, precum şi Luna verde şi albăstruie care se va ridica noaptea pe cerul văzut de pe Pământ.)

Femeia vede miile de nave îndreptându–se către stele îndepărtate; constată că Pământul devine mai bogat şi mai primitor şi, pe măsură ce industria se mută în spaţiul cosmic, observă cum Pământul redevine verde…

Şi înţelege că nimic din toate astea nu reprezintă ceea ce trebuie să existe (numai că Louie pare hotărât să înverzească întregul sistem solar), ci doar ceea ce pot alege fiinţele umane – iar istoria îşi continuă cursul. A sosit şi clipa când lumea şi–a recăpătat unicitatea, indiferent dacă asta îi convine sau nu, când poate fi percepută orice voce – pentru că, într–adevăr, fiecare voce capabilă să exprime ceva trebuie ascultată, acum şi mereu. Totul depinde de miliardul de oameni care participa în mod direct şi de ceilalţi care vor cunoaşte acest lucru în următoarele câteva zile.

Tot acum înţelege că atunci când imaginea va dispărea, ea va înceta să mai fie martor şi ascultător – nemaifiind canalul pentru transmiterea tuturor acestor lucruri – iar atunci va rămâne în sfârşit singură, pentru că ultimul dar pe care i–l vor face va fi să reducă pe vecie la tăcere emiţătoarele din mintea ei. Nu va mai trece multă vreme şi–şi va recăpăta singurătatea, alături de ceilalţi pământeni.

Asta o sileşte să rămână puţin pe gânduri, şi în acelaşi timp priveşte cu ochi zeieşti şi–l observă pe Jesse în mijlocul mulţimii, sorbind totul, dar incapabil să–şi îmbrace gândul în cuvinte, purtând un copil tuciuriu pe umeri pentru că altfel acesta nu putea vedea nimic, iar Jesse sare în ajutorul oricui cu naturaleţea cu care respiră – el nu este şi nici nu va fi

vreodată unul dintre ei, dar vor putea rămâne împreună. Priveşte mai departe şi le vede pe Berlina Jameson şi pe Brittany Lynn Hardshaw uitându–se peste umărul lumii, percepe senzaţia propriei lor insignifianţe care le cuprinde pe reporteriţă şi pe Preşedinte… şi ceva mai departe, priveşte drept în ochii lui Louie şi ai Carlei…

— Sunteţi zei, şopteşte ea pe nerăsuflate şi e răsplătită cu un hohot de râs. *Nu suntem nici măcar pe deplin umani*, îi explică Louie.

Iar Carla adaugă: *A*, *nu*. *V–am arătat tot Pământul şi Universul şi vi le–am pus în palme*. *Nu trebuie să le înapoiaţi nimănui*. *Noi vom rămâne în preajma voastră ca să vă ajutăm şi să vă purtăm de grijă – măcar până ne vom plictisi – dar nu ne asumăm răspunderea pentru acest spectacol*. *Dacă vreţi zei*, *găsiţi pe altcineva potrivit*, *şi fiţi atenţi să fie mai mare decât voi*, *nu doar mai inteligent sau mai puternic*.

Altfel, adaugă Louie, *s–ar putea să luăm hotărârea de a trece la distrugerea idolilor cioplişi*. *Ne bucurăm tare mult că am fost cândva oameni şi nu ne–ar fi fost dor de zei*, *iar dacă voi*, *nătărăilor*, *nu apreciaţi asta*, *poate vă convingem să vă arătaţi recunoştinţa*.

Spunându–i acest lucru, amândoi dispar din gândurile ei, iar hologramele se destramă. Mary Ann se trezeşte singură pe acoperişul Clădirii J, având sub tălpi lespezi aranjate acolo cu mii de ani în urmă, contemplând mulţimea uriaşă de la picioarele ei. Ultimele raze roşiatice ale soarelui coborând spre asfinţit sunt reflectate de zidul alcătuit din norii ce înconjoară spaţiul, iar peste valea de dedesubt a coborât întunericul – mai dens decât în ultimele sute de ani, deoarece Oaxaca şi satele învecinate nu mai au electricitate.

Are impresia că mulţimea din jur o priveşte, însă ea nu este nici măcar sigură câţi o pot zări în lumina firavă a apusului.

A redevenit Mary Ann Waterhouse cea simplă, deşi, dat fiind ce i s–a petrecut cu trupul, pesemne că va avea dureri de spate, iar fesele o vor chinui o vreme şi nu va putea şedea comod, bărbaţii nu–i vor da pace, asta până când va suferi o nouă intervenţie chirurgicală.

Simte o agitaţie neaşteptată a mulţimii, ca şi cum o parte dintre oameni s–ar fi întors şi, văzând, au ţipat, apoi s–au

răsucit cu toţii şi au exclamat plini de mirare. Dinspre nori izbucneşte o lumină puternică şi la început îşi închipuie că este Luna – dar e prea mare – apoi norii se trag la o parte şi, iată!

2026RU, de pe care Louie azvârle discuri de gheaţă, aflat pe orbită în punct de libraţie în faţa Lunii, apare de şapte ori mai mare decât Luna însăşi, pentru că, deşi miezul din piatră şi gheaţă are un diametru de numai câteva sute de kilometri, norul delicat de gaz şi praf pe care–l degajă – prea rarefiat pentru a putea fi respirat şi atât de aproape încât nu se vede în totalitate – reflectă orbitor razele soarelui.

Monte Alban, marele oraş mort, unde cerul era venerat cândva, şi unde zeci de mii de credincioşi au asistat la o viziune a realităţii aşa cum se prezintă ea în acest moment, răsună de urale sub noua Lună care suie pe boltă.